- EMILY BRONTE -

WUTHERING HEIGHTS

ĐỈNH GIÓ HÚ

Song ngữ Anh - Việt

Dịch giả: Mạnh Chương

Nhà xuất bản
Hội Nhà Văn

Duong Kobo's Book Club

Tủ sách Kỹ thuật số
dành cho
Kindle & Kobo

SCAN TO JOIN

PHẦN TIẾNG VIỆT

CHƯƠNG 1

Năm 1801.

Trở về sau chuyến thăm ông chủ nhà, tôi nhận thấy mình và người láng giềng duy nhất này có điểm chung là không thích giao du. Đây thật là một miền quê tuyệt đẹp! Tôi nghĩ chắc ở khắp nước Anh, chỉ có nơi này là tốt nhất cho tôi có thể sống xa lánh khỏi cảnh ồn ào của tầng lớp thượng lưu. Cảnh vật tĩnh mịch, nơi đây đúng là một cảnh thích hợp cho những kẻ lập dị, khó tính như ông chủ Heathcliff và tôi. Ông ấy trông rất tuyệt! Lúc tôi thúc ngựa đi lại tỏ ra nhiệt tình giới thiệu tên mình, tỏ ra nhiệt tình thì đôi mắt đen của ông ấy cứ quàu quạu dưới cặp lông mày nhìn tôi, còn những ngón tay thì cứ giữ dịt trong túi gile không thèm bỏ ra.

- Ông là ngài Heathcliff? - Tôi hỏi.

Ông ta gật đầu trả lời.

- Tôi là Lockwood, người thuê nhà mới của ông. Tôi lấy làm vinh hạnh được đến thăm ông ngay khi tôi đến. Hi vọng tôi không làm phiền ông vì đã nài nỉ ông vui lòng cho tôi thuê ấp Thrushcross. Tôi biết hôm qua ông đã có ý…

- Ấp Thrushcross là của tôi, thưa ông - ông ta gắt lời, mặt nhăn lại - tôi mà không đồng ý thì ai còn có thể làm phiền tôi được cơ chứ… nào, ông vào đi!

Ông ta mời tôi vào mà tiếng nói cứ rít lại ở hai hàm răng, tựa như muốn nói đồ quỷ tha ma bắt, thậm chí cả cái cổng mà ông ta đứng tựa cũng như chẳng muốn chào đón mình; song như vậy lại làm tôi thấy nhẹ cả người và thấy thích ông ấy, vì mình đã là người muốn sống xa lánh thì ông ấy lại còn muốn như thế hơn cả mình.

Khi nhìn thấy ức con ngựa của tôi đụng phải thanh chắn ngang, ông ta mới rút bàn tay ra để tháo và lừ lừ đi trước dẫn tôi lên con đường đắp cao. Đến lúc chúng tôi đi vào sân, ông ấy gọi to.

- Joseph, ra dẫn ngựa cho ông Lockwood này, rồi mang rượu vang lên đây.

Nghe thấy câu đó tôi nghĩ "chắc gia nhân trong nhà chỉ có thế. Chẳng thế mà cỏ mọc đầy giữa những phiến đá và có lẽ gia súc là những máy xén hàng rào duy nhất."

Joseph là người đã lớn tuổi, mà thật ra là già rồi, rất già là đằng khác, song trông ông vẫn còn tráng kiện lắm. "Trời thật khổ cái thân tôi! - Ông lão vừa lẩm bẩm một mình, nghe bực tức, vừa tháo cương ngựa, mắt nhìn tôi khó chịu, khiến tôi nghĩ mình mà cố tỏ ra tốt bụng với ông ấy, thì ông ấy vẫn cứ như bụng bị đầy hơi vì ăn phải thức ăn thiu, chứ chẳng thèm chú ý đến sự có mặt của mình.

Wuthering Heights (Đỉnh gió hú) là tên nơi ở của ông Heathcliff. Wuthering là tính từ tiếng địa phương có nghĩa mô tả cảnh không khí cuộn lồng lộng mà ngôi nhà đó phải gánh chịu vào lúc trời nổi cơn giông tố. Thật ra ở trên đó lúc nào không khí cũng trong lành, nhưng chứng kiến cảnh mấy cây thông còi cọc ở cuối nhà bị thổi dạt xuống, cảnh hàng loạt những cây gai gầy guộc vươn cành lá theo cùng một hướng như giơ tay đón nắng, ta mới thấy được sức mạnh của gió bắc thổi từ bìa rừng về. Thật may là viên kiến trúc sư cũng nhìn xa trông rộng nên đã xây ngôi nhà vững chãi với những cửa sổ hẹp ốp sâu vào trong tường và các góc nhà đều có những phiến đá lớn nhô ra bảo vệ.

Trước khi bước qua ngưỡng cửa, tôi dừng lại ngắm vô khối những hình trạm trổ thô ở khắp mặt tiền, đặc biệt ở phía trên cùng ở cửa ra vào, chính giữa cơ man những con thú đầu chim đại bàng mình sư tử đã vỡ vụn và những cậu bé trông lơ láo là dòng chữ đề năm một ngàn năm trăm cùng cái tên "Hareton Earnshaw". Tôi những muốn bình phẩm mấy câu và yêu cầu ông chủ khó tính nói qua về ngôi nhà, nhưng nhìn khuôn mặt đăm đăm của ông ta như muốn nói tôi nhanh chân vào hoặc bằng không thì đi khỏi ngay, nên

tôi cũng không còn bụng dạ nào làm ông ta thêm khó chịu trước khi vào thăm khu nội thất.

Nhà chẳng có hành lang hay lối đi, bước một bước là vào ngay phòng khách, ấy vậy mà họ lớn tiếng gọi đây là "nhà". Nói chung, nhà là phải bao gồm có buồng bếp và phòng khách, nhưng tôi nghĩ ở khu Đỉnh Gió Hú này, nhà bếp nằm riêng biệt ở một chỗ khác, vì ít ra tôi cũng đã nghe được có tiếng người líu lo và tiếng lách cách bát đũa tận sâu bên trong. Tôi quan sát thấy không có dấu hiệu nấu nướng gì quanh cái lò sưởi to tướng đó, mà cũng chẳng có xoong đồng chảo sắt tây sáng loáng nào treo trên tường cả. Đúng thế, vì ở phía cuối ta có thể nhìn thấy những hàng đĩa lớn bằng thiếc hắt ánh sáng chói và hấp nóng, để xen vào với những bình và cốc vại bằng bạc, xếp từng chồng trên cái tủ đựng chén đĩa bằng gỗ sồi, chót vót đến tận mái. Mái nhà không lót trần, nên toàn rui mè trơ ra, nhưng không phải ai cũng nhìn thấy, trừ một chỗ được một khung gỗ chất đầy những tấm bánh yến mạch và những chùm đùi bò, đùi cừu và giăm bông che khuất. Phía trên chỗ ống khói là những khẩu súng cũ kĩ, xấu xí đủ loại và một cặp súng lục kị mã, và xem như để trang trí, nên có ba cái hộp lớn lòe loẹt bày trên bệ. Sàn nhà lát bằng đá trắng nhẵn, những chiếc ghế tựa, cao thành trông mộc mạc, sơn màu xanh lục, còn một vài cái khác trông cục mịch, lại sơn màu đen, nên trong bóng tối trông như những bóng người lảng vảng, ở một vòm cuốn dưới tủ chén đĩa, có một con chó cái săn bự, lông màu đỏ tía, nằm thoải mái giữa một đàn lúc nhúc những chú chó con chen chúc kêu ăng ẳng, ở những xó khác còn thấy lảng vảng những con chó khác.

Nếu căn phòng và đồ đạc đấy thuộc về một anh nông dân phương Bắc chất phác, có bộ mặt rắn rỏi và đôi chân khỏe khoắn trong bộ quần lửng đến đầu gối và đi ủng thì cũng chẳng có gì là khác thường. Nhất là một con người như vậy ngồi trong chiếc ghế bành, phía trước trên bàn tròn đặt một vại bia mạnh sủi bọt vào đúng bữa ăn tối luôn là cảnh quen thuộc trong chu vi độ năm hay sáu dặm quanh đây. Nhưng đằng này ông Heathcliff lại dựng lên một cảnh hoàn toàn trái ngược với chỗ ở và lối sống của mình. Về diện mạo, trông ông ta giống một anh chàng digan da ngăm ngăm, song về ăn mặc và cung cách lại là một người quý phái. Đại loại giống như nhiều lãnh chúa, có phần luộm thuộm, nhưng không có gì là cẩu thả vì ông ta có một thân hình đẹp và ngay ngắn, ngoài ra trông ông ta đượm nét buồn. Có thể

có người sẽ nghĩ ông ta mang vẻ hợm hĩnh của kẻ không được dạy dỗ đến nơi đến chốn, nhưng trong thâm tâm tôi lại rất thông cảm và hiểu rằng bản chất ông ta dè dặt như vậy chẳng qua cũng xuất phát từ việc ông ta không ưa gì chuyện biểu lộ tình cảm, không thích thể hiện sự ân cần của mình với mọi người. Ông ta có yêu hay ghét ai thì cũng rất kín đáo nên có được ai yêu hay bị ghét thì ông ta coi đấy như một sự hỗn xược. Ồ, không sao tôi lại vội vàng gán hết những tính tình của mình cho ông ta thế. Ông Heathcliff có những lí do hoàn toàn khác khi ông ta cứ khư khư giữ dịt hai bàn tay trong túi áo không muốn chìa ra khi gặp một người khách, chứ đâu có phải vì thế mà buộc tôi đã nghĩ vậy về ông ta. Cứ cho là tính khí của tôi là khác thường đi: Mẹ tôi trước đây vẫn thường bảo tôi chắc chẳng bao giờ có được một tổ ấm, và đúng là vào mùa hè năm ngoái tôi đã tự chứng minh mình hoàn toàn chẳng đáng thế thật.

Trong khi đang đi nghỉ một tháng ở ngoài bờ biển, hưởng cảnh trời đẹp thì tình cờ tôi bắt gặp một người cực kì quyến rũ mà theo tôi thì đấy đúng là một nữ thần. Tôi "Không hề tỏ lời với nàng" song nếu như những cái nhìn biết nói thì ngay cả người hoàn toàn ngớ ngẩn cũng có thể đã đoán ra là tôi say đắm nàng đến thế nào. Cuối cùng, nàng cũng hiểu ra và nhìn đáp lại, sao mà âu yếm làm vậy, chưa từng thấy bao giờ. Vậy mà tôi đã phản ứng ra sao? Tôi lấy làm xấu hổ mà lạnh lùng thu mình như một con ốc sên, nàng càng nhìn thì tôi lại càng lùi sâu một cách thờ ơ hơn, thế rồi cuối cùng cô gái gây thơ tội nghiệp kia đâm nghi ngờ sự cảm nhận của chính mình, bối rối e sợ mình lầm nên cô giục mẹ mình đi khỏi chỗ đó. Do cử chỉ xa lánh đó mà tôi mang tiếng là người cố tình tàn nhẫn, nhưng chuyện đó có đúng hay không thì chỉ có mình tôi biết mà thôi.

Tôi ngồi xuống đầu bệ đá lò sưởi, đối diện với chỗ ông chủ nhà đang đi lại và định lấp khoảng trống vắng bằng cách thử vuốt ve con chó mẹ lúc này đã rời đàn con và hung dữ lẻn đến ngay sau chân tôi, mép miệng cong lên, bộ răng trắng hớn đầy rớt rãi nhe ra, như sẵn sàng đợp. Miệng nó cứ gầm gừ mãi khi tôi định vuốt ve nó.

- Kệ nó, đừng động vào nó làm gì - ông Heathcliff cùng lầm bầm họa theo, lấy chân thục vào người con chó để ngăn chặn những biểu hiện hung dữ -

con chó cái này không quen vuốt ve, không phải nuôi làm cảnh đâu. - Rồi ông ta sải chân bước ra cửa bên, gọi to một lần nữa: - Joseph!

Joseph lầm bầm trong miệng ở tận dưới tầng hầm, nhưng không có ý là lên nhà, thế là ông chủ chạy bổ xuống, để mặc tôi ngồi đối diện với con chó hung dữ và hai con chó chăn cừu lông bờm xờm, dữ tợn đang cùng với con kia theo dõi mọi di chuyển của tôi. Tôi ngồi im, vì sợ chúng cắn, nhưng rồi mường tượng rằng chúng không hiểu được những lời rủa thầm, không may tôi lại đi nhăn nhó, nháy mắt với cả ba con chó, thế là con chó cái dữ tợn kia không thích bộ mặt đó của tôi, nó liền nổi khùng lên, nhảy xổ vồ đầu gối tôi. Tôi đẩy nó lùi lại và nhanh tay kéo cái bàn ngăn nó. Cả đàn nổi khùng lên. Hàng nửa tá kẻ thù bốn chân, đủ mọi cỡ và tuổi lại từ đâu không rõ chạy ra giữa nhà. Tôi cảm thấy gót chân và vạt áo khoác của mình là mục tiêu tấn công, nên đã vớ ngay cái cời bếp ra sức chống trả chúng một cách có hiệu quả, trong khi đó tôi hét to cầu cứu những người trong nhà để tái lập hòa bình.

Ông Heathcliff và người hầu leo từ bậc thềm nhà hầm lên, mặt vẫn tỉnh bơ, chẳng một chút lo lắng, cứ thủng thỉnh bước, dẫu cho ở chỗ lò sưởi này đang loạn lên ầm ĩ tiếng chó sủa và nỗi lo lắng. Cũng may có một bà trong nhà bếp, trông đầy sức sống, váy xắn lên, hai cánh tay để trần, hai má đỏ ửng hồng vì lửa bếp, nhanh chân chạy lại ngay giữa đám hỗn loạn, vung cái chảo lên, miệng hô hoán, dọa dẫm, khiến cho cơn cuồng phong lắng hẳn ngay xuống một cách kì diệu, rồi bà ta đứng lại, còn đang thở phì phò như biển bị động sóng thì cũng là lúc ông chủ tiến đến giữa cảnh tượng đó.

- Có chuyện quỷ quái gì thế? - Ông ta hỏi, đưa mắt nhìn tôi, cứ như cho rằng chắc tôi không chịu nổi sau cảnh cư xử không lấy gì làm mến khách này.

- Đúng là quỷ quái thật đấy! - Tôi càu nhàu - cả đàn lợn nái có điên dại đến mấy cũng không đến mức khốn khổ khốn nạn như những con chó nhà ông. Thà ông cứ thả cả đàn hổ ra khi có người lạ mặt còn hơn thế này!

- Nếu không ai động vào cái gì thì chúng không bao giờ can thiệp - ông ta nhận xét, đặt chai rượu trước mặt tôi và xếp cái bàn lại vào đúng chỗ - bọn

chúng cảnh giác thế là đúng chứ. Thôi, ta làm một cuốc rượu hả?

- Không, cảm ơn.

- Ông có bị cắn không?

- Cắn thì còn nói chuyện gì. Con nào mà cắn, tôi lại không cho nó dấu vết nhớ đời chứ lại.

Mặt ông Heathcliff giãn ra, nở một nụ cười.

- Thôi nào, ông lại mất bình tĩnh rồi, ông Lockwood. Xin mời ông một chút rượu vang. Nhà này hiếm khách lắm nên lũ chó và tôi, mà tôi tự nguyện nuôi chúng đấy, không biết tiếp khách. Nào, xin chúc sức khỏe ông!

Tôi cúi đầu và đáp lại lời chúc, rồi nhận ra cứ ngồi đây mà giận dỗi với hành động sai trái của bầy chó điên kia thì thật là ngốc, vả lại nếu cứ để ông chủ này tiếp tục khoái trí trước cảnh tượng tôi bị lâm vào đó thì thật là đáng ghét, vì chính sự vui vẻ hài ước của ông lại là một bước ngoặt. Có lẽ nghĩ kĩ lại thấy mình thật ngớ ngẩn, ai lại đi làm mất lòng một người thuê nhà tốt thế, nên ông Heathcliff đã tỏ ra thoải mái chút ít, nói gọn lại bằng việc bỏ bớt những đại từ nhân xưng và những động từ phụ, rồi giới thiệu những gì ông ta cho là tôi quan tâm tới, như những thuận lợi và bất lợi về nơi tôi về đây ẩn dật. Tôi thấy ông ta thật thông minh khi đề cập đến chủ đề mà cả hai đều bàn đến, rồi trước khi đi về, tôi phấn khởi sẵn sàng đến như thế này một lần nữa. Dù sao tôi vẫn cứ đến. Không hiểu sao mình lại thích giao du hơn ông ta thế không biết.

CHƯƠNG 2

Chiều hôm qua, trời đổ lạnh, mờ sương. Tôi chần chừ không biết nên ngồi bên lò sưởi trong phòng làm việc, hay lại băng qua cánh đồng hoang, bùn lầy để đến với Đỉnh Gió Hú. Tuy nhiên, ăn cơm xong và định lên nhà nghỉ (tôi ăn cơm vào khoảng giữa mười hai giờ và một giờ, vậy mà người quản gia - một phụ nữ đoan trang đã ở lâu năm trong gia đình đã không hiểu yêu cầu của tôi là muốn ăn vào lúc năm giờ), vừa lên cầu thang vừa nghĩ về điều đó, tôi bước vào trong phòng thì nhìn ngay thấy một cậu hầu quỳ trên sàn, bao quanh nào bàn chải, nào thùng đựng than, đang đổ tro vào ngọn lửa hòng dập tắt lửa khiến cho bụi mù lên. Cảnh tượng đó buộc tôi lùi lại ngay. Tôi cầm mũ và sau khi vượt qua chặng đường bốn dặm, tôi đến trước cổng nhà ông Heathcliff, vừa đúng lúc thoát khỏi những bông tuyết nhẹ như lông hồng đang trút xuống như mưa.

Trên ngọn đồi ảm đạm đó, mặt đất phủ một lớp băng đen trở nên rắn lại, còn không khí làm cho tay chân tôi run lên. Không thể tháo được dây xích khóa cổng, tôi liền nhảy qua và khi chạy lên con đường đắp cao lát đá, hai bên những bụi cây lí gai bò lan khắp mặt đường, gõ cửa mãi, không ai ra mở cho tôi vào, (đến tận lúc các đầu khớp ngón tay của tôi tê dại và có tiếng chó tru lên).

- Thật là lũ đáng ghét! - Tôi buột miệng và thầm nghĩ: Thật đáng sống cô độc chỉ vì tính tình cáu kỉnh chẳng muốn giao du với ai, ít ra đối với mình, ban ngày phải để cửa ngỏ chứ. Không sao, dứt khoát mình sẽ vào được cho mà coi! - Rồi tôi nắm lấy ngay ổ khóa ngoài và lắc thật mạnh. Ông già Joseph có bộ mặt nhăn nhó thò đầu qua ô cửa sổ tròn của nhà kho.

- Ông đến đây làm gì thế? - Ông ta thét lên - ông chủ ở dưới bãi nhốt cừu ấy, ông có muốn nói chuyện với ông ấy thì đi quanh đây xuống cuối chuồng ngựa.

- Thế không có ai ở trong nhà ra mở cửa được à? - Tôi hét lên đáp lại.

- Không đâu, ngoài cô chủ, ông cứ đứng đấy mà la hét lên đến đêm cô ấy cũng không mở đâu.

- Thế bác không nói được với cô ấy tôi là ai hay sao, bác Joseph?

- Không tôi chẳng có quyền gì - cái đầu lẩm bẩm, rồi biến hẳn.

Tuyết rơi mỗi lúc một dày thêm. Tôi tóm lấy tay cầm và thử kéo một lần nữa. Lúc ấy, một anh thanh niên không mặc áo khoác ngoài, vai vác cái chĩa rơm, xuất hiện ở sân sau. Anh ta gọi tôi đi theo. Đi qua buồng giặt, đến một chỗ được lát đá hẳn hoi có một lán để than, máy bơm và một chuồng chim câu, cuối cùng mới đến một căn phòng to, trông vui mắt nơi mà lần trước tôi được tiếp. Căn phòng sáng rực ánh lửa hắt ra từ lò sưởi to bự, trong có cả than đá, than bùn và củi cháy. Gần cái bàn đã dọn sẵn bữa cơm tối với vô khối món ăn, tôi vui mừng nhìn thấy "bà chủ", người tôi chưa từng gặp trước đó. Tôi cúi đầu chào và đợi, nghĩ rằng cô ta sẽ ra hiệu cho tôi ngồi xuống. Cô ấy, nhìn tôi, ngả người lại vào ghế, vẫn ngồi yên vị, không nói một lời.

- Thời tiết xấu quá! - Tôi nhận xét - thưa bà Heathcliff, tôi e cửa nhà ta có ngày hỏng mất vì đám gia nhân chểnh mảng kia. Tôi phải vất vả đập cửa thình thình mãi họ mới nghe thấy!

Cô ta vẫn không mở miệng. Tôi nhìn chằm chằm - cô ta cũng nhìn chằm chằm. Dẫu sao cô ta vẫn nhìn một cách lạnh lùng, lơ láo khiến tôi vô cùng lúng túng và khó chịu.

- Mời ông ngồi xuống! Anh thanh niên nói cộc lốc - ông chủ sẽ vào ngay bây giờ.

Tôi ngồi xuống hắng giọng và gọi con chó Juno dữ tợn. Lần gặp này, nó đã hạ cố ve vẩy đuôi, ra điều quen biết.

- Con chó đẹp quá! - Tôi lại cất tiếng nói - cô có định cho nó tách khỏi lũ con chưa?

- Không phải của tôi - cô chủ kiều diễm đáp lời nghe có vẻ còn ớn hơn cả khi ông chủ.

- Ồ, thế ra những con cưng của cô nằm trong số này! - Tôi nói tiếp, nghoảnh mặt về phía cái ổ đệm trông lờ mờ, lúc nhúc như những con mèo.

- Những con cưng mà thế này thì kì cục quá! - Cô ta nhận xét một cách khinh khỉnh.

Thật rủi quá, đó là một đống thỏ chết. Tôi lại e hèm và ngồi xích gần lại lò sưởi hơn nữa, nhắc lại thời tiết hiu quạnh của cái buổi tối này.

- Lẽ ra ông đừng đi ra ngoài vào lúc này - cô ta nói, đứng dậy và với tay lấy hai cái hộp sơn từ trên bệ ống khói xuống.

Lúc nãy cô ta ngồi lấp bóng, giờ tôi mới nhìn được nhìn rõ mồn một, cả thân hình lẫn khuôn mặt. Cô ta trông mảnh khảnh và hãy còn xuân sắc lắm với một thân hình đẹp và một khuôn mặt nhỏ sắc sảo mà tôi chưa bao giờ được hân hạnh nhìn thấy, những nét xinh xinh; những lọn tóc quăn vàng nhạt, thả thõng nơi cổ mảnh mai, còn đôi mắt, giá như chúng mà ăn nhịp với nét mặt chắc chúng đẹp đến nỗi không thể cưỡng nổi. May thay cho trái tim dễ xúc cảm của tôi, tình cảm mà đôi mắt ấy chỉ sự thể hiện bảng lảng của khinh mạn và tuyệt vọng.

Những chiếc hộp hầu như quá tầm tay với của cô ta, nên tôi liền tỏ ý muốn đỡ hộ, cô ta liền quay ngoắt lại như là một anh hà tiện sợ ai đó định giúp đếm chỗ vàng của mình.

- Thôi, khỏi phiền ông giúp - cô ta rít lên - tôi tự lấy được mà.

- Tôi xin lỗi - tôi vội trả lời.

- Ông có được mời dùng trà không? - Cô ta hỏi, buộc cái tạp dề phủ lên chiếc váy đen ngay ngắn và đứng cầm thìa đầy trà đổ vào ấm.

- Vâng cho tôi xin một chén - tôi đáp lại.

- Tôi hỏi là ông có được mời không? - Cô ta nhắc lại.

- Không - tôi nói, nhếch miệng cười - có lẽ cô là người mời tôi chứ.

Cô ta quẳng phắt cả trà và thìa xuống, rồi đùng đùng ngồi trở lại ghế, trán nhăn lại, môi dưới đỏ chót bĩu ra như môi đứa trẻ, chỉ chực khóc.

Ngay lúc ấy anh thanh niên đã khoác vội lên người một bộ quần áo ngoài xốc xếch, rồi đứng thẳng người trước ánh lửa, anh ta đưa mắt nhìn xuống tôi như thể là giữa chúng tôi có mối tử thù chưa thanh toán được. Tôi thấy nghi ngờ liệu anh ta có phải là gia nhân không, từ quần áo đến ăn nói đều thô thiển, hoàn toàn không có vẻ là kẻ bề trên như ông bà Heathcliff đây; những mớ tóc quăn nâu rậm rạp trông bù xù lởm chởm, bộ râu quai nón mọc chờm hết cả má, hai bàn tay thì dơ dáy chẳng khác gì bàn tay của người làm lao công, song vóc dáng trông lại đường hoàng, gần như ngạo nghễ, không tỏ vẻ siêng năng của một gia nhân phục vụ bà chủ. Do thiếu những bằng chứng rõ ràng về cương vị của anh ta nên tôi thấy tốt nhất là tránh không để ý đến anh ta. Năm phút sau ông Heathcliff đi vào, phần nào làm cho tôi thấy nhẹ cả người, bớt đi vẻ khó chịu.

- Ông thấy đấy. Tôi đến như đã hứa! - Tôi reo lên, tỏ vẻ vui mừng - tôi e thời tiết sẽ giữ chân tôi lại đây đến nửa giờ đồng hồ, nên cũng mong ông cho tôi nán lại đây khoảng thời gian đó.

- Nửa giờ à? - Ông ta vừa nói vừa rũ những bông tuyết khỏi quần áo - tôi không hiểu sao ông lại chọn lúc trời đổ dày tuyết thế này mà đi ngao du mới lạ chứ? Chẳng nhẽ ông không biết là mình rất có thể bị lạc trong đầm lầy sao? Vì có người thuộc khu đầm lầy này như lòng bàn tay mà còn có lúc bị lạc vào những buổi tối như thế này. Tôi nói với ông rằng tối nay đừng có mong gì thời tiết thay đổi.

- Có lẽ tôi phải nhờ một gia nhân của ông làm người đưa đường và anh ta sẽ ở lại ấp cho đến sáng, liệu có được không ông?

- Ồ, không được đâu.

- Ôi, vậy à! Thế thì tôi đành phải tin vào sự khôn ngoan của mình vậy.

- Hừm!

- Cô định pha trà ấy à? - Anh thanh niên trông lôi thôi hỏi, đưa con mắt dữ tợn nhìn tôi sang người thiếu phụ.

- Thế có mời ông ta không? - Cô ta hỏi Heathcliff như cầu viện.

- Cứ pha đi có được không? - Câu trả lời phát ra nghe ghê rợn khiến tôi phải rùng mình. Giọng nói bộc lộ bản chất thật sự xấu xa. Tôi không còn bụng dạ nào để gọi ông Heathcliff là một người bạn tuyệt vời nữa. Khi trà pha xong ông ta mời tôi.

- Nào, mời ông, kéo ghế ngồi lại gần đây nào.

Thế là tất cả chúng tôi cả anh chàng quê mùa kia, đều kéo ghế ngồi quanh bàn, một bầu không khí trầm lắng, nghiêm trang bao trùm khắp cả.

Tôi cứ thấp thỏm mình gây ra đám mây mù như vậy thì phải làm thế nào cho nó tan biến đi mới phải. Không thể ngày nào họ cũng ngồi nghiêm nghị và ít lời như vậy. Mà cũng không thể ngày nào họ cũng mang những bộ mặt cau có đó được, dẫu cho họ có bẩn tính đến mấy chăng nữa.

- Thật là lạ - tôi cất tiếng, giữa lúc vừa uống xong một chén trà và chờ được rót cho một chén khác - thật là lạ, không hiểu thói quen đã làm nên những sở thích và ý tưởng của chúng ta như thế nào nhỉ? Có nhiều người cứ tưởng tượng ra là cuộc sống của những người sống biệt lập hoàn toàn như ông Heathcliff đây là vô cùng hạnh phúc, song tôi cũng xin mạo muội nói rằng được ở bên mọi người như thế này, ở bên bà chủ kiều diễm, chẳng khác gì một thần hộ mệnh đối với gia đình và trái tim ông chủ đây thì...

- Bà chủ kiều diễm của tôi sao! - Ông Heathcliff ngắt lời, nở nụ cười khinh bỉ - ô, thế người đàn bà kiều diễm của tôi đâu nhỉ?

- Thưa ông Heathcliff, ý tôi muốn nói là vợ ông mà.

- Ồ, ra vậy... Hừm! Chắc ông muốn nói là tinh thần của cô ấy đã chiếm được vị trí của một phụ nữ biết yêu thương đỡ đần cho tôi, trông coi của cải của

Đỉnh Gió Hú sao, thậm chí ngay cả khi thể xác của người phụ nữ đã không còn. Có phải vậy không?

Khi nhận ra mình đã lầm, tôi định sửa sai. Đáng lẽ mình phải nhận thấy sự khác biệt lớn lao về tuổi tác của hai người khiến họ không thể nào là vợ chồng được. Một người đã bốn mươi, cái độ tuổi rất chín chắn của người đàn ông để không còn hão huyền về những cuộc tình của những cô gái trẻ mà chỉ để khuây khỏa tuổi già đang đến... người kia trông chưa đến mười bảy tuổi...

Thế rồi trong đầu tôi lóe lên ý nghĩ: - "Anh chàng hề ngồi cạnh mình, đang cầm cái chén không có quai uống trà và hai bàn tay cáu bẩn đang cầm bánh mì kia có thể là chồng cô ta". Dĩ nhiên đấy có thể là con trai ông Heathcliff. Đây có thể là hậu quả của việc tự chôn sống mình: Cô ta đã phí hoài cuộc đời của mình cho anh chàng quê kệch đó, và ngây ngô tin rằng trên đời này không có những con người giỏi hơn! Thật là đáng thương! Không chừng tôi đã làm cho cô ta nối tiếc về sự lựa chọn của mình biết nhường nào". Ý nghĩ cuối cùng này có thể là kiêu căng, nhưng sự thật là người ngồi bên cạnh tôi đến là gớm ghiếc và qua kinh nghiệm tôi thấy mình cũng rất hấp dẫn.

- Cô Heathcliff đây là con dâu tôi - ông Heathcliff nói, khẳng định thêm phỏng đoán của tôi. Vừa nói ông ta vừa cau có nhìn cô ấy, nhưng cũng như bất cứ ai khác, vẻ mặt nhăn nhó, khó chịu đó chưa chắc đã nói đúng tình cảm của ông ta đối với cô ấy.

- À, rõ thế rồi. Giờ tôi mới biết anh là người thật may mắn đã có được một nàng tiên tốt bụng làm vậy - tôi nói với người ngồi bên cạnh mình.

Lúc này tình hình lại còn tồi tệ hơn trước. Anh chàng đỏ mặt lên, hai tay siết chặt, rõ ràng nhăm nhăm đánh tôi. Nhưng ngay lập tức anh ta dường như nhớ ra, cơn sóng gió lắng xuống bằng một câu văng tục nhằm vào tôi, nhưng tôi đâu có thèm để ý.

- Thật chán quá, ông bé cái nhầm rồi! - Ông chủ nói chẳng có ai trong hai chúng tôi có được diễm phúc sở hữu nàng tiên tốt bụng của ông đâu, chồng

nó mất rồi. Tôi giới thiệu nó là con dâu tôi, dĩ nhiên nó phải lấy con trai tôi chứ còn gì nữa.

- Thế anh đây là...

- Dứt khoát không phải là con trai tôi rồi!

Ông Heathcliff mỉm cười, cứ như đó là một câu đùa quá bạo dạn đến mức không dám gán tư cách làm cha của mình với anh chàng xấu tính đó.

- Tên tôi là Hareton Earnshaw - người thanh niên làu bàu - và tôi đề nghị ông hãy tôn trọng cái tên đó!

- Tôi đâu có tỏ ra không tôn trọng cơ chứ - tôi đáp lại, cười thầm trước vẻ nghiêm trang khi anh ta tự giới thiệu.

Anh ta nhìn tôi chăm chú một lúc lâu, khiến tôi không thèm đáp lại vì e rằng nhỡ đâu mình lại cho anh ta một cái bạt tai hay sẽ bọc lộ sự phấn khích quá đáng mất. Tôi bắt đầu thấy mình thật lạc lõng trong cảnh điền viên của gia đình này. Bầu không khí ảm đạm bao trùm lên mọi tiện nghi vật chất rực rỡ quanh tôi. Tôi thầm nghĩ dứt khoát nếu mình có liều vào ngôi nhà này lần thứ ba mình sẽ phải thật thận trọng mới được.

Bữa ăn đã kết thúc, nhưng không ai nói một lời vui vẻ nên tôi đi ra cửa sổ xem trời đất ra sao. Một cảnh tượng thê lương bày ra trước mắt tôi: Trời đổ tối sớm hơn mọi ngày, bầu trời và núi đồi hòa trộn vào nhau trong gió lộng và tuyết phủ dầy.

- Chắc tôi không thể về nhà lúc này mà không có người dẫn đường - tôi không thể không than thở một câu - đường xá bị lấp hết, mà có chỗ nào trống thì tôi cũng không sao phân biệt được ngay chân của tôi nữa.

- Hareton, hãy nhốt mấy con cừu này vào chuồng đi. Chúng mà đứng ở ngoài bãi thế kia thì sẽ bị tuyết phủ mất, mà nhớ đặt mấy tấm gỗ ngăn chúng lại nhé - ông Heathcliff nói.

- Thế tôi phải làm thế nào bây giờ? - Tôi hỏi, tỏ ra càng sốt ruột hơn.

Không ai trả lời tôi. Nhìn quanh, tôi thấy có mỗi ông già Joseph đang mang một xô cháo mạch lại cho lũ chó, còn cô Heathcliff khom người trên bếp lửa, tiện tay vơ lấy một nắm diêm rơi vãi từ trên bệ lò sưởi khi cô ấy đặt cái hộp đựng trà lại chỗ cũ và mang ra đốt. Lão Joseph đổ xong cháo cho lũ chó, đảo mắt nhìn quanh phòng dò hỏi rồi cất tiếng the thé như điên.

- Tôi không hiểu sao nhà ngươi lại có thể lười chẩy thây ra vậy trong khi mọi người còn đang phải làm việc ngoài trời! Mà thôi, có nói nhà ngươi cũng phí cả lời, nhà ngươi cũng chẳng thay đổi được tính xấu này đâu; thật đồ quỷ tha ma bắt y hệt như mẹ nhà ngươi ngày xưa!

Tôi thoáng nghĩ rằng câu loạn ngôn kia là nhằm vào tôi, thế là tôi điên người lên, tiến lại chỗ lão già định đá cho lão một cú văng ra khỏi cửa. Song cô Heathcliff lại đáp lời, khiến tôi khựng người lại.

- Ông già đạo đức giả đáng hổ thẹn kia! - Cô ta đáp lại - thế lão không sợ bị tóm xác đi hay sao mà cứ nhắc đến tên quỷ quái đó thế? Tôi cảnh cáo lão đừng có bao giờ khiêu khích tôi, bằng không tôi sẽ xin một đặc ân để quỷ tha lão đi đấy. Hãy nhìn vào đây, lão Joseph - cô ấy nói tiếp, tay với lên giá lấy xuống cuốn sách lớn trông cũ kĩ - tôi sẽ cho lão thấy tôi đã tiến bộ đến thế nào trong thuật cầu ma quỷ, chẳng bao lâu nữa tôi sẽ đủ phép màu nhiệm cầu cho ma quỷ tha cả cái nhà này đi cho rảnh mắt. Con bò đỏ không phải tình cờ mà chết đâu, mà cái bệnh đau khớp của lão cũng không phải là trời trừng phạt đâu.

- Trời sao nhà ngươi ác thế! - Ông già há hốc mồm - cầu Chúa hãy giải thoát chúng con khỏi quỷ dữ.

- Không, hỡi tên già phóng đãng đầy tội lỗi kia. Kẻ vô loài, hãy biến đi, kẻo ta sẽ cho ngươi thành thương tật đấy! Ta sẽ biến các người thành hình người sáp và đất sét đấy, và kẻ đầu tiên vượt khỏi giới hạn ta đã định sẽ bị... mà thôi, ta chẳng nói hắn sẽ bị làm sao, nhưng rồi các người sẽ thấy! Thôi cút đi, ta để ý đến lão rồi đấy!

Đôi mắt đẹp của cô gái phù thủy giả bộ độc ác. Joseph sợ run bắn thật sự, vừa chạy vội ra ngoài vừa lẩm bẩm: “Thật độc ác”. Tôi nghĩ cử chỉ nghịch ngợm của cô ấy chắc hẳn phải xuất phát từ một nỗi u uất nào đó. Giờ đây

chỉ có hai chúng tôi trong phòng, dù có đang ở trong hoàn cảnh khốn cùng, tôi vẫn cố làm cho cô ấy vui lên.

- Thưa cô Heathcliff - tôi nói tha thiết - tôi xin cô thứ lỗi vì đã phiền cô... nhưng tôi nghĩ với bộ mặt như thế kia, không thể nào cô lại không phải là người tốt bụng được. Xin cô làm ơn chỉ hộ cho một số mốc trên đường để tôi có thể nhận ra mà về nhà được. Đến giờ tôi cũng không còn nhận ra làm thế nào mà về được đến đó, giống như cô không nhận ra được đường về Luân Đôn ấy!

- Cứ đi theo con đường lúc ông đến đây ấy - cô ta trả lời, nép mình trong chiếc ghế bành, bên cây nến và một quyển sách to mở ra - tôi cũng chỉ biết có thế thôi.

- Vậy nếu cô có nghe tin tôi bị chết trong đống bùn lầy đầy tuyết phủ nào đó, lương tâm cô cũng chẳng một chút lay động rằng đó cũng một phần do lỗi tại cô đâu nhỉ?

- Vậy phải thế nào mới được cơ chứ? Tôi không thể nào đưa ông về nhà được rồi. Họ đâu có cho tôi đi đến tận cuối bức tường khu vườn kia.

- Thưa cô! Tôi đâu dám yêu cầu cô bước qua ngưỡng cửa trong cái đêm như vậy được, tôi xin thật lòng nói vậy đấy - tôi nói to - tôi chỉ muốn cô chỉ đường cho thôi, chứ không phải dẫn đường, hoặc thuyết phục ông Heathcliff cử người đưa đường đâu.

- Ai bây giờ? Chỉ có ông ta, Earnshaw, Zillah, Joseph và tôi. Thế ông muốn ai nào?

- Không, tất cả chỉ có thế.

- Vậy thì tôi buộc phải ở lại rồi.

- Cái đó ông phải bàn với ông chủ. Tôi chẳng liên quan gì đến việc đó.

- Tôi hi vọng đó sẽ là bài học cho ông. Đừng có bao giờ đi đến khu đồi này một cách thiếu suy nghĩ như vậy - tiếng ông Heathcliff nghiêm khắc vọng

vào từ lối nhà bếp - còn việc ở lại đây ấy à. Tôi không có buồng thừa dành cho khách, cho nên nếu ông muốn ở lại đây ông phải nằm chung giường với Hareton hay Joseph thôi.

- Tôi có thể ngủ trên chiếc ghế bành trong buồng này - tôi trả lời.

- Không, không được! Người lạ mặt là người lạ mặt, dù cho người đó giàu có hay nghèo túng, tôi không đồng ý cho phép ai ở chỗ mà bản thân tôi không canh phòng được! - Thằng cha khốn kiếp thiếu tư cách nói.

Nghe thấy lời nói xúc phạm đó, tôi thấy mình không còn kiên nhẫn được nữa. Tôi buột miệng tỏ ra ghê tởm, đẩy lão sang bên để đi ra sân, vội vàng đâm sầm vào người Earnshaw. Ngoài trời tối như bưng, không còn nhìn thấy lối ra, tôi đang luẩn quẩn quanh đó thì nghe thấy tiếng đối đáp nhau, đúng là người nhà họ. Thoạt tiên anh chàng thanh niên xuất hiện, tỏ ra thân thiện với tôi.

- Để tôi dẫn ông ra đến ngoài bãi trống - anh ta nói.

- Thế thì nhà ngươi đi xuống âm phủ luôn thể đi! Ông chủ hét lên - thế ai trông nom đàn ngựa hả?

- Mạng người là hệ trọng hơn cả, chứ sao nhãng con ngựa kia một buổi tối cũng chẳng sao. Phải có người đi theo ông ấy mới được - cô Heathcliff nói nhỏ, tôi không ngờ cô ấy lại tốt bụng vậy.

- Không phải ra lệnh như thế! Hareton phản ứng lại - nếu cô có coi trọng ông ta thì cũng nên câm miệng đi.

- Thế thì hồn ma ông ấy sẽ ám ảnh nhà anh, mà tôi e là ông Heathcliff cũng chẳng bao giờ có ai đến thuê nhà nữa đâu, cho đến khi cái ấp đó tàn lụi hẳn! Cô ấy trả lời nghe thật cay độc.

- Đấy, nghe thấy chưa, cô ta đang nguyền rủa họ đấy - Joseph làu bàu, còn tôi thì tiến lại phía ông ta.

Ông ta ngồi, vắt sữa bò dưới ánh đèn xách tay. Tôi liền giật lấy cây đèn một cách khiếm nhã và nói thật to rằng tôi sẽ gửi trả lại vào ngay ngày hôm sau, rồi chạy bổ ra cửa sau.

- Ông chủ ơi, ông chủ, ông ta ăn cắp cây đèn rồi! Lão già hét lên, chạy đuổi theo tôi - ê con Gnasher! Ê con Wolf đâu. Chạy ra vồ lấy hắn đi!

Vừa mới mở cửa ra hai con thú đã lao thẳng vào cổ tôi mà vồ quật tôi ngã xuống và làm tắt cả cây đèn. Ông Heathcliff và Hareton cùng cười lên hô hố, làm tôi xấu hổ, tức điên lên. Cũng may hai con chó đó dường như cũng chỉ muốn nhe nanh vuốt và vung đuôi lên, chứ không muốn ăn sống nuốt tươi tôi, nhưng chúng không để cho tôi gượng dậy nên tôi đành phải nằm im cho đến khi người chủ hiểm ác kia đồng ý đến giải thoát cho tôi. Đầu trần, run lên vì tức giận, tôi ra lệnh cho những kẻ vô lại đó để tôi đi, còn nếu chúng giữ tôi lại một giây phút nào nữa thì thật là liều, miệng tôi tuôn ra những câu dọa thề sẽ trả đũa, thật độc địa, như lời nguyền rủa (ý nói lời nguyền của vua Lia trong vở kịch Vua Lia của Shakespeare).

Cơn tức giận của tôi càng mạnh hơn khi mũi tôi chảy máu dòng dòng, ấy vậy mà lão Heathcliff vẫn còn cười nên tôi cứ thế chửi. Tôi không biết cảnh tượng đó sẽ kết thúc ra sao nếu như không có một người chừng mực hơn tôi và tử tế hơn lão chủ đang khoái trí kia. Đó là Zillah, một bà trông béo tốt, người cuối cùng đã xuất hiện tìm hiểu xem nguyên nhân của sự ầm ĩ đó từ đâu. Bà ta cho rằng có người trong bọn họ đã tống vào mặt tôi, nhưng không giám đối đầu với ông chủ, bà ta quay sang xồn xồn với thằng cha đểu cáng kia.

- Hừm, cậu Earnshaw - bà ta kêu ầm lên - tôi không hiểu rồi cậu còn giở trò gì tiếp đây! Có phải chúng ta định giết người ngay tại nhà này không? Cái nhà này không lúc nào làm tôi thấy vừa lòng cả. Trông có tội không kìa, ông ta đang bị nghẹn kìa! Ấy chớ, chớ có thế! Ông đừng có làm thế. Vào đây tôi rịt cho. Thôi nào, ông ngồi im đấy.

Vừa nói, bà ta vừa đổ nước lạnh như đá vào cổ tôi, rồi kéo tôi vào trong nhà bếp. Ông Heathcliff đi theo sau, niềm vui bất chợt biến ngay và ông ta lại trở về nét mặt rầu rĩ theo thói quen.

Tôi bị ốm thật sự, chóng mặt và ngất xỉu, nên đành phải ở lại nhà đó. Ông ta bảo với bà Zillah rót cho tôi một cốc rượu mạnh và đưa tôi vào phòng trong. Bà ta chia sẻ nỗi bí cực của tôi, sau khi rót rượu cho tôi uống, khiến tôi cũng đỡ ốm phần nào, bà ta đưa tôi vào giường nằm.

CHƯƠNG 3

Trong lúc dẫn tôi lên gác, bà ta có khuyên tôi phải giấu cây nến đi và đừng có gây tiếng động vì ông chủ có một định kiến kì quái về căn buồng mà bà ta đưa tôi vào và ông ta chưa bao giờ để ai ngủ ở đó một cách tự nguyện đâu. Tôi hỏi nguyên nhân, nhưng bà ta mới ở đây được một năm rưỡi mà cái nhà này lại có không biết bao nhiêu chuyện kì quái, bà ta cũng chưa đủ thời gian để tìm hiểu.

Tôi choáng quá, chẳng còn bụng dạ nào mà tìm hiểu tò mò, nên tôi khóa trái cửa và liếc nhìn quanh giường. Đồ đạc gồm một chiếc ghế bành, một tủ đựng quần áo và một cái tủ to bằng gỗ sồi với những ô vuông được khoét ở gần trên nắp, trông giống những ô cửa sổ trên chiếc xe ngựa. Tôi liền đi gần lại chỗ đó, nhìn vào trong và thấy đó là một cái trường kỉ cổ, độc nhất vô nhị, được thiết kế rất tiện, để cho mỗi thành viên trong gia đình không cần phải có buồng riêng. Thực ra nó làm thành một buồng kín nhỏ và cái bệ cửa sổ lồng ở bên trong được dùng làm cái bàn. Tôi đẩy hai tấm lá chắn, cầm nến đi vào, rồi lại kéo cho chúng khít lại, cảm thấy an toàn, thoát khỏi sự theo dõi của ông Heathcliff và mọi người.

Ở góc cái bệ mà tôi đặt cây nến có mấy cuốn sách mốc meo, trên mặt bệ nguệch ngoạc những chữ vạch trên lớp sơn. Tuy vậy, đó chỉ là cái tên được viết đi viết lại nhiều lần bằng những kiểu chữ khác nhau, chữ nhỏ chữ to, nào là Catherine Earnshaw, Catherine Heathcliff, rồi Catherine Linton.

Mệt mỏi, tôi ngả đầu vào cửa sổ và đánh vần hoài những chữ như Catherine Earnshaw - Heathcliff - Linton, rồi ngủ biến, nhưng chưa chợp mắt được dăm phút thì một hàng chữ trắng nổi lên sáng lóa từ trong bóng tối, sống động như những bóng ma, trên không trung nhung nhúc toàn những chữ Catherine, và khi vùng dậy cố xua cái tên quấy rầy ấy đi, tôi phát hiện ra ngọn nến ngả sang một bên của cuốn sách cổ, làm cho bìa da dê bị cháy khét lèn lẹt. Tôi thổi tắt nến đi, rồi thấy trong người rất khó chịu vì cơn lạnh

và nôn nao mãi, tôi liền ngồi dậy và mở cuốn sách bị lem và đặt trên đầu gối. Đó là cuốn kinh thánh chữ mảnh bốc mùi mốc đến sợ: Tờ giấy trắng bên trong có ghi Catherine - sách của cô ấy" và ngày tháng cách đó cũng có đến một phần tư thế kỉ. Tôi gập cuốn sách lại và cầm tiếp những cuốn khác lên, cho đến khi điểm qua hết chỗ sách đó. Thư viện của Catherine có chọn lọc. Những cuốn sách trông cũ nát chứng tỏ đã được dùng nhiều; mặc dù không phải lúc nào sách cũng được dùng với mục đích chính đáng, vì hiếm có chương nào mà lại thoát được cảnh người ta chữa lời bình bằng bút mực, ít nhất lời bình đó cũng phủ kín hết chỗ nhà in để trống trên trang sách. Có những câu rời rạc, có những phần khác lại mang hình thức nhật kí được ghi đều đặn, chữ viết nguệch ngoạc như chữ trẻ con mới tập viết. Trên cùng một trang phụ (tôi sướng quá như vớ được của khi tình cờ nhìn thấy lần đầu) một bức biếm họa về ông bạn già Joseph, với nét thô nhưng thật mạnh mẽ. Trong tôi dậy lên ngay một niềm thích thú đối với cô Catherine nào đó chưa quen biết, và thế là tôi bắt đầu ngồi giải mã những kí tự đã phai nét đó.

"Một ngày Chủ Nhật đến ớn!" Đoạn bình ở bên dưới bắt đầu như vậy. Mình mong sao bố mình sống lại. Hindley là kẻ thay thế gớm guốc, vì cách cư xử của anh ta đối với Heathcliff thật là ác.H. và mình định nổi dậy. Lúc tối bọn mình đã tiến hành bước tập dượt.

Mưa tầm tã cả ngày, chúng tôi không đi nhà thờ được, thế là Joseph thấy nhất thiết phải lập ngay một giáo đoàn trên gác xép, và trong khi Hindley và vợ anh ta ngồi ung dung sưởi ấm, làm mọi việc, chứ đọc kinh thì lại không, mình dám chắc là vậy, thì Heathcliff, mình và cậu thợ cầy khốn khổ lại được lệnh phải lấy sách kinh lên gác, ngồi thành một hàng trên một bị đựng ngô, miệng rên rỉ đọc kinh, còn người thì run lên cầm cập, mà mình mong Joseph cũng run lên để anh ta chỉ đưa một bài thuyết giáo ngắn vì lợi ích của ngay bản thân. Thật là một hi vọng hão! Buổi đọc kinh kéo dài luôn trong ba tiếng đồng hồ liền, thế mà anh trai mình còn dám vênh mặt lên hỏi: "Thế nào đã xong rồi hả?" Khi anh nhìn thấy bọn mình đi từ trên gác xuống. Vào những tối Chủ Nhật, bọn mình thường được phép chơi đùa với điều kiện không được làm ồn; những lúc ấy bọn mình chỉ cần cười khẽ thôi đã đủ bị phạt, đứng vào một góc nhà rồi!

“Bọn mi quên là nhà này có chủ” tên bạo chúa nói “tên nào mà làm tao nổi đóa trước là tao cho ra bã đấy! Tao yêu cầu bọn mi phải điềm tĩnh và im lặng. Ồ thằng cu này! Lại mi đó phải không? Frances em, em đi qua, giật tóc nó cho anh, vì anh nghe thấy nó búng móng tay tanh tách đấy”. Fances giật thật mạnh tóc của Heathcliff, rồi đến ngồi lên đầu gối chồng, hai người như hai đứa bé, hôn hít và huyên thuyên hàng giờ, toàn những chuyện tầm phào nghe đến ngượng. Chúng tôi co cụm lại cho càng ấm càng tốt ngay dưới tủ. Mình vừa buộc xong những chiếc áo choàng không tay của cả bọn vào với nhau và treo lên làm rèm che thì Joseph đi xuống chuồng ngựa vào nhà. Ông ta giật cái rèm xuống bợp tai mình rồi càu nhàu: Ông chủ vừa mới chôn xong và lễ Sabbath chưa dứt, tiếng cầu kinh phúc âm vẫn còn bên tai mà các người đã đùa nghịch được rồi. Thật đáng xấu hổ! Ngồi xuống lũ trẻ hư đốn này! Có đủ những cuốn sách hay cho bọn ngươi đọc đây! Ngồi xuống mà ngẫm nghĩ về phần hồn đi!”

Nói xong, ông ta bắt bọn mình ngồi tề chỉnh ở những chỗ có ánh sáng lờ mờ hắt từ bếp lửa lò sưởi ở xa để bọn mình có thể đọc được cái của nợ mà ông ta nhét vào tay bọn mình. Mình không sao chịu nổi công việc đó, liền cầm lấy gáy cuốn sách và lao thẳng vào cũi chó, thế là không thèm đọc sách. Heathcliff cũng đá quyển sách của mình vào chỗ ấy. Thế là cảnh hỗn loạn nổi lên.

“Cậu chủ Hindley!” Lão linh mục gào lên: “Cậu chủ, lại đây! Cô Cathy làm rách toạc gáy cuốn chiếc mũ cứu rỗi, còn Heathcliff đấm thủng cả cuốn con đường thênh thang đến Diệt Vong! Cậu mà để bọn trẻ muốn làm gì thì làm là không ổn đâu! Trời! Ông cụ mà còn sống thì cứ gọi là ăn đòn nhừ tử, nhưng ông lại mất rồi!”

“Hindley chạy vội từ nơi thật là lí tưởng bên bếp lửa, tóm cổ đứa này và tay đứa kia, ném một cái, thế là cả hai bọn mình đều rơi tuột vào nhà bếp sau, rồi Joseph quả quyết luôn là “ông ngáo ộp” chắc chắn sẽ đến lôi chúng tôi đi, nghe thấy thế, bọn mình thấy khoái liền chạy đi tìm mỗi đứa một xó nhà chờ. Mình với tay lấy cuốn sách và lọ mực từ trên giá xuống, đẩy cánh cửa hé mở để chút ánh sáng, vậy là đủ thời gian cho mình viết đến hai mươi phút, nhưng người bạn của mình lại tỏ ra sốt ruột, nên nêu ý kiến léng béng chiếc áo choàng của chị làm ở trại sữa, rồi chùm lên người chuồn ra bãi

hoang chơi. Ý kiến thật hay, nếu ông già hay cáu kỉnh đó có đi vào, và tin lời tiên đoán của mình là đúng, cho dù chúng tôi có bị ướt và lạnh dưới mưa ở ngoài đó thì ở trong này cũng có hơn gì đâu.

Tôi nghĩ rằng Catherine đã thực hiện được ý đồ của mình, vì câu viết sau lại đề cập đến một chủ đề khác, cô ta trở nên đa sầu đa cảm.

"Mình cũng không nghĩ Hindley lại làm mình khóc đến thế!" Cô viết. "Đau đầu quá, đến mức gối lên gối cũng không chịu được, song mình vẫn không thôi khóc. Tội nghiệp cho Heathcliff ! Hindley gọi cậu ấy là đồ bụi đời và không cho phép cậu ấy ngồi cùng, ăn cùng với mình nữa, rồi lại còn ra lệnh bọn mình không được chơi với nhau. Anh ấy còn dọa nếu bọn mình mà không tuân lệnh, anh ấy sẽ tống cổ Heathcliff ra khỏi nhà. Anh ấy còn trách móc cha bọn mình (Sao anh ấy dám làm thế nhỉ?) đã để cho H. được tự do quá chớn, rồi nguyện sẽ cho cậu ấy vào khuôn phép…

Tôi bắt đầu gà gật trên trang sách nhòe mực: Mắt tôi đảo từ phần chữ viết đến trang sách in. Tôi liền thấy một tiêu chữ đỏ được trang trí: Bẩy Mươi Lần Bẩy, và Tội Đầu Tiên của Lần Thứ Bẩy Mươi Mốt. Đó là bài thuyết giáo của đức cha Jabes Branderham tại nhà thờ Gimmerden Sough. Trong lúc tôi còn đang nửa tỉnh nửa mê, vẫn cố vắt óc đoán xem cha Jabes Branderham đánh giá thế nào về đề tài của mình tôi lại ngả người xuống giường và ngủ thiếp đi. Ôi, tác động của thứ trà tồi và những bực bội! Không hiểu còn có gì khác làm cho tôi phải qua một đêm khủng khiếp làm vậy? Tôi không sao nhớ được là còn có đêm nào mình có thể chịu đựng được như đêm đó nữa không cơ.

Tôi bắt đầu nằm mơ, gần như ngay trước cả khi mất cảm giác là đang ở đâu. Tôi mơ vào một buổi sáng, tôi lên đường về nhà, có ông già Joseph dẫn đường, tuyết phủ dầy hàng thước trên đường, rồi lúc chúng tôi loạng choạng bước, người đồng hành cứ càu nhàu, trách tôi không mang theo chiếc gậy đó thì làm thế nào tôi về đến nhà được, rồi ông ta vung cây gậy ngắn đầu to tướng lên, mà tôi hiểu đó là một loại gậy hành hương. Trong giây lát tôi thấy thật phi lí là tại sao mình lại phải cần đến cái thứ vũ khí như vậy để vào nhà cơ chứ. Rồi trong đầu tôi lóe lên một ý nghĩ. Tôi không đi đến đó, mà chúng tôi đang nghe Jabes Brandefham trứ danh giảng đạo

trong cuốn sách BẤY MƯƠI LẦN BẤY và hoặc Joseph là cha giảng đạo hay là tôi đã phạm phải Tội Đầu Tiên của Lần Thứ Bẩy Mươi Mốt và sắp bị vạch trần và rút phép thông công.

Chúng tôi đến nhà thờ. Tôi đã đi qua đó một, hai hay ba lần trong những buổi dạo chơi. Nhà thờ nằm lọt thỏm trong thung lũng giữa hai ngọn đồi, một thung lũng gần đầm lầy, nơi mà người ta nói độ ẩm than bùn có thể dùng để ướp xác chết. Mái nhà thờ cho đến nay vẫn được giữ nguyên vẹn, nhưng vì tiền lương của tu sĩ chỉ có hai mươi bảng một năm, kèm theo một căn nhà hai buồng, song có nguy cơ phải nhanh chóng dồn lại thành một nên chẳng có tu sĩ nào muốn đảm nhận bổn phận làm một mục sư cả, nhất là hiện giờ người ta đồn rằng bầy con chiên thà để cho mục sư chết đói chứ không chịu rút một xu trong túi ra để làm tăng mức sống cho ông ta. Tuy nhiên, khi tôi nằm mơ, tôi lại thấy Jabes có cả một giáo đoàn đông nghịt người đang chăm chú nghe thuyết giảng. Ôi Lạy Chúa! Một bài giảng được chia ra thành bốn trăm năm mươi chín phần, mỗi phần bằng cả một bài kinh và mỗi phần bàn đến một tội lỗi riêng biệt! Làm thế nào để tìm được những bài đó, tôi không sao hiểu nổi. Ông ta có cách riêng để giảng những câu kệ và dường như nhất thiết là con chiên phải phạm tội lỗi mỗi lần một khác. Những tội đó cũng rất lạ, kì dị đến mức trước đây tôi chưa từng thấy bao giờ.

Ôi, thật mệt mỏi. Tôi trằn trọc, ngáp ngắn ngáp dài, ngủ gật và ngồi bật dậy! Tôi tự bấu véo cấu chí mình, dụi mắt, đứng dậy rồi lại ngồi xuống và thúc cùi chỏ vào người Joseph hỏi xem có bao giờ ông ta làm như vậy không. Tôi bị cực hình là phải ngồi nghe cho hết. Cuối cùng ông ta đọc đến phần Tội Thứ Nhất Của Tội Thứ Bảy Mươi Mốt. Đến đoạn cao trào đó, đột nhiên tôi thấy hứng chí vụt đứng dậy và tố cáo Jabes Branderham là kẻ phạm tội mà không một người theo đạo cơ đốc nào cần phải được tha tội.

“Thưa cha” tôi kêu lên “ngồi lì ở đây liền một mạch giữa bốn bức tường, tôi đã chịu đựng và bỏ qua bốn trăm chín mươi đề mục trong bài thuyết giảng của cha. Bẩy mươi lần bẩy tôi đã cầm mũ đứng dậy, định bỏ đi nhưng cha đã buộc tôi phải ngồi lại một cách phi lí. Đến lần thứ bốn trăm chín mươi mốt thì thật quá đáng. Hỡi các người anh em tử vì đạo, hãy tấn công y! Hãy

lôi y xuống và nghiền nát y thành bụi, sao cho cái nơi từng biết y cũng không nhận ra y nữa.

"Chính ngươi là Kẻ Đó" Jabes kêu lên, ngừng lời một cách trang nghiêm, ngả người bên trên chiếc nệm. ***"Bẩy mươi lần bẩy"*** ngươi đã nhăn nhó mặt mày ta đã khuyên bảo linh hồn ta rằng đấy chỉ là một sự yếu đuối của con người, nên có thể xá tội! Đã đến lúc phải xử Tội Thứ Nhất trong Tội Thứ Bẩy Mươi Mốt. Hỡi anh em giáo hữu hãy hành xử y theo văn bản. Niềm vinh hạnh đó thuộc về các vị chân phước của Chúa!"

Khi nghe xong lời kết luận đó, toàn bộ hội nghị vung gậy hành hương, xông đến vây quanh tôi, còn tôi do không có vũ khí để tự vệ, liền túm lấy Joseph kẻ tấn công gần nhất và cũng hung hãn nhất, để giật lấy chiếc gậy của lão. Gậy túm tụm xông vào một chỗ nên va vào nhau; những cú nện nhằm vào tôi lại rơi đúng sọ những người khác. Loáng một cái cả nhà thờ vang lên tiếng gậy đập vào nhau lộc cộc, người này lại đánh lộn vào người kia, trong khi đó Branderham cũng không muốn khoanh tay đứng nhìn, liền trút hết nhiệt huyết, đập liên hồi lên những tấm ván bục giảng kinh, nghe dữ dội đến nỗi tôi choàng thức dậy, nhẹ nhõm không tả xiết. Nhưng cái gì gây nên sự ầm ĩ đến như vậy? Thế điều gì đã khiến Jabes can dự vào cuộc lộn xộn đó? Chẳng qua đó chỉ là một cành thông chạm vào cửa sổ mắt cáo buồng tôi khi gió rền rĩ thổi qua và quật những quả thông khô vào cửa kính nghe lách tách mà thôi! Tôi lắng nghe, ngờ ngợ một chút và khi phát hiện ra kẻ quấy rối đó, liền trở mình, chập chờn ngủ và lại nằm mơ, còn ngán hơn cả giấc mơ trước.

Lần này tôi nhớ mình nằm trong một cái tủ bằng gỗ sồi, nghe rõ tiếng gió rít và tuyết rơi mạnh; tôi cũng lại nghe thấy tiếng cành cây thông đập như trêu trọc, và tôi hiểu ra nguyên nhân chính gây mình khó chịu, nên cố hết sức làm thế nào để nó im lặng, hình như tôi đã ngồi dậy và ra sức tháo cái móc cài vào khung cửa sổ, nhưng vì nó được hàn chặt vào má kẹp hình chữ U, một chi tiết lúc còn thức tôi có để ý thấy, nhưng lúc này quên khuấy mất. "Dẫu sao mình cũng phải buộc nó dừng lại chứ!" Tôi thì thầm, lấy khớp ngón tay đập vỡ kính và thò một cánh tay ra định nắm lấy cái cành nhiễu sự đó, song những ngón tay của tôi lại chạm phải những ngón tay của một bàn tay nhỏ bé lạnh như tiền! Nỗi khủng khiếp cả cơn ác mộng choán lấy người

tôi, tôi cố rụt tay lại, nhưng bàn tay đó cứ níu lấy, rồi một tiếng gọi nghe não nề, "Cho tôi vào với, cho tôi vào!" "Ngươi là ai?" Tôi hỏi, vùng vẫy cố thoát khỏi. "Tôi là Catherine Linton" tiếng người đó trả lời run lẩy bẩy (sao tôi lại cứ phải nghĩ đến Linton cơ chứ? Tôi đã đọc Linton thành Earnshaw đến hai mươi lần rồi còn gì). "Tôi đi về nhà và lạc đường trên cánh đồng hoang mà! Nghe thấy thế tôi lờ mờ nhìn thấy một đứa bé qua cửa sổ. Nỗi sợ hãi làm tôi trở nên độc ác. Khi thấy mình cố rũ khỏi vật đó cũng không còn có ích gì, tôi liền kéo cổ tay nó qua khung cửa kính bị vỡ, trà đi sát lại đến khi máu chảy, thấm cả những chiếc khăn trải giường, tiếng đứa bé vẫn gào lên, "Cho tôi vào với" rồi phát điên lên vì sợ hãi trước tiếng kêu than gan lì đó. "Làm thế nào ta cho nhà ngươi vào được!" Cuối cùng tôi nói. "Thế thì buông tay nhà ngươi ra, nếu muốn ta để nhà ngươi vào! Những ngón tay rời ra, tôi liền rụt cánh tay mình lại, vội vàng chồng những cuốn sách lên thành đống hình kim tự tháp và bịt tai lại để khỏi phải nghe thấy lời cầu kinh thê thảm. Dường như tôi cứ giữ như thế một lúc lâu, vậy mà loáng một cái tôi lại nghe thấy, tiếng kêu rên rỉ sầu thảm cứ vang lên hoài! "Biến đi" Tôi thét lên, "Ta không bao giờ cho nhà ngươi vào đâu, ngay cả nhà ngươi có gào lên đến hai mươi năm nữa" "Đúng là hai mươi năm rồi đấy, tiếng than đó nói, "Hai mươi năm, đúng là tôi đã chờ đợi hai mươi năm nay rồi!" Ngay lúc ấy có tiếng lạo sạo yếu ớt bên ngoài và chồng sách di chuyển như đang tiến lên phía trước. Tôi cố vùng đứng dậy, nhưng không sao cử động được chân tay, thế là tôi thét lên, vô cùng sợ hãi. Tôi lúng túng thấy tiếng hét đó không phải là tưởng tượng ra, mà là thật. Có tiếng chân vội vã đang tiến lại cửa buồng; một bàn tay mạnh mẽ của ai đó đẩy cửa và một ánh đèn chập chờn giữa những ô vuông trên nóc chiếc giường. Tôi ngồi, người vẫn còn run, và còn đang lau mồ hôi trán thì kẻ xâm nhập kia có vẻ còn lưỡng lự, lẩm bẩm một mình. Cuối cùng người đó nói gần như thì thầm, rõ ràng không mong trả lời: "Có ai ở trong đó không?" Tôi xét thấy mình cứ thú nhận là có mặt ở đây là tốt nhất, vì tôi biết đó là giọng của Heathcliff, nếu tôi cứ im lặng thì e rằng thể nào ông ta cũng lùng sục tiếp. Sau khi nghĩ như vậy, tôi liền xoay người mở tấm ván chắn. Tôi sẽ không bao giờ quên được hậu quả của hành động này.

Heathcliff đứng gần lối vào, mặc sơ mi và quần dài, tay cầm một ngọn nến đang nhỏ giọt lên ngón tay và mặt trắng bệch như bức tường ở đằng sau ông ta. Tiếng cọt kẹt đầu tiên của chiếc giường hòm gỗ sồi làm ông ta giật

thót người như bị điện giật, chiếc đèn nến văng ra khỏi tay xa đến mấy bước. Ông ta bị kích động đến tột độ, khiến khó nhọc lắm ông ta mới nhặt nó lên được.

- Khách duy nhất của ông ấy mà, có ai khác đâu - tôi thốt lên, muốn tránh cho ông ta không bị ngượng thêm nữa - thật không may tôi lại hét lên trong lúc ngủ do một cơn ác mộng khủng khiếp gây ra ấy mà. Tôi xin lỗi đã quấy rầy ông.

- Ôi, Chúa hãy trừng phạt ông đi, ông Lockwood! Tôi mong sao là ông ở… - Ông chủ nhà miệng nói, tay đặt cây nến xuống ghế vì ông ta thấy không thể cầm vững nổi - ai đưa ông vào cái phòng này hả? - Ông ta nói tiếp, ấn mạnh móng tay vào lòng bàn tay và nghiến chặt răng lại để hàm khỏi bị co giật - ai vậy? Tôi đang rất muốn tống khứ bọn chúng ra khỏi nhà ngay lập tức đây.

- Đó là cô người hầu Zillah của ông! - Tôi đáp, nhảy xuống sàn mặc vội quần áo. Ông cứ làm thế đi, tôi đâu có quan tâm, ông Heathcliff, cô ta rất đáng bị đuổi. Tôi nghĩ cô ta muốn lợi dụng tôi để chứng minh thêm rằng nơi này mà. Hừm nhà này… lúc nhúc toàn ma quỷ! Ông ta có lí do để cửa đóng then cài như thế, tôi nói thật đấy. Chẳng ai lại đi cảm ơn ông cho ngủ trong cái hang ổ như thế này cả.

- Ý ông định nói gì vậy? - Heathcliff hỏi - thế ông đang làm gì vậy? Cứ nằm xuống mà ngủ qua đêm đi, một khi ông đã ở đây rồi; nhưng lạy Chúa đừng có diễn cái trò ầm ĩ khiếp đảm này nữa. Ông có lấy lí do gì để xin lỗi cũng không xong đâu, trừ phi người ta đang cắt cổ ông thôi!

Nếu con ma nhỏ bé đó mà chui qua được cửa sổ thì chắc nó đã bóp cổ tôi chết rồi còn gì! - Tôi đáp lại - tôi sẽ không chịu để cho các vị tổ tiên hiếu khách của ông hành tội tôi nữa. Thế chẳng phải đức cha Jabes Branderham có họ hàng hang hốc bên ngoại nhà ông hay sao. Lại còn con bé Catherine Linton hay Earsnshaw gì đó, không thể nào dứt ra được chắc là con bé bị đánh tráo, thật đúng là một tiểu yêu! Nó có nói với tôi là nó đã đi khắp thế gian hai mươi năm nay rồi; đúng là sự trừng phạt vì trọng tội của nó, dứt khoát thế rồi!

Những câu nói đó chưa kịp thốt ra thì tôi đã liên tưởng ngay đến cái tên Heathcliff với Catherine trong cuốn sách mà tôi đã quên khuấy mất cho đến khi tỉnh giấc. Tôi thấy ngượng vì mình đã khinh suất nhưng rồi tôi không muốn gây mất lòng nữa nên vội nói thêm "Ông ạ, thực ra là tôi đã thức trắng nửa đêm để…" tôi ngừng lời ngay vì tôi định nói "Tôi đã thức trắng nửa đêm để đọc kĩ những cuốn sách đó" song như vậy bộc lộ là tôi đã biết hết cả phần viết tay cũng như phần in trong sách, nên tôi đã nói chữa "Để đánh vần cho được cái tên viết nguệch ngoạc trên bậu cửa sổ. Thật là một việc làm đến chán, miệng cứ đếm để làm sao thiếp đi được, mà…"

- Làm sao ông lại có thể ăn nói với tôi như thế được cơ chứ? - Ông Heathcliff gầm lên, nghe thật man rợ - làm sao ông dám thế ngay trong nhà tôi chứ? Trời tay này điên rồi! - Rồi ông ta lấy tay đập vào trán một cách dữ dội.

Tôi cũng đang loay hoay không biết nên phản ứng trước cách ăn nói như vậy hay là tiếp tục phân trần, thì ông ta tỏ ra kích động ghê gớm nên tôi thấy thương và lại tiếp tục kể về giấc mơ của mình để khẳng định mình chưa bao giờ nghe thấy cái tên "Catherine Linton" cả, mà chỉ vì đọc nhiều lần nên thấy ấn tượng cứ hiển hiện ra, khiến cho trí tưởng tượng của mình không kiểm soát được. Vừa nghe tôi nói, ông Heathcliff mỗi lúc một lùi dần vào góc giường, rồi cuối cùng ngồi thụp xuống khuất sau nó. Song đoán qua tiếng thở không đều, đứt đoạn của ông ta tôi biết ông ta đang vật lộn để đừng xúc động quá. Do không muốn ông ta biết là mình đã thấy tình trạng đó, tôi tiếp tục câu chuyện một cách khá ồn ào, nhìn đồng hồ và cứ lẩm bẩm một mình cho đến hết đêm:

- Chưa đến ba giờ! Thế mà mình cứ tưởng là đã sáu giờ rồi. Thời gian ở đây thật trì trệ, nhẽ ra dứt khoát phải lui vào giường nghỉ vào lúc tám giờ!

- Mùa đông thì cứ phải đến chín giờ mới đi ngủ và dậy vào lúc bốn giờ - ông chủ nói, cố chế ngự tiếng rên rỉ. Tôi mường tượng ông ta đang lau nước mắt qua bóng cánh tay chuyển động - ông Lockwood ạ - ông chủ nói tiếp - ông có thể vào buồng của tôi mà nằm. Ông chỉ làm vướng chân mọi người nếu xuống nhà vào lúc sớm quá, mà tiếng kêu như con nít của ông như kéo quỷ sứ đến cho tôi rồi còn gì.

- Cho cả tôi nữa, tôi đáp lại - tôi sẽ đi lại trong sân cho đến khi trời sáng, rồi sẽ về nhà. Và ông sẽ chẳng còn sợ hãi trước việc tôi xông vào như thế này một lần nữa đâu. Lúc này, tôi đã khỏi hoàn toàn cái thói đi tìm thú vui trong giới thượng lưu, dù là nó ở miền quê hay ở đô thành. Một người nhạy bén hẳn phải tìm đủ bạn bè ở ngay nơi bản thân mình chứ.

- Bạn bè thế mới thú vị làm sao! - Ông Heathcliff làu bàu - ông cầm lấy cây nến và đi đâu tùy thích. Tôi sẽ đến với ông sau. Nhưng đừng có đi vào sân chó không xích đâu, còn trong nhà con Juno canh phòng dữ lắm đấy, mà này, ông chỉ có thể lang thang quanh bậc thềm và hành lang thôi. Ông đi đi, một loáng nữa tôi sẽ đến với ông!

Tôi làm theo để có thể thoát được căn phòng này.

Nhưng rồi không biết được những hành lang nhỏ này dẫn đến chỗ nào, tôi đứng lặng im và đã chứng kiến một cách vô tình cảnh mê tín của ông chủ nhà, thật kì cục, nó đem lại ấn tượng trái ngược với vẻ bề ngoài tỏ ra khôn ngoan của ông ta. Ông ta leo lên giường. Giật tung cửa mắt cáo, vừa giật vừa khóc rưng rức, nước mắt dâng trào. "Vào đi, vào đi em!" Ông ta nức nở "Cathy vào đi em. Ôi vào đi một lần nữa thôi mà! Ôi em thân yêu của lòng ta. Lần này em nghe thấy ta nói Catherine, cuối cùng em đã nghe thấy ta nói rồi!" Con ma chập chờn như thường thấy, không hình hài, ngoài tiếng gió tuyết rít lên hoang vu, thổi đến chỗ tôi đứng, làm phụt tắt ngọn nến.

Cơn điên loạn đó mang một nỗi đau khổ tột cùng khiến cho tôi động lòng trắc ẩn mà quên đi cảnh ngớ ngẩn nên tôi liền rút lui, bực mình sao lại đi nghe làm gì, rồi cảm thấy buồn mình đã kể lại cơn ác mộng nực cười vì nó đã gây ra cảnh đau đớn kia, song tại sao lại thế thì tôi không thể hiểu nổi. Tôi rón rén đi xuống khu nhà dưới và vào bếp sau. Tại đây một đống lửa leo lắt được vun lại gọn ghẽ, tôi liền thắp lại ngọn nến. Mọi vật đều im ắng, trừ có con mèo xám, đốm nâu đang từ trong đống tro trườn ra, chào tôi bằng tiếng kêu meo meo, nghe như kêu ca.

Hai cái ghế băng xếp thành hình vòng cung quây gần kín cả lò sưởi, tôi liền nằm dài lên một cái ghế xả hơi, còn con mèo Grimalkin trèo lên chiếc ghế kia. Cả hai đều gà gật, trước khi có ai đó xâm phạm đến nơi ẩn náu của

chúng tôi. Thế rồi chính Joseph lệt bệt đi xuống trên chiếc thang gỗ nằm hút sâu trên mái nhà, qua một khoang cửa sập (có lẽ đấy là lối lên căn gác xép của lão). Lão nhìn một cách hiểm ác ngọn lửa nhỏ mà tôi đã nhen lên đang cháy chập chờn giữa những thanh vỉ lò, rồi gạt phăng con mèo khỏi chỗ cao ngất ngưởng đó và sau khi đã yên vị vào chỗ trống, ông già bắt đầu nhồi sợi thuốc lá vào cái tẩu dài đến gần chục phân. Rõ ràng sự hiện diện của tôi ở nơi riêng tư tôn nghiêm của lão bị coi là xấc xược, trơ tráo đến mức lão cũng không còn biết nói sao nữa. Lão lặng lẽ đưa cái tẩu lên miệng, khoanh tay lại và rít từng hơi dài. Tôi mặc áo tận hưởng niềm vui sướng mà không bị quấy rầy. Rồi sau khi phả cuộn khói cuối cùng, trút một tiếng thở dài thật sâu lắng lão đứng dậy bỏ đi, trông trịnh trọng chẳng khác gì lúc đến.

Tiếp đến là một tiếng chân nhún nhẩy đi vào, đến lúc này tôi mở miệng định vào, thì thấy Hareton Easnshaw đang lầm rầm một tràng dài những câu rủa các vật mà anh ta chạm phải trong lúc đang lục tìm một cái mai hay cái xẻng ở góc bếp để hót những gì dồn thành đống. Anh ta liếc nhìn vào phía sau ghế, hai lỗ mũi nở ra, không thèm chào hỏi tôi lấy một câu xã giao cho lịch thiệp. Qua công việc chuẩn bị của anh ta, tôi đoán mình đã có thể được phép đi ra ngoài, nên rời khỏi cái ghế rắn và đi theo. Anh ta nhận ra, liền lấy đầu mũi mai thúc vào phía trong cánh cửa, báo riêng cho tôi bằng một tiếng không rõ rằng tôi phải đến đâu đó nếu muốn đổi chỗ.

Lối đó dẫn vào trong nhà, đã có sẵn đám chị em thức dậy. Zillah đang lấy ống bễ to tướng thổi ngọn lửa bùng lên ống khói; cô Heathcliff đang quỳ bên bếp sưởi đọc sách bên ánh lửa sáng rực. Cô giơ một bàn tay lên che bớt cái nóng hắt từ trong lò ra, hai mắt vẫn đắm chìm vào trang sách, chỉ rời khỏi sách mắng chị hầu khi chị này làm bắn tung tóe những tia lửa quanh người mình hoặc chốc chốc lại đẩy con chó ra khi nó cứ chúi cái mũi hít hít vào mặt cô một cách quá sốt sắng. Tôi ngạc nhiên khi thấy ông Heathcliff cũng có mặt ở đó. Ông ta đứng bên bếp sưởi, lưng quay về phía tôi, vừa mới dứt tiếng mắng cô Zillah tội nghiệp một trận tơi bời, còn cô Zilla chốc chốc lại ngừng tay cầm góc tạp dề lên và trút vào đấy một tiếng nức nở đầy căm phẫn.

- Còn mày nữa, thật là vô tích sự… - Ông ta buột miệng quát ngay lúc tôi bước vào, quay sang cô con dâu và dùng một từ không có hại gì như đồ con vịt, hay đồ con cừu, nhưng ông ta để lửng đấy… mày lại giở những trò vô công rồi nghề ra nữa sao? Bọn chúng nó phải bỏ công sức ra kiếm sống, còn mày sống nhờ vào sự từ thiện của tao! Vứt cái của nợ đó đi rồi tìm lấy một việc gì đó mà làm chứ. Mày phải trả công cho tao vì nỗi phiền toái tao phải gánh chịu khi phải nhìn thấy mày hết cả cuộc đời thế này, mày có nghe thấy không, hỡi ả giời đánh kia?

- Được, tôi sẽ bỏ cái của nợ này đi, vì tôi mà không bỏ, ông cũng buộc được tôi làm thế thôi - thiếu phụ trả lời, đóng quyển sách lại và ném nó xuống ghế - nhưng tôi sẽ không làm gì đâu, dù cho ông có chửi mắng thậm tệ thế nào đi nữa, tôi vẫn mặc kệ ông, tôi chỉ làm những gì tôi thích!

Ông Heathcliff giơ tay và cô con dâu nhảy tránh, rõ ràng đã quen với trọng lượng của bàn tay đó rồi. Không thích thú gì cái cảnh cãi nhau như chó với mèo đó, tôi tiến nhanh lên phía trước như háo hức muốn được hưởng cái hơi ấm lò sưởi và coi như không hay biết gì đến cuộc cãi vã đã bị chen ngang. Cả hai người thấy dừng ngay những chuyện cãi nhau đó là phải phép. Ông Heathcliff đút ngay hai nắm tay vào túi dù rất ngứa ngáy; cô Heathcliff bĩu môi và tiến lại chiếc ghế đẩu để ở tận xa, rồi giữ lời hứa, cô ta liền sắm vai một pho tượng trong suốt thời gian tôi lưu lại đó, nhưng cũng kéo dài không được mấy chốc. Tôi từ chối không ăn sáng cùng họ, và khi ánh bình minh mới rạng tôi đã nhân dịp đó mà tìm đường đi ra ngoài trời lúc này trong lành, yên tĩnh và lạnh thấu xương.

Ông chủ nhà gọi thật to, bảo tôi dừng lại trước khi tôi đi tới cuối vườn để ông ta đưa tôi đi qua cánh đồng hoang. Thật may, ông ta đã làm thế, vì toàn bộ phía lưng đồi là một đại dương trắng xóa, nhấp nhô sóng; sóng bập bềnh kia đâu có giống những chỗ lồi lõm trên mặt đất vì chí ít những chỗ lồi lõm đã được lấp bằng phẳng, rồi cả một dải gò đống là bãi thải của mỏ khai thác đá đã được xóa sạch khỏi tấm bản đồ còn ăn sâu trong trí tưởng tượng của tôi khi đi bộ vào hôm trước. Hôm đó, tôi còn nhận ra một bên đường, cứ cách nhau độ sáu đến bẩy thước, lại có một hàng gồm những phiến đá dựng thẳng đứng, cứ thế chạy dài suốt cả một cánh đồng khô cằn mênh mông. Chúng được dựng lên và quét vôi trắng đánh mốc và hướng dẫn

trong đêm tối. Nhưng vào lúc này khi tuyết rơi làm cho ta không còn phân biệt được đâu là con đường đất rắn và đâu là hai bên đầm lầy sâu, trong khi đó chỉ còn lưa thưa mấy cái cọc nhem nhuốc nhô lên, ngoài ra tất cả đều đã biến mất cho nên người bạn đường của tôi phải luôn miệng nhắc tôi đi sang bên phải hay đi sang bên trái, còn tôi thì phải mường tượng cho thật đúng những chỗ ngoằn ngoèo của con đường.

Chúng tôi chẳng ai nói với ai một lời cho đến khi ông ta dừng lại bên lối vào Khu Công Viên Thrushcross và nói rằng từ đây tôi cứ việc đi tiếp mà không mắc sai lầm nào. Lời chào từ biệt của chúng tôi chỉ là một cái cúi chào nhanh, rồi tôi thẳng tiến về phía trước, tin vào khả năng của riêng mình, vì nhà nằm ở lối vào ở khu công viên không có ai bảo vệ cả. Khoảng cách từ cổng đến khu ấp Granges là hai dặm, thế mà tôi cứ đi luẩn quẩn mãi đến bốn dặm, lúc thì tôi bị lạc giữa các hàng cây, lúc thì bị thụt đến tận cổ trong tuyết, cứ lay hoay như thế thật khó chịu, mà chỉ có ai đã trải qua rồi mới hiểu. Dẫu sao tôi có đi quanh quẩn gì nữa rồi cũng đến lúc tôi tìm về đến nhà là đúng mười hai giờ, như vậy là mỗi một dặm tôi phải đi mất một giờ đồng hồ tính từ con đường thường ngày từ Đỉnh Gió Hú về đến đây.

Bà quản gia và nhân viên phụ việc cho bà ta ùa ra đón, reo hò ầm ĩ cả nhà, vì họ lo cho tôi quá, cứ đoán già đoán non là tôi bị chết vào đêm qua rồi, rồi họ cứ băn khoăn không biết tìm xác của tôi ở đâu nữa. Tôi bảo họ im lặng vì tôi đã trở về, rồi lòng tôi tê tái, lê bước lên nhà. Sau khi thay xong quần áo khô, tôi đi đi lại lại trong phòng ba mươi đến bốn mươi phút để cho người nóng hẳn lên, lúc đó tôi mới đi sang thư phòng, người yếu như tầu lá, yếu tới mức khi uống cốc cà phê nóng hổi mà người hầu đã pha sẵn cho tôi vẫn chẳng có cảm giác sung sướng gì.

CHƯƠNG 4

Con người ta thật chẳng khác gì một cái chong chóng đo gió, làm sao mà đoán được điều gì sẽ sảy đến với mình! Bản thân tôi đã quyết sống tách khỏi xã hội, thật may cuối cùng tôi cũng tình cờ tìm được một nơi để có thể thực hiện được điều đó… một điều bất hạnh, yếu đuối như tôi, sau một cuộc vật lộn đầy chán nản cho đến tận sẩm tối, cũng buộc phải tìm cách làm cho cuộc sống của mình vui tươi lên. Đến lúc bà Dean mang bữa tối vào, tôi liền mời bà ta ngồi, chờ tôi ăn xong tôi hỏi xem nếu tôi ở đây thì cần phải làm những gì, nhưng thật ra trong bụng lại muốn bà ta kể những chuyện ngồi lê mách lẻo, và qua câu chuyện của bà ta có thể để tôi hứng thú hơn hoặc làm cho tôi ngủ biến đi.

- Bà sống ở đây khá lâu rồi, hình như bà nói là mười sáu năm thì phải? - Tôi mào đầu.

- Mười tám năm, thưa ông. Lúc tôi đến hầu hạ bà chủ, bà ấy mới cưới, sau khi bà ấy mất, ông chủ giữ tôi lại làm quản gia cho ông ấy.

- Vậy à.

Câu chuyện ngừng lại. Tôi e bà ta không phải là một người hay đưa chuyện, bà ta chỉ nói toàn chuyện của riêng mình, mà những chuyện ấy tôi lại không quan tâm lắm. Tuy nhiên, sau khi ngẫm nghĩ một lát, một nắm tay đặt lên đầu gối, trên khuôn mặt hồng hào hiện lên nét suy tư bà ta bật nói:

- Vậy mà từ đó đến nay, thời thế đã thay đổi nhiều.

- Đúng thế - tôi nói - chắc bà cũng chứng kiến biết bao thay đổi nhỉ?

- Vâng, cả những chuyện rắc rối nữa - bà ta nói.

“Hừm, mình sẽ lái câu chuyện sang gia đình chủ nhà mới được!- Tôi tự nhủ. Thật là một chủ đề hấp dẫn để mào đầu câu chuyện… mà cả cô nàng góa bụa xinh đẹp kia nữa chứ, mình cũng muốn biết lai lịch của cô ta, không biết cô ta là người vùng này hay là dân ở nơi khác đến nên mới được dân ở đây công nhận làm người bà con”. Với ý định đó tôi liền hỏi bà Dean tại sao ông Heathcliff lại cho thuê ấp Thrushcross và thích sống một nơi tồi tàn hơn ấp này nhiều.

- Ông ta không giàu có gì cho lắm để duy trì cái cơ ngơi này được tốt đẹp, phải không bà? Tôi hỏi.

- Không đâu, ông ấy giàu lắm thưa ông! Bà ta bẻ lại - ông ấy có nhiều tiền của, không ai biết là có đến bao nhiêu, nhưng mỗi năm một giàu lên. Đúng thế, ông ta giàu đến mức có thừa sức sống trong một ngôi nhà đẹp hơn thế này, nhưng ông ta… ông ta gần như là rất keo kiệt có lần ông ấy đã định rời đến ở ấp Thrushcross rồi đấy chứ, ấy thế mà khi nghe thấy có người khá giả đến hỏi thuê là ông ta không đành để mất dịp may kiếm thêm một vài trăm đồng nữa. Cũng lạ. Con người ta trở nên tham lam vô độ khi sống có một mình trên đời này.

- Hình như ông ấy có một người con trai thì phải?

- Vâng, có một… nhưng anh ta chết rồi.

- Thế còn người con gái kia, cái cô Heathcliff ấy, có phải là vợ anh ta không?

- À, vâng.

- Thế cô ta là người ở đâu vậy?

- Ồ, thưa ông cô ấy là con gái ông chủ quá cố của tôi. Catherine Linton là tên lúc còn con gái của cô ấy. Tội nghiệp tôi nuôi cô ấy từ lúc còn bế ẵm đấy! Tôi vẫn cứ mong ông Heathcliff chuyển về ở đây, có thế tôi với cô ấy mới lại gần bên nhau được.

- Sao cơ! Cô Catherine Linton à? - Tôi kêu lên ngạc nhiên. Nhưng sau giây lát nghĩ lại tôi mới hiểu rằng đó không phải là cái cô Catherine mà hôm qua

tôi biết - vậy tên người chủ trước của tôi là Linton?

- Đúng vậy.

- Thế còn những tên như Earnshaw, Hareeton Earnshaw, sống với ông Heathcliff là ai. Họ có quan hệ bà con gì với nhau không?

- Không đâu. Anh ta là cháu của bà Linton quá cố.

- Có nghĩa là anh con cô con cậu của cô Heathcliff kia chứ gì?

- Vâng, đúng thế. Chồng cô ấy cũng là anh họ của cô ấy, một người về đằng mẹ người kia về đằng bố. Ông Heathcliff lấy em gái ông Linton mà.

Tôi nhìn thấy trên cửa tiền của ngôi nhà ở tại Đỉnh Gió Hú có khắc chữ Earnshaw. Có phải đó là một dòng họ lâu đời không?

- Rất lâu đời là đằng khác. Hareton là người cuối cùng của dòng họ đó, nhưng như cô Cathy là người cuối cùng của dòng họ chúng tôi, ý tôi muốn nói đất đai đây là của dòng họ Linton. Thế ông cũng đã đến khu Đỉnh Gió Hú rồi đấy à? Tôi xin lỗi đã hỏi thế, nhưng cũng tại tôi muốn biết cô ấy có khỏe không?

- Cô Heathcliff ấy à? Trông cô ấy khỏe lắm mà lại còn đẹp hơn nữa, song tôi nghĩ cô ấy không được hạnh phúc lắm thì phải.

- Trời ơi, thật mình nghĩ chẳng sai chút nào! Thế ông thấy ông chủ thế nào?

- Một người khá thô thiển, bà Dean à. Có phải bản chất của ông ấy như vậy không?

- Đúng là loại người dùi đục chấm mắm cáy mà! Càng ít dính vào ông ta càng tốt ông ạ.

- Chắc hẳn ông ta có những lúc trầm luân trong cuộc đời nên mới biến thành con người cục cằn như vậy. Thế bà có biết chuyện gì về cuộc đời ông ta không?

- Ôi, cuộc đời của kẻ điên gàn ấy à. Tôi biết hết, trừ có chuyện ông ấy sinh ra ở đâu, ai là cha mẹ ông ấy kiếm tiền ra sao. Cậu Hareton bị quẳng đi như một con chim chích chưa đủ lông cánh. Cậu ấy là người duy nhất trong xứ đạo này đã không đoán ra mình đã bị lừa gạt như thế nào.

- Bà Dean ơi, làm ơn kể cho tôi nghe đôi điều về người hàng xóm của tôi đi. Giờ mà tôi có đi nằm cũng chả ngủ được, bà nán lại nói chuyện với tôi độ một giờ nữa thì tốt biết mấy.

- Ồ, được thôi, thưa ông! Để tôi đi kiếm cái gì đó khâu vá một chút thì ông muốn tôi ngồi lại bao lâu cũng được. Nhưng mà ông bị cảm lạnh rồi kia kìa người ông run lên cầm cập, ông phải ăn tí cháo cho nó đỡ nhé!

Người đàn bà đáng trọng đó vội chạy đi, còn tôi thì khom lưng thu mình lại gần bếp lửa hơn, tôi cảm thấy đầu nóng ran, nhưng toàn thân lại rét run lên; hơn nữa đầu óc và thần kinh bị kích động đến mức ngây dại. Điều đó khiến tôi không những cảm thấy khó chịu mà còn lo sợ (Đến lúc này vẫn còn thấy ghê) về những tác động nghiêm trọng do các sự việc xảy ra hôm nay và hôm qua gây ra. Bà ta trở lại ngay, mang theo một bát cháo còn đang bốc khói ngùn ngụt và một giỏ đồ khâu. Sau khi đặt bát cháo vào ngăn bên lò sưởi cho nóng, bà ta kéo ghế ngồi rõ ràng là hài lòng khi thấy tôi cũng dễ kết giao.

Trước khi tôi đến sống ở đây - bà ta bắt đầu, không đợi tôi phải nài mới kể - tôi chỉ có ở Đỉnh Gió Hú thôi, bởi vì mẹ tôi lúc đó là vú nuôi ông Hindley Earnshaw, tức là bố của ông Hareton và tôi thường chơi đùa với đám trẻ con. Tôi làm việc vặt trong nhà, lúc phơi cỏ, lúc thì đi quanh xem có ai sai bảo gì. Vào một sáng mùa hè đẹp trời - tôi nhớ lúc đó vào đầu mùa gặt - cụ chủ Earnshaw đi xuống nhà, quần áo chỉnh tề cho một chuyến đi xa. Sau khi giặn dò Joseph những việc cần phải làm trong ngày, cụ quay sang Hindley, Cathy và cả tôi nữa vì tôi đang ngồi ăn với hai người đó - cụ nói với con trai mình "Nào, cậu ấm của bố, hôm nay bố đi Liverpool, cậu muốn bố mua cho cái gì nào? Tùy con chọn, nhưng không phải cái gì đó to quá, vì bố phải đi bộ một lèo sáu mươi dặm đấy, đường dài dằng dặc!" Cậu Hindley xin bố mua cho mình cây đàn vĩ cầm. Cụ chủ quay lại hỏi cô Cathy, lúc cô ấy mới có sáu tuổi, nhưng đã cưỡi được ngựa trong chuồng rồi nên cô ấy

xin bố mua cho mình cái roi ngựa. Cụ cũng không quên tôi. Ông cụ tốt bụng lắm, ông ạ, mặc dù có những lúc ông ấy nghiêm lắm. Cụ hứa mua cho tôi một túi đầy táo và lê sau đó cụ hôn tạm biệt con mình, rồi lên đường.

Cụ chủ đi vắng ba ngày, mà bọn tôi cảm thấy dài đằng đẵng làm vậy nên cô Cathy cứ chốc chốc lại hỏi khi nào cụ về. Đến hôm thứ ba, cụ bà Earnshaw cứ ngóng cụ về vào bữa tối, nên chần chừ chờ hết giờ này sang giờ khác không ăn cơm vội, song vẫn không thấy bóng dáng cụ đâu. Cuối cùng bọn trẻ thấm mệt vì cứ long nhong chạy đi chạy lại, hết lên nhà lại chạy ra cổng ngóng cụ về. Thế rồi. Trời đổ tối, lẽ ra cụ bà buộc bọn trẻ đi ngủ rồi, nhưng chúng cứ nài nỉ tha thiết cho chúng thức chờ bố về. Đến khoảng mười một giờ đêm, tiếng then cửa nhấc lên khẽ khàng và sau đó cụ chủ bước vào nhà. Cụ gieo mình xuống chiếc ghế tựa vừa cười vừa rên rỉ và bảo mọi người đứng ra xa vì cụ mệt muốn chết đi được. Lần sau có cược đến cả ba vương quốc cụ cũng chẳng thèm đi như vậy.

"Đến cuối chặng, lại bị một trận sợ chết khiếp!" Cụ chủ vừa nói vừa mở chiếc áo bành tô mà cụ còn đang ôm thành một bọc trong tay. "Này bà nó thấy chưa! Trong đời mình chưa bao giờ tôi lại gặp rắc rối như vậy, nhưng thôi cứ coi đây là món quà của Thượng Đế ban cho; dẫu cho trông nó đen đủi như quỷ sứ cũng được."

Bọn tôi vây quanh và khi ngó đầu cô Cathy, tôi nhìn thấy thằng bé tóc đen, rách rưới trông bẩn nhem nhuốc. Nó cũng đã lớn, chắc đã biết đi và nói được rồi, vậy mà trông mặt nó còn già hơn cả cô Cathy, nhưng khi đặt nó đứng xuống, nó chỉ nhìn lơ láo, rồi chốc chốc lại lắp bắp câu gì đó, chẳng ai hiểu nổi. Tôi sợ, còn bà cụ Earnshaw sẵn sàng quẳng nó ra ngoài cửa. Bà giận sôi lên, hỏi cụ chủ làm sao cụ lại có thể tân tiến đến mức mang thằng oắt con digan đó vào nhà, trong khi còn phải lo nuôi nấng con cái của mình cơ chứ? Cụ định làm thế vì mục đích gì hay có phải cụ bị tâm thần không? Cụ chủ cố phân trần, nhưng cụ đã mệt lả, nên tôi chỉ nghe thấy lẫn lộn giữa những câu phàn nàn của cụ bà và câu chuyện cụ đã bắt gặp đứa bé đói lả và vô gia cư, ngơ ngác như đứa bị câm ngay giữa đường phố Liverpool. Cụ đón lấy nó hỏi ai là bố mẹ nó, nhưng chẳng có một ai biết nó là con cái nhà ai. Lúc đó, tiền và thời gian cũng đã gần cạn nên cụ mới nghĩ đến chuyện

mang nó về nhà hơn là tiêu phí tiền vì cụ đã dứt khoát không để nó bơ vơ một khi đã thấy nó. Cuối cùng cụ bà cũng chỉ lầm bầm trong miệng, còn cụ ông Earnshaw bảo tôi mang nó đi rửa ráy, mặc cho nó bộ quần áo sạch sẽ và cho ngủ cùng bọn trẻ con trong nhà.

Hindley và Cathy đành chỉ biết đứng nghe cho đến khi mọi việc trở lại yên tĩnh, rồi hai cô cậu chạy đến lục túi bố lấy quà như đã hứa. Hindley đã mười bốn tuổi. Khi lôi từ trong túi áo bành tô ra một vật đã vỡ nát, có hình chiếc vĩ cầm, cậu bù lu bù loa, còn cô Cathy nghe nói bố đã đánh mất chiếc roi ngựa vì phải lo cho thằng bé xa lạ kia, liền mỉm cười hóm hỉnh, rồi nhổ ngay vào cái vật nhỏ bé ngu xuẩn kia, khiến cụ chủ bợp cho một cái nên thân. Hai cô cậu dứt khoát không cho đứa bé ngủ trên giường, thậm chí không cho nó ngủ trong buồng của mình. Còn tôi cũng chẳng biết điều gì hơn, nên tôi đặt nó ngay ở thềm cầu thang, mong là ngày mai nó sẽ biến đi. Không hiểu do tình cờ hay là nó nghe thấy cụ chủ nên nó bò ngay đến cửa buồng cụ Earnshaw và khi cụ đi ra khỏi phòng liền thấy nó ở đấy. Cụ hỏi là làm thế nào thằng bé lại đến được đó, tôi đành phải thú tội và thế là tôi bị đuổi khỏi nhà vì tội hèn hạ và nhẫn tâm.

Đấy là ngày đầu Heathcliff được đưa vào gia đình. Mấy hôm sau (vì tôi không cho rằng việc mình bị đuổi là vĩnh viễn), tôi thấy họ đặt tên cho đứa bé là "Heathcliff". Đó là tên một người con trai đã mất lúc còn bé, rồi từ đó thằng bé cứ mang tên đó, cả tên thánh lẫn họ luôn. Đến lúc này, cô Cathy rất quấn quýt với thằng bé, còn cậu Hindley thì ghét nó lắm, mà cũng xin nói thật, cả tôi cũng thế. Chúng tôi cứ thế hành hạ nó, chẳng biết xấu hổ là gì, còn tôi cũng không đủ lí trí để nhận ra mình hành động bất công, trong khi đó bà cụ chủ cũng chẳng bao giờ bênh nó lấy một lời mỗi khi nó bị đối xử tệ.

Nó có vẻ là một đứa bé biết kiên nhẫn chịu đựng. Lì lợm mỗi khi bị hành hạ, thậm chí cậu Hindley có đánh, nó cũng không thèm chớp mắt hay nhỏ một giọt nước mắt; còn tôi có véo một cái, thì nó cũng hít một hơi và trợn tròn mắt cứ như nó tình cờ tự làm mình đau, chứ không ai có lỗi cả. Sự chịu đựng đó khiến cho cụ chủ Earnshaw nổi giận khi cụ phát hiện ra con trai mình truy hại thằng bé mồ côi, đáng thương đó. Cụ chủ yêu thằng bé Heathcliff đến kì lạ, tin mọi điều nó nói (về việc này mà nó, nó ít miệng lắm,

nhưng mỗi khi nó nói, nhìn chung đều đúng sự thật) và cụ cưng chiều nó còn hơn cả cưng chiều cô Cathy mà cô Cathy thì tinh quái và ngang ngược đến mức đâu có được yêu nhất.

Cho nên ngay từ đầu, thằng bé Heathcliff đã gây một mối ác cảm trong gia đình. Và khi cụ bà Earnshaw mất, chưa đầy hai năm sau, cậu chủ Hindley đã học cách coi cha mình là kẻ áp bức hơn là một người bạn, còn coi Heathcliff như một kẻ đã chiếm đoạt tình thương yêu của cha và những đặc ân của mình, rồi cứ mỗi ngày cậu ấy lại càng cảm thấy chua xót trước những vết thương lòng đó. Tôi cũng có lúc tỏ ra thông cảm, nhưng rồi bọn trẻ bị bệnh dịch sởi và tôi phải chăm sóc chúng. Tôi phải đảm nhận nhiệm vụ chăm sóc như một người mẹ, do đó tôi đã thay đổi ý kiến. Heathcliff bị ốm nặng lắm lúc nó đã bị nặng quá rồi, thì tôi thường xuyên túc trực bên giường nó. Tôi chắc nó nghĩ là tôi đã làm cho nó nhiều quá, nhưng nó đâu có đủ trí khôn để hiểu rằng tôi buộc phải làm thế. Song tôi cũng buộc phải nói là thằng bé ngoan quá chừng, không la khóc gì cả. Sự khác nhau giữa nó và những đứa trẻ kia làm tôi bớt thiên vị đi. Cathy và anh trai quấy tôi khủng khiếp, trong khi đó thằng bé không một lời than vãn, ngoan như một con cừu nó không gây phiền nhiễu gì cũng chẳng qua là nó có bản chất rắn rỏi, chứ không phải là nó hiền lành.

Thằng bé khỏi bệnh, và bác sĩ khẳng định kết quả đó là thành quả của tôi, rồi ông ca ngợi công chăm sóc của tôi đối với nó, tôi hãnh diện về lời khen đó trở nên dịu dàng đối với đứa bé đó, và thế là Hindley mất đồng minh cuối cùng. Song tôi vẫn không sao yêu mến được thằng bé Heathcliff được và thường phân vân không hiểu cụ chủ đã thấy được gì ở thằng bé lúc nào cũng nhăn nhó đó mà cụ thán phục nó đến thế. Nhưng tôi nhớ, thằng bé chẳng bao giờ tỏ dấu hiệu biết ơn trước sự nuông chiều của cụ cả. Không phải là thằng bé không giám hỗn hào với ân nhân của mình, chẳng qua là vì nó thờ ơ mà thôi, chứ nó biết rất rõ những gì cụ chủ nghĩ trong lòng và ý thức được là chỉ cần nó nói ra là cả nhà đều phải làm theo ý nó. Tôi nhớ có lần ông cụ Earnshaw mua hai con ngựa con tại phiên chợ của xứ đạo và mang cho Hindley và Heathcliff mỗi người một con. Heathcliff lấy con đẹp nhất, nhưng ngay sau đó bị què và khi thằng bé phát hiện ra điều đó, nó nói với cậu Hindley: “Anh phải đổi ngựa cho em, em không thích con ngựa của em đâu. Anh mà không đổi em sẽ mách bố là anh đã đánh em trong tuần

này, rồi em sẽ cho bố xem cánh tay còn thâm tím cho đến vai "Cậu Hindley thè lưỡi ra, rồi bạt tai nó. "Anh phải đổi ngay cho em" thằng bé cứ khăng khăng đòi chạy trốn vào chỗ cổng (cả hai người đang ở trong chuồng ngựa) "Anh phải đổi đi, kẻo em mà mách anh đánh em, anh sẽ lại được no đòn đấy". "Mày có biến đi không, đồ chó!" Cậu Hindley hét lên, dọa ném cho nó quả cân dùng để cân khoai và cân cỏ khô. Thế là nó đứng lì ra dọa lại… "Ném đi, rồi em sẽ kể cho bố nghe là anh đã huyênh hoang rằng bố mà chết là anh sẽ quẳng em ra ngoài đường, để rồi xem bố có đuổi anh liền không". Hindley ném ngay quả cân trúng ngực thằng bé, nó ngã uỵch một cái nhưng lại gượng dậy ngay, thở không ra hơi, mặt trắng bệch. Tôi mà không can ngay chắc thằng bé đã cứ thế chạy ngay đến chỗ cụ chủ và trả thù bằng cách mách cho cụ chủ nghe kẻ đã gây ra chuyện với nó. "Thôi mày lấy con ngựa của tao đi, đồ digan mọi!"Cậu chủ Earnshaw nói "Mong cho con ngựa quật gãy cổ mày ra. Thôi cầm lấy đồ trời đánh, đồ cầu bơ cầu bất, không mời mà đến. Thôi cầm lấy! Rồi mày cứ đi mà vòi vĩnh bố tao hết của cải của ông ấy đi, rốt cuộc mày sẽ lộ rõ chân tướng là kẻ tiểu yêu của quỷ Xatăng cho mà xem. Thôi cầm lấy, tao mong sao bố tao sẽ đập vỡ sọ mày ra!"

Thằng Heathcliff đi tới cởi dây con ngựa và chuyển sang chuồng mình, nó còn đang đi vòng ra phía sau con ngựa thì cậu Hindley đã kết thúc bài diễn văn của mình bằng cách quật ngã nó ngay dưới chân con ngựa, rồi không dừng lại để xem những ước muốn của mình có được hoàn thành hay không, cậu đã cao chạy xa bay. Tôi ngạc nhiên khi thấy thằng bé lại đứng dậy một cách lạnh lùng và tiếp tục theo ý định của mình bằng cách thay yên cương và mọi thứ, rồi ngồi xuống một bó cỏ khô để trấn tĩnh lại do cú đánh mạnh gây nên, sau đó đi vào nhà. Tôi dễ dàng thuyết phục nó là cứ để tôi đổ vạ cho con ngựa đã gây ra những vết thâm tím trên người nó. Nó chẳng bận tâm đến việc tôi muốn nói thế nào vì nó đã có được cái mà nó muốn. Thằng bé hầu như hiếm khi ca thán về những lần bị hành hạ như thế này, đến nỗi tôi cũng không thực bụng cho rằng nó không phải là đứa hay thâm thù gì. Nhưng tôi đã lầm hoàn toàn. Rồi sau này ông sẽ biết.

CHƯƠNG 5

Thời gian trôi đi, cụ chủ Earnshaw bắt đầu thấy yếu đi. Trước đấy cụ là người khỏe mạnh, nhanh nhẹn vậy mà đột nhiên sức khỏe lại sa sút rồi khi giam mình trong góc lò sưởi, cụ sinh ra cáu kỉnh ghê gớm. Một chuyện không đâu cũng làm cụ bực mình và nếu ai chỉ hơi tỏ ra không coi trọng quyền uy của cụ là cụ nổi trận lôi đình. Điều này đặc biệt dễ nhận thấy nếu ai lại định áp đặt hoặc điều khiển cục cưng của cụ. Cụ tức tối một cách đau đớn, cứ sợ là ai nói điều gì đó xúc phạm đến. Hình như trong đầu cụ đã sẵn có định kiến rằng do cụ yêu mến thằng bé Heathcliff nên mọi người mới căm ghét và cứ mong đối xử tồi tệ với nó. Như thế thằng bé càng bị bất lợi vì những người tốt bụng hơn trong đám chúng tôi lại không muốn làm cho cụ chủ bực tức, nên chúng tôi chiều theo ý cụ, mặc cụ có thiên vị cũng được. Việc chúng tôi chiều theo ý cụ càng làm cho thằng bé trở nên ngông nghênh và hiểm độc. Song có thể nói như vậy lại cần thiết đã đến hai ba lần cậu chủ Hindley có cử chỉ tỏ ra khinh bỉ trong lúc cụ chủ đứng ở gần đó khiến cho ông già run bắn lên vì tức giận, vơ ngay lấy cái gậy định phang cậu ấy song cụ không làm nổi.

Cuối cùng, viên phó giám mục (chúng tôi có một phó linh mục phải đi dạy đám trẻ con nhà Linton và Earnshaw để kiếm sống, ngoài ra còn phải trồng trọt thêm trên mảnh đất nhỏ) có khuyên nên cho cậu chủ đi học và cụ chủ Earnshaw đã tán thành, mặc dù cụ cũng chẳng vui gì. Cụ nói "Thằng Hindley là đồ vô tích sự ấy mà, nên có trôi dạt đi đâu nó cũng chẳng bao giờ nên người được."

Thực lòng tôi rất hi vọng là chúng tôi sẽ được yên ổn. Tôi thấy buồn khi nghĩ rằng cụ chủ từ tâm như vậy mà sao không được thanh thản. Tôi nghĩ những bất hòa trong gia đình là mầm mống gây nên sự trái tính trái nết và bệnh tật lúc tuổi già, thật ra ông thấy đấy, cụ chủ tiều tụy quá trông lọm khọm lắm, nhưng cụ lại muốn thế cơ. Nhẽ ra chúng tôi đã có thể sống với nhau trên kính dưới nhường, nếu không có cô Cathy và người hầu Joseph

mà ông đã gặp ở trên đó, tôi nói thật đấy. Ngày xưa và ngay cả bây giờ cũng thế, lúc nào lão cũng tỏ ra là một kẻ đạo đức giả tự thị, đến là tẻ nhạt, miệng thì amen lạy Chúa tôi, nhưng bụng một bồ giao găm đấy, ông ạ. Ấy cũng chính là vì lão ăn nói khéo léo lúc nào cũng lên mặt dạy đời và luôn tỏ ra ngoan đạo, mà lão đã tìm được cách gây ấn tượng sâu sắc với cụ chủ Earnshaw. Rồi khi cụ chủ ngày càng yếu đi, lão lại càng có nhiều ảnh hưởng hơn. Lão thật tàn nhẫn, cứ luôn làm cụ lo lắng về tinh thần và về việc dạy dỗ những đứa con của mình một cách cứng rắn. Lão gần như xui cụ chủ phải coi thằng con trai Hindley của cụ là kẻ phóng đãng. Rồi một đêm lão lải nhải mách cụ chủ một thôi một hồi những chuyện để hại Heathcliff và cô chủ Catherine, ngoài ra lão còn đổ tội nặng nhất lên đầu Catherine, nhằm đánh vào chỗ yếu nhất của cụ chủ, vì cụ ghét cô ấy nhất mà.

Đúng là cô chủ có sức thuyết phục mà tôi chưa từng thấy ở một đứa trẻ nào. Trong một ngày, không biết bao lần chúng tôi mất kiên nhẫn về cô ấy. Từ lúc cô ấy đi từ trên nhà xuống cho đến lúc cô ấy lên giường đi ngủ, chúng tôi không được yên ổn đến một giây phút nào vì chỉ lo cô ấy quậy phá. Cô ấy lúc nào cũng hưng phấn ở mức cao nhất, không để mồm yên, không hát thì lại cười nói, không cười nói thì lại quấy rầy ai không làm theo ý mình. Tuy tinh quái, không khuôn phép là vậy nhưng cô ấy lại có đôi mắt đẹp và nụ cười dịu dàng lắm, bước chân nhẹ nhàng duyên dáng nhất xứ đạo này đấy. Tôi nghĩ cô ấy chẳng hại ai dẫu một khi cô ấy có làm ai khóc dữ dội đi chăng nữa thì hiếm khi cô ấy bỏ lại người đó một mình thường nài nỉ người đó đừng khóc dữ dội để cô ấy yên lòng. Cô ấy đặc biệt rất yêu mến Heathcliff. Nếu muốn nghĩ ra cách trừng phạt nặng nhất đối với cô ấy, chúng tôi chỉ việc tách cô ấy khỏi cậu kia, mà cũng lạ chính cô lại bị rầy la nhiều nhất chỉ vì thằng bé đó. Trong khi chơi đùa, cô ấy vô cùng thích đóng vai bà chủ nhỏ, sử dụng liến thoắng hai bàn tay ra lệnh cho những người bạn chơi với mình và cô ấy làm thế cả với tôi, nhưng tôi không chịu được cái cảnh cô ấy đánh tát và ra lệnh cho mình, nên tôi đã nói cho cô ấy.

Giờ đây cụ chủ Earnshaw không còn hiểu được chuyện vui đùa của bọn trẻ, cho nên cụ lúc nào cũng rất nghiêm khắc với chúng. Còn về phần mình cô Catherine cũng không hiểu tại sao mình lại hay cáu bẳn và không còn kiên nhẫn trong điều kiện sức khỏe suy yếu làm vậy. Những lời quở mắng giận dữ của cụ chủ làm cô Catherine nảy ra sự đùa nghịch độc ác để khiêu khích

cụ. Cô ấy tỏ ra chưa bao giờ lại sung sướng đến thế khi tất cả chúng tôi đều mắng cô ấy, rồi cô ấy coi thường chúng tôi bằng cái nhìn hỗn láo và vênh váo, miệng bật ra những câu đối đáp lập tức, cô đã biến những lời mắng mỏ có vẻ cao đạo của Josseph thành trò cười, trêu trọc tôi và làm những gì cụ chủ ghét nhất, để bọc lộ tính xấc láo giả đò của mình trong khi cụ chủ lại cứ nghĩ là thật, chứ không phải là sự tốt bụng của cụ chủ đã có sức mạnh như thế nào đối với Heathcliff, tức là thằng bé đã làm bất cứ thứ gì mà cô sai bảo và những gì mà nó thấy thích hợp với khuynh hướng của nó. Sau một ngày nghịch ngợm xấc láo, đôi lúc đêm đến cô ấy lại tỏ ra ngoan ngoãn để bù lại. "Cathy ạ", ông già nói "Bố không thể nào yêu con được, con tồi tệ hơn anh trai con. Nào con hãy cầu Chúa tha tội cho con đi. Bố không nghĩ bố và mẹ lại phải hối tiếc rằng đã nuôi nấng con đâu!' Thoạt đầu nghe thấy thế cô ấy đã khóc, nhưng rồi cứ liên tiếp bị buộc phải làm như vậy khiến cho cô ấy trở nên bướng bỉnh, nên tôi mà có bảo cô ấy xin lỗi, thì cô ấy cười toáng lên.

Kết thúc những phiền muộn của cụ chủ Earnshaw trên đời này đã điểm. Cụ qua đời lặng lẽ trên chiếc ghế bên bếp lửa vào một buổi tối tháng Mười. Cơn gió mạnh thổi ào ào quanh nhà và gầm rú trên ống khói, nghe hoang vu và quyết liệt, song trời lại không lạnh nên chúng tôi ngồi quây quần bên nhau. Tôi ngồi hơi xa lò sưởi, tay nghí ngoáy đan, còn Joseph đang đọc kinh thánh bên bàn (vì lúc đó nói chung những người hầu đều ngồi trong nhà sau khi đã làm xong công việc của mình). Cô Cathy ốm mấy hôm nay nên không thấy tiếng đâu; cô đang ngồi tựa người vào gối bố mình, còn thằng bé Heathcliff đang nằm trên sàn nhà, đầu ngả vào lòng cô chủ. Tôi nhớ cụ chủ trước khi chìm vào giấc lơ mơ, tay vẫn còn vuốt ve mái tóc đẹp của con gái, vì hiếm khi cụ thấy cô con gái mình lại dịu dàng làm vậy. Rồi cụ nói: "Cathy sao con không phải lúc nào con cũng ngoan như thế này?" Cô Cathy liền ngẩng mặt lên nhìn bố, vừa cười vừa nói "Thế sao không phải lúc nào bố cũng tốt như thế này hả bố?" Nhưng rồi khi cô nhìn thấy bố có vẻ tức giận, cô liền hôn tay ông cụ và nói là cô sẽ hát để cho bố mình ngủ. Cô cất tiếng hát khe khẽ cho đến khi những ngón tay của cụ buông thõng xuống những ngón tay của cô và đầu cụ gục xuống ngực cô. Tôi bảo cô đừng hát nữa mà cũng đừng động đậy, vì e rằng cô làm cho cụ tỉnh giấc. Tất cả chúng tôi ngồi câm như hến hàng nửa giờ liền và nhẽ ra thì còn lâu hơn đấy, nếu như Joseph không đứng dậy nói là phải đánh thức cụ đi cầu kinh trước

khi đi ngủ. Ông ta bước lên phía trước, gọi tên cụ, chạm vào vai cụ, nhưng không thấy cụ động đậy. Ông ta liền cầm cây nến lên và nhìn vào cụ. Tôi nghĩ chắc có gì chẳng lành xảy ra khi ông ta đặt ngọn nến xuống và tóm lấy cánh tay bọn trẻ, thì thầm bảo chúng: "Này đi lên gác ngay và đừng có phát ra tiếng động, bọn mi có thể cầu kinh một mình đêm hôm nay vì tao còn bận làm mấy việc."

- Để cháu chúc bố ngủ ngon cái đã - cô Cathy nói, vòng cánh tay ôm lấy cổ cụ, khiến chúng tôi không kịp ngăn lại. Cô bé đáng thương phát hiện ra ngay sự mất mát của mình nên cô kêu thét lên: "Trời ơi, bố chết rồi, Heathcliff ơi! Bố chết rồi!" Và thế là cả hai cất tiếng khóc đến đau lòng.

Tôi cũng khóc theo, thật to và đau xót; nhưng Joseph lại hỏi chúng tôi gào lên thế thì có thấu tới ông trời không. Ông ấy bảo tôi hãy mặc áo khoác vào và chạy đi Gimmerton mời bác sĩ và cả cha xứ đến nữa. Lúc ấy tôi vẫn chưa thể hiểu nổi là hai người đó có giúp ích gì được không. Tuy nhiên tôi vẫn đi, lao người dưới gió mưa và mời được bác sĩ về cùng; còn viên cha xứ thì ông ấy bảo sẽ đến vào sáng hôm sau. Tôi để mặc cho Joseph đứng giải thích, còn tôi chạy vào buồng bọn trẻ. Cửa buồng mở toang, nhưng tôi vẫn thấy chúng ngồi trơ ra đó, chưa đứa nào đi ngủ cả, mặc dù đã quá nửa đêm. Nhưng lúc này bọn chúng im lặng và không cần đến tôi dỗ dành gì cả. Những linh hồn nhỏ bé đang an ủi nhau còn khôn ngoan hơn là tôi tưởng. Thật không có một cha xứ nào trên đời này có thể vẽ lên một cảnh Thiên Đường đẹp qua câu chuyện ngây thơ của chúng; và khi tôi nức nở lắng nghe tôi cũng không thể nào không mong muốn là tất cả chúng tôi sẽ cùng sống an phận ở đó với nhau.

CHƯƠNG 6

Cậu Hindley về nhà chịu tang. Điều khiến bọn tôi ngạc nhiên và làm cho hàng xóm xì xào nhỏ to là cậu ấy mang theo cả vợ. Cậu ta cũng chẳng giới thiệu cô ấy làm gì và sinh ra ở đâu, có thể cô ta cũng chẳng giàu có danh giá gì để mà giới thiệu, hay là cậu ấy muốn giấu cha mình cuộc hôn nhân này.

Cô ta cũng không gây xáo trộn trong gia đình gì nhiều. Mọi đồ đạc mà thấy, giây phút cô ta bước qua ngưỡng cửa đều làm cho cô ta thích thú; cô thấy vui trước mọi hoàn cảnh xảy ra quanh cô ta, trừ việc chuẩn bị cho buổi lễ chôn cất và sự có mặt của những người đưa đám. Cử chỉ của cô ta trong lúc mọi việc đang diễn ra khiến tôi nghĩ cô ta có cái gì đó hơi dài dại. Cô ta chạy vào phòng và ra hiệu bảo tôi vào cùng, mặc dù lúc đó nhẽ ra tôi phải mặc quần áo cho bọn trẻ, thế rồi cô ta run lên cầm cập và nắm chặt hai bàn tay, luôn miệng hỏi: "Thế họ đi chưa?" Sau đó cô ta như rồ dại tả lại là mình thường bị tác động khi nhìn thấy màu đen rồi lại ngồi run bắn người lên, cuối cùng bật khóc. Tôi hỏi sao lại khóc thì cô ta nói là không hiểu nữa. Nhưng có điều là cô ấy vô cùng sợ chết! Tôi tưởng tượng là cũng giống tôi thôi, dễ gì mà chết được. Cô ta trông khá gầy, nhưng còn trẻ, bộ mặt tươi tắn, đôi mắt lấp lánh như kim cương. Song đúng như tôi nhận xét, khi đi lên gác, cô ta thở gấp, chỉ cần một tiếng động nhỏ cũng làm cô ta run bắn người lên. Đôi lúc cô ta còn ho nghe rất đáng ngại, nhưng tôi không biết những triệu chứng đó đã báo hiệu điều gì, nên không thấy có gì thôi thúc mình phải thông cảm với cô ta cả. Nói chung, chúng tôi ở đây không thích người lạ, ông Lockwood ạ, trừ phi họ bày tỏ cảm tình với chúng tôi trước.

Cậu Earnshaw đã thay đổi đáng kể trong ba năm vắng nhà. Trông cậu ấy gầy đi, mất vẻ hồng hào, ăn mặc nói năng cũng khác trước. Vào đúng hôm cậu ấy về nhà, Joseph và tôi là phải sắp xếp ra ở trong bếp sau, còn khu nhà chính thì để cậu ấy sử dụng. Đúng ra cậu ấy đã cho người trải thảm và gián giấy tường cái phòng thừa nhỏ, nhưng vợ cậu ấy tỏ ra thích cái sàn nhà

màu trắng và cái lò sưởi to rực lửa, bộ đĩa bằng thiếc và cái tủ đựng bát đĩa gốm làm ở vùng Delf tại Hà Lan, cái chuồng chó và một bãi đất trống rộng thênh thang để đi lại chỗ họ thường ngồi, đến mức cậu ấy nghĩ đâu có cần để cô ấy thoải mái là vậy, nên ý định đó bị gác lại.

Cô ta cũng tỏ ra thích thú khi phát hiện ra có một cô em gái trong số những người bạn quen mới của mình. Cô ta trò chuyện với Catherine, hôn cô và đi đâu cũng có nhau, ngay hôm đầu cô đã cho Cathy vô khối quà. Tuy nhiên lòng yêu mến của cô ta cũng sớm nở tối tàn và khi cô ta cáu bẳn thì cậu Hindley lại trở thành kẻ bạo ngược. Chỉ cần cô ta nói vài lời không ưa đối với Heathcliff là cũng đủ dấy lên trong lòng cậu ấy nỗi căm ghét ngày nào đối với Heathcliff. Cậu ấy đuổi thằng bé khỏi đám bạn, bắt nó xuống ở với người hầu, không cho nó học cha xứ nữa và khăng khăng rằng nó phải ra ngoài lao động, buộc nó phải làm việc khó nhọc như những đứa khác trong trang trại.

Thoạt đầu chịu được cảnh mình bị làm nhục. Cathy đã dạy cho nó biết những gì cô đã học được, đã làm việc và chơi với nó ngoài cánh đồng. Hai người chắc chắn sẽ lớn lên thành những kẻ man rợ cậu chủ hoàn toàn không quan tâm đến việc chúng đến việc chúng cư xử như thế nào và chúng làm gì nên chúng xa lánh cậu. Thậm chí sau khi chúng đi lễ nhà thờ vào những ngày Chủ Nhật, cậu ấy cũng không thèm đoái hoài đến chúng, chỉ có Joseph và cha xứ trách sự hờ hững của cậu ấy khi không thấy bọn chúng ở nhà, đến lúc cậu ấy mới ra lệnh và đánh đòn thằng Heacliff và bắt Catherine nhịn bữa chiều hoặc bữa tối. Nhưng vào buổi sáng, chúng thích nhất là chạy đến khu đầm lầy và ở đó cả ngày, còn chuyện bị phạt chỉ là trò đùa đối với chúng. Viên cha xứ có thể tùy thích bắt Catherine đọc thuộc lòng bao nhiêu chương trong kinh thánh cũng được và Joseph có thể đánh Heathcliff cho đến khi nào cánh tay lão mỏi nhừ thì thôi, rồi lại quên liền ngay sau khi chúng ở bên nhau, ít nhất cũng là giây phút chúng rắp tâm một âm mưu trả thù xấu nào đó, tôi đã khóc không biết bao lần khi phải chứng kiến chúng lớn lên hằng ngày một cách hoang dã như vậy, mà tôi lại không dám hé răng nói nửa lời vì sợ mình mất quyền lực nhỏ nhoi mà mình vẫn còn nắm được đối với những sinh vật không lấy gì làm thân thiện kia. Vào một buổi tối Chủ Nhật, tình cờ chúng lại bị đuổi khỏi phòng khách vì làm ồn, hoặc mắc phải lỗi đại loại như vậy. Đến khi tôi đi gọi chúng đến ăn

cơm tối thì không tìm thấy chúng đâu nữa. Bọn tôi lùng sục khắp trên nhà lẫn dưới nhà, trong sân và chuồng ngựa, vẫn biệt vô âm tín. Cuối cùng cậu Hindley nổi giận, liền bảo tôi cài trái then cửa nhà lại và cấm không ai được mở cho chúng vào đêm hôm đó. Cả nhà đã đi ngủ, còn tôi thì lo quá không sao đặt lưng lên giường được, liền mở tấm cửa sổ mắt cáo và thò đầu ra nghe ngóng. Trời mưa là vậy nhưng nếu mà chúng về thì dù cho có lệnh gì đi nữa, tôi vẫn nhất quyết để cho chúng vào nhà. Một lát sau, tôi nghe rõ những bước chân đi lên con đường và thấy ánh đèn lồng lấp loáng qua khe cổng. Tôi choàng vội chiếc khăn lên đầu và chạy đến ngăn chúng, không để chúng đập cửa, kẻo cậu chủ Earnshaw sẽ thức giấc. Chỉ có một mình Heathcliff khiến tôi rùng mình sợ hãi.

- Thế cô Catherine đâu? Tôi vội hỏi - chắc không sao chứ?

- Ở bên ấp Thrushcross ấy, - nó trả lời - nhẽ ra tôi cũng ở bên đó, nhưng họ không đánh tiếng bảo tôi ở lại.

- Hừm rồi sẽ biết thân! - Tôi nói - đến lúc bị tống cổ khỏi đây mà đi lo lấy công việc của mình mới thấy sướng nhé. Cái quái gì đã đưa bọn ngươi đến cái Ấp Thrushcross.

- Chị Nelley, cứ để tôi cởi quần áo ướt này ra đã, rồi tôi sẽ kể cho chị nghe hết - Heathcilff trả lời.

Tôi bảo nó hãy cẩn thận đừng có đánh thức cậu chủ dậy, rồi trong lúc cởi quần áo, tôi ngồi đợi nó làm xong thì tắt nến. Nó nói tiếp:

- Cathy và tôi trốn khỏi nhà giặt quần áo và đi chơi lung tung cho thỏa thích, rồi khi nhìn thấy loáng thoáng ánh đèn của ấp, chúng tôi liền nghĩ hay là đi đến xem liệu bọn trẻ nhà Linton tiêu khiển buổi tối ra sao, chúng có đứng run cầm cập trong góc nhà, trong lúc bố mẹ chúng ngồi ăn uống, rồi chúng hát cười và ngồi trố mắt nhìn bên bếp lửa hay không? Hay chúng ngồi đọc kinh và bị người hầu bắt học kinh thánh theo lối vấn đáp và phải học một loạt những tên thánh nếu như chúng không trả lời đúng?

- Có thể là không, tôi đáp - bọn chúng ngoan ngoãn dứt khoát thế rồi, nên không đáng phải bị đối xử như bọn mi và không ngoan.

- Rõ nhà chị là đồ đạo đức giả, chị Nelley ạ - nó nói - ăn nói thật vô nghĩa! Chúng tôi chạy một mạch từ đỉnh của khu ấp đến khu nhà vườn và Catherine bị thua cuộc hoàn toàn bởi vì cô ấy đi chân trần. Ngày mai chị phải tìm cho cô ấy đôi giầy bị mắc kẹt ở đầm lầy đấy. Chúng trườn qua chỗ hàng rào bị thủng, lần mò đường và đứng ngay trên mảnh vườn trồng hoa, dưới cửa sổ phòng khách. Ánh đèn hắt ra; bọn họ chưa đóng cửa chớp và rèm chỉ kéo buông xuống có một nửa. Cả hai chúng tôi có thể nhìn vào bằng cách đứng lên bệ cửa sổ tầng hầm và bám vào gờ cửa sổ. Trời! Đẹp lắm, một nơi lộng lẫy, trải thảm màu đỏ thẫm cả bàn và ghế cũng một màu đỏ thẫm. Trần nhà toàn một màu trắng có viền vàng, một chùm đèn thủy tinh rủ xuống, treo bằng những dây xích bằng bạc ngay giữa nhà và những ngọn nến nhỏ mềm mại sáng lung linh. Hai ông bà Linton không có mặt ở đó; chỉ có Edgar và cô em ở đó. Không hiểu bọn họ có vui sướng không nhỉ? Chúng tôi mà ở vào hoàn cảnh ấy đã cho là mình ở Thiên Đường rồi! Thôi bây giờ thử đoán xem là những đứa trẻ ngoan ngoãn của chị đang làm gì nào? Isabella, chắc độ mười một tuổi, nhiều hơn Cathy một tuổi đang nằm gào thét ở tận cuối buồng, nghe the thé cứ như phù thủy đang châm những cái kim đỏ hồng vào người nó ấy. Edgar đứng trên lò sưởi khóc khe khẽ và ở giữa bàn là một con chó con ngồi chễm chệ, chân run lẩy bẩy và sủa vang; qua những gì bọn trẻ cãi nhau chúng tôi hiểu là bọn chúng suýt nữa thì giằng xé con chó toạc làm đôi. Thật là những đứa ngốc nghếch! Đó là thú vui của bọn chúng đấy! Ai lại đi cãi nhau xem mình có được ôm đống lông ấm đó không, và đứa nào cũng khóc sau khi dành giật nhau, cả hai đều không muốn có con chó đấy. Chúng tôi cười nắc nẻ trước những đứa trẻ được yêu mến đó, bọn chúng thật đáng khinh! Thế có bao giờ chị thấy tôi đòi những thứ của Catherine không? Hoặc chị có bao giờ thấy chúng tôi vui chơi với nhau mà lại khóc thét lên lăn lộn trên sàn nhà, rồi mỗi đứa nằm một góc nhà không? Có các vàng tôi cũng sẽ không bao giờ đổi điều kiện của tôi đây lấy điều kiện của Edgar Linton ở ấp Thrushcross đâu, không đâu, với điều kiện làm thế nào tôi có thể có ưu đãi quẳng lão Joseph ra khỏi nhà và bôi đỏ mặt tiền nhà này bằng máu của Hindley!

- Có im đi không! Tôi nói chen vào - mi vẫn còn chưa kể cho ta nghe, Heathcliff ạ, là làm sao cô Catherine lại bị bỏ lại đó hả?

- Tôi đã kể với chị là bọn tôi cười toáng lên - nó trả lời - bọn trẻ nhà Linton nghe thấy, liền nhất tề lao vút ra cửa như mũi tên. Im lặng, rồi có tiếng khóc "Ôi, mẹ ơi! Ôi bố ơi! Lại đây nào. Ôi bố ơi bố!" Bọn chúng đúng là đang hú lên cái gì đó. Chúng tôi làm những tiếng động nghe rợn người, khiến bọn chúng lại càng hãi hơn. Sau đó chúng tôi tụt khỏi bệ cửa sổ vì có ai đó đang kéo then cửa. Chúng tôi thấy tốt hơn là nên cao chạy xa bay. Tôi cầm tay Cathy và giục cô ấy, thì ngay lúc ấy cô ấy ngã nhào xuống. "Heathcliff chạy đi" cô ấy thì thầm. "Bọn họ thả chó ra đấy, ôi nó đớp được tớ rồi!" Con vật quỷ quái đã đớp lấy mắt cá chân cô ấy, chị Nelly ạ, vì tôi nghe thấy tiếng khịt nghê tởm của con chó. Thế mà Cathy không kêu thét lên đâu, hoàn toàn không! Chắc cô ấy nghĩ làm như thế thì hèn quá, ngay cả khi cô ấy có bị một con bò điên nào đó húc thủng bụng. Nhưng tôi thì la toáng lên, chửi bới ầm ĩ hòng tiêu diệt bất cứ ma quỷ nào ở đất nước theo đạo Cơ Đốc; thế rồi tôi với lấy một hòn đá và nhét vào hai hàm của con chó, dùng hết sức bình sinh nhét xuống tận họng nó. Một thằng hầu khốn kiếp xuất hiện, tay cầm chiếc đèn, lại còn kêu toáng lên "Skulker, ngoạm thật chặt vào, ngoạm thật chặt vào!" Tuy nhiên nó thay đổi giọng khi nhìn thấy con mồi của Skullker. Con chó bị bóp nghẹn ở cổ họng, cái lưỡi to tướng, đỏ lòm lòm, thè ra ngoài ngoằng ngoẵng, còn môi nó thõng xuống, nước dãi nó lẫn máu chảy ròng ròng. Tên hầu kia đỡ Cathy dậy. Cô ấy trông phát ốm lên không phải vì sợ mà theo tôi là vì cô ấy bị đau. Hắn ta đưa cô ấy vào nhà, tôi đi theo, làu bàu rủa, dọa sẽ trả thù. "Con mồi nào vậy Robert?" Linton đã reo lên ở ngay lối ra vào. "Thưa ông, con Skulker tóm được một con bé" tên hầu trả lời "Còn cả một thằng bé nữa à" hắn ta nói thêm túm lấy tôi "Trông nó hoàn toàn lạ hoắc! Rất có thể bọn cướp định đùn chúng qua cửa sổ để mở cửa ra vào cho bọn chúng vào nhà sau khi mọi người đã ngủ say, như thế là bọn chúng có thể giết chết chúng ta dễ như bỡn. Câm miệng đi đồ trộm cắp già mồm! Bọn mi đáng được đưa lên đoạn đầu đài rồi đấy. Thưa ông chủ Linton, ông đừng có lơ là khẩu súng đấy, phải sẵn sàng. "Không đâu Robet" thằng già ngớ ngẩn nói. "Lũ ranh con đã biết là hôm qua ta mới thu tiền nhà mà, nên chúng tưởng sẽ lấy số tiền đó một cách ngon lành. Đưa chúng vào để ta đón tiếp chúng. Nào John khóa xích cửa vào. Còn Jenne cho con Skuler uống nước đi. Dám vuốt râu quan tòa ngay tại nhà mà lại vào đúng ngày lễ Sabbath mới gớm chứ! Chúng nó còn hỗn láo đến thế nào nữa đây? Ôi Mary con đừng sợ. Đó chỉ là một thằng bé thôi mà, nhưng mặt nó nhăn nhó trông đến gớm guốc. Cứ phải mang nó đi mà treo cổ lên có ích cho

nước cho dân hơn là đợi đến lúc nó bộc lộ bản chất của mình qua hành động hay sao?" Lão ta kéo tôi xềnh xệch dưới chiếc đèn trùm còn bà Linton đặt cặp kính lên mũi và giơ hai tay sợ hãi. Bọn trẻ con hèn nhát kia cũng tiến lại gần, và con bé Isabella nói còn ngọng "Thật trông đến kiếp! Bố ơi giam nó vào tầng hầm ấy. Trông nó chẳng khác gì con lão thầy bói đã ăn cắp con gà lôi đã được thuần hóa của con. Có phải nó không, Edgar nhỉ?"

Trong lúc bọn họ kiểm tra tôi thì cô Cathy tỉnh lại; cô ấy nghe thấy câu cuối cùng, nên cười phá. Edgar Linton nhìn soi mói một lát đã đủ sức tỉnh ngộ và nhận ra Cathy. Chị biết đấy bọn chúng đã gặp bọn tôi ở nhà thờ, mặc dù hiếm khi chúng tôi gặp chúng ở nơi nào khác. "Đây là cô Earnshaw đấy!" Nó thì thầm với mẹ nó, "Ôi kìa, con chó Skulker đã cắn cô ấy đau quá kìa, chảy bao nhiêu máu!"

"Cô Earnshaw à? Rõ vớ vẩn!" Bà mẹ nói; "Cô Earnshaw lại đi lang thang với tên digan này sao. Ồ mà con ơi, cô bé kêu nghe đau lắm thì phải. Không khéo nó bị tật suốt đời mất!"

"Anh trai cô bé sao lại chểnh mảng thế, thật đáng có tội! Ông Linton kêu lên, quay từ tôi sang Catherine. "Viên cha xứ có nói với tôi rằng anh ta đã để cô em gái của mình lớn lên một cách vô đạo. Nhưng đây là ai? Thế cô bé đã bắt gặp thằng bé này ở đâu? Úi chà chà! Tôi nhớ ra rồi, ông láng giềng quá cố của tôi đã nhặt được của lạ này trong chuyến đi đến thành phố Liverpool mà một thằng bé người đông Ấn bị bỏ rơi, hay Mỹ hay Tây Ban Nha gì đó".

"Dù dì thì nó cũng là một thằng bé hiểm độc" bà Linton nhận xét; "Không hợp với gia đình danh giá như thế! Thế ông có nhận thấy tiếng nó nói không ông Linton? Thật đáng sợ nếu như bọn trẻ con nhà ta mà nghe được thì khốn".

"Tôi văng tục chửi. Mà chị đừng có giận, chị Nelly ạ. Sau đó thằng hầu Robert được lệnh dẫn tôi đi và tôi chống lại khi không có Cathy đi cùng. Hắn kéo tôi xềnh xệch ra vườn, nhét cái đèn vào tay tôi rồi khẳng định với tôi rằng ông chủ Earnshaw sẽ được thông báo về hành vi của tôi. Sau đó hắn ra hiệu cho tôi đi thẳng, và hắn khóa trái cửa lại. Rèm cửa vẫn còn kéo có một nửa ở một góc, tôi liền tiến lại trấn giữ vị trí như một gián điệp, để

theo dõi xem sao. Vì nếu như Catherine muốn trở về, chắc chắn tôi sẽ đập vỡ nát cửa kính ra thành muôn mảnh vụn, nếu như bọn họ không để cô ấy đi ra khỏi nhà. Cô ấy ngồi yên lặng trên ghế tràng kỉ. Bà Linton tháo giúp cô Cathy chiếc áo choàng xám to tướng của chị mà chị dùng để đi vắt sữa mà chúng tôi đã mượn để đi chơi, rồi bà ta lắc đầu, cứ như trách mắng cô ấy, tôi đoán, chắc bà ấy nói cô ấy là một tiểu thư. Rõ ràng có sự đối xử khác biệt đối với cô ấy và tôi. Sau đó, người hầu khênh một chậu nước nóng và rửa chân cho cô ấy, còn ông Linton đã mang cho cô một cốc rượu vang hâm nóng có pha đường (đây là loại đồ uống mà người ta nghĩ ra từ thời vua George I), còn Isabella thì trút hết cả một đĩa bánh vào lòng cô ấy, khi đó Edgar đứng từ xa, miệng há hốc ra. Sau đó bọn họ hong khô và chải bộ tóc đẹp của cô ấy. Rồi họ đưa cho cô ấy một đôi dép đi trong nhà to bự và đẩy cô trên chiếc ghế có bánh xe đến gần bếp lửa. Tôi để cô ấy ở lại, trông cô ấy vui lắm, cô ấy ngồi chia chỗ bánh cho con chó con và con Skulker mà cô ấy lại còn vừa ăn vừa búng mũi con chó nữa chứ, và cô ấy nhóm lên một tia lửa nhiệt tình trong những con mắt xanh trống rỗng của con cái nhà Linton, một ánh phản chiếu mờ từ bộ mặt kiều diễm của chính cô ấy. Tôi thấy bọn trẻ nhìn cô ấy say đắm rõ ràng là cô ấy đẹp hơn chúng tôi bội phần, hơn tất cả những ai trên đời này, có phải không chị Nelly?"

"Sẽ có hậu quả hơn là cậu tưởng đấy - tôi đáp lại đắp chăn lên người cho nó và tắt đèn - cậu thắc mắc căn bệnh cố hữu rồi không chữa được, cậu Heathcliff ạ. Thế nào cậu Hindley cũng điên lên cho mà xem." Những lời tôi nói còn đúng hơn cả những lời tôi muốn. Chuyến phiêu lưu không may kia đã làm cho cậu Earnshaw điên người lên. Sau đó, để cho êm chuyện ông Linton đã đích thân đến thăm chúng tôi vào ngày hôm sau. Ông đã nói một thôi một hồi về cách chèo lái một gia đình cho cậu chủ trẻ nghe và động viên cậu ấy phải năng động lên. Heathcliff không bị đòn, nhưng cậu chủ có bảo với nó rằng nó mà mở miệng nói một câu nào với cô Catherine là sẽ bị đuổi khỏi nhà ngay. Vợ cậu chủ đứng ra đảm nhiệm việc chăm sóc cô em chồng khi cô ấy về nhà, cố gắng thật kiềm chế một cách khéo léo, chứ không dùng vũ lực vì không thể dũng vũ lực được.

CHƯƠNG 7

Cô Cathy ở lại ấp Thrushcross năm tuần, cho đến tận lễ Giáng Sinh. Đến lúc đó, mắt cá chân của cô đã khỏi hoàn toàn và tình trạng của cô cũng tốt lên rất nhiều. Bà chủ thường xuyên đến thăm cô trong thời gian đó và có ý định giúp cô sửa đổi tính nết bằng cách nâng lòng tự trọng của cô lên qua những bộ quần áo đẹp và những lời khen được cô đón nhận vui vẻ cho nên khi về đến nhà, cô không còn xấu hổ để đầu trần, nhảy vào nhà, rồi ôm chúng tôi đến nghẹt thở như mọi ngày nữa, mà lần này với dáng dấp nghiêm trang, cô trông rực rỡ trên con ngựa, với những mớ tóc quăn buông thõng xuống từ chiếc mũ lông hải li có cắm lông chim, trong bộ quần áo dài thườn thượt mà cô chắc phải dùng cả hai tay để nâng lên mới có thể đi được. Cậu Hindley đỡ cô xuống ngựa, kêu lên vui sướng.

- Trời cô Cathy em của tôi, em đẹp quá! Anh không còn nhận ra em nữa, trông em ra dáng thiếu nữ lắm rồi. Chắc cô Isabella Linton không sánh được với cô nhà, phải không Frances?

- Isabella không có những nét đẹp tự nhiên như Catherine được - vợ cậu chủ trả lời - nhưng em phải chú ý đừng có phóng túng quá. Nào Ellen, ra giúp cô chủ cởi các thứ ra. Em gái ơi đứng im đấy, kẻo em lại làm xổ mớ tóc mất. Để chị tháo mũ cho em nào.

Tôi cởi áo dài cho cô ấy, để lộ ra một chiếc áo choàng lụa kẻ ô vuông trông thật lộng lẫy, quần trắng giầy bóng; rồi đôi khi đôi mắt cô lấp lánh niềm vui nhìn lũ chó nhảy cỡn lên, mừng cô về, cô lại thấy mình không thể động vào chúng kẻo chúng lại chồm lên bộ quần áo rực rỡ để nịnh mình. Cô nhẹ nhàng hôn tôi, không thể nào ôm tôi được, vì tôi đang làm bánh nhân ngày Giáng Sinh nên bột mì trắng khắp người. Sau đó cô nhìn quanh tìm Heathcliff. Hai vợ chồng cậu Earnshaw nhìn cô cậu gặp nhau mà thấy lo

lắng, nghĩ rằng liệu ở chừng mực nào đó họ có thể tìm được lí do ngăn cách hai người bạn này được không.

Thoạt tiên không tìm thấy Heathcliff đâu. Nếu trước đây khi Catherine không có mặt ở nhà, nó đã là người cẩu thả, bị bỏ bê, thì chắc đến bây giờ nó còn tệ hơn thế. Không một ai, trừ tôi, lại tử tế đến mức bảo nó bẩn lắm, mỗi tuần phải đi rửa một lần cho sạch mà trẻ con ở tuổi nó hiếm có đứa nào lại thích xà phòng và nước. Vì vậy, chưa kể quần áo đến ba tháng nay lấm bùn và bụi bậm, cùng mớ tóc dày, không chải thì mặt và tay nó cáu ghét đến gớm. Có lẽ nó thập thò sau chiếc ghế khi nhìn thấy một tiểu thư duyên dáng, lộng lẫy bước vào nhà, chứ không phải là một kẻ đầu tóc bù xù như nó.

- Heathcliff có đây không? - Cô ấy hỏi, rút găng tay ra, để lộ ra những ngón tay trắng ngần vì không phải làm gì và chỉ ở trong nhà.

- Heathcliff đi ra đi - cậu chủ Hindley thích thú cái vẻ bối rối của nó và hài lòng thấy tên vô lại, hãm tài lại buộc phải ra trình diện như vậy - thôi, ra được rồi đấy và chào đón cô Catherine như mọi người hầu trong nhà đã làm đi.

Cathy thoáng bắt gặp người bạn đang nấp liền chạy lại ôm chầm lấy nó. Trong giây lát cô hôn liền mấy cái lên má nó, nhưng rồi lại lùi bước và cười phá lên reo:

- Trời trông cậu gì mà đen và giận dữ vậy! Người ngợm đâu mà lại buồn cười và nghiêm nghị thế hả! Chẳng qua là tớ quen Edgar và Isabella Linton đấy mà. Ô Heathcliff thế cậu quên tớ rồi à?

Cô ấy hỏi nó là cũng có lí do, vì thấy sự hổ thẹn và lòng tự ái làm cho bộ mặt nó trở nên buồn hẳn đi, khiến cho nó đứng như trời chồng.

- Hãy bắt tay đi, Heathcliff - cậu Earnshaw nói một cách hạ cố - trong chừng mực nào đó thì được phép một lần thôi đấy.

- Tôi sẽ không để ai cười nhạo mình đâu. Tôi không chịu được cảnh đó - thằng bé cuối cùng cũng đã nói ra lời đáp lại.

Nếu cô Cathy không giữ nó lại thì chắc nó đã đẩy vòng người đứng xúm quanh nó mà bỏ chạy ra ngoài.

- Tớ có ý cười nhạo cậu đâu - cô ấy nói - chỉ vì tớ không kìm chế nổi thôi đấy chứ. Thôi nào Heathcliff cuối cùng chúng ta cũng đã bắt được tay nhau mà! Cậu uất ức vì chuyện gì vậy? Chẳng qua trông cậu lạ quá mà thôi. Cậu mà đi rửa mặt, chải đầu tóc, thì có sao đâu; mà cậu trông bẩn quá đi mất.

Cô Cathy nhìn một cách ái ngại những ngón tay cáu bẩn mà cô đang nắm trong tay mình và rồi cô lại nhìn vào bộ váy, lo sao để không bị dây bẩn, mất cả đẹp.

- Cậu không cần phải động vào người tớ đâu! Thằng bé trả lời, theo dõi con mắt của cô ấy và rụt tay lại - tớ bẩn thế nào mặc kệ tớ, tớ thích ở bẩn đấy và mãi mãi sẽ ở bẩn.

- Nói xong, nó lao đầu chạy phăng phăng ra ngoài, khiến cho cậu chủ và vợ vui lắm, nhưng Catherine thì thấy vô cùng lúng túng, vì cô không hiểu những nhận xét của mình sao lại làm cho tính khí của nó trở nên tồi tệ đến thế.

Sau khi làm xong nhiệm vụ người hầu gái của cô chủ mới trở về nhà, tôi đặt bánh vào lò, nhóm một đống lửa lớn làm cho cả nhà và bếp vui hẳn lên, rất hợp với đêm Giáng Sinh, tôi ngồi xuống và hát những bài ca mừng lễ Giáng Sinh một mình cho vui, mặc dù Joseph có nói là những điệu ca đó chẳng khác gì những bài hát bình thường. Lão đã lui vào buồng của mình để cầu kinh, còn cậu chủ Earnshaw và vợ đang giành được sự chú ý của cô Cathy bằng những đồ lưu niệm lặt vặt mà họ mua để cô mang tặng bọn trẻ nhà Linton tỏ lòng cảm ơn đối với lòng tốt của họ. Họ mời ngày hôm sau cả nhà Linton sang chơi bên nhà trên Đỉnh Gió Hú và nhà kia đã nhận lời với một điều kiện mà bà Linton cứ năn nỉ là con cái bà phải được chăm nom cẩn thận sao cho chúng đừng phải gần cái "Thằng bé tục tằn, ngỗ ngược đó".

Trong những hoàn cảnh như vậy tôi luôn luôn là người đơn độc. Tôi ngửi thấy mùi cay nồng của gia vị và tự mình hết lời khen ngợi những đồ dùng sáng loáng trong bếp, chiếc đồng hồ bóng lộn treo trên cành cây nhựa ruồi trong những ngày lễ Giáng Sinh, những cái cốc vại bằng bạc đặt ngay ngắn

trên khay chờ được rót đầy rượu đã hâm nóng cho bữa tối, và trên hết là sàn nhà được lau bóng, không vướng một chút bụi mà tôi đã để hết tâm trí chăm sóc mới có được. Trong lòng tôi, tôi thầm ca ngợi mọi thứ rồi chợt nhớ là cụ chủ Earnshaw trước đây thường đi vào như thế nào khi mọi vật đều được đặt đâu vào đấy và khen tôi là một người chu đáo, sau đó cụ dúi vào tay tôi một đồng bạc nhân mừng ngày lễ Giáng Sinh, rồi tôi lại nghĩ đến việc cụ cưng thằng bé Heathcliff và việc cụ sợ hãi là sau khi mình chết thằng bé sẽ bị bỏ rơi, và tất nhiên giờ đây khiến tôi nghĩ đến hoàn cảnh thằng bé tội nghiệp, thế là tiếng hát của tôi đã chuyển thành tiếng khóc. Tuy vậy tôi liền nghĩ ngay ra là mình nên khuyên bảo thằng bé để nó sửa chữa những khuyết điểm hơn là cứ nhỏ những giọt nước mắt. Nghĩ vậy tôi liền đứng dậy, đi ra sân tìm nó. Nó đứng không xa lắm, đang vuốt ve bộ lông bóng loáng của con ngựa mới đến trong chuồng và cho những con ngựa khác ăn theo thói quen.

- Nhanh lên, Heathcliff! - Tôi nói - bếp ấm dễ chịu lắm, mà Joseph đã lên gác rồi, nào nhanh lên để tôi mặc cho cậu thật đẹp trước khi cô Cathy ra nào rồi hai người ngồi bên nhau, có riêng cả một cái lò sưởi nhé, tha hồ mà nói chuyện cho đến giờ đi ngủ thì thôi.

Nó vẫn cứ lụi hụi làm không thèm ngoái đầu lại phía tôi.

- Nào cậu có đi không hả? - Tôi nói tiếp - có mấy chiếc bánh con dành cho hai người đấy, mà cậu mặc quần áo phải mất nửa giờ đồng hồ.

Đợi một lát, nhưng vẫn không thấy trả lời, tôi liền bỏ đi… cô Catherine ăn tối với anh mình và chị dâu. Joseph và tôi ngồi ăn không lấy gì làm vui lắm, thỉnh thoảng lại điểm chút mắm muối bằng cách người này chê trách thì người kia lại nói láo lại. Bánh và phomat vẫn còn nguyên trên sàn suốt cả đêm để dành cho thần hộ mệnh. Heathcliff cố làm việc cho đến chín giờ sau đó lùi lũi đi vào phòng của mình. Cô Cathy thức khuya, có không biết cơ man nào là đồ chơi để đãi những người bạn mới. Cô ấy cũng đã vào trong nhà bếp một lần để nói chuyện với người bạn cũ, nhưng nó không có ở đó, nên cô chỉ hỏi có chuyện gì với nó, rồi lại quay trở lại với các bạn. Sáng ra nó dậy thật sớm và coi đấy là ngày nghỉ, nó mang theo cả tâm trạng buồn đến khu đầm lầy, mãi đến khi cả nhà đi lễ nhà thờ vẫn chưa thấy nó về. Có

lẽ ăn chay và suy tưởng làm cho nó thấy dễ chịu hơn về mặt tinh thần. Nó quanh quẩn bên tôi một lát, rồi sau khi lấy hết can đảm, đột nhiên nó nói to:

- Chị Nelley, hãy giúp em trở nên ngoan ngoãn nhé. Em sẽ ngoan ngoãn mà.

- Hay lắm Heathcliff - tôi nói - cậu đã làm cho cô Catherine buồn. Cô ấy nói thật tiếc là đã quay trở về, tôi nói thật đấy. Đúng là cậu ghen ghét với cô ấy, vì cô ấy được quan tâm hơn cậu mà.

Khái niệm ghen ghét Catherine khiến nó không hiểu, nhưng khái niệm làm cho cô ấy buồn khiến nó hiểu ngay.

- Thế cô ấy nói là cô ấy buồn à? - Nó hỏi nét mặt trông rất nghiêm.

- Khi tôi nói là cậu bỏ đi vào sáng nay, thế là cô ấy khóc.

- Hừm, tối qua em cũng khóc đấy - nó đáp lại - mà em có nhiều lí do để khóc hơn cô ấy chứ.

- Đúng, cậu có lí do đi ngủ với tấm lòng kiêu hãnh và một cái dạ dày trống rỗng - tôi nói - những người có tấm lòng kiêu hãnh thường lại chuốc lấy buồn phiền cho mình. Nhưng khi cậu cảm thấy hổ thẹn về sự tự ái của mình, cậu phải xin lỗi khi cô ấy đi vào. Cậu phải tiến lại hôn cô ấy rồi nói… mà cậu biết rõ mình phải nói gì rồi chỉ khi nào làm điều đó một cách chân thành, chứ không phải như cậu nghĩ khi cô ấy mặc bộ đồ sang trọng kia là cô ấy đã trở thành người xa lạ đâu. Bây giờ dù tôi đã dọn xong bữa tối, tôi vẫn có thể có thời gian sắp xếp cho cậu làm sao để Edgar Linton trông như một con búp bê bên cạnh cậu, mà trông nó như vậy mà. Cậu còn trẻ hơn, mà tôi chắc là cậu còn cao hơn hai đôi vai của cậu trông rộng gấp đôi vai nó, nên cậu có thể quật ngã nó trong nháy mắt. Thế cậu có thấy là mình có thể làm được điều đó không?

Mặt Heathcliff sáng hẳn lên trong giây lát, rồi lại tối sầm. Nó thở dài.

- Nhưng chị Nelly ạ. Em mà có đánh ngã nó đến chục lần cũng vẫn không làm nó xấu trai đi hoặc đẹp trai hơn đâu chị ạ. Ước gì em có bộ tóc óng ả và

nước da sáng của nó, mặc quần áo đẹp và biết cư xử như nó, và còn dịp được giàu có như nó cơ chứ!

- Và kêu khóc gọi mẹ ở mọi nơi mọi lúc chứ gì - tôi nói thêm - rồi run bắn người lên khi có một thằng bé nhà quê giơ nắm tay dọa đánh và ngồi ở nhà suốt ngày vì trời mưa to. Ôi, Heathcliff tinh thần cậu yếu đuối lắm! Hãy chạy ra gương để tôi bảo cho cậu hay là cậu muốn gì. Có phải cậu đánh dấu hai đường nét này giữa hai con mắt của cậu phải không? Mà cả cặp lông mày rậm kia chứ, nhẽ ra chúng phải uốn cong lên thì lại võng xuống ở giữa, còn hai con mắt đen kì quái, nằm sâu hoắm lại, chẳng bao giờ giám mạnh dạn mở to ra mà chỉ nhấp nháy phía dưới cặp lông mày đó, trông cứ như hai tên gián điệp của quỷ sứ ấy, có phải không nào? Thôi, hãy học cách làm sao đừng có nhăn nhó cáu kỉnh mà hãy ngước cặp mắt nhìn sao cho trông chúng có vẻ như những thiên thần ngây thơ, tự tin không tỏ ra nghi ngờ gì hết, mà hãy luôn nhìn vào ai cũng phải là bạn mình, một khi mình không chắc đấy là thù. Đừng mang dáng vẻ một con chó dữ cho rằng mình bị đá vì mình bị ruồng bỏ, rồi đâm ra ghét tất cả mọi người, ghét cả người đá mình vì những gì mình phải gánh chịu.

- Nói cách khác là tôi phải mong sao mình có đôi mắt xanh to và vầng trán bằng phẳng của Edgar chứ gì? - Nó đáp lại - tôi rất mong như vậy, nhưng có mong cũng chả được đâu.

- Một người có tấm lòng tốt sẽ có được khuôn mặt đẹp, anh bạn ạ - Tôi nói tiếp - cho dù cậu có là người da đen chính cống, còn một người có tấm lòng xấu xa thì người đó sẽ biến những gì tốt đẹp nhất thành ra những gì còn tồi tệ hơn cả sự xấu xa cơ. Và lúc này đây, sau khi đã rửa ráy, chải đầu và nhăn nhó sưng xỉa xong rồi, thế bây giờ cậu hãy nói đi, cậu có cho rằng mình cũng khá đẹp trai đấy chứ? Tôi xin nói ngay là cậu đẹp trai. Cậu là hoàng tử cải trang mà thôi. Ai biết được, nhỡ đâu cha cậu là vị Hoàng Đế Trung Hoa, mẹ cậu là hoàng hậu Ấn Độ, một trong hai người đó chỉ cần bỏ tiền thu nhập trong một tuần ra là đã đủ để mua gọn luôn cả cái khu Đỉnh Gió Hú và ấp Thrushcross này chứ lị? Và cậu bị bọn thủy thủ độc ác bắt cóc và mang về nước Anh. Nếu tôi ở vào địa vị của cậu, tôi sẽ hình dung ra mình là con nhà dòng dõi cao sang, và những ý nghĩ mình là ai sẽ cho tôi đủ can

đảm và phẩm cách để chống đỡ những áp bức đối với một người nông dân bé nhỏ!

Cứ thế tôi huyên thuyên mãi; và Heathcliff đã mất dần đi vẻ cau có và bắt đầu trông dễ thương hơn thì ngay lúc đó cuộc nói chuyện của chúng tôi bỗng bị ngừng lại khi nghe thấy có tiếng ầm ầm trên đường cái và đi vào sân. Heathcliff chạy ra cửa sổ, còn tôi chạy ra cửa ra vào, đúng lúc có thể nhìn thấy hai anh em nhà Linton bước xuống xe của gia đình, trùm kín trong áo choàng và khăn quàng lông thú, còn anh em nhà Earnshaw xuống ngựa, vì họ thường cưỡi ngựa đi lễ nhà thờ vào mùa đông. Catherine cầm tay bọn chúng và dẫn vào trong nhà, đặt chúng ngồi bên lò sưởi, nên chẳng mấy chốc hai má trắng bệch của chúng đã ửng hồng.

Tôi giục cậu bạn nhanh chân chạy ra mà tỏ thái độ thân thiện và cậu ta ngoan ngoãn nghe theo. Nhưng thật không may là khi nó mở cửa bên này đi vào nhà bếp, thì Hindley lại mở cửa bên kia và đi vào. Hai người gặp nhau và cậu chủ thật khó chịu khi trông thấy Heathcliff sạch sẽ và vui vẻ; song có lẽ cậu chủ sốt sắng muốn giữ lời hứa với bà Linton nên đã đột ngột đẩy thằng bé lùi lại và giận giữ sai Joseph "Hãy giữ thằng này lại, không cho nó vào phòng và đưa nó lên gác xép đến khi nào ăn xong bữa. Nếu anh mà để nó ở lại với bọn trẻ là thể nào nó cũng thọc ngón tay vào món mứt và ăn trộm hoa quả đấy".

- Không đâu, thưa cậu chủ - tôi không đừng được, đành trả lời - cậu ấy không động vào gì đâu, dứt khoát đấy. Nhưng thiết nghĩ cậu ấy cũng phải được hưởng phần ngon vật lạ như chúng ta chứ.

- Nó sẽ được hưởng phần bàn tay này của tôi nếu tôi mà tóm được nó một lần nữa ở dưới nhà trước khi trời tối - Hindley hét lên - cút đi đồ bụi đời! Sao mày định học đòi làm công tử bột chăng? Cứ đợi đấy, tao mà tóm được những lọn tóc dởm đời kia, để xem xem tao có kéo dài ra được hơn thế nữa không nhé.

- Trông cũng đã dài rồi đấy - ông chủ nhà Linton nhận xét, ló mặt qua lối cửa - không hiểu tóc tai như thế có làm cho nó đau đầu không. Trông như bờm ngựa con trùm lên hai con mắt nó ấy!

Linton bạo miệng nhận xét, chứ không có ý xúc phạm, nhưng bản chất dữ dội của Heathcliff không sẵn sàng chịu được sự hỗn xược từ một kẻ mà nó tỏ ra căm ghét, thậm chí lại còn là kẻ địch của nó nữa. Nó vớ ngay được cái liễn nước xốt táo nóng, vật đầu tiên nó tóm được, thế là nó liệng luôn vào mặt và cổ Linton khiến cậu ta rên lên đau đớn, làm cho Isabella và Catherine chạy vội lại. Cậu chủ Earnshaw tóm ngay được nó và lôi nó vào buồng và rõ ràng cậu đã nện cho nó một trận cho hả giận, nên lúc cậu ấy xuất hiện, mặt vẫn còn đỏ rừ và thở không ra hơi. Tôi lấy khăn lau bát đĩa lau mũi miệng cho Edgar một cách khá hằn học, khẳng định rằng như thế cũng đáng đời vì ai bảo thọc mũi vào chuyện của người khác. Cô em gái đứng bên cạnh, lúng túng ngượng thay cho tất cả mọi người.

- Nhẽ ra anh đừng có nói thế với cậu ta! - Cô ta thuyết phục cậu chủ Linton - cậu ấy tính tình ngỗ ngược lắm, thế là giờ đây anh làm hỏng cả chuyến viếng thăm của mình, mà cậu ấy lại bị đánh đòn. Tôi không thích cậu ấy bị đánh đòn đâu! Làm sao tôi còn ăn uống được nữa; tại sao anh lại nói với cậu ấy, hả anh Edgar?

Tôi có nói gì đâu - cậu ta nức nở, rụt khỏi tay tôi, lấy chiếc khăn tay bằng lanh trắng tinh lau cho sạch hết - Tôi đã hứa với mẹ mình là sẽ không nói một lời với nó, và tôi có nói gì đâu.

Thôi, đừng khóc nữa - Catherine đáp lại, có vẻ khinh - anh có bị giết chết đâu. Mà đừng có tinh nghịch nữa; anh tôi đến kia kìa. Im lặng đi. Thôi đi Isabella, có ai làm gì cậu đâu hả?

- Nào, các em ngồi lại chỗ đi nào! - Cậu chủ Hindley nói to, chạy vội vào - thằng khốn đó làm cho anh bực quá. Lần sau cậu Edgar ạ hãy nắm lấy luật trong nắm tay của mình ấy - như thế cậu sẽ ăn cơm ngon đấy.

Buổi liên hoan nho nhỏ đã trở lại bình yên trước mùi thơm ngào ngạt của thức ăn. Đi ngựa một lúc tụi trẻ đã đói bụng, nên cũng dễ dỗ, vì cũng chẳng ai thật sự bị hại cả. Cậu chủ Earnshaw tiếp cho tất cả bọn họ những đĩa thức ăn đầy ắp và bà chủ nói chuyện vui vẻ. Tôi đứng đợi ở đằng sau ghế và đau lòng thấy Catherine hai mắt ráo hoảnh và thái độ thờ ơ bắt đầu lấy dao cắt cánh con ngỗng bày ở trước mặt. “Thật là một đứa bé vô tình” tôi tự nhủ

“Làm sao cô bé lại có thể bỏ qua những nỗi buồn của người bạn mình cơ chứ. Mình không thể tưởng tượng được là cô ấy lại ích kỉ làm vậy”. Cô Cathy gắp thức ăn đầy miệng, nhưng rồi lại đặt xuống. Hai má đỏ ửng, nước mắt trào ra. Cô tuồn chiếc dĩa xuống sàn nhà và vội vàng lẩn xuống dưới gầm bàn để giấu sự xúc động của mình. Tôi không còn gọi cô ấy là vô tâm nữa, vì tôi đã nhìn thấy cô ấy suốt cả ngày, sốt ruột muốn có dịp để ở lại một mình hoặc là đi thăm Heathcliff bị cậu chủ nhốt khoá trái trong buồng, còn tôi khi phát hiện ra, thì cố tuồn một ít thức ăn cho nó.

Đến tối thì có một cuộc khiêu vũ. Cathy xin phép thả thằng bé ra vì cô Isabella Linton không có bạn nhảy. Mọi sự van nài của cô ấy đều không đi đến đâu. Tôi được cử thay thế sự thiếu hụt. Mọi người đều nhanh chóng quên đi mọi phiền muộn đó vì cuộc nhảy đầy hấp dẫn. Rồi hứng thú của chúng tôi lên đỉnh điểm khi ban nhạc Gimmerton đến, có đến mười lăm thành viên, gồm một kè trômpet, một kèn trômbôn, những người thổi kèn clarinet, kèn phagôt kèn co và đàn vion bát (loại đàn dây viôlông xen cổ) ngoài ra còn có những ca sĩ nữa. Họ lần lượt đi đến tất cả những gia đình khả kính và nhận được sự đóng góp vào những mùa lễ Giáng Sinh và chúng tôi coi đấy là một buổi chiêu đãi thượng hạng khi được họ đến biểu diễn.

Sau khi nghe những bài ca Giáng Sinh thường thấy, chúng tôi ca hát hân hoan. Bà Earnshaw thích âm nhạc, cho nên chúng tôi được thưởng thức chán chê.

Catherine cũng thích, nhưng cô ấy nói là đứng ở trên đầu cầu thang mà nghe là ngọt ngào nhất và thế là cô ấy đi lên chỗ tối, tôi theo liền. Dưới nhà họ đóng cửa, không để ý chúng tôi không có mặt ở đó vì nhà đông nghịt người. Cô ấy có ngồi lại ở đầu cầu thang đâu, mà đi tiếp lên trên, đến chỗ gác xép nơi Heathcliff bị nhốt và gọi nó. Nó cương quyết không trả lời đến một lúc, cô ấy vẫn kiên trì gọi và cuối cũng đã thuyết phục được nó nói chuyện qua vách gỗ. Tôi để yên cho những đứa bé tội nghiệp đó nói chuyện mà không bị quấy rầy, cho đến lúc tôi thấy bài hát sắp hết và những ca sĩ sắp nghỉ uống nước. Tôi liền trèo lên cầu thang và cảnh cáo cô ấy. Cứ tưởng cô ấy vẫn ngồi bên ngoài, thế mà đã thấy léo nhéo ở bên trong rồi. Con bé tinh nghịch đã chui qua ô cửa mái của gian gác xép, đi dọc theo mái nhà sang ô cửa mái của gian gác xép kia, tôi phải dỗ dành mãi, cô ấy mới chịu

đi ra. Khi cô ấy ra lại có cả Heathcliff ra cùng, rồi cô ấy năn nỉ tôi đưa nó vào trong nhà bếp, vì người cùng làm với tôi đã đi sang nhà hàng xóm, mong sao thoát khỏi âm thanh bài "thánh ca của quỷ" nhưng anh ấy thấy khoái mà gọi vậy. Tôi bảo hai đứa là tôi hoàn toàn không có ý xúi dục gì chúng giở trò mưu mẹo như vậy đâu, nhưng vì thằng bé tù nhân kia chưa có tí gì trong bụng từ bữa chiều qua, nên tôi phải làm ngơ cho nó đánh lừa cậu chủ Hindley một lần ấy thôi. Thằng bé đi xuống nhà, tôi đặt nó ngồi xuống bên lò sưởi và đưa cho nó vô khối thức ăn ngon. Nhưng thằng bé ốm nên ăn không được mấy, và những món tôi định gắp cho nó ăn nó đều từ chối. Nó ngồi, tì hai khủy tay lên đầu gối, tay đỡ cằm và cứ thế chìm đắm trong suy tư, miệng câm như hến. Tôi hỏi nó nghĩ gì, thì nó lại đáp rất nghiêm giọng:

- Tôi đang thử nghĩ xem mình phải trả miếng Hindley như thế nào. Phải chờ bao lâu, tôi cóc cần, miễn là cuối cùng tôi có thể thực hiện được điều đó. Tôi hi vọng hắn không chết trước khi tôi trả được mối hận này.

- Đừng có ngốc như vậy Heathcliff - tôi nói - chỉ có Chúa mới trừng phạt kẻ độc ác thôi, còn chúng ta phải biết tha lỗi cho nhau.

- Không đâu, chúa không có sự bằng lòng như ta - nó đối đáp - ước gì tôi có được cách tốt nhất để trả thù hắn! Mặc tôi, rồi tôi sẽ nghĩ ra một kế. Mà có nghĩ như thế tôi mới bớt đau đớn, chị ạ.

Nhưng, thưa ông Lockwood, tôi quên mất là những chuyện như thế này không thể mua vui cho ông được. Tôi cứ áy náy sao mình lại cứ thao thao như vậy làm cho cháo của ông nguội đi, mà ông thì cứ ngủ gà ngủ gật ra kìa! Nhẽ ra tôi chỉ kể dăm ba điều về cuộc đời của Heathcliff, mà ông cũng chỉ cần nghe có thế thôi mà.

Tự ngắt câu chuyện bà quản gia đứng dậy và đang định bỏ đồ khâu vá sang bên thì tôi cảm thấy mình không thể đi khỏi chỗ lò sưởi được nữa rồi mà tôi còn lâu mới ngủ gật.

- Cứ ngồi đấy, bà Dean - tôi nói to - cứ ngồi yên đấy, một nửa giờ đồng hồ nữa đi! Bà kể chuyện thủng thẳng như thế là được lắm rồi. Tôi thích kiểu kể

chuyện đó, nên bà phải kết thúc vẫn giọng điệu như vậy nhé. Ít nhiều tôi thích thú mọi nhân vật mà bà đề cập đến đấy.

- Đồng hồ đã điểm mười một giờ thưa ông.

- Không có vấn đề gì. Tôi không quen đi ngủ vào giờ này, còn sớm quá. Đối với người sáng banh mắt ra, mười giờ mới ngủ dậy, thì đi ngủ vào lúc một hay hai giờ sáng là được rồi.

- Ông không nên dậy vào lúc mười giờ. Có bao nhiêu cái đẹp của buổi sáng vào trước giờ đó đấy, ông ạ. Ai mà đến mười giờ vẫn chưa làm được nửa công việc trong ngày, chắc chắn sẽ bỏ dở nửa kia mất.

- Dù sao thì bà Dean ạ, mời bà cứ ngồi đó bởi vì ngày mai tôi định kéo dài buổi đêm cho đến tận chiều cơ đấy. Tôi dự đoán là ít nhất cơn cảm hàn của tôi còn dai dẳng lắm.

- Tôi hi vọng là không đến nỗi thế, thưa ông. Thôi được xin ông cho phép tôi nhảy cóc qua đi độ vài ba năm nhé, trong khoảng thời gian đó bà chủ Earnshaw…

- Không được, đại loại những chuyện như thế là tôi không cho phép đâu! Thế bà có quen với tâm trạng khi bà ngồi một mình, trước mặt là con mèo mẹ liếm lũ mèo con trên thảm, và bà theo dõi cảnh đó chăm chú đến mức chỉ cần con mèo mẹ bỏ qua không liếm một bên tai đã khiến bà bực mình không?

- Thật đúng là một tâm trạng lười biếng ghê gớm, tôi nói thật đấy.

- Ngược lại là đằng khác. Đó là một hành động tích cực đượm chút buồn chán. Đó chính là tâm trạng của tôi vào lúc này, vì thế bà cứ kể tiếp thật tỉ mỉ vào. Tôi nhận thấy người vùng này so với người ở thành phố có một giá trị mà một con nhện trong ngục tối có so với giá trị của một con nhện trong túp lều tranh, tùy theo những người ở trong đó là ai mà thôi, vậy mà cái hấp dẫn sâu sắc nhất lại hoàn toàn không phải là do hoàn cảnh của người đứng xem. Họ đã sống một cách hào hứng hơn, sống vì mình nhiều hơn, và ít vì sự thay đổi bề ngoài hơn, những điều bên ngoài phi lí ấy mà. Tôi có thể

mường tượng ra tình yêu cuộc sống ở nơi đây là hầu như có thể có, mà tôi lại là người không vững tin vào bất cứ một tình yêu cuộc sống ở nơi đây, mà tôi lại là người không vững tin vào bất cứ một tình yêu nào có thể tồn tại được trong vòng một năm. Chẳng khác gì một mặt ta đặt một người đang bị đói trước một món độc nhất để anh ta có thể tập trung toàn bộ mọi ham muốn ăn cho ngon miệng vào đấy, một mặt ta lại dẫn anh ta vào một bàn tiệc do các đầu bếp người Pháp bày biện, có lẽ có thể anh ta lại tận hưởng tất cả cũng nên, nhưng mỗi phần chỉ là một hạt nguyên tử nhỏ theo cách nhìn và hồi tưởng của anh ta mà thôi.

- Ồ chúng tôi ở đây cũng như ở nơi khác thôi một khi ông hiểu chúng tôi - Bà Dean nhận xét đôi chút thấy lúng túng khi nghe thấy tôi nói vậy.

- Xin lỗi - tôi đáp lại bà là người bạn tốt của tôi, là bằng chứng nổi bật để bác bỏ lời khẳng định đó. Ngoài mấy vẻ tính kẽ chẳng ăn nhằm gì, tôi không thấy ở bà có những dấu hiệu gì về cung cách tôi thường cho đó là đặc trưng của giai cấp của bà. Tôi chắc bà hay suy nghĩ hơn đám gia nhân nói chung. Bà buộc phải trau dồi khả năng suy nghĩ khi cần vào những dịp phải vung phí cuộc đời mình vào những chuyện tầm phào.

Bà Dean cười.

- Đúng tôi cũng thấy mình là người vững vàng, biết điều - bà ta nói - không phải chỉ là do sống ở vùng núi đồi và chỉ nhìn thấy độc có một vẻ mặt và một kiểu hành động hết năm này sang năm khác đâu. Tôi đã trải qua kỉ luật khắt khe, dạy cho tôi khôn ra và tôi đọc sách nhiều hơn là ông nghĩ đấy, ông Lockwood ạ. Không có quyển sách nào trong thư viện này mà tôi không đọc cả. Tôi còn rút ra từ chúng những bài học quý giá, trừ phi sách nằm trong hàng loạt những cuốn bằng tiếng Lating và tiếng Pháp mà những cuốn sách đó tôi cũng phân biệt được, với khả năng hết mình của con gái nông dân nghèo. Tuy nhiên, nếu cứ ngồi lê dông dài thế này thì tôi cũng nên kể tiếp chứ không phải nhảy cóc bỏ qua đến ba năm trời. Bây giờ tôi kể đến mùa năm sau đó - Mùa hè năm một ngàn bảy trăm bảy mươi tám cách đây gần hai mươi ba năm.

CHƯƠNG 8

Vào một buổi sáng tháng Sáu đẹp trời, đứa trẻ xinh xắn cuối cùng của dòng họ Earnshaw ra đời và lần đầu tiên tôi được giao nuôi nó. Chúng tôi còn đang bận rộn với đống cỏ khô ở cánh đồng xa thì con bé thường ngày vẫn mang cơm sáng chạy hớt ha hớt hải qua cánh đồng cỏ trên con đường nhỏ sớm hơn một tiếng đồng hồ vừa chạy vừa gọi tôi.

- Ôi, con bé xinh quá! - Con bé thở không ra hơi - đẹp nhất trần gian đấy! Nhưng bác sĩ nói là bà chủ sẽ không được khỏe vì bà bị lao lực bao tháng nay rồi. Tôi nghe thấy viên bác sĩ nói với cậu chủ Hindley rằng bây giờ không thể vớt vát được gì nữa rồi và đến mùa đông là bà ấy sẽ chết thôi. Chị đi về nhà ngay đi. Chị phải nuôi đứa bé đấy, chị Nelly ạ. Phải nuôi nó bằng đường và sữa, nuôi cả ngày lẫn đêm đấy. Ước gì tôi là chị bởi vì đứa bé sẽ thuộc về chị khi không còn bà chủ nữa!

- Nhưng mợ ấy ốm lắm à? - Tôi hỏi quẳng cả cái cào và buộc lại mũ.

- Đúng đấy, nhưng bà ấy trông dũng cảm lắm - cô gái đáp lại - bà ấy nói chuyện cứ như mình sẽ sống để được trông thấy đứa bé lớn lên thành người ấy. Bà ấy, vui mừng không tả, đứa bé đẹp thế! Tôi mà là bà ấy, chắc tôi sẽ không nên chết chỉ nhìn thấy nó là tôi đã đỡ bệnh rồi, bất chấp lão Kenneth. Tôi ghét lão đến thế. Bà Archer bế đứa bé thiên thần ấy xuống cho cậu chủ ngồi ở trong phòng. Mặt cậu ấy mới kịp sáng bừng lên thì lão già có giọng nói khản đặc đó tiến lại và nói: "Thưa cậu Earnshaw, thật là Chúa ban phúc lành khi bà nhà đã để lại cho cậu đứa con trai. Khi bà chủ đến tôi đã tin rằng chúng ta không thể giữ bà ấy lâu được nữa đâu; và giờ tôi phải nói thật với cậu rằng có thể đến mùa đông này là bà chủ sẽ đi thôi. Đừng có bối rối như thế và phiền muộn quá làm gì. Vô phương cứu chữa rồi. Và, nhẽ ra cậu phải biết rõ là không nên lấy một người gầy như que củi vậy!"

- Thế cậu chủ đã trả lời như thế nào? - Tôi hỏi.

- Tôi thấy cậu ấy chửi thề, nhưng tôi cũng chẳng để ý vì còn đang mải nhìn đứa bé - Và bà ta bắt đầu tả đứa bé một cách hào hứng. Tôi đâm ra cũng thấy háo hức, liền chạy vội về nhà để được đích thân chiêm ngưỡng, tuy tôi cũng rất buồn cho Hindley. Trong tim cậu ấy chỉ dành cho hai thần tượng là người vợ và bản thân mình. Cậu ta yêu cả hai, nhưng chỉ tôn thờ có một, cho nên tôi không sao nhận ra là làm thế nào cậu ấy chịu đựng được sự mất mát đó.

Khi chúng tôi đến khu Đỉnh Gió Hú thì đã thấy cậu ấy đứng ở ngay cửa trước, và khi đi vào nhà, tôi liền hỏi:

- Đứa bé thế nào rồi?

- Cũng sắp biết chạy rồi, Nelly ạ - cậu ấy đáp lại, mặt nở một nụ cười vui vẻ.

- Thế còn mợ chủ thì sao rồi? - Tôi đánh bạo hỏi bác sĩ nói là mợ…

- Ổn rồi, bác sĩ với chẳng bác sĩ! - Cậu ấy ngắt lời, mặt đỏ gay - Frances rất ổn. Vào giờ này tuần sau là cô ấy rất khỏe thôi mà. Thế chị có lên nhà không? Chị bảo với cô ấy là tôi sẽ đến nếu cô ấy hứa là sẽ không nói chuyện nhé. Tôi để cô ấy một mình vì cô ấy không để miệng nghỉ ngơi một lúc nào. Mà chị phải bảo với ông Kenneth là hãy nói với cô ấy phải giữ im lặng mới được.

Tôi đưa thông tin đó đến với mợ Earshaw, mợ ấy dường như đang ở trong tâm trạng phấn chấn, nên trả lời vui vẻ…

- Tôi hầu như không nói lời nào, Ellen ạ. Anh ấy bỏ ra ngoài hai lần, khóc. Ồ, tôi hứa là không nói mà nhưng đâu có ai bắt tôi không cười với anh ấy!

Ôi, thật là một linh hồn đáng thương! Cho đến một tuần trước khi mợ ấy mất, không lúc nào mợ ấy lại không hả hê đến thế, còn ông chồng thì cứ khăng khăng, thật ra là cáu bẳn, cho rằng sức khỏe của mợ ấy tốt lên từng ngày. Khi Kenneth cảnh báo với cậu ấy rằng thuốc thang vào lúc này cũng vô ích nên ông ấy không muốn cậu ấy phải tốn thêm tiền nữa, thì cậu ấy đã vặc lại…

- Tôi biết ông không cần phải - ừ cô ấy khỏe rồi mà cô ấy không cần ông chăm sóc nữa! Cô ấy có bao giờ bị lao đâu cơ chứ. Đó là bệnh sốt thôi, mà nay đã dứt cơn sốt, mạch của cô ấy bây giờ đập chậm như của tôi; ồ má cô ấy mát quá.

Cậu ấy đã nói với mợ như vậy và mợ ấy dường như đã tin chồng mình. Nhưng vào một đêm, trong lúc đang tựa người vào vai cậu ấy với động tác như muốn nói là mợ ấy ngày mai phải dậy được, thì một cơn ho rộ lên đã cướp mợ ấy đi, thật ra cơn ho đó nhẹ lắm. Cậu ấy bế vợ lên, còn mợ ấy quàng hai tay vào cổ chồng mình, diện mạo của mợ ấy thay đổi và mợ ấy đã qua đời.

Đúng như cô gái đã đoán, đứa bé Hareton hoàn toàn do tay tôi chăm sóc. Cậu Earnshaw rất vui lòng miễn là khi nào cũng thấy thằng bé khỏe mạnh và không khóc nhè. Còn bản thân cậu ấy ngày một trở nên tuyệt vọng. Cậu ấy đau khổ mà không thể than thành lời. Cậu ấy không khóc mà cũng không cầu kinh, cậu ấy nguyền rủa vận mình và phó mặc tất cả. Cậu ấy nguyền rủa Chúa trời và con người và thả mình trong phóng đãng bất cần. Người hầu kẻ hạ không thể chịu mãi cách cư xử tàn bạo của cậu ấy, cho nên chỉ còn có Joseph và tôi là ở lại. Tôi không có lòng dạ nào từ bỏ trách nhiệm mình được giao, vả lại tôi còn là vú nuôi của cậu ấy nữa, nên tôi sẵn lòng tha thứ cho cậu ấy so với bất cứ người lạ mặt nào Joseph vẫn cứ hăm dọa những người thuê nhà và lao công khác, là bởi vì đó là nghề của ông ấy, nên cứ phải tỏ ra là mình có cơ man nào là sự độc ác.

Cách đối xử và cách ăn ở tồi tệ của cậu chủ nêu gương xấu cho Catherine và Heathcliff. Việc cậu ấy đối xử với hai đứa bé đã đủ biến bạn thành thù rồi. Mà đúng như vậy, dường như thằng bé đã có một thái độ thù hằn vào thời gian đó. Nó sung sướng khi nhìn thấy cậu ấy trôi vào sa đọa không thể cứu vãn được nữa và nó ngày càng trở nên lì lợm tàn bạo và hung dữ. Chúng tôi lúc đó sống trong nhà mà như trong địa ngục. Viên mục sư thôi không đến nhà nữa, và cuối cùng những người nào có danh giá một chút cũng không thèm ngó ngàng đến chúng tôi, trừ có những lần Edgar Linton đến thăm cô Cathy, và đấy được coi như là ngoại lệ. Vào tuổi mười lăm, cô ấy đã là nữ hoàng của miền thôn dã rồi, cô ấy không có bạn và cô ấy đã trở thành một kẻ ương ngạnh và hỗn hào! Tôi phải công nhận là mình chẳng ưa gì cô ấy,

và sau thời kì ấu thơ của cô ấy qua đi và tôi thường xuyên làm cho cô ấy bực mình mỗi khi tôi bảo cô ấy bơn bớt thói ngạo nghễ đi, ấy vậy mà cô ấy không bao giờ ghét tôi đâu. Cô ấy có một lòng chung thủy đến kì lạ đối với những người có quan hệ mật thiết trước đây, thậm chí cả Heathliff cũng vẫn giữ được lòng yêu mến của cô ấy. Còn anh chàng nhà Linton dù với mọi ưu thế của anh ta, đã thấy khó mà có được cùng một ấn tượng sâu sắc như thế. Anh ấy là ông chủ sau này của tôi; đấy chân dung của anh ấy treo ở trên lò sưởi ấy. Trước đây thường treo lệch sang bên và ảnh vợ ở một bên, nhưng rồi ảnh của người vợ được chuyển đi chỗ khác kẻo người ta lại có thể nhìn thấy con người cô ấy. Ông có nhìn rõ ảnh đó không?

Bà Dean giơ cây nến lên và tôi nhận ra một khuôn mặt dịu dàng vô cùng giống với người thiếu nữ ở khu Đỉnh Gió Hú, nhưng chân dung này có vẻ ưu tư hơn và có nét đẹp hơn. Thật là một bức ảnh đẹp. Một đọn tóc dài hơi cong ở hai bên thái dương, đôi mắt to và nghiêm trang; thân hình rất yểu điệu. Tôi không lấy gì làm ngạc nhiên là làm thế nào cô Catherine Earnshaw lại có thể quên được người bạn đầu tiên vì một con người như thế này. Tôi ngạc nhiên nhiều ở chỗ một con người có trí tuệ tương xứng với tầm vóc thân thể ông ấy lại làm thế nào có thể đi mê cô Catherine Earnshaw như tôi mường tượng trong đầu về cô ấy cơ chứ.

- Thật là một bức ảnh đẹp! - Tôi nhận xét với bà quản gia - có đúng vậy không?

- Có - bà ấy đáp lại - nhưng trông anh ấy còn đẹp hơn khi vui vẻ, đó là khuôn mặt hàng ngày của anh ấy, vì anh ấy luôn thiếu sinh khí.

Cô Catherine vẫn giữ quan hệ với anh em nhà Linton kể từ khi cô ấy nằm lại bên đó trong vòng năm tuần lễ; cũng vì cô ấy không có ý muốn tỏ ra ngỗ ngược trong lúc quan hệ với họ và cũng ý thức được rằng nếu mình làm thế thì thật đáng xấu hổ ở một nơi người ta lại đối xử với mình lịch thiệp như vậy, nên cô ấy đã gây cho hai ông bà nhà đó một mối thiện cảm qua cách ứng xử thân ái và khéo léo, được cô Isabella khâm phục và thu phục được cả tâm hồn lẫn trái tim người anh trai của cô bé. Đó là những gì cô đã có được ngay từ buổi ban đầu, khiến cô ấy sung sướng, vì cô ấy lại nghe thấy Heathlciff nói rằng "Thật là một tên vô lại thô bỉ" và "Thật đúng là còn tồi tệ

hơn cả một con thú" thì cô ấy làm ngơ, không a dua theo; nhưng khi ở nhà mình, cô ấy lại có khuynh hướng tỏ ra lịch thiệp khiến cho mọi người cười nhạo lại, rồi cô ấy cố kiềm chế cái bản tính ngỗ nghịch một khi nó chẳng mang lại cho cô một lời khen hay lòng tin nào.

Cậu Edgar hiếm khi có đủ can đảm để đến thăm khu Cao Nguyên Lộng Gió. Cậu ấy khiếp sợ trước tiếng tăm của cậu chủ Earnshaw và thường hay lảng tránh không giám gặp mặt. Nhưng cậu ấy lại luôn được chúng tôi tiếp đón lịch sự, bởi cậu chủ cũng không muốn xúc phạm đến Edgar, vì biết lí do cậu ấy đến. Rồi như không được tử tế cho lắm, thì cậu chủ cũng tránh mặt. Tôi thì lại nghĩ cô Catherine khinh khỉnh. Cô ấy không phải là người khéo chẳng bao giờ làm đỏm cả và rõ ràng là hoàn toàn không muốn hai người bạn gặp nhau. Heathciff tỏ ra khinh bỉ Linton, thì cô Catherine cũng không vào hùa như là cô ấy thường làm sau lưng cậu ấy, và khi Linton tỏ ra khinh bỉ và ghét Heathcliff, thì cô lại không giám tỏ ra thờ ơ trước tình cảm đó, cứ như việc coi rẻ người bạn cùng chơi với mình chẳng có hệ trọng gì với cô cả. Tôi cũng đã nhiều lần trêu vì thấy cô ấy lúng túng và tỏ ra vô cùng khó xử, mà cô ấy thì cố giấu để tôi khỏi chê cười. Nghe như vậy có vẻ xấu tính, nhưng cô ấy lại tỏ ra kiêu kì đến nỗi cô ấy có đau khổ đến thế nào cũng không ai thương cho đến khi cô ấy được cảnh tỉnh để tỏ ra khiêm nhường hơn. Cuối cùng cô ấy cũng đành phải đến thổ lộ với tôi rằng chẳng có mống nào khác để cô ấy xin ý kiến bằng tôi cả.

Cậu chủ Hindley vắng nhà vào một buổi chiều, nên dựa vào đấy Heathcliff đã mạo muội cho mình được nghỉ ngơi. Lúc đó nó đã mười sáu tuổi, người trông không đến nỗi xấu mà lại còn khôn nữa, nên nó rắp tâm định tạo ra một ấn tượng cho mọi người thấy là cả bề ngoài cho đến trong con người nó đều có cái gì đó thật gớm guốc, mà lão Heathcliff lúc này đây không cho thấy còn lại dấu vết gì thời đó cả. Trước tiên phải kể đến là lúc đó nó đã không được học hành gì, do phải làm lụng luôn chân tay, banh mắt ra đã lao vào công việc cho đến tận tối mịt, nên nó cũng chẳng còn đâu nhiệt tình mà nó đã từng đeo đuổi để có được hiểu biết, có được một tình yêu yêu sách vở hay học vấn. Lúc còn bé nó ý thức được là mình phải nổi trội hơn mọi người chẳng qua là vì cụ chủ Earnshaw lúc ấy cưng chiều quá, nhưng đến lúc này thì chẳng còn gì nữa. Nó phải chật vật mãi mới duy trì được cho bằng anh bằng em trong học tập với cô chủ Catherine, nhưng rồi cũng chịu

thua với một sự nuối tiếc cũng xót xa lắm, nhưng đành phải ngậm đắng nuốt cay. Rồi nó cũng không còn muốn tiến lên nữa khi thấy mình nên trở lại thủa ban đầu thôi. Vẻ bên ngoài của con người nó lại ăn nhập với sự sa sút về tinh thần, khiến cho nó đi đứng trông uể oải, cứ hèn hèn thế nào ấy. Về bản chất, tính khí nó đã e dè, nay trông lại càng giầu dĩ hơn. Rõ ràng vẻ buồn chán đó chỉ khiến cho một vài người quen biết của nó lảng tránh hơn là yêu quý nó.

Catherine và nó là những người bạn lúc nào cũng bên nhau, ngay cả lúc vào mùa nghỉ, không phải lao động. Nhưng nó không còn tỏ ra âu yếm cô ấy bằng lời, và nếu cô ấy có cử chỉ gì âu yếm hồn nhiên của con gái thì nó cũng không tỏ ra tức giận nghi ngờ, cứ như những lời âu yếm đối với nó cũng chẳng làm nó hài lòng. Vào cái dịp mà tôi đã nói ở trên, nó đi vào trong nhà để cho mọi người hay rằng nó không phải làm gì cả thì tôi còn đang giúp cô Catherine mặc chiếc váy cho chỉnh tề, mà cô ấy không cho rằng trong đầu nó lại nghĩ là mình nhàn rỗi, mà cứ tưởng mình sẽ được chiếm cứ toàn bộ nơi này, rồi thông báo cho cậu Edgar là anh trai mình đi vắng và cô ấy sẵn sàng tiếp cậu ấy.

- Cathy à, chiều nay có bận không? - Heathcliff hỏi - cô có đi đâu không?

- Không, trời mưa mà - cô ấy trả lời.

- Thế tại sao cô ấy lại mặc bộ váy lụa kia thế? - Nó hỏi chắc không ai đến đây chứ?

- Không biết nữa - cô Cathy ấp úng - nhưng nhẽ ra cậu phải ở ngoài đồng làm việc rồi mới phải chứ. Đã quá giờ ăn trưa rồi còn gì, nên tớ cứ nghĩ cậu đã đi làm rồi.

- Anh Hindley có phải lúc nào cũng cho chúng ta được tự do đâu, vì sự có mặt đáng ghét của anh ấy - thằng bé nhận xét - hôm nay chẳng tội gì mà làm việc, tớ sẽ ở nhà chơi với cậu.

- Ồ, nhưng mà ông Joseph sẽ mách đấy - cô ấy nói cậu nên đi khỏi đây đi.

- Joseph còn đang lấy vôi ở tận bên Mỏ đá Penistin cơ, phải đến tối mới xong, nên biết thế nào được.

Miệng nói, nó đã xà vào bếp sưởi và ngồi xuống. Catherine nhíu mày suy nghĩ một lát. Cô ấy thấy cần phải tìm cách nói khéo về việc nó lẻn vào như vậy.

- Isabella và Edgar Linton có nói chuyện là sẽ đến thăm vào chiều nay - cô ấy nói, chấm dứt giây phút im lặng - song trời mưa, không chắc họ có đến đây không; nhưng có thể họ đến mà như vậy cậu sẽ rất có khả năng là ăn mắng đấy.

- Hãy bảo Ellen nói là cậu bận, Cathy ạ - nó gặng hỏi - đừng có tống cổ tớ ra vì những đứa bạn ngu ngốc đáng thương của cậu đi! Có những lúc tớ cũng đã cứ định vạ mồm nói rằng bọn họ… nhưng lại chả thèm…

- Rằng họ làm sao hả? - Catherine kêu lên nhìn, chằm chằm vào nó, mặt cô ấy tỏ ra khó chịu - ồ, Nelly ấy à! - Cô ấy cáu kỉnh nói thêm giật đầu khỏi tay tôi - chị chải thế nào làm tóc tôi hết quăn rồi đây này! Thôi, để mặc tôi. Thế cậu định vạ mồm nói cái gì hả Heathcliff?

- Chẳng có gì cả. Có điều cậu cứ nhìn lên quyển lịch trên tường mà xem - nó chỉ tay lên một tờ lịch đóng khung treo ở gần cửa sổ rồi nói tiếp - những chỗ gạch chéo là những buổi tối cậu ở bên với anh em nhà Linton, còn những dấu chấm là những tối với tớ. Thế cậu nhìn thấy chưa? Ngày nào tớ chả đánh dấu.

- Ừ, nhưng mà sao cậu ngốc thế, làm như tớ để ý lắm đấy! - Catherine đáp lại bằng một giọng nghe bực bội - làm thế ăn nhằm gì cơ chứ?

Để chứng tỏ tớ để ý đến, chứ sao - Heathcliff nói.

- Thế tớ lúc nào cũng phải ở bên cậu sao? - Cô ấy tỏ ra càng khó chịu hơn - thế thì có lợi lộc gì cho tớ hả? Cậu nói gì vậy? Cậu nói gì làm cho tớ vui hay làm bất cứ điều gì với tớ thì cậu vẫn là bị câm, là đứa bé sơ sinh, không khác gì thế mà!

- Trước đây cậu có bao giờ bảo tớ là đứa chẳng nói chẳng rằng hoặc là cậu không thích tớ chơi cùng đâu, hả Cathy! - Heathcliff kêu lên, tỏ ra vô cùng bối rối.

- Chẳng có chơi bời gì cả khi con người ta không hay biết gì hay nói gì! - Cô ấy lẩm bẩm.

Người bạn đó đứng phắt dậy, nhưng rồi nó cũng chẳng có đủ thời gian để bày tỏ tình cảm của mình tiếp vì tiếng vó ngựa đã nghe lộp cộp ở ngoài đường lát đá rồi. Anh con trai nhà Linton gõ cửa nhè nhẹ và bước vào, mặt cậu ấy rạng rỡ vì vui sướng khi được mời gọi thật bất ngờ như vậy. Rõ ràng cô Catherine đã phân biệt rõ ràng những người bạn của mình khi người này vào thì người kia đi ra. Sự tương phản đó nó giống như cái mà ông thấy khi ông thay đổi từ một vùng quê than bụi trên núi, thật ảm đạm để đến với vùng thung lũng phì nhiêu tươi đẹp, rồi giọng nói và tiếng chào của cậu ấy cũng trái ngược với dáng vẻ con người cậu ấy. Cách ăn nói khẽ khàng đến dễ thương, phát âm như ông đây, nghe nó không cộc cằn như dân chúng tôi ở vùng này và thật êm ái.

- Chắc tôi không đến sớm quá đấy chứ? - Cậu ấy nói, đưa mắt nhìn tôi. Tôi bắt tay vào lau bát đĩa và dọn dẹp mấy cái ngăn kéo tủ đựng bát đĩa ở tận đầu đằng kia.

- Đâu có - Catherine đáp lời - chị làm gì ở đằng ấy thế, chị Nelly?

- Làm công việc của tôi, thưa cô - tôi trả lời (Cậu Hindley đã lệnh cho tôi sắm vai nhân vật thứ ba trong bất cứ cuộc viếng thăm nào của cậu con nhà Linton)

Cô ấy bước lại ngay phía sau tôi và thì thầm một cách bực tức.

- Chị hãy đi khỏi đây đi. Cả cái giẻ lau của chị nữa! Khi có khách, không được lau lau chùi chùi trong phòng có khách nhé!

- Cậu chủ đi vắng cho nên tôi mới tranh thủ đấy chứ - tôi trả lời thật to - cậu ấy không ưa tôi cứ cựa quậy trước mặt cậu ấy. Tôi nghĩ cậu Edgar cũng thứ lỗi cho tôi.

- Tôi rất ghét việc chị cứ cựa quậy trước mắt tôi - cô chủ kêu lên một cách hống hách, không để vị khách còn kịp nói gì nữa, cô ấy vẫn còn chưa lấy lại được bình tĩnh kể từ lúc cãi vã với Heathcliff.

- Tôi xin lỗi vậy cô Catherine - tôi trả lời rồi lại tiếp tục công việc một cách cần mẫn.

Chắc mẩm là Edgar không nhìn thấy nên cô ấy đã giằng chiếc khăn lau khỏi tay tôi, rồi véo cánh tay tôi một cái thật lâu, trông tức tưởi lắm. Tôi đã kể với ông là tôi chẳng ưa gì cô ấy và có phần thích làm cho cô ấy mất thể diện vì cái thói kiêu căng của mình. Vả lại cô ấy véo tôi đau quá, khiến tôi đang quỳ mà phải đứng phắt dậy và chu lên: - Ôi cô chủ véo gì mà đau thế! Cô làm gì có quyền cấu véo tôi, tôi không chịu được thế đâu.

- Tôi động gì đến người chị, chỉ được cái nói dối thôi! - Cô ấy nói thật to, những ngón tay cô ấy còn định lặp lại động tác đó, hai tai cô ấy đỏ bừng vì giận dữ. Cô ấy không bao giờ đủ sức giấu được sự giận dữ của mình, nên đã cáu là đỏ mặt như bốc lửa ấy.

- Thế thì cái gì đây hả? - Tôi vặc lại, rồi giơ chỗ bị véo tím bầm lại cho hết cãi.

Cô ấy giậm chân, vung tay rồi như trong lòng không còn kiềm chế nổi thói hư hỏng, cô ấy đã tát tôi một cái đau đến nỗi nước mắt trào ra.

- Catherine em! Catherine! - Linton can cô ấy, choáng váng trước việc thần tượng của mình lại tỏ ra vừa giả giối vừa giận dữ.

- Chị ra khỏi đây ngay, Ellen! Cô ấy nhắc lại toàn thân run bắn lên.

Thằng bé Hareton lúc nào cũng bên tôi lúc đó đang ngồi gần tôi trên sàn nhà liền khóc toáng lên khi thấy tôi. Nó vừa khóc vừa than trách cô "Cathy độc ác", khiến cho cô ấy trút giận lôi đình lên đầu nó, túm lấy vai thằng bé lắc lấy lắc để khiến cho nó sợ không còn hồn vía, người tím ngắt lại như miếng sáp ong và cậu Edgar không một chút chần chừ đã giằng thằng bé khỏi tay cô ấy. Trong chốc lát cổ tay bị vặn ra và anh chàng còn đang ngỡ ngàng đó đã cảm thấy tai mình bị bợp một cái không thể lầm cho đó là đùa

được. Cậu ta lùi lại, rụng rời cả người. Tôi vội bế thốc thằng bé lên và đi vội xuống nhà bếp, để cửa mở toang vì tôi tò mò muốn xem họ giải quyết sự mâu thuẫn đó như thế nào. Vị khách bị xúc phạm kia đi lại chỗ để chiếc mũ, mặt còn trắng bạch, miệng run lắp bắp.

- Đúng rồi! - Tôi tự nhủ - hãy lấy đó là lời cảnh báo và đi đi thôi! Thật tuyệt, có thế cậu ta mới thấy được đôi chút về tính khí thật sự của cô ấy.

- Anh đi đâu vậy? - Catherine hỏi, tiến về phía cửa. Cậu ta tránh sang bên, định đi qua.

- Anh không được bỏ đi! - Cô ấy nói thật to.

- Tôi phải đi và sẽ đi! - Cậu ấy trả lời giọng nghe có vẻ uể oải.

- Không được - cô ấy cương quyết, tay cầm nắm đấm cửa - chưa về được anh Egdar Linton ạ. Xin mời anh ngồi xuống. Anh không thể bỏ tôi ở lại đây một cách giận dỗi như thế được. Tôi sẽ đau khổ suốt cả đêm mất, mà tôi cũng không đau khổ vì anh đâu!

- Thế tôi ở lại để cô nện cho tôi một trận à? - Cậu Linton nói. Catherine câm lặng.

- Cô đã làm tôi sợ và xấu hổ vì cô - cậu ấy nói tiếp - tôi sẽ không đến đây nữa.

Đôi mắt cô ấy long lanh và đôi lông mi hấp háy.

- Và cô đã là kẻ cố tình kể cho tôi một việc không đúng sự thật! - Cậu ấy nói.

- Tôi đâu có thế! - Cô ấy khóc nói tiếp - tôi chẳng làm điều gì một cách cố tình cả. Thôi được anh về đi nếu anh muốn, cút đi! Rồi tôi sẽ khóc, tôi sẽ ngồi mà khóc cho đến ốm mất!

Cô ấy quỵ người xuống bên ghế và bắt đầu nức nở, nghe đến thảm hại. Edgar tỏ ra quyết tâm cho đến lúc ra đến sân rồi, rồi cậu ta chần chừ nán

lại. Tôi thúc cậu ấy đi tiếp.

- Cô nhà đây ương ngạnh lắm, cậu ạ - tôi nói to - y hệt như bất cứ đứa trẻ hư hỏng nào. Cậu nên đi ngựa về nhà đi, kẻo cô ấy mà lăn ra ốm thì chỉ khổ chúng tôi thôi.

Cậu bé mềm yếu liếc nhìn qua cửa sổ. Cậu ấy dùng dằng nửa đi nửa ở chẳng khác gì con mèo dùng dằng trước con chuột đã nửa sống nửa chết hoặc trước con chim đã ăn gần hết một nửa. -Trời - tôi nghĩ - sẽ không cứu được cậu ấy đâu. Cậu ấy đến ngày tận số rồi, đang lao theo số phận kìa! Mà đúng vậy cậu ta quay ngoắt lại, đi vào trong phòng, đóng cửa rồi lúc tôi vào và thông báo là cậu chủ Earnshaw đã về, say khướt, sẵn sàng làm sụp đổ ngôi nhà ra đấy (lúc nào quá chén là tâm trạng cậu chủ như vậy mà), thì tôi thấy cuộc cãi lộn chỉ làm cho hai người thêm gắn bó. Vẻ bề ngoài rụt rè của trẻ thơ đã bị đập tan và cho phép hai người từ bỏ vẻ ngụy trang tình bạn để thú nhận tình yêu với nhau.

Khi nghe tin cậu chủ Hindley đã về, thế là cậu Edgar Linton chạy vội ra chỗ con ngựa, còn cô Catherine chạy vội vào buồng mình. Tôi chạy đi giấu thằng bé Hareton và lấy đạn ra khỏi khẩu súng săn của cậu chủ vì cậu ấy rất thích chơi trong cơn điên loạn, có thể nguy hiểm cho bất cứ sinh mạng ai muốn trêu ngươi, thậm chí chỉ cần làm cho cậu để ý tới. Tôi nảy ra ý nghĩ là phải tháo đạn ra để nhỡ đâu cậu ấy có định nổ súng thì cũng đỡ gây thiệt hại.

CHƯƠNG 9

Cậu chủ bước vào, la lối om sòm văng những câu chửi nghe rợn cả người, rồi bắt quả tang tôi dấu con trai cậu ấy vào tủ trạn. Hareton khắc sâu nỗi hãi hùng khi gặp phải bố nổi nóng một cách điên rồ, vì nếu được bố yêu mến thì cậu bé sẽ bị ghì thật chặt và hôn hít cho đến nghẹt thở, còn nếu bị bố tức giận thì cậu bé có thể sẽ bị quẳng vào lửa, không thì cũng bị quật vào tường, cho nên cậu bé đáng thương đó phải ngồi im thin thít khi tôi đã chọn chỗ để giấu cậu ấy.

- Thế là cuối cùng tôi đã tìm thấy thằng bé! - Hindley kêu to, tóm lấy cổ tôi như lôi một con chó - ôi trời đất quỷ thần ơi, các người đã thề giết chết thằng bé đấy phỏng! Giờ đây ta đã hiểu làm thế nào thằng bé luôn mất mặt, ta chẳng nhìn thấy đâu. Nhưng với sự trợ giúp của quỷ Xatăng, ta sẽ bắt nhà ngươi phải nuốt con dao thái thịt này, Nelly! Không phải cười đâu, ta vừa mới nhấn đầu thằng Kenneth xuống đầm hắc mã đấy, mà hai đứa chúng mày thì cũng một giuộc cả ấy mà. Ta muốn giết một đứa nào trong bọn mày. Chưa làm được điều đó thì ta chưa yên đâu!

- Nhưng tôi không thích dao thái thịt, cậu Hindley ạ - tôi đáp lời - nó còn đang dùng để thái thịt cá trích mà. Thà cậu cứ bắn tôi đi còn hơn.

- Đồ chết tiệt nhà chị! - Cậu ấy nói - rồi sẽ được toại nguyện. Ở nước Anh này không có luật nào ngăn cản người ta giữ cho nhà mình tử tế cả, mà nhà này thì thật đáng ghê tởm! Há mồm ra!

Tay xăm xăm con dao, cậu ấy nhét đầu mũi dao vào giữa hai hàm răng của tôi, nhưng tôi lại chẳng hề sợ cái tính tình thất thường của cậu ấy. Tôi nhổ toẹt và khẳng định nó có vị đến ghét, dù gì tôi cũng không muốn nuốt nó.

- Ồ! - Cậu ấy nói, buông tôi ra - tôi biết kẻ bất lương ghê tởm oắt con đó không phải là Hareton, nên tôi xin lỗi chị. Nếu mà đúng nó thì nó đã đáng được quất cho một trận vì đã không chạy lại đón chào tôi, mà lại kêu thét

lên cứ như tôi là con đười ươi ấy. Nào, cún con khác thường kia, lại đây nào! Ta sẽ dậy cho nhà ngươi lợi dụng một thằng bé tốt bụng bị đánh lừa nào. Thế chị có cho rằng thằng bé mà bị xẻo tai thì sẽ đẹp hơn không? Chó mà bị xẻo tai trông sẽ dữ tợn hơn, mà tôi lại thích cái gì đó dữ tợn cơ. Đưa cho tôi cái kéo, ừ, cái gì đó trông dữ tợn và gọn ghẽ! Hơn nữa, làm gì mà phải yêu cái tai của mình làm vậy, rồi cứ phải giả đò đến ghê tởm, kiêu căng đến sợ… mà không có tai chúng ta trông ngốc nghếch, lố bịch lắm nhỉ. Nào có câm miệng đi không, con! Ô, con trai của bố! Lau nước mắt đi nào! Vui lên hôn bố đi nào. Sao! Không à? Hôn bố đi Hareton! Có hôn không thì bảo nào! Lạy Chúa hay là mình đang nuôi một con quỷ đây! Khôn hồn không ta đập gãy cổ đấy, nhóc ạ!

Cậu bé Hareton đáng thương khóc ầm ĩ, ra sức vùng vẫy đạp trong vòng tay của bố mình, rồi lại còn gào to gấp đôi thế khi cậu chủ mang nó lên gác và nhấc nó qua lan can. Tôi nói to bảo cậu ấy khéo thằng bé sợ, lên cơn giật và chạy bổ lại cứu nó. Lúc tôi đến kịp thì cậu Hindley đang nhoài người ra ngoài lan can nghe ngóng tiếng động ở dưới, hầu như quên mình đang giữ cái gì trên tay.

- Ai vậy nhỉ? - Cậu ấy hỏi, lắng nghe tiếng chân ai, đó đang đi đến chân cầu thang. Tôi cũng nhoài người ra nhằm mục đích ra hiệu cho Heathcliff vì tôi nhận ra đó là bước chân của nó, báo cho nó đừng có đi tiếp nữa, và ngay lúc đó khi mắt tôi rời khỏi Hareton, nó bỗng đột ngột bật người, tuột khỏi cánh tay giữ nó một cách bất cẩn, thế là nói rơi xuống.

Lúc đó chúng tôi còn chưa kịp hoảng hốt thì đã thấy thằng bé không làm sao cả. Thằng Heathcliff đứng ở phía dưới đúng vào lúc xảy ra cảnh nguy hiểm đó, rồi bằng sự thôi thúc theo bản năng, nó đỡ được đứa bé bị rơi, sau đó đặt đứa bé xuống ở ngay dưới chân mình và ngước nhìn lên xem ai là tác giả gây ra tai nạn này. Ngay như cả một tay keo kiệt có bán đi tấm vé số lấy năm hào để rồi tiếc ngẩn tiếc ngơ khi hôm sau phát hiện ra là mình đã đánh mất năm ngàn bảng cũng không đến nỗi thẫn thờ như mặt Heathcliff khi nó nhìn thấy cậu chủ Earnshaw ở phía trên. Nét mặt đó còn rõ hơn cả bất cứ lời nói nào về sự đau khổ tột độ khi thấy mình tự biến thành công cụ đập tan âm mưu trả thù của chính mình. Chứ lúc ấy mà trời nhá nhem thì tôi dám chắc thể nào nó cũng đập tan đầu thằng bé Hareton trên bậc cầu

thang để xóa đi mọi lầm lỗi. Chúng tôi đều nhìn thấy nó đã cứu thằng bé Hareton, tôi liền ba chân bốn cẳng chạy xuống dưới ghì chặt của quý của mình vào ngực, còn cậu Hindley đủng đỉnh bước xuống đã tỉnh rượu và thấy bối rối.

- Lỗi tại tôi, chị Ellen ạ - cậu ấy nói - nhẽ ra chị phải trông nó cho khuất mắt tôi, nhẽ ra phải đỡ lấy nó cho tôi! Nó có bị làm sao không?

- Bị làm sao không ấy à? - Tôi kêu lên tức giận - nó mà không chết thì cũng thành ngớ ngẩn! Trời ơi! Tôi mong sao mẹ nó đừng bật khỏi nấm mồ của mình để chứng kiến cậu đối xử với nó như thế nào. Cậu còn tồi hơn cả người vô đạo, ai lại đi đối xử với máu mủ của mình như thế cơ chứ!

Cậu ấy định sờ đứa bé, nó thấy mình đã ở bên tôi, liền nín bặt thôi không nức nở tỏ ra khiếp sợ nữa. Nhưng khi ngón tay bố nó vừa động vào, nó kêu thét lên, to hơn trước, rồi vùng vẫy như sắp lên cơn co giật ấy.

- Thôi cậu đừng có động vào nó nữa! - Tôi nói tiếp - nó ghét cậu đấy! Một gia đình hạnh phúc là thế, vậy mà cậu lại đi đến nông nỗi thế này đây.

- Ta còn đi đến nông nỗi này hơn thế này nữa ấy chứ, Nelly ạ! - Con người lầm lạc đó lại còn cười, trở nên nghiệt ngã trở lại - Thôi bây giờ cả chị và thằng bé hãy đi chỗ khác cho khuất mắt đi. Còn Heathcliff nghe đây! Cả mày cũng biến đi, đừng có để tao nhìn thấy và nghe thấy… có thể đêm nay tao chưa giết chết bọn mày, trừ phi tao đốt cháy ngôi nhà này, nhưng đó là tùy tao có thích thế không thôi.

Miệng nói, tay lôi chai rượu nửa lít từ trong tủ ra và rót một ít vào cốc.

- Đừng thế, cậu Hindley. Hãy nghe lời mọi người cậu ạ. Cậu hãy thương lấy tấm thân bé nhỏ không may mắn này, mặc dù cậu chẳng thiết gì đến thân cậu nữa.

- Ta có tốt đến mấy cũng không bằng bất kì ai đâu - cậu ấy nói.

- Cậu hãy thương ngay lấy chính linh hồn cậu ấy! - Tôi nói, cố giật cốc rượu khỏi tay cậu ấy.

- Không đâu, không phải là ta! Ngược lại ta sẽ vui biết mấy nếu được đưa xuống đọa đầy nơi địa ngục để trừng phạt Đấng Tạo Hóa đã tạo ra nó - kẻ báng bổ kêu lên - thôi nào hãy nâng cốc chúc cho linh hồn đáng nguyền rủa đó được vui vẻ nào!

Cậu ấy lại uống và sốt ruột xua tay đuổi chúng tôi đi, rồi như để kết thúc mệnh lệnh, cậu ấy chửi bới lung tung, nghe đến khiếp, chẳng hơi đâu mà đi nhắc lại - hắn cũng đã cố làm thế ấy chứ, nhưng thể trạng của hắn vẫn còn khỏe lắm. Ông Kenneth nói ông ấy sẽ đánh cá con ngựa cái của mình rằng hắn sẽ sống dai hơn bất cứ ai ở đây, bên này vùng Gimmerton, chỉ để lúc đầu bạc vì tội lỗi mới chịu chui xuống mồ thôi, trừ khi dịp may tốt đẹp nào đó vượt xa thói thường mới rơi xuống đầu hắn thôi.

Tôi đi vào nhà bếp, ngồi xuống ru cho cừu non của tôi ngủ. Đúng như tôi nghĩ, Heathcliff đi thẳng xuống chuồng ngựa. Sau đó hóa ra nó chỉ đi đến phía bên kia chỗ ghế hòm, gieo mình lên trên chiếc ghế dài kéo từ chỗ lò sưởi lại kê sát tường, và nằm im.

Tôi đang rung Hareton trên đầu gối và ngân nga một bài hát có câu:

“Đêm đã khuya và có tiếng trẻ khóc,

Người mẹ nằm dưới mồ đã nghe thấy rằng.

…

Thì cô Cathy từ bên phòng mình nghe thấy có tiếng ồn ào đã thò đầu vào và thì thầm.

- Chị ngồi có một mình thôi à, Nelly?

- Vâng, thưa cô tôi đáp lại.

Cô ấy bước vào và tiến đến gần lò sưởi. Tôi cứ nghĩ cô ấy định nói điều gì liền ngẩng lên. Nét mặt cô ấy tỏ ra lúng túng và sốt ruột. Môi hơi trễ ra cứ như muốn nói, rồi cô ấy hít một hơi, buột ra tiếng thở dài, chứ không phải là một câu nói. Tôi tiếp tục hát ru, không quên cử chỉ của cô ấy lúc đó.

- Heathcliff đâu rồi? - Cô ấy hỏi, cắt ngang tôi đang hát.

- Đi làm công việc của mình ở trong chuồng ngựa ấy - tôi đáp lại.

Heathcliff không cãi lại, có lẽ nó đã ngủ biến rồi. Lại im lặng một lúc lâu, và lúc này tôi nhìn thấy một vài giọt nước mắt chảy dài trên má cô Catherine xuống sàn lát đá. Có phải cô ấy ân hận vì hành động đáng xấu hổ đó không? Tôi tự hỏi. Nếu vậy thì đó là một điều mới mẻ, nhưng tùy cô ấy hành động theo ý mình thôi, tôi chả giúp cô ấy làm gì! Không đâu, cô ấy chẳng quan tâm đến những chuyện cỏn con trừ những gì liên quan đến cô ấy.

- Ôi, trời - cuối cùng cô ấy kêu lên - tôi bất hạnh quá!

- Thật khổ cho cô - tôi nhận xét - cô khó tính khó nết thế. Bạn bè thì nhiều, mà lại chẳng phải vương vấn gì, thế mà rồi cũng chẳng thấy vừa lòng.

- Chị Nelly, chị giữ bí mật cho tôi nhé, có được không? - Cô ấy nói tiếp, quỳ xuống bên cạnh tôi và ngước đôi mắt hấp dẫn nhưng thật dịu dàng nhìn vào mặt tôi, khiến cho có tức giận mấy, dẫu cho đó là chính đáng, cũng phải nguôi đi.

- Có đáng làm thế không - tôi hỏi, ít uất ức đi.

- Ừ nhưng mà tôi lo lắm, nên cứ muốn trút hết ra! Thế rồi phải làm gì bây giờ. Hôm nay cậu Egdar Linton hỏi xin cưới tôi và tôi đã trả lời cậu ấy. Nào, trước khi tôi nói với chị là tôi đã nhận lời hay từ chối, chị hãy nói cho tôi hay nhẽ ra mình phải trả lời thế nào cho phải?

- Cô Catherine à, thật tình tôi nào có biết! - Tôi đáp - nói đúng ra, xét đến việc cô biểu lộ tước mặt cậu ấy vào lúc chiều thì tôi có thể nói là khôn ra thì nên từ chối, vì cậu ấy hỏi cô sau khi chuyện đó đã xảy ra, nên nếu cậu ta không phải là một thằng ngốc đến mức vô vọng thì cũng là một thằng khùng đến mức liều lĩnh.

- Nếu chị nói vậy, tôi chẳng kể với chị nữa làm gì - cô ấy vặc lại một cách cáu kỉnh, rồi đứng dậy - tôi đã nhận lời anh ấy, chị Nelly à. Thế chị cho thế là

sai lầm hay không, nói nhanh lên nào!

- Cô đã nhận lời rồi! Thế bàn đến chuyện đó còn có ích gì? Cô đã hẹn ước thì không thể rút lại được.

- Nhưng chị hãy nói là tôi có nên làm thế không, nói đi! - Cô ấy kêu lên giọng nghe cáu bẳn, hai tay xoa vào nhau mày nhíu lại.

- Có nhiều việc cần phải xem xét đã trước khi có thể trả lời câu hỏi đó một cách đúng đắn được. - Tôi nói, nghe có vẻ trịnh trọng dạy đời - trước hết cô có yêu cậu Edgar không đã?

- Ai mà có thể cưỡng lại được? Tất nhiên là tôi có yêu - cô ấy trả lời.

Thế là tôi liền buộc cô ấy phải qua một cuộc vấn đáp về giáo lí. Đối với một cô gái đã hai mươi hai tuổi thì đó là việc làm đâu phải là thiếu cân nhắc.

- Tại sao cô yêu cậu ấy, cô Cathy?

- Thật dớ dẩn, tôi yêu, thế thôi.

- Dù gì thì cô vẫn phải nói là tại sao đã.

- Hừm anh ấy đẹp trai và rất ý nhị.

- Thế thì không được, tôi bình luận như vậy.

- Lại trẻ và vui tính.

- Thế thì vẫn không được.

- Và anh ấy yêu tôi.

- Thế thì xoàng quá.

- Mà anh ấy sẽ giàu có và tôi sẽ là người đàn và vĩ đại nhất cả khu này và tôi sẽ rất tự hào là có một người chồng như vậy.

- Đấy là điều tồi tệ nhất. Thôi, thế bây giờ cô hãy nói là cô yêu cậu ấy như thế nào nào?

- Cũng giống như mọi người yêu nhau thôi. Hỏi gì mà ngớ ngẩn thế chị Nelly?

- Cũng không hẳn thế đâu. Cứ trả lời tôi đi đã.

Tôi yêu mảnh đất dưới chân anh ấy và bầu không khí trên đầu anh ấy, tôi yêu mọi thứ anh ấy động vào và mọi lời anh ấy nói ra. Tôi yêu mọi dáng vẻ và mọi hành động của anh ấy, tôi yêu tất tần tật những gì ở con người anh ấy. Đấy, tôi yêu thế đấy.

- Mà tại sao mới được cơ chứ?

- Thôi, đừng có đùa nữa, làm như thế thật tệ! Đấy đâu có phải là chuyện đùa với tôi! - Cô chủ nói, cau có và quay mặt lại phía lò sưởi.

- Còn lâu tôi mới đùa, cô Catherine ạ - tôi đáp - cô yêu cậu Edgar vì cậu ấy đẹp trai này, lại trẻ, vui tính và giàu có này. Hơn nữa lại yêu cô. Tuy nhiên điều cuối cùng chẳng đi đến đâu cả, cô có thể yêu cậu ấy mà không cần đến điều đó, mà có điều đó chưa chắc cô đã yêu trừ phi cậu ấy có bốn điều hấp dẫn ở trên.

- Chắc chắn là không. Tôi sẽ chỉ thương hại anh ấy thôi, mà có lẽ còn ghét anh ấy là đằng khác, nếu anh ấy xấu trai như một thằng hề.

- Nhưng còn biết bao nhiêu chàng đẹp trai, giàu có trên đời này. Thế có điều gì ngăn cản cô không yêu những anh chàng như vậy cơ chứ?

- Nếu có điều gì, thì chắc hẳn đấy là vì họ ở cách xa tôi quá, nên tôi chẳng gặp được ai như Edgar cả.

- Có thể cô sẽ gặp được người nào đó, người đó không phải là đẹp trai lắm, không phải là trẻ mà cũng không lấy gì làm giàu có cho lắm.

- Anh ấy phải là ngay lúc này. Tôi chỉ sống với hiện tại thôi. Thôi đi, chị hãy nói cho có lí chứ.

- Được vậy là mọi chuyện đã được giải quyết. Nếu như cô chỉ sống với hiện tại, thế thì hãy lấy ngay cậu nhà Linton đi.

- Tôi đâu có cần chị cho phép về điều đó. Tôi sẽ lấy anh ấy, nhưng mà chị chưa nói là tôi làm thế có đúng không.

- Hoàn toàn đúng; đúng khi con người ta chỉ hôn nhân vì hiện tại thôi. Thôi nào, lại phải nghe những gì không vui thôi. Anh trai cô sẽ rất vui lòng vì chuyện đó… mà theo tôi cả hai ông bà nhà bên đó cũng sẽ không phản đối cô sẽ thoát khỏi cảnh sống trong một gia đình lộn xộn, chẳng lấy gì làm phong lưu để về sống trong một gia đình đáng kính, giàu có hơn nữa cô yêu Edgar và cậu Edgar cũng yêu cô. Mọi thứ đều giường như trôi chảy và dễ dàng, thế thì còn trắc trở ở đâu nữa nào?

- Ở đây! Ở nơi đây này! - Catherine đáp lời, một tay đập vào trán, một tay vỗ vào ngực - dù cho linh hồn có sống ở đâu, thì trong tâm hồn và trái tim ta vẫn tin rằng mình sai!

- Thật là lạ! Tôi không hiểu nổi.

- Đó là bí mật của tôi. Giá như chị đừng có chế giễu tôi thì tôi sẽ giải thích cho chị hay, nhưng không thể rõ ràng được. Dù sao tôi cũng sẽ làm cho chị thấy tôi có cảm giác như thế nào.

Cô ấy ngồi bên cạnh tôi, bộ mặt trông buồn bã và nghiêm trang hơn, hai bàn tay nắm chặt vào nhau run lẩy bẩy.

- Chị Nelly, thế có bao giờ chị có những giấc mơ kì quái không? - Bỗng nhiên cô ấy nói sau một lúc suy nghĩ.

- Cũng thi thoảng - tôi đáp lại.

- Tôi cũng thế đấy. Trong đời tôi, tôi đã mơ những giấc mơ mà sau này chúng vẫn còn ám ảnh mãi và làm thay đổi những ý tưởng của tôi. Những

giấc mơ đó đi xuyên suốt cuộc đời của tôi, như rượu vang thấm qua nước lã và làm thay đổi màu sắc trong tâm trí của tôi. Và đây là một giấc mơ như vậy. Tôi sẽ kể cho chị nghe đây này, nhưng đừng có nghe thấy mà cười đấy.

- Ôi đừng mà cô Catherine! - Tôi kêu lên - chưa hú hồn ma và ảo mộng để làm cho chúng ta bối rối mà chúng ta đã thấy buồn thảm lắm rồi. Thôi nào, hãy vui lên! Cô hãy trông thằng bé Hareton đây này! Nó đâu có mơ đến những gì buồn tẻ đâu. Trông nó cười trong lúc ngủ sao mà đẹp làm vậy!

- Ừ, nhưng mà cũng đẹp biết chừng nào khi bố nó văng tục chửi mắng trong cơn cô đơn của mình! Tôi tin chắc chị vẫn còn nhớ ngày anh ấy còn nhỏ, trông mũm mĩm như nó ấy, trông cũng non tơ và ngây thơ không kém. Tuy vậy, chị Nelly ạ, chị sẽ buộc lòng phải nghe, dù câu chuyện chẳng dài đâu, mà đến nay tôi còn sức lực nào để mà vui cơ chứ.

- Tôi không nghe đâu, tôi không nghe đâu - tôi vội nhắc đi nhắc lại.

Lúc đó, mà đến giờ vẫn thế, tôi cũng hay mê tín về những giấc mơ, còn Catherine lại có một vẻ u sầu khác thường thể hiện trên nét mặt của mình, khiến cho tôi thấy sợ hãi sẽ có điều gì đó làm tôi nghĩ đến một lời tiên đoán và mường tượng ra một thảm họa khủng khiếp. Cô ấy bực mình, nên không nói tiếp. Rõ ràng cô ấy muốn chuyển sang đề tài khác, nên chỉ loáng một cái cô ấy đã bắt đầu.

- Chị Nelly ạ, giá như tôi mà ở trên Thiên Đường, tôi vẫn sẽ vô cùng khổ cực mất.

- Chẳng qua là vì cô không hợp ở trên đó đấy thôi - tôi trả lời - tất cả những kẻ có tội đều thấy khổ sở khi ở Thiên Đường.

- Nhưng đâu có phải vì thế. Tôi đã từng có lần mơ là mình đã ở trên đó rồi đấy.

- Cô Catherine ạ, tôi không muốn nghe những chuyện mộng mị của cô đâu! Thôi, tôi đi ngủ đây - tôi lại ngắt lời.

- Cô ấy cười lớn và níu tôi ngồi xuống vì thấy tôi có cử chỉ định rời khỏi ghế.

- Chuyện có gì đâu - cô ấy kêu lên - tôi mới chỉ nói là Thiên Đường đâu có phải là tổ ấm của tôi, thế rồi tôi buồn khổ khóc than đòi trở về với trái đất, nhưng các thiên thần lại tức giận quá liền quẳng tôi ra ngoài, vào giữa bụi cây thạch nam trên tận đỉnh khu Đỉnh Gió Hú bên đó, làm tôi khóc nức nở vì vui sướng. Giấc mơ này đã nói rõ bí mật của tôi cũng như giấc mơ trước đó ấy mà. Tôi chẳng còn có quyền gì mà lấy Edgar Linton nữa, cũng như cũng chẳng có quyền gì mà phải đến ở Thiên Đường cả, và nếu như cái con người độc ác ở trong nhà này không khinh rẻ Heathcliff đến thế thì chắc tôi cùng chẳng phải bận tâm suy nghĩ làm gì. Lúc này mà tôi đi lấy Heathcliff thì tôi sẽ mất hết danh giá. Nhưng cậu ta đâu có biết tôi yêu cậu ta đến thế nào đâu, không phải vì cậu ta đẹp trai, chị Nelly ạ, mà vì là cậu ta chính là bản thân tôi hơn cả tôi đấy. Dù cho linh hồn của chúng tôi làm bằng gì, thì linh hồn của hai người là như nhau, còn linh hồn của Linton thì khác, nó như ánh trăng với tia chớp, như băng giá với lửa.

Trước khi bài nói chuyện đó kết thúc, tôi đã ý thức được sự có mặt của Heathcliff. Thoáng nhìn có cử động nhẹ nhàng tôi nghoảnh đầu lại và thấy nó nhổm dậy từ trên chiếc ghế dài và lặng lẽ lẻn ra ngoài. Nó đã lắng nghe đến khi Catherine nói rằng cô ấy mà lấy nó thì cô ấy mất hết danh giá, thế là nó chẳng thiết ở lại nghe thêm nữa. Cô Catherine ngồi ngay dưới đất, che khuất bởi lưng chiếc giường nên không nhìn thấy là nó đã có mặt ở đây và bỏ đi, nhưng tôi giật mình, ra hiệu cho cô ấy im lặng.

- Sao cơ? - Cô ấy hỏi, nhìn quanh đầy lo lắng.

- Joseph đến kìa - tôi trả lời cùng lúc ấy nghe thấy tiếng xe bò lăn trên đường - mà cả Heathcliff đi vào cùng đấy. Nhỡ đâu Heathcliff chẳng đã đang đứng ở cửa lúc này rồi.

- Ôi, thế đứng ngay ở cửa chắc cậu ấy cũng không nghe thấy tôi nói gì đâu nhỉ - cô ấy nói - đưa thằng Hareton đây cho tôi, rồi chị đi chuẩn bị bữa tối cho tôi ăn với nhé. Tôi muốn đánh lừa lương tâm áy náy của mình và tin chắc rằng Heathcliff không có khái niệm gì về chuyện vừa rồi. Chắc là cậu ấy không hay biết gì nhỉ? Chắc cậu ta cũng chẳng biết đang yêu là như thế nào đâu?

- Tôi thấy chẳng có lí do gì để nó không được biết như cô cả. Tôi đáp lại - mà nếu cô là sự lựa chọn của nó thì nó sẽ là một kẻ bất hạnh nhất từng có trên đời này! Ngay khi cô trở thành bà Linton, nó sẽ mất hết bạn bè và tình yêu, mất tất cả! Thế cô đã tính đến việc phải xa nhau thì có thể chịu được không à? Và nó cũng sẽ đau khổ đến thế nào khi hoàn toàn bị bỏ rơi trên đời này? Bởi vì cô Catherine …

- Cậu ấy hoàn toàn bị bỏ rơi! Chúng tôi bị xa nhau! Cô ấy kêu lên, với giọng đầy căm phẫn - ôi lạy Chúa, thế ai là kẻ chia lìa chúng tôi? Kẻ đó sẽ bị trời đánh thánh vật, chung số phận như Milo[1]. Chừng nào tôi còn sống thì không kẻ nào có thể làm được điều gì đó, chị Ellen ạ, vì không có sinh vật chết tiệt nào có thể làm được điều đó. Tôi mà đi bỏ mặc Heathcliff thì cũng chẳng có còn những người Linton sống sót trên trái đất này. Ồ, đấy không phải là điều tôi mong muốn ý tôi không muốn nói như vậy! Ý, tôi muốn nói là tôi sẽ không phải là bà Linton nếu như đòi một cái giá như vậy! Cậu ta lúc nào đối với tôi cũng có ý nghĩa và Edgar chắc phải từ bỏ lòng ác cảm đó và ít nhất cũng tha thứ cho cậu ta. Anh ấy sẽ làm thế khi hiểu được tính chân thật của tôi đối với cậu ấy. Chị Nelly ạ, lúc này tôi biết chị cho tôi là kẻ ích kỉ, thế chị không bao giờ nghĩ rằng nếu Heathcliff và tôi mà lấy nhau, chúng tôi trở thành những kẻ ăn mày sao? Trong khi đó, nếu tôi lấy Edgar Linton, tôi lại có thể giúp Heathcliff nổi lên và đặt cậu ta ra khỏi quyền lực của anh trai tôi.

---

[1] Theo thần thoại Hi lạp, Milo là lực sĩ vùng Crotona, kẻ muốn tách đôi một cái cây, nhưng tay lại bị kẹt vào đấy, rồi sau đó bị những con thú dữ ăn thịt

---

- Với tiền của chồng cô ư, hả cô Catherine? - Tôi hỏi cô sẽ thấy là nó không ngoan ngoãn nghe lời cô như cô tưởng đâu. Mà dù cho tôi đâu có phải là quan tòa thì tôi cũng cho rằng đó là một động cơ tồi tệ nhất mà cô định tiến hành khi đi làm vợ anh chàng Linton.

- Không phải thế - cô ấy cãi lại - đó là điều tốt đẹp nhất! Những lí do khác chẳng qua chỉ làm thỏa mãn mọi ý thích bất chợt của tôi thôi, và điều đó

cũng vì Eadgar, nhằm làm cho anh ấy thỏa mãn. Điều này cũng vì người đó hiểu được tình cảm của tôi đối với Edgar và bản thân tôi. Tôi không thể diễn tả được tình cảm đó, nhưng chắc chắn là chị và mọi người đều có khái niệm cho rằng đã từng có và phải có sự tồn tại của bản thân chị vượt ra khỏi chị chứ. Thế việc tạo hóa sinh ra tôi đây có ích gì nếu như tôi hoàn toàn bị trói buộc ở đây? Những đau khổ lớn lao của tôi trên thế gian này cũng là nỗi đau của Heathcliff, và tôi đã theo dõi và cảm thấy từng nỗi đau khổ đó ngay từ đầu vì bản thân anh ta là điều tôi nghĩ đến nhiều nhất trong cuộc sống. Giá như mọi người đều khác hãy còn tồn tại và anh ta bị tiêu diệt, vũ trụ sẽ trở thành một con người khác hay vô cùng xa lạ và dường như tôi sẽ không còn là một phần của vũ trụ nữa. Tình yêu của tôi dành cho Linton giống như là cây trong rừng: Rồi thời gian sẽ làm cho nó thay đổi cây cối ấy mà. Tình yêu của tôi đối với Heathcliff giống như tảng đá vĩnh cửu ở phía dưới: Đó là nguồn vui sướng không được biểu lộ rõ, nhưng rất cần thiết. Chị Nelly ạ, tôi là Heathcliff! Anh ấy luôn luôn và mãi mãi trong tâm hồn tôi, không phải như là một niềm vui, không phải chỉ vì tôi là niềm vui đối với chính bản thân tôi, mà còn hơn thế nữa, anh ấy là chính con người tôi. Vì thế đừng có nói đến chuyện chia li chúng tôi, đó là điều không thể xảy ra và…

Cô ấy ngừng lời một lát và vùi mặt vào váy của tôi, nhưng tôi bứt mạnh ra. Tôi không còn đủ kiên nhẫn đối với sự rồ dại của cô ấy!

- Tôi mà có thể hiểu được sự ngu xuẩn của cô ấy, cô… tôi nói - chỉ càng làm cho tôi thêm tin rằng cô đã không quan tâm gì đến nghĩa vụ của mình trong hôn nhân cả; hoặc bằng không cô là một cô gái vô nguyên tắc độc ác. Nhưng thôi đừng có quấy rầy tôi bằng những điều bí mật đó nữa đi. Tôi không hứa với cô là tôi sẽ giữ bí mật đâu đấy.

- Chị sẽ giữ được mà, có phải không nào? - Cô ấy hỏi một cách háo hức.

- Không đâu, tôi không giữ lời hứa đâu - tôi nhắc lại.

Cô ấy định nằn nì thì Joseph bước vào khiến cho câu chuyện của chúng tôi bị đứt đoạn. Catherine chuyển chiếc ghế trở lại góc nhà và dỗ thằng bé Hareton, còn tôi thì làm bữa tối. Sau khi nấu nướng xong chị cùng nấu ăn với tôi và tôi lại cất tiếng cãi nhau xem ai là người phải mang thức ăn vào

cho cậu chủ Hindley. Chúng tôi không giải quyết được cho đến khi mọi thứ thức ăn đều gần như lạnh ngắt. Lúc đó chúng tôi đi đến thỏa thuận rằng cứ để cho cậu ấy thấy cần ăn thì cậu ấy gọi, lúc ấy hãy hay, vì chúng tôi đặc biệt sợ phải gặp cậu ấy khi cậu ấy ngồi một mình.

- Đến lúc này mà cái thằng vô tích sự kia vẫn chưa đi làm đồng về cơ à? Nó làm gì không biết? Đồ lười chẩy thây ra! - Ông già hỏi nhìn quanh tìm Heathcliff.

- Để tôi gọi nó cho, - tôi nói - chắc chắn nó lại ở trong chuồng ngựa thôi.

Tôi chạy đi gọi, nhưng không có ai trả lời. Lúc quay trở lại, thì tôi thì thầm với Catherine rằng Heathcliff đã nghe được gần hết những gì cô ấy nói rồi, tôi còn nói là đã nhìn thấy nó đi ra khỏi nhà bếp vừa đúng lúc cô ấy phàn nàn cách cư xử của anh trai mình đối với nó. Cô ấy nhảy cẫng lên vì hoảng hốt, đặt ngay thằng bé Hareton xuống chiếc ghế, rồi chạy đi tìm người bạn của mình, cũng chẳng kịp xem xét tại sao mình lại rối lên như vậy hay câu chuyện mình nói ra đã tác động đến nó như thế nào. Cô ấy vắng mặt lâu quá khiến cho Joseph đề nghị mọi người không đợi nữa. Ông ta tinh quái đoán rằng mọi người lánh đi là để khỏi phải nghe lời cầu nguyện dài lê thê của mình. Chắc chắn bọn họ là "Không nghiêm chỉnh rồi" và thế là nhân danh họ, ông ta đọc thêm một lời cầu kinh đặc biệt tối hôm đó vào phần cầu nguyện thường xuyên mười lăm phút của bài kinh dài một tiếng đồng hồ trước bữa ăn và còn định thêm một đoạn nữa vào phần cuối lời cầu nguyện nếu như cô chủ không chạy bổ vào, hớt ha hớt hải ra lệnh cho ông ta phải chạy ngay xuống đường tìm Heathcliff xem nó lang thang ở đâu, tìm nó về nhà ngay lập tức.

- Tôi muốn nói chuyện với cậu ta, tôi phải nói trước khi tôi lên nhà đấy - cô ấy nói - cửa cổng mở toang nên chắc ở ngoài xa không nghe thấy tiếng gọi. Tôi gọi như gào lên nhưng không thấy cậu ta trả lời.

Trước hết Joseph phản đối, nhưng cô ấy hăng quá không quan tâm đến lời nó cãi đó, nên cuối cùng ông ta đành phải đội mũ, vừa đi vừa làu nhàu. Cùng lúc ấy Catherine đi đi lại lại trong phòng kêu la…

- Không biết cậu ta ở đâu, mà ở đâu mới được chứ! Tôi nói gì hả chị Nelly? Tôi quên rồi. Có phải cậu ta phật ý trước việc tôi pha trò thô thiển lúc chiều không? Trời ơi! Chị nói đi, tôi đã nói gì làm cho cậu ấy đau khổ hả? Tôi mong sao cậu ta quay trở lại, tôi mong vô cùng đấy!

- Cô ầm ĩ lên có ích gì! - Tôi nói to, dẫu cho bản thân tôi cũng thấy áy náy - có gì mà cô hoảng hốt lên thế? Đâu có gì mà làm toáng lên nếu như Heathcliff có đi lang thang dưới ánh trăng trong vùng đầm lầy, hoặc thậm chí nó có nằm ở trong nhà kho chứa cỏ, uất đến nỗi không thèm nói chuyện với chúng ta, thì cũng có sao. Tôi cho là hắn đang lảng vảng ở đó. Để tôi thử ra đó tìm xem sao nào!

Tôi lại bổ đi tìm, nhưng thật chán là không tìm thấy, trong khi đó ông già Joseph cũng không thấy tung tích Heathcliff đâu.

- Thằng cu này ngày càng đổ đốn! - Ông già vừa bước vào nhà vừa nói - nó để cửa cổng mở toang ra, còn con ngựa con của cô chủ giẫm nát hai luống ngô, rồi phóng lao qua vũng bùn lầy vào cánh đồng cỏ rồi! Thể nào đến sáng mai cậu chủ cũng làm ầm ĩ nhà cửa lên cho mà xem. Có kiên nhẫn mấy cũng không chịu nổi cái của vô tích sự, sống bừa bãi ấy đâu. Cậu ấy thật là kiên nhẫn! Nhưng kiên nhẫn mãi sao được, rồi các người xem! Mọi người đừng có làm gì để cậu ấy nổi khùng lên đấy!

- Lão đã tìm thấy Heathcliff chưa, hả đồ con lừa? Thế lão đã tìm cậu ấy theo lệnh tôi chưa?

- Thà tôi đi tìm con ngựa còn hơn - ông ta trả lời - làm như thế còn có ý nghĩa hơn. Nhưng trời tối đen như mực thế này ai mà tìm thấy người với ngựa được! Mà cái thằng Heathcliff đó không phải là thằng hễ cứ nghe thấy tôi huýt sáo là chạy đến đâu. Dường như nó không đến nỗi nặng tai như cô!

Trời mùa hè mà đêm hôm đó lại tối làm vậy. Những đám mây giường như muốn nổi sấm sét, nên tôi bảo mọi người hãy ngồi yên trong nhà. Thể nào trời đổ mưa là hắn cũng dẫn xác về, nên không có gì rắc rối đâu. Nhưng không làm sao mà khuyên cô Catherine bình tĩnh được, cô ấy đi đi lại lại từ cổng đến cửa ra vào, trong tâm trạng bồn chồn, không lúc nào nguôi. Cuối cùng cậu ấy đành ngồi lì bên tường gần đường, tôi khuyên thế nào cũng

không được, rồi sấm xét rền vang và những giọt mưa nặng hạt bắt đầu rơi rào rào xuống người cô ấy, nhưng cô ấy vẫn coi như không có gì xảy ra cứ ngồi lì thỉnh thoảng lại cất tiếng gọi rồi dỏng tai nghe và lại khóc toáng lên. Nếu thằng bé Hareton hay bất cứ đứa bé nào mà có khóc lu loa đến thế nào cũng đều thua cô ấy khóc hết.

Khoảng nửa đêm, chúng tôi vẫn còn thức, giông bão tràn đến Đỉnh Gió Hú, gầm rú. Gió rất dữ dội, có cả sấm sét, và không biết gió to hay sét đã chẻ làm đôi một cái cây ở góc tòa nhà, có một cành to tướng đổ vắt ngang qua mái nhà đánh sập một phần ống khói phía đông, làm cho đá và bồ hóng rơi rào rào xuống bếp lửa. Chúng tôi cứ tưởng có một luồng sét đánh ngay vào giữa nhà chúng tôi ngồi, thế là Joseph liền quỳ phục xuống, cầu xin Chúa Trời hãy cầu nguyện cho các giáo trưởng Noah và Lot (theo cựu kinh ước, đó là người và gia đình được cứu thoát khỏi nạn hồng thủy do chúa trời phái đến tàn phá nhân loại. Anh ta được yêu cầu đóng một con thuyền và mang theo gia súc mỗi con một đôi cho đến khi nước rút. Và khi Chúa trời hủy diệt thành phố Sodom cũng đã nhớ đến Lot và báo cho người này thoát khỏi đó trước khi trừng phạt thành phố) và cũng như thời xa xưa, dù cho Chúa trời có hành hạ gì những kẻ tội lỗi thì cũng xin đừng động đến kẻ sống hợp đạo lí. Tôi có cảm giác đây hẳn cũng là sự phán quyết đối với chúng tôi. Trong đầu tôi, liên tưởng đến Jonah ở đây chính là cậu chủ Earnshaw (theo cựu kinh ước nhà tiên tri do thái bị ném khỏi thuyền và một con cá khổng lồ đã nuốt chửng vào bụng do không nghe lời Chúa). Tôi lắc mạnh quả đấm cửa phòng của cậu ấy để xem cậu ấy còn sống sót không. Cậu ấy trả lời nghe lí nhí, khiến cho ông bạn già của tôi la lên om sòm, còn to hơn cả lúc nãy, đến mức ta có thể phân biệt được rõ ràng giữa một bên là những kẻ phạm tội giống như cậu chủ. Nhưng cơn náo động đó đã qua đi trong vòng hai mươi phút, không có một ai trong chúng tôi bị sao cả. Trừ cô Cathy, người ướt sũng vì ương ngạnh không vào trong nhà, mà cứ đứng trơ trơ không mũ, không khăn để hứng nước mưa cho đến lúc đầu tóc và quần áo ướt như chuột lột. Cô ấy đi vào nhà và nằm xuống chiếc ghế hòm, mặc dù người ướt là vậy, quay mặt về phía lưng ghế, đặt hai tay vào phía trước mặt.

- Thôi, nào cô! - Tôi nói to, động vào vai cô ấy - cô không cố tình muốn chết đấy chứ? Thế cô có biết mấy giờ rồi không? Mười hai giờ rưỡi rồi đấy.

Thôi nào, đi ngủ đi! Có đợi cái thằng ngu ngốc ấy thêm nữa cũng chẳng có ích gì đâu. Nó đi Gimmerton rồi và lúc này chắc đã ở đó. Nó cho rằng chúng ta không ngồi đợi nó cho đến khuya như thế này đâu. Ít ra nó cũng đoán chỉ có cậu chủ Hindley là tỉnh giấc thôi, mà nó thì thấy tốt hơn nên tránh đừng để cậu chủ phải ra mở cửa.

- Không, không đâu, nó không ở Gimmerton đâu! - Joseph nói- đâu có là gì nếu như nó có ở dưới đáy hố bùn. Và sự trừng phạt này của Chúa không phải chỉ có vậy đâu, nên cô cũng phải liệu chừng đấy - chắc lần sau là đến lượt cô đấy. Xin Chúa ban phước lành cho tất cả mọi người. Mọi người đều làm vì sự tốt lành cho bản thân mình và mong sao không dính dáng đến thứ rác rưởi đó. Thế mọi người không nhớ trong kinh thánh đã dạy gì sao? - Và thế là ông ta nêu hàng loạt các đoạn trích trong kinh thánh, nếu cho chúng tôi hay những chương và những mục để chúng tôi tham khảo.

Nằn nì mãi cô gái bướng bỉnh đứng dậy để đi thay bộ đồ ướt sũng kia mà không được, tôi đành bỏ mặc cho lão Joseph ngồi đấy mà thuyết giáo với cô gái đang ngồi run cầm cập, rồi tôi bế Hareton vào giường đi ngủ. Thằng bé vẫn ngủ say, coi như mọi người xung quanh nó cũng thế. Tôi vẫn còn nghe thấy lão Joseph ngồi đọc một lúc lâu sau đó, rồi tôi nghe rõ tiếng chân lão bước chậm chạp lên bậc cầu thang, sau đó tôi ngủ mất.

Lúc tôi xuống nhà thì đã muộn hơn mọi ngày và qua những tia nắng chiếu xuyên qua kẽ cửa tôi nhìn thấy cô Cathrine vẫn còn ngồi gần lò sưởi. Cánh cửa ra vào mở toang; ánh sáng tràn vào qua những cửa sổ không đóng; cậu Hindley đã ra khỏi phòng và đứng bên lò sưởi trong nhà bếp, trông phờ phạc và còn ngái ngủ.

- Em bị ốm hả, Cathy? - Tôi vừa vào phòng thì nghe thấy cậu ấy nói thế - trông em thiểu não như một con chó con bị chết đuối ấy. Sao trông em ướt sũng và nhợt nhạt thế kia hả?

- Đúng là em bị ướt và bị lạnh thế thôi - cô ấy miễn cưỡng trả lời.

- Ồ, sao cô hỗn thế! - Tôi kêu lên khi nhận ra cậu chủ say lướt khướt - tối hôm qua cô ấy bị ngấm nước mưa đấy ạ và cứ ngồi đấy suốt cả đêm, tôi nói thế nào cô ấy cũng chẳng nhúc nhích.

Cậu chủ Earnshaw kinh ngạc trố mắt nhìn chúng tôi.

- Suốt cả đêm - cậu ấy nhắc lại - thế điều gì làm nó thức trắng đêm như vậy? Chắc không phải là vì sợ sấm xét hả. Từ bấy đến giờ, giông bão đã tan lâu rồi còn gì.

Cả hai chúng tôi đều không muốn nói đến sự có mặt của Heacliff, cố làm sao giấu kín chuyện, nên tôi đã trả lời tôi không biết trong đầu cô ấy nghĩ gì mà lại ngồi trắng đêm như thế, và cô ấy chẳng nói nửa lời. Buổi sáng trời mát mẻ, tôi liền kéo tấm cửa sổ lưới mắt cáo ra, và thế là cả phòng tràn ngập hương thơm từ trong vườn lan vào. Nhưng cô Catherine cầm cửa gọi tôi:

- Chị Ellen, đóng cửa sổ lại. Tôi đang chết đói đây này!

Răng cô ấy run lên cầm cập khi có người lại gần chỗ than sắp tàn hết.

- Cô ấy ốm - cậu Hindley nói, cầm lấy cổ tay cô ấy - tôi nghĩ chắc thế nên cô ấy không đi ngủ được. Thật khỉ! Tôi không muốn có ai ở nơi này bị ốm nữa đâu, gây phiền hà cho tôi lắm. Thế làm sao mà em lại ra mưa, hả?

- Như thường lệ, chạy theo các chàng trai - lão Joseph giọng khàn khàn tóm ngay lấy cơ hội đó, trong khi chúng tôi còn do dự, để khoe cái giọng độc ác của lão ra - cậu chủ, tôi mà như cậu thì tôi đã đóng nghiến cửa lại rồi, không ghi ngờ gì sất! Không có ngày nào cậu đi vắng mà cái thằng cha ẻo lả nhà Linton không lẻn đến đây, còn cái chị Nelly mới giỏi chứ! Chị ta ngồi trong nhà bếp canh chừng cậu về, và lúc nào mà cậu về và vào cửa này thì y như rằng thằng cha đó lại đi khỏi bằng cửa khác. Thế còn cô lớn nhà ta nữa, cô ấy cũng tranh thủ đi tìm hiểu" đấy cậu ạ! Người đâu mà lại có hành vi lành mạnh đến thế, đi thậm thụt ngoài cánh đồng với thằng ôn digan bẩn tưởi đó, cái thằng Heathcliff ấy! Bọn họ nghĩ tôi mù đấy, nhưng tôi hoàn toàn có mù đâu cơ chứ! Tôi trông thấy thằng cha Linton, cả hai đứa, đến rồi lại đi và tôi nhìn thấy cả chị nữa (lão ta hướng hẳn câu chuyện về phía tôi). Chị cũng là đồ vô tích sự, thật là đổ phù thủy bẩn tưởi! Rình rập để lúc nào mà nghe thấy tiếng chân ngựa của cậu chủ lộp cộp về là y như rằng lẻn vào trong nhà để bẩm báo ngay.

- Có câm mồm đi không, đồ chuyên đi nghe lỏm! - Catherine kêu lên - đừng có láo xược trước mặt ta! Anh Hindley ạ, cậu Edgar Linton đến chơi nhà ta hôm qua là đi tình cờ thôi, mà chính em bảo cậu ấy khi anh đang say mà.

- Mày nói dối, Cathy rõ ràng mày nói dối anh - người anh trai trả lời - mà mày là đồ ngốc chết tiệt! Nhưng không sao, tao không quan tâm đến việc Linton có mặt ở nhà này hay không; nhưng mày phải nói tao nghe là mày không ở bên thằng Heathcliff vào tối hôm qua chứ? Mày phải nói thật đi. Mày không việc gì phải sợ là sẽ làm hại nó, dẫu cho tao có căm ghét nó biết nhường nào, thì nó cũng đã làm được điều tốt cho tao trong thời gian ngắn vừa qua, nên cũng làm cho lương tâm của tao dịu đi, không muốn vặn gãy cổ nó. Để ngăn ngừa điều đó xảy ra tao sẽ bảo nó cuốn xéo đi ngay sáng nay, rồi sau khi nó đi tao khuyên tất cả mọi người hãy coi chừng, vì ta sẽ càng nổi nóng với các người hơn đấy.

- Tối qua em đâu có gặp Heathcliff - cô Catherine trả lời, bật khóc nức nở - mà anh có đuổi cậu ta đi thì em sẽ đi theo đấy. Nhưng có lẽ anh cũng chẳng có cơ hội để đuổi cậu ta vì chắc cậu ta cũng đã biến rồi.

Nói đến đây, cô ấy bỗng khóc òa lên, không sao kiềm chế được, nghe thật thê thảm, nên những gì cô ấy nói về sau nghe chẳng rõ nữa.

Cậu Hindley liền trút lên cô ấy không biết cơ man nào là những câu chửi rủa đầy khinh miệt, rồi ra lệnh cho cô ấy phải về phòng ngay, kẻo cô ấy có khóc vô cớ! Tôi bắt cô ấy phải vâng lời. Tôi không bao giờ quên được cái cảnh cô ấy phản ứng đi vào phòng, nó làm tôi sợ hết hồn. Lúc ấy tôi cứ nghĩ cô ấy phát điên, nên tôi nằn nì lão Joseph chạy đi gọi bác sĩ. Việc đó nói lên một điều là cô ấy đã chớm mắc bệnh mê sảng. Ngay khi ông Kenneth khám cho cô ấy đã tuyên bố là cô ấy đã lâm bệnh nặng, lên cơn sốt cao. Ông ấy chích máu và dặn tôi cho cô ấy uống nước sữa lỏng, cháo loãng, cẩn thận không được để cô ấy gieo mình xuống thang gác hay ra ngoài cửa sổ. Dặn dò xong, viên bác sĩ ra về, vì ông ấy còn bao nhiêu việc phải làm trong cái xứ đạo này, nơi mà đi từ nhà này sang nhà kia cũng phải mất hai đến ba dặm đường. Dẫu tôi không thể vỗ ngực mình là một hộ lí dịu dàng, nhưng vẫn còn tốt khối so với lão Joseph và cậu chủ, và dẫu cho bệnh nhân của chúng tôi có mệt mỏi và ương ngạnh thế nào, cô ấy vẫn qua khỏi. Đúng là bà

Linton cũng đã đến thăm chúng tôi bên này nhiều lần và chấn chỉnh mọi thứ, lại còn mắng mỏ và ra lệnh cho chúng tôi phải làm mọi thứ cơ chứ. Khi cô Catherine còn đang hồi phục, bà đã nằn nì được mang cô ấy về bên khu ấp Thrushcoss để chăm sóc, nên tất cả bọn tôi đều cảm ơn bà vì được thoát nạn. Nhưng bà ấy có lí do để ân hận về lòng tốt của mình, vì cả hai ông bà đều bị lây sốt và đều chết cách nhau có vài ngày.

Cô chủ trở về nhà, trông bảnh bao và mãnh liệt hơn, mà còn hỗn láo hơn trước nhiều. Kể từ cái buổi chiều tối giông bão đó, không có tin tức gì về Heathcliff nữa. Rồi một hôm tôi gặp điều không may khi cô ấy khiêu khích tôi ghê gớm, tôi liền đổ tại cô ấy mà Heathcliff bỏ đi, mà đúng thế, cô ấy biết rất rõ. Từ thời gian đó, trong nhiều tháng cô ấy không có liên lạc gì với tôi cả, ngoài đơn thuần mối quan hệ tớ chủ thôi. Cả lão Joseph cũng bị cấm đoán, lão vẫn cứ nghĩ sao nói vậy, giọng vẫn lên lớp như ngày nào, coi cô ấy còn bé bỏng lắm, còn cô ấy lại coi mình đã là một phụ nữ và là bà chủ của chúng tôi, mà cô ấy còn nghĩ rằng trận ốm vừa qua khiến cho cô ấy có quyền đòi hỏi mọi người phải chăm sóc mình chu đáo hơn. Với lại bác sĩ cũng đã căn dặn cô ấy là cô ấy không chịu được khổ nhiều lắm đâu; nên cứ để mặc cô ấy làm theo ý mình, và trong mắt cô ấy, ai mà giám đứng dậy làm trái ý cô ấy thì chẳng khác gì mắc tội giết người cả. Cô ấy tránh xa cậu chủ Earnshaw và những người bạn của cậu ấy. Còn anh trai cô, do được Kenneth kiềm chế và đứng trước những cơn nổi giận dữ dội của cô, đã để mặc cô muốn đòi gì cũng cho, nên nhìn chung đã tránh làm xấu thêm tính khí nóng như lửa của cô ấy. Cậu ấy đã làm vừa lòng cô em mình một cách thái quá, nhưng không phải xuất phát từ tình yêu thương, mà từ lòng hãnh diện của mình, do cậu ấy vô cùng tha thiết muốn cô em mình sẽ kết hôn cùng cậu con trai nhà Linton để mang lại danh dự cho gia đình mình, và chừng nào cô ấy còn để cho cậu ấy yên thì dù cho cô ấy có giày xéo chúng tôi những tên nô lệ cậu ấy cũng chẳng thèm quan tâm! Edgar Linton đã bị si mê như muôn vàn những người đi trước và sau cậu ấy, và vào cái hôm cậu ấy đưa cô đến điện thờ Gimmerton, ba năm sau khi cha mình mất, cậu ấy tin rằng mình là người hạnh phúc nhất vào hôm đó.

Tôi bị dỗ mãi để rời khỏi Đỉnh Gió Hú và đưa cô ấy về đây, dẫu cho tôi chẳng muốn tí nào. Cậu bé Harenton đã gần năm tuổi và tôi cũng mới bắt đầu dạy chữ cho cậu ấy. Hôm chúng tôi chia tay nhau thật buồn bã, nhưng

những giọt nước mắt của Catherine còn thảm thiết hơn những giọt nước mắt của chúng tôi. Khi tôi từ chối không đi và cô ấy thấy những lời cầu khẩn của mình không đi đến đâu, cô ấy than khóc với chồng và anh trai mình. Chồng cô ấy hứa trả cho tôi đồng lương hào phóng, còn anh trai cô ấy ra lệnh cho tôi phải gói ghém, vì cậu ấy không muốn có bất cứ người đàn bà nào trong nhà, vì thế cho nên nhà này có ai là đàn bà đâu. Còn đối với Hareton cha phó sẽ đảm nhiệm chăm sóc nó ngay lập tức. Cho nên tôi chỉ còn độc nhất một sự lựa chọn phải làm theo lệnh. Tôi có nói với cậu chủ rằng cậu ấy mà thanh trừ tất cả những người tốt như thế thì gia đình lại đang lụi bại nhanh chóng hơn. Tôi hôn tạm biệt Hareton và kể từ hôm đó nó trở thành kẻ xa lạ đối với tôi, nhưng cứ mỗi khi nghĩ đến việc đó, lại thấy nó kì kì thế nào ấy. Nhưng tôi quả quyết là nó đã hoàn toàn quên mất Ellen Dean là ai rồi và quên rằng nó đã từng là cả thế giới đối với cô ấy và cô ấy đã từng là cả thế giới đối với nó.

Kể đến đoạn này thì chị quản gia tình cờ nhìn lên đồng hồ treo trên chỗ ống khói, ngạc nhiên khi đã đến một giờ rưỡi. Bà ta không thể lưu lại được giây phút nào nữa. Thật ra tôi cũng cảm thấy mình cũng nên để bà ta ngừng câu chuyện ở đó. Lúc này khi bà ta đã lui vào nghỉ, tôi vẫn còn nán lại một hai tiếng đồng hồ để suy tư, và tôi cũng phải lấy hết can đảm để đi nghỉ dẫu cho đầu và tay chân đau như búa bổ.

CHƯƠNG 10

Cuộc đời của một kẻ sống ẩn giật đã được giới thiệu một cách hấp dẫn thế! Đó là một tuần hành hạ, giằn vặt ốm đau! Ôi nào là những cơn gió lạnh lẽo và bầu trời phương bắc giá buốt, nào là những con đường hiểm trở và những ông thầy lang nhà quê lề mề trễ nải.

Mà sự hiện diện của con người ở đây mới thiếu vắng làm sao! Tồi tệ hơn là Kenneth lại còn đưa ra một tin đến là khủng khiếp rằng tôi đừng có hòng đi đâu ra ngoài cho đến tận mùa xuân đến!

Ông Heathcliff vừa mới cho tôi cái vinh dự được ông ấy đến thăm. Cách đây bảy ngày ông ta có gửi cho tôi một đôi gà gô - đôi cuối cùng của mùa đi săn. Thật là một kẻ vô lại! Ông ta đâu phải hoàn toàn không có lỗi gì trong việc tôi bị ốm thế này, nên lần này tôi phải nói cho ông ấy biết. Nhưng, ôi thôi! Thử hỏi làm thế nào tôi lại có thể xúc phạm đến một người nhân đức đến thế, đã ngồi hàng giờ đồng hồ liền bên giường tôi nằm, rồi nói với tôi rằng tôi phải uống thuốc, dù là thuốc viên hay thuốc nước, dán cao và ngay cả nếu người ta có dùng đỉa để hút máu cơ chứ? Đây là một khoảng thời gian rất dễ chịu. Tôi yếu quá không đọc được sách. Song tôi cảm thấy muốn được thưởng thức điều gì đó thật thú vị. Vậy tại sao không cho gọi bà Dean lại kể nốt câu chuyện đó nhỉ? Tôi vẫn còn có thể nhớ những sự kiện chính cho đến lúc bà ấy dừng lại, không kể nữa. Đúng, tôi có nhớ đến nhân vật nam mà bà ta kể đã bỏ đi và không biết tăm tích gì trong suốt ba năm trời và nhân vật nữ thì lấy chồng. Tôi liền rung chuông gọi, bà Dean vui mừng thấy tôi vẫn còn có khả năng nói chuyện vui vẻ, thế là bà ấy đến liền.

- Thưa ông, ông uống thuốc rồi, vẫn còn phải mất đến hai mươi phút cho thuốc ngấm đấy - bà ta bắt đầu nói.

- Thôi đi, chẳng thuốc thì đừng thuốc! - Tôi đáp lại - tôi muốn là…

- Bác sĩ nói là ông phải uống thuốc bột đấy.

- Được rồi, tôi sẽ uống! Đừng có ngắt lời tôi. Thôi nào, ngồi xuống đây. Đừng có động đến những lọ thuốc đắng đó. Chị hãy lấy đồ đan trong túi ra là được rồi và tiếp tục câu chuyện về ông Heathcliff, chỗ bà mới dừng lại ấy, cho đến tận ngày này. Thế ông ta có học xong ở Châu Âu và trở về nhà và trở thành một quý ông không? Hay là đã được học bổng ở trường đại học hay lại trốn sang nước Mỹ rồi hưởng vinh quang bằng cách hút máu mủ của đồng bào ở quê hương mình, hả? Hay lại làm giàu một cách nhanh hơn bằng cách cướp đường ngay trên nước Anh này?

Có thể ông ta đều dính mỗi thứ một tí như ông đã nêu, ông Lockwood ạ. Nhưng tôi không thể giám chắc gì về việc đó được. Trước đây tôi đã nói rằng tôi không biết làm thế nào mà ông ta lại kiếm được tiền cả. Mà tôi cũng chẳng hay biết gì về những phương tiện mà ông ấy sử dụng để nâng cao trí óc mình lên để vượt ra khỏi cảnh tăm tối ngu dốt mà ông ấy đã dấn sâu vào. Nhưng nếu ông cho phép, tôi sẽ kể theo cách riêng của tôi làm sao cho ông được vui, không cảm thấy chán chứ gì! Sáng nay ông thấy trong người thế nào?

- Đỡ nhiều rồi.

- Thế thì tốt quá.

Tôi và cô Catherine sang ấp Thrushcross và thật đáng ngạc nhiên, cô ấy đã cư xử hoàn toàn tốt hơn nhiều so với những gì tôi mong đợi. Cô ấy tỏ ra yêu mến cậu Linton gần như quá mức và thậm chí cô ấy cũng rất yêu mến cô em gái của cậu ấy. Cả hai anh em cậu ấy lại chăm nom sao cho cô ấy được sống thoải mái. Trời không chịu đất thì đất phải chịu trời chứ sao. Hai bên không có được sự nhường nhịn lẫn nhau. Người này mà cứng đầu thì người kia lại nhũn như con chi chi, nên ai mà có thể cáu bẳn hay hỗn láo được khi họ không gặp phải sự chống đối hay hờ hững nào? Tôi quan sát thấy cậu chủ Edgar rất sợ làm cho cô ấy bực mình khó chịu, một nỗi sợ sâu kín. Cậu ấy giấu cô ấy điều đó, nhưng nếu có khi nào nghe thấy một câu trả lời gắt gỏng hoặc thấy gia nhân nào sa sầm mặt khi cô ấy hống hách sai bảo, cậu ấy lại cau mày tỏ ra khó chịu, nhưng không bao giờ tối sầm mặt để gánh lấy mọi rủi ro về mình. Đã nhiều lần cậu ấy cậu ấy mắng tôi vô lễ nhưng quả quyết rằng có bị dao đâm cũng không đau bằng nhìn thấy vợ mình nổi

nóng. Tôi không muốn làm khổ tâm cậu chủ tốt bụng, cho nên đã học cách làm thế nào đừng có dễ bị chạm lòng quá. Kết quả là có đến nửa năm, chỗ thuốc súng vẫn nằm yên vô hại như cát vậy, bởi vì không có lửa nào bén gần đến để làm nó nổ tung lên. Catherine có những lúc trông đến u sần, chẳng nói chẳng rằng. Trông cô tôn trọng những lúc tâm trạng như thế, giữ im lặng để tỏ ra thông cảm với cô, cho rằng những cái đó là do có sự thay đổi trong thể trạng vì đợt ốm nguy hiểm dạo nào, lí do là trước đấy cô có bị suy sụp về tinh thần đâu. Niềm vui rạng rỡ như ánh nắng trở lại trên nét mặt cô làm cho cậu ấy cũng đáp lại bằng một niềm sung sướng chói chang không kém. Tôi tin chắc rằng hai người đã có một hạnh phúc mỗi lúc một lớn lên và sâu sắc.

Ấy vậy mà hạnh phúc ấy cũng chẳng tày gang. Trời, rút cuộc ta lại phải vì ta thôi, người nào dịu dàng và rộng lượng lại thường ích kỉ hơn những kẻ độc đoán hống hách; hạnh phúc đó đã chấm dứt khi xảy ra hoàn cảnh khiến cho người nào cũng đều cảm thấy rằng lợi ích của người này không phải là sự quan tâm chủ yếu trong suy nghĩ của người kia. Vào một buổi tối êm dịu tháng Chín, tôi còn đang đi từ vườn về nhà tay sách một rổ nặng đầy áo. Trời đã tối, trăng đã lên cao khỏi bức tường ngoài sân, làm thành những cái bóng mờ mờ lảng vảng trong những góc nhô ra của tòa nhà. Tôi đặt gánh nặng lên bậc thềm nhà cạnh cửa bếp và nán lại nghỉ, hít thở không khí ngọt ngào, dịu êm, hai mắt tôi ngắm nhìn trăng, lưng xoay về phía cổng ra vào, ngay lúc ấy tôi nghe thấy có tiếng nói phía sau:

- Chị Nelly có phải chị đó không?

Đó là một tiếng nói trầm, giọng trọ trẹ nước ngoài, nhưng qua cung cách phát âm tên tôi khiến tôi nghe rất quen. Tôi sợ hãi ngoảnh lại để xem xem đó là ai; cửa khóa chặt nên tôi chẳng nhìn thấy ai đang đi lại từ bậc thềm hiên nhà. Có vật gì đó động đậy ở chỗ mái vòm, rồi khi đến gần hơn, tôi nhận ra một người cao lớn mặc bộ đồ đen, mặt và tóc đều ngăm ngăm đen. Người đó ngả người sang một bên và đưa ngón tay vào then cửa như định tự mở lấy. "Ai được nhỉ?" Tôi nghĩ vậy "Ông Earnshaw chăng? Ồ, không! Giọng nói không giống giọng ông ấy".

- Tôi đợi ở đây hằng giờ rồi - người đó nói tiếp, trong lúc ấy tôi cứ nhìn chằm chằm - và trong suốt thời gian đó, mọi vật xung quanh im lặng như tờ. Tôi không giám vào. Thế chị không biết tôi sao? Hãy nhìn đây, tôi đâu có lạ lẫm gì!

Một tia sáng rọi vào mặt người đó; hai má vàng bủng và râu che má đen ngòm đến một nửa, lông mày xụp xuống, hai mắt sâu hoắm và khác thường. Tôi nhớ ngay ra đôi mắt đó.

- Trời! Tôi kêu lên, không giám chắc nên coi người đó là khách trần tục hay không, rồi tôi giơ hai tay lên ngạc nhiên.

- Trời! Cậu trở lại à? Có đúng là cậu không đấy? Có đúng không?

- Vâng, Heathcliff đây! - Người đó trả lời, ngước nhìn tôi, rồi nhìn lên những ô cửa sổ đang phản chiếu hàng vô số những vầng trăng lấp lánh, như không có ánh đèn nào sáng bên trong nhà - họ có nhà không? Cô ấy đâu? Chị Nelly, chị không vui rồi! Chị không cần phải lúng túng thế. Cô ấy có ở đây không?

Hãy nói đi! Tôi muốn nói với cô ấy một đôi lời, với cô chủ của chị ấy. Nào, chị đi nói với cô ấy là có người từ Gimmerton muốn gặp cô ấy.

- Cô ấy sẽ chấp nhận như thế nào đây? - Tôi kêu lên cô ấy sẽ hành động gì? Nỗi bất ngờ này khiến cho tôi cũng phải cuống cuồng lên, còn cô ấy chắc sẽ rối trí mất! Cậu là Heathcliff chứ? Nhưng thay đổi quá! Thật không thể hiểu nổi. Thế cậu đã đi lính hả?

- Chị cứ đi truyền cái tin này đi đã - người đó ngắt lời tôi, tỏ ra sốt ruột - người tôi đang như lửa đốt đây này, nên chị cứ đi thông báo đi đã!

Người đó nâng then cửa lên và tôi bước vào. Nhưng vừa mới vào đến phòng khách chỗ hai vợ chồng cậu Linton ngồi thì tôi không thể nào bước tiếp được nữa. Cuối cùng tôi đành phải mượn cớ hỏi xem họ có cần thắp nến không, rồi tôi mở cửa.

Hai người ngồi cạnh bên cửa sổ có khung mắt cáo để ngỏ dựa vào tường, từ phía bên kia những hàng cây trong vườn và khu thảo viên xanh hoang dại là thung lũng Gimmerton với một dải sương mù chạy dài ngoằn ngoèo lên đến gần đỉnh (mà ông chỉ đi quá nhà thờ một chút thôi là ông có thể đã thấy một con lạch chảy từ vùng đầm lầy nhập vào con suối chảy nối với chỗ khúc quành của thung lũng đẹp). Khi Đỉnh Gió Hú nổi lên trên tất cả đám sương bàng bạc đó, nhưng ngôi nhà cũ thì không thể nhìn thấy được, nó nằm hơi thụt xuống phía bên kia. Tất cả đều trông thanh bình, kể cả căn phòng và hai người ngồi trong đó cùng phong cảnh mà họ đang ngắm nhìn. Tôi buộc lòng không thể thực hiện được công việc đã được nhờ kia và thực ra đã định bỏ đi mà không nói ra điều gì, nhưng rồi sau khi hỏi về việc thắp nến thì cái nhiệm vụ vô nghĩa kia đã buộc tôi quay lại và buột miệng: "Thưa, có một người ở Gimmerton muốn gặp cô chủ".

- Anh ta muốn gì? - Cô Linton hỏi.

- Tôi không hỏi anh ta tôi đáp.

- Được, đóng rèm cửa lại, chị Nelly - cô ấy nói - rồi mang trà lên. Tôi sẽ quay lại liền.

Cô ấy ra khỏi phòng, cậu Egdgar hững hờ hỏi đó là ai.

- Người mà cô chủ không mong đợi đâu ạ - tôi trả lời - cái anh chàng Heathcliff ấy mà, chắc cậu nhớ chứ, anh ta trước đây ở nhà cậu Earnshaw ấy.

- Cái gì cơ, có phải anh chàng digan, thợ cày phải không? - Cậu ấy nói to - thế mà sao chị không nói điều đó với Catherine?

- Ấy cậu! Cậu đừng có gọi anh ta với cái tên như thế, cậu chủ - tôi nói - cô chủ mà nghe được là buồn lắm đấy. Lúc anh ta bỏ đi, cô chủ đã từng đau khổ đến tan nát cõi lòng. Chắc cô chủ vui lắm khi anh ta trở về.

Cậu chủ Linton bước ra cửa sổ phía bên kia buồng trông xuống sân. Cậu mở cửa và nhoài người ra. Tôi nghĩ chắc hai người đứng ngay ở dưới vì thấy cậu ấy kêu to thật nhanh:

- Này đừng có đứng đấy đi, em yêu! Mời người đó vào, dù đó là ai đặc biệt đi chăng nữa.

Liền ngay sau đó tôi nghe thấy tiếng lạch cạch then cửa và Catherine chạy một mạch lên gác, thở không ra hơi, và cuống cuồng. Hồi hộp quá đến nỗi không thể bày tỏ niềm vui sướng.

Đúng thế, cứ nhìn mặt cô ấy đã có thể đoán được đã có một thảm họa ghê gớm xảy ra.

- Ôi, anh Edgar ơi! - Cô ấy thở hổn hển, vung tay quàng lấy cổ chồng - ôi anh Edgar thân yêu ơi! Heathcliff đã trở về, đúng đấy, anh ta đã trở về! - Rồi cô ấy ghì chặt lấy chồng hơn nữa.

- Được rồi, được rồi - chồng kêu lên một cách khó chịu - làm gì mà ghì chặt lấy cổ anh thế này! Có bao giờ hắn ta làm cho anh tưởng hắn là một kho tàng quý giá đến thế đâu. Không cần phải phát cuồng lên thế!

- Em biết anh không thích gì cậu ấy - cô ấy trả lời cố kiềm chế nỗi vui mừng của mình đi một chút - nhưng đối với em bây giờ các anh phải là bạn của nhau. Thế em bảo cậu ấy lên đây nhé?

- Trong phòng này ấy à? - Cậu chủ hỏi - ngay trong phòng khách này ấy à?

- Thế thì ở đâu bây giờ? - Cô ấy hỏi.

Cậu chủ phật ý và gợi ý là gặp ở trong nhà bếp, vì ở đấy thích hợp hơn với anh ta. Cô chủ Linton nhìn chồng bằng nét mặt đến buồn cười, nửa tức giận, nửa như muốn cười phá lên trước sự khó tính của chồng.

- Không được - một lát sau cô chủ nói thêm - em không thể ngồi trong nhà bếp được. Chị Ellen, đặt hai cái bàn ở đây, một cái dành cho cậu chủ nhà chị và cô Isabella, đó là giới quý tộc, còn bàn kia dành cho Heathcliff và tôi, những người thuộc tầng lớp dưới. Như thế đã làm đẹp lòng anh chưa? Hay là em phải sai người cho đốt lửa ở chỗ khác vậy. Nếu thế, anh cứ ra lệnh đi. Em sẽ chạy theo để giữ vị khách lại. Em e rằng niềm vui sướng lớn lao quá đến nỗi không còn là sự thật nữa.

Cô chủ lại định lao người chạy đi, nhưng cậu Edgar giữ lại.

- Chị chạy ra bảo anh ta lên đây - cậu chủ nói với tôi - còn Catherine, có vui sướng thì cũng đừng có phi lí đấy! Cả nhà không cần phải làm nhân chứng nhìn cảnh em tiếp đón một tên hầu bỏ trốn như đón một người anh em đâu đấy.

Tôi đi xuống nhà và thấy Heathcliff đứng đợi dưới vòm cửa, rõ ràng là mong được mời vào. Anh ta đi theo tôi mà không nói một lời nào. Tôi đẩy anh ta vào với sự có mặt của cậu chủ và cô chủ, má hai người còn đỏ bừng bừng chứng tỏ họ vừa mới cãi nhau hăng lắm. Nhưng việc cô chủ đỏ mặt lại nói lên một tình cảm khác khi người bạn của cô ấy xuất hiện ở cửa ra vào: Cô ấy lao vụt lên phía trước, cầm cả hai tay anh ta và dẫn đến chỗ cậu chủ Linton, rồi cô ấy cầm những ngón tay đầy miễn cưỡng của Linton ấn vào những ngón tay của anh ta. Giờ đây trước ánh lửa và ánh nến, mọi vật đều trở nên vô cùng rõ, tôi vô cùng ngạc nhiên hơn bao giờ hết khi thấy Heathcliff đã thay đổi ghê gớm anh ta cao lớn, lực lưỡng, dáng người rất đẹp, bên cạnh đó cậu chủ giường như mảnh mai hơn và trông như thanh niên. Toàn thân đứng thẳng cửa anh ta nói lên rằng anh ta đã từng trong quân đội. Khuôn mặt của anh ta trông già dặn và cương quyết hơn cậu chủ Linton; trông thông minh và không có dấu hiệu gì thấp hèn của ngày nào. Song cái vẻ táo tợn bán khai vẫn còn bảng lảng trong đôi lông mày nhíu lại và trong cặp mắt tràn đầy ánh lửa đen ngòm, nhưng đã dịu đi, còn phong cách của anh ta thậm chí còn tỏ ra đàng hoàng là đằng khác, không còn cái vẻ thô lỗ, mặc dù vẫn còn quá nghiêm nên không thể duyên dáng được. Cậu chủ cũng ngạc nhiên không kém, mà có khi còn ngạc nhiên hơn cả tôi ấy. Cậu ấy ngồi yên một lát lúng túng không biết ăn nói thế nào với anh chàng thợ cày này, như cậu ấy gọi anh ta. Heathcliff thì thả bàn tay nhỏ bé và đứng nhìn cậu chủ một cách lạnh lùng, cho đến lúc cậu ấy cất tiếng:

- Anh ngồi xuống - cuối cùng cậu ấy nói - cô Linton vợ tôi, khi nhớ lại kỉ niệm xưa, đã yêu cầu tôi tiếp đón anh một cách thân mật, và dĩ nhiên nếu làm điều gì để vợ tôi được vui lòng thì tôi phải chiều theo thôi.

- Tôi cũng vậy - Heathcliff đáp lại - đặc biệt là những gì mà tôi có phần can dự vào. Tôi sẵn sàng ở lại độ một hay hai tiếng đồng hồ.

Anh ta ngồi đối diện với Catherine, người từ nãy vẫn đang nhìn anh ta không rời mắt cứ như nếu mình mà rời ra là anh ta sẽ biến mất. Anh ta lại không thường xuyên nhìn cô chủ, chốc chốc chỉ cần liếc nhìn là đủ, nhưng cứ mỗi lúc lại một tin tưởng hơn, ánh mắt đó làm hồi tưởng lại niềm khoái cảm không thể che đậy được mà anh ta tận hưởng từ ánh mắt của cô chủ. Họ đắm chìm trong vui sướng cùng nhau đến mức họ chẳng còn thấy bối rối là gì. Cậu chủ Edgar thì không vậy. Cậu khó chịu đến mức mặt tái nhợt, một cảm giác đạt đến đỉnh điểm khi người đàn bà đó đứng dậy, bước qua tấm thảm, đi lại cầm lấy tay Heathcliff và cười ngặt nghẹo.

- Chắc đến sau này em vẫn cứ nghĩ đây là một cơn mơ! - Cô ấy kêu lên - chắc em chẳng thể nào tin được là mình lại được gặp, sờ thấy và nói chuyện với anh một lần nữa. Anh thật là độc ác, anh Heathcliff! Anh không đáng được đón chào như thế này đâu. Ai lại đi biền biệt từng ấy năm mà cứ im hơi lặng tiếng, chẳng hề nghĩ gì đến người ta cả!

- Cũng còn nghĩ đến em đôi chút, chứ còn em thì có nghĩ gì đến anh đâu - anh ta thì thầm - anh có nghe nói đến việc em lấy chồng, Cathy ạ, cách đây không lâu; rồi trong lúc đợi ngoài sân dưới kia anh đã nghĩ đến kế hoạch này; chỉ mong sao được ngắm nhìn dung nhan của em, một cái nhìn ngơ ngác và một niềm vui giả đò, rồi sau đó đi tính sổ với Hindley và ngăn chặn pháp luật bằng cách tự xử lí mình. Nhưng sự chào đón của em đã làm anh gạt bỏ những ý nghĩ đó ra khỏi đầu, nhưng nếu lần sau gặp lại em mà có gì khác thì hãy coi chừng đấy! Không, em sẽ không đuổi anh đi nữa đâu. Chắc em thấy rất thương cho thân phận anh, có phải không? Hừm, nó có nguyên nhân của nó mà. Anh đã vật lộn với cuộc sống đầy cay đắng kể từ khi anh nghe thấy tiếng nói của em lần cuối, và em phải tha thứ cho anh vì anh chỉ đấu tranh cho em mà thôi!

- Catherine em, ta lại bàn thôi, kẻo trà sẽ bị nguội - cậu Linton ngắt lời, cố giữ giọng bình thường và một thái độ lịch thiệp thích đáng - ông Heathcliff dù có trọ ở đâu đêm nay thì cũng phải đi một đoạn đường dài đấy, mà tôi cũng khát lắm rồi.

Cô ấy chiếm ngay vị trí trước bình hãm trà; rồi cô Isabella đến do có tiếng chuông gọi, còn tôi sau khi kéo ghế cho mọi người, đã rời khỏi phòng. Bữa

ăn kéo dài không đầy mười phút. Cốc nước của Catherine vẫn còn nguyên vì cô có ăn uống gì đâu. Cậu Edgar làm sánh nước trà ra ngoài tách. Hầu như cậu ấy không nuốt một miếng nào. Vị khách không ở lâu hơn quá một tiếng đồng hồ vào tối hôm đó. Lúc anh ta đi, tôi hỏi liệu anh ta lại đi Gimmerton.

- Không đâu. Tôi đi sang bên khu Đỉnh Gió Hú - anh ta đáp lại - ông Earnshaw mời tôi khi tôi gọi cho ông ấy vào sáng nay.

Ông Earnshaw mời anh ta! Mà anh ta lại còn đi thăm ông Earnshaw! Tôi cứ nghĩ vẩn vơ mãi về câu nói đó sau khi anh ta đã đi khỏi. Liệu có phải anh ta tỏ ra đạo đức giả để đến xứ xở này làm điều gì xằng bậy dưới cái mặt nạ đó không? Tôi ngẫm nghĩ là mình có linh cảm từ đáy lòng tôi rằng nhẽ ra anh ta cứ nên ở xa hẳn khỏi đây, đừng đến thì hơn.

Đến nửa đêm, tôi vừa mới chợp mắt thì cô chủ Linton lẻn vào buồng đánh thức tôi dậy, lấy ghế ngồi ngay cạnh bên giường và giật tóc gọi tôi dậy.

- Tôi không sao ngủ được, chị Ellen ạ - cô ấy nói như để xin lỗi -nên tôi cứ muốn ai đó thức cùng để chia sẻ niềm vui sướng với tôi! Edgar thì uất vì thấy tôi vui trước điều mà không thích thú gì cho anh ấy. Anh ấy không thèm mở miệng nói câu nào, trừ những câu ngớ ngẩn, nhỏ nhen anh ấy quả quyết là tôi vừa độc ác và ích kỉ vì cứ thích nói chuyện trong lúc anh ấy bị mệt và buồn ngủ là vậy. Cứ khi nào thấy không được vừa ý là y như rằng anh ấy nghĩ ra cách để đổ bệnh. Tôi mới khen Heathcliff mấy câu, thế là anh ấy đã kêu đau đầu hoặc lên cơn ghen, cất tiếng khóc, còn tôi thì đứng dậy bỏ đi, mặc anh ấy.

- Nhưng cô đi khen Heachliff thì có lợi lộc gì cơ chứ- tôi đáp lại - lúc còn nhỏ, hai người đó đã không ưa gì nhau rồi, mà Heathcliff chắc cũng căm ghét không kém khi nghe những lời khen mình đâu, đó là bản chất con người mà. Cứ để cậu Linton một mình, trừ khi nào cô muốn gây sự cãi cọ với cậu ấy.

- Nhưng như thế không phải chứng tỏ mình yếu đuối sao? - Cô ấy nói tiếp - tôi đâu có ghen tức gì. Không bao giờ tôi cảm thấy bị xúc phạm trước mái tóc sáng và làn da trắng tinh của Isabella, trước sự duyên dáng và trước việc cả nhà tỏ sự yêu mến cô ấy. Thậm chí chị Nelly ạ, giá như đôi lúc chúng tôi

có cãi nhau, chị đã chẳng bênh ngay Isabella đấy là gì, còn tôi đành phải chịu như một người mẹ ngu xuẩn. Tôi gọi cô ấy là 'em yêu' và nịnh hót cô ấy một cách hòa nhã. Anh trai cô ấy cũng thấy vui khi thấy hai chúng tôi thân thiện, mà như thế cũng làm cho tôi vui chứ sao. Nhưng sao hai anh em nhà ấy rất giống nhau ở chỗ họ là những đứa con hư hỏng, cứ tưởng thế gian này lập ra chỉ để cho hai anh em nhà ấy. Mà dù cho tôi có lúc đã cố làm vừa lòng hai người, tôi chỉ sự trừng phạt nghiêm khắc mới cải thiện tâm tính họ thôi.

- Cô sai rồi đấy, cô chủ Linton - tôi nói - họ làm vừa lòng cô, vì tôi biết nếu họ không làm thế thì điều gì sẽ xảy đến. Rất có thể cô sẽ chiều theo những ý nghĩ thích thoáng qua của họ chừng nào công việc của họ là đoán trước được những ý muốn của cô. Tuy vậy cuối cùng mọi người có thể cãi nhau về điều gì đó, mà hậu quả cả hai bên đều phải gánh chịu. Giờ đây những người mà cô coi là yếu ớt lại rất có khả năng cứng đầu cứng cổ như cô đấy.

- Vậy thì chúng tôi sẽ chiến đấu đến chết chứ gì, chị Nelly? - Cô ấy vừa nói lại vừa cười - không đâu, chị không biết đâu, tôi có một lòng tin vào tình yêu của anh Linton nhà tôi đến mức tôi mà có giết anh ấy anh ấy cũng chẳng đánh lại đâu.

Tôi có khuyên cô ấy có quý trọng cậu chủ hơn nữa vì tình thương yêu đó của cậu ấy.

- Sao lại không quý trọng cơ chứ, nhưng đừng hơi một tí là khóc vì những chuyện không đâu đấy. Trẻ con lắm. Nhẽ ra tôi có nói rằng Heathcliff giờ đây đáng được mọi người coi trọng, rằng thật vinh dự cho nhà quý phái nhất xứ này được là bạn của anh ta, thì đừng có thế đã chảy nước mắt mà đáng ra anh ấy phải thay mặt tôi mà nói điều đó mới phải và sung sướng qua sự cảm tình đó chứ. Anh Linton phải làm quen với anh ta, thậm chí còn phải yêu thích anh ta mới phải, phải xem xem làm thế nào mà để Heathcliff có lí do để chống đối lại mình. Tôi tin chắc rằng anh ấy sử xự như thế là tuyệt vời rồi!

- Cô nghĩ thế nào về việc anh ta đến khu Đỉnh gió hú hả? - Tôi hỏi - anh ấy thay đổi mọi nhẽ, rõ ràng hoàn toàn là một người theo đạo Cơ Đốc, chìa

bàn tay phải của bằng hữu ra đối với mọi kẻ thù vây xung quanh!

- Anh ấy đã giải thích chuyện đó - cô Cathy đáp lời - tôi cũng ngạc nhiên chẳng kém gì chị. Anh ấy nói là đến để hỏi tin chị về tôi, cứ nghĩ chị vẫn còn ở đấy, và Joseph đã mách Hindley và thế là anh tôi đã chạy ra cất tiếng hỏi là bấy lâu Heathcliff làm gì và sống ra sao và cuối cùng mời vào nhà. Có mấy người đang ngồi đánh bài, Heathcliff liền xà vào chơi, anh tôi thua, mất ít tiền với anh ấy, rồi khi phát hiện ra anh ấy cũng rủng rỉnh đã yêu cầu đến tối lại đến và anh ấy đã đồng ý. Hindley là người quá cẩu thả trong việc chọn bạn quen. Anh ấy chẳng bận tâm để nghĩ đến những nguyên nhân mình có thể dựa vào đó mà nghi ngại một kẻ đã từng bị mình xúc phạm một cách đê hèn. Nhưng Heacliff đã khẳng định lí do chính của anh ấy để nối lại mối quan hệ với người đã từng hành hạ mình xưa kia là mong sao mình lại được sống ổn định ở một nơi chỉ cách ấp có vài bước, và sự gắn bó với ngôi nhà mà chúng tôi đã sống cùng nhau, đồng thời cũng hi vọng rằng tôi sẽ có nhiều dịp gặp anh ấy hơn là nếu anh ấy sống ở Gimmerton. Anh ấy nói là sẽ trả hậu hĩnh để được phép ở lại khu Đỉnh Gió Hú, và không còn nghi ngờ gì nữa, lòng hám tiền của anh trai tôi chắc sẽ mách bảo anh ấy nhận lời. Hindley lúc nào cũng thèm tiền, dẫu cho tay này cầm được tiền thì tay kia lại vung vãi hết.

- Đối với một thanh niên thì nơi đó thật tốt để ổn định cuộc sống! - Tôi nói - thế cô không sợ hậu quả, hả cô chủ Linton?

- Chẳng có gì phải sợ anh bạn cả - cô ấy đáp lại - cái đầu mạnh mẽ của anh ấy sẽ giúp anh ấy tránh được mọi hiểm nguy. Tôi chỉ hơi lo cho Hindley, nhưng về mặt tinh thần, anh ấy không thể tồi tệ hơn là lúc này được, còn về thể xác thì tôi sẽ đứng ra chặn đứng những gì gây hại cho anh ấy. Sự kiện tối nay sẽ giúp giải hòa giữa tôi, Chúa và nhân loại! Tôi đã từng nổi giận lôi đình, đứng lên chống lại Đấng Tạo Hóa. Ôi, chị Nelly ơi, tôi đã phải gánh chịu nỗi khổ cực cay đắng khôn cùng! Ước mong sao con người kia biết được tôi bị đau khổ cay đắng biết nhường nào, chắc anh ấy sẽ thấy xấu hổ vì đã làm vẩn đục nỗi cay đắng đã qua đi bằng những cơn tức giận vô cớ. Chính vì thương anh ấy mà tôi phải chịu đựng một mình, vì có nói ra với anh ấy sự đau khổ thường xuyên của mình, chắc anh ấy sẽ cầu mong tha thiết không kém tôi là làm sao cho nó mau chóng vợi đi. Tuy nhiên, giờ đây nỗi

đau khổ đó đã qua đi và tôi cũng chẳng trả thù cho sự điên rồ của anh ấy, sau này tôi có thể chịu đựng mọi sự! Giả thử như có điều gì đó hèn hạ nhất sống lại tát vào má tôi, không những tôi chìa má kia ra để được tát nốt, mà còn xin lỗi vì đã gây chuyện, và để chứng minh cho điều đó, tôi sẽ đi gặp anh Edgar để làm lành ngay đây. Chúc chị ngủ ngon! Tôi là một thiên thần!

Cô ấy đi khỏi trong niềm tin đầy tự mãn và đến ngày hôm sau sự quyết tâm của cô ấy đã được hoàn thành rõ rệt. Cậu chủ Linton không những nguyện từ bỏ thói hay cáu bẳn (mặc dù tinh thần dường như vẫn còn bị khuất phục trước sự hoạt bát tràn trề của Catherine), nhưng cậu ấy đã không giám phản đối vợ mình đưa Isabella đến khu Đỉnh Gió Hú vào buổi chiều, và cô ấy cũng đáp lại với chồng mình bằng cả một tình cảm ngọt ngào và âu yếm, nồng ấm như mùa hè vậy, biến ngôi nhà thành một Thiên Đường trong nhiều ngày liền, nên cả chủ và tớ đều tranh thủ cái nắng kéo dài đó.

Heathcliff mà tôi sau này phải gọi ông Heathcliff dẫu có được tự do đi chơi quanh ấp Thrushcross, vẫn phải rất dè dặt. Thoạt tiên anh ta nhẩm tính ông chủ nhà sẽ cho mình xâm nhập độ bao xa. Cả Catherine cũng coi đấy là đúng đắn khi cố gắng thể hiện sự chào đón của mình đối với anh ta một cách vừa phải, trong khi đó anh ta cũng dần dần thiết lập nên cái quyền là được mọi người đón tiếp. Anh ta cố giữ sự dè dặt, điểm nổi bật mà anh ta đã có sẵn từ thời thơ ấu. Làm như vậy đã giúp ngăn cản được mọi sự thể hiện tình cảm gây ngạc nhiên cho mọi người. Sự khó chịu của cậu chủ tôi đã lắng đi một dạo và những hoàn cảnh xảy ra tiếp theo đã lái nó sang một mặt khác trong một thời gian.

Lại có một sự rắc rối mới đến với cậu chủ bắt nguồn từ một nỗi bất hạnh không thể lường trước được khi cô em gái Isabella Linton đột nhiên bị người khách đã được tha thứ kia làm cho mê say đến mức không thể cưỡng lại được. Đến thời điểm đó, cô em gái đã là một thiếu nữ mười tám tuổi kiều diễm; tác phong ngây thơ, song rất khôn ngoan, nồng nhiệt ấy vậy mà ai chọc tức thì cũng nổi giận đùng đùng được. Anh trai cô là người đã chăm sóc cô với đầy tình thương nên thật hoảng hốt trước sự việc cô lại có ý thích thật kì quái đó. Thôi cứ gạt sang bên sự sa sút đạo đức khi đi tằng tịu với một gã vô danh tiểu tốt đó đi và trước một thực tế rất có thể là tài sản của cậu chủ, do thiếu người thừa kế là con trai, dễ bị rơi vào tay một kẻ như vậy,

nên cậu chủ đã hiểu thấu được ý định của Heathcliff rằng dẫu cho anh ta có thay đổi dáng vẻ bề ngoài, nhưng đầu óc anh ta không thể thay đổi và đã không hề thay đổi. Rồi cậu ấy sợ hãi trước đầu óc tính toán đó, thấy ghê tởm, và linh tính cho cậu ấy thấy rằng mình phải thôi đừng có nghĩ đến chuyện Isabella dính chặt vào chuyện đó. Nhẽ ra cậu chủ còn phải dè dặt hơn nữa nếu như đã biết rằng cô em gái mình ngày càng đến với hắn một cách tự nguyện và tình yêu của cô em không có sự đáp lại. Vào thời điểm cậu chủ phát hiện ra sự tồn tại như vậy, cậu ấy đổi lỗi lên đầu Heathcliff vì đã cố tình rắp tâm làm như vậy.

Trước đấy tất cả chúng tôi đều nhận thấy rằng cô Isabella Linton cứ bực dọc, buồn phiền về một điều gì đó. Mỗi lúc một lớn, cô ta càng trở nên cáu kỉnh, chán chường; hễ cứ nói chuyện với Catherine là trở nên gắt gỏng và liên tục trêu cô ấy, rõ ràng là có nguy cơ làm cạn kiệt lòng kiên nhẫn đã bị hạn chế sẵn của cô chị dâu. Về mức độ nào đó chúng tôi bỏ qua cho cô ta, lấy cớ vì sức yếu, thấy cô ấy mỗi lúc một héo hon và gầy mòn trước mặt chúng tôi. Nhưng một hôm, đặc biệt lúc đó cô ta cứ ngoăn ngoắt từ chối không ăn sáng, ca thán rằng bọn đầy tớ chúng tôi không làm theo ý cô ta bảo; rằng cô chủ đã không coi cô ta là gì trong cái nhà này, còn cậu chủ Edgar thì lãng quên cô ta, rằng cô ấy bị cảm lạnh vì cửa để mở toang, còn chúng tôi thì chủ tâm tắt bếp sưởi trong phòng khách nhằm chọc tức cô ta, thì cô chủ Linton mắng cô ta như tát nước, bắt cô ta đi ngủ rồi sau khi mắng cô ta một trận nên thân, cô chủ còn dọa sẽ đưa cô đi bác sĩ khám. Ngay khi nhắc đến tên Kenneth đã làm cho cô ta la lên, nói rằng mình khỏe, chỉ tại Catherine hà khắc với cô ta quá nên làm cho cô ta thấy đau khổ thôi.

- Sao cô lại giám nói chị hà khắc hả, cô em yêu quý hơn kia? - Cô chủ kêu lên, ngạc nhiên trước lời nói như đinh đóng cột, đến là vô lí đó - hẳn là em đã mất trí rồi, nào nói đi, chị hà khắc với em lúc nào?

- Hẳn là em đã mất trí rồi. Nào nói đi, chị hà khắc với em lúc nào nào?

- Hôm qua đấy thôi - Isabella nức nở - cả lúc này nữa!

- Hôm qua sao! - Cô chị dâu nói - vào dịp gì cơ?

- Lúc em và chị đi tản bộ dọc theo đầm lầy ấy. Chị chẳng bảo em là muốn đi dạo đâu thì đi trong lúc chị lững thững đi cùng Heathcliff đấy thôi!

- Thế mà em cho rằng đó là sự hà khắc ư? - Cô chủ Catherine nói xong, phá lên cười - chị không muốn nói là việc em cùng đi là thừa, vì bọn chị thấy em có đi kịp cùng với bọn chị hay không cũng kệ, chị chỉ thuần túy nghĩ rằng câu chuyện của chị với Heathcliff không có gì làm cho cái lỗ tai của em thấy hay ho cả.

- Ồ không đâu - cô gái vẫn đang còn khóc nức nở nói - chị muốn em đi khỏi đấy bởi vì chị biết em thích ở đó mà!

- Cô ấy khỏe không đấy nhỉ? - Cô chủ Linton hỏi, nghoảnh về phía tôi cầu cứu - chị sẽ nhắc lại toàn bộ câu chuyện, từng câu một, Isabella ạ, rồi em sẽ vạch ra cho chị hay xem nó có gì hấp dẫn đối với em nhé.

- Em không quan tâm đến cuộc nói chuyện - cô Isabella đáp lại - em muốn ở bên…

- À cô chủ Catherine nói nhận ra sự chần chừ trong câu nói của Isabella.

- Được ở bên anh ấy và sẽ không bị sai bảo như muốn đuổi đi ấy! - Cô Linton nói tiếp, ánh mắt ngời lên - chị chẳng khác chó già giữ xương, ích kỉ lắm, chị Cathy ạ, chẳng muốn ai được yêu trừ bản thân mình.

- Cô thật là đồ nhóc hỗn xược! - Cô chủ Linton kêu lên đầy ngạc nhiên - Nhưng tôi đâu có tin vào cái sự ngu ngốc đó! Làm sao mà cô có thể mong muốn Heathcliff ngưỡng mộ cô được, làm sao cô có thể coi anh ấy là người dễ thương được! Tôi mong sao mình không hiểu lầm cô, cô Isabella ạ.

- Không, không đâu - cô gái còn đang ngây ngất đó trả lời - tôi yêu anh ấy hơn là chị đã từng yêu anh Edgar. Nếu chị buông tha anh ấy, rất có thể anh ấy yêu tôi!

- Vậy thì có đổi lấy cả một vương quốc để không phải là người như cô tôi sẽ làm ngay! - Catherine tuyên bố một cách hùng hồn, nhưng cô chủ nói có vẻ chân thành - chị Nelly chị hãy giúp tôi chứng minh cho cô ấy biết là cô ấy

điên rồi đấy. Chị nói cho cô ấy hay Heathcliff là con người như thế nào đi. Đó là một kẻ hoang dã, thô kệch, không gia giáo, đó là một miền đất hoang dại, cằn cỗi gồm toàn đá ong và đá mài. Tôi mà khuyên cô đi trao trái tim cho Heathcliff thì chẳng khác nào tôi đi thả ngay con chim hoàng yến vào công viên trong một ngày đông lạnh giá! Cô em ơi, thật đáng trách vì cô em chẳng hay biết gì đến tính cách của anh ta, chứ không gì khác, khiến cho ước mơ đó nảy sinh trong đầu em. Em ơi, xin em đừng có tưởng tượng ra là anh ta giấu diếm sự yêu thương và nhân đức của mình sâu lắng ở dưới vẻ bề ngoài nghiêm khắc ấy đâu nhé! Anh ta không phải là viên kim cương thô đâu! Đâu có phải là con trai chứa ngọc trai. Anh ta cục mịch dữ tợn, nhẫn tâm và độc ác như con sói. Chị không bao giờ nói với anh ta "Hãy để cho kẻ thù này kẻ thù nọ yên thân vì làm hại họ là không cao thượng hoặc là tàn bạo"; mà chị nói "Hãy để họ yên, vì tôi không thích thấy họ bị hại" và thể nào anh ta cũng bóp nát cô ra như bóp quả trứng chim sẻ, cô Isabella ạ, nếu anh ta thấy cô là một gánh nặng gây phiền hà. Chị biết anh ta không thể yêu bất cứ ai trong gia đình nhà Linton, song anh ta hoàn toàn có khả năng cưới cả tài sản và những niềm hi vọng của cô, vì lòng tham đang cùng lớn lên với tội ác ám ảnh liên miên trong con người anh ta. Theo chị đó là hình ảnh của anh ta, và vì chị là bạn của anh ta, là bạn đến mức nếu như anh ta mà nghĩ một cách nghiêm túc là muốn thâu tóm em, chắc có lẽ chị đã ngậm miệng và để em rơi vào bẫy của anh ta rồi!

Cô Linton căm phẫn nhìn cô chị dâu.

- Thật xấu hổ! Thật xấu hổ! - Cô ấy nhắc đi nhắc lại câu đó một cách tức giận - Chị còn tồi tệ hơn cả hàng tá kẻ thù, chị là người bạn độc ác.

- Ôi! Vậy là em không tin chị hả? - Catherine nói - thế em cho là chị ác ý, ích kỉ lắm khi nói điều đó ra à?

- Chắc chắn là thế rồi Isabella cãi lại - và em thấy ghê sợ chị!

- Được! - Người chị dâu kêu lên - Cứ thử làm xem, nếu tinh thần của cô như vậy thì tôi xin kiếu, không giám tranh luận với kẻ hỗn láo ngang ngược như cô.

- Tôi sẽ phải chịu khổ vì sự vị kỉ của chị thôi! - Cô ấy khóc nức nở khi cô chủ Linton rời khỏi phòng. - Tất cả, tất cả đều chống lại tôi. Chị ấy đã làm tàn lụi niềm an ủi duy nhất của tôi. Nhưng những gì chị ấy nói là giả dối, có phải không? Anh Heathcliff đâu có phải là con quỷ. Anh ấy có một tâm hồn đáng trọng, một tâm hồn chân chính, bằng không làm thế nào mà anh ấy lại nhớ đến chị ấy cơ chứ?

Hãy xua đuổi anh ta ra khỏi đầu cô đi - tôi nói - anh ta là một con chim mang lại điềm gở đấy, không thể là bạn của cô được. Cô chủ Linton có nói nặng lời, nhưng tôi cũng không thể nào phản đối cô ấy được. Cô ấy đã hiểu rõ lòng anh ta hơn tôi, hoặc bất cứ ai khác mà cô chủ sẽ không đời nào lại đứng ra miêu tả anh ta tồi tệ hơn là thực chất anh ta là vậy. Người thật mà không giấu diếm những hành động của mình, anh ta đã sống ra sao? Anh ta đã trở nên giàu có như thế nào? Tại sao anh ta lại ở khu Cao Nguyên Lộng Gió, ngôi nhà của một người mà anh ta ghê tởm? Mọi người nói ông Earshaw còn tồi tệ gấp nhiều lần kể từ khi ông đến đây. Họ liên tục ngồi thâu đêm suốt sáng, và cậu chủ Hindley đã vay tiền và không làm gì ngoài việc chơi bời, nhậu nhẹt. Tôi nghe chuyện đó cách đây một tuần, Joseph kể cho tôi nghe mà vì tôi gặp ông ấy ở Gimmerton. Ông ấy kể: "Chị Nelly ạ, chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ có cuộc điều tra một vụ chết bất thường. Một người suýt nữa thì đứt mất ngón tay khi nắm tay người kia để khỏi bị phang như một con bê. Đó là cậu chủ, biết không, và thế là cậu ấy bị đưa ra tòa xét xử.

Cậu ấy không một chút run sợ trước tòa, chẳng sợ gì thành Paul, thánh Peter, thánh John cũng không, mà cả thánh Mathew nữa, cũng không sợ, chẳng sợ một ai! Cậu ấy thấy thích được vênh cái mặt trơ tráo lên trước cái ngài đó! Còn anh chàng gầy trơ xương Heathcliff, chị có biết không, thật là hiếm có! Hắn ta nhăn răng ra cười như bất cứ ai trước câu đùa cợt của quỷ dữ! Lúc hắn đến ấp, hắn có nói gì về đời sống sung sướng của hắn giữa đám chúng tôi không? Chị biết không, cung cách hắn sống như thế này này: Hắn dậy lúc mặt trời đã lặn, đánh xúc xắc, uống rượu mạnh, đóng cửa chớp lại và thắp nến cho đến tận trưa ngày hôm sau, rồi đến trưa, tên rồ đó vừa đi về buồng vừa văng tục, khiến cho những người tử tế phải bịt lỗ tai lại rất xấu hổ. Mà đến lạ, tên bất lương đó lại có khả năng đếm tiền, rồi đi ăn ngủ rồi sang hàng xóm buôn chuyện với vợ người ta. Dĩ nhiên hắn nói với

cô chủ Catherine là làm thế nào tiền của cha cô lại chạy vào túi Hindley, và người anh trai này đã vung phí tiền với sự trợ giúp của Heathcliff để cho đến khi cậu chủ đi đến chỗ phá sản đấy" thôi cô Linton ạ, Joseph là một tên bất lương già cả, nhưng không phải là kẻ nói dối đâu. Mà nếu như những gì lão nói về hành vi của Heathcliffl là đúng, chắc là cô chẳng bao giờ muốn có một người chồng như vậy, có phải không nào?

- Chị về hùa với những người khác rồi, chị Ellen ạ! - Cô ấy trả lời - tôi không nghe những lời vu khống của chị đâu. Chị thật ác tâm, ai lại mong muốn đi thuyết phục tôi để tôi tin là không có hạnh phúc ở trên đời này!

Tôi không giám chắc là nếu ở lại một mình liệu cô ấy có vượt qua nổi sự tưởng tượng hão huyền này không hay cứ mãi mãi ấp ủ nó, vì cô ấy có mấy thời gian để mà suy tưởng. Ngày hôm sau đó, có một phiên họp của tòa án quận ở thành phố bên, cậu chủ nhà tôi buộc phải có mặt, và thế là anh chàng Heathcliff nhận ra vắng mặt đó đã đến chơi sớm hơn thường ngày. Catherine và Isabella đang ngồi trong phòng đọc sách, vẫn còn giận nhau, nhưng đều giữ im lặng. Cô Isabella thì thấy hoảng vì vừa qua mình đã để hở chuyện, bộ lộc hết những tình cảm sâu lắng trong một lúc hăng tiết nhất thời, còn người chị dâu sau khi đã suy nghĩ kĩ càng đã thấy quả thật có mếch lòng với cô em chồng. Nếu như cô chủ có cười trước sự ngỗ ngược của cô ấy một lần nữa thì cũng là muốn việc đó đối với mình không phải là chuyện đùa. Cô chủ đúng đã cười khi thấy Heathcliff đi ngang qua cửa sổ tôi đang quét dọn lò sưởi nên nhìn thấy cô chủ nở một nụ cười tinh quái trên môi. Isabella còn đắm chìm trong trầm tư mặc tưởng hay đang chúi mũi vào đọc sách gì đó nên vẫn ngồi yên vị cho đến khi cửa mở, vậy là có muốn chạy trốn cũng đã quá muộn, vì nhẽ ra nếu có thể thực hiện được điều đó, chắc cô ấy sẽ vui vẻ lắm.

- Đúng rồi, mời anh vào! Cô chủ tôi reo lên vui vẻ, kéo một chiếc ghế đến bên lò sưởi - hai chúng tôi rất buồn chán cần có một người thứ ba để làm tan băng giá giữa hai chúng tôi đây, mà anh lại là người cả hai chúng tôi đều muốn chọn. Heathcliff, cuối cùng tôi thấy vui mừng giới thiệu với anh một người còn yêu anh mê mẩn hơn tôi nhiều. Tôi hi vọng anh sẽ cảm thấy hãnh diện đấy. Không phải Nelly đâu, đừng có nhìn chị ấy như thế! Cô em dâu bé nhỏ đáng thương của tôi tan nát lòng nhìn vẻ đẹp cả về tinh thần lẫn thể xác

của anh đấy. Bây giờ anh có muốn làm em rể Edgar hay không là do chính quyền lực của anh quyết định đấy. Ồ, không đừng bỏ đi như thế, cô Isabella! Cô Catherine nói tiếp, nửa đùa nửa thật để cố giữ cô em dâu đáng ghét lại khi thấy cô ấy đứng dậy - đấy, chúng tôi cãi nhau cứ như chó với mèo về anh đấy, Heathcliff ạ, mà tôi thì chắc chắc là bị thua khi phải cam đoan về sự tận tụy và ngưỡng mộ hơn nữa tôi được biết rằng nếu tôi mà biết cách cư xử, đừng dính vào thì đối thủ của tôi, chắc chắn cô ấy sẽ là thế rồi, sẽ bắn một mũi tên vào tâm hồn anh, giữ lại anh và làm cho hình ảnh của tôi sẽ bị rơi vào lãng quên vĩnh viễn.

- Chị Catherine! - Isabella nói, cố tỏ ra vẻ đàng hoàng, không thèm bứt khỏi bàn tay đang nắm chặt lấy mình - đúng ra tôi phải cảm cơn về việc chị đã tôn trọng chân lí, không nói lời vu khống tôi, thậm chí dù đó là một câu đùa giỡn! Anh Heathcliff, anh làm ơn bảo với người bạn của anh buông tôi ra đi. Chị ta quên mất tôi và anh không phải người quen thân và những gì làm cho chị ta vui thú thì lại làm cho tôi đau đớn không gì có thể tả nổi.

Khi người khác không đáp lời, mà lại ngồi xuống và nhìn hoàn toàn thờ ơ với tình cảm mà cô ấy đã ấp ủ dành cho anh ta, cô ấy liền quay lại và thì thầm một cách tha thiết mong sao kẻ gây phiền hà cho mình hãy buông mình ra.

- Chẳng tí nào! - Cô chủ Linton kêu lên - tôi sẽ không để bị coi là chó già giữ xương nữa đâu. Thôi, cô cứ ở lại đi! Heathcliff, sao anh không tỏ ra thỏa mãn trước cái tin vui mà tôi vừa đưa ra thế? Isabella đã thề rằng tình yêu mà Edgar dành cho tôi chẳng là gì so với tình yêu cô ấy dành cho anh là gì. Chắc chắn cô ấy đã nói ra điều đó, có đúng thế không chị Ellen? Cô ấy đã không ăn uống gì kể từ hôm kia lúc đi chơi đến giờ, vì phiền muộn và tức giận đến mức tôi đã tách cô ấy ra, không cho giao du với anh vì cứ nghĩ như vậy là không thể chấp nhận được.

- Tôi nghĩ như vậy là cô đã làm cho cô ấy hiểu rồi - Heathcliff nói, xoay quanh ghế đối diện với họ - cô ấy không muốn giao du với tôi bằng mọi giá còn gì!

Anh ta nhìn vào người đang đối thoại với mình như người ta nhìn vào một con vật lạ gớm guốc, một con rết độc đến từ vùng biển Caribe chẳng hạn, khiến cho người ta phải tò mò mà xem xét mặc dù có gây ra sự căm ghét đi nữa. Con người đáng thương đó không chịu nổi điều đó, cô ấy giận tái cả mặt, rồi lại đỏ bừng bừng, và khi những giọt nước mắt đọng lại nơi mí mắt, cô ấy ra sức bứt những ngón tay nhỏ bé của mình ra khỏi bàn tay nắm chắc của Catherine, nhưng chưa kịp bứt được ngón tay này ra thì ngón khác lại cụp xuống, nên không sao gỡ ra được toàn bộ cả bàn tay, cô ấy liền lợi dụng móng tay sắc nhọn, khiến cho bàn tay của kẻ tóm giữ được mình trang điểm bằng những hình trăng khuyết đỏ lòm.

- Đúng là một con hổ cái! - Cô chủ Linton thét lên, buông cô em chồng ra và lắc lắc bàn tay vì đau - biến đi, ôi lạy Chúa hãy vác cái mặt xấu tính nết ấy mà đi giấu ở đâu thì giấu! Giơ móng vuốt ra với anh ấy thì thật là dại dột. Thế cô không tưởng tượng ra kết luận của anh ta sao? Trông này, Heathcliff! Đó là dụng cụ để hành hình, nên anh hãy coi chừng hai con mắt của mình đấy.

- Tôi sẽ vặn trật khớp những ngón tay của cô ấy ra cho mà xem nếu chúng đe dọa tôi - anh ta trả lời một cách tàn bạo khi cánh cửa sập lại sau lưng cô ấy - nhưng cô trêu con người ấy có ý gì thế, hả Cathy? Đúng là cô không nói ra sự thật phải không?

- Tôi cam đoan với anh là tôi nói thật - cô chủ nói - Catherine đáp lại - cô ấy bám riết anh hàng mấy tuần nay rồi đấy; mà sáng nay thì lại như điên như dại về anh, trút ra hàng tràng những câu tục tĩu vì tôi đã vạch rõ những nhược điểm của anh nhằm làm cho cô ấy bớt tôn thờ anh đi. Nhưng thôi, hơi đâu mà đi để ý đến chuyện đó, chẳng qua vì tôi cũng muốn trừng phạt cô ấy vì quá hỗn hào thôi mà. Anh Heathcliff ạ, tôi yêu con bé quá nên không để anh hoàn toàn chiếm lĩnh và ngốn ngấu cô ta đâu.

- Còn tôi thì thích cô ấy đến mức ớn lên không dám có ý định đó nữa, trừ phi thực hiện điều đó một cách quỷ quái. Tôi mà sống một mình với con người có bộ mặt ủy mị, trắng bệch đó, chắc là cô sẽ nghe được ối chuyện kì lạ.

Bình thường tôi sẽ làm cho bộ mặt trắng bệch đó có một sắc cầu vồng, biến cặp mắt xanh thành đen ngòm, cứ một hoặc hai ngày lại một lần, khiến cho chúng chẳng khác gì đôi mắt đến ghét nhà Linton.

- Đẹp đấy chứ! - Catherine nhận xét - đó là những đôi mắt bồ câu, của thiên thần đấy!

- Cô ta sẽ là kẻ thừa kế anh trai mình phải không? - Anh ta hỏi sau một lát im lặng.

- Nếu mà tôi nghĩ vậy thì thật là tiếc - người bạn anh ta đáp lại - lạy trời hãy cho hàng đàn con cháu để xóa danh hiệu đó của cô ta đi. Thôi, lúc này anh đừng có bàn đến chuyện đó nữa, vì anh có vẻ khao khát muốn chiếm giữ tài sản của người láng giềng của anh đấy. Anh hãy nhớ tài sản của người láng giềng này là của tôi đấy.

- Nếu có phải là của tôi thì vẫn là của cô thôi mà - Heathcliff nói - nhưng dù cho Isabella Linton có ngốc mấy, chắc là không điên đâu. Mà thôi, như cô đã nói, chúng ta nên gác vấn đề này lại, không bàn nữa.

Miệng lưỡi họ nói là gác lại chuyện đó lại và họ đã làm thế, có thể đối với Catherine, cô chủ cũng gạt luôn vấn đề đó khỏi suy nghĩ của mình. Tôi tin chắc là người kia cũng đã gợi lại chuyện trong suốt cả buổi tối. Tôi thấy anh ta mỉm cười một mình, đúng ra là cười toe toét, và sau đó rơi vào nét trầm ngâm đến ngại bất cứ khi nào cô chủ Linton không có mặt trong phòng.

Tôi quyết định theo dõi những cử chỉ của anh ta. Lòng tôi trước sau như một luôn đứng về phía cậu chủ hơn là về phía cô chủ Catherine, với lí do mà tôi cho là vì cậu ấy tốt bụng, tin người và đáng nể trọng, còn cô Catherine dù cho không phải là ngược lại với những gì của cậu chủ vẫn là người tự cho phép mình quá tự do, khiến cho tôi hầu như không còn tin vào những nguyên tắc của cô chủ, và ít thông cảm với những tình cảm của cô ấy hơn. Tôi muốn có cái gì đó xảy ra để gây tác động đến việc giải phóng cả khu Cao Nguyên Lộng Gió và khu ấp khỏi anh chàng Heathcliff, nhưng bằng một cách im lặng, để cho chúng tôi như ngày nào trước khi anh ta đến. Những chuyến viếng thăm của anh ta là một cơn ác mộng triền miên đối với tôi, mà theo tôi cả với cậu chủ nữa. Việc anh ta ở lại khu Cao Nguyên Lộng

Gió là một sự ngột ngạt không sao giải thích nổi. Tôi cảm thấy Chúa đã từ bỏ đứa con chiên lạc lối của mình, mặc cho nó lang thang đến đâu thì đến, mặc cho con thú độc ác lảng vảng giữa nó với bầy đàn. Nó chỉ còn chờ cơ may là nhảy bổ vào mà tàn phá.

CHƯƠNG 11

Thỉnh thoảng trong những lúc nằm suy tưởng một mình về những sự việc đó, tôi bỗng choàng ngồi dậy trong hoảng hốt, nên đội ngay mũ lên đầu và đi xem công việc ở trang trại ra sao. Tôi tự nhủ với lương tâm rằng nhiệm vụ của mình là cảnh báo cho anh ta biết là mọi người đã bàn tán về tác phong sống của anh ta, thế rồi tôi lại nhớ đến những thói quen xấu thâm căn của anh ta, và khi tuyệt vọng trước việc giúp cho anh ta tốt lên, tôi đã phải tránh né, không dám đi vào ngôi nhà ảm đạm đó, e rằng mình sẽ phải gánh chịu trước việc người ta không nghe lời nói của mình. Có lần tôi đi qua cái cổng xưa đó trên đường đi đến Gimmerton. Đó là vào giai đoạn câu chuyện tôi kể đến. Hôm đó vào buổi chiều, trời sáng sủa, nhưng lạnh buốt, mặt đất phơi bầy ra và con đường rắn chắc và khô ráo. Tôi đi đến một cột đá nơi có con đường chạy về phía đầm lầy bên tay trái. Đó là một cột đá mài xù xì trên có khắc chữ W.H về phía bắc, chữ G về phía đông và chữ T.G về phía tây nam. Cột đá đó dùng làm mốc chỉ đường đến ấp, đến khu cao nguyên và đến làng. Nắng chiếu vàng rọi trên đầu cột đá, làm cho tôi nhớ đến mùa hè. Tôi không biết nói sao, nhưng ngay lập tức một cảm giác trẻ thơ tràn đến tôi, rạo rực cả trái tim. Cách đây hai mươi năm cậu chủ Hindley và tôi đã coi đây là nơi mình thích đến. Tôi nhìn chăm chú vào hòn đá đã mòn đi với thời gian và sương gió. Lúc cúi xuống tôi nhìn thấy có một cái hố gần đấy còn đầy vỏ sên và sỏi mà chúng tôi thường rất thích chất vào cùng với những thứ dễ hỏng hơn. Rồi cứ như hãy còn tươi roi rói như mới hôm nào, tôi thấy mình như đang nhìn thấy người bạn thời con nít đang ngồi trên bãi cỏ tàn úa, đầu vuông, tóc đen, đang cúi xuống lấy bàn tay nhỏ xíu xúc đất lên bằng một mảnh đá. "Ôi, cậu Hindley đáng thương!" Tôi không cố ý kêu lên vậy. Tôi rùng mình vì đôi mắt của tôi trong giây lát đã bị đánh lừa, cứ tưởng cậu bé ngẩng mặt lên và nhìn thẳng vào mắt mình! Nhưng rồi nó đã biến đi trong nháy mắt, rồi ngay lập tức tôi nhận thấy niềm khao khát không thể nào cưỡng lại nổi là mình muốn đến khu Cao Nguyên. Sự mê tín đã giục tôi phải làm theo sự thôi thúc đó. Nhỡ đâu cậu ấy chết thì sao! Tôi nghĩ vậy, bằng không cũng sắp chết đến nơi rồi!

Hoặc cứ cho đó là dấu hiệu của sự chết! Tôi càng đi đến gần ngôi nhà đó, tôi càng thấy ruột gan mình rối bời. Khi đã nhìn thấy bóng ngôi nhà, chân tay tôi run bắn lên. Bóng ma đó đã nhanh chân hơn tôi, nó đang đứng nhìn qua cổng. Đó là suy nghĩ ban đầu khi tôi nhìn thấy một cậu bé mắt nâu, mớ tóc rối đến gớm guốc, đang tì bộ mặt hồng hào của nó vào những thanh cửa. Nghĩ tiếp thì tôi mới thấy hẳn đấy phải là Hareton của tôi rồi. Trông nó cũng chẳng thay đổi mấy kể từ khi tôi rời khỏi nó, đã mười tháng nay rồi.

- Chúa ban phúc lành cho cháu! - Tôi reo lên quên ngay liền những nỗi sợ hãi ngớ ngẩn của Hareton, cô là Nelly đây! Cô Nelly, vú em của cháu đây.

Thằng bé lùi lại, cách một sải tay nhặt lên một hòn đá lửa to.

- Cô đến gặp bố cháu đấy mà, Hareton ạ - tôi nói thêm, khi nhìn thấy hành động đó của thằng bé, tôi cũng đã đoán rằng cái cô Nelly cứ cho là cô ấy còn trong trí nhớ của nó, đã không được nó nhận ra đúng là cô ấy hồi nào.

Nó giơ hòn đá lên định ném, tôi cất giọng dỗ dành ngọt ngào, nhưng không ngăn nổi bàn tay của nó. Hòn đá trúng ngay cái mũ của tôi, rồi tiếp đến là từ miệng thằng bé lắp bắp ra hàng tràng những câu chửi tục và không biết nó có hiểu những câu đó hay không, nhưng nghe có vẻ thành thạo lắm và làm cho khuôn mặt non nớt của nó trở thành thâm hiểm đến sửng sốt. Xin nói thật là điều đó không làm cho tôi tức giận, mà tôi chỉ thấy đau khổ vô ngần. Chỉ chực khóc, tôi liền lấy từ trong túi ra một quả cam đưa cho nó để làm lành. Nó ngập ngừng rồi tóm nhanh lấy quả cam khỏi tay tôi, cứ như tôi tưởng tượng là tôi chỉ có ý định nhử nó và làm cho nó thất vọng. Tôi đưa cho nó quả nữa, cách ngoài tầm với của nó.

- Thế ai dạy cháu những câu nghe hay thế hả cháu? - Tôi hỏi - có phải cha phó không?

- Quỷ tha ma bắt cha phó đi, cả nhà ngươi nữa! Đưa cái đó cho ta - thằng bé trả lời.

- Nào, nói cho cô hay, cháu đi học ở đâu, mà hẳn cháu phải đi học chứ - tôi nói - ai là thầy giáo của cháu?

- Người bố quỷ giữ chứ còn ai - nó trả lời như vậy.

- Thế bố dạy cháu những gì? - Tôi hỏi tiếp.

Nó nhảy về lấy quả cam; tôi giơ cao hơn.

- Thế bố cháu dạy cho cháu học những gì? - Tôi hỏi.

- Chẳng dạy gì sất - nó hỏi - chỉ dạy tôi hãy tránh xa ông ấy ra. Ông ấy không chịu nổi ta vì ta đã chửi ông ấy.

- Ồ, thế ra quỷ dữ dạy cháu chửi lại bố sao? - Tôi nhận xét.

- Ồ, không, nó lè nhè nói.

- Vậy là ai?

- Heathcliff.

Tôi hỏi nó có thích Heathcliff không.

- Rõ là có chứ! - Nó trả lời.

Khi hỏi nó lí do tại sao nó thích ông ta, tôi chỉ lượm được những câu như: "Không hiểu sao ông ta cứ cãi bố nhem nhẻm ấy. Bố mà chửi ta thì ông ấy lại chửi lại bố. Ông ấy bảo ta thích làm gì thì cứ làm.

- Thế cha phó không dạy cháu học đọc học viết à? - Tôi hỏi tiếp.

- Không, cha phó mà cứ bước qua ngưỡng cửa thì răng lão sẽ rơi xuống cổ họng lão. Heathcliff đã đe thế.

Tôi đặt quả cam vào tay nó và bảo nó đi gọi bố có một bà tên là Nelly Dean đang đợi nói chuyện với ông ấy bên cổng vườn. Nó đi ngược lên lối đạo và vào nhà, nhưng lại không phải Hindley mà là Heathcliff xuất hiện ở ngay bậc đá cửa, thế là tôi quay ngoắt đi và chạy thục mạng xuôi theo con đường, không dừng lại một bước nào cho đến lúc cột mốc chỉ đường, hồn siêu phách lạc cứ như mình kích động phải một con yêu tinh. Việc này không

liên quan mấy đến vụ cô Isabella, ngoại trừ tôi thấy mình càng quyết tâm đề phòng cảnh giác hơn nữa và cố hết sức ngăn chặn không cho ảnh hưởng xấu xa đó lan sang ấp, dẫu cho tôi có gây sóng gió trong gia đình chỉ vì tôi đã phá tan niềm vui thú của cô chủ Linton.

Lần sau Heathcliff đến, cô chủ trẻ trung của tôi lúc đó tình cờ đang cho mấy con chim câu ăn ngoài sân. Thời gian đó cô ấy không hề nói chuyện với cô chị dâu trong ba ngày liền, nhưng cũng thôi không còn la hét than vãn gì nữa, nên tất cả chúng tôi thấy nhẹ cả người. Tôi biết Heathcliff không còn thói quen bày tỏ một phép lịch sự không cần thiết nào với cô Isabella. Lúc này vừa mới trông thấy cô ấy là anh ta cẩn thận đưa mắt quan sát xung quanh phía trước nhà. Lúc ấy tôi đang đứng bên cửa sổ nhà bếp nên vội rụt người vào để không bị nhìn thấy. Sau đó anh ta liền đi thẳng qua sân đến gặp cô ấy và nói gì đó khiến cho cô ấy bối rối và rất muốn bỏ đi. Để ngăn lại anh ta liền nắm lấy cánh tay cô ấy. Cô ấy ngoảnh đi để tránh nhìn thấy mặt anh ta. Hình như anh ta hỏi gì đó, nhưng cô ấy không có ý định trả lời. Sau đó anh ta lại liếc nhìn nhanh quanh nhà và cho rằng không ai nhìn thấy mình, và thế là tên vô lại ôm chầm lấy cô ấy.

- Ôi, lạy Chúa! Tên khốn kiếp! - Tôi bật thốt lên - Nhà ngươi là đồ đạo đức giả! Một tên lừa đảo cố tình!

- Ai vậy chị Nelly? - Tiếng cô Catherine nghe ngay sát nách tôi. Tôi mải theo dõi hai người ở ngoài kia thành ra cô chủ đi vào lúc nào cũng không hay.

- Cái ông bạn chết tiệt của cô, chứ còn ai! - Tôi trả lời một cách bực tức - Tên vô lại lén lút kia kìa. Ồ, ra hắn đã nhìn thấy bóng chúng ta rồi, hắn đang đi vào đây! Tôi không biết liệu hắn có đủ thủ thuật để tìm cớ thanh minh cho hành động trêu trọc cô chủ trong khi hắn nói với cô là hắn ghét cô ấy không?

Cô chủ Linton nhìn thấy Isabella vùng vằng chạy vào trong vườn và một phút sau Heathcliff mở cửa. Tôi không sao kìm chế, muốn trút hết mọi trí tưởng tượng của mình ra, nhưng cô chủ Catherien bực mình bảo tôi phải câm miệng lại, còn dọa đuổi tôi ra khỏi nhà bếp nếu tôi dám cả gan mở miệng hỗn xược.

- Nghe chị la mọi người lại tưởng chị là bà chủ ở đây mất! - Cô chủ thét lên - chị muốn sắp xếp mọi thứ ở đây sao! Heathcliff anh làm gì mà rối loạn lên ở đây thế? Tôi đã nói là hãy để cho Isabella yên thân cơ mà! Tôi xin anh đừng làm thế, bằng không nếu anh thấy chán không muốn được tiếp đón ở đây và muốn anh Linton nhà tôi cài then cấm cửa anh!

- Hắn ta cứ thử làm đi, Chúa lại không ngăn cấm hắn sao! - Tên vô lại đến trả lời. Tôi thấy ghê tởm hắn - Chúa đã nuôi hắn để hắn được nhu mì và có lòng kiên nhẫn mà! Tôi càng ngày càng điên lên đây, chỉ muốn cho hắn về chầu trời thôi!

- Im mồm đi! - Catherine nói, đóng cửa trong lại - đừng làm tôi bực mình đấy. Tại sao anh lại không nghe lời tôi nhỉ? Có phải cô ta cố tình đi gặp anh không?

- Thế thì việc gì đến cô nào? - Hắn ta càu nhàu - nếu cô ấy bằng lòng thì tôi có quyền hôn cô ấy, mà cô thì chẳng có quyền phản đối cả. Tôi đâu có phải là chồng cô, nên cô đừng có ghen tuông với tôi làm gì!

- Tôi đâu có nghen tuông với anh - cô chủ đáp lại - tôi ghen vì anh. Anh hãy đi rửa mặt đi, mà đừng cau có giận dữ với tôi! Nếu anh thích Isabella, anh cứ đi mà lấy cô ấy. Nhưng anh có thích cô ta không? Hãy nói thật đi, Heathcliff. Thấy chưa anh không trả lời được. Tôi biết ngay là anh không thể trả lời được mà!

- Mà chắc đâu cậu chủ Linton đã đồng ý em gái mình lấy con người đó chứ? Tôi hỏi.

- Cậu chủ Linton sẽ đồng ý - cô chủ đáp lại một cách cương quyết.

- Có thể như thế anh ta sẽ tránh được việc chuốc lấy rắc rối cho mình - Heathcliff nói - dù cho anh ta có tán thành hay không, tôi vẫn cứ hành động. Còn đối với cô Catherine, vì lúc này ta có bàn đến chuyện đó nên tôi có đôi lời thế này. Tôi muốn cô hiểu rằng tôi có biết là cô đã đối xử với tôi một cách quỷ quái, đúng là rất quỷ quái! Cô có nghe thấy không? Còn nếu cô tự mãn cho rằng tôi không hiểu gì sất thì đúng là cô ngốc quá. Mà nếu cô lại nghĩ rằng tôi có thể bị gục ngã trước những lời đường mật thì cô đúng

là một kẻ ngu ngốc! Còn nếu cô lại tưởng tượng ra rằng tôi đau khổ mà không bị trả thù, thì tôi sẽ chứng minh điều ngược lại cho cô thấy, ngay bây giờ thôi! Đồng thời, xin cảm ơn cô đã nói với tôi về điều bí mật của cô em chồng cô. Tôi xin thề tôi sẽ tận dụng hết! Và cô hãy đứng sang một bên.

- Không hiểu tính tình anh ta ở giai đoạn mới này là gì nhỉ? - Cô chủ Linton kêu lên một cách ngạc nhiên - tôi đã đối xử với anh một cách quỷ quái và anh sẽ trả thù tôi! Làm thế nào mà anh làm được điều đó, hả tên hung ác vô ơn kia! Làm thế nào ta có thể đối xử với nhà ngươi một cách quỷ quái được hả?

- Tôi không tìm cách trả thù cô đâu - Heathcliff nói, bớt hung hăng - đó không phải là ý đồ. Kẻ bạo chúa áp bức nô lệ của mình, song chúng vẫn không quên chống tên bạo chúa mà chúng lại nghiền nát những kẻ bên dưới chúng. Xin mời cô cứ hành hạ tôi cho đến chết để mua vui đi, nhưng có điều hãy cho phép tôi được tự tiêu khiển một chút cũng theo kiểu đó, và tránh đừng có sỉ nhục tôi, càng ít đi càng tốt. Sau khi cô đã san bằng cung điện của tôi, xin đừng có dựng nên túp lều và tự mãn trầm trồ với công việc nhón tay làm phúc của mình là đã cho tôi túp lều đó để làm tổ ấm nhé. Tôi mà tưởng tượng được là cô đã thật sự mong muốn tôi lấy cô Isabella thì tôi xin cắt cổ tôi đấy!

- Ồ, ác một cái là ta không ghen, có đúng không nào? - Catherine kêu lên - được, ta không nhắc lại lời đề đạt của mình là cung phụng cho nhà ngươi một cô vợ, vì làm như thế tồi tệ chẳng khác gì mang dâng quỷ Xa Tăng cho một linh hồn lạc lối. Nhà ngươi đang chứng tỏ điều đó, Edgar đã đâm ra nóng nảy khi nhà ngươi quay trở lại, nhưng cũng đã bớt. Ta đã bắt đầu thấy an toàn và thanh thản, còn nhà ngươi khó chịu thấy chúng ta đây sống thanh bình nên rõ ràng đã rắp tâm gây cuộc cãi lộn. Heathcilff hãy đi mà cãi lộn với Edgar nếu nhà ngươi thấy thích thế và hãy đi mà lừa đảo em gái anh ấy; nhà ngươi chắc đã tìm ra một phương pháp hiệu quả nhất để trả thù ta đấy.

Cuộc đối thoại ngừng lại, cô chủ Linton ngồi xuống bên bếp sưởi, mặt đỏ và buồn. Tinh thần đã từng thích hợp với cô nay đang trở nên bất trị, cô không thể làm giảm bớt hay khống chế được nó. Hắn đứng bên bếp sưởi, hai tay

khoanh lại, ngẫm nghĩ đến những điều độc ác. Trong hoàn cảnh như vậy tôi liền bỏ lại và đi tìm cậu chủ lúc này đang thắc mắc không hiểu điều gì đã giữ cô chủ Catherine ở dưới nhà lâu đến vậy.

- Chị Ellen, chị có thấy nhà tôi đâu không? - Cậu chủ nói khi thấy tôi đi vào.

- Thưa cậu, có ạ, mợ đang ở trong bếp - tôi đáp lại - mợ cảm thấy bực bội trước hành vi của Heathcliff. Mà theo tôi cũng đến lúc phải xác định những cuộc viếng thăm của anh ta ở một vị thế khác đi mới được. Nếu mà anh ta cứ mềm mỏng quá sẽ bị hại và giờ đây đã đến nước này thì... tôi kể lại cảnh trong sân và gần như toàn bộ cuộc cãi lộn xảy ra sau đó mà chẳng hề sợ hãi chút nào. Tôi nghĩ điều đó cũng không thể gây tổn hại gì lắm đến cô chủ Linton, trừ phi cô ấy sau này muốn thế bằng cách đứng ra bảo vệ cho vị khách của mình. Cậu chủ Edgar Linton thấy khó nghe mà tôi nói hết câu chuyện. Những câu nói đầu tiên của cậu ấy cho thấy cậu ấy đã không coi vợ mình là không đáng trách.

- Thế này thì không thể chịu nổi - cậu ấy kêu lên - thật nhơ nhuốc vì cô ấy lại đi nhận hắn là bạn của mình và buộc tôi cũng phải tiếp đón hắn như bạn! Chị Ellen hãy gọi cho tôi hai tên gia nhân ở phòng lớn lại đây. Catherine sẽ không được nấn ná lâu hơn nữa ngồi cãi vã với tên vô lại đó... tôi chiều cô ấy thế là đủ lắm rồi.

Cậu Edgar đi xuống nhà và sau khi ra lệnh cho hai tên gia nhân đợi ở hành lang đã đi đến nhà bếp, có tôi theo sau. Hai người ngồi trong đó đanh tranh cãi nhau một cách dữ dội, ít ra cô chủ Linton đang rầy la còn mãnh liệt hơn lúc nãy; Heathcliff đã ra đứng bên cửa sổ đầu rũ xuống có vẻ sợ hãi trước sự mắng mỏ của cô chủ rõ ràng là rất ác liệt. Hắn ta nhìn thấy cậu chủ trước, nên làm động tác thật nhanh báo cho cô chủ hãy im lặng, và cô đã làm theo ngay khi phát hiện ra lí do mà hắn ta mật báo.

- Sao lại thế này hả? - Cậu chủ Linton hỏi vợ - cô còn có khuôn phép gì không mà lại đứng ở đây để nghe tên vô lại đó văng với mình vậy hả? Chắc đấy là câu chuyện bình thường nên cô không coi là gì phải không chắc cô đã quen cách ăn nói hạ đẳng đó của hắn và cô cũng tưởng là tôi cũng có thể nghe quen hay sao?

- Thế anh đứng nghe ở ngoài cửa đó hả, Edgar? - Cô chủ hỏi bằng một giọng có tính toán hẳn hoi nhằm kích động chồng mình, ám chỉ cô cũng cóc cần mà còn khinh bỉ sự khó chịu của chồng nữa là đằng khác.

Khi nghe câu đầu thì Heathcliff còn ngước mắt lên nhìn, nhưng khi nghe đến câu tiếp theo thì hắn đã bật cười khinh khỉnh nhằm mục đích cuốn hút sự chú ý cậu chủ về phía hắn. Hắn đã thành công nhưng Edgar không có ý nổi giận để làm cho hắn khoái trí.

- Tôi đã nhịn cậu từ bấy đến giờ - cậu chủ nói khẽ - không phải là vì tôi không hay biết gì về tính cách đồi bại không khỏi của cậu mà là tôi cảm thấy cậu chỉ chịu một phần trách nhiệm về việc đó, còn như Catherine mà muốn giữ quan hệ quen biết với cậu, tôi cũng đã đồng ý... một cách ngớ ngẩn. Sự hiện diện của cậu ở đây là nọc độc gây tổn hại đến đạo đức, gây nhiễm độc đến người có đạo đức nhất, nên vì lí do đó, và cũng để chặn hậu quả tồi tệ hơn, tôi cương quyết không đồng ý từ nay về sau để cậu vào nhà này. Lúc này tôi cũng xin thông báo để cậu hay rằng cậu phải rời khỏi nơi này ngay lập tức. Chỉ chậm "Ba phút" sẽ làm cho việc cậu rời khỏi đây trở thành cưỡng bức và nhục nhã.

Heathcliff đưa con mắt đầy giễu cợt nhìn từ đầu đến chân cậu chủ.

- Catherine con cừu này của cô lại đi dạo cứ như mình là một con bò mộng ấy! - Hắn nói - có nguy cơ là sọ của nó mà đâm phải khớp ngón tay của tôi sẽ bị vỡ mất. Ôi, lậy chúa! Thưa ông Linton, tôi vô cùng lấy làm tiếc là ông không đáng bị đánh gục!

Cậu chủ của tôi liếc nhìn ra ngoài hành lang và ra hiệu cho tôi đi tìm mấy gia nhân kia, vì cậu đâu có ý định liền đánh nhau với hắn. Tôi làm theo nhưng cô chủ Linton nghi ngờ bèn đi theo liền, nên khi tôi định gọi thì cô chủ kéo giật tôi vào, đóng sầm cửa và khóa trái lại.

- Trời, sòng phẳng quá nhỉ! - Cô chủ nói, đáp lại cái nhìn ngỡ ngàng đến tức giận của chồng - nếu anh không có can đảm đánh anh ta, thì xin lỗi đi hoặc để cho anh ta đánh vậy. Có như thế anh mới chừa thói cứ cho là mình dũng cảm lắm đấy. Không đâu anh chưa kịp lấy được chìa khóa thì tôi đã nuốt trôi vào bụng rồi! Hai người đã thưởng cho lòng tốt của tôi như thế này có

sướng không chứ! Một người thì bản chất quá yếu đuối, còn kẻ kia thì quá xấu xa tồi tệ, thật may cho tôi là tôi đã được hai mẫu người vô ơn mù quáng ngu xuẩn thậm chí đến lố bịch. Anh Edgar tôi lúc nào cũng bảo vệ anh và gia đình anh, nhưng giờ đây tôi muốn Heathcliff đánh cho anh nhừ tử vì anh dám nghĩ ác về tôi!

Không cần đến một trận đòn để gây tác động đó đến cậu chủ. Cậu định giằng chiếc khóa khỏi tay Catherine thế là cô ấy ném ngay vào chỗ phần nóng nhất của đống lửa an toàn, còn cậu chủ Edgar run bắn lên, diện mạo trắng bệch trông như người chết trôi. Dù cố gắng mấy cậu ấy cũng không sao tránh được nỗi xúc động quá mức ấy, vừa đau đớn lại vừa tủi nhục, choán lấy khắp người. Cậu ấy ngồi tựa lưng vào ghế và lấy tay che mặt.

- Trời đất ơi! Ngày xưa mà thế này là anh được phong hiệp sĩ rồi đấy! - Cô Catherine Linton thốt lên - chúng ta đã bị đánh bại! Chúng ta thua rồi! Heathcliff chẳng bõ đánh anh đâu, vì như thế khác nào dùng cả một đoàn binh đánh đàn chuột nhắt. Thôi vui lên! Không ai đánh anh đâu! Anh còn chưa phải thuộc loài cừu, mà chỉ là loài thỏ con còn hơi sữa thôi.

- Tôi chúc cô vui vẻ với tên hèn nhát như cáy đó nhé, cô Cathy! - Người bạn của cô chủ nói - tôi xin có lời khen về sở thích của cô đấy. Cô thích cái của nhút nhát, còn đang chảy dãi đó hơn tôi rồi! Tôi không đánh anh ta đâu mà sẽ đá anh ta cho thỏa trí. Có phải anh ta đang khóc hay sắp ngất xỉu vì sợ hả?

Người bạn đó tiến lại và đẩy chiếc ghế mà cậu chủ đang ngồi. Nhẽ ra hắn ta nên giữ lại khoảng cách vì cậu chủ đã nhanh chân đứng phắt dậy và đấm hắn một quả vào cổ họng, nếu như người nhẹ cân hơn thì đã nằm thẳng cẳng rồi. Cú đòn đó làm hắn phải đứng thở một lúc; và trong lúc còn đang bị nghẹn thì cậu chủ Linton đi ra cửa sau vào sân, rồi từ đó đi ra lối cổng trước.

- Thấy chưa! Thế là đừng có đến đây nữa nhé!- Catherine nói - thôi đi khỏi đây đi, anh ấy sẽ quay lại với hai khẩu súng trong tay và có đến nửa tá trợ thủ đấy. Dĩ nhiên anh ấy mà nghe được cuộc đối thoại của chúng ta, anh ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho anh đâu. Anh đã xử sự tồi tệ đối với tôi,

Heathcliff ạ! Nhưng mà thôi, đi nhanh khỏi đây đi. Tôi thà thích trông thấy Edgar bị dồn đến đường cùng còn hơn là trông thấy anh như vậy.

- Thế cô cho là tôi sẽ bỏ đi mang theo cú đấm nóng bỏng nơi cổ họng sao? - Hắn ta gào lên - không, không đời nào! Tôi sẽ đập gãy sườn hắn tan vụn như đập một hạt dẻ thối mục trước khi tôi đi ra khỏi đây! Tôi mà không đánh gục hắn nằm sõng xoài xuống đây vào lúc này thì tôi cũng sẽ giết chết hắn vào lúc khác, do là cô quý mạng sống của hắn hãy cứ để tôi đến với hắn!

- Cậu ấy không quay lại đâu - tôi nói chen vào, bịa một câu nói dối - có một người xà ích và hai người làm vườn nên chắc ông không phải đợi đến lúc bị họ tống ra ngoài đường chứ! Người nào cũng cầm gậy, và chắc chắn cả cậu chủ nữa đang đứng theo dõi bên cửa sổ phòng khách xem họ hoàn thành mệnh lệnh như thế nào.

Những người làm vườn và người xà ích đã có mặt ở đó, nhưng có cả cậu chủ Linton. Họ đã đi vào sân. Heathcliff đắn đo trong giây lát quyết định tránh cuộc đụng độ với ba kẻ tay chân kia, nên hắn liền với ngay lấy gậy sắt cời bếp, đập tan khóa cửa trong và chạy trốn vừa lúc ấy mọi người kéo vào.

Cô chủ Linton rất đỗi hồi hộp đã ra hiệu cho tôi đưa cô lên gác. Cô ấy không hay biết việc tôi cũng can dự vào chuyện ầm ĩ đó, nên tôi cũng lo làm sao giữ kín chuyện với cô ấy.

- Tôi gần như bị mất trí, chị Nelly ạ! - Cô chủ kêu lên, thả mình xuống chiếc ghế bành - có đến hàng vô vàn chiếc búa nện vào đầu tôi đấy! Hãy nói với Isabella đừng có vác mặt gặp tôi nhé. Chuyện ầm ĩ này là do con bé đó gây ra, nên nếu nó hay bất cứ ai mà làm tôi nổi giận lúc này thì tôi sẽ điên lên đấy. Chị cũng nói với anh Edgar là nếu mà anh ấy gặp tôi tối nay thì tôi sẽ phát ốm nặng đấy. Tôi mong điều đó sẽ chứng minh là đúng thế. Anh ấy đã làm tôi sững sờ cả người và vô cùng đau khổ! Tôi muốn làm cho anh ấy sợ hãi. Vả lại có thể anh ấy đến và tuôn ra hàng tràng những lời phỉnh báng hay than phiền, chắc chắn là tôi sẽ buộc tội anh ấy trở lại và có trời mới biết là chúng tôi sẽ đi đến đâu! Chị sẽ làm như vậy chứ chị Nelly tốt bụng? Chị biết rằng tôi chẳng có gì đáng trách trong chuyện này cả. Anh ấy bị ma ám

sao lại đi nghe trộm thế không biết? Chị đi rồi nên không biết chứ thật ra câu chuyện của Heathcliff nghe cũng chướng lắm; nhưng lẽ ra tôi đã có thể tách anh ta ra khỏi Isabbella sớm mới phải thì những gì còn lại đâu còn nghĩa lí gì nữa. Giờ thì mọi chuyện hỏng bét cả vì những hành động của anh chàng ngốc nghếch, ai lại khao khát đi nghe những xấu xa của bản ngã ám ảnh một số người như ma quỷ ấy! Nếu Edgar mà không bao giờ nghe lỏm được câu chuyện của chúng tôi chắc anh ấy cũng chẳng bao giờ tồi tệ đến mức đó cả. Thật vậy khi anh ấy xấn xổ nói với tôi bằng một giọng vô lí, đến ớn sau khi tôi đã mắng Heathcliff đến khản cả cổ vì anh ấy, thì đến nước này tôi cũng mặc kệ họ, muốn làm gì nhau thì làm, đặc biệt tuy lúc này sự việc đã qua đi, chắc hẳn tất cả chúng tôi sẽ li tán nhau không biết đến bao giờ! Được, nếu như tôi mà không thể giữ Heathcliff là bạn của mình, nếu Edgar cứ ti tiện và ghen tuông, tôi sẽ làm tan nát trái tim họ bằng cách làm tan nát lòng mình. Có lẽ đấy là cách nhanh nhất để kết thúc tất cả khi tôi bị dồn vào chân tường! Nhưng đấy là một hành động cần phải được duy trì vì một niềm hi vọng hão huyền; tôi sẽ không để Linton phải ngạc nhiên vì chuyện đó đâu. Đến thời điểm này anh ấy đã thận trọng vì sợ khiêu khích tôi; hẳn chị phải thấy được mối nguy hiểm khi từ bỏ cách sử xự đó mà nhắc nhở anh ấy về tính khí nóng nảy của tôi, một khi mà bị kích lên thì cứ gọi là chỉ có điên thôi. Tôi mong sao chị có thể từ bỏ cái vẻ lãnh đạm khỏi bộ mặt của chị đi và tỏ ra lo lắng đến tôi hơn đi!

Vẻ lạnh lùng của tôi khi nhận những lời chỉ giáo đó rõ ràng là có phần gây bực mình, vì cô chủ đang nói với tấm lòng chân thành nhưng tôi tin một người có thể trù tính sao để chuyển những cơn giận dữ của mình thành có lợi thì có thể dùng ý chí của mình để kiềm chế được bản thân một cách khá tốt, thậm chí ngay cả khi chịu ảnh hưởng của những cơn giận dữ đó và như cô chủ nói thì tôi không muốn "dọa" chồng cô ấy và chỉ làm cho cậu chủ thêm bực mình nhằm mục đích phục vụ cho tính ích kỉ của cô chủ mà thôi. Do vậy tôi chẳng nói gì khi gặp cậu chủ đi về phía nhà khác, nhưng tôi cũng tự tiện quay lại để nghe xem liệu họ có lại cãi nhau không. Cậu chủ nói trước.

- Cứ ngồi yên đấy, Catherine - cậu ấy nói, giọng không có vẻ gì là tức giận, nhưng lại đượm nỗi buồn chán - anh sẽ không ở lại. Anh cũng không đến

cãi lộn, cũng không để hòa giải, nhưng anh muốn liệu sau những gì xảy ra vào lúc chiều tối, em có ý định tiếp tục mối quan hệ mật thiết với…

- Ôi, trời - cô chủ nói chen vào, giậm chân - trời ơi, lúc này chúng ta đừng có phải nghe chuyện đó có được không! Cái máu lạnh của anh không thể chuyển thành cơn sốt được đâu, mạch máu của anh toàn nước đá thôi, mà máu của em thì đang sôi lên, nên trước cảnh lạnh lùng đó làm cho chúng cứ nhảy lên thon thót ấy.

- Để tống khứ tôi thì hãy phải trả lời câu hỏi của tôi đi đã - cậu chủ Linton kiên trì nói - em phải trả lời, mà sự hung bạo đó cũng không hề làm cho anh sợ đâu. Em là người kiên cường như ai cơ mà. Thế em sẽ bỏ Heathcliff ngay sau đây, hay là em sẽ bỏ anh, hả? không thể nào cùng một lúc em vừa là bạn của anh vừa là bạn của hắn được. Anh cương quyết muốn biết em chọn ai.

- Em cần ở lại một mình! - Catherine kêu lên một cách giận dữ - em ra lệnh đấy! Thế anh không thấy là em không thể chịu đựng được sao? Anh Edgar anh hãy để em yên!

Cô chủ rung chuông cho đến khi nó vỡ toang ra, tôi đủng đỉnh bước vào. Thử tính khí của vị thánh thế là đủ rồi, thật là một cơn giận vô lí, đến khủng khiếp! Cô ấy nằm đập đầu vào cánh tay chiếc ghế bành. Nghiến răng kèn kẹt, khiến cho anh cũng phải nghĩ khéo cô ấy làm vỡ vụn răng ra từng mảnh mất! Cậu chủ Linton đứng nhìn cô chủ mà lòng hối tiếc và sợ hãi. Cậu ấy bảo tôi đi lấy nước. Cô ấy không còn hơi để nói nữa. Tôi mang vào một cốc nước đầy, nhưng cô ấy không uống, tôi liền vẩy lên mặt. Trong loáng một cái cô ấy duỗi thẳng người cứng đơ, mắt trợn ngược lên, còn hai má tái mét và xám xịt, trông như chết rồi. Cậu chủ Linton trông hoảng hốt.

- Chẳng có gì hệ trọng đâu - tôi thì thầm. Tôi không muốn cậu chủ quy hàng, mặc dù trong lòng, tôi không thể nào không sợ được.

- Môi cô chủ có máu này! - Cậu chủ nói, người run bắn lên.

- Không sao đâu! - Tôi đáp lại một cách chua chát. Rồi tôi kể cho cậu ấy nghe là tại sao cô chủ quyết định bày trò lên cơn điên ấy trước khi cậu chủ

vào. Tôi khinh suất kể lại to quá và cô chủ đã nghe thấy, thế là cô ấy bật dậy, tóc xõa xuống vai, mắt long xòng xọc, các cơ ở cổ và cánh tay nổi lên cuồn cuộn đến khác thường, tôi yên trí kì này ít ra mình cũng nát xương, song cô ấy chỉ nhìn trừng trừng quanh một tí, rồi lao ra khỏi phòng. Cậu chủ sai tôi đi theo, tôi làm theo, đi đến tận cửa phòng của cô chủ, song cô chủ ngăn tôi không cho tiến lại gần thêm nữa.

Đến sáng cô chủ không xuống nhà ăn sáng, nên tôi có lên hỏi xem cô ấy có muốn mang lên nhà không. "Không!" - Cô ấy đáp lại một cách kiên quyết. Đến bữa tối và buổi uống trà cũng vậy, rồi đến ngày hôm sau nữa, cũng vẫn nhận được câu trả lời y như thế, còn cậu chủ Linton ngồi đọc sách trong phòng thư viện, cũng chẳng đoái hoài hỏi thăm vợ ra sao. Hai anh em, cả cậu chủ và cô Isabella ngồi nói chuyện với nhau hàng giờ, trong đó cậu chủ cố tìm hiểu xem cô em gái có thật sự sợ hãi trước những bước lấn tới của Heathcliff, nhưng cậu ấy chẳng thu được gì ngoài mấy câu đáp lại có tính chất lảng tránh và cậu ấy đành phải thôi không chất vấn gì nữa một cách không được thỏa mãn. Dẫu sao cậu ấy cũng cảnh báo thêm một cách nghiêm khắc rằng nếu cô Isabella mà điên đầu mà đi khuyến khích cái tên tán gái vô lại đó, thì mối quan hệ anh em giữ cô ấy và cậu chủ coi như chấm dứt.

CHƯƠNG 12

Trong khi cô Isabella Linton thẫn thờ đi quanh quẩn trong vườn, không nói không rằng, nước mắt lưng tròng, thì anh trai lại ngồi lì giữ đống sách nhưng chẳng mở cuốn nào ra đọc cả, trông mệt mỏi. Tôi đoán chắc là cậu ấy vẫn cứ mong một cách mơ hồ rằng Catherine hối hận với cư xử của mình, sẽ tự nguyện đến xin lỗi và tìm cách hòa giải, trong khi đó cô chủ vẫn một mực tuyệt thực, nhưng vẫn cứ đoán già đoán non thể nào Edgar ăn cũng bị nghẹn vì không có cô ấy và chỉ vì lòng hãnh diện đã giữ cậu ấy lại, chưa vội chạy đến quỳ xuống dưới chân cô ấy mà thôi. Còn tôi trong lúc đi dọn dẹp nhà cửa vẫn cứ tin là khu ấp chỉ có một người là còn biết điều hay lẽ phải và con người đó ở ngay trong tôi. Tôi chả hơi đâu đi chia rẽ những đau khổ với cô tiểu thư đó, mà tôi cũng chẳng phí sức mà đi thuyết phục cô chủ đừng làm thế, cũng chẳng phải quan tâm đến những tiếng thở dài của cậu chủ, người đang khao khát được nghe nói đến tên cô chủ vì có thể cậu ấy sẽ không được nghe nói đến nữa. Tôi dứt khoát để mặc họ, rồi mặc cho công việc tiến triển chậm chạp đến ớn lên được, cuối cùng tôi bắt đầu cũng thấy có một chút tiến bộ như là tôi dự đoán lúc ban đầu.

Đến ngày thứ ba, cô chủ Linton mở chốt cửa, rồi sau khi uống hết chỗ nước trong đủ các loại bình, lại muốn đổ đầy và muốn có một liễn cháo vì biết là mình đang đói lả. Tôi biết là cô ấy làm thế cốt để bay đến tai Edgar, nhưng tôi không tin như vậy, cho nên tôi chẳng nói với ai, mà chỉ mang lại cho cô chủ một ít trà và bánh mì khô. Cô ấy ăn lấy ăn để, rồi lại đổ người xuống ghế, nắm chặt hai bàn tay và rên rỉ.

- Trời, ta chết mất - cô ấy kêu lên - vì không có ai quan tâm đến ta cả. Nhẽ ra ta không nên ăn những thứ đó làm gì - rồi một lát sau, tôi lại nghe thấy cô chủ thì thầm - không ta sẽ không chết… mà anh ấy sẽ vui sướng lắm… anh ấy hoàn toàn không yêu mình nên mới không nhớ gì đến mình chứ!

- Thế cô chủ còn cần gì nữa không ạ? - Tôi hỏi cố có vẻ mặt bình tĩnh, mặc cho cô chủ có bộ mặt tái mét và cử chỉ thái quá đến kì lạ.

- Thế anh chồng chẳng có tình cảm kia đang làm gì hả? - Cô ấy hỏi, đẩy những mớ tóc dầy rối tung khỏi bộ mặt tiều tụy - thế anh ta đang rơi vào tình trạng đờ đẫn hay anh ta chết rồi hả?

- Cả hai đều không phải - tôi đáp lại - nếu cô chủ ý nói đến cậu chủ Linton thì cậu ấy khỏe mạnh lắm, mặc dù cậu ấy phải lao vào công việc nghiên cứu nhiều hơn là cần thiết. Lúc nào cũng thấy cậu ấy vùi đầu vào đống sách, vì cậu ấy cũng chẳng có chỗ nào để đi chơi.

Nhẽ ra tôi không nên nói cái đó nếu như tôi đã biết được hoàn cảnh thật của cô chủ, nhưng tôi không sao bỏ được ý nghĩ là chính cô ấy đã đóng một vai trong cuộc gây rối loạn của mình.

- Giữa những đống sách sao! - Cô ấy kêu lên vô cùng bối rối - mà ta thì đang sống dở chết dở đây! Đang kề miệng huyệt đây! Ôi, lạy Chúa! Thế không biết anh ấy có hay là ta đã thay đổi đến thế nào không? - Cô chủ nói tiếp, soi mình trong gương treo trên bức tường đối diện - có phải đó là Catherine Linton không? Anh ấy tưởng tượng ta như một con vật cảnh, trong một vở kịch cũng nên. Thế chị không thể thông báo cho anh ấy biết rằng đó là một sự nghiêm chỉnh lắm sao? Chị Nelly này, nếu chưa phải là quá muộn thì ngay khi tôi biết được anh ấy cảm thấy như thế nào, thì tôi sẽ lựa chọn giữ hai điều: Hoặc là sẽ chết đói ngay, mà điều đó sẽ không phải là sự trừng phạt nếu như anh ấy còn có trái tim, hoặc là phục hồi sức khỏe và rời khỏi nơi đây. Có phải lúc này chị đang nói thật về anh ấy không? Hãy cẩn thận. Có phải thực là anh ấy rất thờ ơ với cuộc sống của tôi không?

- Ồ, thưa cô chủ - tôi trả lời - cậu chủ không có ý kiến gì về sự loạn trí của cô chủ cả. Mà cậu ấy cũng không sợ nếu cô chủ muốn chết đói.

- Thế chị cho là không à? Thế chị không thể nói với anh ấy là tôi sẽ làm thế à? - Cô chủ đáp lại - hãy khuyên anh ấy đi! Hãy nói lên ý kiến của riêng mình đi, nói rằng chị biết chắc là tôi sẽ làm thế!

- Không, cô chủ đã quên, cô Linton ạ - tôi gợi ý - rằng cô đã ăn rất ngon vào sáng nay và ngày mai cô sẽ thấy hiệu quả tốt đẹp của việc đó.

- Giá như tôi mà biết chắc rằng việc đó sẽ giết chết anh ấy - cô chủ ngắt lời - tôi sẽ tự tử ngay! Ôi, ba đêm thật khủng khiếp, tôi không thể nhắm mắt được… tôi bị dày vò quá! Tôi như bị ma ám ấy, chị Nelly ạ! Nhưng tôi bắt đầu thấy tưởng tượng ra là chị không thích tôi. Thật là lạ! Tôi nghĩ dẫu cho mọi người có căm ghét và khinh bỉ nhau, họ cũng không thể nào không yêu mến tôi. Và họ sẽ biến thành kẻ thù trong một vài giờ, đúng là họ thế đấy, tôi tin vậy mà; những người ở đây này. Thật khủng khiếp khi phải đối mặt với cái chết, bị vây quanh bởi những bộ mặt lạnh tanh! Isabella hoảng sợ và ghê tởm đến nỗi không giám bước vào phòng mà thật khủng khiếp khi phải chứng kiến Catherine ra đi. Còn Edgar phải đứng nghiêm ở đó mà nhìn thấy sự việc đó qua đi, rồi sau đó bày tỏ lòng biết ơn Chúa khi cảnh yên bình đã được lập lại và được trở lại với sách! Ôi nhân danh tất cả những gì cảm thấy được, vậy vì cái gì mà anh ấy lại đọc sách trong khi tôi đang sắp chết thế này?

Cô chủ không chịu nổi khái niệm mà tôi nhồi nhét vào đầu về sự cam chịu có tính triết lí của cậu chủ Linton. Vật mình mẩy, mỗi lúc cô chủ lại trở nên điên dại hơn, cô ấy lấy răng cắn xé gối, rồi vùng dậy, người nóng bừng bừng, bảo tôi phải mở cửa sổ ra. Lúc đó đang là giữa mùa đông, gió bắc thổi mạnh nên tôi phản đối. Những nét thoáng qua trên khuôn mặt cùng những thay đổi trong tâm trạng khiến cho tôi bắt đầu thấy hoảng, làm tôi nhớ lại bệnh tình của cô ấy trước đây và bác sĩ cấm không để cho cô ấy nổi nóng. Một phút trước đó cô ấy còn hung dữ thì lúc này đây, một tay chống và không để ý đến việc tôi có tuân theo lời cô ấy hay không, cô ấy dường như tìm ra được trò giải trí con nít bằng cách giật những chiếc lông chim từ chỗ mà cô ấy mới xé toang ra, rồi xếp chúng lên trên tấm đệm ga giường theo trình tự các loại lông khác nhau; đầu óc cô ấy phiêu diêu sang những liên tưởng khác.

- Đó là lông gà tây - cô ấy thì thầm một mình - còn đây là lông vịt trời đây là lông chim bồ câu. Ồ, họ lại nhét lông chim bồ câu vào ghế thế này, chắc chắn ta không chết rồi! (Theo như mê tín của dân phương Bắc lông chim bồ câu dùng để ngăn chặn linh hồn lìa khỏi xác). Mình sẽ trải xuống sàn khi

mình nằm xuống. Còn đây là lông gà gô; mà đây nữa, có trộn giữa hàng ngàn thứ lông khác nhau ta vẫn nhận ra, đó là lông chim te te - một loại chim xinh xinh chao liệng trên đầu giữa vùng đầm lầy. Nó muốn trở về tổ của nó, vì những đám mây đã chạm vào sóng lừng, nên lũ chim dự cảm được mưa sắp đến. Chiếc lông này nhặt được ở chỗ lò sưởi, con chim không bị bắn. Tổ của nó trông rõ vào mùa đông, đầy những bộ xương nhỏ tí. Heathcliff đã từng đặt bẫy ở đó và những con chim bố mẹ không giám đến. Sau đó tôi đã bắt anh ta hứa không bao giờ săn bắn chim le te và anh ta đã không làm thế. Còn cả những thứ này nữa! Thế anh ta đã bắn chim le te hả chị Nelly? Có phải tất cả chỗ lông ấy màu đỏ không? Để tôi xem nào!

- Thôi cái trò trẻ con ấy đi, cô chủ ạ! - Tôi nói chen vào, giằng cái gối ra và úp những chỗ thủng xuống cái nệm, vì cô chủ đang lôi từng nắm ra. Hãy nằm xuống và nhắm mắt lại, cô đang mê sảng đấy. Lộn xộn tứ tung cả! Lông chim bay khắp nhà như tuyết rơi đây này.

Tôi chạy khắp nhà để gom lại.

- Chị Nelly ơi, tôi thấy chị đã là một bà già rồi - cô chủ nói tiếp một cách mơ màng - chị đã có tóc bạc và hai vai gập xuống. Cái giường này là một động tiên dưới Vách núi Penistone và chị đang lượm những mũi tên bằng đá lửa để ném đùa những con mụ yêu tinh, cứ giả đò đấy vì những cuộn len. Năm mươi năm nữa chị sẽ thấy mình như thế đấy, còn bây giờ thì chưa đâu. Chị Lầm rồi, tôi đâu có mê sảng, bằng không tôi đã tin chị đúng là mụ phù thủy héo hon đó và tôi cũng đã ở dưới vách núi Penistone mà tôi biết giờ đã là ban đêm và hai cây nến trên bàn làm cho cái bàn là than trở nên đen láy như hạt huyền.

- Cái bàn là than ư? Ở, đâu cơ chứ? - Tôi hỏi - cô chủ đang nói mơ đấy!

- Nó dựng ở tường ấy, lúc nào chả ở chỗ ấy - cô chủ nói - nó trông lúc nào cũng kì lạ, tôi soi rõ cả mặt mình ở đó cơ mà!

- Trong phòng làm gì có cái bàn là nào, mà từ trước đến giờ cũng làm gì có - tôi nói, ngồi lại và cuộn rèm lên để theo dõi được cô ấy.

- Thế chị không nhìn thấy bộ mặt đó à? - Cô chủ hỏi, nhìn trân trân vào cái gương.

Tôi nói thế nào thì nói, vẫn không sao làm cho cô chủ hiểu được đó chính là mặt của cô ấy, thế là tôi đứng dậy lấy cái khăn choàng che cái gương đi.

- Nó vẫn ở đằng sau đó! - Cô chủ tiếp tục nhìn vào một cách lo lắng - mà nó lại động đậy nữa. Ai vậy nhỉ? Tôi hi vọng nó sẽ ra khỏi khi chị đi rồi! Ôi! Chị Nelly, phòng này có ma! Tôi sợ ở lại một mình lắm!

Tôi cầm lấy bàn tay cô ấy và bảo cô ấy hãy trấn tĩnh. Một loạt cơn rùng mình làm cho toàn thân cô chủ bị co giật, vậy mà cô ấy vẫn cứ nhìn chằm chằm về cái gương.

- Không có ai ở đây đâu! - Tôi khẳng định - đó chính là cô chủ đấy, cô Linton ạ. Cô chủ đã biết như thế từ lúc nãy còn gì.

- Là tôi ư! - Cô ấy há hốc mồm - và đồng hồ đã điểm mười hai giờ! Vậy là đúng rồi! Thật đáng sợ!

Những ngón tay của cô ấy nắm chặt lấy quần áo và kéo lên mặt. Tôi định lẻn ra cửa để gọi chồng cô ấy biết, nhưng rồi tiếng kêu the thé lên gọi tôi trở lại. Cái khăn che chiếc gương đã rơi khỏi khung.

- Sao, có chuyện gì vậy? - Tôi hét lên - bây giờ ai là người nhát gan nào? Hãy tỉnh lại đi! Đó là cái gương soi, cô chủ Linton à, cô soi mình vào đó, có cả tôi trong đó nữa, đang đứng cạnh cô đây này.

Người run lên bối rối, cô ấy ôm chặt lấy tôi, nhưng nỗi sợ dần dần biến khỏi mặt cô ấy, vẻ nhợt nhạt đã nhường chỗ cho vẻ hồng hào vì ngượng ngịu.

- Ôi trời! Tôi cứ nghĩ mình đang ở tại nhà - cô ấy thở dài - tôi cứ nghĩ mình đang nằm trong buồng của mình ở bên Đỉnh Gió Hú cũng do tôi yếu quá, đầu óc rối tung rối mù lên nên tôi ăn nói mê sảng. Đừng nói gì nhé, nhưng chị hãy ở lại với tôi. Tôi sợ mình ngủ thiếp đi mất, những cơn mơ tôi sợ lắm.

- Một giấc ngủ ngon làm cho cô khỏe ra đấy - tôi đáp lại - nên tôi mong sao nỗi đau khổ này sẽ khiến cho cô chủ không định để mình nhịn đói nữa.

- Ôi, ước gì tôi được nằm trên chiếc giường chính tôi ở ngôi nhà cũ kia! - Cô ấy lại nói tiếp một cách chua chát, siết chặt bàn tay của mình lại - và tiếng gió thổi trong hàng cây linh sam bên chỗ cửa mắt cáo. Hãy để tôi cảm thấy điều đó. Cơn gió đó thổi thẳng từ khu đầm lầy đến, hãy để tôi hít một hơi!

Để cho cô ấy yên lòng, tôi mở hé cửa sổ một lát. Một luồng gió lạnh thổi vào, rồi tôi đóng cửa và trở lại vị trí của mình. Lúc này cô ấy đã nằm yên, mặt đầm đìa nước mắt. Cơ thể kiệt quệ khiến cho tinh thần của cô ấy quỵ hẳn. Sự nổi giận của Catherine lúc này đây không khác gì là một đứa bé đang rên rỉ khóc.

- Tôi chôn mình trong này đã được bao lâu rồi? - Cô ấy hỏi, đột nhiên hăng hái hẳn.

- Từ tối hôm thứ hai - tôi đáp lại - và lúc này đã là tối thứ năm, mà đúng ra vào giờ này đã là sáng sớm thứ sáu rồi.

- Gì cơ! Vẫn trong một tuần à? - Cô chủ reo lên - mới một thời gian ngắn thế thôi à?

- Cũng tương đối dài để sống chỉ với nước lã và cáu giận, chứ không còn gì khác cả - tôi nhận xét.

- Hừm, tưởng phải lâu hơn thế ấy chứ, người mệt rũ ra đây này - cô chủ buột miệng một cách ngờ vực - chắc hẳn phải lâu hơn thế. Tôi nhớ mình ở trong phòng khách sau khi họ cãi nhau và Eadgar lúc ấy gây sự đến là khiếp. Ngay khi tôi đóng sập cửa lại, bóng tối bao trùm lên tôi, còn tôi thì ngã xuống sàn nhà. Tôi đã không thể giải thích cho Edgar hiểu rằng chắc chắn tôi bị lên cơn co giật, hoặc là lên cơn điên khùng nếu như anh ấy cứ châm chọc tôi mãi! Tôi có điều khiển được cái lưỡi, bộ óc đâu, mà anh ấy lại không đoán được sự đau khổ của tôi, có lẽ điều đó chỉ tổ làm cho tôi lại cố muốn chạy trốn khỏi anh ấy và không muốn nghe thấy tiếng nói của anh ấy. Chờ đến lúc tôi đã phục hồi tương đối tốt để có thể nhìn thấy và nghe được thì trời đã rạng sáng, và chị Nelly ạ, tôi sẽ kể cho chị nghe tôi nghĩ gì nhé và

điều gì đã liên tục xảy ra cho đến khi tôi sợ cho lí trí mình. Tôi nằm đó, đầu tựa vào bàn chân. Mắt nhìn lờ mờ thấy khoang vuông cửa sổ xám xịt, nghĩ chắc mình đang bị nhốt trên chiếc giường khung gỗ sồi bên nhà mình, thế rồi lòng tôi tan nát vì vô cùng đau khổ mà khi tỉnh dậy, không thể nào nhớ được nữa. Tôi cân nhắc lo là mình sẽ phát hiện ra cái gì đó, mà lạ chưa, trong suốt bảy năm qua, đến lúc ấy mới thấy cuộc sống của tôi trở nên trống rỗng! Tôi đã không nhớ là đã có những năm tháng đó nữa. Tôi còn là một đứa bé, cha tôi vừa được chôn cất xong, và sự bất hạnh của tôi trở nên lớn hơn khi anh Hindley ra lệnh cho tôi phải tránh xa Heathcliff. Lần đầu tiên tôi nằm một mình, và khi tỉnh dậy sau đêm trải qua buồn thảm khóc hết cả nước mắt, tôi giơ tay ra định đẩy tấm vách ngăn sang bên thì nó chạm ngay vào mặt bàn! Tôi lia bàn tay dọc theo tấm thảm, rồi tự nhiên nhớ ra, nỗi đau đớn trước đó đã bị cơn tuyệt vọng lên đỉnh điểm nuốt chửng. Tôi không sao nói được là mình lại cảm thấy thảm hại đến như vậy, chắc hẳn đó là một sự loạn trí nhất thời, vì hầu như chẳng có nguyên nhân gì. Nhưng tôi nghĩ là vào lúc mười hai tuổi, tôi đã bị bứt khỏi khu Cao Nguyên và mọi sự tiếp xúc thời thơ ấu, và xét cho cùng, chẳng khác gì Heathcliff vào thời gian đó, rồi ngay một lúc lại phải chuyển thành con dâu nhà Linton, là bà chủ ấp Thrushcross, làm vợ một kẻ xa lạ, trở thành một người bị đi đày, một kẻ bị ruồng bỏ khỏi cái nơi đã từng là thế giới của mình. Chị có thể tưởng tượng ra cái vực thẳm mà tôi đã phải nằm gọn trong đó không! Chị cứ lắc đầu mà không tin đi, chị Nelly ạ, chính chị đã tác động làm cho tôi bối rối! Nhẽ ra chị phải nói với Edgar, đúng là thế, và buộc anh ấy phải để tôi yên mới đúng! Trời, người tôi đang bừng bừng lên đây! Tôi muốn ra ngoài quá rồi! Ước gì mình lại là một đứa con gái, nửa hoang dã nửa cứng rắn, và được tự do… và cười nhạo trước mọi tổn thương, chứ không điên lên vì chúng! Tại sao tôi lại phải thay đổi đến vậy? Tại sao máu tôi lại phải sôi tiết lên như điên vì mấy lời vớ vẩn đó nhỉ? Tôi tin chắc mình sẽ trấn tĩnh lại nếu như mình đã từng được ở giữa những cây thạch nam trên những ngọn đồi kia. Hãy mở toang cửa sổ lại đi, rồi cài cho nó đừng đóng lại! Nhanh tay chân lên kìa, sao chị không nhúc nhích người thế kia?

- Vì tôi không muốn cô chết rét, cô chủ ạ - tôi trả lời.

- Chị muốn tôi chết đi cho rồi chứ gì - cô chủ sưng sỉa nói - nhưng tôi cũng chưa đến lúc hết hơi đâu; để tôi tự mở lấy.

Tôi chưa kịp ngăn cô chủ thì đã thấy cô ấy từ trên giường xuống, loạng choạng chân nam đá chân xiêu đi qua phòng, ngật ngà ngật ngưỡng cúi khom và nhoài người ra ngoài, không thèm để ý đến luồng không khí lạnh buốt thấu xương thổi ngang qua vai như bị dao cắt ấy. Tôi nài nỉ, rồi cuối cùng cũng buộc cô chủ phải lùi vào. Nhưng ngay sau đó tôi phát hiện ra rằng cô chủ mê sảng là thế, nhưng lại khỏe vô cùng, khỏe hơn cả tôi nhiều (mê sảng thật mà, vì sau đó cô ấy hành động và ăn nói điên loạn). Trời không trăng sao, mọi vật nằm trong đêm tối mờ sương ngoài ra không có lấy một ánh sáng nào hắt ra từ những ngôi nhà quanh đấy - tất cả những ngôi nhà đó đã tắt đèn từ lâu rồi, và những ngôi nhà ở đằng khu Đỉnh Gió Hú thì xa mờ mịt, chẳng sao nhìn thấy ấy vậy mà cô chủ vẫn cứ khăng khăng cho rằng ở đằng đó nhà vẫn đỏ đèn.

- Trông kìa, buồng của tôi đấy - cô chủ nói hào hứng - vẫn sáng ánh đèn nến, những cái cây đang chao đảo phía trước buồng đó… còn ngọn nến kia là buồng xép của Joseph luôn đi ngủ muộn sao? Ông ấy chờ tôi về để khóa cổng mà…Hừm ông ấy sẽ còn đợi một lúc nữa cho mà xem. Thật là một chuyến đi vất vả nặng sầu tư trong lòng, và để có được chuyến đi đó, chúng ta phải đi qua khu nghĩa địa nhà thờ Gimmerton! Tất cả chúng tôi không sợ ma, lại còn thách nhau xem có đứa nào dám đứng giữa những nấm mồ mà gọi ma tới… nhưng Heathcliff ơi, nếu em thách anh, anh có giám làm không? Anh mà giám làm em giữa anh lại liền đấy. Em không giám nằm lại nơi đó một mình đâu, họ chôn em sâu đến bốn thước, lại còn để cả nhà thờ đè lên em. Nhưng không có anh ở bên, sao em yên nghỉ được, không bao giờ đâu nhé!

Cô chủ ngừng lời, rồi lại nói tiếp với một nụ cười kì quái.

- Anh ấy đang cân nhắc đấy… anh ấy lại muốn mình đến với anh ấy cơ! Thế anh tìm đường đi! Nhưng không phải con đường chạy qua nghĩa địa đó đâu… anh chậm quá! Hãy bằng lòng đi anh, xưa nay anh hoàn toàn chẳng phải theo em là gì!

Sau khi thấy mình dẫu có tranh cãi chống lại sự rồ dại của cô chủ cũng chẳng được, nên còn đang định vớ lấy cái gì đó choàng vào người cho cô ấy mà không rời tay buông cô ấy ra, vì tôi không thể để cô chủ bên cửa sổ mắt

cáo trống toang hoác đó, thì tôi sững sờ cả người khi tiếng nắm cửa xoay lạch cạch và cậu chủ Linton bước vào. Cậu ấy mới rời phòng thư viện; và khi đi qua hành lang nghe thấy tiếng chúng tôi nói chuyện, không hiểu do cậu tò mò hay sợ hãi đã vào để kiểm tra xem có chuyện gì xảy ra vào lúc khuya khoắt thế này.

- Ôi, cậu chủ! - Tôi kêu lên, chặn đứng ngay tiếng kêu sắp phát ra từ miệng cậu khi nhìn thấy cảnh tượng đó và trước không khí ảm đạm của căn phòng - tội nghiệp, cô chủ ốm quá, mà tôi thì không thể bảo cô ấy được, hoàn toàn không thể được, thôi thì xin cậu chủ khuyên nhủ cô chủ đi vào giường đi ngủ. Cậu cũng bớt giận đi, vì tính cô ương ngạnh, chỉ làm theo ý mình thôi, cậu ạ.

- Catherine ốm à? - Cậu chủ nói, bước vội lại chỗ chúng tôi đứng - chị Ellen đóng cửa sổ lại đi! Catherine em, em sao…

Cậu chủ im bặt, sự phờ phạc trên khuôn mặt của cô chủ Linton khiến cho cậu chủ không nói nên lời, mà chỉ ngơ ngác hết nhìn cô chủ lại nhìn tôi, đầy sợ hãi.

- Suốt mấy ngày qua cô chủ lúc nào cũng tỏ ra bực dọc khi phải ở đây - tôi nói tiếp - mà hầu như chẳng động vào thứ gì cả, nhưng cũng không thấy ca thán gì, không cho ai trong chúng tôi được vào cho đến tận tối hôm nay đấy, vì thế chúng tôi không sao thông báo cho cậu chủ biết được tình trạng này của cô chủ, vì bản thân chúng tôi có biết gì đâu, nhưng không sao mà.

Tôi cảm thấy sao mình giải thích vụng về đến thế, cậu chủ nhíu mày.

- Có phải là không sao cả không, chị Ellen Dean? - Cậu chủ nói, nghiêm nét mặt - chị sẽ phải giải thích rõ ràng hơn về việc đã giữ kín không cho tôi hay biết gì về chuyện này! - Nói xong cậu chủ ôm lấy vợ mình và nhìn nàng một cách đau đớn.

Thoạt tiên, cô chủ nhìn như không nhận ra cậu chủ: Cậu trở nên vô hình trước cái nhìn lơ đãng đó. Tuy thế cơn mê sảng kia không cố định, sau khi thôi không nhìn ra ngoài bóng tối, dần dần cô chủ tập trung chú ý vào cậu chủ và đã phát hiện ra người đang ôm mình là ai.

- A, anh đã đến, có phải anh Edgar Linton đã đến không? - Cô chủ nói giọng nổi giận đùng đùng… anh thuộc hạng người khi không cần đến thì lại có mặt, còn khi cần đến thì chẳng bao giờ có mặt cả! Mà này, giờ đây chúng ta sẽ tha hồ than khóc… tôi thấy là sẽ thế đấy… nhưng anh không thể ngăn tôi đi đến cái nơi chật hẹp ở đằng đó đâu, nơi yên nghỉ của tôi ấy mà, nơi mà tôi chắc chắn sẽ tới trước khi mùa xuân qua đi! Đấy, chỗ đó đấy, nhưng không phải chỗ của nhà Linton, dưới mái nhà thờ đâu, mà là ở ngoài trời ấy, với một tấm bia đá, và rồi tùy anh, anh thích đến viếng họ hay đến viếng tôi cũng được!

- Catherine em làm gì vậy? - Cậu chủ cất tiếng nói - thế anh không còn là gì với em nữa sao? Có phải em yêu cái thằng cha căng chú kiết Heathc…?

- Đừng nói gì! - Cô chủ Linton kêu - xin anh lúc này đừng có nói gì cả? Anh mà nhắc đến cái tên đó là tôi sẽ lập tức chấm dứt vấn đề đó ngay bằng cách nhảy qua cửa sổ đấy! Thôi thì anh cứ ôm lấy cái gì mà anh đang có trong tay đi, nhưng linh hồn của tôi lại nằm ở trên đỉnh ngọn đồi kia trước khi anh đụng vào người tôi lần nữa đấy. Tôi không cần anh, anh Edgar ạ. Tôi không còn cần anh nữa. Anh hãy quay trở về đống sách của anh đi, tôi vui mừng là anh vẫn còn được niềm an ủi, vì tất cả những gì anh có trong con người tôi đã biết hết rồi.

- Đầu óc cô chủ cứ phiêu diêu như thế ấy mà - tôi nói xen vào - suốt cả buổi tối đến giờ cô chủ cứ lảm nhảm như vậy, nhưng hãy để cô ấy được yên tĩnh, rồi cô ấy sẽ tĩnh tâm lại… sau này chúng tôi phải cẩn thận hơn, tránh không làm cho cô chủ tức giận.

- Tôi không muốn nghe bất cứ lời khuyên giải nào của chị nữa - cậu chủ Linton đáp lại - chị biết bản tính của cô chủ, vậy mà chị cứ xui tôi gây rắc rối với cô ấy. Hơn nữa chị chẳng nói cho tôi hay một tí nào về tình hình của cô ấy trong mấy ngày qua! Thật nhẫn tâm quá! Những tháng ốm đau như thế cũng không thể nào lại gây ra sự thay đổi đến vậy!

Tôi đành phải đứng ra cãi cho mình, nghĩ thật là ức vô cùng khi phải hứng chịu sự mắng mỏ vì tính ương ngạnh độc ác của người khác.

- Tôi biết bản tính của cô chủ Linton là ương ngạnh và hống hách - tôi kêu lên - nhưng tôi không biết rằng cậu chủ lại muốn nuôi dưỡng cái tính khí tàn bạo đó của cô chủ! Tôi không biết rằng để làm cho cô chủ vui, tôi phải nhắm mắt làm ngơ với Heathcliff. Tôi đã làm tròn nhiệm vụ của một người đầy tớ trung thành là kể với cậu điều đó, và tôi được trả công của một đầy tớ trung thành! Thôi được, điều đó dậy cho tôi lần sau phải cẩn thận. Lần sau cậu chủ có thể tự đi mà nắm tình hình một mình!

- Lần sau chị mà đưa chuyện đến tôi, thì thôi đừng có làm việc cho tôi nữa, chị Ellen Dean ạ - cậu chủ đáp lại.

- Thưa cậu chủ, tôi nghĩ thà cậu cứ chẳng nghe thấy gì thì hơn, có phải không cậu? - Thế chẳng phải Heathcliff là do cậu cho phép đến để tán tỉnh cô chủ và cứ có dịp cậu đi vắng là anh ta lẻn đến, có chủ ý là để đầu độc cô chủ chống lại cậu sao?

Cô Catherine còn đang bối rối là thế, vậy mà tỉnh táo để tâm nghe chuyện của chúng tôi.

- Ủa, thì ra là chị Nelly này lại là kẻ phản bội - cô chủ kêu tướng lên - hóa ra Nelly là kẻ nuôi ong tay áo. Mụ phù thủy kia! Vậy là nhà ngươi chỉ đi tìm rặt những chuyện chết người để hại chúng ta à! Buông tôi ra, tôi sẽ làm cho mụ ta phải hối lỗi! Tôi sẽ làm cho mụ ta phải kêu van xin nhận tội!

Cơn giận dữ của một kẻ điên rồ bùng cháy trong cặp mắt của cô chủ, cô vùng vẫy dữ dội để cố thoát khỏi cánh tay của cậu chủ Linton. Tôi không có ý nấn ná xem sự việc xảy ra như thế nào, nên tôi cuống cuồng rời khỏi phòng chạy đi tìm thầy thuốc vì thấy đó là trách nhiệm của mình.

Khi đi qua khu vườn để ra đường cái, đến chỗ có cái móc đóng vào tường để treo cương ngựa, thì tôi nhìn thấy có cái gì đó tác động vào, chứ không phải là gió thổi. Tôi liền đứng sững người lại mặc dù lúc đó vội lắm để xem xem là cái gì, kẻo sau này trong đầu lại cứ đinh ninh là có một người ở thế giới bên kia! Tôi vô cùng kinh ngạc và lúng túng khi sờ vào, chứ có nhìn cũng không rõ, đúng là con chó Fanny của cô Isabella bị treo lủng lẳng bằng một chiếc khăn tay. Đang hấp hối. Tôi liền gỡ con vật xuống và đưa nó vào trong vườn. Lúc cô Isabella đi ngủ, rõ ràng là tôi nhìn thấy con chó đi

theo cô ấy lên gác cơ mà, nên cứ thắc mắc không hiểu sao nó lại ra ngoài này được và kẻ ác ý nào hành hạ con chó như vậy. Lúc tôi còn đang tháo cái nút buộc quanh cái móc, hình như tôi có nghe thấy tiếng vó ngựa phi đều đều ở xa xa, nhưng đầu óc tôi lúc ấy có bao nhiêu chuyện để bận tâm, nên cũng chẳng còn nghĩ gì đến chuyện đó, mặc dù lúc đó là hai giờ sáng, sao lại có tiếng động kì lạ ở nơi đó cơ chứ.

Cũng may lúc tôi ra, đi ngược lên phố thì cũng là lúc ông Kenneth vừa ra khỏi nhà để đi khám cho một người bệnh. Khi nghe tôi kể chuyện về bệnh tình của cô chủ Catherine Linton ông ấy liền cùng tôi quay lại ngay. Ông ấy là người mộc mạc, chất phát. Chẳng chút ngần ngại, ông ấy nói thẳng rằng chắc cô chủ chẳng qua khỏi cơn bệnh lần thứ hai này, trừ phi cô chủ chịu nghe những lời chỉ dẫn của ông, chứ không phải cứ chứng nào tật nấy.

- Cô Nelly Dean ạ - ông ấy nói - tôi không thể nào không tưởng tượng ra rằng việc này phải có một nguyên nhân phụ gây ra. Từ xưa đến giờ đã có chuyện gì xảy ra ở ấp không? Chúng tôi có nghe được nhiều chuyện kì quái về nơi này lắm đấy. Một con người nhiệt tình mập mạp như cô Catherine sao lại có thể lăn ra ốm vì chuyện vớ vẩn được mà hơn nữa những người thuộc loại đó nhẽ ra không nên thế mới phải. Những người như thế mà bị sốt hay những bệnh đại loại như vậy là khó chữa khỏi lắm. Thế câu chuyện thoạt tiên xảy ra như thế nào?

- Cậu chủ sẽ nói cho ông hay - tôi đáp lời - nhưng ông cũng quen với những tính khí hung hãn của gia đình nhà Earshaw rồi, mà cô chủ Linton là tai họa cuối cùng. Đại loại thế này ông à.Thoạt đầu là cãi nhau. Rồi cơn thịnh nộ của cô chủ nổi lên như bão tố. Đấy, đại loại về cô chủ là thế. Lúc cơn tức giận lên đến đỉnh điểm, cô chủ chạy băng vào trong phòng khóa trái cửa lại. Sau đó cô ấy tuyệt thực, rồi bây giờ lúc thì lảm nhảm, lúc thì nửa tỉnh nửa mê. Cô ấy nhận biết được những người quanh mình, nhưng trong đầu lại chứa chất những ý nghĩ và ảo tưởng kì lạ.

- Thế chắc ông Linton sẽ ân hận lắm nhỉ? - Ông Kenneth hỏi như thăm dò.

- Ân hận ư? Nếu có chuyện gì xảy ra thì chắc cậu ấy đến tan nát lòng mất! Tôi đáp lại - ông đừng có làm cho cậu ấy hoảng quá đấy.

- Hừm tôi đã nói với cậu ấy là phải cẩn thận - ông Kenneth nói - và cậu ấy phải gánh chịu mọi hậu quả do không nghe lời cảnh cáo của tôi! Thế thời gian gần đây cậu ấy có quan hệ hữu hảo với Heathcliff không?

- Heathcliff thường xuyên đến ấp chơi - tôi đáp lời - phần lớn cũng là vì cô chủ quen biết anh ta từ thuở nhỏ chứ cũng chẳng phải là do cậu chủ thích giao du gì với anh ta. Hiện giờ anh ta không phải lúc nào muốn đến thì đến, do là anh ta dám cả gan bày tỏ ý muốn theo đuổi cô chủ Linton. Tôi thấy anh ta khó mà vào nhà được rồi.

- Thế cô Linton có đối xử lạnh nhạt với anh ta không - ông bác sĩ hỏi tiếp.

- Cô ấy có tâm sự với tôi đâu mà tôi biết - tôi miễn cưỡng trả lời vì không muốn tiếp tục chủ đề đó.

- Không đâu, cô ta tinh quái lắm đấy - ông ta lắc đầu nhận xét - cô ta luôn giữ kín ý định của mình! Nhưng cô ta điên thật đấy. Tôi được một người có uy tín cho biết là vào đêm hôm qua (một đêm thật đẹp trời) cô ta và Heathcliff đã đi dạo chơi trong khu đồn điền đằng sau nhà đến hơn hai tiếng đồng hồ, anh ta còn ép cô ấy quay trở vào nhà nữa, cứ lên ngựa của anh ta và chạy trốn cùng anh ta! Người đó còn nói cô chủ đã hoãn binh với anh ta bằng cách thề danh dự là sẽ chuẩn bị cho cuộc gặp gỡ đầu tiên sau đó, nhưng gặp khi nào thì người đó không nghe rõ. Dù gì thì chị cũng phải nói với cậu chủ nên nhanh tay chân lên!

Tin này lại làm cho tôi thêm biết bao sợ hãi. Tôi vượt lên đi trước Kenneth, rồi chạy một mạch suốt con đường còn lại. Con chó vẫn còn đang sủa inh ỏi trong vườn. Tôi nhanh tay mở cổng cho nó, nhưng nó đâu có chạy lên nhà, mà chạy lăng xăng lui tới hít hít bãi cỏ, mà nếu tôi không tóm lấy và ôm vào trong nhà thì chắc nó đã chạy xổng ra đường cái rồi. Vừa lên gác tôi đã chạy bổ vào trong buồng Isabella, thì mọi ngờ vực của tôi được khẳng định: Căn buồng trống không. Giá như tôi mà có mặt sớm hơn vài tiếng thì chắc cảnh trốn đi của cô chủ Linton sẽ ngăn được cô Isabella không giám có bước liều lĩnh đó. Nhưng giờ thì còn biết xoay sở ra sao đây? Có một khả năng rõ rệt là tôi có thể đuổi kịp họ nếu tôi đi ngay bây giờ. Tuy nhiên làm sao tôi có thể đuổi theo họ được. Mà tôi cũng chẳng giám đánh động cả

nhà, cả nhà hoảng loạn lên. Mà còn việc này nữa, ai mà giám lộ chuyện này với cậu chủ, người còn đang đắm chìm trong cơn hoạn nạn hiện nay của mình, còn lòng dạ nào mà chịu được cảnh đau khổ thứ hai nữa! Tôi thấy không gì hơn là ngậm miệng lại và đành chịu, để cho sự việc trôi đi. Sau khi Kenneth đến, tôi đến với vẻ mặt cố tỏ ra bình tĩnh mà không xong, thông báo sự việc cho ông ta hay. Catherine nằm ngủ, mặt đầy lo lắng. Chồng cô đã dỗ dành làm cho cô chủ dịu cơn điên dại và giờ đây cậu chủ đang cúi xuống nhìn cô chủ nằm gối đầu trên gối, xem từng sắc mặt và từng nét thay đổi trên khuôn mặt tỏ ra vô cùng đau đớn của vợ mình.

Viên bác sĩ sau khi khám xong cho người bệnh, nói với cậu chủ giọng đầy hi vọng về một kết cục khả quan nếu chúng tôi dành cho cô chủ sự tĩnh dưỡng thường xuyên và hoàn hảo theo tôi thì ông ấy biết là nguy cơ đe dọa lại không phải là cái chết, mà là sự mất trí vĩnh viễn.

Đêm hôm đó tôi không sao nhắm mắt được, cả cậu chủ Linton cũng thế, thật ra chúng tôi có đi ngủ đâu, và tất cả gia nhân đều dậy sớm hơn mọi ngày, rón rén đi trong nhà và thì thầm với nhau khi gặp nhau trong lúc làm việc. Mọi người đều hăng hái trừ cô Isabella. Thế là họ kháo nhau là cô ấy ngủ say như chết, cả anh trai khi hỏi cô ta đã dậy chưa, sao không thấy cô ta đâu, cũng cảm thấy bị xúc phạm vì cô em gái hầu như chẳng quan tâm gì đến chị dâu mình. Tôi run lên vì sợ cậu chủ sai tôi đi gọi cô ấy, nhưng rồi tôi cũng thoát khỏi nỗi khổ tâm khi mình phải là người đầu tiên thông báo về chuyện cô ta tẩu thoát. Một người hầu, đó là một cô gái tuệch toạc, trước đấy thường chạy việc vặt cho gia đình, đang vừa chạy lên gác vừa thở hổn hển, miệng há hốc, lao thẳng vào trong buồng, khóc:

- Ôi cậu chủ ơi! Không hiểu còn chuyện gì xảy ra tiếp với gia đình ta không đây? Cậu chủ ơi, cô chủ…

- Thôi câm miệng đi nào! - Tôi nhanh miệng kêu to nổi nóng trước sự ồn ào của cô ta.

- Hãy nói chậm thôi, Mary. Thế có chuyện gì nào? - Cậu chủ Linton nói - cô chủ nhà ngươi làm sao?

- Cô ấy bỏ đi rồi, bỏ đi rồi, cậu chủ ạ! Tay Heathcliff bỏ đi cùng với cô ấy! Cô gái há hốc mồm nói.

- Không đúng! - Cậu chủ Linton kêu to, đứng dậy tỏ ra sốt ruột - không thể thế được, vậy làm thế nào mà đầu óc nhà ngươi lại nẩy sinh ra ý kiến đó cơ chứ?

Chị Ellen Dean chạy đi tìm nó về đây. Không thể tin được, không thể thế được.

Vừa nói cậu chủ vừa lôi cô người hầu ra cửa và nhắc lại yêu cầu của cậu ấy là muốn biết lí do cho câu chuyện như đinh đóng cột ấy.

- Trời, cháu gặp một anh ngoài đường cái đến lấy sữa mà - cô gái ấp úng - và hỏi bọn cháu có gặp rắc rối gì không. Cháu nghĩ chắc anh ta muốn nói đến chuyện cô chủ bị ốm, nên cháu lại nói là có. Thế là anh ta nói "thế không có ai chạy đuổi theo họ sao?" Cháu trố mắt nhìn. Anh ta hiểu là cháu không hay biết gì cả, rồi anh ấy kể lại là có một người đàn ông đi cùng với một cô đến cửa hàng bác thợ rèn đóng lại móng ngựa, cách Gimmerton hai dặm, ngay vào lúc nửa đêm! Cô con gái bác thợ rèn đã dậy và xem họ là ai và cô ấy đã biết rõ cả hai người. Người đàn ông là Heathcliff, không nhầm vào đâu được mà anh ta lại còn đặt vào tay cha cô ấy một đồng tiền trả công. Người thiếu nữ kia đeo mặt nạ, nhưng rồi muốn uống nước quá, nên khi đang uống cái mặt nạ rơi xuống và cô con gái bác thợ rèn đã nhìn người đó rõ mồn một. Heathcliff cầm cả hai cương ngựa khi họ đi tiếp, mặt ngoảnh đi chỗ khác, không ngoái nhìn về làng, cố phóng ngựa cho thật nhanh mặc cho con đường có gồ ghề thế nào. Cô gái đó không nói gì với cha mình nhưng cô ấy đã kể cho mọi người ở khu Gimmerton biết mọi chuyện vào sáng nay.

Tôi chạy đi, dòm vào phòng cô Isabella chỉ để lấy lệ thôi, rồi quay trở lại khẳng định lời nói của cô hầu kia. Cậu chủ Linton quay lại ngồi trên giường, nhưng thấy tôi trở lại, cậu ấy ngước mắt lên, nhìn thấy khuôn mặt đờ đẫn của tôi, biết là có chuyện, nên cậu ấy lại cụp mắt xuống không ra lệnh mà cũng chẳng thốt ra một lời.

- Thế có phải tìm biện pháp gì để đi gọi cô chủ về không ạ? Mà phải như thế nào, cậu chủ? - Tôi hỏi.

- Nó tự ý bỏ đi - cậu chủ đáp lại - nó có quyền đi nếu nó thích. Thôi đừng có nói gì về nó để tôi thêm bực mình nhé, sau này nó chỉ còn là em gái tôi trên danh nghĩa thôi, không phải là tôi từ nó, mà là vì nó đã từ tôi.

Cậu chủ chỉ nói về việc đó có thế thôi. Cậu ấy không hỏi gì thêm, cũng chẳng bao giờ đề cập tới cô ấy, trừ việc dặn tôi phải gửi đi tất cả tài sản mà cô ấy có trong nhà này đến nơi ở mới, ngay khi tôi phát hiện ra dù đó là ở đâu.

CHƯƠNG 13

Hai người đào tẩu đó im hơi lặng tiếng đến hai tháng. Trong suốt hai tháng này, cô chủ Catherine Linton đã phải đối phó và vượt qua được cơn sốc tồi tệ nhất mà người ta gọi đó là bệnh viêm não. Không ai khác lại có thể chăm sóc một người con độc nhất của mình một cách tận tụy bằng cậu chủ Linton chăm sóc vợ mình. Cậu ấy suốt ngày đêm túc trực theo dõi và kiên trì chịu đựng mọi sự khó chịu mà dây thần kinh dễ bị kích động và một lí trí lung lay có thể gây ra. Và dẫu cho bác sĩ Kenneth có nhận xét rằng những gì mà cậu chủ đã cứu vớt cô ấy khỏi cái chết bằng sự chăm sóc của mình dẫu cho cậu ấy phải hi sinh cả sức khỏe và sức lực để duy trì cái thân tàn ma dại đó, cũng chỉ được bù lại bằng cách tạo thành một nguồn lo lắng thường xuyên sau này mà thôi, thì cậu ấy vẫn tỏ lòng biết ơn vô hạn và một niềm vui không kể xiết khi sức khỏe của cô Catherine đã thoát khỏi vòng nguy hiểm. Cậu ấy đã ngồi lì hàng giờ liền bên cô chủ để theo dõi cô chủ phục hồi sức khỏe dần dần với một niềm hi vọng lạc quan đến mức ảo tưởng cho rằng đầu óc cô ấy cũng sẽ thăng bằng lại và cô ấy sẽ nhanh chóng trở lại như cô ấy ngày nào.

Lần đầu tiên cô chủ rời khỏi phòng của mình là vào đầu tháng ba sau. Buổi sáng cậu chủ Linton đặt trên gối cô chủ một bó hoa nghệ tây vàng, đôi mắt cô chủ bấy lâu nay cảm thấy xa lạ trước bất cứ thứ gì thì nay bắt gặp ngay những bông hóa đó, cô liền choàng dậy, những bông hoa như long lanh sung sướng khi cô háo hức vun chúng vào với nhau.

- Những bông hoa đầu mùa ở vùng Cao Nguyên này đấy, anh ạ - cô chủ thốt lên - chúng làm cho em nhớ lại những cơn gió êm ái làm tan giá lạnh và ánh nắng ấm áp làm tuyết tan. Anh Edgar phải chăng đó là cơn gió nam và hình như tuyết đã tan gần hết phải không anh?

- Tuyết nơi đây gần như đã tan hết rồi em ạ - chồng cô đáp lại - và trên toàn bộ khu đầm lầy anh chỉ còn nhìn thấy độc chỉ có hai mảng tuyết trắng. Bầu

trời xanh, những con chim chiền chiện đang hót líu lo và những con suối lớn nhỏ đầy ắp nước. Catherine ơi, vào thời gian mùa xuân năm ngoái anh đã mong đưa em về sống dưới mái nhà này biết chừng nào không, giờ đây anh mong được đưa em đi xa độ hai ba dặm lên trên những ngọn đồi kia vì bầu không khí ở đó vô cùng ngọt ngào, và anh cảm thấy em sẽ lành bệnh mà.

- Trừ một lần này thôi đấy nhé, còn không bao giờ em lên đấy nữa đâu - cô chủ yếu ớt nói - rồi anh cứ để em ở trên đó vĩnh viễn. Đến mùa xuân sau anh lại mong em về sống với anh dưới mái nhà này và lúc ấy anh ngoảnh lại nghĩ rằng ngày hôm nay mình đã từng được sung sướng.

Cậu chủ Linton vuốt ve vỗ vập vợ mình, cố làm cho cô ấy vui lên bằng những lời nói ngọt ngào nhất, vậy mà cô chủ cũng chỉ hờ hững nhìn những bông hoa nước mắt đọng lại trên mi mắt, rồi chảy ròng ròng xuống hai má lúc nào không ai hay. Chúng tôi biết là cô ấy đã khỏe hẳn và vì thế mới quyết định rằng, phải thay đổi khung cảnh cho cô chủ bớt đi phần nào phiền muộn do chôn mình quá lâu trong một nơi đã gây nên cảnh chán chường này. Cậu chủ bảo tôi nhóm bếp sưởi lên trong căn phòng khách đã bỏ không hàng bao tuần nay và đặt một chiếc ghế bành bên cửa sổ để đón nắng, rồi cậu dìu cô chủ xuống, cô chủ ngồi đó một hồi lâu, người thấy sảng khoái trước hơi ấm dễ chịu và đúng như chúng tôi mong, cô chủ đã tươi tỉnh hẳn lên trước những đồ vật quanh mình, dẫu cho cảnh đó có quá quen thuộc, nhưng cũng giúp làm cho cô chủ bứt ra khỏi cảnh nhàm chán trong căn buồng buồn tẻ và đáng ghét của cô. Đến tối, cô chủ dường như quá mệt mỏi, song không ai có thể khuyên cô trở về căn phòng được nữa, tôi đành phải sắp xếp một chiếc ghế tràng kỉ ở trong phòng khách để cô ấy dùng làm giường nằm, chờ cho đến khi dọn dẹp một phòng khác cho cô. Để tránh phải đi lên xuống gác cho mệt người, chúng tôi mới sắp xếp căn buồng này, chính là phòng ông đang ở lúc này đấy, cùng một tầng với phòng khách. Chẳng mấy chốc cô chủ đã khỏe người ra, tựa người vào cánh tay của cậu Edgar mà đi lại từ phòng này sang phòng khác. Tôi thì nghĩ chắc được chăm sóc chiều chuộng thế này, cô chủ có thể phục hồi được sức khỏe. Có hai nguyên nhân để mong như vậy: Vì sự tồn tại của cô ấy phụ thuộc vào sự sống của người khác, nên chúng tôi cứ nuôi hi vọng là chẳng bao lâu, nếu cậu chủ mà sinh được một người con thừa kế thì chắc

cậu ấy sung sướng trong lòng vì đất đai của cậu cũng sẽ được giữ gìn không để rơi vào tay một kẻ xa lạ.

Tôi thấy cần phải nói điều này để ông biết. Độ khoảng sáu tuần sau khi cô Isabella bỏ nhà đi, cô ấy có gửi cho anh mình một bức thư ngắn báo tin cô ấy đã kết hôn với Heathcliff. Hình như lời lẽ trong thư khô khan và lạnh lùng, như ở cuối thư có viết bằng bút chì tỏ lời xin lỗi mập mờ và van vỉ anh mình hãy chín bỏ làm mười dẫu cho việc làm của cô ấy có làm anh phật lòng mong sao anh mình vẫn nhớ đến mình. Cô ấy lại khăng khăng cho rằng cô ấy không thể làm khác được. Tôi tin chắc cậu chủ Linton không đáp lại bức thư đó. Rồi nửa tháng sau, tôi nhận được một lá thư dài mà theo tôi điều đó thật là kì quái do cô dâu vừa mới đi hưởng tuần trăng mật về viết cho. Những gì thuộc về di vật của người chết đều quý giá nếu như lúc sống họ được quý trọng.

Ellen thân mến, bức thư bắt đầu như thế.

Đêm qua tôi có đến khu Cao Nguyên Lộng Gió và lần đầu tiên được tin là chị Catherine vẫn đang bị ốm nặng. Tôi nghĩ mình không được viết cho chị ấy, mà anh trai tôi thì không biết là quá tức giận hay quá buồn phiền nên mới không trả lời thư của tôi chứ. Song tôi vẫn phải viết cho ai đó và chị là sự lựa chọn duy nhất của tôi đấy.

Chị hãy thông báo cho anh Edgar là tôi vô cùng khao khát được gặp mặt anh ấy và anh ấy phải biết rằng hai mươi bốn tiếng sau khi rời khỏi ấp Thrushcross, trái tim tôi thuộc về nó và đến lúc này đây trái tim tôi vẫn ở đó, tràn đầy tình cảm nồng ấm dành cho anh ấy và cho cả Catherine! Song tôi không thể nào đi cùng nó được nên anh chị ấy đừng mong mỏi gì ở tôi, mà nếu có tôi là ý chí yếu đuối hoặc thiếu tình yêu thương.

Phần còn lại của bức thư chỉ dành cho chị thôi. Tôi muốn hỏi chị hai câu: Trước tiên chị làm thế nào có thể duy trì được tình cảm chung mang tính tự nhiên của con người khi chị ở đằng đó. Tôi không sao nhận ra được tình cảm mà những người xung quanh dành cho tôi?

Câu hỏi thứ hai: Tôi rất quan tâm đến điều này, "có phải Heathciff là người không?" Nếu đúng thế có phải anh ta điên không? Nếu không phải thế, có

phải anh ta là con quỷ không? Tôi sẽ không nói lí do tại sao tôi lại hỏi như vậy, nhưng tôi xin chị hãy giải thích theo khả năng của chị là tôi đã chung đụng với hạng người nào đây mà chỉ nói điều đó với tôi khi nào chị gặp tôi thôi, chị phải đến sớm vào chị Ellen ạ. Đừng có viết gì nhé, mà phải đến đấy, và mang cho tôi cái gì đó Edgar gửi cho tôi đấy.

Bây giờ tôi kể chị nghe là tôi đã được đón tiếp như thế nào tại ngôi nhà mới của tôi nhé, vì tôi buộc phải mường tượng ra khu Cao Nguyên sẽ như thế nào. Thật cũng buồn cười khi tôi đi bàn đến những chuyện như là thiếu những tiện nghi mang tính hình thức đó, vì tôi có bao giờ để ý đến nó đâu trừ phi lúc tôi thấy thiếu chúng. Giá như tôi mà thấy mình khổ sở thế này chỉ vì thiếu những thứ đó, chắc tôi phải cười nói và nhảy múa vì sung sướng và những gì còn lại chỉ là một giấc mơ kì quái!

Mặt trời lặn phía sau khu ấp khi chúng tôi rẽ về lối đầm lầy. Lúc đó tôi nghĩ là phải sáu giờ và người bạn đồng hành của tôi dừng lại độ nửa tiếng, xem xét kĩ càng khu thảo viên, vườn và có lẽ cả chính khu nhà nữa, nên lúc chúng tôi xuống ngựa trong cái sân lát của nông trại thì trời đã tối. Lão gia nhân nhà chị là Joseph ấy chạy vội ra, tay cầm cây đèn bấc. Cử chỉ hòa nhã đó của lão ta lại càng nâng uy tín của lão lên. Hành động đầu tiên của lão là nâng cây đèn lên ngang mặt tôi, nheo mắt một cách nham hiểm, trề môi dưới ra và quay mặt đi. Sau đó lão ta dắt hai con ngựa vào chuồng, và quay lại để đóng cổng ngoài cứ như chúng tôi sống ở trong một tòa lâu đài cổ ấy.

Heathcliff đứng lại nói chuyện với lão, còn tôi đi vào nhà bếp, đúng là một ổ chuột bừa bộn, dơ dáy. Tôi dám chắc là chị chưa thấy nó, vì từ ngày chị còn cai quản đến giờ, nó đã thay đổi quá nhiều, bên bếp lửa là một thằng bé trông côn đồ, chân tay thì gân guốc, quần áo thì bẩn thỉu, mắt và miệng nó mang dáng vẻ của Catherine.

“Hẳn đây là cháu đằng vợ của anh Edgar” tôi nghĩ thế “vậy đằng nào cũng là cháu của mình rồi; thế thì mình phải bắt tay nó, mà đúng rồi phải hôn nó chứ. Ngay từ đầu mình phải thiết lập một mối hiểu biết tốt là đúng.”

Tôi tiến lại và định cầm lấy tay nó và nói:

“Chào cháu?”

Nó trả lời bằng một biệt ngữ tôi không sao hiểu nổi.

“Chúng ta là bạn của nhau nhé, cháu Hareton?” Tôi nói tiếp.

Nó liền đền bù cho sự kiên nhẫn của tôi bằng một câu văng tục và còn dọa xuỵt chó Throttler cắn tôi nếu tôi không “cuốn xéo” ngay.

“Ê, Throttler!” Thằng nhóc liền xuỵt con chó Bun lai chồm dậy khỏi ổ ở góc bếp. “Bây giờ ngươi có xéo đi không thì bảo?” Nó nói như ra lệnh.

Tôi đành phục tùng để thoát thân, bước vội qua ngưỡng cửa đứng đợi những người kia đi vào. Không thấy bóng dáng Heathcliff đâu, còn tôi thì lẽo đẽo sau Joseph đang đi về phía chuồng ngựa để yêu cầu lão đưa tôi vào nhà, lão ta liền nhìn chằm chằm vào tôi và lẩm bẩm một mình, rồi nheo mũi lại trả lời:

“Chà, chà! Không hiểu nói thế này thì có tín đồ Cơ Đốc nào nghe được không? Cái dân phương nam các người uốn éo, rau ráu lên như thế thì làm sao tôi đoán được cô nói gì cơ chứ?

“Tôi nói là nhờ ông đưa tôi vào trong nhà!” Tôi nói thật to, cứ nghĩ là lão ta điếc, dẫu có thấy ghê tởm trước sự thô lỗ của lão.

“Sao lại tôi! Tôi còn phải làm việc khác” - lão ta trả lời và tiếp tục công việc của mình, đồng thời lão vừa mấp máy cái má hóp vừa quan sát với một vẻ khinh bỉ ghê gớm hết quần áo lại đến vẻ mặt của tôi (quần áo của tôi thì đẹp khỏi nói, nhưng bộ mặt của tôi thì theo lão là ngán đến thế là cùng).

Tôi đi quanh quẩn trong sân, rồi qua một cái cổng con đến một cửa ra vào khác, tôi liền tự tiện gõ với hi vọng có một gia nhân nào đó tử tế hơn xuất hiện. Sau một lát chờ đợi hồi hộp, có một người cao lớn, hốc hác ra mở, ông ta không đeo khăn quàng cổ nên trông lại càng nhếch nhác. Cả khuôn mặt ông ta bị mớ tóc rậm rạp dài chấm vai nuốt chửng, còn đôi mắt ma quái như đôi mắt của Catherine, mọi vẻ đẹp đã bị xóa sạch.

“Cô làm gì ở đây thế?” Ông ta nghiêm nghị hỏi “cô là ai?”

“Em là Isabella Linton ngày xưa đây mà anh” tôi đáp “trước đây anh chẳng thường trông thấy em là gì. Em vừa mới lấy Heathcliff và anh ấy đã mang em về đây, chắc cũng được sự cho phép của anh rồi”.

“Thế hắn cũng về chứ?” Con người ẩn dật đó hỏi, chừng chừng nhìn như một con chó sói đói.

“Có ạ… chúng em cũng vừa mới về đến” tôi nói; “nhưng anh ấy bỏ em ở bên cửa nhà bếp và nhẽ ra em cũng đã vào đến trong nhà rồi nếu như cậu bé nhà anh không đứng chặn lối ngăn em, lại còn xuýt con chó Bun dọa em sợ hết cả hồn”.

“Vậy là thằng cha khốn kiếp đó cũng đã giữ lời hứa!” Ông chủ tương lai của tôi gầm gừ, mắt hướng về bóng tối phía sau tôi những mong phát hiện ra Heathcliff; rồi ông ta cứ lẩm bẩm những câu chửi thề và dọa “thằng quỷ” đó mà lừa ông ta thì ông ta đã cho nó biết tay rồi.

Tôi thấy hối hận khi đi vào cái cổng phụ này, nên định đánh bài chuồn trước khi ông ta chửi bới xong nhưng tôi chưa kịp thực hiện ý đồ đó thì ông ta đã ra lệnh cho tôi vào, đóng cửa và cài then lại. Một bếp lửa lớn kia là ánh sáng cho cả ngôi nhà đồ sộ với sàn nhà toàn màu xám, những cái đĩa bằng thiếc đã từng bóng loáng ngày nào khiến cho tôi lúc còn là cô bé đến đây cũng phải thấy choáng ngợp nay cũng mang một màu xám xịt như vậy do bụi bặm làm xỉn đi. Tôi hỏi liệu tôi có được gọi gia nhân đưa vào phòng ngủ không thì Earnshaw cũng không thèm trả lời. Ông ta đi đi lại lại, tay đút túi quần rõ ràng là đã quên rằng tôi đang có mặt ở đó, mà hình như ông ta lơ đễnh và tỏ ra khinh khỉnh đến mức tôi đành phải lủi đi, không dám làm phiền ông ta nữa.

Chị Elle ơi, ngồi bên cái lò sưởi không đáng ngồi này thì còn tồi tệ hơn cả nỗi cô đơn, khiến tôi chẳng thấy vui chút nào, nhớ ra rằng cách đây bốn dặm đường là ngôi nhà ăm ắp niềm vui của mình với những người duy nhất mà tôi yêu mến trên trái đất này, tôi cứ cảm thấy không phải chỉ bốn dặm đường kia, mà có đến cả một đại dương chia cắt chúng tôi, vậy làm sao mà tôi vượt qua được! Tôi tự hỏi mình sẽ quay về đâu để có niềm an ủi? Nhưng chị đừng có nói gì với Edgar hay Catherine điều này nhé; ngoài việc tôi buồn

phiền là thế, tôi còn tuyệt vọng khi không thấy có ai có thể hay sẽ là đồng minh của mình để chống lại Heathcliff! Tôi hầu như vui sướng vì đã kiếm được nơi nương náu ở Cao Nguyên Lộng Gió, không còn phải sống lùi lũi với anh ta, nhưng anh ta lại quen những người mà chúng tôi sẽ sống cùng nên anh ta chẳng sợ có ai can thiệp.

Tôi ngồi, nghĩ mà thấy buồn đồng hồ điểm tám giờ rồi chín giờ vậy mà người bạn của tôi vẫn cứ đi đi lại lại, đầu gục xuống ngực, câm như hến, trừ chốc chốc lại phát ra tiếng rền rĩ nghe chua chát.

Tôi nghe ngóng xem có tiếng đàn bà trong nhà, và trong lúc còn đang ngồi đợi, lòng tràn đầy nuối tiếc ghê ghớm và những dự đoán buồn thảm, thì cuối cùng không nín được, tiếng nói đó cũng phát ra nghe rõ bằng tiếng thở dài và thút thít. Tôi không biết là làm sao mình lại bộc lộ rõ nỗi buồn đến thế cho đến lúc Earnshaw còn đang đi lại đều bước liền dừng ngay trước mặt tôi, nhìn chằm chằm vào tôi, ngạc nhiên như vừa bừng tỉnh. Tranh thủ lúc ông ta còn đang chú ý trở lại, tôi kêu lên:

“Đi đường mệt lắm, tôi muốn đi nằm! Hầu gái đâu rồi? Nếu cô ta không đến đây thì dẫn tôi đến chỗ cô ta vậy!”

“Nhà này không có hầu gái”- ông ta trả lời - “cô phải tự hầu lấy mình thôi!”

“Thế tôi phải ngủ ở đâu?” - Tôi khóc nức nở chẳng còn biết hổ thẹn là gì vì người đã không những mệt mỏi mà còn buồn chán nữa.

“Joseph sẽ chỉ buồng của Heathcliff cho cô” - ông ta nói - cứ mở cửa ra, ông ta ở trong đó đấy”.

Tôi đang định làm theo thì ông ta vội ngăn tôi lại và nói thêm bằng một giọng đến là rất kì lạ:

“Này, nhớ phải khóa cửa và cài then lại, đừng có quên đấy!”

“Được thôi!” - Tôi nói - “Nhưng sao lại phải thế hả ông Earnshaw?” - Tôi không thích mình lại tự đi khóa trái mình lại với Heathcliff.

“Trông đây!” - Ông ta đáp, rút từ trong áo gile ra một khẩu súng trông đến lạ, lại còn gắn thêm một con dao nhíp hai lưỡi có lò so. “Kẻ tuyệt vọng nào trông thấy mà không thèm nhỏ rãi ra phải không? Đêm nào lên gác thử mở cửa phòng của hắn, tôi không thể không mang theo khẩu súng này. Tôi mà thấy cửa mở là hắn đi tong ngay! Tôi luôn phải làm vậy thậm chí ngay thời điểm trước khi mình nhớ ra hàng biết bao lí do làm tôi phải dừng tay lại: Chính một con quỷ nào đó nó đã thúc giục tôi là chỉ bằng cách khử hắn đi, tôi mới hủy bỏ được kế hoạch của chính mình… chừng nào ta còn phải chiến đấu chống lại con quỷ đó vì lòng yêu thương thì còn phải chiến đấu, cơ hội mà đến thì cứ gọi là tất cả thiên thần trên trời cũng không cứu nổi hắn!”

Tôi quan sát kĩ khẩu súng, vội nảy ra một ý nghĩ khủng khiếp, nếu mình mà có được nó chắc mình sẽ vô cùng mạnh mẽ! Tôi đón lấy nó từ tay Earnshaw và chạm vào lưỡi dao. Ông ta ngạc nhiên khi thấy nét mặt tôi thoáng hiện lên, vì nó không tỏ ra sợ hãi, mà lại có vẻ thèm muốn có khẩu súng đó. Ông ta vội giật khẩu súng lại một cách ghen tức, rồi ông ta gập lưỡi dao lại và giấu vào chỗ cũ.

“Cô nói cho hắn biết cũng chẳng sao” - ông ta nói - “Bảo hắn phải cẩn thận đấy; mà cô cũng phải canh chừng hắn. Cô biết chúng tôi ăn ở với nhau như thế nào rồi, tôi biết hắn có làm sao cũng không làm cô sửng sốt mà”.

“Thế Heathcliff đã gây gì cho ông?” - Tôi hỏi - “Anh ta đã gây hại gì cho ông để đến nỗi có mối hiểm thù khủng khiếp thế này? Thà ông đuổi anh ta ra khỏi nhà có khôn hơn không?”

“Không được!” - Earnshaw gầm lên - “Hắn mà cất miệng xin đi khỏi đây thì lúc ấy hắn chỉ còn là cái xác không hồn. Cô mà thuyết phục hắn làm thế, thì cô sẽ trở thành kẻ sát nhân! Liệu tôi có mất tất cả mà không thu lại được gì không? Liệu Hareton có trở thành kẻ ăn mày không? Ôi mẹ kiếp! Tôi sẽ giành lại tất cả, tôi sẽ giành lại cả vàng của hắn nữa, rồi sau đó lấy máu hắn, và linh hồn hắn phải xuống địa ngục! Mà đối với hắn, địa ngục còn tăm tối gấp mười lần ấy chứ!”

Chị Ellen ơi, chị có kể cho tôi nghe về những thói quen của ông chủ cũ của chị. Ông ấy lúc này đang trên bờ vực của sự điên cuồng, mà ít ra ông ta cũng đã thế vào đêm hôm qua. Ở gần bên ông ta mà tôi cứ run bắn người lên, cho nên tôi nghĩ cái lão gia nhân xấu tính, mặt mũi lúc nào cũng ủ dột kia còn thú vị chán. Lúc này ông ta lại bắt đầu đi đi lại lại đầy suy tư, nên tôi nhấc then cửa và lẻn vào trong nhà bếp. Joseph đang cúi gằm người xuống bên bếp lửa, nhìn chăm chú vào cái chảo to đang đung đưa ở phía trên, và một cái bát bằng gỗ đầy đại mạch đặt trên cái ghế bên cạnh đó. Chảo bắt đầu sôi, lão ta quay người lại vục tay vào bát, tôi đoán chắc lão đang chuẩn bị bữa ăn tối, nên do bụng đói tôi quyết định cái này chắc là ăn được. Thế là tôi cất tiếng nói to "Tôi sẽ nấu cháo ăn!" Tôi chuyển cái bát ra khỏi tầm với của lão, rồi bỏ mũ và cởi bộ đồ cưỡi ngựa ra. "Ông Earsnshaw" - tôi nói tiếp - "Bảo tôi phải tự làm lấy thì tôi làm vậy. Tôi không tỏ ra ta đây với các người đâu vì sợ đói".

"Ôi, lạy Chúa!" - Lão ta lẩm bẩm, ngồi xuống, vuốt đôi tất nhung kẻ sọc dài từ đầu gối đến mắt cá chân. "Tôi chưa kịp làm quen với hai ông chủ thì bây giờ lại có thêm những lời huấn lệnh mới, lại thêm một bà chủ nữa cưỡi đầu cưỡi cổ thế này, chắc đã đến lúc tôi phải đánh bài chuồn thôi. Tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện phải rời bỏ nơi này, nhưng giờ đây tôi ngỡ là đã đến lúc rồi".

Tôi chẳng để ý gì đến lời than vãn đó. Tôi nhanh tay nấu nướng, thở dài nhớ lại thời gian mà nhẽ ra phải vui lắm, nhưng rồi buộc lòng phải gác lại kỉ niệm xưa. Nghĩ đến hạnh phúc đã qua làm cho tôi thêm đau đớn. Và khi thấy nguy cơ kỉ niệm có thể lại xuất hiện, tôi càng khuấy cháo thật nhanh và càng nhanh tay ném những nắm bột vào nước. Joseph đứng nhìn tôi nấu, mỗi lúc thấy bực mình.

"Hừm, thấy chưa!" - Lão ta thốt lên - Hareton thế là tối nay mày đừng hòng mà có món cháo nhé, cháo gì mà chẳng khác những cục bột bị vón, to bằng nắm tay tao thế kia cơ chứ. Ôi lại thế nữa! Tôi mà là cô, tôi đã ném cả cái bát vào rồi! Thà cứ lôi cả cái nồi ra khỏi bếp còn hơn, chứ đừng đứng mà hớt lớp bọt váng đi thế kia. Rầm rầm. Gớm, thật phúc, không thì lủng cả đáy nồi ra chứ lị".

Thú thật lúc đổ chỗ cháo ra mấy cái liễn, đúng là trông thật lổn nhổn. Cháo được múc vào bốn cái liễn, còn một bình đựng hơn bốn lít sữa tươi được mang từ dưới trại sữa lên, Hareton trông thấy liền giật lấy, uống lấy uống để, trào cả ra cái miệng đang bạnh ra của nó. Tôi ngăn nó lại và bảo với nó là phải đổ sữa ra cốc mà uống. Tôi còn khẳng định với nó là tôi sẽ không đụng lấy một ngụm cái thứ sữa chưa được xử lí vệ sinh ấy đâu. Lão già ích kỉ thấy tôi cặn kẽ như thế thì lại lên mặt kiêu kì thế. Trong khi đó tên nhóc côn đồ ấy vẫn cứ tu lấy tu để chỗ sữa, rồi quắc mắt nhìn tôi một cách coi thường khi nó nhỏ nước dãi vào bình sữa.

"Tôi sẽ ăn ở phòng khác," - tôi nói - "Mọi người không còn chỗ nào gọi là phòng khách nữa à?"

Phòng khách! - Lão nhại lại một cách giễu cợt - "***Phòng khách***! Không có, chúng tôi không có ***phòng khách***. Nếu cô không muốn ngồi với chúng tôi thì lên phòng ông chủ, còn nếu cô không thích ông chủ thì cô lại xuống ngồi với chúng tôi".

"Thế thì tôi lên gác vậy" - tôi đáp lại - "Chỉ cho tôi một buồng".

Tôi đặt liễn cháo của tôi lên khay và đi lấy một ít sữa. Lão ta đứng dậy, miệng vừa làu bàu vừa dẫn tôi lên. Chúng tôi leo lên một cái gác xép; chốc chốc lão lại mở cửa những phòng mà chúng tôi đi qua và ngó vào.

"Đây, cái kho chứa ngô này là được rồi" - cuối cùng lão ta cũng mở miệng, mở toang một cánh cửa có bản lề lắp xộc xệch - "Đấy vào đây mà ăn hết chỗ cháo đi cũng tốt chán. Có một bao ngô để ở trong góc nhà ấy, cũng khá sạch, nếu cô sợ cái bộ cánh lụa của cô bị vấy bẩn thì lấy chiếc khăn phủ lên trên mà ngồi ăn".

"Cái kho" ấy chẳng qua chỉ là một cái phòng để các đồ tập tàng sặc mùi mạch nha và lúa mì, có rất nhiều những cái bị đựng hàng chồng thành đống, để chừa ra một khoảng trống rộng ở giữa.

"Sao thế này, hả lão!" - Tôi kêu lên, nhìn thẳng vào mặt lão một cách tức giận, - đây có phải là chỗ ngủ đâu. Tôi muốn biết phòng ngủ của tôi ở đâu."

“Phòng ngủ à!” Lão ta nhắc lại giọng chế nhạo - “Cô chẳng xem hết các phòng ngủ rồi còn gì… phòng ngủ đằng kia là của tôi”

Lão ta chỉ tay về phía gác thượng thứ hai, trông khác với gác thượng thứ nhất chỉ ở chỗ tường để thô và có một cái giường to, thấp lè tè, không có màn che, ở cuối giường có để một cái chăn bông trần.

“Thế tôi cần gì đến cái buồng của lão hả?” - Tôi hỏi lại - tôi cho rằng ông Heathcliff không ở trên tầng thượng như thế này, có phải không?

“Ồ, ra là cô cần cái buồng của ông Heathcliff chứ gì?” - Lão ta kêu lên như phát hiện ra điều gì mới mẻ - “Thế mà cô không nói ngay, có phải là tôi đã chỉ cho cô, chứ đâu phải chật vật thế này. Mà cái buồng đó có ai được vào đâu, ông ta cứ khóa trái lại, chẳng ai thò mũi vào làm gì, trừ ông ấy ra”.

“Lão có cái nhà hay nhỉ, Joseph” - tôi không thể nào không nhận xét - “Mà lại gồm toàn những người ở cùng nhà thú vị nữa chứ; chắc tất cả những gì rồ rại trên đời này đều tụ hội trong đầu tôi vào cái hôm gắn số phận của mình vào với những con người đó! Tuy nhiên, lúc này không phải mục đích là bàn chuyện đó. Còn những căn phòng khác cơ mà. Thôi nhanh lên, lạy Chúa, để tôi còn ổn định ở chỗ nào đó chứ”.

Tôi có khẩn nài lão cũng mặc kệ, cứ lụi hụi đâm đầu đi xuống những bậc thang gỗ, rồi dừng ngay trước căn phòng. Qua cung cách lão dừng lại và qua những đồ đạc trông thật quý kia, tôi đoán có lẽ đấy là phòng tốt nhất. Tấm thảm trông còn tốt nhưng bụi phủ mất hết cả hoa văn, trên lò sưởi có treo một bức tranh cắt giấy đã rách tơi tả; một chiếc giường khung bằng gỗ sồi đẹp được che bằng những tấm màn đỏ rực khá đắt tiền và trông mộ điệu, nhưng có vẻ đã được dùng suồng sã lắm; riềm màn trang trí hình hoa lá bị giật khỏi những vòng treo còn cái thanh sắt để đỡ cái màn thì cong queo thành hình cung, xệ về một phía, rơi lòng thòng trên sàn nhà. Những chiếc ghế cũng bị hỏng, có nhiều cái hỏng nặng và những vết lõm làm cho những tấm ván ốp tường trông méo mó. Tôi cố thu hết sức bình sinh để đi vào và chiếm lấy chỗ thì lão già ngớ ngẩn kia tuyên bố, “Đây là chỗ của ông chủ”. Bữa ăn tối của tôi lúc này đã nguội ngắt, tôi chẳng còn thấy ngon nữa,

ngoài ra tôi cũng hết kiên nhẫn. Tôi khăng khăng đòi phải cung cấp cho một nơi chui ra chui vào ngay và phương tiện để nằm nghỉ.

"Thế còn chỗ quỷ quái nào nữa đâu" - lão mộ đạo cất tiếng - ôi, lạy Chúa phù hộ cho chúng con! Lạy Chúa tha tội cho chúng con! Còn có chỗ cóc khô nào mà cô cứ đòi mãi hả? Thật chán và mệt mỏi với cô lắm rồi! Cô đã xem hết các phòng rồi, trừ cái phòng bé như lỗ mũi của thằng Hareton. Trong nhà này chẳng có cái lỗ nào nữa để mà đặt lưng cả."

Tôi bực mình quá, đến nỗi quẳng cả khay xuống đất, thức ăn vãi lung tung rồi ngồi xuống đầu cầu thang, hai tay ôm mặt khóc.

"Chà! Chà!" Joseph kêu lên - "Được lắm cô Cathy ạ! (lão Joseph nhầm Isabella với Catherine), được lắm! Ông chủ sẽ vấp vào những cái liễn vỡ thôi, rồi ở đây mà nghe mắng. Thật rồ rại! Cô đáng phải nhịn đói từ nay cho đến lễ Giáng Sinh. Ai lại đi vứt của Chúa ban cho xuống ngay dưới chân mình chỉ vì cơn giận mất khôn kia! Nhưng tôi không cho rằng cô có thể kéo dài thói hung hăng ấy được lâu đâu.

Cô có cho là ông Heathcliff sẽ dung tha không? Ông ấy không ưa cái thói hờn dỗi đó đâu. Tôi mong sao ông ta có lòng lượng thứ thôi."

Và cứ thế lão vừa đi xuống phòng của lão ở dưới nhà, miệng vừa lẩm bẩm chửi, tay cầm ngọn nến, bỏ tôi ngồi lại trong bóng tối. Giây phút ngồi suy nghĩ sau hành động ngốc nghếch đó tôi buộc phải nhận ra là mình cần bớt thói ngạo mạn và kiềm chế cơn giận dữ, đứng dậy mà dọn hậu quả do mình gây ra. Bỗng có bóng người xuất hiện đến giúp tôi một tay dưới hình thù con chó Throttler, con vật mà đến lúc này tôi mới nhận ra đó là con của con chó Skulker già nua nhà tôi. Con chó đã ở từ lúc mới đẻ tại ấp do cha tôi cho ông Hindley. Tôi nghĩ nó nhận ra tôi, nên nó dí mũi vào mũi tôi như chào đón, rồi nhanh chóng ăn ngấu nghiến chỗ cháo, trong lúc đó tôi mò mẫm nhặt nhạnh những mảnh sành vỡ và lấy chiếc khăn tay của mình để lau sạch chỗ sữa đổ tung tóe vào tay vịn cầu thang. Cả hai chúng tôi vừa mới dọn dẹp xong thì tôi nghe thấy tiếng chân Earshaw ngoài hành lang. Con chó cụp đuôi lại và nép mình vào tường, còn tôi lẻn đến lối cửa gần nhất. Con chó có cố mấy để tránh mặt ông chủ cũng không xong, là tôi

đoán thế khi nghe thấy tiếng chân chạy thoăn thoắt xuống cầu thang và tiếng kêu ăng ẳng kéo dài, nghe đến thương. Cũng may cho tôi là ông chủ lại đi qua và vào phòng của ông ấy, rồi đóng cửa lại. Ngay lúc ấy, Joseph đưa Hareton lên đi ngủ. Tôi đã trốn trong phòng Hareton nên ngay khi nhìn thấy tôi, lão ta liền nói:

"Thế là cái nhà này từ nay đã có chỗ để chứa được cả cô và cái thói kiêu kì nữa đấy, ấy là tôi nghĩ vậy. Buồng trống không, chỉ có mình cô với Chúa, thật là một sự kết giao đến ớn!"

Tôi vui mừng chộp ngay lấy thông báo đó, và vừa lúc tôi bổ nhào cả người xuống ghế bành, bên bếp lửa, tôi đã gật lia lịa và ngủ liền. Giấc ngủ ngon lành và sâu mặc dù chẳng được bao lâu. Ông Heathcliff đã đến đánh thức tôi dậy, vừa vào đến phòng ông ta đã hỏi theo cung cách rất trìu mến của mình là tôi làm gì ở đây. Tôi nói nguyên nhân tại sao tôi lại ngủ muộn làm vậy, vì ông ấy đã để chìa khóa buồng chúng tôi trong túi của ông ấy. Tính từ sở hữu ***chúng tôi*** làm cho ông ta vô cùng tự ái. Ông ta thề là không có chuyện đó và cũng không bao giờ buồng đó là của tôi cả; nhưng tôi cũng chẳng nhắc lại lời nói của ông ấy, mà cũng chẳng cần tả thái độ của ông ấy làm gì. Ông ta đã cố gắng không mệt mỏi và thật khéo léo để gây cho tôi phải căm ghét ông ấy! Đôi lúc tôi ngỡ ngàng về ông ta tới mức tôi không còn biết sợ, vậy mà chị biết không, ông ta còn gây nỗi kinh hoàng cho tôi bằng mấy con hổ hay con rắn độc nào đó đấy. Ông ấy kể cho tôi nghe chị Catherine bị ốm và lên án anh trai tôi đã gây ra chuyện đó, thề rằng tôi phải là vật thế mạng cho Edgar cho đến khi ông ấy tóm được anh ấy.

Tôi căm ghét ông ấy, mà khổ một nỗi, tôi ngu quá cơ! Hãy dè chừng, đừng có hé miệng về chuyện đó với ai ở ấp. Ngày nào tôi cũng mong chị, chị đừng làm tôi thất vọng nhé!

ISABELLA

CHƯƠNG 14

Ngay khi tôi đọc bức thư, tôi đi liền đến chỗ cậu chủ và thông báo rằng em gái ông ấy đã đến khu Cao Nguyên rồi, có gửi cho tôi bức thư bày tỏ nỗi buồn về tình cảnh của cô chủ Linton và lòng khao khát cháy bỏng của cô ấy được gặp cậu chủ. Cô ấy ước rằng cậu chủ sẽ nhanh chóng bày tỏ sự tha thứ đối với cô ấy.

- Tha thứ ư! - Cậu chủ Linton nói - tôi chẳng có gì để tha thứ cho nó cả, cô Ellen ạ. Chiều nay cô có thể đi thăm khu Cao Nguyên Lộng Gió nếu cô muốn và nói rằng tôi không đến, nhưng tôi tiếc là đã mất nó, đặc biệt tôi không bao giờ cho rằng nó sẽ được sung sướng. Tuy nhiên việc tôi đi thăm nó là không thể được, vì chúng tôi đã vĩnh viễn chia lìa nhau rồi, còn nếu nó muốn tỏ lòng giúp tôi thì nó hãy khuyên tên côn đồ kia rời khỏi nơi đây.

- Thế cậu chủ không viết cho cô ấy mấy dòng sao? - Tôi van vỉ.

- Không, cậu chủ trả lời - không cần thiết. Sự liên lạc của tôi với gia đình Heathcliff sẽ hiếm hoi như sự liên lạc của anh ta đối với tôi. Nó sẽ không tồn tại!

Sự ghẻ lạnh của cậu chủ Edgar làm tôi vô cùng buồn bã, nên suốt dọc đường rời khu ấp tôi cứ phân vân vắt óc ra nghĩ là làm thế nào nhớ hết được những điều cậu ấy nói khi tôi nhắc lại, và làm thế nào giảm bớt giọng từ chối của cậu ấy thành chỉ một vài dòng để an ủi cô Isabella. Tôi giám chắc cô ấy phải ngóng trông tôi từ sáng, vì tôi thấy cô ấy đã đứng nhìn qua khung cửa mắt cáo khi tôi tiến từ ngoài lối đi đắp cao trong vườn. Tôi gật đầu chào cô ấy. Vậy mà cô ấy lùi vào vì sợ có ai trông thấy. Tôi bước vào nhà mà không gõ cửa. Cảnh tượng sao mà buồn chán, ảm đạm đến thế, khác hẳn cảnh vui tươi trước đây của ngôi nhà! Cũng phải thú thực là tôi mà vào địa vị cô ấy, chắc ít ra tôi cũng phải quét dọn bếp sưởi và lau bụi bám trên các bàn ghế. Nhưng cô ấy chỉ biết làm ngơ, bộ mặt đẹp kia xanh xao, bơ phờ, tóc để duỗi thẳng có mấy mớ thả rũ xuống, có mấy mớ để xoắn

một cách cẩu thả quanh đầu, có lẽ từ tối hôm trước đến giờ cô ấy chẳng để ý gì đến quần áo. Hindley không có mặt ở đó. Heathcliff ngồi ở bên bàn, giở những tờ giấy để trong cuốn sách bỏ túi, nhưng thấy tôi xuất hiện thì anh ta đứng dậy, vui vẻ hỏi tôi có khỏe không và đưa ghế tôi ngồi. Có lẽ anh ta là vật duy nhất trông có vẻ tề chỉnh ở đó; mà tôi thấy anh ta chưa bao giờ bảnh bao đến thế. Hoàn cảnh đã thay đổi vị thế con người ta nhiều đến thế, khiến cho người lạ mặt nào mà nhìn thấy anh ta cứ ngỡ đó là một nhà quý phái nòi, còn vợ anh ta là một mụ nhà quê nhếch nhác nhỏ bé! Cô ấy tiến lại vui vẻ chào đón tôi và giơ bàn tay đón lấy lá thư mà cô ấy trông đợi. Tôi lắc đầu. Cô ấy không hiểu ý, nhưng vẫn đi theo tôi đến bên tủ li, nơi tôi để chiếc mũ và thì thầm nài nỉ tôi đưa cho cô ấy những gì tôi mang đến. Heathcliff đoán được hành động của cô ấy muốn nói lên điều gì, nên anh ta nói:

- Nếu chị có gì cho Isabella (tôi tin chắc là chị có mà, chị Nelly) cứ đưa cho cô ấy. Không việc gì phải giấu giếm. Giữa hai chúng tôi không có gì bí mật cả.

- Ồ, tôi không có gì đâu, - tôi đáp lại, nghĩ rằng tốt nhất là nói ngay sự thật - cậu chủ tôi bảo là nói với cô em gái rằng cô ấy đừng có mong thư từ hay viếng thăm gì vào lúc này. Cô chủ ạ, cậu ấy gửi lời chúc cô hạnh phúc và tha lỗi cho cô đã gây ra chuyện buồn phiền, nhưng cậu ấy cho rằng sau sự việc này cả hai nhà sẽ thôi không còn liên hệ gì nữa, vì nếu có duy trì thì cũng chẳng tốt đẹp gì.

Cô vợ Heathcliff hơi mấp máy môi, rồi cô ấy đi về ghế ngồi bên cửa sổ. Chồng cô ấy đứng trên sàn lát đá bên lò sưởi, gần chỗ tôi và bắt đầu hỏi về Catherine. Tôi kể cho anh ta nghe về tất cả bệnh tật của cô chủ, còn anh ta thì chất vấn tôi để khai thác hầu hết tin có liên quan đến sự khởi nguồn của nó. Tôi thì trách cô chủ thân làm tội đời, thế cũng đáng, rồi kết luận, hi vọng anh ta sẽ làm theo gương của cậu chủ Linton và tránh không can thiệp vào gia đình cậu ấy nữa, dù là còn thiện ý hay ác ý đi nữa.

- Cô chủ Linton lúc này đang hồi phục - tôi nói - cô ấy sẽ không bao giờ còn được như trước nữa, nhưng may mà không sao đấy, còn anh nếu thật sự có tấm lòng với cô chủ, anh nên tránh đường, đừng ngáng trở cô ấy, mà có lẽ anh nên đi khỏi nơi này biệt tăm đi, và để anh sẽ thấy không phải hối tiếc gì,

tôi xin thông báo cho anh hay rằng cô chủ Catherine Linton giờ đây đã khắc hẳn so với người bạn của anh là Catherine Earnshaw rồi, chẳng khác gì cô tiểu thư đây so với tôi. Vẻ mặt thay đổi nhiều lắm tính cách còn thay đổi hơn thế, và người mà do nhu cầu không thể thiếu được đã buộc phải làm chồng cô ấy sẽ chỉ duy trì được tình thương mến của mình bằng kỉ niệm về những gì đã từng là cô chủ, bằng tình người chung chung và bằng ý thức nghĩa vụ mà thôi!

- Rất có thể là vậy - Heathliff nhận xét, cố tỏ ra bình tĩnh - rất có thể là cậu chủ của chị cũng chẳng còn có lí do gì khác ngoài tình người chung chung và ý thức về nghĩa vụ để mà dựa vào. Thế nhưng chị có tin là tôi bỏ mặc Catherine cho cái ***nghĩa vụ và tình người*** đó không? Và chị có thể so sánh tình cảm của tôi với anh ta dành cho Catherine không? Trước khi chị rời khỏi nhà này, tôi yêu cầu chị phải hứa sắp xếp một cuộc gặp giữa tôi và cô ấy, mà dù chị có đồng ý hay không, tôi vẫn cứ gặp như thường! Thế ý chị ra sao?

- Ý tôi thế này, anh Heathcliff - tôi đáp lại - anh không được và sẽ không bao giờ được tôi làm trung gian cho anh đâu. Một cuộc đối đầu giữa anh và cậu chủ sẽ giết chết luôn cô chủ đấy.

- Nếu mà chị giúp, chắc sẽ tránh được điều đó - anh ta nói tiếp - mà nếu như có nguy cơ xảy ra như vậy, nếu như anh là nguyên nhân gây rắc rối thêm duy nhất nào đối với cuộc đời cô ấy thì tôi sẽ có lí do chính đáng để có những hành động cực đoan! Tôi mong chị hãy nói thật cho tôi nghe là liệu Catherine có đau khổ lắm không khi mất anh ta, và tôi sợ cô ấy mà đau khổ thật thì tôi sẽ phải chùn bước. Chị cũng thấy sự khác biệt về tình cảm giữa hai chúng tôi là giá như anh ta ở vào địa vị tôi và tôi ở vào địa vị anh ta, thì dẫu cho tôi có căm ghét anh ta đến mức sự căm thù đó biến tôi thành kẻ tráo trở, chắc tôi cũng chẳng bao giờ giơ tay mà đánh anh ta. Chị có tin hay không tùy chị! Chừng nào cô ấy còn muốn có anh ta bên cạnh thì chắc tôi chẳng bao giờ lại xua đuổi, ngăn cản anh ta. Ngay lúc cô ấy mà không còn coi anh ta ra cái gì, chắc tôi sẽ moi tim anh ta ra mà uống máu! Nhưng đến lúc ấy mà chị vẫn không tin tôi, có nghĩa là chị chẳng hiểu tôi, đến lúc ấy, tôi chẳng kịp đụng đến một sợi tóc của anh ta thì tôi chắc đã chết dần chết mòn rồi.

- Vậy mà anh ta không một chút áy náy khi phá tan mọi hi vọng để cho cô chủ được bình phục hoàn toàn bằng cách giờ đây cứ muốn xen những kỉ niệm của mình vào trong khi đó cô chủ đã gần như quên anh rồi và lại lôi cuốn cô ấy vào cuộc cãi lộn ầm ĩ, đầy tuyệt vọng - tôi nói xen vào.

- Thế chị cho là cô ấy đã quên tôi ư? - Anh ta nói - ôi chị Nelly ơi! Chị biết là cô ấy chưa quên mà! Tôi và chị đều biết rõ rằng cô ấy mà nghĩ đến Linton một, thì nghĩ đến tôi hàng nghìn lần! Vào lúc cuộc đời của tôi bi thảm nhất, tôi vẫn có một khái niệm cứ ám ảnh tôi khi tôi trở lại vùng phụ cận vào mùa hè năm ngoái; song chỉ đến lúc cô ấy cam đoan, tôi mới thừa nhận ý nghĩ khủng khiếp đó một lần nữa. Thế rồi Linton chẳng là gì đối với tôi cả, cả Hindley và mọi giấc mơ mà tôi đã có nữa. Hai từ sẽ bao hàm tương lai của tôi: ***Cái chết và địa ngục***; tồn tại sau khi đã để đánh mất cô ấy thì chỉ là địa ngục mà thôi. Vậy mà tôi ngu đến mức trong giây lát lại đi nghĩ rằng cô ấy coi trọng sự gắn bó của Edgar Linton hơn là của tôi. Dù anh ta yêu cô ấy với tất cả tấm thân còi cọc của anh ta, chắc chắn việc anh ta yêu cô ấy, trong tám năm không bằng tôi yêu cô ấy trong một ngày. Hơn nữa trái tim của Catherine sâu thẳm như trái tim tôi, nên biển cả mà có chứa gọn được trong cái máng ngựa kia thì anh ta mới mong sao độc quyền sở hữu được tình yêu của cô ấy. Hừm! Anh ta chắc chắn là không đến mức thân hơn con chó hay con ngựa của cô ta đâu. Trong con người anh ta có cái gì hơn để mà được yêu như tôi cơ chứ, và làm thế nào cô ấy yêu được cái gì trong con người anh ta khi anh ta không có, hả chị?

- Chị Catherine và anh Edgar yêu quý nhau như bất cứ cặp vợ chồng nào - Isabella nói to, nghe bỗng sôi nổi hẳn lên - không ai có quyền ăn nói theo kiểu ấy, mà tôi cũng không ngồi yên lặng để nghe những lời chê bai đó đâu.

- Anh trai nhà cô yêu cô lắm phải không? - Heathcliff nhận xét một cách khinh bỉ - hắn ta thấy thật may mắn biết nhường nào khi đã nhanh chóng đẩy cô khỏi nhà để cô trôi nổi trên đường đời này.

- Anh ấy không hay biết nỗi khổ mà tôi phải chịu đựng - cô ấy trả lời - tôi đã không kể cho anh ấy nghe.

- Vậy cô có kể cho anh ta nghe điều gì đó. Cô đã viết thư cho hắn rồi hả?

- Thông báo với anh ấy rằng tôi đã lấy chồng. Tôi đã viết vậy, mà anh cũng đã thấy bức thư đó rồi còn gì.

- Và từ đó không viết gì nữa à?

- Không.

- Cô chủ trông xa sút đến thảm vì thay đổi thân phận - tôi nhận xét - rõ ràng tình yêu của ai đó đối với cô ấy còn thiếu, của ai thì tôi có thể đoán được, nhưng tôi không nên nói ra ở đây.

- Tôi đoán đó là của chính cô ấy - Heathcliff nói - cô ấy suy sụp thành một con mẹ nhếch nhác! Chưa kịp làm cho tôi vui thì cô ấy đã tỏ ra mệt mỏi nhanh đến khác thường. Chị không tin đâu, nhưng ngay ngày hôm sau khi cưới, cô ấy khóc lóc đòi về nhà. Tuy nhiên, nếu cô ấy đừng có kiêu kì quá thì cô ấy còn thích hợp với ngôi nhà này hơn nhiều, mà tôi cũng chú ý không để cô ấy lang thang bên ngoài, đến ngượng.

- Thôi, tôi mong sao anh quan tâm chăm sóc cô ấy, nay đã là phu nhân Heathcliff, và anh cũng nên hiểu cô ấy là con gái duy nhất nên ai cũng sẵn lòng phục dịch. Anh phải sắp xếp một người hầu để dọn dẹp nhà ngăn nắp cho cô ấy và anh cũng phải đối xử tử tế với cô ấy. Dù cho anh nghĩ như thế nào về cậu chủ Edgar, thì anh cũng phải thấy rõ rành rành là cô ấy yêu anh mãnh liệt đến nhường nào, người đã từ bỏ mọi thứ cao sang và tiện nghi cùng bạn bè của mái nhà xưa để vui lòng đến ở một nơi thiếu thốn như nơi này cùng với anh.

- Cô ta bỏ những thứ ấy vì một ảo tưởng, mường tượng tôi là một anh hùng mơ mộng và mong tôi sẽ tỏ ra tận tụy hào hoa phong nhã mà đáp ứng những đòi hỏi muốn được chiều chuộng vô độ của cô ấy. Làm sao mà có thể coi cô ấy là người biết điều được, một người cứ một mực khăng khăng đòi tạo ra cho bản tính của tôi một ý niệm phi thường và đòi được hành động theo những ấn tượng giả mà cô ấy ấp ủ. Nhưng cuối cùng tôi nghĩ cô ấy bắt đầu hiểu tôi vì tôi không còn thấy những nụ cười và những nét mặt nhăn nhó trông đến ngờ nghệch đã chọc tức tôi ngay từ đầu, và tôi cũng không còn thấy sự đần độn khi cô ấy không nhận ra là tôi đã hăng hái nói rõ quan điểm của mình về sự mê muội và bản thân cô ấy. Thật tuyệt vời khi tôi đã cố

gắng hết sức để đi đến chỗ sáng suốt mà nhận ra rằng mình không yêu cô ấy. Có lúc tôi đã tin rằng không một bài học nào có thể dạy cô ấy về điều đó! Song dạy như thế mà có vào đầu đâu, đấy sáng nay cô ấy vẫn còn tuyên bố, coi đấy là một tin đến sợ, rằng tôi đã thực sự thành công trong việc làm cho cô ấy căm ghét tôi.

Cam đoan với chị, đây đúng là công của thần Hercules[1]! Nếu điều đó mà thực hiện thì tôi cũng xin cảm ơn. Liệu tôi có thể tin được sự cam đoan của cô không, cô Isabella? Có chắc là cô căm ghét tôi không? Nếu tôi để cô yên trong vòng nửa ngày, cô đừng có đến mà thở dài thường thượt và tán tỉnh tôi nữa nhé? Tôi dám chắc rằng cô ấy những muốn tôi phải tỏ ra mềm mỏng trước mặt chị vì cô ấy sợ sự thật mà bị bóc trần thì sẽ làm tổn thương đến tính kiêu căng của mình. Nhưng tôi đâu có lo ngại gì đến việc ai sẽ biết lòng khát khao hoàn toàn chỉ ở một phía, mà tôi cũng chẳng bao giờ nói dối cô ấy về chuyện đó. Cô ấy không thể kết án tôi là đã tỏ ra dịu dàng để lừa cô ấy. Điều đầu tiên mà cô ấy đã nhìn thấy tôi làm khi ra khỏi ấp là treo cổ con chó con của cô ấy lên, rồi cô ấy van xin tôi về chuyện đó, nên những lời đầu tiên mà tôi nói ra là một ý nguyện ước gì mình có thể treo cổ tất cả những sinh vật thuộc về cô ấy, trừ có một: Có thể cô ấy tưởng bản thân mình ngoại lệ cũng nên. Nhưng không có một sự tàn bạo nào làm cho cô ấy ghê tởm, mà theo tôi thì cô ấy đã ngưỡng mộ sự tàn bạo đó từ khi mới đẻ, miễn là con người quý giá của cô ta không bị tổn thương là được! Và chị có thấy vô cùng phi lí, ngu ngốc đến thế là cùng không khi con chó cái hèn hạ, bảo gì cũng nghe, đáng thương kia lại mơ đến những việc tôi yêu nó cơ chứ? Chị Nelly ạ, về bảo cậu chủ nhà chị rằng trong đời tôi, tôi chưa bao giờ gặp một kẻ đáng khinh như cô ta đây. Thậm chí cô ta còn làm gio giáy cả thanh danh nhà Linton, và đôi lúc tôi cũng thấy mủi lòng, cũng là do không có khả năng bịa được nhiều chuyện để thử xem cô ấy có chịu đựng được không, và vẫn còn co rúm người bò lết lại trông đến nhục! Nhưng chị cũng phải nói cho hắn biết rằng tôi sẽ giữ nghiêm trong giới hạn của kỉ cương luật pháp để cho kẻ vừa là anh vừa là quan tòa đó được yên lòng. Cho đến lúc này tôi vẫn tránh không để cho cô ấy một chút quyền hành nào, dù là nhỏ nhất để có thể đòi được li thân. Mà còn điều này nữa, trong việc chia rẽ chúng tôi, cô ấy khỏi cần phải cảm ơn ai. Nếu cô ấy mà muốn ra đi, thì cũng được thôi. Được hành hạ cô ấy thì cũng sướng đấy, nhưng sự có mặt của cô ấy còn làm cho tôi khó chịu hơn nhiều.

[1] Theo thần thoại hi lạp, thần Hercules đã có công hoàn thành 12 nhiệm vụ bất khả thi do vua Eurystheus của xứ Argos giao cho, trong đó có việc giết chết quỷ Hydra nhiều đầu

- Anh Heathcliff, đấy là câu chuyện của một tên điên, mà vợ anh cũng hầu như dám chắc là anh đã bị điên, nên vì lí do đó mà cô ấy đã phải chịu đựng anh cho đến lúc này. Nhưng giờ đây anh đã nói là cô ấy có thể đi, chắc chắn cô ấy sẽ tận dụng sự cho phép đó. Cô chủ, chắc cô không bị bỏ bùa mê đến mức phải tự nguyện mà ở lại với anh ta chứ?

- Cẩn thận đấy, Ellen - Isabella đáp lời, mắt cô ấy long lên giận dữ. Qua đây mới thấy rằng chồng cô ấy thành công mĩ mãn trong việc cố gắng bắt người khác phải căm ghét mình - chị đừng có tin một lời nào anh ta nói. Anh ta là một con quỷ dối trá! Một con quái vật, chứ không phải là người đâu! Trước đây tôi cũng được anh ta nói là tôi có thể đi khỏi, và tôi cũng đã thử, nhưng tôi không giám lặp lại lần nữa! Chị Ellen, chị không được nói một lời nào với anh trai tôi hoặc Catherine về cuộc nói chuyện khốn kiếp này. Dù anh ta có giả đò như thế nào chăng nữa, anh ta vẫn cứ muốn gây sự khiến Edgar đi đến tuyệt vọng liều lĩnh đấy. Anh ta nói là anh ta đã lấy tôi làm vợ nhằm mục đích giành quyền lực khỏi anh trai tôi đấy, nhưng đừng có hòng, thà tôi chết, chứ đừng có hòng! Tôi chỉ biết hi vọng, chỉ biết cầu nguyện rằng anh ta có thể quên sự thận trọng hiểm độc của mình và giết tôi! Niềm vui duy nhất mà tôi có thể mường tượng ra là mình sẽ chết hoặc nhìn thấy anh ta chết!

- Thấy chưa, lúc này thế là đủ rồi!- Heathcliff nói - nếu chị mà được triệu đến tòa, chị hãy nhớ đến lời nói đó của cô ấy nhé, chị Nelly! Mà chị hãy chiêm ngưỡng vẻ mặt kia đi: Cô ấy đã tiến gần đến điểm phù hợp với tôi rồi đấy. Không được, lúc này cô không thích hợp để làm người hộ vệ của chính bản thân cô đâu, cô Isabella ạ. Còn tôi kẻ bảo vệ hợp pháp của cô, phải tạm giam cô dẫu cho nhiệm vụ đó có khó chịu đến thế nào chăng nữa. Cô hãy đi lên gác đi, tôi có mấy chuyện phải nói riêng với chị Ellen Dean đây. Không phải đi lối đó, tôi đã bảo là hãy đi lên gác cơ mà! Sao lại thế, đường đi lên gác theo lối này cơ mà, bé con ơi!

Anh ta tóm lấy và đẩy cô ấy ra khỏi buồng, miệng lẩm bẩm.

- Đừng mong ta thương! Đừng mong ta thương! Con sâu mà càng quằn quại ta càng muốn dẫm cho nó lòi ruột ra! Nó như một cơn đau mọc răng tinh thần ấy! Ta sẽ càng nghiến mạnh hơn để tăng độ đau đớn lên.

- Thế anh có hiểu từ "thương" nghĩa là gì không? - Tôi vừa nói vừa đội mũ vào - trong đời anh, đã bao giờ anh cảm thấy có chút tình thương đó chưa?

- Bỏ mũ xuống đã! - Anh ta ngắt lời khi nhận ra là tôi muốn bỏ đi - chị chưa đi được đâu. Lại đây, chị Nelly. Tôi phải khuyên chị hoặc buộc chị phải giúp tôi thực hiện quyết tâm gặp Catherine, không được trì hoãn. Tôi thề là không thương hại gì vì tôi không muốn gây ra bất cứ sự bất ổn nào, tôi cũng không chọc tức hay làm nhục ông Linton. Tôi chỉ muốn nghe chính Catherine nói là mình có khỏe không và tại sao cô ấy lại bị ốm, và tôi cũng muốn biết liệu mình còn giúp ích gì được cho cô ấy không. Đêm hôm qua tôi có đến ấp và ngồi trong vườn sáu tiếng đồng hồ liền, và tối nay tôi lại đến đó, rồi đêm đêm tôi sẽ lảng vảng ở đó thậm chí ngày nào tôi cũng có mặt ở đó để xem mình có cơ hội vào nhà được không. Nếu Edgar Linton mà gặp tôi, tôi sẽ không ngần ngại đánh ngục anh ta ngay và cũng đánh đủ để anh ta câm lặng trong thời gian tôi ở đó. Nếu gia nhân nhà anh ta mà chống lại, tôi sẽ lấy súng ngắn ra mà dọa họ để đuổi họ đi. Thế không có cách gì khác để ngăn tôi không va chạm với họ thì tốt hơn sao? Mà chị lại có thể làm được điều đó một cách dễ dàng, khi nào đến tôi sẽ báo trước cho chị, và lúc chị cho tôi vào mà không ai nhìn thấy đúng vào lúc cô ấy một mình, và sau đó chị sẽ canh chừng khi tôi đi khỏi, như vậy lương tâm chị sẽ thấy thanh thản là mình đã ngăn được một sự phiền lụy.

Tôi phản đối đóng vai phản chắc ở nhà cậu chủ tôi. Ngoài ra tôi thuyết phục anh ta đừng có phá hoại sự bình yên của cô chủ Linton để thỏa mãn mình như thế.

- Chỉ cần có gì đó đơn giản nhất xảy ra cũng làm cho cô chủ hoảng hốt một cách đầy đau đớn - tôi nói - cô ấy lúc nào cũng thần hồn nát thần tính, nên không sao chịu nổi sự bất thường đâu, tôi tin là vậy đấy. Đừng có khăng khăng như thế, Heathcliff ạ! Kẻo tôi buộc phải thông báo cho cậu chủ tôi

biết về ý đồ của anh và cậu ấy sẽ có biện pháp để giữ an toàn cho ngôi nhà và những người ở trong đó khỏi bất cứ một cuộc đột nhập không thể biện bạch nào đó được.

- Trong trường hợp đó, tôi sẽ có biện pháp để bảo vệ bảo đảm an toàn cho chị! - Heathcliff nói to - chị sẽ không rời khu Cao Nguyên Lộng Gió cho đến tận sáng ngày mai. Thật ngớ ngẩn khi lại đi khẳng định rằng Catherine không chịu gặp tôi; mà cô ấy chắc cũng ngạc nhiên không kém khi nghe nói là tôi cũng không muốn thế. Chị phải chuẩn bị hỏi cô ấy là liệu tôi có thể đến được không. Chị nói là cô ấy không bao giờ nhắc đến tên tôi và tên tôi cũng không bao giờ được người ta nhắc đến với cô ấy. Cô ấy sẽ nhắc đến tên tôi với ai một khi cô ấy bị cấm cửa trong cái nhà đó cơ chứ? Cô ấy nghĩ tất cả các người đều là gián điệp cho chồng cô ấy. Không nghi ngờ gì nữa, ở giữa các người, cô ấy như đang ở giữa địa ngục còn gì! Tôi đoán cô ấy nghĩ gì qua sự im lặng của cô ấy cũng như qua bất cứ điều gì có thể thấy. Chị có nói là cô ấy thường xuyên tỏ ra sốt ruột, bồn chồn, vậy đấy có thể chứng minh được rằng cô ấy thanh thản không? Chị nói đến đầu óc cô ấy không được ổn định. Liệu có thể khác được khi cô ấy bị cô lập đến sợ là vậy. Mà lại được một kẻ nhỏ mọn. Tẻ nhạt đó chăm sóc bằng nghĩa vụ và nhân đạo của hắn sao! Bằng tình thương và nhân ái đó sao! Thật chẳng khác gì hắn ta trồng cả một cây sồi vào chậu hoa cảnh và mong cho nó lớn lên, cũng như hắn cứ tưởng tượng ra rằng hắn có thể dùng sự chăm sóc cỏn con của mình là có thể giúp cho cô ấy lấy lại được sinh lực ấy! Chúng ta phải giải quyết việc đó ngay lập tức; vậy chị sẽ ở đây, còn tôi sẽ xông hẳn sang bên đó, chiến đấu chống lại Linton và đám gia nhân của hắn vì cô Catherine? Hoặc chị sẽ là bạn của tôi như từ trước đến nay vẫn thế, và làm theo yêu cầu của tôi? Chị hãy quyết định đi! Bởi vì không có lí do gì để tôi nán lại một giây phút nào nữa, nếu như chị cứ khăng khăng ngoan cố theo bản tính cố hữu của chị!

Ông thấy đấy, ông Lockwood ạ, tôi đã tranh cãi, phàn nàn và từ chối thẳng thừng anh ta đến vài chục lần, nhưng cuối cùng anh đã buộc tôi phải đồng ý. Tôi đành phải chấp nhận mang lá thư của anh ta gửi cho cô chủ, nếu như cô chủ đồng ý, thì tôi phải báo tin cho anh ta về việc cậu chủ Linton vắng nhà vào lúc nào để anh ta tới và vào nhà thoải mái, khi đó tôi sẽ không có mặt ở đó và đám gia nhân đi vắng. Liệu như vậy là đúng hay sai? Tôi e rằng

đó là sai, mặc dù làm như thế là có lợi. Tôi nghĩ như vậy sẽ ngăn cản được vụ bùng nổ mới bằng sự phục tùng của mình. Tôi cũng nghĩ như thế có thể sẽ tạo ra một cơn khủng khoảng có lợi cho bệnh thần kinh của Catherine. Song tôi lại nhớ đến lời quở trách nghiêm khắc của cậu chủ Edgar về việc tôi đã đưa chuyện, nên tôi cũng đã cố làm cho sự lo lắng về chủ đề đó lắng dịu đi bằng cách khẳng định lại rằng việc bất tín đó, nếu coi hành động đó là khắc nghiệt đến thế, sẽ là hành động cuối cùng.

Tuy nhiên chuyến đi về nhà này buồn hơn chuyến đi đến đây, và tôi lo lắng biết nhường nào trước khi tôi tự cố thuyết phục mình đưa lá thư đó vào tay cô chủ Linton.

Nhưng ông Kenneth đến kia rồi; tôi phải đi xuống báo với ông ấy rằng ông đã đỡ nhiều rồi. Chuyện của tôi dài lê thê ấy mà, ấy vậy mà cũng giúp qua đi một buổi sáng đấy.

Thật buồn chán! Tôi ngồi suy ngẫm khi người đàn bà tốt bụng kia đi xuống nhà bếp để tiễn bác sĩ và chính xác ra đó không phải là loại nhẽ ra tôi không nên chọn để mua vui. Nhưng không sao! Tôi sẽ chắt lọc được số thuốc quý từ những cây thuốc đắng của bà Dean, và trước hết tôi phải quan sát được sự đắm say cứ lảng vảng trong đôi mắt bừng sáng của Catherine. Tôi sẽ là một vật hấp dẫn kì lạ nếu tôi chịu ngã lòng trước con người trẻ trung kia và nếu cô con gái lại là phần tái bản của người mẹ!

CHƯƠNG 15

Một tuần lễ nữa lại qua đi và tôi ngày càng gần bình phục, lại càng gần đến mùa xuân! Lúc này đây, tôi đã nghe được mọi chuyện về người láng giềng của mình trong nhiều buổi khi mà bà quản gia rỗi rãi, không phải làm những việc quan trọng hơn. Tôi sẽ tiếp tục kể lại theo lời của bà ta, chỉ có cô đọng lại một chút. Nói chung bà ta là người kể chuyện rất hay, nên tôi nghĩ mình cũng không thể nào làm tốt hơn được.

Bà ta kể tiếp: Vào cái buổi tối mà tôi đến thăm khu Cao Nguyên thì tôi biết, mà nếu như mắt tôi không nhầm tôi còn nhìn thấy, anh chàng Heathcliff ở quanh quẩn chỗ đó, tôi tránh không ra ngoài vì tôi vẫn còn mang lá thư của anh ta trong túi, và cũng không muốn bị đe dọa hay trêu chọc nữa. Tôi quyết định không đưa lá thư đó cho đến khi cậu chủ đi đâu đó, vì tôi biết khi nhận được thư đó, Catherine sẽ bị tác động như thế nào. Kết quả là lá thư ngày Chủ Nhật và tôi mang lá thư vào buồng cô ấy sau khi cả gia đình đã đi lễ nhà thờ. Còn một gia nhân ở lại trông nhà cùng tôi, nên như thường lệ, chúng tôi khóa trái cửa lại trong lúc làm việc. Nhưng hôm đó, thời tiết lại ấm áp và dễ chịu khiến cho tôi mở toang cửa ra. Và để thực hiện lời cam kết, vì tôi biết ai sẽ đến, tôi liền bảo người gia nhân kia rằng cô chủ rất muốn ăn cam, nên anh ta phải chạy vào làng mua lấy vài quả, để ngày mai trả tiền cũng được. Anh ta đi rồi, tôi mới lên gác.

Cô chủ Linton mặc bộ đồ rộng thùng thình màu trắng, vai vắt chiếc khăn san nhẹ, và như thường lệ ngồi thu mình trong góc cửa sổ để mở. Bộ tóc dài, dày dặn đã được cắt bớt đi ngay từ lúc mới ốm, nên lúc này cô ấy chỉ chải thành mái tóc dài tự nhiên rủ xuống hai bên thái dương và cổ. Như tôi đã kể cho Heathcliff nghe, vẻ ngoài của cô chủ thay đổi, nhưng khi cô ấy bình thản, thì trong sự thay đổi đó dường như có một vẻ đẹp kì dị hiện ra, ánh mắt lóe lên đã được thay bằng một vẻ dịu dàng u buồn và mơ mộng, đôi mắt đó đâu còn cho ta một ấn tượng là chúng nhìn vào các đồ vật quanh cô ấy, mà dường như chúng lúc nào cũng đau đáu nhìn về phía xa tít

tắp, có thể nó vượt qua khỏi thế gian này. Ngoài ra, bộ mặt xanh xao của cô chủ, nay đã có da có thịt nên vẻ phờ phạc đã biến mất, cùng với nét mặt kì lạ nổi lên do trạng thái tâm thần gây ra, dẫu cho có đau đớn nói lên những nguyên nhân gây ra, đã khơi dậy mối quan tâm đầy thương cảm của mọi người, và dù cho đối với tôi cũng như đối với bất cứ ai đã nhìn thấy đều luôn cho rằng bộ mặt đó đã phủ nhận rõ ràng hơn là có sự phục hồi, mà hơn nữa còn hằn lên một dấu hiệu suy tàn như số phận đã định.

Một cuốn sách để mở nằm trên bệ cửa sổ trước mặt cô chủ, và chốc chốc lại có một cơn gió thoảng bay, lật những trang sách lên. Tôi chắc là cậu chủ Linton đã đặt nó ở đấy, vì có bao giờ cô chủ giải trí bằng đọc sách đâu hay bằng bất cứ công việc nào đó, và cậu chủ thường mất hàng tiếng đồng hồ cố lôi kéo cô chủ vào một chủ đề nào đó đã từng là thú tiêu khiển của cô ấy. Cô chủ đã ý thức được mục đích của cậu chủ, nên những lúc tâm trạng bớt nặng trĩu, cô ấy đã bình thản chịu để cho cậu ấy cố gắng làm thế, chỉ chốc chốc lại nén tiếng thở dài chán nản trước sự nhọc công vô ích đó, rồi cuối cùng đã ngăn cậu ấy bằng những cái hôn và nụ cười buồn bã không gì bằng. Có những lần, cô ấy bực dọc một cách vô lí, quay mặt dấu vào hai bàn tay hoặc thậm chí nóng nảy ẩn cậu đi, và từ đó cậu ấy thận trọng để mặc cô ấy một mình, vì tin chắc mình có cố gắng mấy cũng công cốc thôi.

Chuông nhà thờ Gimmerton vẫn còn đang vang lên; tiếng suối đầy ắp chảy êm dịu trong thung lũng vẳng đến tai, nghe như vỗ về an ủi. Âu đấy cũng là để thay cho tiếng lá cây rì rào của mùa hè vẫn còn chưa đến kịp, chứ một khi cây cối nơi đây mà ra lá, nó sẽ nhấn chìm tiếng suối reo kia ở khu ấp này ngay. Ở tận khu Cao Nguyên Lộng Gió sau một đợt băng tan hoặc sau một mùa mưa kéo dài rả rích lại luôn vang lên những ngày yên ả. Và trong lúc lắng nghe, Catherine lại đang nghĩ về khu Cao Nguyên Lộng Gió, thì cứ cho là cô ấy hoàn toàn suy nghĩ hay lắng nghe đi. Nhưng đằng này cô ấy lại phóng tầm mắt nhìn lơ đãng về phía xa xăm, như tôi đã nói đấy chẳng để ý gì đến những thứ vật chất, dù là bằng tai hay bằng mắt.

- Có thư cho cô chủ đây, cô Linton ạ - tôi nói, nhẹ nhàng ấn lá thư vào tay cô ấy đang để trên đầu gối - cô phải đọc ngay đi bởi vì cần phải đáp lại mà. Để tôi gỡ chỗ xi gắn nhé?

- Vâng - cô chủ trả lời, mắt vẫn không đổi hướng.

Tôi mở lá thư ra. Thư được viết rất ngắn.

- Đây, cô chủ đọc đi - tôi nói.

Cô ấy rụt tay lại và lá thư rơi xuống. Tôi lại đặt nó lên lòng cô ấy và cứ đứng đợi ở đó cho đến khi cô ấy vui lòng liếc mắt nhìn vào, nhưng động tác kéo dài lâu đến nỗi cuối cùng tôi đành phải hỏi lại:

- Thế tôi phải đọc cho cô chủ nghe ư? Thư của anh Heathcliff gửi cho đấy.

Thế là cô ấy giật đánh thót một cái, một chút bối rối nhớ lại lóe lên trong mắt và cô ấy cố gắng sắp xếp lại những ý nghĩ của mình. Cô ấy nhấc lá thư lên và dường như đọc rất kĩ. Và khi đọc đến chữ kí, cô ấy thở dài, song tôi vẫn thấy là cô ấy chẳng nắm hết ý nghĩa của lá thư vì ngay khi nghe thấy ý tôi muốn được nghe cô ấy trả lời, thì cô ấy đơn thuần chỉ ngón tay vào cái tên và nhìn chăm chăm vào tôi, tỏ ra háo hức đấy, nhưng đượm một nỗi buồn vấn vương.

- Hừm, anh ấy muốn gặp cô chủ đấy! - Tôi nói, đoán là cô ấy cần một lời giải thích - lúc này anh ấy đang ở trong vườn và nóng lòng muốn tôi sẽ mang lại cho cậu ấy câu trả lời nào đấy.

Tôi đang nói thì nhìn thấy một con chó to nằm trên bãi cỏ đầy nắng ngay phía dưới, vểnh tai tựa như sắp sủa ấy, nhưng rồi nó lại cụp xuống, ve vẩy đuôi thông báo là người đang đến không phải là người lạ mặt. Cô chủ Linton nhoài người ra phía trước và nín thở lắng nghe. Một loáng sau có tiếng chân đi ngang qua phòng, ngôi nhà để ngỏ quá hấp dẫn Heathcliff không sao cưỡng lại được, nên anh ta đã đi thẳng vào, cứ như anh ta đồ rằng tôi không giữ lời hứa ấy và thế là anh ta muốn tỏ rõ sự liều lĩnh của mình. Catherine háo hức nhìn căng thẳng về phía lối cửa phòng. Anh ta không tìm ra phòng ngay, cô ấy ra hiệu cho tôi là cho anh ấy vào; nhưng tôi chưa kịp đi ra đến cửa thì anh ấy đã tìm ra, và chỉ độ một hai sải chân đã thấy anh ta đứng bên cạnh cô ấy và ôm chặt cô ấy trong cánh tay của mình.

Chẳng nói chẳng rằng, anh ta cứ thế ôm rịt lấy cô chủ đến năm mười phút, rồi hôn lấy hôn để, tựa như anh ta chưa bao giờ hôn nhiều đến thế trong đời. Nhưng lại chính cô chủ hôn anh ta trước và tôi thấy rõ rằng là vì hoàn toàn đau đớn mà anh ta hầu như không vui nổi cảnh phải nhìn vào mặt cô chủ! Ngay khi trông thấy cô chủ, cũng giống như tôi, anh ta đau khổ mà tin rằng cuối cùng không có khả năng phục hồi. Số phận đã định đoạt. Cô chủ sẽ phải chết.

"Ôi, Cathy! Ôi cuộc sống của anh! Làm sao anh chịu đựng nổi, em ơi!" - Đó là câu đầu tiên anh ta thốt ra, với giọng nói lộ rõ sự tuyệt vọng. Lúc này đây, anh ta say đắm ngắm cô chủ đến mức tôi nghĩ không khéo nước mắt đến trào ra khi anh ta cứ trân trân mà nhìn như thế. Ấy vậy mà không đâu. Ngược lại đôi mắt đó rực lửa cháy vì đau đớn, nhưng chúng không chảy tan ra.

- Sao vậy? - Catherine nói, ngả người ra sau và nhìn lại anh ta với vầng trán đột nhiên tối sầm lại. Tâm trạng của cô chủ thay đổi bất thường, chẳng khác gì cái chong chóng - anh và Edgar đã làm tan nát trái tim tôi, Heathcliff ạ! Cả hai người đều đến than vãn sự tình với tôi, làm như các người mới đáng được thương xót đấy! Tôi sẽ không bao giờ làm việc đó, không bao giờ. Các anh đã giết tôi, mà theo tôi lại còn nhờ đó mà phát phì ra đấy thôi. Trông anh mới khỏe làm sao! Thế anh định sống thêm bao nhiêu năm nữa sau khi tôi không còn ở trên đời này nữa?

Heathcliff vẫn quỳ một bên để ôm cô chủ, lúc anh ta định đứng dậy thì cô ấy tóm lấy tóc và dằn anh ta xuống.

- Tôi ước gì mình được giữ lấy anh - cô chủ nói tiếp, giọng cay đắng - cho đến khi cả hai đều chết! Anh có đau đớn thế nào cũng kệ. Tôi đâu có quan tâm đến việc anh bị đau khổ như thế nào. Tại sao anh lại phải đau khổ như thế này. Tại sao anh lại phải đau khổ cơ chứ? Tôi mới là người đau khổ! Anh sẽ quên tôi chứ? Anh sẽ sung sướng khi tôi nằm dưới lòng đất chứ gì? Và đến hai mươi năm sau, anh sẽ vẫn nói: "Đó là nấm mồ của Catherine Earnshaw. Cách đây đã lâu tôi có yêu cô ấy và đau khổ vì mất cô ấy; nhưng đó là dĩ vãng. Kể từ đó đến nay không biết tôi đã yêu bao nhiêu người rồi. Con cái đối với tôi lúc này còn quý giá hơn cô ấy nhiều, và khi tôi chết, tôi sẽ

chẳng lấy gì làm vui mừng vì sắp được ở gần cô ấy, mà tôi sẽ rất buồn vì phải giã từ con cái mình!" Liệu anh sẽ nói vậy chứ, hả Heathcliff?

- Đừng tra tấn anh đi em, kẻo anh lại phát điên lên như em đấy - anh ta khóc bứt đầu ra khỏi tay cô ấy, răng nghiến chặt lại.

Đối với một kẻ bàng quan, hai người tạo thành một bức tranh kì lạ và đáng sợ. Rất có thể Catherine cho rằng cõi trời là nơi lưu đày đối với mình, trừ phi với tấm thân trước sau rồi cũng chết của mình, cô ấy cũng muốn vứt bỏ luôn cả tính cách sớm muộn rồi cũng không thể sống mãi được. Trên khuôn mặt với đôi má trắng bệch, đôi môi không một giọt máu và con mắt long lanh lúc này của cô ấy thể hiện sự thù oán ghê gớm, và cô ấy còn giữ lại ở giữa những ngón tay một nhúm tóc mà cô ấy đã giật được. Trong khi đó Heathcliff một tay còn đang chống đứng dậy và tay kia vẫn nắm lấy cánh tay cô chủ, và trước thể trạng quá yếu ớt của cô ấy, trong khi đó anh ta lại không đủ chút dịu dàng, cho nên khi anh ta buông cô ấy ra, tôi còn nhìn thấy rõ bốn vết xanh tím bầm trên lớp da nhợt nhạt kia.

- Em bị quỷ ám hay sao - anh ta nói tiếp một cách gay gắt - mà lại ăn nói với anh trong lúc em đang hấp hối thế này hả? Có phải em cho rằng những câu nói đó sẽ ăn sâu trong trí nhớ của anh và ăn sâu mãi mãi sau khi em bỏ anh mà đi không? Em có biết rằng mình đã nói dối khi bảo rằng anh đã giết chết em. Catherine em, em cũng biết rằng anh mà quên em có nghĩa là anh đã quên chính cuộc đời anh sao! Trong lúc em nằm yên nghỉ giấc ngàn thu thì anh phải quằn quại đau đớn dưới địa ngục như vậy không đủ cho sự ích kỉ quỷ quái của em sao?

- Tôi đâu có yên nghỉ - Catherine rên rỉ, nhớ lại cảm giác sức cùng lực kiệt trước nhịp tim đập mạnh, không đều của mình, nghe và nhìn thấy rõ trước sự kích động quá mức đó. Cô chủ không nói gì thêm cho đến khi cơn giận cực điểm đó qua đi, rồi cô nói tiếp nghe nhẹ nhàng hơn:

- Heathcliff ạ, em đâu có muốn anh đau đớn hơn em, em chỉ mong sao hai ta đừng bao giờ phải xa nhau; và từ nay về sau nếu em có nói lời nào làm anh đau buồn, thì anh hãy nghĩ rằng ở nơi chín suối em cũng đau buồn chẳng kém anh và anh hãy vì em mà tha thứ cho em nhé! Nào, anh hãy lại

đây và quỳ xuống! Trong đời anh, anh chưa bao giờ hại em mà! Và hơn thế, nếu anh còn ấp ủ nỗi tức giận thì điều đó lại còn tồi tệ để nhớ hơn cả những lời nói khắc nghiệt của em đấy. Liệu anh còn đến đây nữa không? Hãy đến, anh nhé!

Heathcliff đi ra đằng sau ghế và nhoài người ra phía trước, nhưng không xa đến mức để cô chủ nhìn thấy bộ mặt nhợt nhạt vì xúc động của mình. Cô chủ cúi ngoảnh lại nhìn anh ta, nhưng anh ta không bằng lòng, nên quay ngoắt đi về phía bếp sưởi, rồi đứng đó, im lặng lưng xoay về phía tôi. Cô chủ Linton dõi theo một cách ngờ vực, vì mỗi cử động đều làm thức tỉnh một cảm giác mới xa lạ trong cô. Sau khi ngừng một lát và sau cái nhìn xoi mói, cô lại nói tiếp với tôi bằng một giọng thất vọng đến căm phẫn:

- Đấy, chị Nelly thấy chưa, anh ấy đã không mủi lòng trong giây lát để giữ tôi ra khỏi nấm mồ. Đấy, tôi được yêu như thế đấy! Được, không sao. Đó không phải là Heathcliff của tôi. Song tôi vẫn sẽ yêu Heathcliff của tôi và sẽ mang anh ấy đi cùng, vì anh ấy ở trong tâm hồn của tôi - cô chủ nói thêm một cách thích thú - và rút cuộc điều đã làm tôi phiền lòng nhất lại là cái nhà tù đã bị đổ vỡ hoàn toàn này. Tôi chán ngán, chán ngán hết chỗ nói khi bị nhốt ở đây. Tôi sốt ruột muốn được thoát khỏi nơi đây để hòa mình vào với thế giới lộng lẫy đó và luôn được có mặt ở đó, chứ không phải ngồi nhìn nó nhòa đi trong lệ rơi và khao khát được đến với nó qua những bức tường của một trái tim đau đớn, mà thật sự được ở bên nó, ở trong đó. Chị Nelly chị nghĩ chị khỏe hơn, may mắn hơn tôi với sức khỏe dồi dào đầy sức mạnh. Chị đã thấy thương cho tôi, nhưng mà rồi sự việc sẽ thay đổi ngay thôi mà. Tôi sẽ thấy tiếc cho chị. Tôi sẽ vượt lên trên tất cả mọi người. Tôi sẽ vô cùng ngạc nhiên nếu anh ấy không ở gần bên tôi! - Cô chủ nói tiếp một mình - tôi cho rằng anh ấy muốn thế. Ôi anh Heathcliff thân yêu ơi! Chắc lúc này anh không nhăn nhó buồn phiền nữa. Hãy đến với em đi, anh Heathcliff.

Trong lúc hăng hái, cô chủ đứng dậy, tựa người vào tay ghế. Nghe thấy tiếng gọi tha thiết đó, anh ta quay lại trông vô cùng tuyệt vọng. Đôi mắt mở to, và cuối cùng cũng rơm rớm nước mắt, lóe nhìn cô chủ một cách mãnh liệt. Ngực anh ta phập phồng thon thót. Họ đứng cách xa nhau một lát thế mà đã thấy họ ở bên nhau, nhanh đến mức tôi không kịp nhìn thấy Catherine bật dậy và anh ta đón lấy, rồi họ ôm ghì lấy nhau, chặt đến nỗi tôi

cứ nghĩ anh ta mà có thả cô ấy ra, chắc cô ấy cũng không sống nổi. Thực ra tôi đã nhìn thấy cô ấy xỉu đi rồi. Anh ta lao người đến cái ghế gần nhất và khi thấy tôi chạy vội lại xem có phải cô chủ ngất xỉu không, thì anh ta nghiến răng nhìn tôi, miệng sùi bọt mép như một con chó dại, rồi ôm vội lấy cô ấy tỏ ra ghen tức đến tham lam. Tôi cảm thấy hình như mình không ở bên một kẻ cùng một giống với mình. Dường như anh ta không hiểu, mặc dù tôi đã nói với anh ta, cho nên tôi đứng tránh xa và lặng yên, vô cùng lúng túng.

Động tác của Catherine làm cho tôi liền bớt lo đi chút ít khi cô chủ giơ tay lên bíu lấy cổ Heathcliff và lúc anh ta ôm lấy thì hai má cô áp vào má anh ta, trong khi đó đến lượt anh ta vừa vuốt ve một cách điên cuồng khắp người cô, vừa nói như điên dại:

- Em đã cho anh thấy em tàn nhẫn như thế nào, vừa tàn nhẫn vừa giả dối. Tại sao em lại coi khinh anh? Tại sao em lại dối chính lòng mình vậy, hả Cathy? Anh không một lời an ủi em đâu vì em đáng phải như thế mà. Em đã tự giết chết mình. Phải, có thể em hôn anh, khóc lóc và buộc anh phải hôn em và giỏ những giọt nước mắt. Những thứ đó làm cho em tàn lụi đi, chúng đọa đầy em. Em yêu anh, thế thì tại sao em lấy quyền gì mà bỏ anh? Quyền gì hả, hãy trả lời anh đi. Có phải vì em thấy thương xót cho Linton không? Vì dù cho Chúa trời hay quỷ Xa Tăng có dáng lên đầu chúng ta nào là sự khốn khổ, sự mất phẩm giá và cái chết, bất chấp bất cứ cái gì, tất cả đều không chia rẽ nổi chúng ta, nếu như không phải là em, chính em đã làm điều đó. Anh đâu có làm cho trái tim em tan nát, mà chính em đã làm tim em và đồng thời làm cả tim anh, tan nát đấy chứ. Thật lại càng tồi tệ cho anh biết bao khi anh lại khỏe đến thế. Anh có muốn sống không ư? Liệu đó sẽ là cuộc sống gì một khi em…

Ôi, trời ơi, thế em còn muốn sống với linh hồn của em đã ở dưới mồ không?

- Hãy để em được yên. Hãy để em được yên - Catherine khóc nức nở - nếu em sai, em sẽ chết vì sự sai lầm đó. Thế thôi! Anh cũng đã bỏ em, nhưng em không trách móc anh đâu! Em tha thứ cho anh. Hãy tha lỗi cho em!

- Thật khó mà tha thứ khi nhìn thấy đôi mắt kia và cầm vuốt ve đôi bàn tay gầy guộc kia - anh ta đáp - hôn anh nữa đi nào, nhưng đừng có để anh nhìn thấy mắt em! Anh tha thứ những gì em gây ra cho anh. Anh yêu kẻ sát hại anh, nhưng kẻ sát hại em thì anh không thể yêu được! Làm sao anh có thể yêu được?

Họ im lặng… họ giấu mặt vào nhau, thấm đầm đìa nước mắt. Tôi chắc cả hai cùng khóc nên mới thế, vì dường như Heathcliff chỉ có thể khóc vào dịp trọng đại như thế này thôi.

Cùng lúc đó tôi trở nên rất khó chịu vì buổi chiều mỗi lúc một trôi đi nhanh. Người đầy tớ mà tôi sai đi đã về đến nhà, và dưới ánh nắng hướng xế về phía tây trên thung lũng, tôi có thể nhận ra đám người mỗi lúc một dầy đặc bên ngoài cổng nhà thờ Gimmerton.

- Lễ nhà thờ xong rồi đấy - tôi thông báo - nửa giờ đồng hồ nữa cậu chủ tôi có mặt ở nhà đấy.

Heathcliff văng tục, lại còn ôm Catherine chặt hơn, song cô ấy cũng mặc kệ, không nhúc nhích người.

Một lúc sau tôi đã thấy một nhóm gia nhân đi ngược lên con đường cái về phía nhà bếp cánh gà. Cậu chủ Linton đi cách không xa. Cậu ấy mở cổng và lững thững đi lên nhà, có lẽ vui với buổi chiều đẹp, gió thổi nhẹ như mùa hè.

- Này, cậu chủ đến rồi đấy - tôi kêu lên - trời ơi, nhanh lên! Không có ai ở cầu thang trước đâu. Nhanh lên và núp trên lùm cây ấy cho đến khi cậu ấy vào hẳn nhà đã.

- Anh phải đi thôi, Cathy - Heathcliff nói, cố bứt khỏi cánh tay của người bạn tình của mình - nếu em còn sống, anh sẽ gặp lại em trước khi em đi ngủ. Anh không đi khỏi cửa sổ đến năm thước đâu.

- Anh không được đi! - Cô chủ trả lời, và với sức tàn hơi, càng ôm chặt lấy anh ta hơn - anh không được đi anh có nghe thấy không.

- Chỉ có một tiếng đồng hồ thôi - anh ta van vỉ thống thiết.

- Một phút cũng không được - cô chủ trả lời.

- Anh ta phải đi thôi, Linton lên đây ngay bây giờ đấy - kẻ đột nhập hoảng sợ nằn nì.

Nhẽ ra anh ta cứ đứng phắt dậy, rụt mạnh ngón tay ra, nhưng cô ấy lại lao người thật nhanh, thở hổn hển, trên khuôn mặt cô ấy thể hiện sự kiên quyết đến điên dại.

- Không được! - Cô ấy rít lên - không, đừng đi anh! Đây là lần cuối cùng! Edgar không làm hại chúng ta đâu. Heathcliff, em sẽ chết! Em sẽ chết!

- Phỉ phui cái miệng dại dột đi! Hắn ta lên đến nơi rồi kìa - Heathcliff kêu lên, thả người ngồi lại xuống ghế - im lặng, em! Im lặng Catherine! Anh sẽ ở lại. Nếu hắn ta bắn anh vì chuyện này, anh sẽ chết một cách thanh thản, với lời cầu nguyện trên môi.

Và thế là họ lại ôm nhau chặt hơn. Tôi nghe thấy tiếng chân cậu chủ bước lên cầu thang. Tôi toát mồ hôi trán vì sợ quá.

- Thế anh lại đi nghe những lời nói điên loạn của cô ấy sao? - Tôi sẵng giọng - cô ấy có biết mình nói gì đâu. Anh định hại cô chủ chỉ vì cô ấy không còn đủ trí khôn hay sao? Thôi đứng lên đi! Đi thoát khỏi đây ngay. Thật là một hành động hiểm độc chưa từng thấy. Chúng tôi sẽ bị đi đời nhà ma hết thôi, từ cậu chủ, cô chủ và đám gia nhân.

Tôi vặn tay, kêu toáng lên. Cậu chủ Linton dảo bước khi nghe tiếng ồn. Tôi còn đang cuống cuồng lên thì thấy cánh tay của Catherine rời ra và buông thõng, đầu cô ấy rũ xuống, tôi mới mừng hẳn.

- Cô chủ ngất, hay là chết rồi - tôi nghĩ - thế lại càng tốt. Tốt biết mấy nếu như cô ấy chết đi, chứ còn hơn là một gánh nặng, gây khốn khổ cho tất cả mọi người xung quanh cô ấy.

Edgar chồm đến người khách không mời, mặt tái nhợt vì ngỡ ngàng và giận dữ. Tôi không biết cậu ấy làm thế là ý gì, song anh chàng kia đã ngừng

ngay mọi động tác định biểu hiện lại bằng cách đặt thân hình như đã chết đó vào cánh tay cậu chủ,

- Này, hãy cứu cô ấy đi nếu như anh không phải là một kẻ độc ác - anh ta nói - rồi anh muốn nói gì tôi thì nói!

Anh ta đi vào phòng khách và ngồi xuống. Cậu chủ Linton cho gọi tôi lại và khó khăn lắm sau khi đi dùng trăm phương nghìn kế, cuối cùng chúng tôi mới làm cho cô chủ tỉnh lại, nhưng cô ấy hoàn toàn lúng túng, cô ấy thở dài, rên rỉ không nhận ra ai. Edgar lo lắng cho cô chủ quá nên đã quên hẳn người bạn đầy hiềm khích của mình. Tôi không quên. Tranh thủ có cơ hội, tôi liền đi vào và khẩn khoản yêu cầu anh ta đi khỏi, khẳng định rằng Catherine đã đỡ và đến sáng tôi sẽ thông báo cho anh ấy biết tin về tình hình của cô ấy trong đêm.

- Tôi đâu có khăng khăng không đi khỏi đây đâu - anh ta đáp lại - nhưng tôi sẽ nán lại ở trong vườn. Chị Nelly ạ, mong chị nhớ giữ lời hứa ngày mai. Tôi sẽ đứng dưới những cây thông rụng lá kia. Chị nhớ đấy nhé! Kẻo tôi sẽ lại đến cho dù Linton có nhà hay không đấy.

Anh ta đưa mắt liếc nhanh qua cánh cửa hé mở và khi đã biết chắc những gì tôi nói là đúng, anh ta mới chịu giải thoát cho ngôi nhà khỏi sự hiện diện của anh ta.

CHƯƠNG 16

Đêm hôm đó khoảng mười hai giờ, bé Catherine mà ông gặp ở khu Cao Nguyên Lộng Gió ra đời, một hài nhi mới được bảy tháng yếu ớt, và hai giờ sau mẹ của bé qua đời, sau cơn mê man bất tỉnh đến nỗi không còn đủ ý thức để nhớ đến Heathcliff hoặc để nhận ra Edgar. Cậu chủ đau đớn đến mức cuồng dại nên tôi thấy cũng chẳng nên bàn đến ở đây làm gì vì nó đau lòng quá, hậu quả của việc đó còn để lại một nỗi đau buồn sâu thẳm. Theo tôi hiểu cậu chủ còn có thêm một nỗi đau khổ khác nữa là cậu ấy không được cô chủ để lại cho mình một cậu con thừa kế. Tôi có than vãn về chuyện đó khi tôi nhìn vào thân hình đứa trẻ mồ côi yếu ớt, nên về mặt tinh thần tôi thầm trách cụ Linton (đây chỉ là một thiên vị tự nhiên thôi) là đã dành cả tài sản của mình cho cô con gái, chứ không cho con trai. Một đứa bé sơ sinh không ai thèm để ý đến, thật tội nghiệp! Nó khóc đến đứt cả hơi, nhưng không một ai quan tâm đến trong những giờ đầu tiên chào đời của nó. Sau đó chúng tôi đã chuộc lại lỗi lầm là đã không thèm ngó ngàng đến nó. Dù dì thì sự khởi đầu cũng như sự kết thúc của nó có lẽ cũng đều không lấy gì làm vồ vập, thân thiện như nhau.

Sáng hôm sau, bên ngoài trời rực rỡ và vui tươi, ánh ban mai lọt êm ái qua lớp màn che của căn phòng im ắng và tỏa lan lên chiếc ghế tràng kỉ và người nằm trên đó một ánh dịu êm. Edgar Linton ngả đầu trên gối, nhắm mắt lại. Những đường nét trẻ trung, sáng láng trông hoàn toàn mất hết sinh khí chẳng khác gì những đường nét của thân hình nằm cứng đờ bên cạnh cậu ấy. Nhưng những đường nét của cậu chủ thể hiện sự im lặng hoàn toàn. Đôi lông mày của cô ấy trông phẳng lặng, hai mí mắt nhắm nghiền, đôi môi như mỉm cười. Không có thiên thần nào trên Thiên Đường lại đẹp hơn cô chủ vào lúc này. Tôi cũng đã cùng ở trong sự yên tĩnh mênh mang nơi cô chủ nằm và đầu óc tôi chưa bao giờ ở trong một tâm trạng trong sáng hơn thế khi tôi ngắm nhìn vào bộ mặt không một chút ưu tư trong giấc ngủ thiên thần. Theo bản năng, tôi nhắc lại những lời cô chủ nói cách đó mấy tiếng đồng hồ: "Thật vượt ngoài sức tưởng tượng của tất cả chúng ta! Dẫu

cho có còn ở trên trái đất này hay đã ở trên Thiên Đường, thì linh hồn tôi đã tự nhiên ở bên Chúa Trời rồi!"

Tôi không biết như thế là có gì kì quái trong tôi không, nhưng tôi lại rất thích ngồi canh trong nhà quan người chết, với điều kiện không có một người chịu tang điên cuồng hay tuyệt vọng nào lại túc trực cùng với mình. Tôi nhìn thấy vẻ ung dung thư thái đến mức không có trời đất quỷ thần nào có thể khuấy tan được và tôi cảm thấy tự tin về kiếp sau vô tận, không một bóng tối, cõi vĩnh hằng mà họ đã bước vào, nơi mà cuộc sống kéo dài vô tận với thời gian, tình yêu sống mãi mãi với đồng cảm và niềm vui mãi mãi được trọn vẹn tràn đầy. Tôi nhận ra trong trường hợp đó, thậm chí tình yêu của cậu chủ Linton cũng ích kỉ biết bao khi cậu ấy luyến tiếc sự giải thoát đầy may mắn của cô chủ Catherine! Rõ ràng là người ta cũng thấy ngờ vực rằng cô chủ sống một cuộc đời đầy ngang bướng và thiếu kiên nhẫn làm vậy liệu cuối cùng cô ấy có đáng được hưởng cảnh sống cõi bình an đó không. Người ta có thể ngờ vực vào những lúc trầm ngâm, nhưng lúc này đây, trước thi hài của cô chủ, thì không. Thi hài đó khẳng định sự thư thái của chính nó, dường như đó là một bảo đảm về một vẻ bình an không kém cho linh hồn đã từng ẩn náu trong xác đó.

Thế ông có tin rằng những người như vậy sẽ được sung sướng ở thế giới bên kia không? Tôi sẵn sàng đánh đổi nhiều thứ để biết được điều đó.

Tôi đã không trả lời câu hỏi của bà Dean, vì tôi cho rằng nó dị giáo. Bà ấy nói tiếp:

Trở lại con đường mà cô chủ Catherine Linton đã đi qua, tôi e rằng chúng ta không có quyền nghĩ cô ấy như vậy, mà hãy để mặc cô ấy với đấng tạo hóa của mình.

Cậu chủ trông như đang ngủ, nên tôi đánh bạo ra khỏi phòng sau khi mặt trời mọc và lẻn ra ngoài hít không khí trong lành mát mẻ. Đám gia nhân nghĩ là tôi ra để rũ bỏ cơn buồn ngủ sau một đêm dài ngồi túc trực canh xác, nhưng thực ra động cơ chủ yếu của tôi là gặp Heathcliff. Nếu như anh ta mà ngồi suốt đêm giữa đám cây thông trụi lá thì hẳn anh ta sẽ không nghe thấy ấp có sự náo động được, ngoài việc có thể anh ta nghe được

tiếng chân ngựa phi của người đưa tin đến Gimmerton. Giá như anh ta đến gần hơn chắc anh ta sẽ biết chuyện qua ánh đèn chập chờn qua lại và tiếng cửa ngoài hết đóng lại mở liên tục, và như vậy có thể anh ta sẽ đoán ra là trong nhà có gì đó không ổn. Tôi muốn chạy đi tìm anh ta, song lại sợ. Tôi cảm thấy mình phải báo tin dữ này cho dứt điểm, nhưng làm thế nào tôi lại không biết. Anh ta đứng đó, cách xa độ vài thước trong khu vườn, tựa người vào cây tần bi già, để đầu trần tóc ướt đẫm sương đọng trên những cành cây đâm chồi và rỏ rào rào xuống quanh anh ta. Anh ấy đứng ở tư thế đó đã lâu lắm rồi, vì tôi thấy một đôi chim khuyên chuyền qua chuyền lại cách chỗ ấy không đầy gang tấc bận rộn làm tổ, coi anh ta cũng chẳng khác gì một khúc gỗ gần đó. Thấy tôi đang tiến lại gần, chúng vội bay đi. Anh ta ngước mắt lên nói:

- Cô ấy chết rồi! - Anh ta nói - tôi không phải đợi chị mới biết. Bỏ cái khăn tay đi, đừng có sụt sùi trước mặt tôi thế. Quỷ tha ma bắt các người đi! Cô ấy cần gì những giọt nước mắt của các người!

Tôi khóc cho cả anh ta lẫn cho cô chủ, vì con người ta có những lúc thương xót những kẻ không hề cảm xúc cho bản thân mình hay cho người khác. Thoạt tiên khi nhìn vào mặt anh ta, tôi đã hiểu là anh ta đã biết tin về tai họa đó. Rồi tôi lại ngớ ngẩn cho rằng anh ta cố nén lòng mình và cầu nguyện, vì đôi môi anh ta mấp máy và mặt cúi gằm nhìn xuống đất.

- Đúng cô chủ đã chết! - Tôi đáp lại, kiềm chế tiếng nức nở và lau khô má - chắc là cô đã lên Thiên Đường, nơi mà mỗi chúng ta cũng có thể có mặt ở đó với cô chủ nếu như chúng ta biết nghe theo lời cảnh báo và cải tà quy chính.

- Thế cô ấy có nghe theo lời cảnh báo không? Heathckiff hỏi, có ý như nhạo báng - thế cô ta có chết như một thiên thần không? Nào hãy nói thật cho tôi nghe mọi chuyện đi. Làm thế nào…

Anh ta cố sức phát âm cái tên nhưng không được, và khi mím chặt miệng lại anh ta đã cố nén sự vật lộn thầm lặng với cơn đau đớn trong lòng, đồng thời nhìn chằm chằm giận dữ trước sự cảm tình của tôi.

- Làm thế nào mà cô ấy chết được? - Cuối cùng anh ta nói tiếp, và dẫu cho cứng rắn là thế mà anh ta vẫn phải đứng tựa người vào cái cây, và sau một cuộc vật lộn, dù là gan đến thế, người anh ta vẫn run bắn lên cho đến tận những đầu ngón tay.

"Thật khổ!" Tôi nghĩ, "Anh cũng là người chứ có khác ai đâu, mà cứ phải giấu giấu diếm diếm cơ chứ? Lòng kiêu hãnh của anh sao mà che mắt được Thượng Đế! Anh cứ cố xúi Thượng Đế vò nát trái tim mình cho đến khi anh buộc phải phát ra tiếng kêu nhục nhã!"

- Cô chủ ra đi thật im lặng! - Tôi trả lời to - cô ấy thở dài, rồi duỗi thẳng người ra như một đứa trẻ chợt tỉnh giấc, sau đó lại chìm vào giấc ngủ. Năm phút sau tôi thấy tim cô ấy chỉ còn thoi thóp và rồi không đập nữa!

- Thế cô ấy có đả động gì đến tôi không? - Anh ta hỏi, do dự cứ như sợ câu trả lời sẽ nói chi tiết những gì mà anh ta không thể chịu đựng nổi.

- Cô ấy không bao giờ tỉnh lại nữa. Từ lúc anh bỏ đi là cô ấy đã không nhận ra ai rồi - tôi nói - cô ấy nằm xuống, nở một nụ cười dịu dàng. Đầu óc cô ấy phiêu diêu về những ngày xa xưa thú vị. Cuộc đời của cô ấy khép lại bằng một giấc mơ êm dịu. Rất có thể khi sang thế giới bên kia cô ấy sẽ tỉnh giấc một cách êm dịu như thế!

- Có thể cô ấy tỉnh giấc trong đau khổ! - Anh ta kêu lên, vô cùng sợ hãi, giậm chân thình thịch và bỗng nhiên gào khóc đến cực điểm, không sao kìm lại được - trời, cuối cùng cô ấy là kẻ nói dối! Cô ta đâu rồi? Không phải ở đó, không phải ở trên Thiên Đường, cũng không chết vậy ở đâu? Ôi, em nói em không quan tâm gì đến những đau khổ của anh ư! Cho anh xin cầu mong, mà anh sẽ cầu mong cho đến khi lưỡi anh cứng lại, hỡi Catherine Earshaw, cầu mong sao em sẽ không thể yên nghỉ chừng nào anh còn sống! Em nói là anh đã giết chết em, vậy em hãy cứ ám ảnh anh đi! Những kẻ bị ám hại hãy cứ đi mà ám ảnh những tên hung thủ đi! Anh tin rằng, mà anh cũng biết rằng ma quỷ vẫn lảng vảng bên trái đất này. Em hãy luôn ở bên anh, dù dưới hình bóng nào, và làm cho anh điên lên đi! Chỉ với điều kiện là đừng để anh ở lại nơi vực thẳm này, vì thế mà làm thế nào anh tìm thấy em được! Ôi lạy Chúa! Không sao tôi nó lên lời! Tôi không thể nào sống

khi mà tôi không còn cuộc sống! Tôi không thể nào sống mà không có linh hồn của mình!

Anh ta đập đầu vào thân cây có nhiều bướu, rồi ngước mắt nhìn lên, nhưng không phải tiếng người, mà là tiếng một con thú dữ bị dọa và thường xiên cho đến chết. Tôi nhìn thấy máu bắn tung tóe quanh thân cây, còn tay và trán anh ta dính đầy máu. Có thể cảnh tượng mà tôi chứng kiến là sự nhắc lại của những cảnh khác diễn ra trong đêm. Nó không làm cho tôi động lòng, mà làm cho tôi thấy hoảng sợ, song tôi vẫn cảm thấy không đành lòng rời bỏ anh ta trong tình trạng như vậy. Nhưng ngay khi anh ta tỉnh lại và tôi thấy đang nhìn mình, anh ta gầm lên, ra lệnh cho tôi phải đi khỏi, và tôi làm theo liền. Tôi có khéo mấy cũng không làm cho anh ta câm miệng hoặc an ủi anh ta được!

Đám tang cô chủ Linton được định ra vào ngày thứ Sáu sau khi cô ấy qua đời, và chờ cho đến hôm đó quan tài trong phòng khách lớn vẫn để ngỏ, rắc đầy hoa cùng lá thơm. Cậu chủ túc trực suốt ngày đêm trong đó, không chợp mắt chút nào, trong khi đó ai biết được Heathcliff ngoài tôi ít ra hắn cũng thức trắng đêm ở bên ngoài, không biết đến nghỉ ngơi là gì. Tôi không giữ liên lạc gì với anh ta cả, song tôi vẫn ý thức được rằng anh ta rắp tâm muốn vào nếu có điều kiện. Đến hôm thứ ba, mới sẩm tối, khi cậu chủ thấy mệt quá nên buộc lòng phải lui về phòng nghỉ độ vài tiếng đồng hồ, tôi bèn ra mở cửa sổ. Tôi xúc động trước sự kiên trì của anh ta nên đã cho anh ta một dịp vào nói lời tạm biệt cuối cùng với hình ảnh nhạt phai của người mà anh ta tôn thờ. Anh ta vội vàng tranh thủ cơ hội, nhanh chân lẻn vào, cố không gây một tiếng động nào, dù nhỏ nhất, để mọi người không nhìn thấy mình. Thật ra đến cả tôi cũng không phát hiện ra anh ta đã có mặt ở đó nếu như không nhận ra tấm vải phủ mặt thi thể lệch đi và nhìn thấy trên sàn một lọn tóc quăn mầu sáng có buộc một sợi chỉ bạc. Khi xem kĩ tôi mới dám chắc mớ tóc đó được lấy từ tấm lặc đeo ở cổ Catherine.

Heathcliff đã mở vật nữ trang ấy, rũ hết những gì trong đó ra và thay vào đó là một lọn tóc đen của chính anh ta. Tôi bện hai mớ tóc vào làm một và nhét chúng vào với nhau.

Dĩ nhiên ông Earshaw được mời đến dự đám tang em gái mình, song ông ta không đến, mà cũng không gửi lời cáo lỗi. Cho nên, ngoài chồng cô chủ ra, những người đến đưa đám cô ấy chỉ gồm toàn những đám gia nhân và tá điền. Cô Isabella không được mời.

Nơi chôn cất của cô chủ Catherine khiến mọi người ngạc nhiên vì không phải đặt ở trong nhà thờ, dưới bia tưởng niệm có khắc chữ của gia đình nhà Linton, cũng không phải bên những nấm mồ của họ hàng cô ở bên ngoài. Cô được chôn bên sườn dốc xanh cỏ trong góc của nghĩa địa nhà thờ, nơi đây tường thấp đến mức những bụi cây thạch nam và cây ỏng ảnh từ ngoài đầm lầy cũng leo qua được. Ngoài ra lớp rêu than bùn cũng phủ kín cả. Giờ đây chồng cô ấy cũng nằm yên nghỉ ở chỗ đó và phía trên chỉ có mộ chí đơn giản và phía dưới là một khối đá xám nhẵn nhụi chôn ở đấy để đánh dấu mộ.

CHƯƠNG 17

Ngày thứ Sáu đó là ngày đẹp cuối cùng của chúng tôi trong một tháng. Buổi chiều tối, thời tiết bỗng thay đổi, gió đang thổi từ phía nam đổi thành gió đông bắc, trước tiên mang theo mưa rồi đến mưa tuyết và đến tuyết rơi. Đến ngày hôm sau thì không ai lại có thể nghĩ là trước đó lại có ba tuần mùa hè khi thấy những bông hoa anh thảo và nghệ tây nằm lấp trong đám rác đọng lại trong mùa đông; những con chim chiền chiện lặng im không hót, những chiếc lá non trên cành cây non trông như tơi tả rũ rượi, xám xịt một màu. Thế là cái giá buốt, ảm đạm thê lương mới của hôm nào đã lẻn đến lan tỏa khắp vùng! Cậu chủ nằm lì trong phòng, còn tôi chiếm phòng khách hẻo lánh và biến nó thành chỗ trông trẻ. Lúc này tôi ngồi ôm đứa bé xinh xắn đang khóc trên đầu gối, vừa đung đưa nó mắt tôi vừa ngắm những bông tuyết rơi, ào ạt, ùn thành đống bên cửa sổ không có rèm che, thì cửa ra vào mở toang và có người bước vào nhà, thở không ra hơi mà vẫn còn cười được! Thoáng một cái tôi tức lắm, chứ không ngạc nhiên. Tôi cứ nghĩ đó là một hầu gái, nên quát ầm lên:

- Đủ rồi đấy! Sao dám bén mảng đến đấy hả? Nếu cậu chủ Linton mà nghe thấy thì không biết thế nào đây?

- Xin lỗi! - Một giọng quen thuộc nói - nhưng tôi biết Edgar đang nằm trong buồng nên tôi không thể đừng được.

Chưa dứt lời đã thấy người đó thở hồng hộc, tay ôm mạn sườn chạy đến bên lò sưởi.

- Tôi chạy một mạch ở khu Cao Nguyên Lộng Gió đến đấy! - Người đó nghỉ một lúc rồi nói tiếp - có những đoạn tôi phải chạy nhanh như bay ấy, ngã luôn xoành xoạch. Ôi, khắp người bây giờ đau ê ẩm! Đừng có hoảng hốt lên thế! Tôi xin giải thích ngay đây. Chỉ mong chị làm ơn ra gọi xe đưa tôi đi tiếp đến Gimmerton và nói với một gia nhân là chạy lên nhà lục cho tôi mấy bộ quần áo ngủ trong tủ thôi.

Người xông vào nhà đó là phu nhân của Heathcliff. Rõ ràng cô ta đến không phải là chuyện đùa. Tóc xõa rũ rượi xuống vai, ướt đầm tuyết và nước. Cô ấy mặc bộ quần áo mà cô ấy vẫn thường mặc thời con gái, trông hợp với tuổi hơn là địa vị. Đó là một chiếc áo dài hở cổ, ngắn tay, còn trên đầu và cổ không mang gì hết. Chiếc áo làm bằng lụa mỏng dán vào người vì ướt. Chân đi độc một đôi dép lê mỏng đi trong nhà. Thêm vào đó là một vết cắt ngay dưới một tai, nhưng do bị lạnh cóng nên máu không chảy lênh láng, bộ mặt trắng bị xước và thâm tím, cùng với khung xương không đủ sức đỡ lấy bản thân nó vì đã kiệt sức. Ngoài ra bạn có thể thấy tôi đã ngắm kĩ cô ấy rồi mà nỗi sợ hãi lúc đầu vẫn chưa hoàn hồn.

- Ô kìa, cô chủ - tôi kêu lên - chừng nào mà cô chưa cởi hết bộ quần áo ẩm ướt kia và mặc bộ đồ khô vào thì tôi chẳng đi đâu mà cũng chẳng nghe thấy gì hết.

Mà dứt khoát là tối nay cô cũng sẽ không đi Gimmerton được đâu, nên cũng không cần phải cho gọi xe làm gì.

- Không được, tôi phải đi chứ - cô ấy nói - dù phải đi bộ hay đi xe, tôi vẫn đi, nhưng tôi không phản đối việc ăn mặc cho chỉnh tề. Ồ, mà này nước chảy cả xuống cổ này! Lại càng làm cho tôi thấy ngứa ngáy râm ran.

Cô ấy cứ khăng khăng bắt tôi phải thực hiện hết những yêu cầu của cô ấy trước khi để tôi động vào người, thậm chí cho đến khi người đánh xe ngựa đã chuẩn bị sẵn sàng, và một gia nhân gói ghém bộ đồ cần thiết thì cô ấy mới để tôi băng bó chỗ bị đau và giúp thay quần áo.

- Nào chị Nelly, giờ chị ngồi xuống đối diện với tôi - cô ấy nói khi tôi đã xong việc và cô ấy đang ngồi trên chiếc ghế bành bên lò sưởi, trước mặt để một cốc nước chè - chị đặt đứa bé đi chỗ khác, tôi không muốn nhìn thấy nó đâu! Chị đừng nghĩ là tôi không quan tâm đến Catherine, bởi vì tôi đã tự xử xự một cách ngu ngốc khi bước vào nhà đâu nhé. Tôi đã khóc đau đớn, đúng thế. Khóc hơn bất cứ ai có lí do để khóc. Chị có nhớ là chúng tôi chia tay nhau mà chưa làm lành được với nhau không và tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho hết. Nhưng không phải vì tất cả những điều đó, một con thú tàn bạo! Nào, đưa cho tôi bộ bài Poker, vật cuối cùng của anh ấy mà tôi mang

theo bên người - cô ấy rút chiếc nhẫn vàng từ ngón tay và ném xuống sàn nhà - tôi sẽ xé tan tành ra!- Cô ấy nói tiếp, quật mạnh xuống, vùng vằng như một đứa con nít - thể nào tôi cũng đốt nó đi - rồi cô ấy nhặt vật bị hành hạ kia lên và vứt vào đống than - mặc kệ! Rồi hắn phải mua bộ khác nếu hắn lại tóm được tôi. Rất có thể hắn đến đây tìm tôi, chọc tức Edgar. Tôi không giám nán lại đây, kẻo cái đầu độc ác của hắn lại nghĩ ngay đến đấy! Vả lại anh Edgar cũng chẳng ưa gì tôi, phải không chị? Tôi cũng sẽ không đến để cầu cạnh anh ấy giúp được, mà cũng không đến để gây rắc rối cho anh ấy đâu. Bí quá buộc tôi phải đến náu mình ở đây. Tuy nhiên nếu tôi mà biết anh ấy có ở trong phòng này thì tôi đã dừng lại trong nhà bếp, rửa mặt sưởi cho ấm người, rồi nhờ chị mang cho những gì mình cần và lên đường đi đến bất cứ đâu ngoài tầm với của tên chết tiệt kia… của kẻ hiện thân của quỷ dữ! Hắn nổi sung sao mà gớm ghiếc làm vậy! Thật cũng thương cho Earshaw, đâu có sức mà chống chọi lại hắn. Ước gì lúc ấy Hindley mà có thể đánh gục được hắn thì tôi đâu phải bỏ chạy.

- Gớm cô nói gì mà nhanh thế! - Tôi nói chen vào - kẻo làm chệch cái khăn tôi buộc trên mặt đó, rồi vết cắt lại rỉ máu mất thôi. Cứ uống trà đi đã, rồi thở cho ra hơi và đừng có cười nữa. Cười trong nhà này vào lúc này là lạc điệu, và hơn nữa lại ở vào hoàn cảnh của cô.

- Sự thật rành rành ra đấy - cô ấy nói lại - thế hãy nghe đứa bé kia mà xem! Nó cứ khóc hoài đó. Thôi mang nó đi chỗ khác độ một tiếng đi, kẻo điếc tai tôi lắm rồi, tôi không sao mà nán lại được nữa.

Tôi rung chuông cho gọi người hầu mang đứa bé đi rồi tôi mới hỏi cô ấy nguyên do gì mà thôi thúc cô ấy trốn khỏi khu Cao Nguyên Lộng Gió trong tình cảnh đáng thương như vậy, và cô ấy định đi đâu vì lại từ chối không ở với chúng tôi.

- Nhẽ ra tôi ở lại mà thật ra tôi cũng muốn ở lại - cô ấy trả lời - để làm vui lòng anh Edgar và chăm sóc cháu bé vì hai lí do, mà cũng vì khu ấp là ngôi nhà theo pháp lí của tôi. Như tôi đã nói với chị đấy, hắn không cho phép tôi ở lại! Thế chị có nghĩ là hắn có thể chịu đựng được cảnh nhìn thấy tôi béo tốt và vui vẻ, có thể chịu được cảnh chúng ta sống thanh bình mà hắn lại không làm hỏng sự sung túc của chúng ta không? Giờ đây tôi giám chắc là

hắn rất ghét tôi đến mức hễ cứ nhìn thấy tôi hoặc nghe thấy tôi nói là hắn đã khó chịu lắm rồi. Tôi nhận thấy hễ cứ nhìn thấy tôi là cơ mặt hắn tự nhiên co rúm lại, thể hiện sự căm ghét, phần là do hắn biết tôi có lí do chính đáng để có tình cảm với hắn, phần là vì ác cảm ban đầu. Tôi căm ghét hắn đến mức tôi giám quả quyết rằng hắn không săn đuổi tôi khắp nước Anh này đâu nếu như tôi có rắp tâm trốn thoát. Vì lí do đó tôi phải ra đi. Tôi đã từ bỏ cái ý muốn là được chết trong tay hắn, ngược lại tôi muốn hắn phải tự giết hắn! Hắn đã thật sự dập tắt ngọn lửa tình yêu của tôi, cho nên tôi thấy thật thoải mái. Song tôi vẫn còn nhớ ra là mình đã yêu hắn quá và cứ lờ mờ tưởng tượng ra là mình vẫn còn yêu hắn, nếu như… à mà không, không đâu! Thậm chí hắn mà có yêu tôi mê mẩn thì hắn vẫn cứ lòi ra bản chất quỷ quái của hắn. Catherine biết hắn rõ là vậy, thế mà vẫn cứ trọng vọng hắn thì quả thật sở thích của chị ấy là vô cùng trái thói. Hắn là đồ quái vật! Liệu có cách nào làm cho hắn biến khỏi trần thế này và khỏi trí nhớ của tôi không?

- Này, khẽ chứ! Anh ta là một con người - tôi nói cô hãy độ lượng hơn, còn có nhiều kẻ xấu hơn anh ta đấy!

- Hắn ta đâu có phải là người - cô ấy cãi lại ngay - hắn ta không có quyền đòi tôi phải thương hắn. Tôi đã dâng cả trái tim tôi cho hắn, và hắn đã nhận lấy và vò xé nó cho đến chết rồi quẳng trả lại tôi. Chị Ellen có thấy không, con người ta rung động bằng trái tim của mình chứ, ấy thế mà hắn đã hủy hoại trái tim tôi, nên tôi không còn sức để thương hắn nữa, không đời nào, dẫu cho hắn kêu than về điều này cho đến ngày tận số của hắn và giỏ những giọt nước mắt bằng máu để thương xót cho Catherine! Không, thật sự tôi sẽ không bao giờ làm điều đó nữa! - Và thế là cô Isabella khóc, nhưng rồi ngay sau khi quệt sạch chỗ nước mắt đọng lại trên mí, cô ấy lại nói tiếp - chị có hỏi tôi là điều gì khiến tôi cuối cùng phải tẩu thoát chứ gì? Tôi buộc phải làm như vậy bởi vì tôi đã thành công trong việc chọc tức cho hắn nổi khùng lên tới mức vượt ra khỏi sự độc ác của hắn. Dùng kìm nung đỏ để rứt các sợi thần kinh ra đòi hỏi phải bình tĩnh hơn là nện vào đầu. Hắn đã bị kích động đến mức quên cả sự khôn ngoan quỷ quyệt thường ngày, và tiến đến chỗ hung bạo đến mức giết người. Tôi sung sướng vì đã có thể chọc tức hắn đến mức phát điên lên, một cảm giác sung sướng đã đánh thức bản năng sinh tồn của tôi, cho nên tôi đã tự giải thoát mình. Còn nếu tôi mà rơi vào tay hắn lần nữa thôi thì mặc cho hắn tha hồ mà trả thù tôi.

“Chị biết không, hôm qua nhẽ ra ông Earshaw phải có mặt ở đám tang. Vì chuyện đó mà ông ta đã giữ cho mình tỉnh táo, mà cũng chỉ mức độ thôi. Có nghĩa là lên giường vào lúc sáu giờ cũng không đến nỗi điên điên dại dại và lúc dậy vào mười hai giờ vẫn còn say như mọi khi. Vì thế khi thức dậy, trông ông ta chán chường như muốn tự tử, không còn ra người ngợm gì nữa, nên ông ta đã không đi đưa đám, mà ngồi lại bên bếp sưởi và nốc những cốc đầy rượu gin hoặc Brandy.

“Heathcliff - tôi rùng mình nhắc đến tên hắn ta - là người xa lạ của nhà này từ Chủ Nhật trước cho đến hôm nay. Không biết thiên thần hay bà con dưới đó đã cho hắn ta ăn uống gì mà đến gần một tuần nay hắn ta không ăn với chúng tôi một bữa nào. Hắn vừa về nhà vào lúc bình minh và đi lên phòng của mình trên gác; rồi khóa trái lại tựa như có ai đó mơ muốn có hắn ở bên làm bạn! Rồi hắn ở lì trong đó cầu kinh như người theo dòng Giám lí, có điều vị thần mà hắn cầu khấn lại là tro và bụi vô tri vô giác, còn khi cầu khấn đến Chúa thì hắn lại lẫn lộn Chúa với người cha đen nhẻm của mình. Sau khi kết thúc những bài kinh quý giá đó, mà nói chung những bài kinh như thế thường kéo dài cho đến khi giọng khản đặc và nói bị ghẹn ở trong họng, thì hắn lại bỏ đi thẳng đến ấp! Tôi ngạc nhiên là Edgar không cho gọi cảnh sát đến bắt giam hắn ta lại! Về phần tôi đau buồn thương tiếc cho Catherine lắm chứ, nhưng không thể không thấy được thời gian thoát khỏi cảnh đè nén mức suy đồi này là một ngày hội.

“Tôi lấy lại được tinh thần, đủ kiên nhẫn ngồi nghe những bài giảng vô tận của Joseph mà không khóc và có đi lại trong phòng mà cũng không phải rón rén như trước. Chắc chị không cho rằng điều gì Joseph nói cũng làm tôi khóc, nhưng lão ta và Hareton quả là những người bạn đáng ghét. Thà tôi ngồi với Hindley và nghe anh ta nói chuyện có gớm ghiếc mấy vẫn còn hơn là ngồi với “cậu ấm” và lão già bỉ ổi kẻ bợ đỡ trung thành của cậu ta! Khi Heathcliff có mặt trong phòng, tôi thường buộc phải tìm vào nhà bếp với bọn họ, hoặc chịu đói giữa những căn phòng không có người ở nên ẩm ướt mốc meo; khi nào hắn không ở đó, như trường hợp trong tuần này, tôi liền kê một cái bàn và một cái ghế vào trong góc bếp sưởi và không cần quan tâm xem ông Earnshaw ngồi ở đâu. Mà ông ấy cũng không có ý kiến gì về sự xắp xếp của tôi. Lúc này ông ấy trầm tính hơn trước nhiều, nếu không có ai khiêu khích thì ông ấy trông ảm đạm, buồn chán và ít nổi nóng. Joseph

khẳng định chắc chắn rằng ông Earnshaw đã là một người thay đổi, rằng Chúa đã làm ông ta mủi lòng và ông ta đã được cứu vớt "tựa như bằng lửa ấy". Tôi lúng túng đi tìm dấu hiệu về sự thay đổi có lợi này. Nhưng đó không phải là việc của tôi.

"Tối hôm qua tôi ngồi trong góc của mình, đọc mấy cuốn sách cũ cho đến khuya, tận gần mười hai giờ đêm. Đi lên nhà thì ảm đạm quá với tuyết rơi quay cuồng bên ngoài và thế là đầu óc tôi cứ phiêu diêu đến nghĩa địa và ngôi mộ mới đắp! Tôi không giám rời mắt khỏi trang sách đặt trước mặt, đến nỗi tôi mới rời mắt ra là cảnh buồn thảm đó liền chiếm ngay lấy. Hindley ngồi đối diện, đầu tựa vào tay, có thể là đang suy tư cùng một chủ đề. Anh ta dừng uống rượu vậy mà trong vài ba tiếng đồng hồ, người không nhúc nhích hay mở miệng nói được lời nào. Trong nhà không có một tiếng động nào, nhưng tiếng gió rít thê thảm thi thoảng lại lay những chiếc cửa sổ, tiếng than nổ lốp đốp và tiếng ngắt hoa đèn chốc chốc lại nghe đến cạch một cái do tôi ngắt bớt ngọn bấc dài của cây nến. Có lẽ Hareton và Joseph đang ngủ say trong giường. Cảnh vật thật buồn, còn tôi vừa đọc vừa thở dài, vì dường như mọi niềm vui đã tan biến khỏi thế giới này, không bao giờ có lại được.

"Sự im lặng sầu thảm đã tan đi một lúc lâu trước tiếng then cửa nhà bếp mở. Heathcliff đã trở về sớm hơn thường lệ từ chỗ hắn đứng canh. Tôi nghĩ có lẽ là vì đột ngột có cơn giông. Lối vào đó đã được khóa trái, nên chúng tôi nghe thấy hắn ta đi vòng vào nhà theo lối khác. Tôi đứng dậy với cảm giác kinh tởm không thể nén được trên môi, khiến người cùng ngồi với tôi lúc đó đang nhìn về phía cánh cửa cũng phải quay lại nhìn tôi.

"Tôi sẽ hãm hắn ở ngoài đó độ dăm phút nhé - ông ta nói to - cô không phản đối chứ?"

"Không, ông có thể nhốt hắn ở ngoài đó cả đêm cho tôi" tôi đáp lại "nào làm đi! Nhét chìa khóa vào ổ ấy và cài then ngang vào"

Earnshaw hoàn thành công việc đó trước khi người khác vào đến cửa trước, sau đó ông ấy mang chiếc ghế của mình sang phía bên kia bàn chỗ tôi ngồi, nhoài người ra nhìn chăm chăm vào mắt tôi để tìm lấy sự đồng cảm với mối

thù đang bùng cháy trong mắt ông ta. Trông ông ta như một kẻ sát nhân thì lấy đâu được cảm tình đó cơ chứ, nhưng ông ấy cũng phát hiện ra điều gì đó đủ để khuyến khích ông ấy nói.

"Cô và tôi" ông ấy nói "mỗi người đều có một món nợ lớn phải thanh toán với tên đứng ngoài kia! Nếu cả hai chúng ta không phải là kẻ hèn nhát, chúng ta có thể hợp lực tống khứ hắn đi. Cô có hèn yếu như ông anh của cô không? Cô có sẵn sàng chịu đựng đến cùng không, báo thù lần này không được, phải tiếp lần sau, chứ không phải một lần chứ?"

"Giờ đây tôi chán cảnh phải chịu đựng lắm rồi" tôi đáp lời, "nên tôi rất sung sướng được trả đũa mà không gây tổn hại cho bản thân, nhưng sự phản trắc và bạo lực là ngọn giáo hai lưỡi, vì chúng ta sẽ làm tổn thương nặng cho những ai sử dụng chúng hơn là cho kẻ thù".

"Sự phản trắc và bạo lực sẽ lại được trả bằng sự phản trắc và bạo lực mà thôi!" Hindley kêu to lên. "Thưa cô Heathcliff, tôi không đòi hỏi cô phải làm gì mà chỉ việc ngồi im và ngậm miệng lại. Như vậy đã được chưa? Chắc cô cũng sẽ vui sướng như tôi khi chứng kiến con quỷ đó kết liễu cuộc đời. Trừ phi cô vượt xa khả năng hơn hắn, không thì hắn sẽ là tử thần của cô và là kẻ phá hoại của tôi. Trời đánh thánh vật tên khốn nạn đó! Hắn gõ cửa mà cứ như ông chủ nhà này ấy! Cô hứa là sẽ câm miệng và trước khi chuông đồng hồ điểm, giờ là một giờ kém ba phút, cô sẽ trở thành người tự do!"

"Ông ta lấy từ trong ngực ra cái khí cụ mà tôi đã tả cho chị nghe trong thư ấy và nhẽ ra là đã tắt ngọn nến và nắm chặt lấy cánh tay ông ấy."

"Tôi sẽ không câm miệng đâu!" Tôi nói "ông không được động đến hắn. Cứ để cửa đóng nguyên như vậy và im lặng!"

"Không đâu! Tôi đã quyết tâm rồi, và lạy Chúa tôi sẽ thực hiện quyết tâm đó!" Con người tuyệt vọng đó kêu lên. "Tôi sẽ tử tế đối với cô dẫu cho cô có muốn hay không, và xử sự đúng với Hareton! Rồi cô sẽ không còn phải đau đầu nghĩ cách che chắn cho tôi. Catherine đã mất rồi. Chẳng còn ai sống trên đời này thấy thương tiếc tôi hay xấu hổ vì tôi, dẫu cho tôi có cắt cổ mình ngay lúc này, mà cũng đã đến lúc kết liễu đi cho rồi!"

“Thà tôi cứ đi vật lộn với gấu hay đi cãi lí với tên điên còn hơn, chứ có can ngăn ông ta cũng không được. Nguồn sức lực duy nhất còn lại trong tôi là chạy ra chỗ cửa mắt cáo và thông báo cho nạn nhân đã thành mục tiêu kia về số phận đang đợi hắn.

“Tối nay anh nên đi tìm chỗ khác mà nương thân đi!” Tôi hét lên bằng một giọng đầy chiến thắng. “Ông Earnshaw đã rắp tâm bắn chết anh đó nếu anh cứ khăng khăng cố sức mà đi vào nhà đấy!”

“Thôi mở cửa ra đi…” hắn ta trả lời, nói với tôi bằng một giọng mĩ miều nhưng tôi chẳng buồn nhắc ra đây làm gì.

“Tôi chẳng dây vào làm gì” tôi bẻ lại “thì cứ vào mà xơi đạn nếu anh thích! Tôi đã làm xong nhiệm vụ của tôi rồi!”

“Nói xong tôi đóng sầm cửa sổ lại và quay về chỗ ngồi của mình bên bếp sưởi; giả vờ ra lệnh, chứ thật ra tôi có lo lắng gì mấy cho mối nguy hiểm đang đe dọa hắn đâu. Earnshaw giận dữ mắng tôi, khẳng định tôi vẫn còn yêu tên khốn đó và gắn cho tôi một cái tên hèn mạt. Còn tận sâu thẳm trong lòng (mà lương tâm chưa bao giờ trách móc mình), tôi nghĩ thật may mắn cho Earnshaw biết bao nếu Heathcliff giải thoát cho ông ta khỏi kiếp trần ai, mà cũng thật phúc đức cho tôi biết mấy nếu như ông ấy đưa Heathcliff về chính nơi an nghỉ của hắn! Tôi còn đang ngồi ấp ủ với những ý nghĩ đó, thì cái cửa sổ ngay ở phía sau tôi đã bị Heathcliff đánh sập xuống sàn nhà và bộ mặt đen nhẻm của hắn nhìn héo hon qua đó. Những song cửa sát nhau quá khiến cho vai của hắn không thể lách qua được, nên tôi mỉm cười, chắc mẩm thế là an toàn. Tóc và quần áo hắn trắng một màu tuyết, bộ răng nhọn hoắt ác thú của hắn nhe ra vì rét và giận dữ, trông sáng lóe trong bóng tối.

“Isabella, cho anh vào đi, kẻo em sẽ thấy hối hận đó! Hắn “hầm hè” như Joseph thường gọi thế.

“Tôi không thể phạm tội giết người được” tôi đáp lại “Ông Hindley đứng gác, tay cầm con dao và khẩu súng lục đã nạp đạn.”

“Cho anh vào bằng cửa nhà bếp cũng được” hắn nói.

“Ông Hindley sẽ tới đó trước tôi,” tôi trả lời: “Hóa ra tình yêu của anh kém cỏi thế sao, không chịu nổi cơn mưa tuyết ư! Bọn tôi thì yên giấc chừng nào trăng hè còn chiếu sáng, trong khi mới chớm mùa đông mà anh đã vội chạy đi tìm nơi ẩn náu! Heathcliff ạ, tôi mà là anh tôi sẽ nằm ôm lấy mộ chị ta và chết như một con chó trung thành. Thế giới lúc này đâu còn đáng để sống nữa, phải không nào? Anh đã khiến tôi đinh ninh nghĩ rằng Catherine là toàn bộ niềm vui sướng của cuộc đời anh, nên tôi không thể tưởng tượng ra nổi là khi mất chị ấy thì anh vẫn còn sống được.”

“Có phải nó đấy không?” Ông Earnshaw kêu lên, chạy bổ đến chỗ trống. “Tôi mà thò được tay ra tôi sẽ nện cho hắn một trận!”

“Chị Ellen ạ, tôi cho rằng chị sẽ nghĩ tôi ác thật đấy, nhưng chị không hiểu hết mọi chuyện thì đừng có phán xét gì hết. Nhẽ ra tôi đừng có giúp đỡ và tiếp tay cho một vụ mưu sát hắn vì bất cứ chuyện gì. Thật ra tôi có mong cho hắn chết đi; nên vì thế tôi thất vọng vô cùng và khiếp sợ trước hậu quả về những lời nói của tôi khi hắn lao cả người vào chộp và giằng lấy vũ khí từ tay ông Earnshaw... vụ súng nổ, còn con dao bật trở lại, cắm phập vào tay ông chủ của nó. Heathcliff dùng hết sức bình sinh lôi con dao khiến cho nó khứa vào thịt, rồi hắn đút con dao còn dòng dòng máu vào túi hắn. Sau đó hắn lấy hòn đá nện sập cánh cửa và nhảy vào. Đối thủ của hắn đã bất tỉnh vì quá đau đớn và vì máu chảy xối xả. Tên côn đồ đá và giẫm lên người ông Earnshaw, và liên tiếp đập đầu ông ấy vào những phiến đá lát, trong khi đó hắn lấy một tay nắm lấy tôi, ngăn không cho tôi gọi Joseph. Hắn sử dụng tính hi sinh siêu phàm nên tránh không kết liễu đời ông Earnshaw hoàn toàn, nhưng thở không ra hơi, cuối cùng hắn cũng ngừng tay và kéo thân hình bất động kia lên chiếc ghế. Rồi hắn xé ống tay áo khoác Earnshaw, băng không thương tiếc chỗ vết thương, miệng nhổ toèn toẹt, chửi rủa hung hăng không kém gì lúc hắn giơ chân đá ông chủ. Khi được thả ra, tôi liền chạy đi tìm lão đầy tớ già ngay lập tức, người mà sau khi nghe câu chuyện tôi kể vội vã đã hiểu ra, chạy hớt hải, miệng thở hồng hộc, chân nhảy hai bậc thang xuống dưới nhà.

“ Phải làm gì bây giờ hả? Phải làm gì bây giờ hả?”

“Dọn cái này đi” Heathcliff gầm lên “lão chủ của nhà ông điên rồi, nếu mà lão có kéo dài được một tháng, thì tôi cũng phải cho lão đi nhà thương điên thôi… thế làm sao mà lão lại cài then cửa không cho ta vào nhà, hỡi lão chó săn mõm sều kia? Đừng có đứng đấy mà lẩm bẩm, càu nhàu như thế. Lại đây, chứ ta không chăm sóc vết thương cho lão ta đâu. Hãy lau sạch chỗ đó đi, mà hãy cẩn thận ngọn nến của lão kìa - hơn một nửa là rượu mạnh đấy!”

“Vậy là nhà ngươi giết ông ta à?” Joseph kêu lên, giơ hai tay và trợn tròn mắt hoảng sợ. “Có bao giờ tôi chứng kiến cảnh tượng thế này đâu! Ôi, lạy Chúa…”

“Heathcliff đẩy lão ta khuỵu xuống ngay giữa vũng máu và quẳng cho lão cái khăn lau, nhưng thay vì phải lau khô chỗ máu đó, Joseph chắp hai tay vào và bắt đầu đọc kinh, khiến tôi bật cười trước lời kinh nghe lạ tai. Tâm trí tôi không còn sửng sốt trước bất cứ việc gì, thực ra tôi trở nên liều lĩnh như mấy kẻ bất lương đứng ngay dưới giá treo cổ.

“Ồ, ta quên khuấy mất nhà ngươi” tên bạo chúa nói. “Ngươi phải làm việc này. Đồ khốn kiếp. Nhà ngươi cùng với hắn chống lại ta, có phải không đồ rắn độc? Đấy, việc đó thích hợp với ngươi đó!”

“Hắn lay người tôi khiến hai hàm răng của tôi va vào nhau cầm cập và đẩy tôi đến bên cạnh Joseph, lúc lão đang sắp đọc xong lời cầu kinh và đứng dậy, cương quyết sẽ đi thẳng về khu ấp. Ông Linton là thẩm phán và dẫu cho ông ta có mất đến năm mươi người vợ, ông ấy vẫn phải điều tra cho ra vụ này. Ông ta cương quyết đến mức Heathcliff thấy điều đó có lợi cho việc hắn ép chúng tôi phải nói tóm tắt những gì đã xảy ra. Hắn đứng theo dõi tôi, biểu lộ sự ác ý, khi tôi đành lòng phải tường thuật lại sự việc theo yêu cầu của hắn. Mất bao công sức mới thuyết phục được ông già rằng hắn ta không phải là kẻ tấn công ông, đặc biệt là cũng vất vả lắm mới moi được những câu trả lời của tôi. Tuy nhiên ông Earnshaw cũng đã làm cho lão tin ngay là ông vẫn còn sống, lão Joseph liền vội cho ông chủ của mình uống một liều rượu mạnh nên nhờ đó ông Earnshaw đã cử động và hồi tỉnh dần. Heathcliff ý thức được là ông Earnshaw không hay biết gì về hành xử của hắn đã bảo đó là do ông ấy say đến mức mê sảng, lại còn nói là hắn đâu có hành vi quá đáng của ông, rồi khuyên ông nên vào giường nghỉ. Thật mừng

là sau khi có lời khuyên xác đáng đó, hắn đã bỏ đi, trong khi đó ông Hindley nằm dài trên nền đá lò sưởi. Tôi về phòng của mình, ngạc nhiên thấy là mình đã thoát nạn một cách dễ dàng.

"Sáng nay lúc tôi xuống nhà, khoảng nửa tiếng thì đến giờ ngọ, ông Earnshaw vẫn đang ngồi bên bếp sưởi, ốm lắm, tên hung thần của ông trông hốc hác xanh xao đứng tựa người vào lò sưởi. Cả hai xem chừng đều không thiết ăn, rồi khi đợi đến lúc tất cả các món ăn đã nguội ngắt nguội ngơ, tôi đành phải ngồi ăn một mình. Ăn ngon miệng quá nên không có gì có thể ngăn tôi lúc này được và tôi trải qua một cảm giác thỏa mãn và tỏ ra ta đây khi chốc chốc tôi lại liếc nhìn những người cùng cảnh ngộ ngồi im thin thít và trong người mình rực lên một cảm giác thoải mái của một lương tâm yên ổn. Ăn cơm xong, tôi đánh liều tự tiện thật khác thường, đi vòng quanh ghế Earnshaw đang ngồi và quỳ ở trong góc bên cạnh ông.

"Heathcliff không nhìn về phía tôi, nên tôi ngước mắt lên nhìn và ngắm nghía nét mặt đầy tự tin của hắn, cứ như chúng ta đã biến thành đá. Cái trán kia đã có lần tôi cho là rất đàn ông nay trông tàn tạ, tối sầm; đôi mắt như rắn thần của hắn nay trông gần như mất ngủ - và có lẽ hắn đã khóc, vì lúc đó lông mi hắn ướt đầm, mồ hôi của hắn thiếu đi vẻ giễu cợt dữ tợn và mang dấu ấn một vẻ buồn khôn tả. Nếu như đó là người khác chắc tôi đã che mặt mình trước nỗi đau đớn như vậy. Nhưng trường hợp này lại là hắn, tôi thấy mãn nguyện và dẫu cho có đê tiện đi nữa khi sỉ nhục một kẻ thù đã ngã, tôi cũng không để lỡ cơ hội là phóng một mũi tên; giây phút yếu đuối của hắn là thời điểm duy nhất tôi có thể được tận hưởng cái khoái cảm lấy oán trả oán".

"Thật xấu hổ cho cô!" Tôi chen ngang. "Chắc cả đời cô chưa bao giờ mở cuốn Kinh thánh ra. Nếu Chúa mà có gây đau khổ cho kẻ thù của cô, hẳn thế là đã đủ cho cô lắm rồi. Cô mà lại còn đi tra tấn thêm hắn nữa thì hèn hạ và tàn bạo quá!"

"Nói chung, tôi thừa nhận là có thế, chị Ellen ạ" cô ấy nói tiếp; "nhưng có nỗi khổ nào giáng lên Heathcliff mà lại có thể làm tôi vui lòng được, trừ phi tôi có can dự vào. Thôi thì thà hắn cứ đau khổ ít đi, nhưng mà do tôi gây ra cho hắn cơ và hắn phải biết là do tôi gây ra. Ôi, món nợ này ghê gớm quá.

Tôi chỉ tha thứ cho hắn với điều kiện duy nhất; mong sao mình có thể ăn miếng trả miếng, đau đớn phải được trả bằng đau đớn với hắn, để rồi bắt hắn phải bằng mình. Hắn là kẻ gây tổn thương cho tôi trước, nên tôi phải bắt hắn cầu xin tôi tha lỗi cho hắn trước rồi… chị Ellen ạ, lúc đó tôi mới chứng tỏ sự độ lượng của mình. Nhưng hoàn toàn không thể để mình bị báo thù, và vì thế tôi không thể tha thứ cho hắn được. Hindley muốn uống nước, nên tôi đã đưa cho ông một cốc và hỏi thăm sức khỏe của ông ấy".

"Không ốm đến mức tôi tưởng" ông ấy trả lời. "Nhưng trừ cánh tay ra, khắp người tôi đau nhừ tử tựa như đánh nhau với cả một bầy quỷ dữ!"

"Phải, thảo nào" tôi nói tiếp "Catherine đã từng huyênh hoang rằng chị ấy thường đứng ra che chắn cho ông khỏi bị thương tổn, ý chị ấy nói rằng có một số người không giám đánh ông vì sợ làm mếch lòng chị ấy. Cũng may là người chết thì không thể nào lại ngoi lên khỏi nấm mồ của mình được, chứ không đêm qua chắc chị ấy đã có thể chứng kiến một cảnh đến ghê tởm! Ông có bị thâm tím và xây xước ở ngực và vai không?"

"Tôi không biết" ông ta trả lời: "Nhưng ý cô là gì vậy? Thế nó dám đánh tôi khi tôi ngã xuống đất sao?"

"Hắn ta dẫm đạp và đá ông, rồi đập người ông xuống đất" tôi thì thào. "Mồm hắn chảy rãi vì thèm muốn cắn xé ông, bởi vì hắn chỉ có một phần nửa là người, chẳng nhiều nhặn gì".

"Ông Earnshaw ngẩng lên, tôi cũng làm như thế, nhìn vào mặt kẻ thù chung đang đắm mình trong đau khổ, dường như vô cảm với xung quanh, nên càng đứng lâu thì những suy nghĩ của hắn lại càng lộ vẻ hắc ám trên nét mặt.

"Ôi, nếu Chúa cho tôi chỉ sức mạnh thôi để tôi có thể bóp chết hắn trong lúc mình lâm chung thì tôi có xuống địa ngục cũng mãn nguyện lắm rồi…" ông ta nôn nóng rên rỉ, quằn quại đứng dậy, nhưng rồi lại tuyệt vọng rơi phịch xuống, tin chắc mình không còn đủ sức để đánh lại hắn.

"Không đâu, hắn giết một trong hai anh em ông thế là đủ lắm rồi" tôi nói thật to "ở ấp, ai cũng biết là nếu không phải vì Heathcliff thì em gái ông lúc

này vẫn còn sống. Rút cuộc được hắn ghét còn hơn được hắn yêu. Cứ lúc nào nhớ lại những ngày chúng tôi hạnh phúc bên nhau, nhớ lại Catherine sung sướng biết ngần nào trước khi hắn đến là tôi lại thấy ngày ấy sao mà đáng nguyền rủa".

"Rất có thể Heathcliff nhận ra sự thật về những điều nói ra, hơn là tinh thần của người nói ra điều đó. Hắn bỗng chú ý vì tôi thấy nước mắt hắn chảy xuống đám tro tàn và hắn nghẹn ngào thở dài. Tôi nhìn thẳng vào hắn và cười một cách khinh bỉ. Những cánh cửa sổ của địa ngục tối sầm chợt lóe lên quỷ hãy dè chừng, thế mà nay trông hai mắt hắn tối sầm và dàn dụa nước mắt khiến cho tôi không thấy sợ, đánh liều phát ra một tiếng chế nhạo nữa.

"Đứng dậy và đi cho khuất mắt tôi" hắn nói.

"Tôi nghĩ chắc hắn nói ra những lời đó, mặc dù tiếng nghe không rõ."

"Xin lỗi" tôi đáp lại. "Nhưng tôi cũng không yêu mến Catherine, mà anh trai chị ấy yêu cầu phải có người túc trực, và tôi nhận lời liền. Giờ đây chị ấy đã qua đời, tôi thấy chị ấy trong con người Hindley: Hindley có đôi mắt giống hệt mắt chị ấy, nếu như nhà anh không định moi chúng ra và làm cho chúng tím bầm lên thế kia, và chị ấy…"

"Đứng dậy đồ ngu xuẩn, không tao đập ngươi chết bây giờ!" Hắn ta kêu lên, làm động tác khiến tôi cũng phải đứng dậy.

"Nhưng mà này" tôi nói tiếp, chuẩn bị sẵn sàng chạy trốn; "nếu như chị Catherine đáng thương mà đã tin ở nhà ngươi và mang các danh hiệu nực cười và đáng kính là bà Heathcliff, chắc chị ấy đã trình bày một hình ảnh tương tự! Chắc chị ấy sẽ không chịu nổi hành vi ghê tởm của nhà ngươi một cách lặng lẽ như vậy: Chị ấy đã lên tiếng bày tỏ sự ghê tởm và khinh bỉ của mình".

"Cái lưng ghế hòm và người ông Earnshaw lại xen giữa tôi và hắn; cho nên hắn có cố xông đến chỗ tôi cũng không được, nên hắn đành cầm lấy con dao ở trên bàn và ném vào đầu tôi. Con dao trúng ngay dưới tai tôi và làm tôi đang nói dở câu phải ngừng ngay lại; nhưng ngay sau khi rút con dao

ra, tôi lao vụt ra cửa và còn nói tiếp câu khác mà tôi hi vọng còn sâu cay hơn cả con dao của hắn. Tôi liếc nhìn lần cuối thấy hắn lao như điên, song bị ông chủ ôm chặt lấy, ngăn lại, rồi cả hai đều ngã lăn ra trên bếp sưởi. Trong khi chạy vụt qua nhà bếp, tôi ra hiệu cho Joseph chạy nhanh đến chỗ ông chủ; rồi tôi vấp phải Hareton đang treo lung lẳng một đàn chó con từ lưng ghế bành ở lối cửa ra vào, và cầu mong cho linh hồn được chuộc tội, thế là tôi vừa chạy vừa nhảy, lao một mạch xuống con đường dốc, tránh những chỗ ngoằn nghèo, chạy thẳng đến khu đầm lầy, lăn theo các bờ dốc và lội qua các đầm lầy, lao người chạy về phía ngọn hải đăng của ấp. Tôi thà có bị đày xuống địa ngục đời đời vẫn còn hơn phải sống một lần nữa, dù chỉ trong một đêm, ở khu Cao Nguyên Lộng Gió".

Isabella thôi không nói nữa, ngồi uống trà, rồi đứng dậy và bảo tôi đội cho cô ấy cái mũ và cái khăn quàng to mà tôi đã mang theo, rồi lặng thinh không thèm để ý đến những lời khẩn cầu của tôi mong cô ấy nán lại một giờ đồng hồ nữa, cô ấy nhảy chồm lên ghế, hôn lên những bức chân dung của Edgar và Catherine, rồi hôn chào tôi và lên xe theo sau là con Fanny, miệng sủa vang, mừng quýnh lên được vì gặp phải cô chủ. Cô ấy lên đường và không bao giờ còn trở lại khu này nữa, nhưng cô ấy vẫn trao đổi thư từ đều đặn với cậu chủ của tôi khi mọi việc được dàn xếp ổn thỏa. Tôi nghĩ nơi ở mới của cô ấy ở Phương Nam, gần Luân Đôn, rồi cô ấy sinh hạ được một người con trai, chỉ vài tháng sau khi cô ấy chạy trốn. Tên thằng bé là Linton, và theo cô ấy, thì ngay từ đầu, nó cũng quặt quẹo, ốm yếu.

Heathcliff một hôm gặp tôi ở trong làng và có hỏi chỗ ở của cô ấy. Tôi từ chối không nói. Hắn ta nhận thấy cũng không phải lúc, nhưng cũng nói là cô ấy phải coi chừng khi đến chơi nhà anh mình, vì cô ấy không được ở bên anh ấy, nếu không hắn lại buộc phải giữ cô ấy lại. Mặc dù tôi chẳng cung cấp một chút thông tin nào, thế mà qua một số gia nhân hắn ta cũng đã khám phá ra chỗ ở của cô ấy và cả đứa bé nữa. Song hắn không gây hại gì cho cô ấy, tôi nghĩ chắc hắn ta ghét cô ấy mà không làm vậy, do đó cô ấy phải cảm ơn sự ghét bỏ đó của hắn. Hắn ta thường nói về đứa bé khi gặp tôi; và khi nghe nói đến cái tên của đứa bé thì hắn lại mỉm cười nham hiểm và nhận xét:

- Họ muốn tôi ghét cả đứa bé phải không?

- Tôi không cho là họ muốn ông biết bất cứ điều gì về nó - tôi đáp lại.

- Nhưng tôi mà muốn có nó là được đấy. Họ phải tính đến chuyện đó đi - hắn nói.

Cũng may người mẹ đứa bé đã chết trước khi điều đó xảy ra, khoảng mười ba năm sau Catherine qua đời, lúc thằng bé Linton đã mười hai tuổi hoặc hơn một tí gì đó.

Vào hôm sau chuyến thăm đột ngột của Isabella, tôi không có dịp để nói chuyện với cậu chủ, vì cậu ấy cứ né tránh, không còn đủ sức để bàn luận chuyện gì cả. Khi tôi khiến cậu ấy chịu ngồi nghe tôi thấy cậu ấy hài lòng khi được biết tin là em gái mình đã bỏ chồng, kẻ mà cậu ấy đã kinh tởm đến mức độ mãnh liệt, hiếm khi thấy ở bản chất hiền lành của cậu ấy. Sự căm ghét đó sâu sắc và nhạy cảm đến mức cậu ấy đã tránh không đi đến bất cứ chỗ nào mà cậu ấy nghe nói hoặc thấy là có Heathcliff ở đó. Nỗi đau buồn cùng với sự căm ghét đó đã biến cậu chủ thành một kẻ ở ẩn hoàn toàn, vứt bỏ cái nghề thẩm phán, thậm chí thôi không đi lễ nhà thờ, tránh vào làng trong mọi dịp và sống một cuộc đời hoàn toàn tách biệt, bó mình trong giới hạn của khuôn viên nhà mình, chỉ thay đổi bằng cách dạo chơi trong khu đầm lầy và viếng thăm mộ vợ mình, hầu hết là vào lúc trời tối hoặc vào sáng sớm khi chưa có ai lang thang đến đó. Nhưng cậu chủ không đời nào cứ đau buồn mãi như vậy. Cậu ấy không cầu cho hồn Catherine cứ ám ảnh mình: Thời gian đã mang lại sự cam chịu và nỗi buồn man mác còn ngọt ngào hơn cả niềm vui chung chung. Cậu ấy nhớ lại kỉ niệm về tình yêu nồng nàn, dịu êm và lòng tràn đầy hi vọng khao khát vươn tới một thế giới tốt đẹp hơn, nơi mà không còn nghi ngờ gì nữa vợ mình đã về đó.

Dẫu sao cậu vẫn còn có được sự thương yêu trần tục này. Trong một vài ngày, vâng đúng vậy, cậu ấy dường như không màng tới đứa bé yếu ớt, kẻ kế tục của người quá cố. Sự lãnh đạm đó tan nhanh như tuyết tháng Tư và trước khi đứa bé có thể bập bẹ hay chập chững biết đi, thì nó đã thao túng được trái tim cậu chủ. Nó được đặt tên Catherine nhưng không bao giờ cậu ấy gọi tên đầy đủ vì cũng như trước đây không bao giờ cậu gọi tên Catherine mẹ bằng tên tắt, có thể vì Heathcliff có thói quen làm vậy. Đứa bé luôn được gọi là Cathy, để phân biệt với mẹ nó, vậy mà gắn liền với mẹ nó,

và sự gắn bó của cậu ấy nảy sinh từ mối ràng buộc của nó với mợ ấy, nhiều hơn là do nó là con đẻ của cậu.

Tôi thường so sánh cậu chủ với Hindley Earnshaw và thấy bối rối không sao giải thích một cách thỏa đáng là tại sao họ lại có những cư xử khác hẳn nhau trong những hoàn cảnh tương tự. Cả hai đều là những người chồng yêu thương vợ hết lòng và đều yêu quý con cái, vậy mà tôi không sao hiểu nổi làm thế nào mà họ lại không đi cùng một con đường, dù đó là tốt hay xấu. Nhưng trong đầu tôi vẫn có ý nghĩ cho rằng Hindley với đầu óc tỏ ra mạnh mẽ hơn lại chứng tỏ một cách đáng buồn mình là một con người kém cỏi và yếu đuối. Khi con tàu của ông bị nạn, viên thuyền trưởng đã bỏ vị trí, còn đám thủy thủ nhẽ ra phải ra sức mà cứu lấy tàu thì lại bỏ chạy hỗn loạn, khiến cho càu tàu không may mắn kia không còn hi vọng được cứu thoát. Ngược lại cậu chủ Linton đã biểu lộ lòng can đảm chân chính của một tâm hồn chính trực và chung thủy. Cậu ấy Trọng Nghĩa vào Chúa và Chúa cũng an ủi cậu ấy. Người này hi vọng còn người kia thì tuyệt vọng, mỗi người tự lựa chọn lấy số phận cho mình và đúng ra ai chịu phận người nấy. Nhưng mà ông Lockwood ơi, đừng có nghe tôi răn dạy luân lí làm gì; ông cũng tự nhận định được như tôi mà, mà ít nhất ông cũng nghĩ sẽ làm được, có khác gì đâu. Sự kết thúc của ông Earnshaw diễn ra đúng như mọi người dự đoán, nó xảy ra ngay sau cái chết của em gái mình, chỉ cách nhau có sáu tháng trời. Những người ở tại ấp chúng tôi không hề được nghe kể rõ về tình trạng của ông ấy trước khi chết, tôi chỉ nghe thấy nói đúng vào dịp sang giúp chuẩn bị tang lễ. Ông Kenneth là người đến báo tin đó cho cậu chủ của tôi.

- Này chị Nelly - ông ấy nói, phóng ngựa vào trong sân vào một buổi sáng, lúc ấy còn sớm lắm, khiến tôi không khỏi hốt hoảng linh cảm ngay đến cái tin chẳng lành - bây giờ đến lượt chị và tôi phải để tang đấy. Chị có biết lần này ai bỏ chúng ta mà đi không?

- Ai vậy hả ông? - Tôi hỏi rối lên.

- Hừm, chị thử đoán xem! - Ông ấy vừa nói lại vừa xuống ngựa và ngoắc dây cương vào cái móc bên cửa - hãy vén vạt tạp dề của chị lại, thể nào chị cũng cần đến nó đấy.

- Chắc không phải là Heathcliff ? - Tôi nói to.

- Sao chị cũng còn có nước mắt để khóc hắn à? - Viên bác sĩ nói - không phải, thằng cha Heathcliff còn khỏe lắm; lúc này trông hắn ta tàn bạo lắm. Tôi vừa nhìn thấy hắn xong. Hắn lại da lại thịt nhanh lắm từ khi vợ hắn mất.

- Vậy đó là ai, hả bác Kenneth? - Tôi hỏi lại tỏ ra sốt ruột.

- Là Hindley Earnshaw! Người bạn cố tri Hindley của chị - ông ấy trả lời - và là bạn tán gẫu độc mồm độc miệng của tôi, mặc dù trong thời gian dài hiện nay, theo tôi anh ta quá ư là hoang dại, chẳng còn khuôn phép gì cả. Nào, nào! Lại nước mắt ngắn nước mắt dài bây giờ. Vui lên nào! Anh ấy chết theo đúng tính cách của mình; say túy lúy. Thật tội nghiệp, tôi cũng thấy thương! Làm thế nào mà quên được người bạn cũ cơ chứ. Mặc dù anh ta có nhiều mánh lới tồi tệ nhất chưa từng thấy với mình và giở nhiều trò đểu giả với tôi. Hình như anh ta mới hai mươi bảy tuổi, trạc tuổi chị đấy, nhỡ đâu hai người lại sinh cùng nhau thì sao?

Phải thú thật tin này đến với tôi là một đòn đánh còn nặng hơn việc cô chủ Linton qua đời. Những liên tưởng về những ngày qua cứ luẩn quẩn trong lòng tôi. Tôi ngồi xuống cổng mái vòm và khóc như thương tiếc một người có cùng máu mủ, mong muốn ông Kenneth kiếm một gia nhân khác giới thiệu ông ta với cậu chủ. Tôi cứ nghĩ vẩn vơ mãi: "Không biết ông ấy chết có được yên thân không?" Dù có làm gì đi nữa thì ý nghĩ đó vẫn cứ làm tôi lo lắng. Khiến tôi mệt mỏi đành phải quyết định xin sang khu Cao Nguyên Lộng Gió, mong giúp làm tròn bổn phận lần cuối với người quá cố. Cậu chủ Linton cứ lần khần mãi, không muốn cho tôi đi, nhưng tôi đã lí lẽ một cách hùng hồn về hoàn cảnh không bạn bè, người thân của ông Hindley ngoài ra tôi còn nói với ông chủ cũ đồng thời là người anh em nuôi của tôi cũng có quyền được tôi phục vụ như cậu ấy chứ. Hơn nữa tôi cũng lưu ý cậu chủ rằng thằng bé Hareton là cháu của vợ cậu đấy, mà trong lúc không còn ai thân thích thì cậu chủ phải đứng ra mà chăm nom nó chứ. Rồi cậu ấy còn phải tìm hiểu xem tài sản còn cái gì và cổ phần của người anh vợ. Lúc ấy cậu chủ chưa thích hợp để làm việc đó, nhưng cậu ấy sai tôi nói với luật sư của mình, và rốt cuộc đã cho phép tôi đi... luật sư của cậu ấy cũng là luật sư của ông Earnshaw. Tôi vào làng và yêu cầu ông luật sư cùng đi với tôi. Ông

ấy lắc đầu và khuyên tôi là hãy để mặc Heathcliff, khẳng định rằng nếu chuyện vỡ lở, Hareton sẽ chẳng là gì khác hơn một kẻ ăn mày.

- Bố nó chết trong nợ nần - cậu ấy nói - toàn bộ tài sản đã cầm cố, nên dịp may duy nhất để được thừa hưởng một cách tự nhiên là cho phép nó có một cơ hội tạo ra để chủ nợ động lòng mà đối xử một cách khoan dung với nó.

Khi tôi về đến khu Cao Nguyên, tôi có giải thích là tôi đến để xem mọi việc đã được giải quyết chu đáo chưa. Joseph tỏ ra khá buồn rầu, nên khi thấy tôi đến, lão đã vui hẳn lên. Heathcliff thì nói là hắn không thấy cần đến tôi, nhưng tôi có thể ở lại và đứng ra tổ chức đám tang nếu tôi muốn.

- Đúng thế - hắn ta nhận xét - thân xác của kẻ ngu ngốc phải được chôn ở đầu đường xó chợ, không có nghi lễ gì sất. Chiều hôm qua chỉ vô tình tôi rời khỏi anh ta có mươi phút thế mà trong giây lát đó, anh ta đã cài chặt then cửa lại và suốt đêm cố tình ngồi uống rượu cho đến chết mới thôi! Đến sáng chúng tôi phá cửa vào vì nghe thấy anh ta ngáy như ngựa, nằm trơ ra chiếc ghế hòm, có quất hay lột da anh ta ra, anh ta cũng không tỉnh dậy. Tôi cho gọi bác sĩ Kenneth, nhưng lúc anh ấy đến thì anh ta chỉ còn là con vật thối rữa, nằm chết cóng, cho nên chị đừng có om xòm lên làm gì cho vô ích.

Lão gia nhân già khẳng định, nhưng lẩm bẩm:

- Tôi lại muốn tự ông ấy đi gọi bác sĩ cơ! Tôi mà chăm sóc cho cậu chủ chắc là tốt hơn ông ấy nhiều, vì khi tôi đi khỏi cậu chủ hoàn toàn chư chết.

Tôi một mực đòi đám tang phải được tổ chức một cách trang trọng. Heathcliff nói với tôi là trong việc này tôi cũng có thể làm theo ý mình, có điều hắn muốn tôi nhớ rằng tiền chi cho toàn bộ việc này là từ trong túi hắn. Hắn giữ cách cư xử tắc trách, cứng rắn không tỏ rõ là vui hay buồn, mà nếu có thì đó chỉ là biểu hiện sự hài lòng một cách nhẫn tâm khi thấy một công việc khó khăn đã được thực hiện một cách thành công. Thật vậy có lần tôi nhận thấy trên nét mặt của hắn có điều gì đó thật hả hê, đó là vào đúng lúc người ta khiêng quan tài ra khỏi nhà. Hắn đã giả dối đóng vai người chịu tang. Trước lúc hắn cùng Hareton đi theo linh cữu, hắn đã nhấc thằng bé bất hạnh ngồi lên bàn, lẩm bẩm một trang nghe đến lạ: “Nào chú bé xinh xắn, bây giờ mi là của ta rồi nhé! Rồi xem cái cây này lớn lên có cong queo

như cây nọ không, khi bị cùng một ngọn gió thổi xoắn lại!" Thằng bé ngây ngô đó nghe thấy thế lại tỏ ra thích thú. Nó nghịch bộ ria của Heathcliff và vuốt ve má hắn, nhưng tôi đoán được ý nghĩa của điều hắn nói, nên đã chua chát nhận xét: "Thằng bé này phải về bên ấp Thrushcross với tôi, ông ạ. Trên đời này không có gì ít là của ông hơn thằng bé đâu!"

- Thế ông Linton nói thế sao! - Hắn ta hỏi.

- Dĩ nhiên… ông ấy đã ra lệnh cho tôi đưa hắn đi - tôi đáp lại.

- Thôi được - tên vô lại nói - lúc này chúng ta đừng có tranh cãi vấn đề đó vội, nhưng tôi thích thú nuôi thằng bé xem mình có mát tay không, vậy chị hãy báo cho chủ của chị biết là tôi phải thay vị trí này bằng đứa nhỏ của tôi vậy nếu như ông chủ của chị muốn mang thằng này về. Tôi không tranh cướp thằng Hareton, nhưng chắc chắn tôi sẽ mang đứa bé kia về! Nhớ nói với chủ của chị thế nhé.

Lời ám chỉ đó đủ trói tay chúng tôi lại. Khi về đến nhà tôi nhắc lại đại ý câu chuyện như vậy và cậu Edgar Linton, ngay từ đầu đã ít quan tâm đến việc này, đã không đả động gì đến chuyện can thiệp cả. Tôi không dám chắc nếu như cậu ấy mà muốn thì nhất định sẽ đạt được hay không.

Người khác lúc này đã là chủ của khu Cao Nguyên Lộng Gió. Hắn nắm quyền sở hữu và chứng minh với luật sư, ông này lại chứng minh với cậu chủ Linton, rằng ông Earnshaw đã cầm cố hết từng thước đất mình sở hữu để lấy tiền mặt để thỏa mãn máu me cờ bạc, và chính hắn Heathcliff là kẻ cho vay tiền có thế chấp. Trong hoàn cảnh như vậy, Hareton nhẽ ra đã là một đấng quý ông trong vùng thì nay lại phụ thuộc hoàn toàn vào kẻ thù thâm căn cố đế của cha mình, và sống làm đầy tớ ngay trong căn nhà của chính mình, bị cướp mất hết mọi quyền lợi và hoàn toàn không được uốn nắn vì chẳng còn bạn bè thân thích và không hề hay biết rằng mình bị đối xử bất công.

CHƯƠNG 18

Mười hai năm sau thời kì u ám đó, bà Dean kể tiếp, là những năm hạnh phúc nhất đời tôi. Những lo âu lớn nhất của tôi trong những năm đó chỉ là những lúc cô bé ốm đau lặt vặt, chẳng khác gì những lúc quặt quẹo của những đứa trẻ khác mà thôi. Còn thì sau sáu tháng đầu, cô bé như cây thông rụng lá, cũng biết đi biết nói theo cách riêng của mình trước lúc cây thạch nam nở hoa lần thứ hai trên mộ bà chủ Linton. Cô bé là vật có sức thuyết phục nhất đã từng mang ánh nắng chiếu vào ngôi nhà tiêu điều. Cô có một khuôn mặt thật đẹp với đôi mắt đen láy của nhà Earnshaw, nhưng lại có nước da sáng của nhà Linton và những đường nét nhỏ nhắn xinh xắn và mái tóc quăn vàng, tinh thần cô bé lúc nào cũng phấn chấn, nhưng không thô bạo và một trái tim nhạy cảm và sôi nổi một cách thái quá khi bày tỏ tình yêu thương. Sự gắn bó mãnh liệt đó lại khiến tôi nhớ đến mẹ cô bé, ấy vậy mà cô bé cũng chẳng giống bà, vì cô dịu dàng và hiền lành như con chim câu, lại có giọng nói êm ái và nét mặt suy tư, nên có bao giờ cô cáu giận lôi đình, mà có tình yêu thì cũng không điên dại, chỉ bày tỏ tình yêu sâu lắng và nhân hậu. Tuy nhiên cũng phải công nhận rằng cô bé cũng có những thiếu sót làm hỏng những đức tính trời phú của mình. Thứ nhất là cô có khuynh hướng hỗn hào, rồi đến cái thói ngỗ ngược, mà những đứa trẻ dù có ngoan hay không, nhưng được nuông chiều đều mắc phải. Nếu có gia nhân nào tình cờ làm cô bé phật ý, thì cô luôn nói câu "Em mách cho ba đấy!" Và nếu cậu chủ không đồng tình thì dù chỉ là cái nhìn khiến ta cũng phải nghĩ đó là một điều gì đó đau lòng lắm. Chắc cậu chủ chẳng bao giờ nói nặng một lời với cô bé. Cậu hoàn toàn đảm nhận việc dạy dỗ nó và lấy đó làm vui. Cũng may sự tò mò và sáng dạ của cô bé đã thôi thúc nó học giỏi. Nó học nhanh trí và chăm chỉ, cũng bõ công cậu ấy dạy nó.

Cho đến khi mười ba tuổi, cô bé chưa bao giờ đi khỏi ranh giới khuôn viên, dù chỉ một lần, cậu chủ Linton cũng năm thì mười họa mới đưa nó đi chơi ngoài đó độ một dặm gì đó, vậy mà cậu chủ có tin ai mà trao cô bé cho đâu. Cái tên Gimmerton khiến cô bé nghe đến lạ tai, ngoài nhà mình ra thì

nhà thờ là tòa nhà duy nhất mà cô bé đến. Với cô bé, khu Cao Nguyên Lộng Gió và Heathcliff không tồn tại trên đời này. Cô ấy hoàn toàn cấm cung, và rõ ràng rất toại nguyện. Đúng ra đôi khi lúc ngồi quan sát miền quê qua cửa sổ buồng nuôi trẻ, cô bé cũng nhận xét:

- Cô Ellen ơi, đến khi nào cháu mới có thể đi đến đỉnh những ngọn đồi kia? Không biết ở phía bên kia có những gì cô nhỉ, có phải là biển không?

- Không phải đâu, Cathy ạ - tôi đáp lại - vẫn là những ngọn đồi thôi, giống hệt như những ngọn đồi này.

- Thế những ngọn núi đá vàng kia trông ra sao khi đứng dưới chúng? - Có lần cô bé hỏi.

Chỗ dốc đứng của ngọn núi Penistone Craggs đặc biệt làm cho cô bé chú ý, nhất là khi mặt trời lặn chiếu vào đó và vào những đỉnh núi cao ngất với toàn bộ khung cảnh nằm khuất trong bóng, tôi giải thích đó là những khối đá khổng lồ, hầu như không có tí đất nào bám vào để nuôi cho một cái cây còi cọc nào sống được.

- Vậy tại sao vẫn còn sáng lâu đến vậy khi chiều tối đã buông xuống nơi? - Cô bé gặng hỏi.

- Do là vì ở đó cao hơn ở đây nhiều lần - tôi trả lời - cô không trèo lên đó được đâu, vì chúng cao và dốc lắm. Vào mùa đông, sương giá luôn xuất hiện ở đó trước khi tràn xuống chỗ chúng ta và khi hè đến đã lâu rồi mà vẫn có tuyết ở dưới chỗ hang sâu thăm thẳm về phía đông bắc đấy!

- Ồ, ra thế chị đã đến rồi sao! - Cô bé reo lên một cách hân hoan - thế thì em cũng lên đó được khi nào em là người lớn hẳn hoi. Thế ba em đã lên đó chưa hả chị Ellen?

- Ba em sẽ kể cho em nghe - tôi đáp lại vội vàng - là lên đó làm gì cho nhọc sức chẳng đáng gì đâu. Vùng đầm lầy mà cô chủ đi chơi cùng với ông thì đẹp hơn nhiều và khu vườn của ấp Thrushcross là nơi đẹp nhất trên đời này đấy.

- Nhưng em biết khu vườn đó rồi, còn những nơi kia em đã biết đâu - cô bé thì thào một mình - thật vui biết nhường nào khi được đứng ở sườn núi cao nhất kia mà ngắm cảnh xung quanh mình. Đến lúc nào đó con ngựa con Minny của em sẽ đưa em đến đó.

Có một gia nhân nhắc đến cái hang tiên, khiến cho cô bé lúc nào cũng cháy bỏng một mong muốn được thực hiện ý đồ, đến mức cô đã có lần trêu cậu chủ Linton và thế là cậu chủ đành phải hứa sẽ đưa cô lên đó chừng nào cô đã lớn khôn. Thế là cô bé Catherine đếm tháng tuổi của mình, rồi mình hỏi cậu, "Thế giờ đây em đã đủ lớn đi đến khu núi Penistone Craggs chưa? Con đường đó đến gần kề với khu Cao Nguyên Lộng Gió. Edgar không có lòng nào đi qua đó, nên cô bé thường xuyên nhận được câu trả lời "Chưa được, con yêu ạ; chưa được đâu".

Tôi đã nói là cô chủ Heathcliff sống độ hơn mười hai năm sau khi bỏ chồng. Cả nhà cô ấy chẳng ai được khỏe mạnh cả: Cô ấy và cậu chủ Edgar đều không có được sức khỏe hồng hào như thường thấy ở dân vùng này. Tôi không rõ lần ốm cuối cùng của cô ấy là như thế nào, nhưng tôi đoán cả hai anh em đều chết cùng một bệnh, vì một cơn sốt, lúc đầu phát triển chậm nhưng vô phương cứu chữa và đến giai đoạn đuối sức tàn lụi rất nhanh. Cô ấy đã viết cho anh trai về khả năng không qua khỏi của mình sau khi ốm ròng rã bốn tháng liền và tha thiết mong cậu chủ đến và cô ấy có nhiều chuyện cần phải thu xếp, ngoài ra cô ấy cũng mong có lời biệt li với cậu chủ cũng như muốn giao thằng bé Linton một cách an toàn vào tay mình. Cô ấy hi vọng thằng Linton có thể ở với anh trai mình như nó đã ở với cô. Cô tin rằng cha thằng bé không muốn đảm nhận trách nhiệm nặng nề nuôi dưỡng hoặc giáo dục nó. Cậu chủ tôi không một chút lưỡng lự, liền làm theo yêu cầu của cô em gái mình, dẫu cho cậu ấy rất miễn cưỡng rời khỏi nhà trước những yêu cầu bình thường như thế này, ấy vậy mà lúc này đã nhanh chóng đáp lời, giao bé Catherine cho tôi chăm sóc trong lúc cậu ấy vắng nhà, dặn đi dặn lại tôi là không được để cô bé lang thang trong khu vườn, dẫu cho có tôi đi hộ tống. Song cậu ấy không tính đến chuyện nó sẽ lẻn đi một mình.

Cậu chủ đi vắng ba tuần. Trong một hai ngày đầu, cô bé mà tôi được giao nhiệm vụ chăm nom ngồi lì ở góc trong thư viện, buồn bã đến mức chẳng thèm đọc sách hay chơi đùa, nên nó không gây phiền nhiễu gì cho tôi trong

tình trạng tĩnh tại là vậy. Nhưng tiếp theo là khoảng thời gian bứt rứt, bực dọc, còn tôi vì quá bận là cũng có tuổi rồi nên không thể nào chạy theo để vui chơi cùng cô bé, cho nên tôi mới nghĩ ra cách để cho nó. Tôi thường đưa nó đi quanh khu vườn, lúc đi bộ, lúc cưỡi con ngựa con, rồi kiên nhẫn ngồi nghe những câu chuyện phiêu lưu, kể cả thật và tưởng tượng, khi nó quay trở về.

Nắng hè đang ở thời kì rực rỡ nhất và cô bé Cathy rất thích đi chơi tha thẩn một mình đến nỗi nó thường xoay xở làm thế nào ở lại ngoài đó từ bữa ăn điểm tâm cho đến bữa trà vào buổi chiều; rồi tối đến nó lại ngồi kể những câu chuyện đầy sức tưởng tượng. Tôi không sợ nó sẽ vượt khỏi giới hạn bởi vì các cổng đều khóa trái, mà tôi cho rằng con bé hiếm khi nào dám liều đi đâu một mình, cho dù cổng có mở toang. Không may lòng tin của tôi đã bị đặt không đúng chỗ. Một buổi sáng, cô bé Catherine đến chỗ tôi vào lúc tám giờ và nói rằng hôm đó nó là một người lái buôn ả rập phải cùng với lữ hành vượt qua sa mạc và bảo tôi phải cung cấp cho cô bé đầy đủ lương thực dự trữ và súc vật, gồm một ngựa và ba lạc đà tượng trưng bằng một con chó săn lớn và một vài ba con chó chỉ mồi. Tôi chuẩn bị rất nhiều bánh kẹo ngon cho vào làn và đeo ở một bên yên ngựa; sau đó cô bé nhảy phắt lên, trông vui tươi như một nàng tiên, đầu đội một chiếc mũ rộng vành và tấm mạng để che cái nắng tháng Bảy và thúc ngựa đi nước kiệu, cất tiếng cười hân hoan, như giễu cợt lời dặn dò của tôi là không được phi nước đại và phải nhớ về nhà sớm. Cô bé đó không có mặt ở nhà vào bữa trà buổi chiều, chỉ có độc con chó săn lớn lữ hành duy nhất, đó là một con chó già, thích được nghỉ ngơi là trở về. Nhưng Cathy con ngựa con và hai con chó chỉ mồi, thì không thấy đâu. Tôi phái ngay người đi xuôi theo mọi ngả đường, nhưng rồi cuối cùng phải tự thân đi tìm cô bé.

Có một lao công làm việc sửa hàng rào quanh đồn điền, cạnh khu đó. Tôi hỏi anh ta có nhìn thấy bé không.

- Buổi sáng tôi có thấy cô ấy - anh ta đáp lại - cô ấy còn nhờ tôi ngắt cho cô ấy một nhành cây phỉ để làm roi và sau đó quất con ngựa Galloway nòi xứ Xcôt qua hàng rào đằng kia, chỗ thấp nhất ấy, rồi phi biến ngay.

Ông có đoán được là tôi cảm thấy thế nào khi nghe thấy thế không. Tôi liền nghĩ ngay ra là cô bé đã đi vào vùng núi thốt lên lao thẳng qua lỗ hổng ở hàng rào mà người lao công kia đang sửa và phóng một mạch ra đường cái. Tôi bước đi mà cứ như mình là một kẻ đánh cuộc, phải ra sức mà thắng ấy, hết dặm này đến dặm khác, cho đến khi một chỗ rẽ thì tôi nhìn thấy khu Cao Nguyên nhưng không thấy Catherine đâu. Khu núi Craggs nằm cách nơi ở của Heathcliff độ một dặm rưỡi và cách khu ấp khoảng bốn dặm, nên tôi bắt đầu thấy sợ vì màn đêm sẽ buông xuống trước khi tôi có thể đến đó. "Mà liệu sẽ ra sao nếu cô bé đã rơi xuống giữa khu núi đó thì sao?" Tôi phân vân "Và chết rồi, hoặc gãy xương?" Tôi hồi hộp chờ đợi đến khắc khoải; nhưng rồi cuối cùng tôi cũng thở vào nhẹ nhõm khi nhìn thấy con chó chỉ mồi Charlie dữ nhất đang chạy lon ton từ khu nhà trang trại lại, nằm bên cửa sổ, đầu bị sưng và tai chảy máu. Tôi mở cổng con và chạy ra chỗ cửa ra vào đập rầm rầm để được vào nhà. Một người đàn bà mà tôi quen và trước đây đã sống ở Gimmerton chạy ra mở. Bà ta đã là người ở nhà này từ hôm ông chủ Earnshaw mất.

- Ồ, ra chị đến tìm cô chủ nhỏ! - Bà ta nói - đừng lo. Cô ấy ở đây an toàn lắm, nhưng cũng mừng là ông chủ không có nhà.

- Thế ông ấy không có nhà à? - Tôi thở hổn hển, gần như đứt cả hơi vì phải đi thật nhanh mà lại còn trong hoảng sợ nữa chứ.

- Không, không - bà ta trả lời - cả hai người, ông chủ và lão Joseph đều đi vắng, mà có lẽ độ một hay hai tiếng đồng hồ nữa họ mới trở về. Cứ vào nhà nghỉ một tí đã.

Tôi vào nhà và nhìn thấy con cừu non lạc bước của tôi đang ngồi bên bếp sưởi, đung đưa trên chiếc ghết nhỏ trước đấy là của mẹ nó lúc còn bé. Mũ của nó treo trên tường và nó cảm thấy thoải mái như ở nhà ấy, cười nói huyên thuyên với cậu Hareton, trông phấn khởi không thể tưởng tượng được. Hareton lúc này đã là một chàng trai mười tám tuổi, to lớn khỏe mạnh, đang nhìn cô bé một cách tò mò và ngạc nhiên ghê gớm, ngơ ngác không hiểu cô bé đang tuôn ra hàng tràng những câu hỏi và nhận xét.

- Thôi nào cô chủ ơi, cô giỏi thật đấy - tôi nói to, cố giấu đi nỗi vui mừng dưới vẻ mặt đầy tức giận của mình - lần này là lần cuối tôi để cho cô cưỡi ngựa đi chơi cho đến khi ba cô về đấy. Tôi không tin mà cho cô bước ra khỏi ngưỡng cửa nữa đâu, cô thật hư quá đi thôi!

- A, chị Ellen! - Cô bé reo lên, nhảy cẫng và chạy đến bên tôi - tối nay em có chuyện rất hay để kể cho chị nghe. Vậy là chị đã tìm thấy em. Chị đã đến đây bao giờ chưa?

- Đội mũ vào và đi về nhà ngay - tôi nói - tôi khổ với cô lắm rồi đấy, cô Cathy ạ. Cô đã làm một điều vô cùng hư đốn! Đừng có bĩu môi và khóc làm gì cho vô ích; có như thế cũng không bù được rắc rối mà cô gây ra cho tôi đâu, vì tôi đã khổ sở chạy khắp cả vùng để tìm cô ấy. Cô có biết là cậu chủ đã giao nhiệm vụ cho tôi trông nom cô ở nhà như thế nào không, thế mà cô đã lẻn đi chơi như thế này đây! Chứng tỏ cô là một con cáo ranh ma, nên không còn ai tin tưởng ở cô nữa đâu nhé.

- Thế tôi đã làm gì nào? - Cô bé khóc, rồi dừng ngay lại - ba có giao cho em nhiệm vụ gì đâu, ba sẽ không mắng em đâu, chị Ellen ạ. Ba không bao giờ cáu gắt như chị đâu!

- Thôi nào! Lại đây! - Tôi nhắc lại - để tôi thắt lại nơ cho. Thôi đừng có nóng nảy vô lí nữa. Thật xấu hổ, mười ba tuổi rồi mà còn như trẻ con ấy!

Tôi kêu lên như vậy vì cô bé lấy tay hất chiếc mũ, rồi lùi lại chỗ lò sưởi, để tôi không tóm được.

- Thôi, đừng có nghiêm khắc với cô bé nữa, chị Dean - người hầu nói - chúng tôi đã giữ chân cô ấy lại đấy, chứ cô ấy đã định cưỡi ngựa về nhà rồi, vì sợ chị ở nhà lo. Mà cậu Hareton cũng có lời đưa cô ấy về mà tôi nghi chắc cậu ấy sẽ làm thế, vì con đường trên núi khó đi lắm.

Trong lúc chúng tôi trao đổi với nhau thì Hareton đứng đút tay vào túi quần, lúng túng không biết nói gì, dẫu cho cậu ta trông tựa như không thích sự có mặt của tôi ở trong nhà.

- Thế tôi còn phải đợi bao lâu nữa? - Tôi nói tiếp, bất chấp sự can thiệp của người đàn bà nọ - độ mươi phút nữa trời sẽ tối. Cô Cathy, thế con ngựa đâu? Thế còn con Phoenix nữa? Nếu cô không nhanh lên, tôi sẽ để cô ở lại và tùy cô đấy.

- Con ngựa ở trong sân - cô bé trả lời - còn con Phoenix thì bị giam ở đằng kia. Nó đánh cả con Charlie nữa. Tôi sẽ kể cho chị nghe hết mọi chuyện: Nhưng chị cáu bẳn quá nên không đáng nghe.

Tôi nhặt chiếc mũ lên và tiến lại để đội cho cô bé, nhưng khi tôi thấy mọi người trong nhà đứng về phe mình, cô bé liền chạy tung tăng trong phòng; rồi khi thấy tôi đuổi, cô bé liền bỏ chạy như chuột chung quanh đồ đạc trong nhà, khiến cho việc tôi rượt đuổi theo trở thành lố bịch. Hareton và người đàn bà cười phá lên và cô bé cùng cười theo, lại còn tỏ ra hỗn hào nữa chứ, cho đến khi tôi hét lên một cách bực bội:

- Được, cô Cathy nếu cô nhận ra nhà này là của ai, chắc cô sẽ sung sướng muốn được thoát khỏi đây.

- Có phải nhà của bố anh không? - Cô bé nói, quay về phía Hareton.

- Không phải - cậu ta trả lời, nhìn xuống và mặt ngượng đỏ một cách bẽn lẽn.

Cậu ta không chịu nổi cái nhìn chằm chằm của cô bé, mặc dù đôi mắt đó giống hệt như mắt của cậu ta.

- Vậy của ai… của ông chủ anh à? - Cô bé hỏi.

Mặt cậu ta càng đỏ rực lại, nhưng mang một cảm giác khác. Cậu ta lẩm bẩm một câu chửi thề và quay đi.

- Thế ai là chủ của anh ấy hả chị? - Cô bé tỏ ra buồn chán vẫn quay sang hỏi tôi tiếp - anh ấy nói là "nhà của chúng tôi" và "người của chúng tôi" mà. Lúc trước em cứ nghĩ anh ấy là con trai chủ nhà cơ đấy. Anh ấy không hề nói "Thưa cô" với em. Nhẽ ra anh ấy phải nói thế nếu anh ấy là gia nhân ở đây, phải không chị?

Nghe thấy lời lẽ trẻ con đó Hareton giận tím mặt lại. Tôi im lặng lay người cô bé và cuối cùng bảo được cô ấy chuẩn bị các thứ vào để lên đường về nhà.

- Nào mang ngựa của tôi lại đây - cô bé nói với người anh em bà con làm mặt cứ như có thể đi cùng với tôi đấy. Tôi muốn chứng kiến kẻ săn quỷ dữ xuất hiện ở đâu trong đầm lầy và được nghe kể chuyện về những nàng tiên như anh thường gọi ấy. Nhưng nhanh tay lên anh! Có chuyện gì thế? Anh đi lấy ngựa cho tôi đi.

- Tao phải nhìn thấy mày bị quỷ tha ma bắt đi, đồ phù thủy hỗn xược ạ! - Cậu ta trả lời.

- Đấy, cô Cathy thấy chưa! Cô đã thấy là mình có một người bạn đến là hay chưa - tôi nói chen vào - ăn nói với tiểu thư phải thật ngọt ngào tử tế chứ! Thôi, xin cô đừng có cãi vã với anh ta làm gì. Ta tự đi tìm con Minny vậy rồi còn biến khỏi đây chứ.

- Nhưng chị Ellen - cô bé kêu lên, nhìn trân trân đầy vẻ kinh ngạc - làm sao anh ta lại dám nói em như thế chứ? Thế chẳng phải anh ta phải làm theo những gì em yêu cầu hay sao? Anh là kẻ xấu xa độc ác. Tôi sẽ mách bố anh về những gì anh đã nói. Thôi nào, ta đi nào!

Hareton tỏ ra chẳng sợ hãi gì trước lời đe dọa đó; thế là nước mắt uất ức trào lên trong mắt cô bé.

- Chị mang ngựa lại đây cho em - cô bé quay lại nói với người hầu gái - và thả ngay con chó của tôi ra!

- Hãy ăn nói cho dịu dàng đi cô - cô hầu gái nói - lịch sự có mất gì đâu. Dẫu cho cậu Hareton không phải là con ông chủ, nhưng lại là người anh em họ với cô đấy, vả lại tôi có phải được thuê để hầu hạ cô đâu.

- Anh ta là người anh em họ với tôi à? - Cathy kêu lên cười khinh bỉ.

- Đúng đấy - người vừa trách cô bé nói.

- Ôi chị Ellen! Đừng để họ nói những điều như vậy - cô bé nói tiếp, tỏ ra khó chịu vô cùng - ba đang đi Luân Đôn để đón người anh họ của em; đó là con trai một nhà quý phái đấy. Thế đây mà là … cô bé ngừng lời và khóc ầm lên, tỏ ra thất vọng trước ý nghĩ cho rằng ai lại có mối quan hệ với một thằng hề như vậy.

- Thôi, câm miệng lại, câm miệng lại đi! - Tôi thì thầm - ai chẳng có nhiều loại anh em họ và đủ loại, cô Cathy ạ, và cũng có người này người nọ, kể cả người tệ hại nhất ấy chứ, miễn là họ xấu và khó chịu với mình thì hơi đâu mà kết bạn với những người như thế.

- Anh ta không phải… không phải là người anh họ của tôi, chị Ellen! Cô bé nói tiếp, càng nghĩ càng thấy buồn thêm, nên gieo người vào cánh tay tôi để tránh không phải nghĩ đến điều đó.

Tôi bực mình với cô bé và người hầu kia vì đã lộ chuyện cho nhau, chắc hẳn là họ đã biết về bé Linton sắp được đón về, cô Catherine nói ra và đã được báo cho Heathcliff biết, ngoài ra tôi cũng tin rằng Catherine nghĩ ngay đến việc khi bố nó về là thể nào nó cũng phải tìm cách bắt bố giải thích việc người hầu kia cứ khăng khăng một mực về thằng cha thô bạo đó có phải là người bà con của mình không. Sau khi đã bình tĩnh lại trước việc bực mình khi cô bé cứ nghĩ mình là một gia nhân. Hareton lại tỏ ra xúc động trước nỗi khổ tâm của cô bé, cho nên để làm lành, sau khi đã kiếm con ngựa và dắt vòng ra trước cửa, cậu ta đã mang từ trong mũ ra một con cún con nòi đi săn sục, chân vòng kiềng, rất xinh, rồi giúi vào tay cô bé, miệng dỗ cô bé nín đi! Ý cậu ta muốn nói là cậu ta không có ý gì xấu đâu. Cô bé ngừng khóc lóc nhìn cậu ta khắp lượt vừa sợ hãi vừa nể, nhưng rồi lại khóc toáng lên.

Tôi không nhịn được cười trước việc cô bé có ác cảm với anh chàng tội nghiệp đó, người trông lực sĩ, cân đối, có những nét đẹp trai, mập mạp và khỏe mạnh, nhưng mặc quần áo chỉ hợp trong lúc lao động trên trang trại và lúc luẩn quẩn trong vùng đầm lầy săn thỏ và những thú khác. Tuy vậy tôi vẫn cứ nghĩ là ở diện mạo của cậu ta còn có một đầu óc có những phẩm chất tốt hơn người cha của mình nhiều. Chẳng khác gì hạt giống tốt mà bị gieo trên mảnh đất hoang dại thì lấy đâu mà lớn được, chỉ có thui chột đi

thôi. Nhưng rõ ràng có dấu hiệu của một miền đất phì nhiêu, hứa hẹn cho những vụ mùa tươi tốt nếu ở vào những hoàn cảnh khác thuận lợi. Tôi tin là Heathcliff cũng không ngược đãi cậu ấy về mặt thể xác, mà cũng nhờ cậu ấy bản chất chẳng biết sợ là gì nên có muốn áp bức cậu ấy cũng không được, vì theo như đánh giá của Heathcliff, cậu ấy không một chút nhút nhát để khiến cho ai cũng thấy thích ngược đãi là được đâu. Heathcliff tỏ rõ ý nhất quyết phải dồn ác tâm của mình vào việc làm cho cậu ấy trở thành một kẻ hung ác, nên cậu ấy có được học hành gì đâu, không bao giờ bị mắng vì bất cứ một thói xấu nào, miễn là cậu ấy đừng có quấy rầy kẻ chăm nuôi mình, không bao giờ được dìu dắt, dù chỉ là một bước, để cho cậu ấy được đức độ, hay không bao giờ được một lời răn dạy nào để cậu ấy tránh không mắc tội. Mà tôi còn nghe nói lão già Joseph đã góp phần không nhỏ vào việc làm cho cậu ấy trở nên tồi tệ hơn bằng cái đầu óc thiên vị, thiển cận của lão, ngay từ lúc cậu ấy còn bé, lão đã tâng bốc, nịnh bợ cậu ấy vì cho rằng cậu ấy là trưởng họ. Ngoài ra lão còn có thói quen hay mắng nhiếc Catherine Earnshaw anh Heathcliff lúc hai người còn bé, cho là họ "có cung cách xấu xa" đã để ông chủ mất lòng kiên nhẫn đâm ra buộc ông phải tìm niềm an ủi qua chén rượu, thì lúc này đây lão đã đổ mọi tội lỗi của Hareton là do kẻ chiếm đoạt tài sản của cậu ấy gây ra. Cậu ta mà có chửi bậy hay có hành vi nào đáng khiển trách, lão cũng không hề uốn nắn. Rõ ràng Joseph thấy hả hê nhìn thấy cậu ấy trượt dài đến mức tồi tệ nhất; lão thừa nhận là cậu ấy đã là người bỏ đi, rằng linh hồn của cậu ấy đã bị bỏ rơi đến kiếp đọa đày. Nhưng rồi lão lại cho rằng chính Heathcliff mới là kẻ phải chịu trách nhiệm. Chính tay cậu Hareton phải trả được món nợ máu này và khi nghĩ như vậy, lão thấy mình được an ủi vô cùng Joseph đã hun đúc trong con người cậu ta một niềm tự hào về tên tuổi và dòng họ của mình. Mà nếu lão đủ gan góc chắc lão đã nuôi dưỡng trong lòng cậu ấy một lòng căm thù giữa cậu ấy và kẻ sở hữu khu Cao Nguyên hiện nay, nhưng là do lão sợ người chủ đó quá, đến mức mê tín, cho nên lão đã giới hạn tình cảm của mình đối với hắn ở mức làu bàu những lời nói bóng gió và những lời rủa trời phạt hắn. Tôi không giả đò cho mình đã biết rõ lối sống quá quen thuộc ở khu Cao Nguyên Lộng Gió vào những ngày đó, tôi chỉ nêu qua những lời đồn đại thôi, vì tôi có được chứng kiến nhiều nhặn gì cho cam. Dân làng khẳng định Heathcliff là một thằng cha keo kiệt, một chủ điền hà khắc, độc ác với những người tá điền, nhưng trong nội bộ gia đình nay đã lấy lại được sự dễ chịu như xưa với bàn tay tề gia nội trợ là của phụ nữ, nên những cảnh

ầm ĩ cãi cọ quen thuộc dưới thời Hindley không còn xảy ra sau những bức tường này nữa. Ông chủ thì quá sầu muộn nên cũng chẳng bầu bạn vui vẻ với ai, dù đó là tốt hay xấu, mà đến nay vẫn thế, không thay đổi gì.

Tuy nhiên có đến thế thì câu chuyện tôi kể cho ông cũng chẳng cải thiện được mấy. Cô bé Cathy từ chối không nhận con chó làm thứ hòa giải đó và đòi phải trả lại những con chó của chính nó, là những con Charlie và Phoenix. Hai con chó lặc lè tiến lại đầu rũ xuống, sau đó tất cả chúng tôi lên đường về nhà, lòng buồn nặng trĩu. Tôi không thể nào moi được ở cô bé là xem cô ấy đã ở cả ngày bên đó ra sao, ngoài việc theo tôi đoán, mục đích của chuyến đi là đến vùng núi Penistone Craggs à thế là cô ấy đã đến cổng nhà đó không bị rắc rối gì, cho đến khi Hareton tình cờ đã bước ra, theo sau là mấy con chó dữ. Lũ chó đã tấn công đoàn người. Hai bên đã có cuộc chiến dữ dội cho đến khi những người chủ của chúng tách chúng ra và thế là một cuộc giới thiệu đã xảy ra. Catherine nói với Hareton mình là ai và có định đến đâu, rồi yêu cầu cậu ấy chỉ đường cho mình. Cuối cùng đã đánh lừa được cậu ấy đi theo. Cậu ấy đã mở những huyền bí của Hang Tiên Nữ và mười hai nơi kì quái khác. Nhưng do còn đang giận dỗi nên cô bé đã không chiều theo ý tôi mà mô tả những vật lí thú mà cô ấy chứng kiến. Tuy nhiên tôi cũng cho rằng là người hướng dẫn viên kia đã từng làm cô ấy yêu mến cho đến khi tình cảm cậu ấy bị xúc phạm khi bị gọi là người hầu và đến khi người quản gia của Heathcliff đã xúc phạm tình cảm của cô bé khi gọi anh ta là người anh họ của cô. Thế rồi ngôn ngữ mà anh ta nói với cô bé đã làm cho trái tim cô ấy day dứt. Ở bên khu ấp, mọi người luôn gọi cô với những lời âu yếm nhất, nào là "cô yêu" nào là "nữ hoàng của tôi" nào là "thiên thần của tôi" thế mà nay một kẻ lạ mặt lại xúc phạm cô ghê gớm đến thế! Cô bé không hiểu hết điều đó và tôi vất vả lắm mới nhận được lời hứa hẹn rằng cô ấy sẽ không than vãn điều đó với bố mình. Tôi giảng giải cho cô ấy biết là tại sao ông lại phản đối cả nhà bên khu Cao Nguyên, và nếu ông mà phát hiện ra là cô ấy đã đến đấy thì ông sẽ đau buồn như thế nào. Ngoài ra tôi cũng van nài cô ấy trước một thực tế là nếu cô ấy để lộ chuyện tôi sao nhãng không tuân lệnh của ông, ông cũng có thể rất tức giận mà đuổi tôi đi. Cô bé Cathy nghe thấy thế, đã không chịu nổi viễn cảnh đó, nên cô thề sẽ không hé răng một lời vì bản thân tôi. Cuối cùng, cô ấy là một cô bé ngoan ngoãn.

CHƯƠNG 19

Một lá thư viền đen thông báo ngày về của cậu chủ tôi. Isabella đã mất và cậu chủ viết thư bảo tôi cho con gái cậu để tang và thu xếp một phòng cùng chỗ ăn ở cho đứa cháu nhỏ. Catherine mừng quýnh lên khi nghĩ là bố sắp về và tha hồ mà tiên đoán lạc quan nhất về vô khối những ưu điểm của cậu em họ "đích thực". Buổi chiều tối của ngày mà nó hằng mong đợi đã đến. Từ sáng sớm, cô bé bận bịu thu xếp công việc riêng nhỏ nhặt của mình cho có trật tự, và lúc này đây khi vận chiếc áo dài đen mới, trông cô bé đến tội! Cái chết của cô nó không gây cho nó một nỗi buồn thương rõ rệt nào, nên cô bé cứ nằn nì đi cùng qua khu đất ra đón họ.

- Linton kém em đúng sáu tháng - cô bé líu ríu khi chúng tôi thong thả dạo bước qua lớp rêu mấp mô dưới bóng những hàng cây - có nó làm bạn chơi đùa thì thích thật đấy! Cô Isabella gửi cho bố em một lọn tóc rất đẹp của em ấy, sáng hơn tóc của em, vàng nhạt hơn nhưng đẹp chẳng kém. Em cất nó cẩn thận trong hộp thủy tinh nhỏ và em thường nghĩ nếu được gặp chủ của lọn tóc đó thì thích biết mấy. Ôi! Em sung sướng quá - và bố em nữa, bố thân yêu ơi! Nào chị Ellen, chúng ta bước nhanh lên nào! Nào, chạy đi!

Cô bé chạy, quay trở lại, rồi lại chạy cứ thế nhiều lần trước khi tôi đủng đỉnh về đến cổng. Sau đó cô bé ngồi xuống bãi cỏ cạnh đường, cố gắng kiên nhẫn chờ, nhưng không thể được, nó không tài nào để yên chân tay lấy một phút.

- Sao mà mọi người lâu thế! Cô bé kêu lên - kìa em nhìn thấy bụi trên đường… họ đang đến đấy! Không phải rồi! Thế bao giờ hai bác cháu mới về đến đây? Chúng mình đi xa thêm độ nửa dặm nữa nhé chị Ellen, chỉ nửa dặm thôi mà? Chị đồng ý đi, đến lùm cây dương ở chỗ rẽ kia kìa!

Tôi dứt khoát không nghe. Cuối cùng cô bé cũng thôi không nhấp nhỏm nữa khi thấy xuất hiện chiếc xe ngựa đang chạy đến. Cô Cathy reo lên và

vươn tay lên khi vừa thấy mặt bố xuất hiện ở cửa xe. Cậu chủ bước xuống, cũng vui không kém cô con gái, hai cha con không còn biết ai khác ngoài họ. Họ cứ thế vuốt ve nhau mãi, còn tôi thì chạy đi ghé mắt vào xem tìm bé Linton. Cậu bé nằm ngủ ở trong góc xe, trên người đắp chiếc áo bằng lông thú ấm cứ như là đang giữa mùa đông băng giá ấy. Một cậu bé ẻo lả, mảnh mai, xanh xao, trông cứ tưởng như là em trai của cậu chủ, giống y hệt, nhưng bộ dạng ốm yếu sinh ra tính cáu kỉnh, chứ Edgar Linton không bao giờ có tính đó. Cậu chủ nhìn thấy tôi ngó vào nên chìa tay ra bắt và bảo tôi đóng cửa lại cho cậu bé ngủ, vì chuyến đi làm cho nó mệt mỏi. Nhẽ ra Cathy cũng muốn ngó nó một cái, nhưng bố cô bảo đi, thế là hai bố con đi về phía khu vườn, còn tôi rảo chân đi trước báo cho đám gia nhân chuẩn bị.

- Nào con - cậu chủ Linton nói với con gái khi hai bố con dừng chân ngay ở bậc thềm trước nhà - anh họ con không khỏe đâu, nên không vui đùa được như con đâu nhé. Mà nó lại mất mẹ cách đây không lâu, con hãy nhớ lấy điều đó, nên đừng mong em nó chơi đùa và chạy nhảy cùng với con được đâu. Con cũng đừng có nói nhiều làm cho nó hoảng. Ít nhất con hãy để em nó yên trong tối nay được không?

- Vâng, được thưa bố - Catherine đáp lại - nhưng con muốn xem mặt em nó; nó chưa xuất đầu lộ diện mà.

- Chiếc xe dừng lại; cậu bé còn đang ngủ choàng tỉnh dậy và được ông bác đỡ xuống.

- Đây là chị họ Cathy của con, Linton ạ - cậu chủ nói, cầm những bàn tay bé nhỏ của chúng ghép lại với nhau - chị con rất mến con, nhưng tối nay con đừng có khóc để làm phiền chị nó nhé. Thôi nào, hãy vui lên, chúng ta đã về đến nhà sau chuyến đi dài rồi, nên cháu không phải làm gì ngoài nghỉ ngơi và vui chơi thỏa thích.

- Cho cháu đi ngủ - cậu bé trả lời, rụt người lại trước câu chào của Catherine, rồi cậu ta lấy ngón tay lau những giọt nước mắt mới trào ra.

- Thôi nào, ngoan nào! - Tôi thì thầm dẫn cậu ấy vào - cậu mà làm thế là cô ấy cũng khóc đấy. Cậu thấy không cô ấy thương cậu lắm.

Tôi không biết đó có phải thương nó không nhưng tôi thấy người chị họ của nó mang vẻ mặt buồn thảm chẳng kém gì thằng bé và quay về với bố mình. Cả ba người bước vào nhà và lên thư viện, nơi bữa trà đã được dọn sẵn. Tôi tiến lại bỏ mũ và áo khoác cho cậu bé Linton, rồi đặt cậu ấy xuống chiếc ghế bên bàn. Nhưng chưa kịp ngồi xuống, cậu ấy đã cất tiếng khóc. Cậu chủ hỏi có chuyện gì.

- Cháu không ngồi trên ghế đâu - cậu bé nói.

- Thế thì sang ngồi trên ghế tràng kỉ kia và chị Ellen sẽ mang trà cho cháu - ông bác cậu bé trả lời một cách nhẫn nại.

Tôi cảm thấy chắc cậu chủ cũng đã được thử thách ghê lắm trong suốt chuyến đi khi phải gánh vác trách nhiệm nuôi một đứa bé ốm yếu, cáu kỉnh. Linton chậm chạp lê người đến ghế tràng kỉ và nằm xuống Cathy mang chiếc ghế để chân và cốc trà của mình ngồi cạnh cậu bé. Thoạt tiên cô ấy ngồi im lặng nhưng cũng không kéo dài được bao lâu, cô liền âu yếm cậu em họ bé nhỏ, coi như đấy là cục cưng của mình, nào vuốt ve mái tóc quăn, rồi hôn má, đưa trà cho nó uống trên cái đĩa, cứ như một đứa mới sinh ấy. Điều đó khiến nó thấy vui, nó cũng không khỏe hơn là mấy. Cậu ta lau nước mắt và nở một nụ cười yếu ớt.

- Ồ, nó sẽ quen ngay ấy mà - cậu chủ nói với tôi sau khi theo dõi chúng tôi một lát - chị Ellen ạ, mong sao chúng ta nuôi được cháu nó. Có một đứa cùng tuổi với nó làm bạn chắc sẽ làm cho nó phấn chấn tinh thần ngay. Mong có sức khỏe là sẽ có ngay.

- Vâng, mong sao chúng ta nuôi được nó! - Tôi thầm nghĩ, rồi những lo âu thật sự xâm chiếm tôi khi thấy hi vọng đó thật mong manh. Tôi nghĩ lại liệu cậu bé còi cọc đó có sống ở khu Cao Nguyên Lộng Gió giữa một bên là cha mình, một bên là Hareton không? Những người dạy dỗ và chơi với nó sẽ là ai? Những mối nghi ngờ đã được xác định ngay. Thậm chí còn sớm hơn cả mong đợi. Tôi vừa mới đưa bọn trẻ lên gác sau khi bữa trà đã xong và dám chắc Linton đã ngủ rồi, mà nó cứ bám lấy tôi cho đến lúc thiếp ngủ đi, lúc đó tôi mới xuống nhà và còn đang đứng cạnh cái bàn kê ở trong phòng, thắp ngọn nến trong phòng ngủ cho cậu Edgar, thì một cô hầu bước ra khỏi

nhà bếp thông báo cho tôi hay rằng lão gia nhân Joseph của Heathcliff đang đứng đợi ở cửa và muốn nói chuyện với cậu chủ.

- Để tôi hỏi xem lão cần gì trước đã - tôi nói, tỏ ra vô cùng hoảng hốt - vào giờ này còn gây phiền nhiễu gì đây, mà khốn nỗi họ lại vừa về sau một chuyến đi xa cơ chứ. Tôi không nghĩ là cậu chủ lại gặp lão đâu.

Joseph đi ngang qua nhà bếp khi tôi nói ra những điều đó và lúc này đã thấy lão đứng lù lù trong phòng rồi. Lão mặc quần áo đẹp nhất, với vẻ mặt trông đến là khó chịu và có vẻ đạo đức lắm ấy. Một tay cầm mũ, còn tay kia cầm cái batong. Hắn tiến lại, chùi giầy trên thảm chùi chân.

- Xin chào ông Joseph - tôi lạnh nhạt nói - có việc gì mà đêm hôm ông phải lặn lội đến đây thế?

Tôi có chuyện muốn nói với ông chủ Linton - ông ta đáp lại, gạt tôi sang bên một cách khinh thường.

- Ông Linton đã lên giường rồi. Nếu ông không có gì khẩn cấp thì cậu chủ không tiếp đâu - tôi nói tiếp - ông cứ ngồi xuống đây đã và nói cho tôi nghe xem chuyện gì nào.

- Thế buồng ông chủ ở đâu? - Ông ta nói, đưa mắt nhìn khắp các buồng đóng cửa kín mít.

Tôi biết lão ta không muốn nói chuyện qua tôi, nên tôi đành phải đi lên thư viện và thông báo có vị khách không mời mà đến nó khuyên cậu chủ cứ chối không tiếp lão đến hôm sau. Cậu Linton chưa kịp ủy thác cho tôi làm điều đó thì Joseph đã đi liền sau phía tôi và xồng xộc đi vào phòng, hai tay lão nắm chặt vào cái batoong, rồi cất cao giọng cứ như đoán được là sẽ bị chối từ:

- Ông Heathcliff phái tôi đến đón con trai của ông ấy và bảo tôi không được về tay không.

Edgar Linton im lặng trong giây lát, một nét thể hiện sự đau buồn tột độ bao trùm lên khuôn mặt, chắc cậu ấy thương thằng bé vì chính lợi ích của

nó; nhưng nhớ lại những hi vọng và sợ hãi cùng những ước mong khao khát của Isabella đối với con trai mình và những lời cô ấy nhờ cậu chủ chăm nom nó khiến cho cậu ấy lại càng đau đớn trước viễn cảnh phải giao thằng bé, nên cậu ấy đã cố gắng tìm mọi cách xem có thể tránh được điều đó xảy ra không. Chưa nghĩ ra được kế nào hay, mà nếu mình tỏ ra ý muốn giữ thằng bé lại thì chắc sẽ chỉ làm cho kẻ đòi nuôi nó kia lại thêm kiên quyết, nên chẳng còn cách nào khác ngoài việc phải giao thằng bé vậy. Tuy nhiên cậu sẽ không đánh thức nó dậy.

- Ông về nói với Heathcliff - cậu chủ nói giọng thật bình tĩnh - là ngày mai con trai của anh ta sẽ trở về Cao Nguyên Lộng Gió nhé. Cháu nó đang ngủ, mà lại đi đường trường nên rất mệt. Có thể ông cũng nói cho anh ta hay rằng mẹ của bé Liton muốn tôi chăm sóc thằng bé; ngoài ra sức khỏe của cháu rất bấp bênh.

- Không được! - Joseph nói, đập đầu gậy Batoong đến độp một cái xuống sàn nhà và tỏ vẻ hống hách. Không được! Điều đó không có nghĩ lí gì sất Heathcliff có nói mẹ nó và cả ông nữa có là gì đâu. Ông ấy cương quyết muốn đòi hỏi con ông ấy về, nên tôi phải mang thằng bé về bằng được, ngay bây giờ, ông ạ!

- Đêm nay thì không được đâu! - Cậu chủ Linton trả lời dứt khoát - ông đi xuống dưới nhà ngay và nhắc lại cho ông chủ của ông biết ý kiến của tôi. Chị Ellen dẫn ông ta xuống. Đi đi…

Sau đó một tay đỡ lão già đang cơn phẫn nộ lên, cậu chủ đẩy ông ta ra khỏi phòng và đóng cửa lại.

- Được lắm! - Joseph thét lên, từ từ bước khỏi. Ngày mai đích thân ông ấy sẽ đến để xem nhà ngươi có dám đẩy ông ấy không nào!

CHƯƠNG 20

Để tránh mối hiểm nguy về lời đe dọa này được thực hiện, cậu chủ Linton có giao nhiệm vụ cho tôi đưa thằng bé về nhà sớm hơn bằng con ngựa của Catherine. Cậu ấy dặn:

- Do là giờ đây chúng ta sẽ chẳng có ảnh hưởng gì, dù tốt hay dù xấu, đến số phận của thằng bé, nên chị không nói gì với con gái tôi là nó sẽ đi đâu, để sau này nó không thể liên hệ được với thằng bé. Mà cứ để cho nó không biết là thằng bé ở gần đây thì càng tốt, kẻo nó lại bồn chồn, rồi cứ nóng lòng muốn đi thăm khu Cao Nguyên bên ấy. Chị chỉ việc nói là cha nó bỗng nhiên cho người đến đòi nó về, nên thằng bé buộc lòng phải rời khỏi chúng ta.

Cậu bé Linton oằn èo mãi khi bị đánh thức vào lúc năm giờ sáng và ngạc nhiên khi được thông báo là cậu phải chuẩn bị để đi tiếp. Nhưng tôi dỗ là cậu sẽ sang sống với bố là ông Heathcliff một thời gian. Ông ấy muốn được nhìn thấy cậu lắm, nên đừng có làm cho ông không được vui cho đến khi cậu ấy hồi phục sau chuyến đi vừa qua, rồi hãy hay.

- Bố tôi ấy à! - Cậu ấy kêu lên, tỏ ra vô cùng ngỡ ngàng - mẹ có nói với tôi là tôi có bố bao giờ đâu. Thế bố tôi sống ở đâu? Tôi muốn ở lại với bác cơ.

- Ông ấy sống ở khu ấp, cách đây một đoạn đường thôi - tôi đáp lại - ở phía bên kia đồi, không xa lắm đâu, nên lúc nào cậu thấy khỏe trong người, muốn đến đây thì cậu có thể đi bộ đến được. Mà về nhà gặp bố thì cậu phải vui lên đấy. Phải yêu bố mình như cậu đã yêu mẹ mình ấy. Như vậy ông ấy sẽ yêu cậu.

- Nhưng tại sao trước đây tôi không nghe nói gì đến ông ấy nhỉ? - Cậu Linton hỏi - tại sao mẹ và ông ấy không sống với nhau giống như những người khác cơ chứ?

- Ông ấy có công việc làm ăn bận rộn ở phương bắc - tôi trả lời - trong khi đó sức khỏe của mẹ cậu lại đòi hỏi phải ở Phương Nam.

- Nhưng tại sao mẹ chẳng nói gì với tôi về ông ấy? - Cậu bé cứ gặng hỏi - bà thường nói về bác nên tôi đã mang lòng yêu mến bác từ lâu rồi. Làm thế nào tôi yêu bố được đây? Tôi có biết ông ta đâu.

- Ồ, con cái ai chẳng yêu bố mẹ mình - tôi nói - có lẽ mẹ cậu nghĩ cậu sẽ muốn ở bên ông ấy một khi bà đề cập đến ông thường xuyên. Thôi ta nhanh chân lên nào. Buổi sáng đẹp trời thế này mà đi sớm thì có thích hơn là nằm lại thêm một tiếng không.

- Thế chị ấy có đi cùng với chúng ta không, cái chị mà em gặp hôm qua ấy? - Nó hỏi.

- Bây giờ thì không - tôi trả lời.

- Thế còn bác? - Nó hỏi tiếp.

- Không, tôi sẽ đi cùng với cậu đến đó - tôi nói. Cậu bé Linton thả người xuống gối, trầm ngâm.

- Không có bác, em không đi đâu - cuối cùng thằng bé bật khóc - thế không biết chị sẽ đưa em đi đâu.

Tôi cố gắng giảng giải cho nó hay rằng nó không muốn gặp cha mình là hư, vậy mà nó vẫn cứ một mực không muốn mặc quần áo, nên tôi phải gọi đến cậu chủ đến trợ giúp, dỗ cho nó dậy. Sau những lời hứa ngon ngọt hão huyền là nó sẽ không đi lâu đâu, nào là bác Edgar và chị Cathy sẽ đến thăm nó và những lời hứa suông khác mà tôi đã bịa ra và chốc chốc lại nhắc nên cuối cùng thằng bé đã dậy và ra khỏi giường. Bầu không khí ngát hương cây thạch nam, nắng chan hòa rực rỡ và bước đi nước kiệu nhẹ nhàng của con ngựa Minny đã làm cho thằng bé bớt chán nản trong chốc lát. Nó cất tiếng hỏi về ngôi nhà mới và những người sống trong đó, mỗi lúc một háo hức và say sưa hơn.

- Thế có phải ở khu Cao Nguyên Lộng Gió cũng thích thú như ở khu ấp Thrushcross không? - Nó hỏi. Nghoảnh lại nhìn vào thung lũng lần cuối nơi có một làn sương nhẹ bốc lên làm thành một đám mây xốp nơi chân trời.

Nó không ngợp trong cây cối um tùm bằng ở đây - tôi đáp mà cũng không rộng lớn như ở đây, nhưng cậu có thể nhìn miền quê xung quanh đẹp vô cùng. Bầu không khí tốt lành cho sức khỏe của cậu hơn, vì nó mát mẻ và khô ráo hơn. Có thể thoạt đầu cậu sẽ cho là tòa nhà đó cũ kĩ và tăm tối, nhưng đó là một ngôi nhà khả kính, đẹp nhất nhì trong vùng đấy. Cậu sẽ có những cuộc dạo chơi thật thú vị trong khu đầm lầy. Hareton Earnshaw, một người anh em họ khác của cô Cathy và về mặt nào đó cũng là của cậu nữa, sẽ dẫn cậu đi chơi những nơi tuyệt nhất. Vào những hôm đẹp trời cậu có thể mang theo sách đọc trong cái thung lũng xanh rờn đó. Rồi thi thoảng bác cậu sẽ cùng đi chơi với cậu, vì ông ấy cũng hay đi chơi trong khu đồi lắm.

- Thế bố tôi người trông ra sao? - Cậu ta hỏi tiếp - có trẻ và đẹp trai bằng bác không?

- Có trẻ bằng - tôi trả lời - nhưng có bộ tóc và đôi mắt đen và trông nghiêm khắc hơn. Ông ấy cao và to lớn hơn. Thoạt đầu cậu sẽ thấy ông ấy không được dịu dàng và tốt bụng bởi vì đó không phải là tính cách của ông ấy, nhưng cũng lưu ý cậu là phải đối xử thẳng thắn và thân thiện với ông ấy, và dĩ nhiên ông ấy sẽ yêu mến cậu hơn bất kì ông chú hay bác nào, vì cậu là của ông ấy mà.

- Tóc và mắt đen ư! - Cậu bé Linton trầm ngâm - tôi không thể nào tưởng tượng ra. Vậy có phải tôi không giống bố phải không?

- Không giống lắm - tôi đáp lại… không giống một chút nào, tôi nghĩ vậy, khi quan sát kĩ mà thấy tiếc khi nhìn thấy nước da trắng và khuôn người mảnh mai của cậu bé, cùng cặp mắt to lờ đờ… đó là cặp mắt của mẹ cậu ta, trừ cái đó ra, đôi mắt không còn một dấu vết nào mang hồn long lanh của cô ấy, nếu không phải là trong chốc lát lóe lên một sự tự ái đến bệnh hoạn.

- Đến là lạ ông ấy không bao giờ đến thăm mẹ và tôi cả! - Thằng bé thì thào - ông ấy có bao giờ đến thăm tôi không? Nếu có chắc lúc đó tôi còn mới đẻ.

Ngay cả những gì đơn giản nhất về ông ấy tôi cũng không nhớ nữa là!

- Sao cậu Linton! - Tôi nói - ba trăm dặm là một con đường dài dằng dặc; mà mười năm dường như rất khác biệt về độ dài đối với một người lớn so với những gì họ làm về cậu đấy. Có lẽ là ông Heathcliff đề nghị đi hết mùa hè này đến mùa hè khác, nhưng tôi không bao giờ kiếm được một cơ hội thuận lợi, cho nên đến giờ thì quá muộn. Cậu đừng có hỏi ông ấy về việc đó khiến ông ấy bận tâm nhé rồi ông ấy buồn phiền, chẳng có ích gì đâu.

Thằng bé cứ bận tâm suy nghĩ về chuyện đó suốt cả đoạn đường còn lại, cho đến lúc chúng tôi dừng trước cổng vườn của trang trại. Tôi theo dõi xem trên nét mặt của nó có thể hiện gì không. Nó ngó nghiêng chăm chú ngắm nhìn phía mặt tiền được chạm trổ và những cửa sổ mắt cáo được che thấp, những bụi lí gai mọc lan lung tung và những cây linh sam cong quoeo rồi lắc đầu, trong lòng tỏ ra hoàn toàn không vừa ý với vẻ bề ngoài của nơi ở mới của mình. Ấy vậy mà cũng biết kiềm chế, không phàn nàn gì, có thể nó nghĩ nhỡ đâu bên trong lại có gì đó bù lại. Trước khi xuống ngựa, tôi tiến lại mở cửa. Lúc đó là sáu giờ rưỡi, gia đình vừa mới ăn điểm tâm xong; gia nhân còn đang thu dọn và lau bàn ăn, Joseph đứng bên cạnh ghế nơi lão chủ ngồi, nói gì đó về con ngựa què, còn Hareton đang chuẩn bị phơi cỏ ngoài đồng.

- Chào chị Nelly! - Heathcliff reo lên khi nhìn thấy tôi - tôi cứ e là mình phải đích thân sang bên đó để đón của quý của mình về. Thế là chị đã mang cháu lại đây phải không? Để xem chúng tôi có thể làm gì được cho nó không nào.

Hắn đứng dậy và sải bước dài ra cửa. Hareton và Joseph đi theo, miệng há hốc vì tò mò. Thằng bé Linton đáng thương đảo mắt sợ sệt nhìn khắp mặt của ba người.

- Đúng rồi ông chủ ạ - lão Joseph nói sau khi nhìn thằng bé hết từ đầu đến chân một cách nghiêm nghị - đúng là ông ta đã đánh cháo nó rồi, ông chủ ạ, đây là một đứa con gái.

Sau khi nhìn chằm chằm vào thằng con trai mình khiến cho nó phát sốt phát rét lên vì lúng túng, Heathcliff cất tiếng cười đầy khinh miệt.

- Gớm sao mà đẹp thế! Trông nó mới đẹp và đáng yêu làm sao kìa! - Hắn kêu lên - phải chăng họ đã nuôi nó bằng ốc sên và sữa chua chăng, chị Nelly? Ôi, quỷ tha ma bắt tôi đi, nhưng còn tồi tệ hơn tôi mong đấy, mà có quỷ thần chứng giám, tôi đâu có lạc quan tin tưởng gì cho lắm!

Tôi ra hiệu cho thằng bé còn đang run lẩy bẩy lên vì ngỡ ngàng xuống ngựa và đi vào nhà. Nó hoàn toàn không hiểu ý nghĩa câu nói của bố nó, mà cũng không biết có nhằm vào nó không: Thật ra nó chưa rõ là người lạ mặt khinh khỉnh, nghiêm nghị kia là cha nó đâu, nên nó cứ bám chặt lấy tôi, mỗi lúc một hoảng hốt hơn. Khi Heathcliff ngồi xuống và ra hiệu cho nó "lại đây" thì thằng bé dấu mặt vào vai tôi và khóc.

- Chậc, chậc! - Heathcliff nói, giơ tay ra kéo xềnh xệch thằng bé vào giữa hai đầu gối của mình, sau đó nâng cằm hất đầu nó lên - đừng làm cái trò ngớ ngẩn ấy đi! Có ai định làm gì hại ngươi đâu, Linton… có phải tên là thế không? Trông đúng ngươi là con của mẹ ngươi từ đầu đến chân rồi! Nào thế phần giống ta đâu nào, hả chú gà thút thít này?

Hắn bỏ mũ trên đầu thằng bé và vuốt ngược bộ tóc quăn vàng nhạt, sờ hai cánh tay khẳng khiu và những ngón tay bé tí của nó. Trong lúc hắn ngắm nghía, thằng bé bật khóc, ngước đôi mắt xanh to lên theo dõi người đang thẩm tra mình.

- Ngươi có biết ta là ai không? - Heathcliff hỏi, cảm thấy thỏa mãn khi thấy tứ chi của thằng bé đều yếu ớt, khẳng khiu.

- Không - Linton nói, nhìn chằm chằm với vẻ sợ hãi trống rỗng.

- Nhưng rõ ràng là ngươi đã nghe nói đến ta phải không?

- Không - thằng bé lại trả lời.

- Không à! Mẹ ngươi thật đáng xấu hổ, không bao giờ khơi lòng hiếu thảo trong ngươi đối với ta! Thế thì nay ta nói cho ngươi hay rằng ta là cha của ngươi, còn mẹ ngươi là một con mụ bẩn thỉu nham hiểm đã rời bỏ, mặc ta và ngươi không hay biết gì đến việc nhà ngươi có một người cha. Nào, đừng có nhăn nhó mặt mày, hãy vui lên! Dù gì thì nhà ngươi cũng là một giọt máu

đào, thế là được rồi. Phải ngoan lên thì ta sẽ lo liệu cho. Chị Nelly, mệt thì cứ ngồi xuống nghỉ đã, bằng không thì chị cứ về nhà đi. Chắc chị sẽ phải nói cho bọn người vô tích sự bên ấp biết những gì chị nghe và chứng kiến rồi, còn nếu chị cứ luẩn quẩn ở đây cũng chẳng được việc gì đâu.

- Vâng, - tôi trả lời - chỉ hi vọng là ông sẽ đối xử tốt với thằng bé, ông Heathcliff ạ, bằng không ông đừng có giữ dịt lấy nó lâu làm gì. Trên đời này ông chỉ có mỗi một mình nó thôi đấy, rồi ông sẽ thấy. Ông cứ nhớ điều đó.

- Tôi sẽ tử tế với nó, chị không việc gì phải lo - hắn ta nói, cười to - với điều kiện không cần ai khác phải tứ tế vói nó. Tôi chúa ghét ai đó độc chiếm tình yêu của nó. Nào Joseph, để buổi đầu tỏ ra tử tế, hãy mang bữa ăn sáng lại đây cho thằng bé. Hareton quỷ quái kia, đi làm việc của nhà anh đi. Chị Nelly ạ, - hắn nói thêm khi những người kia đã đi khỏi - con trai tôi là người sở hữu tương lai nơi chị ở đấy, mà tôi lại không muốn nó chết cho đến khi tôi biết chắc nó sẽ là người thừa kế. Vả lại, nó là của tôi, nên tôi muốn mình thành công khi chứng kiến kẻ thừa kế của mình lại là ông chủ gia sản bên đó, nó sẽ thuê con cái nhà bên đó phải cày bừa trên chính mảnh đất của cha ông chúng để lấy đồng lương. Đây là sự xem xét duy nhất để tôi có thể chịu đựng được thằng con mất dạy này. Tôi khinh thường nó vì chính bản thân nó và căm ghét nó vì những kỉ niệm mà nó gợi lại! Nhưng xem xét thế đã là đủ lắm rồi, nó ở với tôi là an toàn và sẽ được chăm sóc cẩn thận chẳng kém gì ông chủ của chị chăm sóc nó đâu. Tôi có buồng ở trên gác, được bày biện rất đẹp để dành cho nó. Tôi cũng đã ướm thuê một thầy giáo tại gia một tuần đến ba lần, đi cách xa đây đến mười hai dặm đường để dạy cho nó những gì nó thích học. Tôi đã ra lệnh cho Hareton phải nghe theo lời nó. Thực ra, tôi đã sắp xếp mọi thứ nhằm để giữ lại trong con người nó một sự quyết thế và lịch lãm đối với tất cả những người giúp việc nó. Tuy nhiên tôi cũng thấy tiếc là nó chẳng đáng hưởng sự quan tâm lo lắng của tôi dành cho nó, cho nên nếu tôi có cầu ước phúc lành gì trên đời này thì là muốn nó phải ra dáng mặt anh hào, nhưng thật ra tôi vô cùng tuyệt vọng khi thấy nó là một thằng bé khốn khổ, mặt trắng bệch hay mè nheo đó.

Hắn còn đang nói thì Joseph quay trở lại, mang theo một tô cháo sữa và đặt trước mặt Linton. Thằng bé khuấy bát cháo nhão nhoét, tỏ vẻ không thích và nói thẳng là nó không thể ăn món đó được. Tôi thấy lão gia nhân già tỏ

ra đồng tình với sự khinh bỉ của ông chủ lão đối với thằng bé. Song lão vẫn phải kiềm chế tình cảm đó trong lòng, bởi vì Heathcliff yêu cầu các thuộc hạ phải trân trọng thằng bé.

- Thế cậu không ăn được à? - Lão nhắc lại nhìn chằm chằm vào mặt Linton và hạ giọng xuống chỉ còn nghe lão thì thào vì e có người nghe lỏm được - nhưng cậu Hareton có bao giờ ăn gì khác đâu khi cậu ấy còn bé đấy. Nên cậu ấy ăn thấy ngon thì không có lí do gì cậu lại không ăn được, phải không nào!

- Tôi không ăn đâu! - Linton trả lời cau có - mang đi đi.

Joseph bực mình và giằng lấy chỗ thức ăn và mang lại cho chúng tôi.

- Nào có gì thiu thối trong món ăn này không? - Lão hỏi gí ngay cái khăn vào mũi Heathcliff.

- Làm gì mà thiu được cơ chứ? - Heathcliff nói.

- Hừm, thế cậu công tử của ông lại bảo là không ăn được đấy. Thế mà tôi đoán cũng chẳng lầm! Y như mẹ nó ngày nào vậy. Mẹ nó cứ nghĩ chúng tôi ở bẩn lắm ấy, nên không gieo nổi thứ lúa mì để làm bánh cho bà ấy ăn.

Thôi đừng có nhắc mẹ nó với tôi - lão chủ tức giận nói - thôi đi lấy cái gì mà nó ăn được ấy, chỉ có thế thôi mà. Thế nó thường ăn gì hả chị Nelly?

Tôi nêu món sữa hâm nóng hoặc trà, và thế là lão quản gia nhận được lời phán đi chuẩn bị ngay món đó. Tôi nghĩ thế mà lại hay. Sự ích kỉ của cha nó có thể lại khiến cho thằng bé sống được thoải mái hơn. Hắn ta thấy rõ thể chất yếu đuối của thằng bé nên thấy cần phải đối đãi rộng lượng với nó. Tôi sẽ thông báo cho cậu Edgar hay về sự chuyển biến tâm trạng của Heathcliff. Thấy không còn gì để nấn ná nữa, tôi lẻn ra trong khi thằng bé Linton còn đang rụt rè đuổi con chó chăn cừu thân thiện đang muốn tiến lại phía mình. Ấy vậy mà thằng bé vẫn không bị lừa tí nào khi tôi vừa đóng cửa thì tôi nghe thấy có tiếng khóc, nghe mỗi lúc một dữ dội.

- Ứ ừ, đừng bỏ em đi! Em không ở đây đâu! Em không ở đây đâu!

Thế rồi then cửa được nhấc lên và hạ xuống. Họ không cho thằng bé chạy lại. Tôi cưỡi con Minny và giục nó chạy nước kiệu. Vậy là tôi đã kết thúc được việc đi hộ tống ngắn ngủi đó.

CHƯƠNG 21

Hôm đó chúng tôi đến khổ với cô bé Cathy. Nó thức dậy khấp khởi mừng sẽ được chơi cùng với cậu em họ, nhưng rồi khi biết là thằng bé đã rời khỏi đó, thế là nước mắt lưng tròng, cô bé than khóc thảm thiết khiến cho cậu Edgar cũng buộc lòng phải dỗ nó, khẳng định thằng bé sẽ quay lại ngay, song cũng nói thêm là "với điều kiện có thể đưa nó về được", nhưng rồi cũng không có hi vọng gì. Lời hứa đó khó mà làm cho cô bé bình tĩnh, nhưng rồi thời gian cũng có sức thuyết phục mạnh. Mặc dù đôi lúc cô bé cũng có hỏi bố mình là đến khi nào Linton quay lại, nhưng cũng vì trước đó cô có được nhìn rõ mặt nó đâu nên những kỉ niệm về nó cũng phai nhòa đến mức cô cũng không nhận ra nó.

Cứ khi nào tôi có dịp gặp người quản gia nhà bên Cao Nguyên Lộng Gió trong lúc đi công cán đến Gimmerton, tôi đều hỏi thăm thằng bé Linton, vì nó sống tách biệt chẳng khác gì cô Catherine ngày nào và không bao giờ gặp được nó. Qua chị quản gia đó, tôi mới hay là thằng bé yếu và chán chường. Chị ta nói là Heathcliff dường như mỗi ngày thêm một không thích thằng bé và mỗi lúc việc đó trở nên tồi tệ hơn, dẫu cho hắn cũng cố bận tâm che dấu điều đó đi. Ngay cả tiếng nói của nó cũng làm cho hắn ngán và nếu có ngồi một lúc lâu với thằng bé trong cùng một phòng cũng làm cho hắn thấy không chịu nổi. Hai bố con hầu như chẳng bao giờ nói chuyện với nhau. Thằng bé Linton ngồi học bài và sống qua những buổi tối trong một phòng nhỏ mà họ gọi đó là phòng khách, hoặc không thì lại nằm trên giường suốt cả ngày, vì nó ho xù xụ thường xuyên, bị cảm lạnh, nếu không thì đại loại cũng đau đớn gì đó.

- Tôi chưa bao giờ lại thấy có thằng bé nhút nhát đến thế - chị ta nói thêm - mà cũng chưa có ai khó tính như nó. Nó cứ cằn nhằn suốt nếu tôi có để ngỏ cửa sổ muộn một chút vào ban đêm. Ôi, nào là chết người đấy, dẫu đó chỉ là một chút không khí để thở ấy mà! Giữa mùa hè cũng phải có lò sưởi cho nó. Đến như cái tẩu của lão Joseph cũng có chất độc; còn lúc nào cũng phải có

kẹo và bánh ăn ngon. Nó uống sữa luôn mồm, không rời sữa ra lúc nào, chẳng thèm biết là những người chúng tôi phải bóp mồm bóp miệng vào mùa đông. Nó ngồi quấn quanh người một chiếc áo khoác lông thú trên chiếc ghế cạnh lò sưởi, miệng ăn bánh và uống nước hoặc một thứ ăn lõng bõng để cho nó nhấp. Còn nếu Hareton mà có đến làm trò cho nó vui, thì cũng thật tội anh ta, đúng là anh ta thô bạo nhưng không phải là người tồi thế mà rồi lại phải bỏ đi, miệng văng tục còn thằng bé thì khóc toáng lên. Tôi nghĩ nếu thằng bé, à không phải là con trai hắn thì chắc hắn đã khoái trá để cho anh chàng Earnshaw đó nện cho ra bã. Mà tôi tin chắc là hắn đã tống cổ thằng bé ra ngoài nếu như hắn biết lần nào cho nó ăn, nó cũng la lối ầm ĩ. Nhưng rồi hắn cũng không để mình bị lôi cuốn vào chuyện đó vì hắn chẳng bao giờ vào phòng khách đó, mà nếu như Linton mà giở trò như vậy trước mặt hắn ở bất cứ chỗ nào trong nhà, chắc chắn hắn sẽ tống cổ thằng bé lên gác ngay.

Tôi đoán qua câu chuyện thì thấy cậu bé Heathcliff đó ích kỉ và bẩn tính là do hoàn toàn không có sự thông cảm dành cho nó, thậm chí cứ cho là lúc sinh ra nó không thế đi. Hậu quả là sự quan tâm của tôi đối với nó cũng sa sút đi, dẫu sao tôi vẫn thấy thương cho số phận của nó nên cứ mong giá nó được ở lại với chúng tôi.

Cậu chủ Edgar động viên tôi đi lượm nhặt thông tin, tôi nghĩ chắc cậu ấy cũng nghĩ nhiều lắm về thằng bé, nên có thể đánh liều đến gặp nó cũng nên. Vì thế có lần cậu ấy bảo tôi đi hỏi chị quản gia xem thằng bé có bao giờ đi vào làng không? Chị ta nói là nó có đi hai lần, ngồi trên lưng ngựa, có bố đi theo và cả hai lần nó đều lấy cớ nằm ốm ba bốn ngày liền. Nếu tôi nhớ không sai thì hai năm sau khi thằng bé đến, chị quản gia thôi không làm nữa và một chị khác tôi không quen đến làm thay và hiện nay vẫn sống ở đó.

Thời gian trôi qua êm đẹp ở khu ấp như ngày nào cho đến khi cô bé Cathy mười sáu tuổi. Vào dịp sinh nhật cô, chúng tôi chẳng ai tỏ ra vui vẻ cả bởi vì đó cũng là ngày giỗ cô chủ quá cố. Lần nào cũng thế cha cô đều ở một mình trong phòng thư viện suốt cả ngày, cho đến lúc tối mịt cậu ấy lại đi bộ đến tận nghĩa trang Gimmerton rồi lại ở đó cho đến tận nửa đêm. Vì thế Catherine tự mình tổ chức ngày vui đó.

Hôm hai mươi tháng ba năm ấy là một ngày xuân đẹp trời, lúc ông bố lui vào phòng nghỉ, cô tiểu thư xuống nhà trong bộ quần áo để đi chơi. Cô ấy nói với tôi là có xin phép đi dạo quanh vùng đầm lầy với tôi. Cậu chủ Linton đã cho phép chúng tôi không được đi xa và phải về nhà trong vòng một tiếng đồng hồ.

- Thế thì nhanh lên chị Ellen! - Cô ấy kêu lên - tôi biết mình sẽ đi đâu mà. Đến chỗ có một đàn gà gô đen sống ấy. Em muốn xem nó đã làm tổ chưa?

- Thế thì chắc xa, tận trên cao đấy - tôi đáp - chúng không đẻ ở quanh đầm lầy đâu.

- Không, không xa mà - cô ấy nói - hôm đi cùng với bố em, em thấy gần lắm.

Tôi đội mũ và lao ra, không nghĩ gì đến chuyện đó nữa. Cô bé vừa chạy vừa nhảy đến phía trước tôi, rồi lại sang bên cạnh, rồi lại lao đi cứ như một con chó săn con. Thoạt tiên tôi thấy vô cùng vui thú được nghe chim chiền chiện hót khắp nơi và tận hưởng ánh nắng ấm, ngọt ngào. Tôi ngắm cô bé đáng yêu, niềm vui của tôi, lủng lẳng đằng sau những món tóc quăn thõng xuống và đôi má bừng sáng, mềm mại và trong sáng ở tuổi thanh xuân, trông như một đóa hồng dại. Đôi mắt cô bé rực lên niềm vui không một chút ưu tư. Vào những ngày này cô bé thật hạnh phúc, một thiên thần. Được thế mà cô ấy vẫn không hài lòng thì thật là đáng tiếc.

- Nào, thế những con gà gô đen của cô đâu, hả Cathy? - Tôi hỏi - nhẽ ra phải thấy chúng rồi vì chúng ta đã đi quá xa hàng rào khu vườn của ấp rồi còn gì.

- Ồ, đi thêm một tí nữa, một tí nữa thôi, chị Ellen - cô ấy trả lời, nói liến thoắng - hãy trèo lên những cái gò đằng kia vượt qua cái bờ nọ và đến khi sang đến bên kia đồi thì chắc em đã đánh động cho chúng bay lên rồi.

Nhưng có bao nhiêu gò và bờ phải trèo qua nên cuối cùng tôi mệt quá, bảo cô ấy dừng chân và quay bước lại. Tôi thét lên gọi cô ấy vì cô ấy đi cách tôi quá xa, một đoạn dài…hoặc là cô ấy không nghe thấy, hoặc là không thèm để ý đến, vì cô ấy vẫn nhảy chân sáo nên tôi buộc lòng phải đi theo. Cuối

cùng cô ấy lao vào một cái hang và tôi chưa kịp thấy bóng cô ấy đâu, thì cô ấy đã ở cách khu Cao Nguyên Lộng Gió có hai dặm, gần hơn cả nhà cô ấy. Tôi nhìn thấy có mấy người bắt cô ấy, và một trong hai người đó tôi tin là chính Heathcliff.

Cathy bị bắt là do tội cướp phá hoặc ít ra là cũng do lấy trộm tổ gà gô. Khu Cao Nguyên thuộc sở hữu của Heathcliff và hắn ta đang quở trách kẻ săn trộm.

- Tôi chẳng lấy gì và cũng chẳng thấy gì - cô ấy nói khi tôi lê bước tiến về phía họ, xòe hai bàn tay ra để chứng minh lời nói của mình - tôi không có ý định lấy những thứ đó, nhưng bố tôi nói là ở trên này có nhiều lắm, nên tôi chỉ muốn đến xem những quả trứng thôi.

Heathcliff liếc nhìn tôi, nở nụ cười thật nham hiểm, chứng tỏ hắn đã biết cô bé này là ai, cho nên hắn tỏ rõ sự ác tâm của hắn trong việc này bằng cách hỏi "thế bố cô là ai?"

- Là ông Linton ở ấp Thrushcross - cô ấy trả lời - tôi nghĩ ông không biết tôi thì phải, bằng không ông đã không nói giọng như thế.

- Thế ngươi cho là bố ngươi là người đáng trọng lắm hả? - Hắn nói một cách châm chọc.

- Vậy ông là ai? - Catherine hỏi, nhìn một cách dò hỏi vào người nói chuyện với mình - anh đằng kia trước đây tôi đã gặp. Có phải con trai ông đấy không?

Cô ấy chỉ tay về phía Hareton, một người khác, chẳng được tích sự gì, ngoài việc mỗi ngày bị béo phệ và khỏe ra sau hai năm thêm hai tuổi, song anh ta vẫn vụng về và thô bạo như ngày nào.

- Cô Cathy - tôi ngắt lời - đến lúc này chúng ta đã ra khỏi nhà được ba tiếng đồng hồ rồi, chứ không phải một tiếng đâu. Chúng ta phải đi về ngay. - Không, người đó không phải là con trai ta - Heathcliff trả lời, - đẩy tôi sang bên - nhưng ta có một đứa mà ngươi đã nhìn thấy trước đó đấy. Người hầu của cô có vội mấy thì hai người cũng nên vào nhà nghỉ một lát. Hai người đi

vòng qua chỗ dốc là vào nhà được. Nghỉ cho khỏe người sẽ đi về nhà được nhanh hơn. Hai người sẽ được chào đón nồng nhiệt ở đây.

Tôi thì thào với cô Catherine là cô ấy không được nhận lời đề nghị đó vì bất cứ lí do gì. Điều đó hoàn toàn không thể được.

- Sao? - Cô ấy hỏi to - tôi chạy mệt lắm rồi, mà đất lại ướt đẫm sương. Tôi không thể ngồi ở đây được. Thôi, chúng ta đi nào, chị Ellen. Vả lại ông ấy nói là tôi đã nhìn thấy con trai ông ấy. Theo tôi ông ấy nhầm rồi, nhưng tôi đoán được chỗ ở của ông ấy, tại trang trại mà tôi đã đi thăm khi từ Penistone Craggs về, có phải thế không ông?

- Đúng thế. Thôi nào chị Nelly, hãy ngậm miệng lại, việc cô bé đến thăm chỗ chúng tôi là một niềm vui. Hareton, dẫn cô bé này đi vào nhà đi. Còn chị Nelly đi cùng tôi.

- Không được, cô ấy không được phép đi đến chỗ như thế - tôi kêu lên, vùng vẫy cánh tay đang bị ông ấy nắm để thoát khỏi. Nhưng cô ấy đã đi đến gần bậc đá ở cửa rồi, lon ton chạy thật nhanh vòng quanh sườn đồi dốc. Người được cử để dẫn cô ấy vào nhà tỏ ra chẳng muốn đi cùng. Anh ta đi tránh sang bên lề đường và biến mất.

- Ông Heathcliff, làm thế là vô cùng sai lầm đấy -tôi nói tiếp - ông biết là mình chẳng có ý gì tốt cả. Cô bé sẽ gặp Linton và ngay lúc chúng trở về, cô ấy sẽ kể mọi điều và tôi sẽ bị mắng.

- Tôi muốn nó gặp thằng bé Linton - hắn trả lời - mấy hôm nay trông nó tỉnh táo ra, nên không phải lúc nào cũng thuận lợi để gặp nó đâu. Rồi ngay đây chúng ta sẽ bảo nó phải giữ bí mật cuộc viếng thăm này, nên có hại gì đâu nào?

- Hại ở chỗ là bố con bé sẽ căm ghét tôi nếu ông ấy phát hiện ra là tôi đã để nó vào nhà ông, mà tôi biết tỏng ra cái ý đồ xấu xa của ông khi ông hối thúc con bé làm vậy - tôi đáp.

- Ý đồ của tôi là vô cùng tốt. Tôi sẽ nói ngay cho chị biết toàn bộ ý đồ đó - hắn ta nói - anh chị em họ có thể yêu và lấy được nhau mà. Tôi đang làm

cái việc hào phóng đó cho ông chủ của chị đây. Đứa con của ông ta chẳng có tương lai gì sất, nên nếu con bé đáp ứng những nguyện vọng của tôi, nó sẽ được hưởng ngay quyền thừa kế cùng với Linton.

- Nếu Linton chết - tôi trả lời - và cuộc sống của cậu ấy sẽ không chắc chắn và cô Catherine sẽ là người thừa kế.

- Không được, con bé không được hưởng gì hết - hắn ta nói - sẽ không có điều khoản nào trong di chúc bảo đảm điều đó. Tài sản của nó sẽ thuộc về tôi, nhưng để ngăn cản những tranh chấp đó, tôi muốn chúng phải lấy nhau và nhất định sẽ làm điều đó xảy ra.

- Còn tôi nhất quyết sẽ không bao giờ để con bé đến nhà ông cùng với tôi một lần nữa - tôi đáp lại khi chúng tôi ra đến cổng, chỗ cô Cathy còn đang đợi chúng tôi đến.

Heathcliff ra hiệu cho tôi thôi không nói nữa, rồi đi trước dẫn đường và vội vàng mở cửa. Cô tiểu thư Cathy cứ nhìn ông ta mãi, tựa như cô ấy không biết là mình đang nghĩ gì về người đàn ông này. Nhưng giờ đây hắn lại mỉm cười với cô ấy khi hắn bắt gặp cái nhìn của cô ấy. Hắn dịu giọng hẳn lại khi nói với cô ấy. Còn tôi thì thật là ngốc khi tưởng tượng ra là hắn mà nhớ đến mẹ cô ấy chắc hắn không có lòng nào lại làm tổn thương cô ấy cả. Linton đã đứng trên nền lò sưởi. Cậu ta đã đi ra ngoài cánh đồng, vì tay vẫn còn cầm chiếc mũ và đang gọi lão Joseph mang cho mình những đôi giầy khô, ở tuổi đó, như vậy là cao lớn rồi, còn mấy tháng nữa mới đến mười sáu. Những nét mặt xinh xắn và nước da sáng sủa hơn là tôi nghĩ, mặc dù nhờ có không khí trong lành và ánh mặt trời ấm áp tạm thời làm nên.

- Nào, ai đây nào? - Heathcliff hỏi, quay về phía cô Cathy - cô có biết đây là ai không?

- Con trai ông phải không? Cô ấy nói sau khi ngó nghiêng xem xét, tỏ vẻ ngờ ngợ, hết nhìn người này lại nhìn người kia.

- Đúng đấy - hắn đáp lại - nhưng đây là lúc duy nhất để cô có thể nhìn thấy nó phải không? Nghĩ xem! Ồ, sao cô chóng quên thế. Linton con có nhận ra cô chị họ của mình không, người mà con cứ giục đòi bố cho đi gặp ấy?

Anh chàng đó bước lên và tự nhận ra điều đó. Cô Cathy ôm hôn cậu ấy nồng nhiệt, và rồi cả hai ngỡ ngàng thấy thời gian đã làm cho diện mạo của họ thay đổi. Catherine đã cao hết tầm, thân hình cô vừa đầy đặn vừa mảnh dẻ, mền dẻo như thép và toàn bộ khuôn mặt ngời lên một sức khỏe và lanh lợi. Vẻ mặt và cử chỉ của cậu Linton trông uể oải, còn hình dáng trông gầy nhom, nhưng phong thái của cậu ấy lại lịch lãm làm giảm bớt những yếu điểm đó, khiến cậu ấy không đến nỗi vô duyên. Sau khi bày tỏ với cậu em hàng loạt những dấu hiệu âu yếm, cô chị họ tiến lại chỗ Heathcliff đang nấn ná đi đi lại lại bên cửa, nửa thì chú ý đến những đối tượng bên trong nhà, nửa lại như nhìn vào những cảnh vật bên ngoài. Thật ra hắn nhìn ra ngoài là để theo dõi những đối tượng bên trong.

- Vậy ra ông là chú cháu! - Cô bé kêu lên, kiễng chân hôn hắn ta - cháu nghĩ là cháu thích chú đấy, mặc dù thoạt đầu chú có cáu với cháu. Sao chú không cùng em Linton sang chơi bên ấp? Sống bao năm là những người hàng xóm gần gũi là thế, vậy mà chẳng gặp chú bao giờ, thật kì quá. Chú làm vậy để làm gì cơ?

- Lúc cháu chưa đẻ, đôi lúc chú cũng có sang bên đó, còn thường xuyên là khác. Chà… quỷ tha ma bắt cái đó đi! Cháu mà còn thừa những nụ hôn, hãy hôn Linton ấy, chứ đừng có quẳng sang chú làm gì.

- Chị Ellen tệ thật! - Catherine kêu lên, lao về phía tôi, vuốt ve âu yếm tôi dồn dập, không biết bao nhiêu mà kể - chị Ellen ác thật đấy! Cứ ra sức mà ngăn em không được vào. Nhưng về sau này sáng nào em cũng đi bộ sang đây đấy. Chú cho phép cháu làm thế chứ ạ? Thỉnh thoảng em còn dẫn bố em sang nữa. Chú có vui mừng đón chúng cháu không?

- Dĩ nhiên là có chứ! - Ông chú trả lời, cố dấu nét mặt nhăn nhó của mình vì hắn ta có ác cảm sâu sắc với cả hai người khách vừa được nêu - nhưng khoan đã - hắn ta nói tiếp, quay sang cô tiểu thư - chú đã nghĩ kĩ rồi, thà nói thật cho cháu còn hơn. Ông Linton có thành kiến với chú. Chỉ có một lần trong đời, hai chúng tôi đã cãi nhau dữ dội, chẳng còn nhân đức gì hết, nên nếu cháu mà đề cập đến chuyện sang đây, chắc chắn ông ấy sẽ cấm tiệt cả cháu về việc đó chứ lại. Vì vậy, cháu đừng có nhắc gì đến việc đó, trừ phi sau này cháu không quan tâm đến việc sang chơi với em họ của cháu thôi.

Cháu có thể đến chơi nếu cháu muốn, nhưng không được nhắc đến chuyện đó.

- Thế tại sao hai người lại cãi nhau? - Catherine hỏi, vô cùng tiu nghỉu.

- Ông ấy cho rằng chú quá nghèo, không đáng lấy em gái ông ấy - Heathcliff trả lời - và vô cùng khổ tâm khi chú đã lấy được cô ấy, khiến cho ông ấy bị xúc phạm ghê gớm và sẽ không bao giờ tha thứ cho điều đó.

- Thế là sai - cô gái nói - đến lúc nào đó, cháu sẽ nói cho bố cháu điều đó. Nhưng Linton và cháu không can dự gì đến cuộc cãi nhau đó đâu. Thôi thì cháu không sang đây, mà em Linton sẽ sang chơi bên ấp vậy.

- Đối với em là xa quá - cậu em họ thì thầm - đi bộ đến bốn dặm đường thì em chết mất. Không đâu thỉnh thoảng chị sang đây, chị Catherine ạ, không cần phải hàng sáng đâu, cứ một hai lần một tuần là được rồi.

Ông bố liếc nhìn thằng con mình một cách khinh bỉ đến nhàm hiểm.

- Chị Nelly ạ, tôi e là bao công sức mình bỏ ra cũng công cốc thôi - hắn nói khẽ - cô tiểu thư Catherine, như thằng ngốc nghếc kia gọi cô ta ấy, sẽ khám phá ra giá trị của nó và tống nó về ở với quỷ. Lúc này giá như nó là Hareton! Chị có biết là trong một ngày không biết bao lần tôi nghĩ đến Hareton mà thèm không, dẫu cho phẩm giá của nó chẳng ra gì? Giá thằng cha này mà là người khác thì tôi đã mang lòng yêu mến nó rồi. Nhưng tôi cho rằng nó cũng cần phải tránh xa tình yêu của cô ta để được an toàn tôi sẽ thúc bách nó để nó đấu với con bé không ra gì kia một mẻ nếu nó không hoạt bát lên. Chúng tôi tính nó khó mà thọ được đến năm mười tám tuổi. Ôi, quỷ tha ma bắt cái đồ vô tích sự ấy đi! Nó cứ cặm cụi lau khô chân, có thèm đoái hoài nhìn con bé đâu… Linton!

- Vâng, thưa bố cậu ta trả lời.

- Con không có gì quanh đây để cho chị con xem à?

Thậm chí thỏ hay tổ con chồn chẳng hạn, không được à? Hãy dẫn chị con ra ngoài vườn, rồi hãy thay giầy và vào chuồng ngựa để xem con ngựa của

con.

- Chị có muốn ngồi đây không? - Linton nói với Catherine bằng một giọng tỏ ra không muốn động đậy.

- Cũng không biết nữa - cô ấy trả lời, nhìn ra ngoài cửa và rõ rằng muốn được hoạt động.

Cậu bé ngồi lì, co mình vào gần hơn với bếp lửa. Heathiclff đứng dậy đi vào nhà bếp, và từ đó đi ra ngoài sân, gọi to Hareton. Hareton đáp lại loáng sau cả hai lại đi vào nhà. Anh chàng đó lúc ấy đang tắm, vì nhìn thấy hai má còn đỏ ửng và tóc gội ướt.

- Cháu xin hỏi chú - cô Cathy kêu lên, nhớ lại lời khẳng định của chị quản gia - anh ấy không phải là em họ của cháu, có phải không chú?

- Có phải đấy - hắn ta trả lời - là cháu ruột của mẹ cháu đấy. Thế cháu không thích anh ấy à?

Catherine trông đần mặt ra.

- Thế anh ấy trông không đẹp trai hả? - Hắn hỏi tiếp.

Cô bé kiễng chân lên thì thầm câu gì đó vào tai Heathcliff. Hắn ta cười Hareton tối sầm mặt lại. Tôi nhận ra là anh ta rất nhạy cảm với những sự khinh thường dù là nhỏ nhất và rõ rằng anh ta mang máng thấy mình kém thế. Nhưng ông chủ hay người bảo vệ kia đã nhíu mày, nói to:

- Cậu là người được chúng ta ở đây yêu thích, có phải không Hareton! Cô bé nói cậu là… là gì nhỉ? Ồ, cái gì nghe tán tụng lắm. Thôi nào, cậu hãy dẫn cô bé đấy đi thăm quanh trang trại đi. Nhớ phải cư xử cho lịch sự nghe không! Đừng có phàm phu và không được nhìn chằm chằm vào cô ấy khi cô ấy không nhìn cậu, nếu cô ấy mà nhìn thì phải dấu mặt đi. Nói năng phải chậm rãi và bỏ tay ra ngoài túi. Thôi, đi đi và nhớ đối đãi với cô ấy cho thật lịch sự vào.

Hắn ta nhìn hai người đi qua cửa sổ. Earnshaw ngoảnh mặt đi chỗ khác. Hình như anh ta theo dõi phong cảnh quen thuộc với một niềm thích thú của người lạ mặt và sự quan tâm của một họa sĩ Catherine lén nhìn anh ta, tỏ ra hơi thán phục. Rồi quay sang tìm cái gì đó để nghịch cho vui, nhảy chân sáo, miệng hát để lấp chỗ trống lúc không nói chuyện.

- Tôi khóa lưỡi nó lại rồi - Heathcliff nhận xét - nó sẽ không giám hé nửa lời suốt buổi đâu! Chị Nelly chị có nhớ lúc tôi ở vào tuổi nó, ồ mà không, phải trẻ hơn vài tuổi ấy chứ lại. Tôi trông lúc đó có ngớ ngẩn thế không, trông "đần thối" ra như lão Joseph đã gọi thế phải không?

- Còn tệ hơn ấy - tôi đáp - vì không những thế, mặt trông lúc nào cũng nhăn nhó.

- Tôi hài lòng về nó - hắn ta nói rõ những suy nghĩ của mình - nó đã thỏa mãn những ước mong của tôi. Nếu nó sinh ra là một thằng ngu đần, chắc đến nửa chút vui này tôi cũng không có. Nhưng đằng này nó có ngu dốt gì đâu, nên tôi thông cảm với mọi tình cảm của nó, những tình cảm mà bản thân tôi cũng đã trải qua. Tôi biết lúc này nó đau khổ về điều gì, thật đấy, nhưng cũng mới chỉ là khởi đầu mọi nỗi đau thôi. Mà nó cũng sẽ chẳng bao giờ ngoi ra khỏi sự tầm thường của sự thô lỗ và ngu dốt đó đâu. Nó dương dương là một kẻ cục súc là vậy, thế mà tôi còn khuất phục nó nhanh hơn là thằng bố khốn kiếp của nó ngày nào đã trấn áp tôi. Tôi đã dạy nó khinh thường tất cả những gì còn hơn cả thú vật, coi đó là ngớ ngẩn và yếu đuối. Thế chị có cho rằng Hindley đã tự hào về con mình nếu hắn mà nhìn thấy nó không? Tự hào gần bằng tôi tự hào về thằng con của tôi thôi. Nhưng có sự khác biệt này: Một đằng dùng vàng để làm đá lát, còn đằng kia thì thiếc được đánh bóng để làm bạc giả. Thằng con của tôi chẳng có giá trị gì, vậy mà tôi lại có tài làm cho nó tiến lên xa đến mức thằng bé khốn khổ đó có thể đạt được. Thằng con của hắn có những phẩm chất thượng hảo hạng, song chúng đã mất hết, bị làm cho tồi tệ đi đến mức chẳng còn tác dụng gì. Tôi chẳng có gì để hối tiếc. Nhẽ ra hắn có nhiều hơn bất cứ ai, trừ tôi có thể nhận biết được mà một điều tuyệt vời là nhất là Hareton lại cực kì yêu thích tôi! Chị phải công nhận rằng tôi đã thắng Hindley ở điểm này. Nếu như tên khốn khiếp đã chết kia mà có thể vùng dậy từ nấm mồ của mình để chửi tôi là đã làm hại con hắn, chắc tôi sẽ rất vui sướng được chứng kiến thằng con

hắn lại chống lại hắn cho mà xem. Thằng con hắn sẽ rất phẫn nộ là làm sao hắn lại dám rầy la người bạn duy nhất của nó ở trên đời này!

Heathcliff khúc khích cười một cách hiểm độc trước ý nghĩ đó. Tôi không trả lời hắn, vì tôi hiểu rằng hắn cũng chẳng mong tôi trả lời. Đồng thời, người bạn nhỏ của tôi lại ngồi cách quá xa nên cũng chẳng nghe được gì. Cậu ta bắt đầu tỏ ra có vẻ bứt rứt, có lẽ là đã hối tiếc vì đã tự tước bỏ một niềm vui được giao du với Catherine chỉ vì sự mệt người. Cha cậu ta nhận thấy những cái liếc nhìn bồn chồn về phía cửa sổ và bàn tay cứ lưỡng lự mãi định với đến cái mũ.

- Đứng dậy đi, cu cậu lười biếng này! Hắn nói to, tỏ ra hồ hởi - chạy theo họ đi! Họ mới đi đến chỗ ngoặt thôi, chỗ bãi đặt những tổ ong ấy.

Linton lấy hết sức bình sinh và rời khỏi bếp sưởi. Cửa mắt cáo để ngỏ, nhưng khi cậu đi ra thì tôi nghe thấy Cathy hỏi người đi cùng không mấy thiện cảm kia về chữ viết trên cửa có nghĩa gì. Hareton trố mắt, gãi đầu, trông chẳng khác gì một anh hề thật sự.

- Chữ viết quái quỷ gì ấy, tôi không đọc được - anh ta trả lời.

- Không đọc được à? - Catherine kêu lên - thế mà em đọc được đấy. Chữ đó bằng tiếng anh mà. Nhưng em muốn biết tại sao nó lại ở đó.

Linton cười khúc khích. Đó là dấu hiệu vui vẻ đầu tiên mà cậu ta bầy tỏ.

- Anh ta không biết chữ - cậu ta nói với cô chị họ của mình - chị có tin vào sự tồn tại của một kẻ to xác mà lại tối dạ như vậy không?

- Có phải anh ấy hoàn toàn thế không? - Cathy hỏi một cách nghiêm túc - hay là anh ấy tỏ ra ngây ngô, có phải không? Chị đã hỏi anh ấy hai lần, và lần nào anh ấy trông cứ đần mặt ra, nên cứ nghĩ anh ấy không hiểu mình. Mà thật ra chị cũng chẳng hiểu gì anh ấy cả.

Linton lại cười và liếc nhìn vào Hareton một cách trêu trọc. Lần này hình như rõ ràng không phải anh ta không hiểu gì.

- Không có vấn đề gì, ngoài sự lười biếng, phải không anh Earnshaw? - Cậu ta nói - chị họ tôi cứ tưởng anh là thằng ngốc cơ đấy. Đấy, anh thấy hậu quả của việc coi thường "học hành" như anh thường hay nói ấy. Catherine có nhận ra cách phát âm đến sợ của dân vùng Yorshire của anh ta không?

- Sao, thế thì có sao nào? - Hareton làu bàu, sẵn sàng đối đáp với anh bạn hằng ngày của mình. Cậu ta lại còn định tuôn ra một tràng nữa, nhưng hai đứa trẻ đã cười nói vui vẻ. Cô tiểu thư lông bông lại đang thích trí phát hiện ra rằng mình có thể biến cuộc nói chuyện kì lạ của anh ta thành một trò vui.

- Thế, thì có sao nào? - Linton cười gượng - bố đã bảo anh đừng có nói bậy, thế mà cứ mở mồm nói lần nào là lại văng tục lần đó. Anh hãy cư xử cho ra vẻ quý ông đi nào!

- Nếu mà mày không giống con gái đến vậy thì tao đã quật ngã mày ngay tức khắc, cái đồ gầy như cây sậy kia - anh chàng thô lỗ nổi trận lôi đình nói lại, rồi bỏ đi, mặt vẫn còn bừng bừng cơn giận dữ pha lẫn chút tủi nhục. Anh ta cũng đã ý thức được là mình bị sỉ nhục, nhưng lúng túng không biết phản ứng lại như thế nào.

Cả Heathcliff và tôi đều nghe lỏm được câu chuyện, nhưng hắn chỉ cười khi nhìn anh ta bỏ đi, nhưng liền sau đó hắn nhìn thật ác cảm đôi trai gái đang lả lơi nói chuyện mãi với nhau ở lối cửa ra vào. Cậu Linton trở nên lanh lẹn hơn trong lúc đàm tiếu về những thiếu sót của Hareton và kể lại những giai thoại về những sự cố mà anh ta gây ra, còn cô Cathy tỏ ra khoái những lời hỗn xược, khinh thị của cậu ấy, không thèm đếm xỉa gì đến bản chất xấu xa mà họ để lộ ra. Tôi bắt đầu thấy không ưa gì Linton, chứ chưa nói gì đến chuyện thương cậu ta và miễn thứ một phần nào cho người bố đã coi rẻ cậu ta.

Chúng tôi ở lại đến chiều. Trước đó tôi cũng không rời cô Cathy nửa bước, nhưng cũng may là cậu chủ của tôi không rời khỏi phòng trong suốt thời gian đó, nên không hay biết gì về chuyện chúng tôi vắng nhà lâu đến thế. Khi về nhà tôi những muốn làm cho cô Cathy hiểu được bản chất của những người mà chúng tôi vừa tạm biệt, nhưng trong đầu cô ấy đã có sẵn ý cho rằng tôi thành kiến với họ.

- Chà - cô ta kêu lên - chị đã đứng về phía bố tôi, chị Ellen. Tôi biết chị thiên vị lắm, nếu không bao năm chị đã không lừa tôi, khiến tôi có ý nghĩ cho rằng anh Linton sống cách xa đây lắm. Tôi thật sự thấy tức giận, nhưng tôi cũng mừng là mình không tỏ rõ nỗi tức giận đó ra mặt! Nhưng chị phải ngậm miệng lại, không được nói gì về ông chú tôi đấy. Ông ấy là chú tôi, chị nhớ chưa. Còn tôi sẽ đưa việc bố cãi nhau với chú ấy ra để hỏi cho ra ngô ra khoai.

Và thế là cô ấy cứ thao thao cho đến khi tôi đành phải thôi không tội gì mà nói cho cô ấy hay rằng cô ấy đã sai lầm. Cô ấy không đả động gì đến chuyến thăm tối hôm đó vì cô ấy không gặp cậu chủ Linton. Hôm sau mọi chuyện vỡ lở ra, khiến tôi thấy rất buồn, nhưng cũng không thấy hoàn toàn hối tiếc. Tôi nghĩ cậu chủ cần phải gánh vác việc dạy dỗ và uốn nắn, như thế thì hiệu quả hơn là tôi làm. Nhưng cậu ấy lại quá nhút nhát, không sao nói ra được lí do thỏa đáng, muốn là cô ấy không được dính dáng gì đến công việc nhà bên khu Cao Nguyên, trong khi đó Catherine lại muốn phải có những lí do đúng đắn, nói rõ những việc ngăn cấm những ý muốn mà cô đã được nuông chiều.

- Bố, - cô ấy kêu lên sau khi chào bố - bố thử đoán xem con đã gặp ai ngày hôm qua trong lúc con đi dạo trong khu đầm lầy không? Ồ, bố giật mình kìa! Đến lúc này bố đã hành động không đúng, phải không nào? Con đã gặp… nhưng bố hãy nghe con nói đây, hãy nghe xem con đã phát hiện ra bố, cả chị Ellen, người đã vào hùa với bố, đã tỏ ra thương hại con như thế nào khi mà con cứ nuôi hi vọng, xong luôn tuyệt vọng mong chờ ngày Linton trở lại!

Cô ấy kể tường tận cuộc đi chơi và những kết quả. Cậu chủ tôi không nói gì cho đến khi cô ấy nói xong, mặc dù cậu ấy nhìn tôi trách móc mấy lần. Sau đó cậu ấy kéo cô ấy về phía mình và hỏi liệu cô ấy có biết tại sao cậu ấy lại giấu Linton ở ngay gần đây không? Phải chăng cô ấy sẽ nghĩ rằng làm như vậy là để không cho cô ấy được vui thú một cách vô hại?

- Đó chẳng qua là bố ghét chú Heathcliff - cô ấy đáp lại.

- Thế là con nghĩ có lẽ bố lo cho những tình cảm của riêng mình hơn là của con phải không Cathy? - Cậu ấy nói - không đâu, không phải vì bố ghét chú Heathcliff, mà là chú ấy ghét bố đấy và vì chú ấy là người rất hiểm độc, rất thích hại những ai mà chú ấy căm ghét, một khi chú ấy chộp được cơ hội, dù là nhỏ nhất. Bố biết là con không thể làm quen được với em họ con mà lại không tiếp xúc với chú ấy. Bố cũng biết là chú ấy ghét bố nên cũng ghét luôn cả con, vì thế để mọi việc đều tốt đẹp cho con, chứ không vì điều gì khác, bố đã làm điều đó để phòng ngừa là con không được gặp lại em Linton nữa. Nhất định bố sẽ nói chuyện rõ cho con khi con khôn lớn hơn. Bố cũng xin lỗi con vì phải để lui chuyện đó lại.

- Nhưng chú Heathcliff rất thân thiện đấy chứ bố - Catherine nhận xét, hoàn toàn không tin - mà chú ấy có phản đối chúng con gặp nhau đâu, chú ấy còn bảo bất cứ lúc nào con thích, con cứ đến chơi nhà chú ấy. Chẳng qua con phải nói chuyện này với bố vì bố đã cãi lộn với chú ấy và bố cũng không tha thứ cho chú trong chuyện chú ấy lấy cô Isabella. Mà bố cứ dứt khoát làm thế. Bố là người đáng trách. Ít ra chú ấy cũng đã đồng ý cho chúng con làm bạn với nhau, con và em Linton ấy, còn bố thì không.

Cậu chủ tôi nhận thấy cô ấy sẽ không nghe theo lời mình về dã tâm của ông chú rể, nên cậu ấy bèn vội nói nhanh cho cô con gái mình biết cách cư xử của Heathcliff đối với Isabella và thủ đoạn của hắn chiếm đoạt khu Cao Nguyên Lộng Gió thành tài sản của hắn như thế nào. Cậu ấy không còn sức đâu mà đi giải thích cho con cà con kê về chủ đề đó, vì cậu ấy nói ít là thế mà cậu ấy vẫn còn cảm thấy một nỗi hãi hùng và ghê tởm đối với kẻ thù cũ của mình, nó ngự trị trong trái tim cậu ấy kể từ khi mợ Linton qua đời. Trong đầu cậu chủ lúc nào cũng ám ảnh ý nghĩ đau xót là "nếu không vì hắn, thì chắc bây giờ cô ấy vẫn còn sống". Và trong mắt cậu chủ, Heathcliff là tên giết người. Là người cũng biết rất rõ rằng mình chẳng có làm điều gì xấu xa trừ mấy lỗi nhẹ như không vâng lời, không công bằng, hay giận dữ do tính nóng nảy và thiếu suy nghĩ, nhưng khi phạm phải những lỗi đó là thấy hối hận liền, nên cô Cathy rất ngạc nhiên trước tâm địa đen tối nó cứ ấp ủ và che đậy sự phục thù hàng bao năm nay và cố tình thực hiện những ý đồ của mình không cảm thấy hối hận. Cô ấy tỏ ra bị ấn tượng sâu sắc và vô cùng sửng sốt trước cái nhìn mới này của bản chất con người, điều mà

cho đến nay cô chưa được học hay nghĩ tới, đến nỗi cậu chủ Edgar thấy không nhất thiết phải theo đuổi chủ đề này. Cậu ấy chỉ nói thêm vẻn vẹn.

- Rồi sau này con sẽ biết vì sao bố lại muốn con tránh cái nhà và gia đình đó ra. Thôi bây giờ con hãy trở lại những sở thích và công việc xưa của con đừng nghĩ về họ nữa!

Catherine hôn cha mình và ngồi xuống im lặng học bài thêm độ một vài giờ nữa theo thói quen. Sau đó cô ấy đi theo cha ra ngoài sân và suốt cả ngày hôm đó diễn ra như thường lệ. Nhưng đến tối khi cô ấy đã lui vào phòng mình và tôi lên nhà giúp cô ấy cởi quần áo tôi thấy cô ấy khóc, ngồi quỳ xuống bên giường.

- Eo ơi, lớn thế này mà còn khóc, xấu hổ chưa! - Tôi nói to - nếu cô có gì buồn khổ thật chắc cô cũng thấy rằng mình để phí những giọt nước mắt vì những chuyện trái ý không đâu thế này thì đang xấu hổ lắm. Cô có bao giờ mảy may buồn đến thế đâu, cô Catherine. Giả dụ trong giây lát cậu chủ và tôi đều chết và chỉ còn cô trơ trọi lại trên đời này, lúc ấy cô sẽ cảm thấy thế nào? Hãy so hoàn cảnh hiện tại với nỗi đau khổ như vậy và tỏ lòng biết ơn đến những người bạn mà cô có, chứ đừng có thèm muốn thêm làm gì.

- Em có khóc cho em đâu, chị Ellen - cô ấy trả lời - em khóc cho cậu ấy. Cậu ấy mong được gặp em vào ngày mai, và chắc cậu ấy sẽ buồn lắm, cậu ấy sẽ chờ đợi mà em thì sẽ không đến được!

- Thật vớ vẩn! - Tôi nói - thế cô cho là cậu ấy nghĩ nhiều về cô như cô nghĩ về cậu ấy à? Thế cậu ấy chả có Hareton làm bạn rồi sao? Trong trăm ngàn người, chẳng có ai lại đi khóc vì mối quan hệ mà anh ta mới được gặp có đôi lần trong hai buổi chiều cả. Cậu Linton sẽ đoán xem việc đó như thế nào và chẳng hơi đâu mà bận tâm nghĩ về cô nữa nhé.

- Thế em có thể viết cho cậu ấy mẩu giấy nói là tại sao em không đến? - Cô ấy hỏi, đứng dậy - và chỉ muốn gửi cho cậu ấy những cuốn sách mà em đã hứa cho mượn được không? Những cuốn sách của cậu ấy không được hay bằng của em, nên cậu ấy rất tha thiết muốn có những cuốn sách đó khi em kể cho cậu ấy nghe chúng thú vị như thế nào. Có được không hả chị Ellen?

- Không, không được đâu, thật đấy! - Tôi trả lời cương quyết - thế rồi cậu ấy lại viết thư cho cô, và thế là chuyện đó sẽ không bao giờ chấm dứt. Không được đâu, cô Catherine, việc làm quen này phải ngừng ngay hoàn toàn như cha cô mong đợi và tôi có nhiệm vụ phải theo dõi.

- "Nhưng thế còn một mẩu giấy báo…" cô ấy lại hỏi, bộ mặt trở nên van vỉ.

- Im lặng! - Tôi ngắt lời - chúng ta sẽ không bắt đầu bằng mẩu giấy báo của cô. Thôi lên giường đi ngủ đi.

Cô ấy lườm tôi đến là xấc xược, khiến tôi cũng không thèm hôn cô ấy trước khi ngủ, mà chỉ lấy chăn đắp và đóng cửa vào, trong lòng thật bực mình. Nhưng đi được một quãng, thấy hối hận tôi rón rén quay lại, thì lạ hay! Cô ấy đang ngồi bên bàn với một mẩu giấy trắng trước mặt và tay cầm bút chì. Nhìn thấy tôi quay lại, cô ấy len lén giấu đi, tỏ vẻ có lỗi.

- Không ai đi đưa cái đó cho cô đâu, cô Catherine ạ - tôi nói - cô mà viết là tôi tắt ngay nến đi đấy.

Tôi vừa lấy cái chụp nến giập ngọn lửa thì liền bị một cái đập vào tay và một câu nói hỗn xược văng ra "đồ con lai". Thế là tôi bỏ mặc cô ta ở đấy. Cô ấy cài then cửa, với một tâm trạng tồi tệ, giận dữ chưa từng thấy. Viết xong lá thư, cô ấy đã nhờ người từ bên làng đó đến lấy sữa mang đến địa chỉ và chuyện đó phải đến mãi về sau tôi mới biết. Nhiều tuần trôi qua và Cathy đã lấy lại bình tĩnh, mặc dù cô ấy trở nên kì lạ ở chỗ hay ngồi thu lu một mình trong góc. Nhiều lần tôi định đột ngột đến gần trong lúc cô ấy đọc sách, cô ấy giật nảy mình và cúi người lên trên cuốn sách, rõ ràng là muốn giấu nó đi. Tôi phát hiện ra những mép tờ giấy long ra, thò hẳn ra ngoài những trang sách. Cô ấy có cái trò là xuống nhà từ sáng sớm, lảng vảng quanh nhà bếp cứ như cô ấy đang đợi cái gì đến với mình ấy. Ngoài ra cô ấy có một cái ngăn kéo nhỏ trong cái tủ ở phòng thư viện mà cô ấy có thể bới lộn hàng giờ liền trong đó và mỗi lần đi khỏi đó, cô ấy đều cẩn thận rút nó ra.

Một hôm khi cô ấy lục soát cái ngăn kéo, tôi quan sát thấy rằng những đồ chơi và những đồ trang sức vặt vãnh mà cố ấy cất giấu trong đó được chuyển sang thành những mảnh giấy gấp. Trí tò mò và ngờ vực của tôi được tăng lên, tôi liền quyết định ngó vào cái kho tàng huyền bí đó. Vì thế

tối đêm khi cô ấy và cậu chủ đã yên ở trên gác, tôi lục tìm và thấy ngay trong chùm chìa khóa của tôi một chiếc khớp với ổ khóa. Sau khi mở ngăn kéo ra, tôi dốc hết mọi thứ vào cái tạp dề và mang về phòng mình để kiểm tra cho thỏa thích. Mặc dù tôi chỉ ngờ vực thôi, nhưng tôi vẫn ngạc nhiên khi phát hiện ra có không biết bao nhiêu thư của Linton Heathcliff, chắc hẳn phải gửi hàng ngày mới nhiều thế, và tất cả đều là thư trả lời mà Cathy gửi cho. Những lá thư buổi ban đầu còn có vẻ lung tung và ngắn, tuy nhiên dần dà chúng được phát triển thành những lá thư tình dài lê thê, ngây ngô là thế nhưng ở cái tuổi của người viết thì đọc chúng lại thấy tự nhiên, tuy đó đây tôi thấy có những thêm thắt đã được vay mượn của một nguồn nào đó từng trải hơn viết. Một số lá thư khiến tôi ngạc nhiên vì sự kết hợp một cách đến kì cục giữa lòng nhiệt tình và sự vô vị, mở đầu bằng một tình cảm mãnh liệt và kết thúc một cách rườm rà, màu mè mà một cậu học trò có thể sử dụng để viết cho người yêu trong mộng, vô hình. Tôi cũng không hay là liệu những lá thư đó có làm thỏa mãn cô Cathy không, nhưng đối với tôi thì chúng là mớ giấy lộn, hoàn toàn không có giá trị gì. Sau khi giở những lá thư mà tôi đã đọc xong, tôi gói chúng lại vào một chiếc khăn tay và để riêng ra, rồi khóa cái ngăn kéo trống không lại.

Theo thói quen cô Cathy xuống nhà lúc sáng sớm và vào nhà bếp. Tôi quan sát thấy cô ấy đi ra cửa thì đồng thời lúc ấy cũng có một cậu bé nào đó tới, và trong lúc cô hầu phụ trách việc mua bán sữa đổ đầy sữa vào bình cho thằng bé, cô Cathy liền dúi cái gì đó vào túi nó và rút ra một cái gì đó. Tôi đi vòng lại vườn và đứng nấp đợi thằng bé làm liên lạc đó. Thằng bé chống cự một cách dũng cảm để bảo vệ vật mà mình được ủy nhiệm giữ, và thế là sữa đổ tung tóe, nhưng tôi đã lấy được bức thư, rồi sau khi dọa nếu nó không về thẳng nhà thì đừng có trách, tôi vẫn nán lại ở dưới bức tường đọc cho hết lá thư tràn đầy yêu thương của cô Cathy. Thư của cô ấy đọc nghe giản dị hơn nhưng cũng hùng hồn hơn thư của cậu em họ, lời lẽ thì có đẹp đẽ, nhưng ngô nghê. Tôi lắc đầu và vừa đi vào nhà vừa trầm tư suy nghĩ. Do hôm đó trời mưa, nên cô Cathy không sao đi dạo trong vườn để cho khuây khỏa. Vì thế sau khi học xong buổi sáng, cô ấy lại lấy cái ngăn kéo làm chỗ an ủi. Cậu chủ đang ngồi đọc sách bên bàn, còn tôi thì đi vá mấy cái mép không hề rách của rèm cửa với ý định là theo dõi chặt chẽ những hành động của cô ấy. Nếu có con chim nào thể hiện sự thất vọng hoàn toàn với những tiếng kêu đau đớn và tiếng đạp cánh tuyệt vọng khi bay về tổ mới

đây thôi, bầy chim non ríu rít này đã bị cướp sạch cũng không bằng tiếng kêu "Ôi" mà cô ấy phát ra và sự biến sắc mặt mà mới đây còn vui vẻ là thế. Cậu chủ Linton ngẩn lên nhìn.

- Có chuyện gì thế con? Con bị đau à? - Cậu ấy hỏi.

Giọng nói và vẻ mặt khẳng định rằng bố mình không phải là người đã phát hiện ra chỗ cất giấu đó.

- Dạ, không có gì, bố ạ - cô ấy thở hổn hển - Chị Ellen! Chị Ellen! Lên gác với em đi, em khó chịu trong người!

Tôi nghe theo và đưa cô ấy ra ngoài.

- Này, chị Ellen, chị lấy những thứ đó phải không? - Cô ấy hỏi liền quỳ phục xuống khi chỉ có hai chúng tôi.

- Chị ơi, cho em xin lại và em sẽ không bao giờ làm như thế nữa! Chị đừng kể cho bố em biết đấy nhé! Chị chưa kể cho bố em biết phải không chị, chị Ellen. Chị nói đi, chưa kể phải không? Em hư hỏng quá, nhưng từ nay em sẽ chừa mà!

Với vẻ nghiêm nghị theo cách của tôi, tôi ra lệnh cho cô ấy đứng dậy.

- Cô Catherine, vậy là cô đã đi khá xa rồi đấy, thật là đáng xấu hổ cho cô! Chắc là lúc rảnh rỗi cô lại mở cái mớ giấy lộn đó ra nghiềm ngẫm phỏng, vậy sao không đi mà in có được không? Thế cô nghĩ cậu chủ sẽ nghĩ ra sao khi tôi đưa tất cả những thứ đó cho cậu ấy hả? Tôi chưa đưa đâu, nhưng cô cũng đừng có tưởng là tôi sẽ giữ cái của nợ ấy đâu nhé. Để mà dơ mặt ra à! Hẳn cô phải là người vạch đường cho những thứ phi lí đó, tôi chắc cậu ấy chẳng phải là người khơi chuyện đó đâu.

- Không, em không làm thế đâu! - Cathy khóc, nghe thảm thiết - thậm chí em không nghĩ đến chuyện yêu cậu ấy, dù chỉ một lần cho đến khi…

- Yêu! - Tôi kêu lên, nghe thật khinh bỉ chưa từng thấy - yêu với đương! Thế trước đây đã có ai nghe thấy những chuyện tương tự như vậy chưa? Như thế

chẳng khác nào bảo tôi yêu lão chủ cối xay một năm đến đây một lần để mua lúa nhà ta. Thật đúng là một tình yêu đẹp! Gặp nhau vẻn vẻn có hai lần, chắc không đến bốn tiếng đồng hồ trong đời cô! Đây, cái mớ giấy lộn còn mùi hơi sữa của cô đây. Tôi sẽ mang nó đến thư viện và để xem ông thân sinh ra cô nói gì về những bức thư tình như vậy!

Cô ấy nhảy chồm đến đống thư quý giá của mình, nhưng tôi giơ nó lên đầu, thế là cô ấy tuôn ra một tràng lời van xin cuống cuồng là tôi hãy đốt nó đi, làm gì thì làm chứ đừng bêu ra. Quả thật tôi vừa muốn mắng vừa thấy tức cười vì tôi coi tất cả chỉ là chuyện con nít phù phiếm, nên cuối cùng tôi dịu đi phần nào. Tôi hỏi.

- Nếu tôi đồng ý đốt chúng đi, liệu cô có hứa thật chân thành là sẽ không bao giờ gửi đi hoặc nhận những lá thư như vậy hoặc một quyển sách (vì tôi biết là cô ấy gửi cả sách), kể cả không được gửi một lọn tóc, nhẫn hay đồ chơi nào, có đồng ý thế không?

- Chúng em có gửi đồ chơi đâu! - Catherine nói to, lòng tự trọng át cả nỗi tủi hổ.

- Không được gửi bất cứ cái gì, cô nghe chưa? - Tôi nói - nếu không làm như vậy tôi sẽ đi đến chỗ cậu chủ đây.

- Em hứa, chị Ellen! - Cô ấy nói to, tóm lấy váy tôi - thôi chị ném vào lửa đi nào…!

Nhưng khi tôi bắt đầu lấy cái cời lửa dọn một chỗ, thì tôi thấy sự hi sinh đó quá đau đớn, không thể chịu đựng nổi. Cô ấy cầu xin tôi để lại cho một hay hai lá thư.

- Một hoặc hai lá thôi, chị Ellen, để em giữ vì Linton mà!

Tôi tháo chiếc khăn tay ra và bắt đầu thả những bức thư từ một góc và ngọn lửa bốc lên ống khói.

- Em phải lấy được một lá thư, chị ác lắm! - Cô ấy hét lên, phóng tay vào lửa và lôi ra mấy mảnh đã cháy dở một nửa dẫu cho các ngón tay có bị bỏng.

- Được thôi, tôi vẫn còn mấy lá thư để đưa cho cậu chủ cơ mà! - Tôi đáp lại, giũ chỗ còn lại thành một bó và lại quay ra đi về phía cửa.

Cô ấy lại trút cả những giấy đen vào lửa và ra hiệu cho tôi đốt hết chỗ thư đó. Thế là mọi việc xong xuôi tôi cời đống tro lên và xúc một xẻng than đầy đổ lên, còn cô ấy lặng lẽ đi về phòng, với một cảm giác bị tổn thương ghê gớm. Tôi đi xuống nhà kể lại cho cậu chủ nghe rằng cơn khó chịu trong người của cô Cathy đã qua và tôi bảo cô ấy tốt nhất là nằm nghỉ một lát. Cô ấy không ăn cơm trưa, nhưng lại xuất hiện lúc bữa tối, mặt nhợt nhạt và hai mắt đỏ ngầu, song vẻ bề ngoài tỏ ra có vẻ kiềm chế một cách tuyệt vời.

Sáng hôm sau, tôi phúc đáp lá thư bằng một mẩu giấy có ghi "Yêu cầu cậu Heathcliff không được gửi thư đến cô Linton nữa, vì cô ấy không nhận đâu". Và từ đó trở đi, và thằng bé đến với cái túi trống không.

CHƯƠNG 22

Mùa hè đang tàn và đã đến đầu thu. Đó cũng là lúc ngày lễ thánh Michael (ngày hai mươi chín tháng chín - ngày lễ của tổng thiên thần) đã qua đi, nhưng vụ gặt năm nay lại đến muộn, nên một số cánh đồng vẫn còn chưa được thu hoạch hết. Cậu chủ Linton và cô con gái thường đi ra ngoài, giữa đám thợ gặt, và vào hôm dọn nốt những vựa lúa cuối cùng, hai cha con ở lại đến tận tối mịt. Và do chiều tối hôm đó trời đột ngột lại trở lạnh và ẩm, nên cậu chủ bị cảm lạnh nặng, vẫn cái bệnh nằm cố hữu trong phổi của cậu ấy, cho nên cậu ấy phải nằm giam mình trong nhà hết cả mùa đông, gần như không dứt.

Cô Cathy tội nghiệp vốn đã bị câu chuyện tình nho nhỏ kia làm cho sợ nay lại càng buồn hơn, thờ thẫn hơn trước nhiều, kể từ khi cô dứt bỏ được nó, nên bố cô cứ nài nỉ cô hãy đọc sách ít đi và tập thể dục nhiều hơn. Cô không còn được ở bên cha mình nữa. Tôi thấy mình có nhiệm vụ phải lấp chỗ thiếu thốn đó càng nhiều càng tốt, nhưng có thay thế như vậy vẫn chưa đủ, vì tôi chỉ có thể dành ra hai hay ba giờ đồng hồ để đi theo cô ấy, trong khi tôi còn phải làm bao công việc hàng ngày, và rõ ràng cô ấy thích chơi với cậu chủ hơn là với tôi.

Vào một chiều tháng mười hay đầu tháng mười một gì đó, một buổi chiều ẩm ướt, lành lạnh, khi mặt cỏ và những lối đi xào xạc những chiếc lá héo ướt, bầu trời xanh, lạnh giá bị mây che khuất đi một nửa, những giải mây xám đen cuồn cuộn trôi từ phía tây lại, báo trước một cơn mưa lớn, nên tôi đề nghị cô Cathy thôi không đi dạo được nữa vì chắc chắn là sẽ có mưa rào. Cô ấy không chịu nên tôi đành phải mặc chiếc áo ngoài và mang cái ô đi theo cùng cô ấy đến tận cuối khu vườn. Đó là một việc có tính hình thức mà cô ấy thường giả bộ làm khi buồn chán, mà cô ấy lại thường ở trong tình trạng như vậy mỗi khi cậu chủ Edgar ốm nặng hơn bình thường, điều mà cậu ấy không bao giờ thú nhận, nhưng cả tôi và cô ấy đều đoán được qua việc mỗi ngày cậu ấy trở nên trầm mặc hơn và mang một vẻ u sầu. Cô ấy

buồn bã đi tiếp, chứ không vừa nhảy vừa chạy, dẫu cho cơn gió lạnh đã có thể lôi cuốn cô ấy chạy vụt đi. Nhiều lúc tôi liếc mắt còn thấy cô ấy giơ một bàn tay lên phủi cái gì đó khỏi má. Tôi nhìn quanh xem thấy có gì có thể làm cho cô ấy vui lên không. Bên lề đường có một bờ gồ ghề cao có mấy cây phỉ và cây sồi còi cọc mọc trơ cả rễ ra đến một nửa, trông chẳng mấy nỗi mà đổ vì đất ở đây rất xốp nên không hợp với những cây sồi, những cơn gió to đã thổi mấy cây đổ rạp xuống ngang bằng với mặt đất. Mùa hè cô ấy thích trèo lên những thân cây ấy và ngồi lên những cành cây, đung đưa, cao đến sáu bảy mét so với mặt đất. Thấy cô ấy nhanh nhẹn và hồn nhiên của tuổi thơ, tôi vui lắm, nhưng tôi thấy mình vẫn cứ phải mắng át đi mỗi lần thấy cô ấy ở trên cao như vậy, nhưng vẫn để cho cô ấy là không cần phải xuống vội. Từ bữa trưa cho đến bữa tối, cô ấy cứ nằm lì ra trong cái nôi có gió đung đưa, luôn miệng hát những bài hát cũ kĩ, đó là những bài hát mà tôi dạy cô ấy lúc còn bé, hoặc ngắm cha mẹ chim đang cho con mình ăn và dạy chúng bay, hoặc thu mình, hai mắt nhắm lại, nửa như suy nghĩ nửa như mơ màng sương sướng không lời nào tả xiết.

- Kìa, cô chủ trông kìa! - Tôi reo lên chỉ tay về một cái hốc dưới đám rễ của một cái cây cong quoeo - mùa đông chưa về đến đây. Có một bông hoa nhỏ ở đằng kia kìa, bông hoa cuối cùng còn sót lại trong đám hoa chuông ở chi chít, phủ đầy lớp cỏ kia vào tháng Bảy trông như một lớp sương màu tía nhạt. Cô có uốn trèo lên ngắt nó mang về khoe với bố không?

Cathy nhìn chăm chú một lúc lâu vào bông hoa đơn chiếc đang run rẩy náu mình trong hốc đất, rồi cuối cùng cô ấy trả lời:

- Không đâu, em không chạm vào nó đâu. Trông nó thật u buồn phải không chị?

- Đúng thế, tôi nhận xét - trông có khác gì cô đâu, thật ốm yếu, ẻo lả. Mà cô không còn một hột máu kìa. Thôi nào, chúng ta hãy nắm tay nhau và chạy nào. Cô đang sa sút thế kia thể nào tôi cũng theo kịp.

- Không đâu, - cô ấy nói lại và tiếp tục bước lững thững, thỉnh thoảng lại đứng lại, trầm ngâm bên một đám rêu hoặc một búi cỏ phai hoặc một cây

nấm phô màu da cam sáng giữ một đống lá nâu. Thỉnh thoảng lại đưa tay lên che mặt đang ngoảnh đi.

- Catherine, sao cô lại khóc thế! - Tôi hỏi, tiến lại và quàng tay lên vai cô ấy - cô không nên khóc vì bố đang bị cảm lạnh, phải mừng mới phải chứ vì không còn tồi tệ nữa.

Lúc này cô ấy không sao kìm được nước mắt hơi thở nghẹn lại vì những tiếng nức nở.

- Ồ, chắc chắn sẽ tồi tệ hơn - cô ấy nói - thế em biết làm gì khi bố em và chị rời bỏ em ở lại một mình? Em không thể nào quên được những lời chị dặn, chị Ellen ạ. Lúc nào chúng cũng văn vẳng bên tai em. Khi bố và chị không còn ở trên đời này thì cuộc sống sẽ ảm đạm biết bao nhiêu!

- Chả ai nói trước, nhỡ đâu em lại chết trước chúng tôi thì sao - tôi đáp lại - ai lại gở thế, đi đoán trước những điềm xấu cơ chứ. Chúng ta hãy hi vọng là chúng ta còn ở bên nhau hàng nhiều nhiều năm. Cậu chủ còn trẻ, tôi còn khỏe, chưa đến bốn mươi lăm. Mẹ tôi sống đến tám mươi tuổi, đến phút cuối cùng vẫn rất hoạt bát. Cứ cho cậu chủ sống đến sáu mươi tuổi, thế thì cũng đã nhiều hơn số năm tuổi của cô bây giờ cộng lại còn gì. Mà ai lại rồ rại đi than vãn thảm họa trước đến hai mươi năm hả cô?

- Nhưng cô Isabella còn trẻ hơn bố em mà còn thế - cô ấy nhận xét, ngước lên nhìn, với hi vọng dè dặt tìm được lời an ủi tiếp.

- Cô Isabella lúc đó không có em và tôi đây chăm sóc - tôi đáp lại - cô ấy đâu được sung sướng như cậu chủ đây. Cô ấy chẳng có gì nhiều lắm để mà sống vì nó. Tất cả những gì em cần làm là đợi cho bố mình khỏe lại, và em phải vui lên để bố mình thấy đấy mà cũng vui theo, đừng có làm cậu ấy lo lắng vì bất cứ chuyện gì, phải nhớ lấy, cô Cathy ạ! Chẳng nói dấu gì em, em mà cứ làm loạn lên, rồi ấp ủ mối tình mộng tưởng, rồ dại với đứa con của kẻ lúc nào cũng chỉ muốn đưa bố em xuống mồ, và để cho cậu chủ phát hiện ra là em rất giận dữ trước việc chia rẽ, điều mà cậu chủ thấy là có lợi cho em, là em giết chết cậu ấy đấy.

- Em chẳng lo gì trên đời này, ngoài việc lo cho bệnh tình của bố em thôi - cô ấy đáp - em chẳng quan tâm gì khác ngoài bố em.

Mà em cũng sẽ không bao giờ, không bao giờ… khi em đủ trí khôn, lại có hành động hay ăn nói điều gì làm cho bố em phật lòng đâu. Chị Ellen ơi, em yêu bố em hơn cả bản thân mình và điều đó được hiểu qua việc đêm nào em cũng cầu khấn mình còn được sống sau bố mình bởi vì thà rằng em chịu khổ sở còn hơn để bố em khổ. Nên điều đó chứng minh rằng em yêu bố em hơn cả bản thân mình.

- Thật là những lời nói tốt đẹp - tôi trả lời - nhưng những lời nói đó phải đi đôi với việc làm đấy. Sau khi bố em khỏe lại, em hãy nhớ là đừng bao giờ quên những quyết tâm mà mình đã được trong giờ phút sợ hãi.

Trong lúc trò chuyện, chúng tôi đi lại gần cửa mở trông ra đường cái, và cô Cathy lại rạng rỡ trong ánh nắng. Cô ấy trèo và ngồi lên tường nhà, với tay hái mấy quả tầm xuân nở đỏ rực trên cành cao nhất của những cây hồng dại đổ bóng xuống hai bên đường. Những quả thấp đã bị ngắt, còn muốn ngắt được những quả cao tít kia thì từ vị trí mà cô Cathy đang ngồi lúc này, chỉ có chim chóc mới đụng đến được.

Trong lúc dướn người để với hái, cô đánh rơi mũ, mà cửa đã khóa nên cô ấy đòi trèo xuống ra bên ngoài để nhặt mũ lên. Tôi bảo cô ấy phải cẩn thận kẻo ngã và thế là cô ấy đã thoắt một cái biến mất. Nhưng trèo lại vào nhà không dễ gì vì đá thì trơn nhẵn thín và được trát xi măng phẳng lì, trong khi đó những bụi hồng dại và những bụi mâm xôi mọc lan lung tung, nên không thể giúp cho cô ấy trèo vào lại. Tôi như một kẻ rồ dại không còn nhớ ra điều đó nữa cho mãi đến lúc nghe thấy cô cười lớn và kêu to.

- Chị Ellen ơi, chị phải tìm chìa khóa, không thì em sẽ phải chạy vòng ra nhà bác gác cổng đấy. Em không thể trèo qua tường ở phía bên này đâu.

- Em cứ ngồi yên đấy - tôi trả lời - tôi có chùm chìa khóa trong túi đây rồi, nên có thể mở được, bằng không, tôi mới đi lấy.

Catherine vui thích, nhảy nhót trước cửa nhà, còn tôi thì đang cố mở thử lần lượt tất cả những chìa khóa to. Tôi nhét cái cuối cùng thấy cũng không ăn

thua gì, nên tôi nhắc cô ấy phải ở yên chỗ đó, tôi vừa định chạy nhanh về nhà thì có tiếng động làm tôi sững người lại. Đó là tiếng vó ngựa, khiến cả cô Cathy cũng ngừng lại và trong nháy mắt thì cả con ngựa cũng dừng lại.

- Ai đấy? - Tôi thì thầm.

- Chị Ellen, ước gì chị mở được cửa - cô ấy thì thầm lại, nghe có vẻ lo lắng.

- Ồ, ra cô Linton! Một giọng trầm kêu lên (giọng người cưỡi ngựa) - tôi vui mừng được gặp cô. Đừng vào vội, vì tôi muốn có lời giải thích của cô.

- Cháu không nói chuyện với ông đâu, ông Heathcliff ạ - Catherine trả lời - bố cháu nói ông là con người độc ác. Ông ghét cả bố cháu và cháu. Chị Ellen cũng nói như vậy.

Mục đích tôi đến đây không phải vì chuyện đó - Heathcliff đáp lại (đúng là hắn rồi) - tôi đâu có ghét bỏ gì con trai tôi. Chính vì chuyện của nó mà tôi yêu cầu cô phải chú ý. Đúng rồi, cô có nguyên nhân để đỏ mặt. Thế không phải là đã hai hay ba tháng kể từ hôm đó cô không còn có thói quen viết thư cho Linton phải không? Không còn trò chơi tình ái nữa hả? Cả hai cô cậu đáng bị đánh đòn vì chuyện đó đấy! Đặc biệt là cô, chị lớn tuổi hơn mà lại tỏ ra ít nhạy cảm hơn. Tôi còn giữ những lá thư của cô, nên nếu cô mà còn vô lễ với tôi là tôi sẽ gửi những lá thư đó cho bố cô liền. Chắc cô chán chơi trò đó rồi nhỉ, phải không nào? Ờ mà cô cũng chán luôn cả thằng Linton nữa và ném nó vào tình thế khó xử phải không (Nguyên bản : “Slough of Despond – Đầm Lầy Tuyệt Vọng”. Đây ám chỉ đến cuốn “cuộc kinh lí của những người hành hương” của John Bunyan vào năm 1678, mô tả một vùng đầm lầy mà người theo đạo Thiên Chúa phải vượt qua - người dịch). Nó yêu nhiệt tình, thật lòng. Tôi xin nói thật, nó yêu cô đến chết được, nên đau khổ trước tính tình thất thường của cô, tôi không bóng bẩy gì đâu, mà thật đấy. Mặc dù Hareton đã biến nó thành trò đùa hàng sáu tuần nay, còn tôi cũng đã có những biện pháp nghiêm khắc hơn và có ý định phải làm cho nó sợ mà tỉnh lại, đừng có ngu xuẩn như vậy thì mỗi ngày nó lại trở nên tồi tệ hơn. Nếu cô mà không làm cho nó phục hồi lại, chắc nó sẽ nằm dưới ba tất đất vào mùa hè thôi.

- Làm thế nào mà ông lại có thể nói dối cô bé đến trắng trợn làm vậy! - Tôi nói to từ trong nhà ra - thôi ông phóng ngựa đi đi! Làm sao ông lại cố tình dựng chuyện không ra gì như vậy cơ chứ? Cô Cathy tôi sẽ lấy đá đập vỡ khóa. Cô đừng có tin cái điều xằng bậy, độc ác đấy. Bản thân cô cũng có thể cảm thấy rằng không ai lại đi chết vì yêu một kẻ xa lạ cả. Không thể thế được.

- Tôi lại không biết là có kẻ nghe trộm kia - tên khốn khiếp bị phát hiện đã lầm bầm vậy - bà Dean đáng quý ơi, tôi mến bà, nhưng tôi không cái trò hai mang của bà đâu - hắn nói thêm thật to - sao bà lại có thể nói dối một cách trắng trợn như vậy, khẳng định là tôi căm ghét "cô bé tội nghiệp" này cơ chứ? Mà lại còn bịa ra những chuyện ngáo ộp ra để làm cho cô ta sợ, không giám đến nhà tôi nữa? Catherine Linton (chính cái tên đó đã làm ấm lòng tôi), cô bé xinh đẹp của tôi ơi, suốt cả tuần này tôi sẽ vắng nhà nên cô cứ đến mà xem xem tôi có nói thật không; cứ đến mà xem cô bé thân yêu ạ! Cô hãy tưởng tượng bố cô ở vào vị thế của tôi và Linton ở vào địa vị của cô, rồi nghĩ xem cô sẽ đánh giá người tình tắc trách của cô ra sao một khi hắn từ chối không thèm bước đến nhà an ủi cô, khi chính bản thân bố cô cầu khẩn hắn, cho nên đừng có rơi vào cùng một sai lầm như vậy hoàn toàn chỉ do ngu ngốc. Tôi xin thề có trời đất là nó đang đi xuống mồ rồi đấy và không ai, ngoài cô, có thể cứu được nó! Ổ, khóa bật tung và tôi bước ra ngoài.

- Thôi thế là thằng Linton nhà tôi sắp chết - Heathcliff nhắc lại, nhìn trừng trừng vào tôi - Sự đau khổ và thất vọng đang đẩy thằng bé nhanh đến cái chết. Chị Nelly, nếu chị không để cô bé đi, thì chị hãy đích thân sang mà xem. Vào giờ này tuần sau tôi mới về cơ, mà tôi nghĩ ông chủ của chị cũng không việc gì phải phản đối việc cô ấy đến thăm người em họ của mình!

- Đi vào - tôi nói, nắm lấy cánh cánh tay Cathy, gần như bắt cô ấy phải vào nhà vì cô ấy còn chần chừ, đôi mắt bối rối nhìn nét mặt quá nghiêm khắc, không hề biểu hiện sự lừa dối bên trong của hắn.

Hắn thúc ngựa tiến lại gần hơn cô bé hơn và cúi xuống nói:

- Cô Catherine, xin nói thật là tôi đã kém kiên nhẫn với Linton, còn như anh chàng Hareton và lão Joseph lại còn kém kiên nhẫn hơn. Công nhận nó phải sống với đám người khắc nghiệt mới được. Nó mong mỏi có được sự tử tế của cô sẽ là liều thuốc hiệu nghiệm nhất đấy. Cô đừng để tâm đến những lời can ngăn độc địa của chị Dean. Cô hãy rộng lượng và thu xếp đến gặp nó. Ngày đêm nó đều mơ về cô đấy, và từ khi cô không viết thư hay đến thăm nó thì tôi cũng không thể tin là cô lại ghét nó đến vậy.

Tôi đóng cửa lại và lăn hòn đá đến chặn cái cửa đã bị phá khóa, rồi xòe ô ra và kéo cô ấy náu mình dưới đó vì mưa bắt đầu rơi mạnh qua những cành cây đang va vào nhau nghe như rền rĩ, khiến chúng tôi phải nhanh chân hơn. Chúng tôi chạy vội về nhà nên cũng chẳng bình luận được gì về cuộc đối mặt với Heathcliff, song linh tính báo cho biết là lòng cô Catherine lúc này đang bộn bề trăm mối. Nét mặt trông buồn, dường như không còn là cô ấy nữa. Rõ ràng cô ấy đã coi những gì mình nghe được là sự thật.

Cậu chủ đã lui về phòng nghỉ trước khi chúng tôi vào nhà. Cathy len lén lên phòng cậu ấy xem bố mình sao thì thấy cậu ấy đang ngủ. Cô ấy quay lại và yêu cầu tôi cùng ngồi với cô ấy trong thư viện. Chúng tôi cùng ăn bữa tối với nhau và sau đó cô ấy nằm xuống thảm, bảo tôi không được nói chuyện, vì cô ấy đã mệt lắm rồi. Tôi lấy một cuốn sách và giả đò đọc. Ngay khi cô ấy nghĩ là tôi đã chăm chú đọc sách, cô ấy liền cất tiếng khóc thầm. Dường như lúc này đó là cách an ủi hay nhất của cô ấy. Tôi đành phải để cô ấy khóc và sau đó thuyết phục cho cô ấy hiểu, tỏ ra mỉa mai và giễu cợt tất cả những lời khẳng định của Heathcliff về con trai mình. Ôi thôi, tôi không đủ khả năng để phản bác được tác hại về những gì hắn đưa ra. Đó chính là điều hắn nhằm tới.

- Có thể chị nói đúng, chị Ellen ạ - cô ấy đáp lại - nhưng em sẽ không bao giờ cảm thấy an tâm cho đến khi biết đích xác. Em phải nói cho Linton hiểu rằng đó là lỗi ở em là đã không viết thư và khẳng định cho cậu ấy tin rằng em sẽ không thay lòng đổi dạ.

Có giận dữ và phản đối tính cả tin ngốc nghếch của cô ấy hẳn có ích gì? Đêm ấy chúng tôi chia tay, giận nhau lắm. Nhưng đến hôm sau tôi lên đường sang khu Cao Nguyên Lộng Gió, đi bên cạnh là con ngựa chở cô chủ

ương ngạnh. Tôi không chịu nổi cảnh phải nhìn cô ấy buồn bã, nhìn bộ mặt tái nhợt ủ rũ, hai mắt sưng húp của cô ấy. Tôi đành phải nhượng bộ với hi vọng mong manh bản thân cậu Linton trong khi tiếp chúng tôi phải chứng minh được là câu chuyện thiếu cơ sở thực tế đến thế nào.

CHƯƠNG 23

Đêm mưa qua đi và khởi đầu bằng một buổi sáng mờ sương - nửa lạnh giá, nửa mưa phùn và những con suối nhất thời chảy róc rách từ trên cao xuống, băng ngang qua con đường chúng tôi đi. Hai chân tôi ướt sũng nước, nên cũng khá bực mình và buồn chán, một tâm trạng rất phù hợp để làm một công việc khó chịu nhất này. Chúng tôi vào ngôi nhà bằng lối bếp để xem có phải Heathcliff vắng nhà thật không vì tôi cũng không tin vào lời khẳng định của chính ông ta.

Joseph dường như đang trong cơn cực lạc, cạnh bếp lửa bùng cháy, một cút rượu mạnh đặt trên bàn gần chỗ lão ngồi, trên đó la liệt những mẩu bánh yến mạch nướng. Miệng lão đang ngậm một cái tẩu ngắn đen. Catherine chạy ngay đến bên bếp lửa để sưởi ấm người. Tôi hỏi là có ông chủ ở nhà không? Câu hỏi của tôi mãi vẫn không được trả lời, nên tôi nghĩ lão Joseph đã bị điếc và tôi đã hỏi lại thật to.

- Không đâu! - Lão ta hầm hè, hay nói đúng hơn là lão rít lên qua mũi - không đâu! Thôi các người đi về đi.

- Joseph! - Trong phòng có tiếng phát ra cùng một lúc với tôi - tôi phải gọi lão đến bao lần nữa? Chỉ còn một tí than hồng thế này à. Lại đây ngay.

Những tiếng rít thuốc thật mạnh và cái nhìn chằm chằm vào bếp sưởi chứng tỏ lão chẳng buồn để tai đến lời gọi đó. Không thấy chị quản gia và Hareton đâu, có lẽ một người phải chạy đi làm việc vặt, còn một người chắc đi làm việc của mình. Chúng tôi biết đó là giọng của Linton và bước vào.

- Ôi, cứ tưởng lão nằm chết đói ở trên gác xép cơ! - Cậu bé nói, nhầm tưởng những bước chân của chúng tôi là của lão người hầu chểnh mảng.

Cậu ta dừng bước khi nhận ra mình lầm. Cô chị họ chạy như bay tới.

- Có phải chị đấy không, tiểu thư Linton? - Cậu ta nói, ngẩng đầu lên từ cánh tay của chiếc ghế bành to, nơi cậu ta đang ngả mình - ấy, đừng hôn em, kẻo em lại không thở được… trời ơi! Bố em bảo chị sẽ đến - cậu ta nói tiếp sau khi hồi sức một chút từ cái ôm chằm của Catherine, còn cô ấy đứng bên cạnh, coi bộ rất ăn năn - chị làm ơn đóng hộ cửa được không? Chị để cửa thông thống kia kìa, ờ, mà sao bọn người đáng ghét kia không mang than vào bếp sưởi. Lạnh căn cắt thế này!

Tôi cời chỗ than cháy giở lên và chạy đi kiếm một thúng than đầy. Cậu chàng yếu đuối đó cứ cằn nhằn là tôi để tro bám đầy người, nhưng thấy cậu ta ho một cách mệt nhọc và nom có vẻ đang lên cơn sốt ốm nên tôi thôi, không cự lại sự cáu bẳn ấy làm gì.

- Nào cậu Linton - Catherine thì thầm khi thấy trán của cậu ta đỡ nhăn nhó - em có vui khi gặp chị không? Chị có thể giúp gì được em nào?

- Sao bấy lâu nay chị không đến? - Cậu ta hỏi - nhẽ ra chị nên đến, chứ đừng viết thư. Viết những lá thư dài đó khiến em mệt đến chết được. Thà được nói chuyện với chị còn sung sướng hơn nhiều. Giờ thì em không đủ sức để nói chuyện cũng như làm bất cứ cái gì khác. Không biết cô Zillah đâu rồi! Bác làm ơn chạy vào bếp xem hộ với, được không?

Tôi chưa nhận được câu cảm ơn nào vì công phục dịch ban nãy, mà cũng không muốn chạy tới lui theo sự sai phái của cậu ta nên tôi đáp lại:

- Ngoài ấy chẳng có ai khác ngoài lão Joseph.

- Tôi muốn uống nước, cậu ta kêu lên một cách bực bội và quay mặt đi - từ hôm bố tôi đi cái nhà chị Zillah này toàn bỏ đi lang thang đến Gimmerton. Thật khốn khổ khốn nạn! Tôi buộc phải đi xuống đây, vì bọn họ nhất quyết không chịu nghe tôi gọi từ trên nhà.

- Bố cậu có quan tâm chăm sóc cậu không, cậu Heathcliff? - Tôi hỏi, nhận thấy Catherine dừng lại trước những vồn vã thân mật của mình.

- Chăm sóc ư? - Ông ấy cũng có sai khiến bọn họ quan tâm hơn - cậu ta nói to - thật là một lũ khốn khiếp! Chị Linton có biết không, cái gã Hareton cục

súc đó lại chế nhạo em đó! Em căm hắn lắm. Thật ra em ghét tất cả bọn chúng. Chúng là một lũ bỉ ổi!

Cathy liền chạy đi tìm nước, cô ấy vớ được một cái bình trong chạn bát đĩa, rót đầy một cốc và mang đến. Cậu ta còn ra hiệu cho cô ấy đổ thêm một thìa đầy rượu vang ở một cái chai trên bàn, rồi cậu ta uống một phần, có vẻ bình tĩnh hơn, và khen cô ấy tốt bụng quá.

- Thế em gặp chị có vui không? - Cô ấy hỏi, nhắc lại câu hỏi lúc nãy và thấy vui mừng khi thấy cậu ấy đã hé nở miệng cười.

- Có chứ. Được nghe thấy tiếng nói của chị em cảm thấy có cái gì đó mới mẻ! Cậu ta trả lời - nhưng mà em bực lắm vì chị không đến. Bố em thì mắng, nói là tất cả chỉ tại em. Ông ấy hỏi em là đồ vô dụng, dễ thay đổi và đáng thương còn nói rằng chị khinh em, rằng vào lúc này nếu ông ấy có ở địa vị em, thì chắc ông ấy làm ông chủ khu ấp, chứ không phải cha chị. Nhưng chị có khinh em đâu, phải không chị…?

- Em cứ gọi chị là Catherine hay Cathy cũng được rồi - cô chủ của tôi ngắt lời - Khinh em ư? Không đâu! Ngoài bố và chị Ellen ra, Linton là người tôi yêu hơn bất cứ ai ở trên đời này đấy. Chị không ưa ông Heathcliff, nên ông ấy mà về là chị không dám đến đâu. Thế ông ấy vắng nhà mấy ngày?

- Không lâu đâu - Linton trả lời - nhưng ông ấy cũng thường xuyên ra khu đầm lầy khi mùa săn bắn bắt đầu. Chị có thể ở bên cạnh em độ một hay hai giờ trong lúc ông ấy đi vắng. Chị nói đi, chị sẽ đến nhé! Em nghĩ mình không được cáu kỉnh với chị. Chị có khiêu khích em đâu, mà chị còn sẵn sàng giúp em cơ mà, phải không chị?

- Ừ- Catherine nói, vuốt nhẹ mớ tóc mềm mại, dài của cậu ta - nếu chị xin phép bố được, chị sẽ dành một nửa thời gian của mình ở bên em. Cậu Linton ạ! Chị ước gì em đúng là em ruột của chị!

- Như vậy chị sẽ yêu thương em như cha chị chứ? - Cậu ta nhận xét, tỏ ra vui vẻ hơn - nhưng bố em nói chị yêu mến em hơn là bố và mọi thứ trên đời này nếu chị là vợ em. Vì thế em mong muốn được như vậy.

- Không được! - Chị chưa bao giờ yêu ai hơn là yêu bố - cô ấy trả lời một cách nghiêm giọng - mà thường thì người ta ghét vợ, nhưng không ghét chị em gái và anh em trai đâu. Nên nếu em là em trai của chị, em có thể sống với chị và gia đình và bố chị sẽ rất yêu em như là yêu chị ấy.

- Linton cãi lại là không ai lại đi ghét bỏ vợ mình cả, nhưng Cathy khẳng định như thế, và tỏ ra khôn ngoan trong chuyện này, cô ấy lại nêu ví dụ về việc chính bố mình căm ghét người cô ruột của cô ấy. Tôi ra sức ngăn giọng lưỡi hồ đồ của cô ấy, nhưng không thành công cho đến khi những gì cô ấy biết đã cạn kiệt. Cậu Heathcliff trở nên cáu kỉnh, khẳng định mối quan hệ của cô là giả dối.

- Bố chị kể thế, mà bố chị có bao giờ nói dối đâu - cô ấy trả lời một cách xỗ xược.

- Bố em khinh bố chị! - Cậu Linton kêu lên - ông ấy gọi bố chị là một tên ngu ngốc dối trá.

- Bố em là một kẻ độc ác - Catherine vặc lại - còn em rất hỗn dám đi nhắc lại những gì ông ấy nói. Ông ấy là một kẻ độc ác, đã làm cho cô Isabella phải rời bỏ ông ấy, mà đúng là thế!

- Mẹ em không bỏ bố em - cậu ta nói - chị đừng có nói trái với bố em!

- Đúng cô ấy đã bỏ đi! - Cathy hét lên.

- Thôi được, để em kể cho chị nghe cái này! - Linton nói - này mẹ chị ghét bố chị đấy.

- Ồ, - Catherine kêu lên, giận dữ quá không nói tiếp được.

- Mà bác ấy lại yêu bố em! - Cậu ta nói thêm.

- Nhà ngươi là kẻ nói dối vắt mũi không sạch! Giờ ta căm ghét các ngươi - cô ấy thở hổn hển, mặt đỏ tía tai vì tức giận.

- Đúng đấy, bác ấy yêu bố em! - Linton nói như hát, ngồi thụp xuống chiếc ghế bành và ngả đầu dựa ra sau, khoái trí trước sự phẫn nộ của người tranh luận với mình đang đứng đằng sau.

- Thôi câm miệng lại! - Cậu ta trả lời - đúng thế bác ấy yêu bố tôi, chị Catherine ạ! Đúng đấy!

Cathy nổi giận đùng đùng, hất mạnh chiếc ghế khiến cho cậu ta ngã nhào, chống một tay. Thế là ngay lập tức một cơn ho đến ngạt thở nổi lên, chấm dứt chiến thắng cậu ta. Cơn ho kéo dài quá, khiến cho cả tôi cũng thấy sợ. Còn cô chị họ thì ra sức mà khóc, kinh hoàng trước những gì mình gây ra, song cô ấy không nói gì. Tôi giữ cậu ta cho đến khi cơn ho lịm đi. Rồi cậu ta đẩy mạnh tôi ra, gục đầu xuống im lặng. Catherine cũng dẹp lời than khóc của mình lại, ngồi đối diện và nhìn nghiêm trang vào bếp lửa.

- Bây giờ cậu cảm thấy thế nào, cậu Heathcliff? - Tôi hỏi sau khi đợi độ mươi phút.

- Ước gì chị ấy cũng như tôi - cậu ấy trả lời - thật là đồ hằn học, tàn ác! Hareton cũng chẳng bao giờ dám động đến tôi, chẳng bao giờ dám đánh tôi. Hôm nay tôi khỏe hơn, thế mà… tiếng cậu ta nghe thút thít.

- Chị có đánh em đâu - Cathy thì thầm, mím chặt môi để cơn xúc động khác khỏi trào dâng.

Cậu ta thở dài và rên rỉ cứ như là người đang đau khổ vô cùng ấy và kéo dài mãi đến mười lăm phút mới thôi, rõ ràng làm cho cô chị họ khổ tâm, vì cứ khi nào mà cậu ta nghe thấy cô ấy nén tiếng khóc thì cậu ta lại càng uốn cho giọng nghe có vẻ đau đớn và lâm li hơn.

- Chị xin lỗi đã xúc phạm đến em Linton ạ - cuối cùng cô ấy nói, đau đớn không chịu nổi - nhưng nhẽ ra có bị đẩy nhẹ như thế chắc là chị chẳng việc gì mà phải đau đớn và chị nghĩ em cũng như thế. Chắc em không đau lắm phải không? Đừng để chị về nhà mà cứ phải bận tâm áy náy là mình đã làm cho em đau đớn. Trả lời đi em! Nói cho chị hay đi!

- Em không thể nói với chị được - cậu ta thì thầm - chị đã làm cho em đau đớn đến nỗi em sẽ cả đêm không ngủ được mất do không thở được vì cơn ho này! Chị có bị thì chị mới biết được nó như thế nào. Chị sẽ ngủ ngon, còn em thì trằn trọc khổ sở, mà lại không có ai ở bên! Không hiểu chị có muốn trải qua những đêm khủng khiếp đó không! - Thế rồi cậu ta lại than thân trách phận.

- Vì cậu đã có thói quen trải qua những đêm hãi hùng như vậy - tôi nói - cho nên không phải cô ấy đã làm cho cậu không được dễ chịu, cô ấy mà có đến thì rắc rối gì cho cậu nữa, và khi chúng tôi đi, chắc cậu sẽ bình tâm hơn.

- Tôi phải đi sao? - Cô Catherine hỏi một cách buồn bã, khom người xuống cậu ấy - em có muốn chị đi không, hả Linton?

- Chị không thể thay đổi được những gì chị đã gây ra - cậu ấy trả lời một cách nhỏ nhen, thu mình lại để tránh cô ấy - bằng không chị chỉ càng làm cho việc này thêm tồi tệ hơn thôi khi chị trêu trọc cho tôi phát sốt lên.

- Vậy thì chị đi đây - cô ấy nhắc lại.

- Ít ra tôi cũng được yên thân - cậu ấy nói - em không thể chịu đựng nổi những gì chị nói.

Cô ấy còn nấn ná và không nghe lời tôi ra về, thật là một giây phút đến phiền chán. Nhưng rồi cậu ta chẳng nói mà cũng chẳng ngẩng đầu lên nên cuối cùng cô ấy rảo bước ra cửa và tôi cũng đi theo. Chúng tôi đứng sững lại trước tiếng kêu thét. Linton tụt từ trên ghế xuống sàn đá trước lò sưởi và nằm giãy đành đạch ăn vạ, rõ ràng đó là thói hư thân mất nết của một đứa trẻ được nuông chiều, nên cứ càng quấy và kêu la là được nhiều nuông chiều. Qua hành vi đó tôi hoàn toàn hiểu được tính khí của cậu ta, nên lập tức hiểu rằng có mà rồ mới đi chiều theo ý của cậu ta. Nhưng cô ấy lại không thế. Cô ấy hoảng hốt chạy vội lại, quỳ xuống và khóc, rồi vỗ về, van vỉ cho đến khi cậu ta im lặng vì hụt hơi, cứ tuyệt nhiên không phải hối hận mà làm cho cô ấy khổ tâm.

- Để tôi nhấc cậu ấy lên chiếc ghế - tôi nói - và cậu ấy muốn lăn lộn như thế nào tùy thích; chúng ta không thể đứng nhìn cậu ta ở đây được. Tôi hi vọng cô Cathy cũng thấy thỏa đáng vì mình không phải là người có thể giúp gì cậu ta được và điều kiện sức khỏe của cậu ta không phải là do có sự gắn bó này gây nên. Thôi nào, cậu ta ổn rồi! Ta đi thôi và ngay khi cậu ta biết là không có ai ở bên để chăm sóc cho cái trò vô lí đó của mình thì thể nào cậu ta cũng đành phải nằm im thôi!

Cô ấy đặt chiếc gối xuống dưới đầu và cho cậu ấy uống nước, nhưng cậu ấy không uống và vật vã khó chịu trên chiếc gối, tựa như đó là một hòn đá hoặc là một khúc gỗ. Cô ấy đặt cái gối sao cho cậu ta thật thoải mái.

- Thế thì không chịu được vì chưa đủ cao - cậu ta nói.

Catherine mang lại một cái gối nữa đặt chồng lên.

- Cao quá! - Anh chàng sinh sự đó lẩm bẩm.

- Thế thì biết xếp thế nào cơ chứ - cô ấy nói một cách tuyệt vọng.

Cậu ta nhoài người ôm lấy cô vì cô ấy đang quỳ khom người bên chiếc ghế và biến vai cô làm chỗ cậu ta gối.

- Không, không được thế - tôi nói. Cậu phải gối lên gối thôi, cậu Heathcliff. Cô đây đã mất quá nhiều thời gian vì cậu rồi. Chúng ta không thể nán lại đây một giây phút nào nữa đâu.

- Được mà chị - Cathy trả lời - cậu ấy nay đã đỡ và chịu khó rồi. Cậu ấy bắt đầu nghĩ là đêm nay em sẽ khổ hơn cậu ấy nhiều, vì em tin rằng do mình đến thăm cậu ấy khiến cậu ấy ốm thêm mà. Cho nên em sẽ không đến thăm như thế này nữa đâu. Nào, nói thật cho chị hay nào, Linton. Vì nếu chị làm em đau đớn thì chị sẽ không đến nữa đâu.

- Chị phải đến để chữa cho em khỏi bệnh - cậu ta đáp lại - chị phải đến bởi vì chị đã làm em đau đớn, mà chị biết rồi còn gì, đau đớn vô cùng! Lúc chị đến em đâu có đến nỗi ốm như là lúc này đâu, có phải không nào?

- Nhưng chính cậu la khóc, mà lại còn cáu giận nữa, làm cho ốm thêm đấy thôi - tôi nói.

- Chị đâu có làm thế - cô chị họ nói - tuy nhiên lúc này chúng ta là những người bạn rồi. Em cần chị. Có phải đúng là thỉnh thoảng em muốn gặp chị phải không?

- Em đã nói là em muốn thế mà - cậu ta trả lời một cách sốt ruột - chị ngồi lên cái ghế đi để em gối đầu lên gối chị. Mẹ em trước đây vẫn thường làm thế, suốt cả buổi chiều cơ. Hãy ngồi yên và không nói gì hết nhưng chị có thể hát nếu chị biết hát, hoặc chị có thể kể một khúc ba lát dài, thật hay vào, một trong những khúc truyện thơ mà chị hứa dạy cho em ấy, hay là chị kể một câu chuyện cũng được. Tuy nhiên, em vẫn thích nghe một khúc ba lát hơn. Chị bắt đầu đi.

Catherine kể một khúc ba lát dài nhất mà cô thuộc. Việc làm đó khiến cho cả hai đều thấy rất hài lòng. Linton muốn nghe thêm nữa, và sau đó lại một khúc ba lát nữa, bất chấp tôi đã phản đối kịch liệt và cứ thế hai người tiếp diễn cho đến khi đồng hồ điểm mười hai giờ. Chúng tôi nghe thấy Hareton ngoài sân trở về để ăn trưa.

- Hẹn ngày mai chị Catherine nhé. Ngày mai chị có đến không? - Cậu Heathcliff hỏi, tay nắm lấy áo của Cathy khi cô ấy miễn cưỡng đứng dậy.

- Không đâu! Tôi trả lời - cả ngày kia cũng không được.

Hiển nhiên cô ấy trả lời khác đi vì lúc cô ấy cúi xuống thì thầm bên tai cậu ta thì trông cậu ta tươi tỉnh hẳn lên.

- Cô phải nhớ là ngày mai không đi đâu đấy, cô chủ ạ! - Tôi bắt đầu nói khi chúng tôi đi ra khỏi nhà - cô không đang mơ mộng về điều đó đấy chứ?

Cô ấy mỉm cười.

- Ồ, tôi sẽ để ý đến việc này hơn - tôi nói - tôi sẽ cho người đi chữa cái khóa để cô không thể trốn thoát bằng bất cứ cách nào khác.

- Em có thể trèo tường - cô ấy vừa nói vừa cười to - khu ấp có phải nhà tù đâu, chị Ellen mà chị cũng đâu có phải là cai ngục của em. Và lại em đã gần mười bảy tuổi rồi. Em đã là phụ nữ rồi. Mà em tin chắc Linton sẽ phục hồi nhanh chóng nếu cậu ấy có em chăm sóc. Em lớn tuổi hơn cậu ấy mà, nên khôn ngoan hơn chứ, đỡ trẻ con hơn, phải không chị? Mà em dỗ ngọt một tí là cậu ấy sẽ nghe theo lời em chỉ bảo. Lúc ngoan, trông cậu ta cũng dễ thương đáo để. Nếu cậu ấy là của em, em sẽ chiều cậu ấy vô cùng. Chúng em sẽ không bao giờ cãi nhau sau khi chúng em đã biết rõ tính nhau, phải không chị? Thế chị không thích cậu ấy à, chị Ellen?

- Thích cậu ấy à? - Tôi thốt lên - có họa mới đi thích một kẻ ốm đau quặt quoẹo, lại còn có tính tình đến tồi tệ nữa, có cố sống thì cũng chỉ đến tuổi vị thành niên thôi! Thật may, ông Heathcliff chẳng đã dự đoán là cậu ta không sống nổi đến tuổi hai mươi hay sao! Thật bụng tôi không nghĩ cậu ta qua được mùa xuân sang năm. Mà cậu ấy có chết thì cũng chẳng có gì là mất mát lớn cho gia đình ông ta cơ mà. Cũng may cho chúng ta là bố của cậu ta lại đứng ra đón lấy. Cậu ta mà càng được đối xử tử tế thì lại càng trở nên khó chịu và ích kỉ hơn! Tôi mừng là cô không phải lấy cậu ta làm chồng, cô Catherine ạ!

Cô chủ trở nên nghiêm nghị khi nghe thấy thế. Nói đến cái chết của cậu ấy một cách không khéo như vậy đã làm tổn thương đến tình cảm của cô ấy.

- Cậu ấy trẻ hơn em - cô ấy trả lời sau khi suy nghĩ một hồi lâu - nên cậu ấy phải sống lâu nhất, cậu ấy sẽ phải sống lâu như em chứ. Cậu ấy khỏe như lần đầu đến miền bắc. Em khẳng định như vậy đấy! Chẳng qua là trời lạnh đã làm cho cậu ấy ốm thôi, cũng như bố em ấy mà. Chị nói là bố em sẽ khỏe hơn, mà tại sao cậu ấy lại không thế được?

- Thôi nào, - tôi kêu lên - rút cục chúng ta không hơi đâu mà phải bận tâm thế, mà cô Cathy này cô nên nhớ là cô phải giữ lời hứa rằng nếu cô mà đi đến khu Cao Nguyên Lộng Gió có hoặc không có tôi đi cùng, tôi sẽ thông báo cho cậu chủ Linton đấy, và chừng nào cậu chủ chưa đồng ý, thì mối quan hệ thân thiết với người em họ của cô vẫn chưa được nối lại đâu.

- Nó đã được nối lại đấy thôi! - Cathy nói khẽ một cách tức giận.

- Không được tiếp tục, thế thôi!- Tôi nói.

- Cứ để xem! - Cô ấy trả lời, và thế là cô ấy phóng ngựa đi, để mặc tôi ì ạch lê bước ở phía sau.

Chúng tôi về đến nhà trước bữa trưa, cậu chủ cứ nghĩ là chúng tôi lang thang hết cả khu vườn nên cậu ấy không tra hỏi việc chúng tôi vắng nhà. Ngay khi tôi bước vào nhà, tôi liền thay ngay đôi giầy và tất sũng nước, nhưng ngồi nán lại cả một thời gian dài như vậy ở khu Cao Nguyên đã gây ra ít nhiều phiền phức. Đến sáng hôm sau, tôi không sao cất người dậy được và trong suốt ba tuần liền tôi nằm bệt trên giường, không làm việc được, một tai họa mà từ trước đến thời điểm đó không bao giờ xảy ra với tôi, mà cũng thật đội ơn trời, từ đó về sau không bao giờ xảy ra nữa.

Cô chủ tôi hành động như một thiên thần khi chạy đến chăm sóc tôi, làm tôi khuây khỏa bớt cảnh cô đơn, vì nằm ốm thế này làm cho tôi vô cùng buồn chán. Một người năng hoạt động như tôi, như vậy thì thật là chán ngấy, nhưng tôi cũng chẳng có mấy lí do để phàn nàn. Cứ lúc nào cô Catherine rời khỏi buồng cậu chủ Linton, cô ấy lại có mặt ngay bên giường của tôi. Ngày của cô ấy được chia cho chúng tôi, không một phút vui đùa. Cô ấy là một hộ lí trìu mến nhất chưa từng có. Chắc hẳn cô ấy phải có một trái tim nồng nàn mới có thể vừa yêu cha mình. Lại vừa dành cho tôi nhiều đến thế!

Tôi có nói là cô ấy chia đều những ngày của mình cho hai chúng tôi, nhưng cậu chủ lên giường nghỉ sớm còn tôi nói chung không cần gì sau sáu giờ, vì vậy buổi tối là của riêng cô ấy. Tội nghiệp cho cô bé! Tôi chưa bao giờ tưởng tượng xem cô ấy đã làm gì sau bữa ăn tối. Và mặc dù thường xuyên cố ấy ngó vào để chúc tôi ngủ ngon, tôi nhận thấy trên đôi má của cô ấy mang một màu tươi tắn và trên những ngón tay thon thả một màu hồng. Tôi lại cứ đồ rằng đó là do bếp lửa ấm trong thư viện đã làm nên sắc diện đó, nào có ngờ đâu, đó là do phi ngựa trong cơn gió lạnh qua cánh đồng đầm lầy cơ chứ.

CHƯƠNG 24

Đến gần cuối tuần thứ ba, tôi đã có thể đi ra khỏi phòng và quanh quẩn trong nhà. Dịp đầu tiên được ngồi muộn vào buổi tối tôi đã yêu cầu Catherine đọc sách cho tôi nghe, vì mắt tôi còn yếu. Chúng tôi ngồi trong thư viện, vì cậu chủ đã lên giường nằm. Cô ấy đồng ý, nhưng tôi thấy hơi miễn cưỡng. Ngoài ra tôi thấy loại sách tôi thích lại không hợp với cô ấy, tôi ra hiệu cho cô ấy thích quyển nào mà cô ấy đã đọc qua rồi cũng được. Cô ấy liền chọn một trong những cuốn mà cô ấy thích và bắt đọc đều đặn trong một tiếng đồng hồ, rồi tiếp đến là những câu hỏi.

- Chị Ellen, chị không mệt sao? Chẳng phải chị nên vào giường đặt lưng lúc này là tốt hơn sao? Ngồi thức khuya thế này sẽ ốm đấy, chị Ellen à.

- Ồ, không cô chủ yêu mến ơi, tôi không mệt đâu - tôi đáp lại một thôi một hồi.

Thấy tôi không di chuyển, cô ấy bày ra một phương pháp khác tỏ rõ là mình không còn hứng thú gì công việc đó nữa. Thế là cô ấy ngáp, duỗi chân tay và …

- Chị Ellen em mệt lắm rồi.

Tồi tệ hơn cô ấy cáu kỉnh và thở dài, liên tục nhìn đồng hồ cho đến tám giờ và cuối cùng đi vào phòng mình, hoàn toàn thể hiện là mình buồn ngủ quá rồi, qua việc thấy nét mặt cáu kỉnh, thẫn thờ và tay luôn dụi mắt. Đêm tiếp theo cô ấy cũng dường như sốt ruột hơn và đến đêm thứ ba sau khi tôi đã bình phục và có thể ngồi chơi với cô ấy, thì cô ấy kêu đau đầu và bỏ đi. Tôi nghĩ hành động của cô ấy có cái gì đó là lạ, nên sau khi ngồi nán lại một lúc lâu, tôi quyết định đi đến xem cô ấy có khá hơn không, rồi sẽ yêu cầu cô ấy đến nằm xuống ghế tràng kỉ chứ đừng lên gác tối mò. Nhưng không thấy cô ấy đâu, dưới nhà cũng không. Đám gia nhân khẳng định là không trông thấy cô ấy. Tôi nghe ngóng trong phòng cậu chủ Edgar, tất cả đều im ắng.

Tôi trở về phòng cô ấy, tắt nến tôi đang cầm ở tay và ngồi xuống bên cửa sổ.

Trăng sáng vằng vặc, tuyết phủ đó đây trên mặt đất và tôi nghĩ có thể cô ấy đi dạo ngoài khu vườn để được thoáng mát. Tôi phát hiện ra bóng người đang lò dò bên trong hàng rào của khu vườn; nhưng đó không phải là cô chủ, khi cái bóng đó ra đến chỗ sáng, tôi nhận ra đó là một trong những người coi ngựa. Anh ta đứng một lúc lâu, quan sát con đường cho xe chạy suốt qua khu đất, rồi rảo bước thật nhanh cứ như phát hiện ra cái gì đó, và loáng sau lại thấy xuất hiện, dẫn theo con ngựa của cô chủ. Kia rồi, cô ấy vừa mới xuống ngựa và đang đi bên cạnh. Anh chàng coi ngựa len lén dẫn con ngựa đi ngang qua bãi cỏ về phía chuồng. Cô Cathy đi vào phòng khách qua cửa sổ hai cánh, rồi luồn khẽ khàng lên đúng chỗ tôi đang đứng đợi. Cô khẽ khép cửa lại, cởi đôi giầy dính đầy tuyết bỏ mũ ra và tiến lại, không hay biết là tôi đang theo dõi, và đang định cất chiếc áo choàng sang bên, thì tôi đột nhiên đứng dậy, xuất đầu lộ diện. Điều đó khiến cô ấy giật thót mình sợ hãi trong chốc lát. Cô ấy kêu không ra tiếng và đứng như trời trồng.

- Cô Catherine thân mến ơi - tôi cất tiếng, nhưng trước sự tử tế của cô ấy trong thời gian qua đối với tôi, nên tôi không kiềm chế không bật ra thành câu quở mắng - cô đi đâu mà cưỡi ngựa ra ngoài vào giờ này hả? Mà tại sao cô lại bịa chuyện ra để lừa dối tôi. Cô đã đi đâu vậy? Nói cho tôi nghe nào!

- Đến cuối vườn - cô ấy ấp úng - em có bịa chuyện đâu.

- Không nơi nào khác nữa - tôi hỏi.

- Không - tiếng trả lời lí nhí.

- Ồ, Catherine ơi! - Tôi buồn bã kêu lên - em biết bấy lâu nay em đã làm những điều sai trái, chứ không em đã không buộc phải nói dối tôi. Điều đó làm tôi đau khổ. Thà tôi bị ốm ba tháng còn hơn là nghe em cố tình bịa lời nói dối.

Cô ấy chạy bổ tới, ôm lấy cổ tôi, òa khóc lên.

Chị Ellen ơi, em sợ chị tức giận - cô ấy nói - chị hứa sẽ không nổi giận với em cơ thì chị sẽ được nghe tất cả sự thật. Em không muốn giấu đâu.

Chúng tôi ngồi xuống ghế bên cửa sổ. Tôi cam đoan không la mắng cô ấy, dù đó là chuyện bí mật như thế nào, và dĩ nhiên tôi đã đoán ra; vậy là cô ấy bắt đầu…

- Em đến khu Cao Nguyên Lộng Gió, chị Ellen ạ. Không ngày nào là em không đi kể từ khi chị bị ốm. Trừ có ba lần trước đó và hai lần sau khi chị gượng dậy đi ra được khỏi phòng. Em đã đưa sách và tranh ảnh cho Michael đọc, để đổi lại cứ tối tối anh ấy lại chuẩn bị con Minny cho em và sau đó lại đưa nó trở lại chuồng. Nhưng chị đừng có la mắng anh ấy nhé. Em đến khu Cao Nguyên vào lúc sáu giờ rưỡi và thường ở lại cho đến tám giờ rưỡi và sau đó phóng ngựa về. Việc em đi này cũng chẳng vui thú gì cho em lắm vì lần nào về cũng đau khổ. Cũng thi thoảng em thấy hạnh phúc, có thể một tuần một lần. Thoạt đầu em nghĩ nếu nài nỉ chị để em giữ lời hứa với Linton thì thật là buồn quá, bởi vì lúc chúng ta ra về em đã khẳng định với cậu ấy là sẽ lại đến. Nhưng là vì hôm sau chị đã ở liền trên gác, nên em đã thoát được sự rắc rối đó. Trong lúc anh Michael đang gắn lại khóa cửa vườn vào buổi chiều. Em lại có chìa khóa cửa vườn vào buổi chiều, em lại có chìa khóa nên có nói với anh ấy là cậu em họ rất mong em đến thăm nó vì nó ốm nên không đến khu ấp chơi được mà bố em lại phản đối việc em đi, nên em có bàn với anh ấy về con ngựa. Anh ấy rất thích đọc sách, lại nghĩ mình sắp rời khỏi đây để lấy vợ. Do đó anh ấy đưa ra ý kiến là nếu em cho anh ấy mượn sách ở trong thư viện thì anh ấy sẽ làm theo yêu cầu của em, nhưng em lại thích cho anh ấy mượn những cuốn của riêng em và điều đó đã làm anh ấy thỏa mãn hơn.

“Đến lần sang thăm thứ hai thì Linton đã tỏ ra vui hẳn lên. Chị quản gia Zillah chuẩn bị một phòng sạch sẽ và một bếp lửa hồng, có nói với bọn em là do lão Joseph đi ra ngoài dự buổi cầu kinh, còn Hareton Earnshaw thì dắt lũ chó đi… mà sau này em nghe nói là anh ta đi săn trộm gà lôi ở rừng nhà ta, nên bọn em có thể làm gì tùy thích. Chị ấy mang lại một ít rượu vang hâm nóng và bánh gừng trông chị ta có vẻ là người bản chất tốt, chị ạ. Linton ngồi trên ghế bành, còn em ngồi trên chiếc xích đu nhỏ đặt ở trên sàn cạnh lò sưởi. Bọn em cười và nói chuyện vui vẻ và thấy có bao nhiêu

điều để nói, nào là chúng em lên kế hoạch sẽ đi đâu, rồi sẽ làm gì vào mùa hè. Em cũng chẳng cần phải nhắc lại điều đó, vì chị sẽ cho là em ngớ ngẩn.

"Tuy nhiên có một lần, bọn em sắp cãi nhau. Cậu ấy nói cách thú vị nhất để qua một ngày hè tháng Bảy nóng bức là nằm từ sáng đến tối bên cạnh lò sưởi đặt ở giữa cánh đầm lầy, có ong vo vẻ một cách mơ màng, giữa những bông hoa và những con chim chiền chiện hót trên đầu và bầu trời xanh cùng mặt trời chiếu rực rỡ và không một gợn mây. Đó là ý nghĩ hoàn hảo nhất của cậu ấy về niềm hạnh phúc trên Thiên Đường. Còn em lại nghĩ mình được đung đưa dưới một cây xanh rì rào với một ngọn gió tây thổi và những đám mây trắng rực rỡ trôi nhanh trên bầu trời. Rồi không những chỉ có chim chiền chiện mà cả những con chim hét, chim sẻ lanh, chim hồng tước và cúc cu, tất cả đều tuôn ra thành một bản nhạc vang lên tứ phía và đầm lầy nhìn từ xa như vỡ thành những thung lũng nhỏ mờ tối lạnh lẽo, nhưng gần ngay cạnh nó là những bãi cỏ dài lượn sóng nhấp nhô trong gió, rồi đến rừng cây và nước chảy róc rách và tiếp đến cả một thế giới bừng tỉnh, vui sướng như điên dại. Cậu ấy muốn vạn vật thì lại muốn vạn vật đều lấp lánh và nhảy múa trong buổi lễ lộng lẫy. Em nói Thiên Đường của cậu ấy chỉ tồn tại có một nửa, còn cậu ấy nói Thiên Đường của em lại thường say khướt. Em nói là em sẽ không ngủ thiếp đi trong cái Thiên Đường của cậu ấy, còn cậu ấy thì nói cậu ấy có thể không thở được ở Thiên Đường của em và bắt đầu tỏ ra gắt gỏng, cuối cùng chúng em đồng ý thử cả hai cách ngay sau khi tiết trời đẹp và thế là bọn em hôn nhau và trở thành những người bạn.

"Ngồi yên với nhau độ nửa giờ thì em nhìn vào căn phòng lớn có sàn không trải thảm, nhẵn và thế là em nghĩ nếu dọn dẹp bàn ghế gọn lại để chơi thì tuyệt vời. Em bảo Linton gọi chị Zillah vào giúp một tay. Sau đó chúng em chơi trò ú tìm. Chị ấy phải tìm bắt chúng em; trước đây chị cũng hay chơi trò này lắm phải không chị Ellen? Nhưng cậu ấy lại không thích chơi, nói là chẳng hay ho gì. Cậu ấy chỉ đồng ý chơi bóng với em thôi. Bọn em tìm được hai quả bóng trong tủ búp phê giữa một đống đồ chơi cũ kĩ gồm toàn những con quay, vòng gỗ, vợt và quả cầu lông. Có quả đánh dấu chữ C, có quả chữ H em thích chơi quả có dấu chữ C bởi vì nó là chữ cái đầu tiên Catherine và chữ H có thể là Heathcliff, tên cậu ấy nhưng quả bóng H lại bị phòi cám ra nên Linton không thích. Em thắng cậu ấy liên tục, khiến cậu ấy

cáu ho lên và lui về ghế ngồi. Tuy vậy tối hôm đó cậu ấy lại thấy vui trở lại một cách thoải mái.

Cậu ấy rất mê hai hay ba bài hát hay, những bài mà chị dạy em ấy, chị Ellen ạ. Khi em buộc phải về, cậu ấy van vỉ em đến vào tối hôm sau, và em đã hứa. Con ngựa Minny và em phi như bay về nhà và em đã mơ về khu Cao Nguyên Lộng Gió và về người em họ thân yêu, dễ thương đến tận sáng.

"Ngày hôm sau em trở nên buồn, một phần là do chị mệt nặng, phần vì em muốn bố em biết và đồng ý với những cuộc đi chơi của em. Nhưng sau bữa tối, ánh trăng đẹp rực rỡ, thế là em lại cưỡi ngựa nỗi buồn tan biến. Em tự nhủ mình sẽ lại có một buổi tối hạnh phúc, và điều làm em vui sướng hơn là cậu em họ Linton yêu dấu của em sẽ được sung sướng. Em phóng nước kiệu đến vườn nhà họ và đang định vòng ra đằng sau nhà thì anh chàng Earnshaw ấy gặp em, nắm lấy dây cương và ra hiệu cho em vào lối cổng trước. Anh ta vỗ vào cổ con Minny và khen con ngựa đẹp thật, tỏ ra muốn em nói chuyện với anh ta. Em chỉ bảo anh ấy hãy để cho con ngựa yên, kẻo nó lại đá đấy. Anh ta thô lỗ trả lời: "Nó có đá cũng chẳng đau đếch gì" rồi mỉm cười xem xét chân con ngựa. Em nửa như định khiến con ngựa thử làm điều đó, nhưng anh ta đã lảng đi mở cửa. Lúc anh ta nâng then cài cửa lên, anh ta nhìn thấy có dòng chữ ở phía trên và nói một giọng ngờ nghệch, vừa vụng về vừa tỏ ra hứng thú.

"Cô Catherine! Giờ tôi đọc được chữ đó rồi đấy!"

"Tuyệt" em reo lên. "Nào chúng tôi nghe đây. Anh đã trở nên thông minh rồi đấy.!"

"Anh ta đánh vần và ê a đọc từng vần một toàn bộ cái tên Hareton Earnshaw".

"Thế còn những con số kia nữa?" - Em kêu lên động viên, khi nhận ra anh ta đột ngột dừng lại.

"Tôi chưa đọc được con số" anh ta trả lời.

“Ôi, thật là một anh chàng tối dạ”, em nói cười thỏa thuê trước sự thất bại của anh ta.

“Anh chàng ngốc đó nhìn chằm chằm, trên môi vẫn còn đọng lại nụ cười nhăn nhở, rồi nét cau có thể hiện quanh mắt, tựa như không hiểu có nên cùng cười với tôi không, liệu có phải đó là sự thân mật vui đùa hay thật sự đó là sự khinh bỉ. Em khiến anh ta không nghi hoặc nữa bằng cách đột nhiên lấy lại vẻ nghiêm trang và muốn anh ta đi khỏi, vì em đến thăm Linton, chứ không phải đến thăm anh ta. Anh ta ngượng đỏ mặt, vì em nhìn thấy qua ánh trăng, thả tay ra khỏi then cửa và lùi lũi bỏ đi, hình ảnh về một sự kiêu căng bị mất thể diện. Chắc anh ta cứ tưởng mình cũng hoàn thiện như Linton, vì anh ta có thể đánh vần được tên mình rồi mà, cho nên đã vô cùng tiu nghỉu khi thấy em không nghĩ như vậy”.

- Thôi, cô Catherine dừng lại được rồi đấy! - Tôi ngắt lời - tôi không quở trách, nhưng không thích cách hành xử của em ở đằng đó. Nếu em mà còn nhớ là Hareton cũng là người anh em họ của cô như là cậu Heathcliff vậy, chắc cô sẽ cảm thấy mình hành xử như thế là không tử tế chút nào. Ít nhất việc anh ta khao khát mình cũng được hoàn thiện như Linton là điều đáng khen lắm chứ. Có thể đơn thuần anh ta không học được cách khoe mẽ thôi, nên tôi chắc hôm trước đó em đã làm cho anh ấy hổ thẹn về những gì mình không biết, nên anh ấy muốn sửa chữa chúng để làm vui lòng em, đúng không! Đi chế nhạo những gì anh ấy chưa được hoàn hảo không đáng là con nhà trâm anh đâu. Liệu em mà được nuôi dưỡng ở trong hoàn cảnh của anh ấy, em có ít thô lỗ hơn anh ta không? Lúc còn bé như em, anh ấy cũng là một cậu bé nhanh nhẹn và thông minh chẳng kém, nên chị thấy bị xúc phạm khi thấy lúc này anh ấy bị khinh rẻ bởi vì con người hèn hạ Heathcliff đó đã đối xử không công bằng đối với anh ấy.

- Thôi nào, chị Ellen, chị sẽ không than vãn về chuyện đó có được không? - Cô ấy kêu lên, ngạc nhiên trước sự kiên quyết của tôi - nhưng cứ đợi xem có phải anh ta đã dùi mài vài ba chữ ABC để làm vui lòng em không và để xem lịch sự với sự thô lỗ của anh ta có bõ không nhé. Em đi vào trong nhà; Linton đang nằm trên ghế, vội nhỏm người dậy đón em.

“Tối nay em ốm, chị Catherine yêu quý ạ - cậu ấy nói - nên chỉ có chị nói và em chỉ biết nằm nghe thôi. Lại ngồi bên em đi. Em biết chắc là chị không nuốt lời hứa mà. Và trước khi chị rời khỏi đây, em cũng mong chị lại hứa”.

“Em biết lúc này em không được đùa bỡn với cậu ấy, vì cậu ấy ốm, vì thế em ăn nói dịu dàng và không hỏi han gì, tránh làm cho cậu ấy khó chịu bằng bất cứ cách nào. Em có mang cho cậu ấy mấy cuốn sách trong số những cuốn hay nhất của em. Cậu ấy có yêu cầu em đọc một đoạn trong một quyển. Thế rồi lúc em định bắt đầu đọc thì Earnshaw mở toang cửa trông sát khí đằng đằng khi nghĩ lại những gì em nói lúc trước đó. Anh ta tiến thẳng đến chỗ bọn em, nắm lấy cánh tay Linton kéo mạnh cậu ta ra khỏi chỗ ngồi.

- Đi về buồng của mày đi - anh ta nói, gần như không rõ tiếng do tức giận quá. Mặt anh ta trông xưng xỉa và giận dữ, “Hãy đưa cô ấy đến đó nếu cô ấy đến thăm mày, chứ mày đừng có hòng gạt tao ra khỏi đây. Cả hai đứa hãy xéo khỏi đây đi!

“Anh ta chửi mắng bọn em và không để cho Linton kịp nói điều gì, gần như ném cậu ấy vào nhà bếp, rồi anh ta nắm chặt bàn tay lại khi em đi theo, cứ như muốn đấm gục em. Em thấy hoảng quá, nên đánh rơi một cuốn sách xuống. Anh ta đá nó lại chỗ em và đóng chặt cửa lại. Em nghe thấy tiếng cười khành khạch nham hiểm bên bếp lửa, rồi khi quay lại em nhìn thấy lão Joseph bỉ ổi đang đứng xoa hai bàn tay xương xẩu của lão, run lẩy bẩy”.

“Tôi biết chắc thể nào nó cũng trả đòn cô cậu mà. Nó là một tay ghê gớm! Nó đang hăng tiết đấy! Nó biết, đúng là nó biết, mà cả tôi cũng biết, là ai sẽ là chủ ở đây... hề! Hề! Hề! Nó buộc các người phải đi một cách lễ độ! Hề! Hề! Hề”

“Ta phải đi đâu hả em”, - em hỏi cậu em họ, không đếm xỉa gì đến lời giễu cợt của lão già khốn kiếp.

“Linton mặt trắng bệch và run lẩy bẩy. Lúc đó cậu ta trông chả ra hồn người, chị Ellen ạ. Ôi, cậu ta sợ hãi quá! Vì bộ mặt gầy guộc và đôi mắt to hiện lên trên khuôn mặt giận dữ đầy bất lực và điên cuồng. Cậu ấy nắm lấy tay cửa, lắc, nhưng nó bị cài chặt ở bên trong.

“Nếu ngươi không để ta vào, ta sẽ giết ngươi!... Nếu ngươi không để ta vào, ta sẽ giết ngươi!” Cậu ấy rít lên, chứ không phải là nói nữa. “Đồ quỷ! Đồ quỷ! … Ta sẽ giết ngươi!... Ta sẽ giết ngươi!”

“Joseph lại thốt ra tiếng cười, nghe khản đặc.

“Y hệt bố nó!” Lão kêu lên. “Đúng là cha nào con nấy! Mà trong chúng ta ai chẳng có một tí giống bố hoặc mẹ cơ chứ. Thôi, để ý đến nó làm gì, Hareton. Chẳng việc gì phải sợ. Nó không dám động đến chú mày đâu!”

“Em nắm lấy tay Linton và cố kéo cậu ấy ra, nhưng cậu ấy cứ rít lên the thé, đến khiếp, thế là em thôi liền. Cuối cùng những tiếng hét của cậu ấy bị những cơn ho đến sợ chặn đứng lại, máu trào ra miệng và cậu ấy đổ vật xuống đất. Em chạy vào trong sân, sợ hết cả hồn vía, miệng gọi chị quản gia Zillah thật to. Chị ấy nghe thấy ngay, liền bỏ cả việc vắt sữa ở trong cái lán đằng sau chuồng, hớt hải lao vội đến hỏi có chuyện gì vậy? Em không còn hơi để giải thích, cứ thể vừa lôi chị ta vào, vừa nhìn quanh xem Liton ở đâu. Earnshaw đã ra ngoài nhà để xem cái trò ranh mãnh mà anh ta gây ra, rồi anh ta bế cậu Linton tội nghiệp lên gác. Em và Zillah cùng lên theo, nhưng anh ta ngăn em đứng lại ở ngay đầu cầu thang và nói em không được vào, mà phải đi vào nhà. Em hét lên nói anh ta đã giết cậu ấy và em phải vào xem sao. Joseph khóa trái cửa lại và nói thẳng ra là em không được làm “cái trò đó” hỏi liệu em có phải định “rồ dại như cậu ấy không”. Em đứng khóc cho đến khi chị quản gia xuất hiện. Chị ấy khẳng định cậu ấy đã khá hơn một chút, nhưng nếu tôi mà cứ gầm thét đến đinh tai lên như thế cũng không giúp cho cậu ấy khỏi đâu. Chị ta dẫn, mà thật ra là gần như bế em vào trong nhà.

“Chị Ellen ạ, em như muốn bứt hết cả tóc khỏi đầu ấy! Em gào khóc lên đến nỗi hai mắt gần như lòa đi; mà cái tên côn đồ mà chị có cảm tình ấy đứng đối diện ngay trước mặt, chốc chốc lại ra hiệu cho em “im lặng” và chối không phải đó là lỗi của mình. Cuối cùng hoảng sợ khi nghe thấy em khẳng định cương quyết sẽ mách bố và anh ta sẽ bị bỏ tù và bị treo cổ, anh ta cũng bù lu bù loa lên, chạy vội ra ngoài để che giấu sự hoang mang hèn hạ của mình. Ấy thế mà em vẫn chưa thoát được anh ta. Cuối cùng họ buộc em phải đi về nhà, và lúc em đã đi được mấy trăm mét cách khu trại, thì anh ta

đột nhiên từ trong bóng cây bên đường đi ra giữ con Minny lại và nắm lấy tay em.

"Cô Catherine, tôi vô cùng khổ tâm" anh ta bắt đầu như vậy "việc vừa rồi quả là tồi tệ"..

"Em quất một roi ngựa vào anh ta, cứ nghĩ chắc anh ta định giết chết mình. Anh ta buông tay ra, gầm lên một tiếng rủa nghe đáng sợ, thế là em hết cả hồn vía, phóng một mạch về nhà".

Tối hôm đó em không chúc chị ngủ ngon, mà em cũng không đi đến khu Cao Nguyên Lộng Gió, rồi đến hôm sau nữa, em muốn đi vô cùng, nhưng em bị kích thích một cách lạ lùng, đôi lúc cứ sợ phải nghe thấy tin Linton đã chết, đôi lúc lại rùng mình khi nghĩ mình chạm trán với Hareton. Đến ngày thứ ba em lấy hết can đảm, mà ít ra em cũng đã không còn chịu đựng nổi phải hồi hộp chờ đợi nữa, thế là em lại lẻn đi một lần nữa. Em lên đường vào lúc năm giờ, đi bộ, nghĩ là mình có thể lẻn vào nhà, lên buồng cậu ấy mà không ai nhìn thấy. Tuy nhiên những con chó đã báo động khi em tiến lại gần. Chị Zillah đón em, nói "cậu ấy đang bình phục tốt", và đưa em vào một căn phòng nhỏ trải thảm gọn ghẽ. Thế rồi em vui sướng không nói nên lời khi thấy cậu Linton nằm trên chiếc ghế tràng kỉ nhỏ đọc sách mà em cho mượn. Nhưng cậu ấy cũng không nói và cũng không nhìn em đến hàng giờ đồng hồ liền, chị Ellen ạ. Cậu ấy ở trong một tâm trạng buồn khổ. Và điều làm em vô cùng ngạc nhiên khi cậu ấy lại mở miệng nói lời giả dối, đổ cho em đã gây ra chuyện ầm ĩ đó, chứ Hareton chẳng có lỗi gì! Không sao trả lời được, em liền đùng đùng đứng dậy và đi ra khỏi phòng. Cậu ta liền nói với theo em một cách yếu ớt "Catherine!" Cậu ấy không tính đến chuyện mình lại bị trả lời theo cách đó, nhưng em không thèm quay lại, và ngày hôm sau là ngày thứ hai em ở nhà, gần như quyết định không đến thăm cậu ấy nữa. Nhưng có đi ngủ rồi lại dậy mà chẳng hay biết gì về cậu ấy thì em thấy khổ tâm đến nỗi quyết tâm chưa được hình thành thì nó đã biến đi đâu hết. Trước đấy nếu chỉ đi đến đó một lần thôi cũng cảm thấy đó là một điều sai lầm, nhưng nay mà không đến thì lại dường như là một sai lầm. Michael có đến hỏi em có phải thắng cương cho con Minny không, thì em nói là "có" và khi con ngựa chở em phi băng qua những ngọn đồi thì em coi đó là

mình đang thực hiện nhiệm vụ. Em buộc phải qua các cửa sổ đằng trước nhà để vào sân vì có che giấu sự có mặt của mình cũng vô ích thôi.

"Cậu chủ ở trong nhà, Zillah nói khi nhìn thấy em đang đi về phía phòng khách. Em bước vào, cả Earnshaw cũng có mặt ở đó, nhưng anh ta đi ra khỏi phòng ngay. Linton ngồi trên một chiếc ghế bành lớn, đang mơ màng, giật mình trước tiếng lửa cháy, em liền bắt đầu bằng một giọng nghiêm túc, một phần muốn nói rằng đó là sự thật.

"Vì em không ưa thích chị, Linton ạ, và vì cậu nghĩ đến nhằm mục đích làm tổn thương cậu và đồ rằng tôi luôn có ý đồ làm thế, cho nên đây là chuyến đến thăm cuối cùng của tôi. Chúng ta hãy nói lời tạm biệt nhau, và cậu cũng hãy nói với ông Heathcliff rằng cậu không muốn gặp tôi và rằng ông ấy không đưa bịa ra những chuyện giả dối về chủ đề này"

"Hãy ngồi xuống và bỏ mũ ra đi, chị Catherine" cậu ấy trả lời. "Chị là người sung sướng hơn em nhiều, chị phải tỏ ra tốt hơn chứ. Bố em cũng đã nói nhiều về những khiếm khuyết của em và cũng đã tỏ ra khinh bỉ em đủ rồi, cho nên lẽ đương nhiên em phải tự thấy không tin vào mình nữa. Em không hiểu liệu mình có đến vô tích sự như ông ấy thường nói không; rồi em cảm thấy tức giận và chua chát, em đâm ra căm ghét tất cả mọi người! Em là đồ bỏ đi, tính tình nóng nảy, tinh thần tồi tệ, hầu như luôn là vậy. Nên nếu chị thấy đó là đúng, chị có thể nói lời tạm biệt và như vậy chị loại bỏ được mọi sự phiền toái. Chỉ có điều này, chị Catherine, mong chị hãy xử sự đúng đắn với em một điểm này: Chị tin rằng nếu em có thể dịu dàng, tử tế và tốt bụng như chị, thì em sẽ thế, một cách tự nguyện, mà còn muốn hơn thế nữa, sẽ được hạnh phúc và khỏe mạnh như chị. Và chị tin rằng chính lòng tốt của chị đã làm em yêu chị sâu sắc hơn nếu em xứng đáng với tình yêu của chị, và nếu chị nghĩ là trước đây em không thể và nay không thể nào không bày tỏ bản chất của mình cho chị biết, thì em lấy làm tiếc và thấy thật ăn năn và sẽ làm thế cho đến khi không còn ở trên cõi đời này nữa!"

Em cảm thấy cậu ấy nói sự thật và thấy mình phải tha thứ cho cậu ấy, mặc dù ngay sau đó cậu ấy có cãi cọ với mình, em cũng vẫn sẽ tha thứ cho cậu ấy. Bọn em làm lành với nhau, nhưng cả hai chúng em khóc trong suốt thời gian em ở lại đó, không hoàn toàn là vì sầu não, song em rất thương cho

Linton là cậu ấy đã có một bản chất méo mó. Cậu ấy không bao giờ để cho bạn bè được dễ chịu mà cậu ấy cũng không bao giờ thấy dễ chịu với bản thân mình! Kể từ đêm hôm đó, em luôn đến chơi căn phòng nhỏ của cậu ấy, bởi vì hôm sau bố cậu ấy về.

"Theo em có độ ba lần chúng em vui vẻ và tràn trề hi vọng như buổi tối đầu tiên. Còn những buổi thăm kia thật buồn chán và khó chịu, lúc thì tỏ ra đau đớn, nhưng rồi em cũng đã học được cách chịu đựng cả hai với một chút bực bội. Ông Heathcliff thì chủ ý tránh mặt em, em hoàn toàn không nhìn thấy ông ấy đâu. Chủ Nhật tuần trước em đã đến sớm hơn thường lệ, nên nghe thấy ông ấy mắng chửi cậu Linton đến ác vì hành xử của cậu ấy vào đêm hôm trước, thật đến tội nghiệp. Em cũng không sao hiểu được là tại sao ông ấy lại biết cơ chứ, trừ phi ông ấy nghe trộm. Linton lúc đó đã có hành động rất bực mình, nhưng đó là chuyện riêng của em, chứ không phải của ai cả, nên em đã ngắt lời quở mắng của ông Heathcliff bằng cách đi vào phòng và nói với ông ấy như vậy. Ông ta đã phá lên cười, rồi bỏ đi nói là ông ta rất vui khi thấy em đã có một quan điểm về sự việc như vậy. Kể từ đó đến nay, em đã bảo Linton là có chán chường cay đắng như thế nào thì cũng chỉ khẽ lời thôi. Chị Ellen, thế là nay đã nghe em kể hết ngọn ngành rồi nhé, nên không ai có thể ngăn em đến với khu Cao Nguyên Lộng Gió được, trừ phi họ gây đau khổ cho cả hai chúng em. Còn nếu chị chỉ không mách bố em thôi, thì việc em đi lại này chẳng quấy rầy ai cả. Chị không mách chứ, hả chị? Nếu chị mà mách thì chị ác lắm đấy."

- Tôi sẽ quyết định việc đó vào ngày mai, cô Catherine ạ - tôi trả lời - cần phải nghiên cứu xem xét, và sau đó sẽ để mặc cô tự định liệu, suy nghĩ cho chín chắn.

Tôi đi thẳng từ buồng cô ấy sang buồng cậu chủ, và trước mặt cậu ấy, sau một hồi suy nghĩ kĩ, tôi đã kể lại toàn bộ câu chuyện, trừ có cuộc đối thoại của cô ấy với người em họ và những gì đề cập đến Hareton. Cậu chủ Linton thấy lo lắng và buồn khổ nhiều hơn là những gì cậu ấy thừa nhận với tôi. Đến sáng, Catherine đã biết là tôi đã phản bội lại lòng tin của cô ấy, và cô ấy cũng đã biết rằng những chuyến thăm bí mật của cô ấy cần phải được chấm dứt. Cô ấy than khóc và giằn vặt trước sự cấm đoán đó, van xin bố mình hãy rủ lòng thương lấy Linton. Và tất cả những gì mà cô ấy đạt được là lời

hứa bố mình sẽ viết thư và cho phép cậu em họ đến khu ấp khu cậu ấy thấy thích, nhưng cậu chủ cũng giải thích rõ rằng cậu em họ của cô ấy không được mong mỏi gặp được Catherine ở khu Cao Nguyên Lộng Gió. Dĩ nhiên nếu mà cậu chủ biết được tính khí và tình trạng sức khỏe của đứa cháu trai của mình, chắc cậu ấy đã thấy thà mình cấm thậm chí ngay cả lời an ủi nhỏ nhoi ấy còn hơn.

CHƯƠNG 25

-Những việc đó xảy ra vào mùa đông năm ngoái, thưa ông - bà Dean nói - cách đây không đến một năm. Mùa đông năm ngoái tôi không nghĩ vào thời điểm khi mười hai tháng nữa lại kết thúc, tôi lại đi mua vui cho một người lạ mặt đối với gia đình bằng cách đi kể lại những chuyện đó! Song ai mà biết được ông người lạ mặt này trong bao lâu? Ông còn trẻ quá không phải lúc nào cũng cảm thấy hài lòng khi sống một mình, và trong chừng mực nào đó, tôi cứ nghĩ không ai một khi gặp cô Catherine Linton mà lại không mang lòng yêu cô ấy. Ông lại mỉm cười ư? Nhưng sao trông ông lại có vẻ hoạt bát và hứng thú làm vậy khi tôi kể về cô ấy cơ chứ? Mà tại sao ông lại yêu cầu tôi treo bức ảnh của cô ấy bên trên bếp sưởi trong phòng ông cơ chứ? Và tại sao…?

- Thôi, dừng lại đi, người bạn tốt bụng của tôi ơi! - Ông ấy kêu lên - rất có thể tôi yêu cô ấy, nhưng liệu cô ấy có yêu tôi không? Tôi đâu dám liều mình mà đi phá vỡ cảnh thanh bình của mình bằng cách lao đầu vào sự cám giỗ. Mà nhà tôi có phải ở đây đâu. Tôi thuộc thế giới huyên náo và tôi phải trở về trong vòng tay của nó. Thôi chị kể tiếp đi. Thế cô Catherine có vâng theo những mệnh lệnh của cha mình không?

- Có chứ - người quản gia nói tiếp - tình yêu thương của cô ấy với cha mình vẫn là tình cảm chính trong trái tim cô ấy. Cậu ấy nói với cô ấy không tỏ ra giận dữ, mà bằng sự dịu dàng âu yếm sâu thẳm của một người sắp phải để lại cả gia tài của mình giữa bao hiểm nguy và thù hận, nơi mà cậu ấy nhớ chỉ có lời nói mới là sự trợ giúp duy nhất ông có thể truyền lại cho cô ấy. Vài ngày sau, cậu ấy nói với tôi: "Tôi mong rằng cháu trai của tôi sẽ viết hoặc đến chơi, chị Ellen ạ. Chị hãy nói thật là chị nghĩ gì về thằng bé đó. Nó có khá hơn không, hoặc có viễn cảnh tốt đẹp nào cải tạo nó không khi nó trở thành người lớn?"

“Cậu ấy mảnh mai lắm cậu à” tôi đáp lại “và rất hiếm có khả năng trưởng thành được, nhưng tôi có thể dám chắc điều này là cậu ấy không giống bố mình, và nếu cô Catherine không may mà phải lấy cậu ấy thì cậu ấy cũng không đến nỗi nằm ngoài vòng kiểm soát của cô ấy, với điều kiện cô ấy đừng có nuông chiều cậu ta một cách ngốc nghếch quá đáng. Nhưng cậu chủ ạ, cậu còn nhiều thời gian để làm quen với cậu cháu của mình và xem xem liệu cậu ta có thích hợp với cô ấy không. Muốn được đạo mạo ra người lớn, cậu ấy phải mất độ bốn năm nữa.”

Cậu chủ Edgar thở dài, và lúc đi ra chỗ cửa sổ, nhìn về phía nghĩa trang nhà thờ Gimmerton. Buổi chiều hôm đó mờ sương, nắng tháng hai chiếu yếu ớt, song vẫn có thể phân biệt được hai cây lãnh sam trong sân và những nấm mộ đá nằm rải rác.

- Tôi vẫn thường cầu nguyện - cậu ấy nửa như nói chuyện một mình - sao cho cái gì đến nó sẽ đến, và giờ đây tôi bắt đầu thấy rụt lại và sợ. Tôi nghĩ đến kỉ niệm về giờ phút tôi đi xuôi xuống cái thung nhỏ hẹp đó với tư cách là một chú rể mà chẳng thấy sung sướng gì hơn là cứ canh cánh như cảm thấy có lẽ chẳng bao lâu độ vài tháng mà có khi chỉ độ vài tuần nữa, mình sẽ được mang lên và đặt xuống trong cái lòng chảo đó cũng nên! Chị Ellen ạ, tôi hạnh phúc vì có Cathy. Hết những đêm đông lại có những ngày hè nó luôn là niềm hi vọng sống động bên tôi. Vậy mà tôi cũng hạnh phúc như thế khi trầm ngâm một mình giữa những bia đá đó, dưới bóng ngôi nhà thờ cổ xưa, nằm trên cái gò xanh cỏ của mộ mẹ nó trong suốt những buổi tối tháng sáu dài đằng đẵng, mà mong ước, thèm khát đến lúc mình cũng có thể nằm ở dưới đó. Tôi có thể giúp gì cho Cathy đây? Tôi phải bỏ nó mà đi bằng cách nào đây? Tôi không quan tâm gì đến việc Linton là con trai của Heathckiff, cũng chẳng thèm để ý đến việc nó dành lấy con tôi khỏi tay tôi, nếu như nó có thể an ủi con bé nguôi ngoai khi mất tôi. Tôi không mảy may quan tâm đến việc Heathcliff đã đạt được mục đích của hắn và đắc thắng vì đã cướp đi ơn phước cuối cùng của tôi! Nhưng nếu Linton không đáng, nếu đó chỉ là một công cụ yếu hèn của cha nó, thì tôi sẽ không thể bỏ mặc con gái tôi cho nó được! Cho nên dẫu cho tôi có phải đập tan tinh thần sôi nổi của nó, tôi vẫn phải kiên trì mà làm cho nó buồn phiền trong lúc tôi còn sống và để mặc nó cô đơn khi tôi chết. Con gái yêu của bố! Thà tôi dâng nó cho Chúa trời và đặt nó nằm trong lòng đất trước tôi còn hơn.

- Cứ như tình hình này thì cũng đành phải trao cô ấy cho Chúa trời thôi, thưa cậu chủ - tôi đáp lại - và nếu chúng tôi mất cậu chủ, nhưng cầu mong sao Chúa sẽ ngăn việc đó theo ý người, tôi sẽ nguyện là người bạn và là người khuyên bảo cô ấy đến phút cuối cùng. Cô Catherine là một cô gái tốt. Tôi không phải lo là cô ấy sẽ chủ tâm mắc sai lầm, và những ai hoàn thành nhiệm vụ của mình cuối cùng đều được ban thưởng hết.

Mùa xuân đã đến, nhưng cậu chủ của tôi vẫn không khỏe lên tí nào, mặc dù cậu ấy đã đi lại được trong sân cùng với con gái. Theo ý nghĩ còn non nớt của mình thì cô ấy cho rằng đó chính là dấu hiệu của sự hồi phục, vì nước da của cậu ấy thường trở nên hồng hào và đôi mắt sáng, cho nên cô ấy lại càng dám chắc là bố mình đang hồi phục sức khỏe.

Vào hôm kỉ niệm ngày sinh nhật thứ mười bảy của cô ấy, cậu ấy không đi ra nghĩa địa nhà thờ. Tôi nghĩ chắc vì trời mưa.

- Chắc đêm nay cậu chủ không đi ra ngoài chứ ạ?

- Không, năm nay tôi hoãn muộn lại chút ít - cậu ấy trả lời.

Cậu ấy lại viết cho Linton, bày tỏ lòng khao khát được gặp cháu mình, và tôi nghĩ nếu mà anh chàng yếu đuối đó mà có đến được thì chắc cũng phải được bố cho phép. Đúng như vậy, sau khi được phép cậu ta đã viết thư phúc đáp, thông báo rằng Heathcliff không đồng ý cho phép cậu ta sang thăm khu ấp, nhưng việc ông bác nhớ đến cậu ta đã làm cậu ta vui sướng và hi vọng thỉnh thoảng sẽ được gặp bác mình trong các buổi đi dạo chơi và cậu ta đích thân đề đạt rằng người chị họ của cậu ta và cậu ta không nên cứ xa cách nhau mãi thế.

Lời lẽ đoạn thư có giản dị và có thể đó là của cậu ta. Heathcliff biết mình có thể hùng hồn mà van xin được cùng bầu bạn với cô Catherine.

- Cháu không yêu cầu chị ấy phải sang bên này - cậu ta viết - nhưng cháu sẽ không bao giờ được gặp chị ấy sao chỉ vì bố cháu cấm cháu đi đến nhà chị ấy và bác cấm chị ấy sang chơi nhà cháu sao? Thi thoảng bác hãy cùng chị ấy đi sang khu cao nguyên này và cho chúng cháu gặp nhau chuyện trò đôi lời với sự có mặt của bác đi! Chúng cháu có làm gì nên tội mà phải chịu

cảnh chia li như thế này, vả lại bác có ghét bỏ gì cháu đâu, nên không có lí do gì mà bác lại không yêu mến cháu. Bản thân bác cho phép được mà. Bác thân yêu! Ngày mai bác hãy gửi cho cháu một lá thư thật thân thiết vào và hai bác cháu ta sẽ gặp nhau ở bất cứ chỗ nào bác thấy vừa lòng, trừ ấp Thrushcross. Cháu tin là trong lúc gặp gỡ, bác sẽ tin rằng tính cách của cháu không giống bố cháu chút nào, mà bố cháu cũng đã khẳng định cháu là cháu của bác hơn là con trai của ông ấy cơ mà, và mặc dù cháu đã có lỗi khiến cháu không xứng đáng với chị Catherine, chị ấy vẫn tha lỗi cho cháu, cho nên vì chị ấy, bác cũng làm như vậy đi. Bác có hỏi thăm sức khỏe của cháu thì cháu xin thưa là có tốt hơn, nhưng khi cháu còn bị ngăn cấm không có một mối hi vọng nào và chắc chắn hơn sẽ bị rơi vào cô đơn, hoặc không thì cũng rơi vào cái xã hội của những người đã và sẽ không bao giờ yêu mến cháu, thế thì làm thế nào cháu vui vẻ và khỏe mạnh được cơ chứ?

Mặc dù có thiện cảm với cậu ta, cậu chủ Edgar cũng không thể nào tán đồng với yêu cầu của cậu ta, bởi vì cậu ấy làm sao mà đi cùng với Catherine được. Cậu ấy nói có lẽ đến hè thì họ có thể gặp nhau, đồng thời cậu ấy cũng muốn Linton thỉnh thoảng nên viết thư vì cam kết sẵn sàng cho cậu ta lời khuyên và an ủi mà cậu ấy có thể viết bằng thư vì cũng biết tường tận vị thế khó khăn của cậu ta trong gia đình mình. Linton đồng ý. Và nếu như cậu ta mà không kiềm chế chắc cậu ta đã làm hỏng hết bằng cách viết toàn những lời ca thán và than vãn trong thư mà thôi. Nhưng được cái ông bố của cậu ta cũng đã kiểm soát theo dõi chặt chẽ, và dĩ nhiên yêu cầu cậu ta phải đưa cho ông ta xem từng dòng thư mà cậu chủ của tôi viết. Vì thế nhẽ ra là cậu ta chỉ viết những đau khổ và thất vọng có tính chất riêng tư, thì phần lớn chủ đề thường xuyên chiếm lĩnh trong ý nghĩ của cậu ta luôn phàn nàn về hoàn cảnh oan trái buộc phải cách biệt với tình bạn và tình yêu và nhỏ nhẹ thông báo rằng cậu chủ Linton phải cho phép sớm có cuộc hội kiến, kẻo cậu ta e rằng cậu chủ tôi đang chủ tâm đánh lừa cậu ta bằng những lời hứa suông.

Tại nhà thì cô Cathy là một đồng minh rất mạnh. Và khi hai người cùng hợp lực vào thì cuối cùng đã thuyết phục được cậu chủ của tôi đồng ý cho hai người đi chơi bằng ngựa hoặc đi bộ khoảng một lần một tuần dưới sự giám hộ của tôi trên khu đầm lầy gần khu ấp nhất, vì sang tháng Sáu, cậu ấy lại càng suy nhược. Hàng năm cậu chủ để dành ra một phần thu nhập cho cô

con gái của mình, song cậu ấy vẫn cứ muốn một cách đương nhiên là cô ấy có thể giữ lại ngôi nhà của tổ tiên hoặc ít ra trong một thời gian ngắn phải trả lại nó. Cậu ấy xét thấy hi vọng duy nhất mong cô ấy làm được điều đó là cho cô ấy kết hôn với một người thừa kế ngôi nhà đó. Cậu ấy không hề biết rằng sức khỏe cậu Linton lại suy sụp nhanh gần bằng cậu ấy, mà tôi tin là những người khác cũng không hay biết gì về chuyện đó, vì có thấy bác sĩ nào đến khu Cao Nguyên đâu, mà cũng chả có ai trong chúng tôi chứng kiến cậu Heathcliff báo cáo về tình trạng sức khỏe của cậu mình. Về phần tôi, tôi bắt đầu thấy rằng những lời phỏng đoán của mình. Về phần tôi, tôi bắt đầu thấy rằng những lời phỏng đoán của mình là sai, và chắc rằng hẳn cậu ta đang thật sự bình phục khi cậu ta đưa ra ý kiến đi chơi trong vùng đầm lầy bằng ngựa hoặc đi bộ. Mà cậu ta còn tỏ ra hăng hái theo đuổi mục tiêu đó. Tôi không thể nào mường tượng được một người cha lại đi đối xử với người con đang nằm chờ chết của mình một cách tàn bạo và độc ác làm vậy nhưng sau này tôi được biết Heathcliff đã đối xử với cậu con trai Linton bằng cách ép cậu ấy phải tỏ ra nhiệt tình, nhưng rồi việc hắn ta lại ra sức gấp đôi để thực hiện kế hoạch tham lam và tàn nhẫn được bộc lộ ngày một rõ kia đã có nguy cơ đổ vỡ do cái chết gây ra.

CHƯƠNG 26

Thời kì đẹp nhất của mùa hè đã đi qua thì cũng là lúc cậu chủ Edgar buộc lòng miễn cưỡng chiều theo những lời cầu khẩn của đôi trẻ. Thế là cô Catherine và tôi đã lên đường, mở đầu chuyến đi trên lưng ngựa đến gặp người em họ của cô ấy. Đó là một ngày ngột ngạt nóng bức. Tuy không có nắng, nhưng bầu trời xám xịt, mờ sương, mưa lúc nào không biết, những nơi gặp gỡ đã được định sẵn trên cột chỉ đường, gần ngã tư. Tuy vậy khi đến nơi thì có một cậu bé chăn gia súc được phái đến thông báo:

- Cậu chủ Linton ở ngay phía bên này khu Cao Nguyên và cậu ấy nói là xin các vị làm ơn đi quá thêm một đoạn nữa.

- Thế cậu chủ Linton đã quên lời cấm của ông bác cậu ấy rồi - tôi nhận xét - ông ấy chỉ cho phép chúng tôi đi lại trong địa phận và ấp chúng tôi đã có mặt đúng ở đây. Thôi đi khỏi đây ngay thôi.

- Thôi được, chúng ta quay đầu ngựa trở lại khi chúng ta đến chỗ cậu ấy - cô Cathy nói - và như thế là cuộc đi dạo chơi của chúng ta sẽ theo hướng về nhà.

Nhưng khi chúng tôi đến chỗ cậu ấy thì vẻn vẹn chỉ còn cách cửa nhà cậu ấy có độ vài trăm mét và không thấy ngựa của cậu ấy đâu, nên chúng tôi đành xuống ngựa và thả cho ngựa gặm cỏ. Cậu ấy nằm đợi chúng tôi bên bụi cây thạch nam, cho đến lúc chúng tôi chỉ còn cách đó có vài bước cậu ấy mới ngồi dậy. Rồi cậu ấy cất bước yếu ớt và mặt trông xanh nhợt đến nỗi tôi phải kêu lên liền.

- Sao lại thế này, cậu Heathcliff, cậu không khỏe nên đi dạo chơi vào sáng nay thế nào được. Trông cậu ốm quá!

Cô Catherine nhìn cậu ta từ trên xuống dưới, vừa cảm thấy đau đớn, vừa kinh ngạc. Cô chưa kịp reo mừng thì đã phải đổi giọng, tỏ ra hoảng hốt, thay vì lời chúc mừng là lâu không gặp được nhau thành những câu lục vấn đầy lo lắng không hiểu có phải cậu ta trông còn tồi tệ hơn bình thường không?

- Không sao… em khá hơn mà! Cậu ta thở hổn hển, run cầm cập và nắm lấy tay cô ấy như muốn được đỡ, trong khi đó đôi mắt xanh to của cậu ta nhìn bẽn lẽn khắp người cô ấy, quần thâm trũng quanh mắt chuyển sang thành vẻ hoang dại đầy mệt mỏi phờ phạc, chẳng khác gì cái vẻ lờ đờ mà đôi mắt đó đã từng thể hiện ngày nào.

- Nhưng trông em ốm hơn nhiều đấy - người chị họ khẳng định - ốm hơn cả lúc em gặp lần trước. Em không gầy đi nhiều, mà…

- Em mệt lắm - cậu ta vội nói chen vào - trời nóng quá nên không đi bách bộ được. Chúng mình nghỉ ở đây thôi. Mà sáng nào em cũng hay bị mệt. Bố em bảo là do em lớn nhanh quá.

Không vừa lòng, nhưng Catherine cũng đành phải ngồi xuống và cậu ta ngả người sang bên cô ấy.

- Đây là Thiên Đường của cậu ấy - cô ấy nói, cố tỏ ra vui vẻ - cậu có nhớ là chúng ta thỏa thuận sẽ qua hai ngày ở nơi mà mỗi người đều cho là thú vị nhất không? Đây gần như là nơi cậu chọn, chỉ có mây trôi, nhưng khi những đám mây đó là mềm mại và êm dịu thì nó trông lại còn đẹp hơn cả nắng. Tuần sau nếu cậu có thể đi được thì chúng mình sẽ phi ngựa xuống khu vườn của ấp và sẽ thử nơi của chị.

Linton dường như không nhớ những gì cô ấy nói. Rõ ràng cậu ta còn khó khăn lắm mới có thể tiếp tục trò chuyện được. Việc cậu ấy thiếu hứng thú nói về những chủ đề mà cô ấy nêu ra và việc cậu ấy cũng không có khả năng góp phần vui cùng cô ấy là đã quá rõ khiến cho cô ấy không giấu nổi sự thất vọng. Một sự thay đổi không rõ ràng thể hiện trên toàn bộ cơ thể và cách ứng xử của cậu ấy. Tính hay hờn dỗi trước đây mà được vuốt ve dỗ dành có thể chuyển thành sự trìu mến, thì nay đã phải nhường chỗ cho sự bơ phờ, không cảm xúc. Đã bớt đi cái thói hơi một tí là hờn của trẻ con, lăn

ra mà giận dỗi và chỉ nhằm mục đích được dỗ dành, nhưng lại tăng lên vẻ rầu rĩ đến là say sưa của một kẻ đã tàn phế hoàn toàn, khước từ mọi lời an ủi và sẵn sàng với sự vui mừng hoan hỉ của người khác là một sự lăng mạ. Cả cô Catherine và tôi đều nhận thấy là cậu ta đã coi sự gặp gỡ này là một hình phạt hơn là một điều làm cho hài lòng. Và thế là cô ấy không đắn đo gì hết, liền đề nghị ra về, không ngờ lời đề nghị đó làm cho cậu Linton bừng tỉnh khỏi giấc mộng u mê và khiến cậu ấy lâm vào tình trạng bị kích động lạ thường. Cậu ấy liếc nhìn một cách sợ hãi về phía khu cao nguyên, van vỉ cô ấy ở lại thêm ít nhất là một nửa giờ đồng hồ nữa.

- Nhưng tôi nghĩ cậu ấy nên ở nhà cho thoải mái còn hơn là ngồi ở đây - Cathy nói - mà hôm nay chị không thể góp vui với em được bằng những chuyện kể, những bài hát và nói chuyện phiếm được. Trong sáu tháng qua, em đã khôn ngoan hơn chị rồi, em không còn hứng thú gì với những trò tiêu khiển của chị nữa. Vả lại chị mà có thể làm cho em hứng thú, chị đã sẵn sàng ở lại rồi.

- Chị cứ ở lại nghỉ ngơi đã - cậu ta trả lời - mà chị Catherine ạ, chị đừng nghĩ hay nói em là không được khỏe. Chẳng qua là tại thời tiết u ám và nóng nực làm cho em uể oải, nên trước lúc hai người đến em đã đi tản bộ một lúc lâu rồi đấy chứ. Chị hãy nói với bác là sức khỏe của em cũng tạm được, chị nhé?

- Chị sẽ nói với bác là cậu bảo thế, Linton ạ. Tôi không thể khẳng định là cậu tương đối khỏe được - cô chủ của tôi nói vậy, ngạc nhiên không hiểu sao cậu ấy lại cứ khăng khăng khẳng định một sự việc đã sai rõ mười mươi.

- Thế thì chị lại đến đây vào thứ năm tuần sau nhé - cậu ta nói tiếp tránh cái nhìn chằm chằm lúng túng của cô ấy - chị cho em gửi lời cảm ơn bác đã cho phép chị đến, những lời cảm ơn tốt đẹp nhất của em, chị Catherine ạ. Còn nếu chị mà có gặp bố em và ông ấy có hỏi gì chị về em, chị đừng có làm cho ông ấy lại nghi hoặc cho rằng hôm nay em hoàn toàn im lặng và ngu ngốc. Thôi, chị đừng có tỏ ra buồn và ủ rũ như thế, ông ấy sẽ nổi giận đấy.

- Tôi đâu có quan tâm đến chuyện ông ấy nổi giận hay không - Cathy nói to, hình dung mình là vật để cho ông ta nổi giận ấy.

- Nhưng em lại sợ - cậu em họ của cô ấy nói, rùng mình - thôi đừng có kêu khóc ông ấy nổi giận với em, chị Catherine, vì ông ấy hà khắc lắm.

- Thế ông ấy nghiêm khắc với cậu lắm hả, cậu Heathcliff? - Tôi hỏi - có phải ông ấy đã chán nuông chiều cậu nên mới chuyển từ sự căm ghét thụ động thành căm ghét chủ động chứ gì?

Linton nhìn tôi nhưng không trả lời. Sau khi ngồi xuống thêm mười phút nữa bên cạnh cậu ấy, đầu cậu ấy ngả ngục xuống ngựa, trông buồn ngủ, cậu ấy không nói được điều gì khác ngoài những tiếng rên kìm nén bởi sự kiệt sức hoặc đau đớn, đến cô Cathy liền tìm sự khuây khỏa bằng cách đi kiếm mấy quả ỏng ảnh và chia cho tôi cùng ăn, nhưng cô ấy không đưa cho cậu ta, vì có để ý quan tâm thêm đến cậu ta chỉ chuốc thêm sự khó chịu và phiền hà.

- Được nửa tiếng chưa chị Ellen? - Cuối cùng cô ấy thì thầm bên tai tôi - em không hiểu tại sao chúng mình lại phải ở đây. Cậu ấy thì buồn ngủ, còn bố em thì lại mong chúng ta trở về.

- Ồ, chúng ta không nên để cậu ấy ở lại đây - tôi nói - hãy đợi cho đến lúc cậu ấy tỉnh lại đã. Thôi, cứ kiên nhẫn vậy. Cô háo hức được đi cơ mà, vậy mà sự khao khát được gặp cậu chủ Linton tội nghiệp lúc này lại chóng bốc hơi làm vậy!

- Tại sao cậu ấy lại muốn gặp em? - Catherine đáp lại - trước đây ngay cả lúc cậu ấy tính khí đùng đùng em vẫn còn thích cậu ấy hơn là tâm trạng đến là kì quái của cậu ấy lúc này. Cứ như thể đây là một nhiệm vụ mà cậu ấy bị bắt buộc phải thực hiện ấy, chị ạ, chắc là sợ bố mình sẽ chửi mắng. Nhưng em không thể nào lại đi thỏa mãn thú vui cho ông Heathcliff cả, dù là ông ấy có đưa ra lí do gì để ra lệnh cho Linton phải trải qua sự khổ hình để chuộc tội thế này được. Mà dù em có vui khi thấy cậu ấy khỏe ra, thì cũng thấy tiếc là cậu ấy không được vui vẻ cho lắm và không còn yêu mến mình nhiều như trước nữa.

- Thế cô cho là cậu ấy khỏe hơn à? - Tôi nói.

- Vâng, cô ấy đáp lại - vì chị biết đấy, cậu ấy lúc nào chẳng tỏ ra vô cùng đau đớn. Cậu ấy không phải là đã tương đối khỏe như cậu ấy yêu cầu em nói với bố cậu ấy đâu, nhưng rất có khả năng là khỏe hơn.

- Về điểm này, cô khác tôi đấy, cô Cathy ạ - tôi nhật xét - tôi thì tôi lại cho là sức khỏe của cậu ấy còn tệ hơn cơ đấy.

Linton giật mình thức giấc, vô cùng hoảng sợ và hỏi là có ai gọi tên cậu ấy không?

- Không - cô Catherine nói - trừ phi họ gọi cậu trong giấc mơ thôi. Chị cũng không hình dung nổi làm thế nào mà cậu lại có thể ngủ gà ngủ gật ngoài trời vào buổi sáng thế này được.

- Em cứ nghĩ là nghe thấy bố mình gọi - cậu ta thở hổn hển, ngước nhìn lên gò đồi trông dữ tợn phía trên chỗ chúng tôi - thế mọi người có chắc là không có ai nói gì không?

- Chắc chắn là thế - cô chị họ của cậu ta đáp lại - chỉ có chị Ellen và chị đây đang tranh luận về tình hình sức khỏe của em thôi. Cậu có chắc là mình khỏe hơn trước khi chúng ta chia tay nhau vào mùa đông không hả Linton. Nếu đúng thế, chị tin chắc có một điều mà em không khỏe hơn, đó là chính sự quan tâm của cậu đối với chị, nói đi, có đúng thế không?

Khi Linton trả lời, nước mắt trào ra.

- Có, có em có khỏe ra đấy chứ!

Song cậu ta vẫn còn mê sảng trước tiếng nói tưởng tượng của mình, nên cậu ta đảo mắt nhìn quanh một lượt xem ai nói.

Cathy đứng dậy.

- Hôm nay thế là đủ rồi, bọn chị phải rời đây thôi - cô ấy nói - mà chị cũng không giấu rằng chị vô cùng buồn bã và thất vọng về cuộc gặp này, mặc dù chị đã không đề cập điều đó với ai, ngoài em, không phải là vì chị sợ ông Heathcliff đâu!

- Im đi chị - Linton thì thầm - lạy Chúa, chị im đi cho em nhờ! Ông ấy đang đi lại đấy - và cậu ấy lao vào ôm chặt lấy cánh tay Catherine, cố giữ cô ấy lại, nhưng ngay khi nghe thấy thông báo như vậy, cô ấy liền bực mình khỏi cậu ta và huýt sáo gọi con Minny, nó liền vâng theo như một con chó.

- Thứ Năm sau chị lại đến đây - cô ấy nói to, nhảy tót lên yên cương - chào em nhé. Nào nhanh chân lên, chị Ellen.

Chúng tôi để cậu ấy lại, còn cậu ấy không biết là chúng tôi đã đi vì cậu ấy còn đang mải mê lường trước việc bố mình đang đến.

Chưa kịp về đến nhà mà nỗi khó chịu của cô Catherine đã giảm đi rất nhiều, cô ấy trở nên bối rối, vừa thấy thương, vừa luyến tiếc, nhưng phần lớn là cô ấy thấy cứ ngờ ngợ, không được thoải mái trước hoàn cảnh thực tại của Linton, cả về thể chất lẫn trong cách giao tiếp mà tôi có can dự vào, mặc dù tôi có khuyên cô ấy đừng có nói nhiều, vì sau chuyến đi thăm thứ hai tới mới giúp đánh giá đúng được. Cậu chủ yêu cầu chúng tôi thuật lại những gì đã xảy ra. Ngoài việc truyền đạt thỏa đáng lời hỏi thăm của cậu cháu gửi tới ông bác mình, cô Cathy chỉ đề cập qua loa những gì còn lại. Tôi cũng chỉ giải thích một chút những gì cậu chủ hỏi, vì tôi cũng không thể nào mà biết mình nên giấu điều gì và bộc lộ điều gì.

CHƯƠNG 27

Bảy ngày trôi qua thật nhanh, và trong quá trình đó, ngày nào cũng đánh dấu sự thay đổi nhanh chóng về thể trạng của cậu chủ Edgar Linton. Sự tàn phá cơ thể cậu chủ trong những tháng trước đây cũng không ác liệt bằng nó gặm nhấm trong mấy giờ vào thời gian này. Chúng tôi cũng định giấu cô Catherine về chuyện đó, nhưng cô ấy đã không bị đánh lừa, cô ấy đã thầm đoán và suy ngẫm về khả năng đáng sợ đang chín dần thành sự thật. Cô không còn lòng nào đề cập đến chuyện đi chơi khi ngày thứ Năm đã đến; tôi có nhắc hộ cô và được phép truyền lệnh cho cô ra ngoài, vì lâu nay thư viện mà bố cô thường ngày ghé vào đấy một lát, đó là khoảnh khắc ngắn ngủi mà cậu chủ có thể gượng ngồi dậy được, buồng ngủ của ông đã trở thành toàn bộ thế giới của cô. Giây phút nào mà cô không được cúi khom người trên gối của bố mình hay không được ngồi bên cạnh cậu ấy, cô ấy cảm thấy bứt rứt khó chịu. Sắc mặt cô ấy xanh xao vì buồn và thức đêm trông nom bố mình, cho nên cậu chủ tôi vui sướng để cô tự do đi đến chỗ mà ông lấy làm hãnh diện cho rằng sẽ là một sự thay đổi hạnh phúc xét về cảnh vật và sự giao du kết bạn, rút ra một niềm an ủi từ mối hi vọng rằng giờ đây cô ấy không còn bị bỏ rơi hoàn toàn một mình sau khi ông qua đời.

Cậu chủ cứ khư khư giữ ý kiến cho rằng thằng cháu trai của mình mà giống mình về ngoại hình thì thể nào nó cũng giống mình về mặt trí tuệ, nhưng đây là tôi đoán qua một số nhận xét mà cậu chủ buột miệng nói ra, mà cũng là vì thư từ của Linton mà hầu như không có dấu hiệu tỏ rõ tính cách khiếm khuyết của mình. Còn tôi cũng không dám nói ra sai sót đó, âu cũng là một sự yếu đuối đáng được tha thứ, vì cũng tự hỏi mình mà làm xáo động những giây phút cuối cùng của cậu chủ bằng những thông tin mà cậu ấy không còn sức lực hay cơ hội để xét đoán thì phỏng có ích gì.

Chúng tôi hoãn cuộc đi chơi đến buổi chiều. Đó là một buổi chiều tháng Tám vàng rượi. Từng cơn gió thổi từ phía đồi lại đều làm tràn trề sức sống,

nên tôi có cảm giác bất cứ ai mà hít thở được nó thì dù có sắp chết cũng có thể sống lại, khuôn mặt của cô Catherine giống hệt như một phong cảnh, có bóng râm và ánh nắng thì chỉ thoáng qua mau, và trái tim nhỏ bé đáng thương của cô tự trách mình thậm chí vì đã quên đi nhanh những nỗi lo âu.

Chúng tôi nhận ra Linton vẫn ngóng ở chỗ mà cậu ấy đã chọn lần trước. Cô chủ của tôi xuống ngựa và bảo với tôi rằng vì cô ấy quyết định chỉ ở lại một lát thôi nên tôi cứ ngồi yên trên lưng ngựa mà giữ con Minny, nhưng tôi không đồng ý. Tôi không giám liều để lọt khỏi mắt mình dù chỉ một phút người mà mình chịu trách nhiệm trông nom, vì như thế hai chúng tôi cũng leo lên sườn dốc mọc đầy cây thạch nam. Cậu Heathcliff này đón chúng tôi với vẻ hào hứng hơn, dẫu cho chưa phải là đến mức phấn khích lắm, chứ chưa nói gì đến việc vui mừng. Trông có vẻ sợ hãi thì đúng hơn.

- Muộn quá! - Cậu ấy nói, hơi ngắn và khó nhọc - có phải bố chị ốm yếu lắm phải không? Em cứ nghĩ chị không đến cơ chứ.

- Tại sao cậu không chân thật hả? - Cathrine nói to lên, nuốt lại lời chào mà cô định nói ra - tại sao cậu không nói ngay là cậu không muốn tôi? Thật là kì lạ. Cậu Linton, đây là lần thứ hai cậu đưa tôi đến đây là có mục đích rõ ràng muốn làm khổ cả tôi và cậu, mà lại chẳng có lí do gì hết!

Linton run rẩy và liếc nhìn cô ấy, nửa như van lơn, nửa như xấu hổ, nhưng sự kiên nhẫn của cô chị họ đã không đủ để chịu đựng được hành vi bí hiểm này.

- Bố chị ốm lắm - cô ấy nói tiếp - mà tại sao tôi lại phải nghe theo lời người khác mà rời bỏ vị trí của mình bên cạnh giường của ông cơ chứ, tại sao cậu không viết thư, yêu cầu tôi không phải đến chỉ để giữ lời hứa, một khi tôi không muốn giữ lời hứa đó chút nào. Nào tôi cần được giải thích cho rõ ràng, vì vui chơi và chuyện phiếm hoàn toàn không còn trong đầu tôi lúc này, mà tôi cũng không thể ở bên cạnh mà chiều theo thói giả bộ của cậu được.

- Giả bộ ư! - Cậu ta thì thào - đó là những gì? Lạy Chúa tôi, chị Catherine ơi, đừng nổi nóng thế! Chị cứ khinh rẻ em bao nhiêu cũng được, em chỉ là đồ vô giá trị, hèn nhát ấy mà, cho nên có chửi mắng em bao nhiêu cũng chưa

đủ đâu! Em hèn kém thế này, sao đáng để cho chị tức giận cơ chứ! Chị có căm thù thì căm thù bố em ấy, còn em chỉ đáng cho chị khinh rẻ thôi.

- Thật phi lí! - Catheirne nói to một cách giận dữ - đúng là một cậu chàng ngớ ngẩn! Đấy kìa! Cậu ta lại run bắn lên tựa như là tôi sắp đụng đến cậu ấy thật đấy! Cậu không cần phải chứng tỏ rõ điều đó liền theo yêu cầu của cậu mà. Thôi nào, lên đường thôi! Tôi đi về đây, vì thật rõ là ngốc mới lôi cậu ra khỏi lò sưởi và giả đò… chúng ta giả đò gì nhỉ? Thôi, buông áo tôi ra! Tôi mà có thương vì cậu khóc lóc và trông thật là hoảng sợ thì cậu hãy khinh ghét ngay sự thương hại ấy đi. Chị Ellen, bảo cậu ấy là hành động thế này giơ lắm đi. Thôi đứng dậy đi và đừng có tự hạ thấp mình thành một loài bò sát đáng khinh như vậy đi… đừng làm thế đi.

Với bộ mặt đầm đìa nước mắt và tỏ ra đau đớn, Linton liền gieo cả thân hình yếu ớt cứng đờ xuống đất. Cậu ta như quằn quại vì nỗi kinh hoàng ghê gớm!

- Ôi cậu ấy nức nở - em không thể chịu đựng nổi điều đó! Chị Catherine ơi, chị Catherine, em còn là một tên phản bội nữa, nhưng không dám nói ra với chị! Nhưng chị mà bỏ em đi là em sẽ bị giết chết đấy! Chị Catherine thân yêu ơi, cuộc sống của em ở trong tay chị; mà chị đã nói là chị yêu em và nếu đúng là vậy, tình yêu đó sẽ không làm hại em. Chị sẽ không đi, chứ chị? Hỡi chị Cathrine tốt bụng, dịu dàng và tử tế ơi! Có thể ông ấy bằng lòng… và để em chết bên chị!

Cô chủ của tôi khi chứng kiến nỗi đau khổ tột cùng của cậu ta nên đã cúi xuống đỡ cậu ta dậy. Tình cảm nhân hậu nuông chiều ngày nào đã vượt lên khỏi sự bực mình nên cô ấy trở nên hết sức xúc động và hoảng hốt.

- Bằng lòng cái gì cơ? - Cô ấy hỏi - ở lại ư? Hãy nói rõ ý nghĩa của cuộc nói chuyện này thì tôi sẽ bằng lòng. Cậu mâu thuẫn với chính những lời nói của cậu nên làm tôi đãng trí đi. Hãy bình tĩnh và thẳng thắn thú nhận hết tất cả những gì đè nặng lên trái tim cậu. Cậu sẽ không gây tổn thương cho tôi chứ, cậu Linton? Cậu sẽ không để cho bất cứ kẻ thù nào làm hại tôi nếu cậu có thể ngăn cản được chứ? Tôi muốn biết cậu là một kẻ hèn nhát vì chính

bản thân cậu thôi, nhưng cậu không phải là một tên phản bội hèn nhát đối với người bạn tốt nhất của mình.

- Nhưng bố em dọa em - cậu ấy thở hổn hển, đan những ngón tay gầy guộc thật chặt vào nhau - và em rất sợ ông ấy, sợ lắm! Em không giám nói đâu!

- Thôi, được! - Cô Catherine nói với vẻ thương hại một cách khinh miệt - cậu cứ giữ lấy bí mật đó, còn tôi đâu có phải là một kẻ hèn hạ. Hãy tự cứu lấy mình sợ gì cơ chứ!

Sự hào hiệp của cô ấy làm cho cậu ta trào nước mắt. Cậu ta khóc dữ dội, hôn hai bàn tay đang đỡ của cô ấy song vẫn không lấy đủ can đảm để nói ra. Tôi còn đang suy nghĩ đắn đo xem điều bí mật đó là gì và quyết bằng thiện chí của mình không bao giờ để cho cô Catherine phải chịu khổ vì phải làm điều gì đó lợi cho cậu ấy hay cho bất cứ ai, thì tôi nghe thấy có tiếng loạt xoạt trong đám cây thạch nam, tôi mới ngẩng lên và thấy Heathcliff từ trên khu Cao nguyên đang đi đến sát gần chỗ chúng tôi. Hắn ta không liếc nhìn về phía hai người kia bởi họ ở rất gần và vì tiếng khóc của Linton nghe thấy rõ, nhưng lại chào tôi bằng một giọng rất thân thiện, không dành cho ai khác, nên sự chân thành đó khiến tôi không thể nào không nghi ngờ.

- Được gặp chị ở gần nhà tôi thế này kể ra cũng có cái gì đó hay, chị Nelly ạ! Mọi người ở bên khu ấp khỏe cả chứ? Chị kể cho nghe nào? Có tin đồn là… hắn nói tiếp, giọng hạ hẳn xuống - Edgar Linton đang hấp hối phải không, chắc có lẽ họ có bé xé ra to bệnh tình của ông ấy chứ gì?

- Không, cậu chủ tôi sắp mất thật đấy - tôi đáp lại - đúng thế đấy, một tin buồn cho tất cả chúng tôi, nhưng lại là điều phúc cho cậu ấy!

- Thế theo chị ông ấy còn kéo dài được bao lâu nữa? - Hắn hỏi.

- Tôi không biết, tôi nói.

- Bởi vì - hắn nói tiếp, nhìn vào hai người đang đứng đờ người ra trước mắt hắn. Linton tỏ ra như không giám động đậy người hoặc nhấc đầu lên, còn cô Catherine không nhúc nhích người chỉ vì tại hắn ở đó - bởi vì cái thằng con tôi kia cương quyết làm tôi thất bại. Tôi sẽ cảm ơn bác nó nếu ông ta

nhanh tay nhanh chân mà đi được trước nó. Xuỵt! Cái con chó con này đã giở cái trò này lâu chưa đấy? Tôi đã cho nó mấy bài học về cái thói hay sụt sùi mềm yếu rồi đấy. Thế nhìn chung có vui vẻ hoạt bát với cô Linton không?

- Hoạt bát ư? Không đâu, cậu ấy tỏ ra vô cùng sầu não - tôi đáp - và phải nói nhìn thấy cậu ấy tôi nghĩ rằng thà cậu ấy cứ nằm trên giường để bác sĩ chăm sóc còn hơn là đi dạo chơi trên đồi với người thương của mình.

- Trong độ đôi ba ngày nữa nó phải thế thôi - Heathcliff lầm bầm - nhưng trước hết cứ phải đứng dậy đã, Linton. Hãy đứng dậy đi! Hắn ta thét to lên - đừng có phủ phục dưới đất thế kia… lúc này hãy đứng dậy đi!

Linton lại nằm phủ phục trong một cơn sợ hãi bất lực đến cực điểm mà theo tôi chắc là do cái liếc nhìn của bố cậu ấy gây ra. Không có gì khác có thể tạo ra một sự nhục nhã đến vậy. Cậu ấy đã cố hết sức làm theo, nhưng sức cùng lực kiệt rồi, nên cậu ấy lại ngã quỵ xuống, rên rỉ. Heathcliff tiến lại nhấc cậu ấy lên và đặt tựa người vào gờ đất.

- Nào hắn ta nói, cố kiềm chế cơn giận dữ - bố mày đang lên cơn khùng đây, nên nếu mày mà không điều khiển nổi cái tinh thần không ra hồn ấy của mày thì… quỷ tha ma bắt mày đi! Đứng dậy ngay đi nào!

- Được con sẽ đứng dậy, bố ạ! Cậu ta thở hổn hển - có điều phải để con yên, kẻo con ngất đi đấy! Chắc chắn con đã làm theo ý bố mà. Catherine sẽ nói điều đó với bố rằng… rằng con vui vẻ mà. Ôi chị Catherine hãy ở bên đây, đưa tay của chị đây nào.

- Hãy nắm lấy tay của bố đây - bố cậu ấy nói - đứng thẳng dậy. Thế có được không nào… cô ấy sẽ đưa cánh tay cho mà vịn, đúng rồi hãy nhìn vào cô ấy nào. Chắc cô nghĩ tôi là ma quỷ nên mới gây sợ hãi cho nó, phải không cô Linton. Cô làm ơn dẫn nó vào trong nhà được không? Tôi mà động đến nó, thể nào nó cũng run bắn lên ấy.

- Linton em - Catherine thì thầm - chị không thể đi về Khu Cao Nguyên Lộng Gió đâu… bố chị cấm mà… ông ấy không làm hại gì em đâu, sao mà em sợ đến thế hả?

- Có thể em sẽ không bao giờ có thể trở lại ngôi nhà đó mất - cậu ấy trả lời - em sẽ không trở lại ngôi nhà đó mà không có chị!

- Có câm mồm đi không… - ông bố hét to lên - chúng ta sẽ tôn trọng nỗi lo lắng hiếu thảo của cô Catherine. Chị Nelly, đưa nó vào nhà cho tôi và tôi sẽ nghe theo lời của chị là gọi bác sĩ ngay lập tức.

- Ông sẽ làm tốt việc đó mà - tôi đáp lại - nhưng tôi phải ở lại với cô chủ của tôi. Chăm sóc con trai ông đâu phải là phận sự của tôi.

- Chị cứng nhắc quá - Heathcliff nói - tôi biết chứ, nhưng chị bắt buộc tôi phải bấu chí cho nó khóc thét lên trước khi ra tay làm phúc hẳn. Thôi nào, lại đây người anh hùng của tôi. Thế con có đồng ý về nhà với sự "chăm sóc" của bố không?

Hắn lại tiến đến một lần nữa, tựa như hắn muốn vồ lấy con người mảnh mai, nhưng Linton co rúm người lại, níu chặt lấy cô chị họ và van xin cô ấy đi cùng với vẻ nài nỉ cuống cuồng, nhưng không chấp nhận lời chối từ. Tuy tôi phản đối, nhưng cũng không thể ngăn cô ấy được, mà thật ra làm thế nào cô ấy lại có thể khước từ cậu ấy được cơ chứ? Điều gì khiến cậu ấy khiếp sợ đến vậy thì chúng tôi không sao hiểu nổi, nhưng mà kìa, cậu ấy vẫn cứ đứng đó, bất lực trước sự đau đớn trong người, nên nếu có bất cứ cái gì bồi thêm vào là sẽ đẩy cậu ấy vào tình trạng ngu độn. Chúng tôi đi đến ngưỡng cửa, Catherine đi vào, còn tôi đứng đợi cho đến khi cô ấy đưa được anh chàng bệnh tật đó ngồi xuống ghế, cứ mong cô ấy sẽ ra ngay, thì bị Heathcliff đẩy về phía trước, miệng kêu toáng lên:

- Nhà tôi có bị bệnh dịch gì đâu, chị Nelly; mà hôm nay tôi lại muốn tỏ ra hiếu khách cơ đấy. Xin mời ngồi và cho phép tôi đóng cửa lại.

Hắn đóng và khóa trái lại. Tôi giật mình.

- Mọi người sẽ dùng bữa tối trước khi về nhé - hắn nói thêm - có một mình tôi ở nhà thôi mà. Hareton đã dắt một số gia súc ra bãi chăn, còn Zillah và lão Joseph thì đi chơi xa rồi. Mà dẫu tôi có quen với cảnh thường phải ở một mình thế này, tôi vẫn thích bạn bè vui chơi nếu có điều kiện. Cô Linton, xin mời ngồi bên cạnh nó. Tôi sẽ tặng cô cái gì mà tôi có, một tặng phẩm cũng

không có giá trị gì cho lắm, nhưng tôi cũng chẳng có gì khác để tặng cô cả. Ý tôi muốn nói, đó chính là thằng Linton nhà tôi. Sao cô ấy lại trố mắt ra thế kia! Thật là kì. Hễ cứ cái gì mà sợ mình thì mình lại có một cảm giác man rợ chứ lại! Giá như mình được sinh ra ở một nơi mà luật pháp đỡ ngặt nghèo và khẩu vị đỡ sành hơn, chắc mình đã tự thết mình để mua vui cho một buổi tối bằng cách mổ thịt hai đứa này một cách chậm rãi.

Hắn hít một hơi, đập bàn và chửi thề.

- Hỡi quỷ thần kia! Ta căm thù chúng.

- Tôi không sợ ông! Catherine nói to, nhưng cô ấy không nghe được phần sau câu nói đó. Cô ấy bước lại gần hơn, đôi mắt đen long lên nỗi tức giận và cương quyết - đưa cái chìa khóa đây cho tôi. Tôi sẽ lấy bằng được đấy! Cô ấy nói - tôi không ăn uống gì ở đây cả, dù cho tôi có chết đói.

- Heathcliff vẫn giữ chiếc chìa khóa trong bàn tay đặt trên bàn. Hắn ngẩng lên, giật mình ngạc nhiên trước sự can đảm của cô ấy, và có lẽ qua giọng nói và cái liếc nhìn thì gợi lên cho hắn nhớ đến một người mà cô ấy đã thừa hưởng. Cô ấy chộp lấy chiếc chìa khóa và suýt nữa giằng được ra khỏi những ngón tay buông lỏng của hắn, nhưng hành động của cô ấy làm cho hắn lại trở về với hiện tại, nên hắn vội giật lại..

- Thôi nào, Catherine Linton - hắn nói - có lùi lại không kẻo ta đánh gục cô bây giờ và điều đó sẽ làm cho chị Dean đây điên lên mất.

Bất chấp lời cảnh báo đó, cô ấy tóm được bàn tay nắm chặt của hắn và cái chìa khóa trong đó.

- Chúng tôi sẽ đi khỏi đây! - Cô ấy nhắc lại, dùng hết sức bình sinh làm sao cho cơ bắp rắn như sắt thép của hẳn phải rời ra, nhưng rồi khi nhận ra những móng tay của mình cũng không có tác dụng gì, cô ghé răng cắm phập một miếng tương đối sâu. Heathcliff liếc nhìn tôi khiến tôi không dám can thiệp. Catherine quá mải miết gỡ những ngón tay của hắn ra nên không nhìn thấy nét mặt hắn. Đột nhiên hắn xòe bàn tay ra và buông vật đang bị giằng đó. Nhưng trước khi cô ấy chộp được thì hắn đã lấy bàn tay rảnh kia túm lấy cô và kéo cô quỳ xuống trước gối hắn, còn tay kia hắn ra sức tát

như mưa vào hai bên đầu của cô thật khủng khiếp, mà nếu như cô ấy có thể ngã xuống được, thì mỗi cái tát đó cũng đủ thực hiện được sự đe dọa của hắn.

Trước sự hung dữ đến sợ đó, tôi lao vào một cách giận dữ.

- Đồ bất lương! - Tôi cất tiếng kêu - đồ bất lương!

Một cú đánh vào ngực làm tôi im bặt. Tôi béo là thế mà cũng chẳng được mấy hơi. Nhưng phần vì thế phần vì tức giận, tôi lảo đảo, chóng mặt, cảm thấy như sắp ngạt thở hoặc mạch máu bị vỡ.

Cuộc xô xát được hai phút thì chấm dứt. Catherine sau khi được buông ra đặt hai tay vào thái dương và trông cứ tựa như không chắc là tai mình còn mất hay rồi. Cô ấy run lên như cầy sấy, thật tội nghiệp, và tựa người vào bàn, hoàn toàn hoảng sợ.

- Thấy chưa, ta biết cách trừng phạt trẻ con - tên vô lại nói, vẻ dữ tợn, vừa cúi xuống lấy lại chiếc chìa khóa nằm rơi ở sàn - nào lại chỗ Linton đi, như ta đã bảo và tha hồ mà khóc! Ngày mai ta sẽ là cha của ngươi, một người cha đích thực trong một vài ngày. Nhà ngươi sẽ được hưởng nhiều, nhà ngươi có thể phải chịu đựng nhiều, mà nhà ngươi có phải là đứa yếu đuối gì đâu, nhà ngươi sẽ được nếm mùi hàng ngày nếu như ta còn bắt gặp cái ánh mắt nhìn giận dữ trong con mắt của nhà ngươi!

Cathy chạy lại chỗ tôi, chứ không phải lại chỗ Linton. Rồi cô ấy quỳ xuống và áp đôi má nóng bỏng lên lòng tôi, khóc thật to. Người em họ của cô ấy đã co rúm người lại trong góc chiếc giường, im như thóc mà tôi tin chắc là cậu ta mừng lắm vì đã có người khác chịu đòn thay cho mình. Heathcliff thấy chúng tôi đều bối rối, bèn đứng dậy và tự đi pha trà. Tách chén đều đã được dọn sẵn. Hắn rót nước trà ra và đưa cho tôi một chén.

- Hãy uống cho trôi nỗi bực tức của chị đi - hắn nói - và hãy cho cô bé cưng hỗn hào của chị và thằng con của tôi uống nữa nhé. Không có thuốc độc đâu, mặc dù là tôi pha đấy. Tôi ra ngoài tìm con ngựa của các người đây.

Ý nghĩ đầu tiên của chúng tôi sau khi hắn đi rồi là phải tìm lối thoát ra. Chúng tôi thử cửa nhà bếp, nhưng bị khóa chặt bên ngoài nhìn ra cửa sổ thì thấy chúng hẹp quá, đến thân hình của Catherine cũng không lọt qua.

- Cậu Linton - tôi nói to khi thấy chúng tôi đã bị giam thật sự rồi - cậu có biết mưu đồ của người bố khủng khiếp của cậu không, nên cậu phải nói cho chúng tôi hay, kẻo tôi tát tai cậu, như hắn đã làm với người chị họ của cậu vậy.

- Đúng đấy, Linton cậu phải nói đi - Catherine nói - chính vì cậu mà tôi đến, nên nếu cậu mà từ chối thì thật là bạc ác lắm.

- Hãy cho tôi ít nước trà, tôi khát lắm, rồi tôi sẽ nói - cậu ấy trả lời - chị Dean ạ, chị hãy đi đi. Tôi không thích chị đứng canh chừng tôi đâu. Nào chị Catherine, chị đang để những giọt nước mắt rơi cả vào chén chà của em đây này! Em không uống nữa đâu. Cho em chén khác.

Catherine đẩy một chén khác cho cậu ấy và lau mặt mình đi. Tôi cảm thấy ớn trước sự điềm tĩnh của cái đồ khốn khổ này, vì cậu ta cũng không còn là nỗi khiếp sợ cho chính bản thân nữa. Sự đau đớn mà cậu ta biểu lộ ở khu đầm lầy đã giảm hẳn khi cậu ta đi vào khu Cao Nguyên Lộng Gió, vì thế tôi mới đoán là cậu ta bị một sự nổi giận lôi đình nào đó đe dọa nếu như không nhử chúng tôi lại đó. Nên khi đã hoàn thành, cậu ấy không còn sợ gì nữa.

- Bố muốn hai chúng mình lấy nhau - cậu ta nói tiếp sau khi nhấp ít nước trà - ông ấy biết là bố chị không để chúng ta lấy nhau vào lúc này, mà nếu chúng ta đợi thì ông ấy sợ em chết, do đó chúng ta sẽ cưới nhau vào sáng ngày mai và chị phải ở lại đây qua đêm là vì thế. Nếu chị làm theo ý của ông ấy, chị sẽ về nhà vào ngày hôm sau và mang cả em theo.

- Mang theo cậu ấy à, hỡi vật đánh tráo ốm yếu đáng thương kia? - Tôi kêu lên - cậu mà lấy vợ ư? Trời, thằng cha này điên mất rồi! Hay là hắn cho rằng tất cả chúng ta đều điên. Thế cậu nghĩ là một thiếu nữ xinh đẹp, một cô gái nhiệt thành, khỏe mạnh kia lại đi kết mối tơ hồng với một con khỉ chết tiệt như cậu ư? Phải chăng cậu vẫn đang ấp ủ một khái niệm cho rằng bất cứ ai, chứ chưa kể cả tiểu thư Catherine Linton, cũng muốn lấy cậu làm chồng sao? Cậu thật đáng đánh đòn vì đã dụ chúng tôi đến đây bằng

những thủ đoạn lôi kéo hèn hạ. Thôi, lúc này đừng có làm bộ ngớ ngẩn nữa! Tôi rất muốn lắc cậu thật dữ dội vì cái thói gian trá ghê tởm và thói hợm hĩnh ngu si của cậu.

Tôi nói và lay khẽ cậu ta, thế mà đã lên cơn ho và lại giở trò thường ngày là rên rỉ và khóc lóc. Catherine trách tôi.

- Ở lại cả đêm ư? Không đâu! - Cô ấy nói, từ từ nhìn quanh - Ellen, em sẽ đốt cháy cái cửa này và em sẽ thoát ra khỏi đây.

Cô ấy sắp ra tay thực hiện ngay lời đe dọa đó thì Linton vội nhỏm dậy sợ hãi, lo cho cái tấm thân quý giá của mình. Hai cánh tay yếu ớt của cậu ta bíu lấy cô ấy, khóc nức nở.

- Thế chị không lấy em và cứu em ư? Không để em về bên khu bên ấp ư? Ôi, chị Catherine thân yêu! Xét cho cùng, chị không được đi và để em ở lại. Chị phải làm theo lời của bố em, đó là bắt buộc đấy!

- Tôi chỉ tuân theo lời của bố tôi - cô ấy trả lời, và giải thoát cho bố tôi khỏi nỗi chờ đợi độc ác này. Suốt cả một đêm sao! Không hiểu bố tôi sẽ nghĩ gì? Chắc ông sẽ lo lắm. Tôi sẽ đập vỡ hoặc đốt cháy để tìm lối thoát khỏi ngôi nhà này. Im đi! Cậu không bị nguy hiểm gì đâu, nhưng nếu cậu ngăn cản tôi, cậu Linton ạ, tôi yêu bố tôi hơn cậu chứ!

Việc cậu ấy cảm thấy nỗi sợ hãi nguy đến tính mạng trước sự nổi giận của Heathcliff đã khiến cậu ấy trở lại giọng hùng biện con nít đó. Catherine gần như quẫn trí, như cô ấy vẫn một mực quả quyết là sẽ về nhà, nên đến lượt cô ấy phải dùng giọng cầu khẩn, khuyên giải cậu ấy cố chế ngự cơn đau đớn lại.

Trong lúc hai người đang mải tranh cãi thì tên cai ngục của chúng tôi bước vào.

- Lũ ngựa của các người đã phóng đi mất rồi - hắn nói - thế nào… Linton! Lại sụt sịt hả? Thế cô ta đã làm gì mày thế? Thôi nào… mọi việc đã xong xuôi rồi, đi vào giường ngủ đi. Trong vòng độ một hay hai tháng, cậu con ạ, mày có thể dùng cánh tay mạnh mẽ của mình mà giáng trả cô ta vì những

hành động bạo ngược của cô ta đối với mày. Có phải mày đã mòn mỏi mong có được tình yêu trong trắng? Không gì khác trên đời này, vậy cô ấy sẽ có mày! Thôi, lên giường thôi! Đêm nay Zillah không có nhà, nên mày phải tự cởi quần áo lấy. Im lặng! Không được làm ồn! Khi vào trong buồng rồi, tao sẽ không đến gần nữa đâu, nên đừng có sợ. Cũng may mày đã tự lo liệu được khá đấy. Còn những gì khác thì tao sẽ lo nốt.

Hắn vừa nói vừa đứng giữ cửa cho cậu con qua. Cậu ta đi qua trông như một con chó cụp đuôi, chỉ sợ bố mình đứng lại đó có ý định véo cho một cái đầy hằn học. Cửa lại được khóa cẩn thận. Heathcliff đi lại lò sưởi, chỗ cô chủ và tôi đang đứng im lặng. Catherine nhìn lên theo bản năng giơ tay lên má, vì nhìn thấy hắn đến gần khiến cô nhớ đến cảm giác đau đớn. Bất cứ ai khác chắc đã không thể nghiêm khắc mà đi chấp nhặt hành động trẻ con đó, nhưng hắn lại cau mặt giận dữ với cô và làu bàu.

- Ồ, ra giờ đây ngươi sợ ta hả? Sự can đảm của nhà ngươi đã được ngụy trang tốt đấy. Ngươi có vẻ sợ hãi cực kì.

- Giờ đây tôi sợ - cô ấy trả lời - bởi vì nếu tôi ở lại, bố tôi sẽ rất buồn phiền, mà tôi làm thế nào lại chịu để cho bố tôi đau buồn chứ, khi mà… khi mà ông… ông Heathcliff, hãy để tôi về nhà đi! Tôi hứa sẽ lấy Linton, và bố tôi cũng muốn tôi làm thế vì tôi yêu ông ấy. Mà tại sao ông cứ phải bắt tôi làm cái điều mà tôi đã tự nguyện làm cơ chứ?

- Cứ thử xem ông ta có bắt cô không! Tôi nói to - đất có thổ công, sông có hà bá chứ. Lạy Chúa, đất này vẫn còn pháp luật đấy, dẫu cho nơi chúng ta ở là một vùng hẻo lánh. Có là con tôi, tôi vẫn cứ tố cáo. Đây là tội ác không được quyền miễn trừ của giới tăng lữ[1].

---

[1] Thời kì trung kỉ, đây là một đặc ân dành cho tăng lữ được miễn trừ không phải chịu phán quyết của tòa án dân sự. Nếu có mắc tội gì, thì tăng lữ đó sẽ do tòa án của giáo hội công giá xử. Nhưng luật này đã bị hủy bỏ vào năm 1827.

- Im lặng nào! - Tên vô lại nói - mụ gào lên cho chó nghe hả! Ta có yêu cầu mụ nói đâu. Cô Linton, cứ nghĩ đến việc bố cô phải chịu cảnh khổ là ta thấy sung sướng vô ngần. Ta sẽ không sao ngủ được vì thỏa mãn đấy. Qua việc cô thông báo là sự kiện đó sẽ xảy ra, có nghĩa là cô đã bất chợt nghĩ ra là không có cách nào chắc chắn hơn bằng ấn định việc ở lại nhà tôi trong hai mươi bốn tiếng đồng hồ tới. Do cô đã hứa lấy Linton, tôi sẽ chăm sóc việc này để xem xem cô có giữ lời không, vì cô sẽ không rời khỏi nơi này chừng nào công việc đó chưa thực hiện.

- Vậy phải cho chị Ellen về thông báo cho bố tôi biết là tôi an toàn! - Cô Catherine kêu lên, khóc lóc thảm thiết - hay là cưới ngay đi. Bố ơi, con thương bố quá! Chị Ellen ơi, bố tôi nghĩ có lẽ chúng mình bị lạc đấy. Biết làm gì bây giờ?

- Không đúng! Ông ấy sẽ nghĩ cô đã chán cảnh hầu hạ nên mới bỏ đi để vui chơi chốc lát - Heathcliff trả lời - cô không thể chối được là cô đã vào nhà tôi một cách tự nguyện đấy chứ, bất chấp cả lệnh cấm của ông ấy. Mà cũng tự nhiên thôi vì ở tuổi cô, ai chẳng muốn vui chơi, và cô cũng chán công việc chăm sóc người ốm, mà người ốm đó chỉ là bố cô. Cô Catherine những ngày hạnh phúc nhất của ông ấy đã qua khi cô bắt đầu chào đời. Ông ấy đã nguyền rủa cô, tôi nói thật đấy, vì cô đã có mặt ở trên đời này. Mà nếu ông ấy có nguyền rủa cô. Tôi nào có yêu mến gì cô! Sao tôi lại phải thế! Cứ khóc lóc cho chán đi. Theo tôi được biết, thì đó sẽ là trò tiêu khiển chủ yếu của cô từ nay về sau đấy, trừ phi Linton có thể làm được điều đó. Những lá thư khuyên bảo và an ủi của ông ấy làm cho tôi vui đáo để. Trong lá thư cuối cùng, ông ấy có khuyến nghị là hòn ngọc của tôi sẽ phải chăm sóc hòn ngọc của ông ấy và phải tử tế với cô ấy một khi nó có cô ấy. Phải chăm sóc tử tế, đó là tình phụ tử. Nhưng Linton lại yêu cầu cô ấy phải chăm sóc và tử tế hết lòng với nó. Linton có thể đóng vai tiểu bạo chúa rất giỏi. Nó sẽ đảm nhiệm việc tra tấn bao nhiêu con mèo cũng được, miễn là nanh vuốt của chúng phải được nhổ hết. Cô có thể kể cho bác nó nghe những chuyện hay về ***sự tử tế*** của nó khi cô về đến nhà, tôi xin cam đoan như vậy.

- Điều đó thì ông đúng đấy! - Tôi nói - ông hãy giải thích tính cách của con trai ông, chỉ rõ xem nó giống ông ở điểm nào, rồi cô Cathy, mà tôi hi vọng thôi, sẽ suy nghĩ kĩ trước khi cô ấy lấy con yêu tinh đó.

- Lúc này đây tôi đâu có quan tâm đến chuyện nói về những phẩm chất đáng yêu của nó - hắn trả lời - vì cô ấy phải chấp nhận nó hoặc vẫn là một tù nhân và cả chị nữa, cho đến khi chủ của chị chết. Tôi có thể nhốt hai người rất kín đáo ở đây. Nếu không tin, chị cứ thử xúi cô ấy rút lời hứa lại, rồi chị sẽ có cơ hội được nhận định!

- Tôi sẽ không rút lại lời hứa - Catherine nói - tôi sẽ lấy cậu ấy, ngay trong giờ này, nếu như tôi có thể sau đó đi đến khu ấp Thrushcross. Ông Heathcliff, ông là một kẻ độc ác, nhưng ông không phải là một con quỹ dữ, và qua sự ranh mãnh của ông, ông vẫn không thể tàn phá hạnh phúc của tôi được. Nếu bố tôi nghĩ rằng tôi bỏ ông ấy có mục đích, và nếu ông ấy chết trước khi tôi trở về nhà, liệu tôi còn có thể chịu đựng được mà sống không? Tôi không còn than khóc nữa, nhưng tôi sẽ quỳ gối ở đây, trước mặt ông và sẽ không đứng dậy. Tôi sẽ không rời mắt tôi khỏi ông cho đến khi ông nhìn lại tôi! Không, không được quay mặt đi như thế! Hãy nhìn đây! Ông sẽ thấy là không có gì khích động ông cả. Tôi không căm ghét ông. Tôi không giận ông khi ông đánh tôi. Ông đã bao giờ yêu ai trong cuộc đời của ông chưa? ***Chưa bao giờ chứ***? Ôi, ông phải nhìn lấy một lần đi, ông ạ. Tôi đau khổ lắm, vậy mà ông không thể nào lại không thương xót cho tôi sao!

- Hãy buông những ngón tay thằn lằn của người xê ra, kẻo ta đá cho bây giờ! - Heathcliff hét lên, đẩy cô ấy một cách thô bạo - thà ta bị một con rắn ôm ta còn hơn. Làm thế quái nào mà ngươi dám mơ đến chuyện nịnh bợ ta cơ chứ? ***Ta ghê tởm ngươi***!

Hắn nhún vai thật ra là hắn rùng mình tựa như da hắn sởn gai ốc lên vì sự căm ghét. Hắn ngồi lại ghế trong khi đó tôi đứng lên, mở miệng định chửi bới té tát, nhưng chưa nói hết câu đầu thì đã ngậm miệng lại trước lời đe dọa sẽ bị nhốt vào phòng riêng nếu tôi còn thốt lên một tiếng động nào. Trời đang tối dần, chúng tôi nghe thấy có tiếng động ở cổng vườn. Hắn chạy bổ ra liền. Hắn vẫn còn khôn ngoan chán, trong lúc chúng tôi lại mất hết trí khôn. Giữa hai người có cuộc nói chuyện kéo dài độ hai hay ba phút, rồi hắn quay lại một mình.

- Chắc đó là người anh họ Hareton của cô đấy - tôi nhận xét với Catherine - mong sao cậu ấy đến. Có khi cậu ấy đứng về phía chúng ta đấy, ai mà biết

được?

- Có ba tên gia nhân ở bên ấp được phái đến tìm các người đấy - Heathcliff nói, nghe lỏm được điều tôi nói - nhẽ ra chị nên mở cái cửa sổ mắt cáo kia mà gọi thật to vào, nhưng tôi thề là con nhỏ này sẽ rất vui nếu chị không gọi. Chắc chắn là cô ấy vui vẻ nghe lời ở lại.

Khi biết mình đã để lỡ dịp, cả hai chúng tôi trút hết cả sự đau khổ không sao kiềm chế nổi và hắn cứ để mặc cho chúng tôi gào khóc cho đến tận chín giờ. Sau đó hắn ra hiệu cho chúng tôi đi lên gác, qua nhà bếp, đến phòng của Zillah tôi thì thầm khuyên cô chủ làm theo. Có thể chúng tôi sẽ tính chuyện trốn qua cửa sổ kia hoặc lên một căn gác xép và đi ra ngoài bằng cửa mái. Tuy nhiên cửa sổ quá hẹp, giống như những cửa sổ dưới nhà, còn cửa lên gác xép khóa kín, chúng tôi không thể thực hiện ý đồ được. Thế là chúng tôi lại bị nhốt chặt như trước. Chúng tôi không ngả lưng. Cô Catherine choán vị trí ở bên cửa sổ và sốt ruột chờ cho trời sáng. Tôi năn nỉ thế nào để cô ấy đi nghỉ đi thì cũng chỉ nhận được câu trả lời bằng tiếng thở dài thầm kín. Tôi ngồi trên ghế, đu đưa, miệng nghiêm khắc đánh giá không biết bao lần mình sao nhãng nhiệm vụ và đến bây giờ tôi mới chợt nhận ra rằng chính mọi nỗi bất hạnh của chủ tôi đều nảy sinh từ chuyện đó. Nhưng tôi biết thực ra đâu có phải thế, và trong trí tưởng tượng của tôi trong cái đêm ảm đạm đó, thì lại thấy đúng là thế. Tôi nghĩ chính tội của Heathcliff còn nhẹ hơn của tôi.

Đến bảy giờ sáng thì hắn đến và hỏi cô Catherine đã dậy chưa. Cô ấy chạy ngay ra cửa và trả lời: "Rồi" hắn nói, "vậy thì được" và mở cửa kéo cô ấy ra ngoài. Tôi đứng dậy đi theo, nhưng hắn khóa cửa lại. Tôi đòi thả tôi ra,

- Hãy kiên nhẫn - hắn trả lời - tí nữa tôi sẽ cho người mang bữa sáng lên cho chị.

Tôi đấm thình thịch vào cánh cửa và lay then cài một cách giận dữ. Cô Catherine hỏi tại sao vẫn còn giam tôi, thì hắn trả lời tôi phải chịu đựng một tiếng đồng hồ nữa. Bọn họ bỏ đi. Tôi phải chịu cảnh đó thêm hai hay ba tiếng đồng hồ, và cuối cùng tôi nghe thấy có tiếng chân người, nhưng không phải của Heathcliff.

- Tôi mang cho chị thức ăn đây - tiếng người đó nói, mở cửa ra nào.

Tôi háo hức làm theo thì nhìn thấy Hareton đang khệ nệ bê chỗ thức ăn đủ cho cả ngày.

- Hãy cầm lấy - anh ta nói thêm - đẩy khay thức ăn vào tay tôi.

- Hãy nán lại một phút, tôi nói.

- Không được! - Anh ta nói to và lui khỏi, dẫu cho tôi có khẩn khoản giữ anh ta ở lại bằng những lời cầu nguyện mà tôi trút xuống anh ta.

Thế là tôi vẫn bị nhốt ở trong buồng suốt cả ngày hôm đó và cả đêm hôm sau, rồi tiếp đến hôm nữa và hôm nữa. Tất cả thảy năm đêm và bốn ngày tôi không được gặp ai ngoài Hareton, cứ mỗi sáng một lần. Anh ta đúng là một cai ngục mẫu mực; vừa gắt gỏng, vừa câm và điếc trước bất cứ một mưu đồ nào nhằm khơi dậy sự công bằng hay tình thương của anh ta.

CHƯƠNG 28

Vào sáng ngày thứ năm, đúng ra là vào chiều hôm đó, có một bước chân khác đang tiến lại, nhẹ và ngắn hơn. Lần này người đi vào là Zillah, quàng một chiếc khăn san màu hồng điều, trên đầu đội chiếc mũ lụa đen và khoác một rổ đựng gỗ liễu.

- Ủa chị Dean! - Cô ấy reo lên - Trời! Ở Gimmerton người ta đồn đại về chị. Tôi không tin, nhưng người ta nói là chị bị sa lầy ở đầm ngựa đen cùng với cô chủ, cho đến khi ông chủ đây nói với tôi là đã tìm thấy chị và sắp xếp để chị ở lại đây! Trời, chắc hẳn chị phải trôi lên trên một hòn đảo phải không? Thế chị ở trong cái xó đó bao lâu? Có phải ông chủ đây đã cứu chị không, hả chị Dean? Vậy mà chị không gầy đi đâu, không đến nỗi thảm hại lắm, chị nhỉ?

- Ông chủ nhà cô là một thằng đểu cáng! - Tôi đã trả lời - nhưng hắn sẽ không bao giờ trả lời cho việc đó được đâu. Hắn đâu cần phải bịa chuyện ra như thế. Đằng nào trước sau rồi cũng sẽ bị lột trần ra cơ mà!

- Chị nói gì vậy - Zillah hỏi - ông ta có bịa chuyện gì đâu. Trong làng họ đồn đại về việc chị bị lạc trong đầm lầy đấy chứ. Về đến nhà, tôi chạy đến chỗ Earnshaw và hỏi "này cậu Hareton, có chuyện gì lạ từ hôm tôi đi vắng. Thật tội nghiệp cho cô tiểu thư và chị Nelly Dean nhiệt tình đó". Cậu ta trừng mắt. Tôi lại cứ nghĩ cậu ấy chưa nghe thấy chuyện gì, nên tôi kể lại chuyện đồn đại đó. Ông chủ nghe được, chỉ mỉm cười một mình và nói, "Nếu bọn họ mà ở trong đầm lầy, thì lúc này họ đã rời khỏi nơi đó rồi, chị Zillah. Ngay lúc này nhà chị Nelly Dean đang trú ngụ trong buồng chị đấy. Chị có thể bảo chị ta chuồn cho nhanh khi chị đi lên đó nhé. Đây, cầm lấy chìa khóa. Đầu chị ta đọng toàn bùn lầy, nhẽ ra chị ta phải cao chạy xa bay về nhà, nhưng đằng này tôi lại phải ra tay cứu chị ta cho đến lúc chị ta tỉnh lại đấy. Chị bảo chị ấy về ấp ngay được rồi, nếu có thể được và mang hộ tôi bức thư nhắn là cô chủ sẽ đi theo về để kịp đưa ma ngài điền chủ".

- Cậu chủ Edgar chưa chết đấy chứ? - Tôi há hốc mồm hỏi - ôi chị Zillah, chị Zillah ơi!

- Không đâu, cứ ngồi xuống đã - chị ta trả lời - chị vẫn còn ốm đấy. Ông ấy chưa chết. Bác sĩ Kenneth nghĩ ông ấy có thể sống thêm một vài ngày nữa. Tôi gặp ông bác sĩ trên đường mà.

Tôi không ngồi xuống, mà vơ vội mũ và áo, rồi chạy xuống nhà, không bị ai ngăn cản nữa. Ngay khi bước vào nhà, tôi ngó quanh xem có ai để hỏi tin về cô Catherine. Nơi đó tràn ngập nắng, cửa ra vào mở toang, nhưng không thấy bóng một ai. Khi tôi còn đang ngập ngừng định bỏ đi ngay hay quay trở lại tìm cô chủ, thì có một tiếng ho khẽ khiến tôi ngoảnh về phía lò sưởi. Linton đang nằm một mình trên chiếc ghế, mút kẹo, theo dõi mọi cử chỉ của tôi bằng con mắt vô cảm.

- Cô chủ Catherine đâu? - Tôi nghiêm giọng hỏi nghĩ là mình có thể dọa để cậu ta thông báo khi thấy cậu ấy ngồi một mình. Cậu ta vẫn ngồi mút kẹo, tỏ ra không hay biết gì.

- Thế cô ta đi chưa? - Tôi hỏi.

- Chưa - cậu ta trả lời - cô ấy ở trên gác đấy, nhưng không được phép đi chúng tôi không cho phép cô ấy đi.

- Chú mày không cho phép cô ấy đi ư, hỡi tên ngốc còn hơi sữa kia? - Tôi kêu lên - chỉ cho tôi phòng của cô ấy ngay, kẻo tôi bắt cậu phải kêu lên đau đớn đấy.

- Bố tôi sẽ bắt chị phải kêu lên nếu chị định bén bảng đến đó - cậu ta trả lời - ông ấy bảo tôi không được mềm yếu với Catherine, cô ấy là vợ tôi, nên nếu cô ấy mà có ý định rời bỏ tôi thì thật là đáng hổ thẹn! Ông ấy nói cô ấy căm ghét tôi, muốn tôi chết để cô ấy được thừa hưởng tiền bạc của tôi, nhưng đừng có hòng. Và cô ấy sẽ không được về nhà đâu! Không bao giờ! Cô ấy có thể gào khóc và ốm đau như thế nào tùy thích.

Cậu ta ngồi lại chỗ cũ, nhắm mắt lại cứ như muốn ngủ.

- Cậu Linton - tôi nói tiếp - thế cậu quên tất cả những gì là lòng tốt của cô Catherine dành cho cậu vào mùa đông năm ngoái, khi cậu khẳng định cậu yêu cô ấy và khi cô ấy mang sách cho cậu đọc, hát cho cậu nghe và không biết bao nhiêu lần băng qua gió tuyết để đến gặp cậu sao? Có tối lỡ không đi được, cô ấy đã khóc, vì sợ cậu thất vọng. Lúc ấy cậu cảm thấy cô ấy tốt đối với cậu hàng trăm hàng nghìn lần, vậy mà giờ đây cậu lại tin vào những lời bịa đặt của bố cậu, mặc dù cậu biết là ông ấy căm ghét cả hai người! Cậu lại còn về hùa với ông ta để chống lại cô ấy. Liệu như vậy có phải lòng biết ơn quý giá không?

Khóe miệng của Linton xệ xuống. Cậu ta bỏ chiếc kẹo khỏi môi.

- Có phải là cô ấy đến khu Cao Nguyên Lộng Gió này cô ấy căm ghét cậu không? - Tôi nói tiếp - hãy nghĩ cho kĩ đi! Còn về việc tiền nong của cậu mà nói, cô ấy thậm chí còn không biết cậu sẽ có bao nhiêu. Cậu vừa nói là cô ấy ốm, thế mà cậu lại để cô ấy một mình trên đó, trong ngôi nhà xa lạ! Chính cậu là người đã cảm thấy khi bị bỏ rơi thì nó như thế nào! Cậu có thương xót cho những khổ đau của bản thân, mà cô ấy cũng cảm thấy thế cho cậu, nhưng cậu nào có thương xót cho những khổ đau mà cô ấy phải chịu đựng đâu! Tôi khóc, cậu Heathcliff, cậu thấy đấy, mà tôi cũng chỉ là một mụ già, đơn thuần là một người hầu. Chứ đằng này cậu lại cất giữ từng giọt nước mắt cho bản thân và nằm thật thoải mái ra thế kia sau những lần giả đò yêu thương là vậy và lấy lí do để dằn vặt tôn thờ cô ấy. Chà! Cậu là kẻ ích kỉ, vô lương tâm!

- Tôi không thể ở lại với cô ấy được - cậu ta bực mình trả lời - tôi sẽ không ở một mình. Cô ấy khóc như thế làm thế nào tôi chịu đựng nổi. Ngay cả tôi nói là tôi sẽ gọi bố tôi đấy, thế mà cô ấy có chịu nín đâu. Tôi đã gọi ông ấy một lần và ông ấy dọa sẽ bóp cổ cô ấy nếu cô ấy không câm mồm lại, nhưng cô ấy lại khóc ngay khi ông ấy rời khỏi phòng, cô ấy rền rĩ, đau buồn suốt cả đêm, mặc dù tôi thét lên bực mình vì không sao ngủ được.

- Thế ông Heathcliff có nhà không? - Tôi hỏi, nhận ra rằng tên chết tiệt này chẳng có quyền lực gì để cảm thông với những trận tra tấn tinh thần của người chị họ.

- Ông ấy ở ngoài sân - cậu ấy đáp - đang nói chuyện với ông bác sĩ Kenneth. Ông này nói là rút cục bác tôi sắp chết thật. Tôi phấn khởi lắm vì tôi sẽ là ông chủ ấp sau khi ông bác tôi chết. Catherine luôn miệng nói đó là nhà của cô ấy. Đó không phải là nhà của cô ấy!

Đó là của tôi. Bố tôi nói tất cả những gì cô ấy có đều là của tôi. Tất cả những quyển sách hay của cô ấy cũng là của tôi. Cô ấy nói là sẽ cho tôi những thứ đó, cả những con chim đẹp và con ngựa Minny của cô ấy, nếu tôi lấy được chìa khóa phòng của chúng tôi và để cô ấy đi. Tôi đã bảo cô ấy là cô ấy chẳng có gì để cho tôi cả. Tất cả những thứ đó đều là của tôi. Thế là cô ấy khóc và lấy một bức ảnh nhỏ từ trên cổ và nói rằng tôi sẽ phải có hai bức ảnh để trong một cái hộp bằng vàng, bên mặt này là ảnh của mẹ cô ấy, đó là bác của tôi, khi hai người còn trẻ. Đó là chuyện ngày hôm qua. Tôi nói đó cũng là của tôi và tôi giằng lấy từ cô ấy. Cô ấy ghê gớm quá đã đẩy tôi làm tôi đau. Tôi kêu thét lên khiến cô ấy sợ hãi cô ấy nghe thấy bố tôi đang đi lại, liền ngập đập gãy cái bản lề của cái hộp bẻ cái hộp ra làm đôi và đưa cho tôi ảnh của mẹ cô ấy, còn cái kia cô ấy định giấu đi, nhưng bố tôi đã hỏi có chuyện gì. Tôi liền giải thích. Ông ấy lấy ngay cái phần ảnh mà tôi có và ra lệnh cô ấy đưa nốt cái phần của cô ấy. Cô ấy không đồng ý, bố tôi liền đánh cô ấy ngã xuống và giật đứt cái dây chuyền rồi lấy chân giẫm lên.

- Thế cậu thấy cô ấy bị đánh có sướng không? - Tôi hỏi nhằm mục đích khích cậu ta nói:

- Tôi đã hấp háy mắt - cậu ta trả lời - thường ngày tôi hay hấp háy mắt nhìn bố tôi đánh con chó, hoặc con ngựa, thấy ông ấy đánh rất ác. Thoạt đầu tôi cũng thấy vui. Cô ấy đáng bị phạt vì đã đẩy tôi ngã. Nhưng khi bố tôi đi rồi, cô ấy bảo tôi đi ra cửa sổ và giương bên má bị rách bên trong cho tôi xem vì vập vào răng và miệng đầy máu. Sau đó cô ấy nhặt nhạnh những mảnh tấm ảnh, đến ngồi quay mặt vào tường và kể từ đó cô ấy không nói với tôi một câu nào. Đôi lúc tôi nghĩ cô ấy không nói được là vì bị đau. Tôi không muốn nghĩ như vậy. Nhưng cô ấy hư đốn quá, cứ lải nhải khóc, mặt trông nhợt nhạt và như điên dại, khiến tôi sợ cô ấy quá.

- Nhưng cậu có thể lấy được chìa khóa nếu cậu muốn chứ gì?- Tôi nói.

- Đúng thế, khi tôi đi lên gác - cậu ta đáp - nhưng lúc này tôi không thể nào đi lên gác được.

- Thế nó ở trong buồng nào - tôi hỏi.

- Ồ - cậu ta kêu lên - tôi không thể nói cho chị hay là nó để ở đâu! Đó là sự bí mật của chúng tôi. Không một ai kể cả Hareton hay Zillah lại được biết điều đó. Thôi, chị làm tôi mệt quá rồi! Chị đi đi! - Nói xong cậu ta quay mặt ngả lên cánh tay và nhắm mắt lại.

Tôi xét thấy tốt nhất là đi luôn, không cần gặp Heathcliff và sẽ mang đội ứng cứu từ khu ấp sang để cứu cô chủ. Khi về đến nơi, đám gia nhân nhìn thấy tôi thì họ vô cùng ngạc nhiên, vô cùng vui sướng. Lúc nghe tin cô chủ vẫn an toàn, thì hai ba người đã định chạy vội đến cửa buồng cậu Edgar để báo tin, nhưng tôi muốn đích thân làm điều đó. Cậu ấy thay đổi quá chừng, dù chỉ trong vài ngày! Cậu ấy nằm đó, một hình ảnh của đau buồn và cam chịu, chờ chết. Trông còn rất trẻ, mặc dù đã ba mươi chín tuổi, nhưng ai cũng chỉ tưởng tượng cậu ấy trẻ hơn ít nhất đến mười tuổi. Cậu ấy nghĩ đến Catherine khi thì thào tên cô ấy. Tôi chạm vào tay cậu ấy và nói:

- Catherine sẽ về cậu chủ ạ! - Tôi thì thầm - cô ấy vẫn sống khỏe mạnh. Chắc là đêm nay cô ấy sẽ có mặt ở nhà rồi.

Tôi run lên trước sự tác động đầu tiên của tin đó. Cậu ấy nhổm người dậy, nhìn háo hức quanh phòng, rồi lại nằm vật xuống ngất đi. Ngay khi tỉnh dậy tôi kể lại chuyến đi cưỡng bức và việc chúng tôi bị giam giữ ở khu cao nguyên. Tôi nói là Heathcliff đã bắt tôi phải đi vào nhà và điều đó hoàn toàn không đúng sự thật. Tôi nói rất ít về Linton, mà cũng không mô tả hành vi tàn bạo của bố cậu ta. Ý định của tôi là cố gắng hết sức không thêm thắt vẻ cay đắng vào cái li đã tràn đầy đau khổ của cậu ấy làm gì.

Cậu ấy đoán là một trong những mưu mô của kẻ thù là muốn giành lấy tài sản cá nhân, cũng như cả khu đất về cho con trai hắn, hay đúng ra là về cho bản thân hắn. Song tại sao hắn không chờ cho đến lúc cậu ấy qua đời luôn là nỗi phân vân của cậu chủ tôi, bởi vì cậu ấy có hay là cả hai bác cháu sẽ từ bỏ cõi đời này gần như cùng một lúc. Tuy nhiên cậu ấy cảm thấy nên sửa lại bản di chúc. Nhẽ ra để lại gia sản của Catherine cho cô ấy toàn

quyền sử dụng, cậu ấy quyết định đặt quyền đó vào tay những người ủy thác để cô ấy sử dụng nó cả đời, rồi sau khi cô ấy mất đi, con cái của cô ấy sẽ được hưởng, nếu cô ấy có con. Bằng cách đó, tài sản đó sẽ không rơi vào tay Heathcliff nếu Linton có chết.

Được lệnh cậu ấy tôi đi kiếm viên luật sư và bốn người khác được trang bị vũ khí còn dùng được đến đòi cô chủ về. Cả hai nhóm đều bị chậm chễ. Chỉ độc một anh gia nhân là người đầu tiên trở về. Anh ta nói luật sư Green đi vắng khi anh ta đến đó, nên anh ta phải đợi đến hai tiếng đồng hồ ông ấy mới về. Sau đó luật sư Green bảo anh ta là ông ấy có công chuyện trong làng phải làm, nhưng ông ấy sẽ có mặt ở khu ấp Thrushcross trước khi trời sáng. Nhóm bốn người kia về mà không có ai đi cùng. Họ về thông báo là cô Catherine bị ốm, đến mức không ra khỏi phòng được. Mà Heathcliff cũng không cho họ gặp cô ấy. Tôi mắng cho đám người ngu ngốc đó một trận, vì đi nghe theo câu chuyện bịa đó. Tôi không kể chuyện đó cho cậu chủ biết, mà đến lúc thanh thiên bạch nhật mới kéo cả đoàn sang khu cao nguyên, tấn công thật sự, trừ phi cô tù nhân được giao nộp cho chúng tôi một cách không ồn ào. Bố cô ấy sẽ gặp được cô ấy, tôi nguyện đi lại, cho dù tên ác quỷ kia có bị giết chết ngay trên bậc cửa nhà hắn trong khi tìm cách ngăn cản!

Thật may tôi không phải sang bên đó nên cũng tránh được phiền toái. Vào lúc ba giờ, tôi đi xuống nhà để lấy bình nước uống và còn đang cầm nó trên tay trong lúc đi ngang qua phòng thì nghe thấy có tiếng gõ cửa to ở cửa trước khiến tôi giật mình.

- Ồ, ông Green đấy! - Tôi nói tự trấn tĩnh lại - đúng là ông ấy đấy.

Nói xong, tôi định gọi người khác ra mở cửa nhưng tiếng gõ cửa lại vang lên, không to nhưng có vẻ thúc giục, nài nỉ. Tôi đặt bình nước lên lan can nhà và vội chạy ra mở cửa cho ông ta. Bên ngoài, trăng thu sáng vằng vặc. Không phải là ông luật sư. Cô chủ bé nhỏ dễ thương của tôi nhảy lên ôm chầm lấy cổ tôi khóc nức nở.

- Chị Ellen! Ôi chị Ellen! Bố em còn sống không?

- Còn! - Tôi reo lên - vâng thiên thần của tôi ơi, cậu chủ vẫn còn sống. Thật đội ơn Chúa, cô đã về với chúng tôi an toàn!

Dẫu cho thở không ra hơi, cô ấy muốn chạy thẳng một mạch lên gác vào buồng cậu chủ Linton, nhưng tôi buộc cô ấy phải ngồi xuống ghế và rót cho cô ấy cốc nước, lau mặt cho cô ấy và lấy tạp dề của mình bọc cho nó hồng hồng lên một chút. Rồi tôi nói phải đi trước báo cho cậu chủ là cô ấy đã về, đồng thời khẩn khoản xin cô ấy nói là sẽ hạnh phúc với cậu con trai nhà Heathcliff. Cô ấy trố mắt nhìn, nhưng khi hiểu ra ngay là tại sao tôi lại khuyên cô ấy nói dối như thế thì cô ấy cam đoan với tôi là sẽ không phàn nàn gì.

Tôi không thể chịu nổi khi nhìn cảnh hai cha con gặp nhau, nên tôi đứng bên ngoài cửa phòng độ mười lăm phút, rồi sau đó đi vào nhưng không giám lại gần giường. Tuy nhiên mọi việc đều diễn ra yên bình sự tuyệt vọng của cô Catherine cũng im ắng chẳng khác gì niềm vui của bố cô. Nhìn vẻ mặt của cô, cậu chủ cảm thấy yên lòng. Cậu chủ nhìn chăm chú vào nét mặt cô con gái với đôi mắt ngước lên, cố giãn ra vì ngây ngất.

Edgar đã chết trong hạnh phúc tột đỉnh. Ông Lockwood ạ, cậu chủ tôi chết như vậy đó. Hôn má con gái, ông thì thầm "bố đang đi đến với mẹ con đây, và con bé bỏng yêu quý ơi, rồi con cũng sẽ đến với chúng ta mà!" Và sau đó không bao giờ động đậy hay nói được nữa, nhưng vẫn nhìn tiếp với cái nhìn rạng rỡ, say mê đó, cho đến khi mạch đập ngừng lại lúc nào không biết và hồn lìa khỏi xác. Không ai nhận biết chính xác là cậu ấy đã mất vào lúc nào, vì không thấy cậu ấy vật vã một chút nào.

Không hiểu cô Catherine đã khóc hết nước mắt hay là nỗi đau đớn quá nặng nề khiến cho chúng tôi không thể trào ra được. Cô ấy ngồi đó, hai mắt khô khốc cho đến khi mặt trời mọc, rồi cho đến tận trưa và chắc có lẽ sẽ ngồi như thế mà suy tưởng mãi bên giường người chết nếu như tôi không nài nỉ cô ấy ra ngoài nghỉ đôi chút. Thật cũng may là tôi đã dụ cô ấy ra khỏi đó, vì lúc đang ăn cơm thì ông luật sư xuất hiện sau khi đã đến khu Cao Nguyên Lộng Gió để nhận chỉ thị của hắn là sẽ phải xử sự ra sao. Ông ta đã bán mình cho Heathcliff và đó là nguyên nhân ông ta đã trì hoãn việc phải đến ngay theo lời triệu của cậu chủ tôi. May thay, sau khi con gái cậu ấy trở về

nhà, thì cậu ấy cũng không còn phải bận tâm suy nghĩ gì đến việc trần ai nữa.

Ông Green tự nhận mình có quyền ra lệnh mọi thứ và mọi người ở nơi này. Ông ấy ra lệnh cho tất cả gia nhân, trừ tôi, phải thôi việc. Nhẽ ra hắn còn định đưa cái quyền được ủy thác lên đến mức khăng khăng không cho chôn cậu Edgar bên cạnh vợ mình, mà là chôn cậu ấy trong nghĩa trang cùng với gia đình. Tuy nhiên đã có di chúc ngăn chặn điều đó, ngoài ra tôi cũng đã lớn tiếng phản đối bất cứ một sự vi phạm những lời hướng dẫn trong bản di chúc đó. Đám tang được tổ chức vội vã. Cô Catheine lúc này là phu nhân Linton Heathcliff, được phép ở lại khu ấp cho đến khi thi hài của bố mình rời khỏi đây.

Cô ấy kể cho tôi nghe rằng cuối cùng sự đau đớn của cô ấy đã thôi thúc Linton đánh liều giải thoát cho cô ấy. Cô ấy nghe thấy có tiếng những người tôi phái đến đang lớn tiếng cãi nhau ở ngoài cửa, nên cô ấy hiểu ý nghĩa câu trả lời đó của Heathclliff. Điều đó đã dồn cô ấy đến chỗ tuyệt vọng. Ngay sau khi tôi đi khỏi đấy thì Linton được đưa lên một phòng nhỏ trên gác. Cậu ta trở nên hoảng hốt đi tìm chiếc chìa khóa trước khi bố cậu ta quay trở lại. Cậu ta đã khôn ngoan mở khóa ra, rồi vặn lại mà không khóa cửa. Khi đi ngủ, cậu ta đã van vỉ được ngủ cùng Hareton và yêu cầu đó đã được chấp thuận, chỉ cho riêng lần đó thôi. Catherine đã lẻn trốn ra ngoài trước khi trời sáng. Cô ấy không dám đi ra ở cửa chính vì sợ chó đánh động, nên cô ấy đi vào những phòng trống không và kiểm tra các cửa. Thật may là cô ấy đã vào ngay phòng của mẹ mình ngày trước, nên cô ấy đã lẻn qua cửa sổ mắt cáo một cách dễ dàng, ra ngoài sân bằng cách tụt xuống từ trên cây lãnh sam gần đó. Kẻ đồng lõa với cô đã bị phạt vì đã can dự vào việc tẩu thoát, dẫu cho đó chỉ là những mẹo rụt rè.

CHƯƠNG 29

Buổi tối sau đám tang, cô chủ và tôi ngồi trong thư viện, lúc thì thầm ngầm suy nghĩ một cách buồn rầu về sự tổn thất, mà một trong hai chúng tôi trông thật tuyệt vọng, lúc thì đánh bạo dự đoán trương lai mù mịt.

Chúng tôi đều đi đến nhất trí là số phận tốt đẹp nhất có thể chào đón cô Catherine là việc được phép ở tiếp khu ấp, ít nhất trong lúc Linton còn sống, trong khi đó cậu ta có thể được phép sang đây với cô ấy và tôi vẫn là quản gia. Như thế sẽ là một sắp xếp vô cùng thuận lợi nên khó cho chúng tôi hi vọng có được. Tuy nhiên tôi vẫn hi vọng và tươi tỉnh hẳn lên trước viễn cảnh giữ được chỗ ở, việc làm và nhất là cô chủ yêu quý của mình, thì ngay lúc ấy có một gia nhân, một trong những người bị đuổi việc, nhưng vẫn còn nấn ná chưa đi, chạy bổ vào nhà và nói "con quỷ Heathcliff" đang đi qua sân đấy, nên liệu anh ta có phải khóa trái cửa không?

Nếu lúc đó mà chúng tôi có đủ sức ra lệnh làm thế thì cũng không kịp. Hắn không cần giữ lễ nghi gõ cửa hoặc thông báo tên mình, mà với tư cách là ông chủ cứ thế đi thẳng vào, không nói một lời. Tiếng của người đến thông báo đã khiến hắn hướng ngay về phía thư viện. Hắn đi vào và ra lệnh cho người thông báo đi ra, rồi hắn đóng cửa lại.

Vẫn là căn phòng mà hắn đã được đưa vào với tư cách là khách cách đây mười tám năm, vẫn ánh trăng chiếu qua cửa sổ vẫn cảnh mùa thu ấy ở bên ngoài. Chúng tôi chưa thắp nến, nhưng cả căn phòng vẫn hiện lên lờ mờ, thậm chí vẫn còn nhìn thấy những bức chân dung trên tường - đó là cái đầu đẹp lộng lẫy của bà chủ Linton, là bộ mặt thanh tú của ông chồng bà. Heathcliff đi về phía lò sưởi. Thời gian cũng không thay đổi con người hắn. Vẫn là con người đó với bộ mặt đen, hơi vàng bủng và điềm tĩnh hơn, thân hình hắn có lẽ nặng thêm đến vài chục cân, ngoài ra chẳng có gì thay đổi lắm. Catherine đứng dậy, toan mở lao ra ngoài khi nhìn thấy hắn.

- Đứng lại! - Hắn nói, tóm lấy cánh tay cô - không còn chạy chốn được nữa đâu! Thế cô định đi đâu bây giờ? Tôi đến tìm cô về đây và hi vọng cô sẽ là đứa con biết vâng lời mà làm tròn bổn phận và đừng có xúi dục con trai tôi không biết vâng lời đấy nhé. Tôi đã phân vân không biết trừng phạt nó thế nào khi phát hiện ra vai trò của nó trong vụ việc này. Nó mỏng manh như tàu lá, chỉ búng một cái là rách nát ra. Nhưng nếu cô mà nhìn thấy bộ mặt nó, cô sẽ nhận ra là nó bị trừng phạt thật thích đáng! Tối hôm kia tôi có cho nó xuống nhà, chỉ đặt nó ngồi lên ghế và sau đó không bao giờ chạm đến nó. Tôi bảo Hareton đi ra ngoài, để mặc hai cha con chúng tôi trong phòng. Sau hai tiếng đồng hồ, tôi gọi lão Joseph bế nó lên nhà, và kể từ đó sự hiện diện của tôi có tác dụng mạnh lên thần kinh nó như một bóng ma. Tôi cho rằng nó sẽ luôn nhìn thấy tôi, dẫu cho tôi không ở gần nó. Hareton nói với tôi là đang đêm nó chồm dậy và kêu thét hàng giờ đồng hồ liền, gọi cô đến che chở nó thoát khỏi tôi, nên dẫu cho cô có yêu mến tình lang quý hóa của cô hay không, cô vẫn phải đến, vì nó hiện nay là mối quan tâm chăm sóc của cô. Tôi giao phó mọi quan tâm của tôi đối với nó cho cô đấy.

- Tại sao không để cho Catherine tiếp tục ở đây? - Tôi nài nỉ - và cho cậu Linton sang ở bên này. Vì ông ghét cả hai, ông có nhớ nhung gì họ đâu. Họ chỉ tổ gây phiền toái hằng ngày cho trái tim độc ác của ông mà thôi.

- Tôi đang tìm một người thuê khu ấp này - hắn trả lời - mà nói thật tôi muốn các con tôi ở bên mình. Với lại cô này ăn rau nào thì phải rào giậu ấy chứ. Tôi đâu có định chăm bẵm nó trong nhung lụa, rong chơi trong khi thằng Linton nó chết đi. Thôi nhanh tay chân chuẩn bị đi nào. Đừng có buộc ta phải cưỡng bức ngươi đấy.

- Tôi sẽ đi - Catherine nói - Linton là tất cả những gì tôi có để yêu trên thế gian này, và dẫu ông đã làm những gì có thể khiến cậu ấy căm ghét tôi và để tôi căm ghét cậu ấy, nhưng ông ấy vẫn không sao buộc chúng tôi phải ghét nhau! Mà tôi thách ông hành hạ cậu ấy khi tôi ở bên đó và tôi thách ông dọa được tôi đấy!

- Nhà ngươi là một kẻ bênh vực khoác lác - Heathcliff trả lời - nhưng ta không thích nhà ngươi khỏe đủ để hành hạ nó đâu. Nhà ngươi sẽ được hưởng đến tận cùng sự đau khổ. Không phải là ta làm cho nó căm ghét

ngươi. Việc nhà ngươi chạy trốn và những hậu quả của việc đó khiến cho nó cảm thấy cay đắng như ngậm bồ hòn, nên đừng có mong gì được cảm ơn về sự tận tụy cao thượng này của ngươi đâu. Ta được nghe thấy nó tô vẽ nên một bức tranh thật tuyệt cho cô hầu Zillah về những gì nó muốn làm nếu như khỏe mạnh như ta. Khi đã có sẵn khuynh hướng thì chính sự yếu đuối của nó sẽ mài sắc trí khôn để tìm ra một cái gì đó thay thế cho sức mạnh chứ.

- Tôi biết cậu ấy tính tình xấu xa - Catherine nói - cậu ấy là con trai ông. Nhưng tôi lấy làm mừng là mình đã có được đức tính tốt hơn để tha thứ cho những tật xấu đó. Hơn nữa tôi biết cậu ấy yêu tôi và cũng vì lí do đó mà tôi yêu cậu ấy. Ông Heathcliff, ông làm gì có ai yêu ông cơ chứ. Nên dẫu cho ông có làm cho chúng tôi đau khổ thế nào chăng nữa, chúng tôi vẫn sẽ trong ý nghĩ tìm cách phục thù sự tàn ác của ông nảy sinh từ chỗ ông còn khốn khổ hơn cả chúng tôi! Ông đau khổ lắm phải không? Giống như quỷ dữ, ông cô độc và ghen ghét như vậy phải không? Không ai yêu ông, không ai thèm rơi một giọt nước mắt khi ông chết đâu! Tôi có muốn là con người như ông!

Catherine nói với một vẻ đắc thắng, nhưng buồn. Cô ấy dường như đã quyết định hòa mình vào gia đình tương lai của cô và từ những đau buồn của kẻ thù, cô ấy muốn rút ra một niềm vui.

- Nhà ngươi sẽ thấy hối tiếc khi cứ huyên hoang như thế ngay bây giờ - bố chồng cô đã nói - nếu ngươi còn đứng đó thêm một phút nào. Thôi biến đi, đồ phù thủy, chuẩn bị khăn gói đi.

Cô ấy rụt người lại, vẻ khinh bỉ. Trong khi vắng mặt cô ấy, tôi bắt đầu van vỉ được thay thế cô hầu Zillah ở khu cao nguyên, nhưng hắn không nghe. Hắn bảo tôi im, và lần đầu tiên hắn liếc mắt quanh phòng, nhìn lên những bức ảnh. Sau khi ngắm kĩ ảnh bà chủ Linton hắn nói:

- Ta sẽ mang cái ảnh đó về bên nhà. Không phải vì ta cần nó mà là… hắn quay ngoắt lại lò sưởi và nói tiếp với cái vẻ mà tôi thấy không tìm được từ nào hay hơn, tôi đành gọi đó là một nụ cười - tôi sẽ kể cho chị nghe tôi đã làm gì ngày hôm qua! Tôi đã thuê được lão bõ nhà thờ, kẻ đã đào huyệt cho

Linton, xúc chỗ đất khỏi nắp quan tài của cô ấy và tôi đã mở quan tài ra. Khi lại nhìn thấy dung nhan của cô ấy, tôi đã chợt nghĩ thà mình cứ ở lại đấy luôn cho rồi. Vẫn là khuôn mặt nàng như ngày nào! Lão có đẩy tôi nhúc nhích đi cũng còn nhọc, nhưng khi lão nói là cái xác đó sẽ biến dạng nếu có không khí tràn vào, thế là tôi nậy rời một bên quan tài và phủ đất lên, nhưng có phải bên mé thằng cha Linton đâu, đồ chó chết đó! Tôi mong sao hắn được hàn trong chì cho rồi. Tôi liền đút tiền cho lão bõ để kéo thằng cha đó ra khi tôi đặt được vào đó và rút cả bên mép áo quan của hắn ra. Tôi sẽ sắp xếp việc đó được mà, rồi khi Linton mà có ngó đến chúng tôi, hắn sẽ không biết đến ai với ai nữa!

- Ông độc ác quá, ông Heathcliff ạ! - Tôi kêu lên - thế ông không thấy xấu hổ khi đi quấy rầy người chết sao?

- Tôi chẳng quấy rầy ai cả, chị Nelly ạ - hắn trả lời - tôi chỉ muốn tạo cho mình một chút thoải mái thôi. Thế là giờ đây tôi đã dễ chịu gấp bao lần rồi, và chị sẽ có cơ hội tốt hơn là giữ dịt tôi dưới ba thước đất khi tôi nằm ở đó. Quấy rầy cô ấy chăng? Không đâu! Chính cô ấy đã quấy rầy tôi cả ngày lẫn đêm, không ngừng trong suốt mười tám năm trời, một cách không hối tiếc cho đến tận đêm hôm qua. Và cũng vào đêm hôm qua tôi cảm thấy bình yên. Tôi nằm mơ mình đang ngủ giấc ngủ cuối cùng bên cạnh người nằm đó, trái tim tôi ngừng đập và má tôi lạnh cứng áp vào má cô ấy.

- Thế nếu bà ấy mà tan thành đất, hay còn tồi tệ hơn thế, vậy lúc ấy ông vẫn sẽ còn mơ thấy chứ? - Tôi nói.

- Tôi sẽ tan cùng cô ấy và lại còn cảm thấy hạnh phúc hơn! - Hắn trả lời - thế chị tưởng tôi sợ sự thay đổi theo kiểu đó lắm sao? Tôi đã mong một sự cải biến như vậy khi nhắc nắp quan tài lên, nhưng tôi sẽ còn hài lòng hơn nếu việc đó không bắt đầu cho đến khi tôi cùng can dự vào. Vả lại nếu tôi không xác nhận được một ấn tượng rõ rệt về những đường nét vô hồn của cô ấy, chắc cảm giác kì lạ đó đã khó mà xóa nhòa đi được. Nó bắt đầu đến kì lạ. Chị biết đấy, tôi như điên dại sau cái chết của cô ấy và vĩnh viễn về sau này từ lúc bình minh lên cho đến lúc hoàng hôn xuống, tôi luôn cầu nguyện cho cô ấy được trở về với tôi về mặt tâm linh. Tôi tin mãnh liệt vào hồn ma. Tôi có lòng tin rằng hồn ma có thể và đã tồn tại giữa chúng ta! Hôm mà

chôn cất cô ấy, có tuyết rơi đấy thôi. Đến tối tôi đã đi ra nghĩa địa. Gió thổi ảm đạm như là tiết trời đông. Mọi vật xung quanh đều quạnh quẽ. Tôi không sợ cái anh chồng ngu xuẩn của cô ấy lại lang thang ở chốn hẻo lánh này muộn đến thế được. Còn những người khác họ hơi đâu mà họ vác xác đến chốn đó. Có một mình và với ý thức được giữa tôi và cô ấy chỉ bị ngăn bởi hai thước đất đắp xôm xốp kia, nên tôi tự nhủ: "Mình sẽ bế cô ấy trong cánh tay một lần nữa! Nếu cô ấy có lạnh cóng, thì cũng là do gió phương bắc làm mình lạnh thôi, còn nếu cô ấy không động đậy thì chắc là cô ấy đang ngủ". Tôi lấy một cái xẻng trong nhà kho và bắt đầu ra sức đào bới và xẻng động vào quan tài nghe đến cộc một cái. Tôi bỏ xẻng và lấy hai bàn tay ra đào bới, gỗ ván bắt đầu nứt toác ra quanh những đinh ốc. Tôi sắp đạt được mục tiêu thì dường như có tiếng ai đó cúi người xuống thở dài bên trên, gần ngay miệng huyệt. Tôi lẩm bẩm, "ước gì mình nậy được cái này ra và họ xúc đất đắp lên cả hai chúng tôi cho xong!" Và thế là tôi ra sức mà giật thật mạnh hơn. Lại còn tiếng thở dài, ngay sát bên tai tôi. Tôi dường như cảm thấy hơi thở ấm lấn át cả cơn gió mang nặng mưa tuyết. Tôi biết là không có một sinh vật nào bằng xương bằng thịt quanh quẩn ở đó cả, nhưng rõ ràng là có một thân người thực trong bóng tối, mặc dù nhìn không rõ, cho nên tôi lại dám chắc là Cathy đã có mặt ở đó, không phải bên dưới tôi, mà là ở trên mặt đất. Một cảm giác nhẹ nhõm chợt đến, lan từ tim tôi đến khắp tứ chi. Tôi liền bỏ công việc khổ sai và trở nên dễ chịu ngay, không nói nên lời. Cô ấy ở bên tôi mãi cho đến khi tôi lấp lại huyệt và đã dẫn đường cho tôi về nhà. Chị cứ việc cười tôi đi, nhưng tôi tin chắc là mình đã trông thấy cô ấy ở đó. Tôi tin là cô ấy ở bên tôi và tôi không thể nào lại không nói chuyện với cô ấy. Khi về đến khu Cao Nguyên, tôi háo hức chạy đến cửa. Cửa cài then chặt. Tôi lại nhớ đến lời thằng cha Earnshaw chết tiệt và vợ tôi đã ngăn không cho tôi vào. Tôi nôn nóng nhìn quanh, cảm thấy cô ấy ở bên mình. Tôi ***gần như*** đã được gặp cô ấy, vậy mà ***không sao*** tìm thấy cô ấy! Lúc ấy tôi cảm thấy suốt ruột quá, do vô cùng khao khát và cầu mong nhìn thấy cô ấy, dù chỉ thoáng qua! Nhưng không được. Cô ấy hiện lên vẫn như ngày nào khi còn sống, hiển hiện là một quỷ dữ đối với tôi! Và kể từ đó trở đi, có lúc nhiều có lúc ít, tôi đã trở thành trò đùa cho sự tra tấn không sao chịu nổi! Thật khủng khiếp… tôi cứ phải căng thần kinh ra như vậy, cứ như chúng mà không dai như ruột mèo, thì chắc hẳn đã rã rời ra như thần kinh của Linton rồi. Tôi ngồi trong nhà với Hareton, dường như khi đi ra ngoài tôi đều gặp cô ấy, khi tôi đi ra đầm lầy, tôi cũng gặp cô ấy đi lại.

Khi tôi từ nhà đi ra, tôi chỉ muốn rảo bước quay trở lại. Cô ấy hẳn phải ở đâu đó trong khu Cao Nguyên này, tôi chắc là thế! Rồi khi tôi ngủ trong phòng cô ấy, tôi bị đánh đuổi ra, nên tôi không sao nằm ở đó được. Trong giây lát, tôi nhắm mắt lại thì nhìn thấy cô ấy hoặc ở bên ngoài cửa sổ hoặc đang đẩy những chiếc bình phong, hoặc đi vào phòng, thậm chí còn đặt cái đầu đáng yêu của cô ấy lên chiếc gối mà cô ấy vẫn dùng lúc còn nhỏ. Tôi phải mở mắt ra. Và cứ thế tôi mở mắt ra và nhắm mắt lại không biết bao nhiêu lần trong một đêm, luôn ở trong tình trạng tuyệt vọng! Điều đó đã hành hạ tôi! Đôi lúc tôi rên lên đau đớn cho đến khi lão Joseph vào lại đó rõ ràng đã tin rằng lương tâm tôi đang bị cắn rứt ghê gớm. Giờ đây, kể từ lúc tôi gặp cô ấy, tôi thấy thanh thản hơn. Trong suốt mười tám năm qua, tôi đã bị lôi cuốn bằng một niềm hi vọng ám ảnh như một bóng ma thật chẳng khác gì đó là cách kì lạ giết mình chết dần chết mòn!

Heathcliff ngừng lời và lau trán; tóc bám chặt vì đẫm mồ hôi, mắt hắn dán vào những hòn than hồng trong bếp lửa, lông mày không nhíu lại, mà dướn lên sát tận thái dương, làm bớt đi vẻ mặt nghiêm nghị của hắn, nhưng lại tạo ra một vẻ mặt trông lo lắng đến lạ và diện mạo đau đớn vì căng thẳng thần kinh hướng về một chủ đề đầy cuốn hút. Hắn như chỉ nửa muốn nói với tôi, nhưng tôi im lặng vì tôi không thích nghe hắn nói chuyện! Một lát sau, hắn lại ngắm nghía bức ảnh, hạ xuống và đặt nó lên chiếc ghế tràng kỉ để được ngắm nó ở một địa thế tốt hơn. Trong lúc còn đang đắm đuối suy tư như vậy thì Catherine đi vào, tuyên bố là cô ấy đã sẵn sàng khi đóng xong cương ngựa cho cô ấy.

- Thôi ngày mai đưa nó sang cũng được - Heathcliff nói với tôi, rồi quay lại cô chủ và nói thêm - nhà ngươi cần gì phải dùng đến ngựa. Buổi chiều tối đẹp thế này, mà cần gì đến ngựa ở khu Cao Nguyên Lộng Gió cơ chứ, vì muốn đi đâu thì cứ cuốc bộ là ổn. Nào, ta đi thôi.

- Tạm biệt Ellen! - Cô chủ bé nhỏ của tôi lí nhí nói. Cô ấy hôn tôi mà đôi môi lạnh như đá - chị hãy đến chơi với em nhé, đừng quên đấy.

- Không việc gì phải làm thế chị Dean! - Người cha mới của cô ấy nói - khi nào tôi cần nói chuyện với chị, tôi sẽ sang đây. Tôi không muốn chị xoi mói việc nhà tôi đâu.

Hắn ra hiệu cho cô ấy đi trước. Cô ấy vừa làm theo, vừa ngoảnh lại nhìn khiến lòng tôi đau như dao cắt. Tôi đứng ở cửa sổ nhìn theo họ đi xuôi xuống khu vườn. Heathcliff ngoắc cánh tay của hắn vào cánh tay cô ấy, mặc dù thoạt tiên cô ấy rõ ràng là phản đối. Hắn sải bước dài, giục cô ấy đi nhanh xuống con đường và rồi họ mất hút trong lùm cây.

CHƯƠNG 30

Tôi có đi thăm khu Cao Nguyên, nhưng không gặp cô ấy kể từ khi cô ấy rời khỏi đây. Lão Joseph đứng lăm lăm giữ cửa khi tôi hỏi thăm cô ấy và lão không để tôi vào nhà. Lão nói Linton bận và ông chủ không có nhà. Cô hầu Zillah có kể cho tôi nghe đôi điều về những diễn biến ở đó, nếu không tôi cũng chẳng biết ai mất ai còn. Cô ta bảo cô Catherine hỗn hào và có vẻ không ưa cô chủ. Qua câu chuyện tôi đoán vậy. Lúc mới đến cô Catherine có yêu cầu cô hầu Zillah giúp đỡ, nhưng Heathcliff đã bảo người hầu đi làm việc của mình và để cho cô con dâu của hắn tự liệu lấy. Zillah liền tuân lời ngay. Đúng là một mụ ích kỉ đầu óc hẹp hòi. Catherine vốn tính còn trẻ con nên tỏ ra bực mình trước sự thờ ơ đó. Cô ấy trả đũa bằng cách tỏ rõ sự khinh bỉ và như vậy đã đẩy người thông báo tin của tôi sang hàng ngũ của kẻ thù cho an toàn, cứ như cô ấy đã làm điều gì tệ hại đối với cô chủ. Tôi có nói chuyện lâu với Zillah cách đây khoảng sáu tuần, trước khi ông đến mấy ngày, khi chúng tôi gặp nhau trong khu đầm lầy. Và sau đấy là câu chuyện cô ấy kể cho tôi nghe.

"Việc đầu tiên mà cô Linton làm" cô Zillah nói "khi đến khu Cao Nguyên là chạy ngay lên gác, chẳng cần chào tôi và ông Joseph, cô ấy đóng trái cửa phòng Linton lại và ở đó cho đến sáng. Sau đó trong khi ông chủ và Earnshaw đang ăn sáng, cô ấy bước vào, run rẩy hỏi liệu có cho đi gọi bác sĩ được không. Cậu em họ của cô ấy ốm nặng.

"Chúng tôi biết rồi!" Heathcliff trả lời "nhưng mạng sống của nó có đáng một xu đâu mà ta phải tốn kém với nó chứ".

"Nhưng tôi không biết xoay xở ra sao" cô ấy nói; "nếu không có ai giúp tôi thì cậu ấy chết mất".

"Đi ra khỏi phòng đi" hắn gào lên "và đừng có bao giờ để ta nghe thấy một lời nào về nó đấy nhé! Không có ai ở đây quan tâm đến điều gì xảy ra với

nó. Nếu nhà ngươi quan tâm thì hãy chăm sóc nó đi, còn nếu không, thì khóa trái nó lại và để mặc nó đấy".

"Thế rồi cô ấy quấy nhiễu tôi. Tôi bảo với cô ấy là tôi đã khổ và chán mọi điều rồi. Ai cũng có việc của người ấy, và nhiệm vụ của cô ấy là chăm sóc Linton. Heathcliff đã bảo tôi giao việc lao động đó cho cô ấy.

"Tôi cũng không biết là hai người xoay sở ra sao. Tôi tưởng tượng ra là cậu ấy sợ hãi lắm và luôn mồm than khóc cả ngày lẫn đêm. Còn cô ấy thì hầu như chẳng được nghỉ một tí nào, vì qua khuôn mặt trắng bệch và hai mắt sưng húp lên là có thể đoán được. Cô ấy thỉnh thoảng vào nhà bếp, mắt cứ ngơ ngơ ngác ngác như người mất hồn, có vẻ như cầu xin được giúp đỡ, nhưng tôi không đời nào lại đi làm trái lời ông chủ cả. Tôi chẳng bao giờ dám trái lời ông ấy, chị Dean ạ. Và mặc dù tôi biết nếu không đi gọi bác sĩ Kenneth là sai, nhưng đó không phải là việc của tôi, hơi đâu mà khuyên bảo hay phàn nàn. Mà tôi luôn tránh can dự vào. Có một đôi lần sau khi chúng tôi lên giường ngủ, tình cờ thế nào tôi lại đi mở cửa ra và thấy cô ấy đang ngồi khóc trên đầu cầu thang. Nhưng tôi vội đóng cửa lại vì sợ mình xúc động lại đi nhúng tay vào. Lúc ấy tôi thương cô ấy, nhưng tôi lại không muốn mất việc, chắc chị hiểu cho!

"Cuối cùng, một đêm cô ấy đánh liều đi vào phòng tôi, khiến tôi sợ hết cả hồn vía, nói:

"Hãy bảo với ông Heathcliff là con trai ông ấy đang hấp hối. Lần này thì tôi tin chắc là thế. Chị hãy dậy ngay và bảo cho ông ta biết!"

"Sau khi nói xong, cô ấy bỏ đi. Tôi nằm yên đến mười lăm phút, nghe ngóng và run lên. Không có động tĩnh gì. Cả ngôi nhà vẫn yên ắng.

"Cô ấy lại lầm rồi" tôi tự bảo "cậu ấy đã vượt qua được rồi cơ mà. Mình không cần phải quấy rầy họ làm gì" và tôi lại lăn ra ngủ nhưng giấc ngủ của tôi lại bị phá rối lần thứ hai khi có tiếng chuông réo gay gắt. Nhà chúng tôi chỉ có một cái chuông, dành cho Linton. Ông chủ gọi tôi chạy lại xem có chuyện gì và thông báo cho hai người rằng cậu Linton không được gây tiếng ồn một lần nữa.

“Tôi truyền đạt lại lời nhắn của cô Catherine. Ông ấy văng tục và trong một vài phút đi ra tay cầm một cây nến sáng và tiến về phòng của hai người. Tôi đi theo. Cô Heathcliff đang ngồi bên cạnh giường, hai tay ôm đầu gối. Ông bố chồng đi lên và giơ ngọn nến gần mặt Linton, nhìn, rồi sờ. Sau đó ông ấy quay lại phía Catherine.

“Nào… Catherine - ông ấy nói - ngươi cảm thấy thế nào?”

“Cô ấy lặng câm”.

“Ngươi cảm thấy thế nào” hắn nhắc lại.

“Cậu ấy ổn, còn tôi được giải phóng” cô ấy trả lời, “nhẽ ra tôi phải cảm thấy khỏe nhưng “cô ấy nói tiếp với nỗi cay đắng không thể giấu nổi, “ông đã để tôi lại một mình chống chọi với cái chết trong một thời gian quá lâu, đến nỗi tôi chỉ cảm thấy và chứng kiến cái chết thôi! Tôi cảm thấy như mình chết ấy!”

“Mà trông cô ấy như thế thiệt! Tôi đưa cho cô ấy một ít rượu vang. Hareton và lão Joseph choàng tỉnh dậy trước tiếng chuông rung và tiếng chân người, và lúc này khi nghe được một cuộc nói chuyện của chúng tôi ở bên ngoài, họ đi vào. Tôi nghĩ là Joseph mừng lắm vì đã thoát khỏi cậu Linton. Hareton giường như có vẻ hơi băn khoăn, mặc dù anh ta bận ngắm Catherine hơn là nghĩ đến cậu Linton. Nhưng ông chủ bảo cậu ta đi về ngủ tiếp, tỏ ra không cần anh ta giúp. Sau đó ông ấy bảo lão Joseph chuyển cái xác sang phòng ông ấy và ra lệnh cho tôi về phòng. Cô Catherine vẫn đứng nguyên một mình ở đó.

“Đến sáng, ông ấy cho gọi tôi đến và bảo với cô Catherine đi xuống nhà ăn sáng. Cô ấy đã cởi quần áo như sắp đi ngủ và nói là bị ốm. Điều đó tôi thấy chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả. Tôi thông báo cho ông Heathcliff biết và ông ta trả lời:

“Hừm, thôi được cứ để nó đấy cho đến khi làm lễ tang xong thi thoảng chạy lên xem nó cần gì. Ngay sau khi nó khỏe ra, nói cho tôi hay nhé.”

Theo như lời cô hầu Zillah thì Cathy ở trên gác đến nửa tháng. Zillah lên thăm hai lần một ngày và cũng muốn tỏ ra vui vẻ với cô ấy, nhưng ý đồ tỏ ra tốt bụng đó đã bị cô ấy cự tuyệt một cách quyết liệt.

Heathcliff đi lên nhà ngay lập tức để cho cô ấy xem chúc thư của cậu Linton. Cậu ta đã để lại toàn bộ gia sản của mình và những gì là bất động sản của cô ấy cho người cha mình. Thật tội nghiệp cho cậu ấy đã bị đe dọa, rồi lại được dỗ dành phải làm như vậy trong thời gian cô ấy vắng nhà một tuần khi người bác của mình qua đời. Còn về đất đai, do cậu ấy còn đang là vị thành niên, nên không được can dự vào. Tuy nhiên ông Heathcliff đã đòi quyền thu giữ những phần đất theo quyền thừa hưởng của vợ cũng như cả của ông ta, mà tôi nghĩ rất hợp pháp vì dù sao cô Catherine không có tiền, không có bạn bè nên chẳng gây phiền nhiễu đến việc chiếm hữu của ông ta.

"Không ai cả" cô Zillah nói "ngoài tôi đến phòng cô ấy, trừ có một lần ông ấy đến thôi… rồi chẳng ai hỏi han gì về cô ấy nữa. Dịp đầu tiên cô ấy xuống nhà là vào chiều Chủ nhật. Lúc tôi mang bữa trưa lên thì thấy cô ấy khóc là không sao chịu nổi cái rét, nên tôi có nói với cô ấy là ông chủ sắp đi sang khu ấp Thrushcross. Earnshaw và tôi cũng không việc gì phải ngăn cô ấy đi xuống, cho nên ngay khi nghe thấy tiếng vó ngựa của ông Heathcliff, cô ấy xuất hiện, mặc bộ đồ đen, những búi tóc vàng quăn, không sao chải cho nó duỗi ra, được hất ra sau tai, trông mộc mạc như một người theo đạo Quaker.

"Joseph và tôi thường đi lễ nhà thờ vào những ngày Chủ nhật". (ông biết đấy, lúc này nhà thờ không có giám mục, chị Dean giải thích, cho nên họ gọi nơi những người theo dòng giám lí hay dòng Baptist rửa tội, tôi cũng không biết đó là gì nữa, ở tại Gimmerton là nhà thờ). "Joseph đã đi lễ" chị ta nói tiếp "Nhưng tôi nghĩ tốt hơn mình nên ở nhà. Những người còn trẻ dại vẫn luôn cần những người lớn tuổi hơn chăm nom. Hareton trông có vẻ bẽn lẽn là thế lại không phải là mẫu có hành vi đẹp. Tôi cho cậu ta biết là cô em họ rất có thể sẽ ngồi cùng với chúng tôi, vì cô ấy luôn tôn trọng ngày lễ hàng tuần, nên cậu ta phải dọn dẹp ngay khẩu súng săn và những thứ lặt vặt trong nhà lúc có cô ấy. Cậu ta đỏ mặt khi nghe thấy thế, đưa mắt nhìn hai bàn tay và quần áo của mình. Loáng một cái cậu ta cũng muốn được ở bên cô ấy, và qua phong cách của cậu ta, tôi đoán cậu ta cũng muốn mình

trông tươm tất. Vì thế tôi vừa cười vừa muốn giúp cậu ta (lúc ông chủ mà có mặt ở đó, tôi đâu dám cười) nếu cậu ta cần, và tôi đã trêu khi thấy cậu ta lúng túng. Mặt mũi cậu ta sưng sỉa lên và văng bậy.

"Giờ đây chị Dean à" cô ta nói tiếp, thấy tôi có vẻ không hài lòng về cung cách của cô ấy, "Thế chị nghĩ là cô tiểu thư của chị quá sang đối với Hareton và cho là mình nghĩ đúng, nhưng tôi lại nghĩ khác, tôi lại thấy phải hạ thấp sự kiêu ngạo của cô ấy xuống một nấc. Thế học vấn và sự thanh nhã của cô ấy sẽ giúp gì được cho cô ấy vào lúc này? Cô ấy cũng nghèo túng như tôi và chị thôi, mà thậm chí còn nghèo hơn nữa là đằng khác, chắc chắn là thế rồi. Chị còn để dành dụm được và tôi cũng cố hết sức làm thế nào để dè sẻn để có tí lưng vốn đấy thôi.

Hareton đã đồng ý để Zillah giúp mình. Chị ta cũng khéo mồm nịnh hót nên anh ta cũng thấy hồ hởi. Vì thế lúc Catherine đến, theo như lời chị quản gia kể lại, anh ta cố gắng làm sao cho mình trông thật dễ thương, gần như quên chuyện cô ấy đã mắng mỏ trước đây.

"Cô chủ vào nhà" cô Zillah nói "Mặt lạnh như tiền và cao ngạo như một công chúa, tôi đứng dậy và nhường ghế cho cô ấy. Không, cô ấy đã vểnh mũi lên từ chối phép lịch sự của tôi. Earnshaw cũng đứng dậy và ra hiệu cho cô đi lại chiếc ghế và ngồi xuống cạnh lò sưởi. Anh ta biết chắc là cô ấy đói lả ra rồi.

"Tôi đã đói hơn một tháng nay rồi" cô ấy trả lời chộp ngay lấy câu nói đó, trông rất khinh người.

"Cô ấy tự đi lấy ghế và đặt nó ở khoảng giữa hai chúng tôi. Sau khi ngồi cho đến ấm người, cô ấy mới nhìn quanh và phát hiện ra một số cuốn sách trong tủ. Cô ấy liền đứng dậy, nhoài người ra với lấy chúng, nhưng không tới vì quá cao. Người anh họ nhìn thấy cô ấy vất vả một lát, liền lấy hết can đảm giúp cô ấy. Cô ấy giơ váy ra để cho anh ta đặt những cuốn sách đầu tiên mà anh ta với được vào đấy.

"Như thế là anh ta đã tiến bộ lắm rồi đấy. Cô ấy không cảm ơn gì hết, song anh ta vẫn thấy thỏa mãn vì cô ấy đã chấp nhận sự giúp đỡ của mình và đánh liều đứng đằng sau khi cô ấy kiểm tra những cuốn sách đó. Thậm chí

lại còn khom người và chỉ vào những bức tranh cũ kĩ trong các cuốn sách theo trí tưởng tượng của mình. Anh ta cũng không lấy đấy làm sợ hãi khi cô ấy giật cuốn sách khỏi ngón tay anh ta một cách hỗn hào, anh ta chỉ đành lùi lại phía sau cô ấy một chút, nhìn cô ấy, chứ không nhìn vào sách nữa. Cô ấy đọc tiếp, hoặc tìm cái gì đó để đọc. Dần dần sự chú ý của anh ta tập trung vào nhìn kĩ mớ tóc dày quăn, óng như lụa. Anh ta không nhìn được mặt cô ấy, mà cô ấy cũng không nhìn được mặt của anh ta. Và có lẽ do không rõ mình đang làm gì, ngoài việc bị lôi cuốn như một đứa trẻ bị ngọn nến hấp dẫn, cuối cùng anh ta tiến đến từ chỗ chỉ đứng ngắm sang thành sờ mó. Anh ta giơ tay ra và vuốt nhẹ vào mớ tóc quăn, êm ái như đó là một con chim. Rất có thể anh ta cắm một con dao vào cổ cô ấy và cô ấy quay đơ ra trong trạng thái đó.

"Anh có xê ra không nào! Sao anh dám động vào người tôi? Tại sao anh lại đứng ở ngay đó?" Cô ấy kêu to, giọng tỏ ra khinh bỉ. "Tôi không chịu nổi anh! Nếu anh lại gần là tôi trở lên gác ngay cho anh xem".

"Anh chàng Hareton lùi lại, trông đến là ngớ ngẩn. Anh ta ngồi xuống chiếc ghế, im thin thít, còn cô ấy tiếp tục giở sách một nửa giờ nữa. Cuối cùng anh chàng Earnshaw đi lại thì thầm với tôi.

"Chị bảo cô ấy đọc cho mọi người nghe có được không, chị Zillah? Không làm gì tôi thấy chán lắm. Tôi thích được nghe cô ấy lắm! Nhưng chị đừng có nói là tôi thích, mà nói là chị tự nói thôi!"

"Anh Hareton muốn cô đọc cho mọi người nghe" tôi nói ngay.

"Anh ấy nói rất lấy làm vinh hạnh… sẽ vô cùng cảm kích".

"Cô ấy nhíu mày, ngước nhìn lên trả lời"

"Anh Hareton và cả bọn các người, mong các người làm ơn mà hiểu cho rằng tôi bác bỏ mọi sự làm ra vẻ tử tế của bọn đạo đức giả các người đã dành cho tôi! Tôi khinh các người và không có bất cứ gì để nói với bất cứ ai trong các người! Nếu như tôi mà có phải đổi cả sinh mạng mình để có được một lời nói nào tử tế, thậm chí để được nhìn thấy mặt một ai trong các người, thì tất cả các người hãy tránh xa. Nhưng tôi sẽ không phàn nàn gì với

các người cả! Vì bị rét quá mà tôi đành phải xuống đây, chứ không phải để mua vui cho các người hoặc để hưởng sự thân mật của các người đâu".

"Thế nhẽ ra tôi phải làm gì hả?" Earnshaw cất tiếng hỏi. "Tôi đã mắc lỗi gì?"

"Ồ! Anh là một ngoại lệ". Cô Heathcliff đáp lại. "Tôi chưa bao giờ bỏ lỡ sự quan tâm như anh đâu".

"Nhưng tôi đã bày tỏ nhiều lần và cũng yêu cầu có được sự quan tâm đó cơ mà", anh ta nói khích cho cô ấy hỗn thêm. Tôi đã yêu cầu ông Heathcliff để tôi thức thay cho cô…"

"Thôi, anh ngậm miệng lại đi! Thà tôi đi ra ngoài hay bất cứ đâu còn hơn phải nghe cái giọng nói thật khó chịu của anh!" Cô tiểu thư nói.

"Hareton ú ớ, rủa cô ấy cho quỷ tha ma bắt đi còn hơn! Rồi anh ta gỡ những khẩu súng treo khỏi móc, không còn giữ kẽ nữa, mà cứ tiếp công việc ngày Chủ Nhật của mình. Lúc này anh ta nói thỏa thích. Cô chủ liền thấy mình nên rút lui vào ngồi một chỗ riêng lẻ là hợp nhất, nhưng trời mỗi lúc một giá lạnh nên dẫu cho cô ấy kênh kiệu là thế, nhưng cũng dần dà tiến lại ngồi cùng với chúng tôi. Nhưng tôi phòng chừng là đừng để cô ấy tỏ ra khinh thường lòng tốt của mình, nên từ lúc đó tôi chủ động cứng nhắc không kém gì cô ấy. Trong lúc chúng tôi chẳng ai ưa hoặc yêu mến gì cô ấy, mà cô ấy cũng chẳng đáng được hưởng điều đó, vì cứ để ai đó trong họ mà nói một điều gì xem, cô ấy lại co người lại, tỏ ra chẳng tôn trọng gì sất! Cô ấy quát lại cả ông chủ nữa là, còn thách ông ấy đánh mình nữa. Càng bị đánh đau, cô ấy càng trở nên độc địa".

Lúc đầu nghe câu chuyện của Zillah, tôi đã định bỏ việc, kiếm một túp lều và đón cô Catherine đến ở cùng với mình, nhưng ông Heathcliff mà cho phép thế thì có khác nào đã dựng cho Hareton một ngôi nhà riêng biệt. Hiện lúc này tôi không thấy có phương sách nào cứu chữa được, trừ phi cô ấy có thể tái giá, mà kế hoạch đó lại không nằm trong phạm vi của tôi để có thể thu xếp được.

Đến đây xin kết thúc câu chuyện của chị Dean kể. Trái với lời tiên đoán của bác sĩ, tôi phục hồi rất nhanh, dẫu lúc đó mới là tuần thứ hai của tháng giêng, tôi đã định một hai hôm nữa sẽ lên ngựa sang chơi khu Cao Nguyên Lộng Gió để báo cho chủ nhà biết sáu tháng tới tôi sẽ đi Luân Đôn. Và nếu ông ấy thích, ông ấy có thể kiếm người thuê nhà khác ở chỗ này sau tháng mười. Lợi lộc gì đâu mà tôi phải qua một mùa đông nữa ở đây.

CHƯƠNG 31

Hôm qua trời sáng sủa, tĩnh lặng và buốt giá. Tôi đến khu Cao Nguyên như dự định. Bà quản gia khẩn khoản nhờ tôi chuyển mấy chữ sang cho cô chủ của bà ta. Tôi nhận lời vì người đàn bà đáng trọng ấy thấy lời yêu cầu của mình chẳng có gì là lạ cả. Cửa trước để ngỏ nhưng cổng vẫn xích chặt như hôm tôi đến thăm lần trước. Tôi gõ mạnh khiến Earnshaw đang trong vườn vội chạy ra ra, tháo xích. Tôi đi vào. Nơi thôn dã thế này thì anh ta quả là một anh chàng đẹp trai. Lần này tôi để ý đặc biệt đến anh ta, nhưng rồi anh ta có cố gắng hết sức làm cho những ưu điểm của mình hạ xuống mức thấp nhất.

Tôi hỏi ông Heathcliff có nhà không, anh ta trả lời là không, nhưng ông ấy sẽ về vào bữa trưa. Lúc ấy là mười một giờ và tôi có ý muốn vào ngồi đợi. Nghe thấy thế, anh ta liền vứt ngay đồ làm xuống và đi theo tôi, như một con chó giữ nhà, chứ không phải là người đại diện cho ông chủ.

Chúng tôi liền đi vào nhà. Catheirine đang ngồi ở đó, nhặt rau cho bữa ăn sắp tới để tỏ ra là mình có ích. Trông cô ấy có vẻ khó chịu hơn, nhưng không được phấn chấn như hôm tôi gặp lần đầu. Cô ấy hầu như không ngước mắt nhìn tôi, tiếp tục công việc, không thèm đếm xỉa đến phép lịch sự thông thường như hôm nào. Cô ấy không đếm xỉa đến cái cúi người của tôi chào cô ấy, dù chỉ là một sự công nhận thoáng qua.

- Cô này có vẻ không thân thiện - tôi nghĩ - như bà Dean đã thuyết phục mình tin là như vậy. Đúng là cô ta đẹp đấy, nhưng không phải là một thiên thần.

Earnshaw gắt bảo cô ấy dọn dẹp các thứ của mình vào trong nhà bếp.

- Anh đi mà dọn - cô ấy nói, đẩy nhanh ra khỏi chỗ mình những thứ đã làm xong, rồi ngồi xuống chiếc ghế đẩu bên cửa sổ, lấy những đầu thừa đuôi thẹo củ cải rơi lỏng chỏng trên lòng mình và gọt thành hình những con

chim và những con thú. Tôi tiến lại chỗ cô ấy, giả đò như muốn ngắm cảnh ngoài vườn, và trong lúc còn đang ngắm, tôi khéo léo đánh rơi một mẩu giấy xuống đầu gối cô ấy, Hareton không hay biết nhưng cô ấy lại hỏi to "cái gì vậy?" Và quẳng trả lại.

- Của người quen cũ của cô, của bà quản gia bên khu ấp đấy - tôi trả lời, khó chịu trước việc cô ấy lại bêu riếu lòng tốt của tôi và cũng sợ mọi người lại cứ tưởng đó là thư của tôi thì chết. Nhẽ ra cô ấy phải vui mừng mà nhặt nó lên khi nghe thấy thông báo đó, đằng này lại để cho Hareton lại giật lấy và bỏ vào túi áo của anh ta, nói là phải để cho ông Heathcliff đọc trước đã. Đến đây, cô Catherine im lặng quay mặt đi, rồi lén lút rút khăn tay ra lau nước mắt. Thế người anh họ sau một lát đấu tranh với tình cảm của mình cho dịu bớt đã quẳng lá thư xuống sàn bên cạnh cô ấy một cách hết sức thô bạo. Catherine chộp lấy và đọc một cách hào hứng, rồi cô ấy hỏi mấy câu về những người bạn bị giam giữ dù có hợp lí hay không tại ngôi nhà xưa của cô ấy. Sau đó nhìn về phía khu đồi, cô ấy thì thầm một mình:

- Mình rất muốn cưỡi con Minny đến đó! Mình muốn trèo lên khu núi cao đó… ôi mà mệt lắm… tôi bị nhốt thế này, anh Hareton ơi! Rồi cô ấy ngả cái đầu đẹp của mình vào bệ của mình nửa như ngáp nửa như muốn thở dài, rồi trôi vào nỗi buồn bâng quơ, không quan tâm mà cũng không cần biết chúng tôi có nhận xét gì về cô ấy không.

- Cô Heathlcliff ạ - tôi nói, ngồi câm lặng trong chốc lát - thế cô không hay biết rằng tôi là một người quen của cô hay sao? Rất thân thiện là thế, vậy mà tôi thấy thật lạ cô không sang chơi, nói chuyện với tôi. Bà quản gia bên chỗ tôi ở luôn miệng nói và ca ngợi cô, nên bà ấy sẽ rất buồn nếu như tôi trở lại đó mà không tin tức của cô hay về cô, ngoài việc cô đã nhận được thư và không nói gì sao!

Cô ấy tỏ vẻ ngỡ ngàng trước lời nói đó và hỏi:

- Thế chị Ellen có thích ông không?

- Có, rất thích - tôi trả lời không một chút do dự.

- Ông về nói với chị ấy - cô ấy nói tiếp - rằng tôi sẽ đáp lại thư của chị ấy, nhưng tôi không có giấy bút gì để viết cả, thậm chí không có lấy một cuốn sách để xé lấy một tờ.

- Không có sách sao! - Tôi kêu lên - vậy làm thế nào mà cô xoay xở sống được mà không có sách đọc hả? Cho tôi mạo muội hỏi như vậy. Mặc dù có cả một thư viện lớn, vậy mà tôi luôn cảm thấy buồn chán ở bên khu ấp. Nếu mà lấy hết sách đi thì tôi đến tuyệt vọng mất!

- Cứ vớ được sách là tôi đọc liền! - Catherine nói - như ông Heathcliff có bao giờ đọc sách đâu, cho nên trong đầu ông luôn chứa đựng ý nghĩ là phá hủy tất cả sách của tôi. Hàng bao tuần nay tôi không được ngó đến một cuốn sách nào. Chỉ có một lần tôi lục tìm trong kho sách học của lão Joseph khiến lão ấy nổi giận, và một lần, anh Hareton nhỉ, tôi bắt gặp cả một kho bí mật trong phòng anh… có mấy cuốn bằng tiếng Lating và tiếng Hy Lạp, một số truyện và vài bài thơ, những cuốn của tôi ngày xưa, tôi có mang theo mấy cuốn cuối cùng thế mà anh lại nhặt nhạnh lấy mất, thật đúng là quen thói cứ thấy ai có cái gì hay hay là thó ngay! Những cuốn sách đó có ích gì cho anh đâu. Anh lại có thói xấu giấu chúng đi vì anh nghĩ mình mà không đọc được, thì không ai khác lại có thể đọc được đấy. Có sự ghen ghét của anh đã khiến cho ông Heathcliff lấy trộm tất cả kho báu của tôi chăng? Nhưng tôi đã ghi nhớ chúng trong đầu và in sâu trong trái tim tôi rồi, nên anh không thể nào lấy đi khỏi tôi được!

Earnshaw đỏ nhừ mặt khi bị cô em họ lật tẩy những tích lũy văn học cá nhân của mình, miệng lắp bắp chối một cách công phẫn những lời kết án của cô ấy.

- Cậu Earnshaw muốn tăng thêm kiến thức đấy - tôi nói đỡ cho anh ta - cậu ấy không ghen tị gì đâu mà chỉ ganh đua với những gì cô đạt được thôi. Trong vài năm tôi chắc cậu ấy sẽ thành học giả đấy!

- Và đồng thời anh ấy muốn tôi rơi xuống sự tăm tối ngu dốt - Catherine trả lời - có, tôi có nghe anh ấy học đánh vần một mình rồi, nghe sai bét ra! Tôi muốn anh đọc lại Chavy Chase như ngày hôm qua ấy. Nghe đến là buồn

cười! Tôi đã nghe anh… lại còn nghe thấy anh giở từ điển, tìm những từ khó, rồi văng tục ra vì anh không sao đọc được lời giải nghĩa.

Anh chàng đó rõ ràng là thấy ngượng khi nghĩ mình bị chê là dốt nát và lại còn bị cười nhạo là cố tìm cách loại bỏ sự dốt nát đó. Tôi cũng có một khái niệm đó và nhớ đến chuyện bà Dean kể về những cố gắng ban đầu của anh ta là muốn khai sáng bóng tối mà anh ta đã được nuôi dưỡng trong đó. Tôi nhận xét.

- Nhưng cô Heathcliff ạ, chúng ta ai cũng có bước khởi đầu và ai cũng bị vấp ngã và chập chững bên ngưỡng cửa cuộc đời, và nếu các thầy giáo của chúng ta chỉ biết miệt thị hơn là giúp đỡ mình, thì chắc đến giờ này chúng ta vẫn vấp ngã và chập chững thôi.

- Ồ, - cô ấy trả lời - tôi đâu có hạn chế những gì anh ấy đạt được… song anh ấy không có quyền chiếm đoạt những gì thuộc sở hữu của tôi và khiến tôi thấy những lỗi và phát âm sai vô cùng tồi tệ đến như vậy thì thật là lố bịch! Những cuốn sách này, kể cả văn xuôi và thơ ca đều thiêng liêng đối với tôi bằng những liên tưởng khác, nên tôi không muốn chúng bị miệng anh ta làm cho chúng xấu đui và bị báng bổ! Vả lại trên hết, anh ta đã chọn những bài mà tôi ưa thích nhất ra nhắc lại, cứ như anh ta làm điều đó là do có một ý đồ ma mãnh cố tình ấy!

Hareton lặng lẽ thở mạnh trong giây phút. Anh ta đau khổ trước cảm giác vừa tủi nhục vừa nổi giận không dễ gì kìm nén được. Tôi đứng dậy và liền đi ra cửa quan sát cảnh vật bên ngoài với nhã ý muốn làm nhẹ bớt nỗi bối rối của anh ta. Anh ta làm theo tôi nhưng rồi trở lại liền, khệ nệ ôm hàng chục cuốn sách trong tay đến ném vào lòng Catherine, nói thật to.

- Đây, hãy nhận lấy! Đừng hòng bao giờ còn nghe thấy tôi đọc hay nghĩ về những thứ đó nữa nhé!

- Giờ tôi không cần chúng nữa - cô ấy trả lời - nhìn thấy chúng tôi lại liên tưởng đến anh và đâm ra thù ghét chúng.

Cô ấy mở cuốn sách rõ ràng là trước đó vẫn thường hay được giở đến và đọc một đoạn, giọng ê a của người mới tập đọc, rồi cười toáng lên và vứt nó

đi. “Hãy nghe đây” cô ấy lại nói tiếp, giọng khiêu khích bằng một câu thơ cổ, vẫn theo cung cách đó.

Nhưng lòng tự ái của anh ta không còn chịu nổi sự hành hạ thêm nữa. Rồi tôi nghe thấy có tiếng bàn tay bíu chặt lấy giọng ngỗ ngược của cô ấy, nhưng tôi cũng không hoàn toàn phản đối. Cô nàng tai quái cố gây xúc phạm đến tình cảm tuy không có học nhưng rất nhạy cảm của anh ta, cho nên chỉ có dùng tay, chân là phương thức duy nhất để anh ta thanh toán với kẻ đã gây sự của mình. Sau đó anh ta nhặt nhạnh những cuốn sách và ném cả vào đống lửa. Tôi đọc trên khuôn mặt của anh ta một sự đau khổ tột cùng khi anh ta phải hi sinh như vậy chẳng qua chỉ vì cơn thịnh nộ của mình. Tôi mường tượng ra rằng khi những cuốn sách đó cháy lụi dần, anh ta như nhớ lại niềm vui mà chúng đã mang lại cho mình cũng như chiến thắng và niềm xúc cảm mỗi lúc một tăng mà anh ta cho rằng mình có thể thu được qua những cuốn sách đó, và tôi cũng mường tượng sự thôi thúc mà anh ta đã có trong lúc học lén lút đó. Anh ta đã từng thỏa mãn với lao động hàng ngày và những niềm vui hoang dại thô kệch cho đến khi Catherine đã đi qua con đường của anh ta. Tủi hổ trước sự khinh miệt của cô ấy, rồi lại hi vọng trước sự tán thành của cô ấy, tất cả đều là những thứ nhắc nhở ban đầu để cho anh ta theo đuổi những gì cao đẹp hơn. Nhưng thay vì đứng ra bảo vệ mình khỏi sự tủi hổ và giành lấy sự tán dương kia, thì những nỗ lực của anh ta nhằm nâng mình lên lại tạo ra một kết quả ngược lại.

- Phải, đấy là tất cả những gì mà một kẻ hoang dã như anh có thể học được trong sách! - Catherine hét lên, liếm môi bị đánh giập và nhìn đống sách đang cháy đùng đùng kia với con mắt đầy phẫn nộ.

- Cô câm cái mồm lại! Anh ta trả lời một cách dữ tợn.

Và do quá tức giận nên anh ta không thể nói thêm được gì nữa, chỉ biết tiến vội lại cửa, nên tôi tránh ra để anh ta đi qua. Nhưng trước khi anh ta đi qua thềm đá lát trước cửa, thì thấy ông Heathcliff đang đi lại từ con đường đắp nổi lại, đã nắm lấy vai anh ta và hỏi:

- Định làm gì thế anh bạn?

- Không, không gì cả - anh ta nói và vùng vẫy bỏ đi để một mình lại sống trong đau khổ và giận dữ.

Heathcliff chăm chú nhìn theo anh ta thở dài.

- Ai lại tự đi ngáng trở mình như thế, thật là kì quái! - Ông ta lẩm bẩm, không biết tôi đang đứng đằng sau - nhưng mà khi mình tìm ra trên nét mặt của nó những gì thằng cha nó có, thì mình lại càng thấy cô ấy rõ hơn. Quỷ quái thế nào mà nó lại giống đến thế? Nhìn thấy nó là mình làm sao mà chịu đựng nổi.

Ông ta cúi gằm mình xuống đất và ủ rũ bước vào nhà. Tôi chưa bao giờ được nhìn thấy nét mặt đầy ưu tư và bồn chồn như thế bao giờ. Trông ông ta gầy hơn. Cô con dâu của ông nhìn thấy ông ấy qua cửa sổ liền chuồn vào nhà bếp, để tôi ở lại một mình.

- Thật vui thấy ông đã khỏe và đi ra ngoài được rồi, ông Lockwood - ông ấy nói lại lời chào của tôi - một phần là do những động cơ ích kỉ đấy, vì tôi không cho mình lại có thể dễ dàng bù đắp cho sự thiệt thòi của ông trong cảnh tiêu điều này. Không biết bao nhiêu lần tôi cứ áy náy không hiểu điều gì đã khiến ông đến nơi này.

- Chắc là do một cơn hứng do vô công rồi nghề mà có đấy, ông ạ - tôi đáp - mà cũng có thể cơn hứng vớ vẩn đó lại sắp khiến tôi biến khỏi đây cũng nên. Tuần sau tôi đi Luân Đôn, nên tôi cũng báo trước cho ông hay là tôi không định lưu lại ấp Thrushcross quá mười hai tháng như tôi đã đồng ý thuê đâu. Tôi nghĩ mình sẽ không ở đó nữa.

- Ồ, vậy sao! Chắc ông đã chán cảnh bị đày khỏi cái thế giới thượng lưu rồi chứ gì! Ông ta nói - nhưng nếu ông đến để xin không phải trả tiền thuê nơi mà ông sẽ không còn ở nữa thì chắc chắn chuyến đi này của ông đến đây là vô ích rồi đấy. Tôi không bao giờ mủi lòng khi phải đi đòi nợ bất cứ ai đâu.

- Tôi chẳng đến xin xỏ việc liên quan đó cả! - Tôi nói to, khá là khó chịu - nếu cần món tiền đó, tôi sẽ thanh toán cho ông ngay bây giờ - tôi rút ví trong túi ra.

- Không, không đâu - ông ta bình tĩnh đáp lại - ông chỉ cần đến đưa số tiền để trả nợ nếu ông không quay lại thôi. Tôi không vội đến thế đâu. Mời ông ngồi xuống và dùng bữa trưa với tôi. Một vị khách mà không có dịp trở lại thường là được đón tiếp chu đáo. Catherine! Mang các thứ lại đây. Nhà ngươi lại đâu mất rồi?

Catherine xuất hiện, bưng một khay gồm toàn dao và dĩa.

- Ngươi ăn cơm với lão Joseph - Heathcliff nói riêng khẽ với cô ấy - và ở lại nhà bếp cho đến khi ông ta đi đấy.

Cô ấy vâng lời ngay. Có lẽ ông ấy không có ý đồ vi phạm. Sống giữa một lũ hề và những kẻ ghét người, có lẽ cô ấy không có khả năng đánh giá lớp người tốt đẹp hơn khi cô ấy gặp họ.

Ngồi một bên là Heathcliff nghiêm nghị và rầu rĩ, một bên là Hareton hoàn toàn câm lặng, tôi ăn cũng chẳng thấy vui vẻ gì, nên chào ra về sớm. Lẽ ra tôi lui ra theo con đường hậu sau nhà thì chắc tôi cũng được liếc qua cô Catherine và gây bực mình cho lão Joseph, nhưng lão Hareton lại được lệnh dắt ngựa ra phía trước nhà và ông chủ nhà tiễn tôi ra đến cửa, vì thế tôi không thực hiện được ý muốn của mình.

- Cuộc sống trong ngôi nhà đó mới ảm đạm làm sao! - Tôi nghĩ trong lúc rong ruổi ngựa xuôi theo đường cái - nhẽ ra cô Linton Heathcliff kia phải thực hiện được điều đó còn lãng mạng hơn cả một câu chuyện thần tiên mới phải nếu như cô ấy và tôi được gắn bó với nhau như người hầu tốt bụng của cô ấy mong muốn và cùng nhau trở về sống trong bầu không khí sôi động nơi thị thành.

CHƯƠNG 32

Năm một ngàn tám trăm linh hai - tháng chín năm nay, tôi được mời đến khu đầm lầy của một người bạn phương bắc để săn bắn cho thỏa thuê, và trên đường đi đến nhà anh ấy, không ngờ tôi lại đến một nơi cách Gimmerton có mười lăm dặm. Người coi ngựa của một quán bên đường xách một xô nước cho lũ ngựa của tôi uống, thì có một chiếc xe chở lúa mạch tươi xanh vì vừa mới gặt xong đi qua. Anh ta nhận xét:

- Họ ở Gimmerton đấy! Bao giờ họ cũng gặt muộn hơn người khác đến ba tuần lễ ấy.

- Gimmerton hả? - Tôi hỏi lại. Nơi tôi đã từng ở này trở nên phai nhòa và như trong mộng - ồ, tôi có biết nơi đó! Thế cách đây có xa không?

- Đến mười bốn dặm qua khu đồi kia và qua một con đường xấu - anh ta đáp.

- Đột nhiên tôi khao khát muốn trở lại khu ấp Thrushcross. Mới gần trưa, nên tôi nghĩ việc gì phải qua đêm trong cái quán trọ này, trong khi mình có thể ngủ ngay dưới mái nhà của mình cơ mà. Với lại tôi có thể dễ dàng để ra một ngày để sắp xếp mọi việc với ông chủ nhà và như thế đỡ công phải quay trở lại vùng này một lần nữa. Sau khi nghỉ một lát, tôi bảo cho người hầu của mình hỏi đường đến làng. Và thế là sau ba giờ đồng hồ chúng tôi cũng đã vượt qua được chặng đường dài đó, khiến cho lũ ngựa mệt thở không ra hơi.

Tôi để người hầu ở lại và đi xuống thung thũng một mình. Ngôi nhà thờ xám xịt nay lại thấy xám xịt hơn, nghĩa trang vốn quạnh hiu lại càng quạnh hiu hơn. Tôi nhận ra một con cừu đang gặm đám cỏ ngắn trên những nấm mồ. Trời hôm đó thật ấm áp, êm dịu nhưng đối với khách qua đường, thì như vậy cũng quá nóng rồi. Tuy nhiên tôi đâu có ngán cái nóng đó mà không thượng ngoạn cảnh đẹp đến mê hồn bốn bề, và tôi cứ ước giá như lúc đó là

quãng gần tháng tám, tôi dám chắc phong cảnh nơi đây đã mê hoặc tôi khiến tôi sẵn sàng dành trọn một tháng để sống giữa cảnh tĩnh liêu này. Mùa đông không có gì trông là ảm đạm cả; mùa hè không có gì là tuyệt trần hơn là những thung lũng hẹp kia, nằm thon lỏn giữa núi đồi và vách dốc đứng mọc đầy những cây thạch nam.

Tôi đến khu ấp trước khi mặt trời lặn và gõ cửa, nhưng cả nhà đã lui vào sâu phía bên trong - tôi chắc thế vì thấy có một làn khói xanh mỏng manh cuộn lên từ ống khói nhà bếp - nên họ không nghe thấy. Tôi phóng ngựa vào trong sân. Dưới mái vòm, có một cô gái độ chín, mười tuổi đang ngồi đan và một bà già ngả người tựa vào thềm nhà, vừa đang hút tẩu thuốc vừa tư lự.

- Cho tôi hỏi bà Dean có nhà không? - Tôi hỏi người đàn bà đó.

- Bà Dean hả? Không có! - Bà ấy không ở đây, bà ấy sang ở bên khu Cao Nguyên rồi.

- Thế bà là quản gia ở đây chăng? - Tôi hỏi tiếp.

- Vâng tôi chăm nom ngôi nhà này - bà ta đáp.

- Vâng, tôi tên là Lockwood. Thế đây có buồng nào cho tôi nghỉ qua đêm không?

- Ôi, ông chủ! - Bà ta kêu lên ngạc nhiên - trời ơi, ai mà biết ông lại đến cơ chứ? Nhẽ ra ông phải có mấy lời báo trước. Trong nhà bây giờ chẳng còn phòng nào khô ráo hoặc sạch sẽ; chẳng còn phòng nào cả!

Bà ta bỏ cái tẩu xuống và hối hả đi vào, cô bé theo sau tôi và cũng vào theo. Ngay lập tức tôi thấy những gì bà ta nói là đúng, hơn nữa tôi cảm thấy sự xuất hiện không đúng lúc của mình đã làm cho bà ấy mất bình tĩnh, cứ cuống cả lên. Tôi nói là bà ta cứ bình tĩnh. Cứ cuống cả lên. Tôi sẽ đi ra ngoài bách bộ một lát, trong khi đó bà ta sẽ dọn dẹp chuẩn bị cho tôi một góc trong phòng khách để tôi ngồi ăn chút gì đó và một buồng để tôi ngủ. Không cần phải quét và phủi bụi làm gì, chỉ cần có bếp lửa ấm và khăn trải giường khô ráo là được. Bà ta tỏ ra cố gắng hết sức, mặc dù bà ta đang

chọc cái chổi quét lò sưởi vào lò mà cứ ngỡ đó là cái que cời và lẫn lộn lung tung nhiều thứ đồ gia dụng khác. Nhưng tôi lui ra, tin vào sự nhiệt tình của bà ta sẽ dọn xong chỗ nghỉ ngay khi mình quay lại. Tôi định nhắm khu Cao Nguyện Lộng Gió để sang chơi, nhưng khi ra đến sân, suy nghĩ thế nào tôi quay trở lại.

- Mọi người bên khu Cao Nguyên đều khỏe cả chứ? - Tôi hỏi bà ta.

- Vâng, theo như tôi biết là thế - bà ta trả lời, tay xách một chảo than hồng chạy đi.

Nhẽ ra tôi phải hỏi tại sao bà Dean lại bỏ khu ấp mà đi, nhưng không sao níu chân bà ta lại trong hoàn cảnh công việc bộn bề thế này, nên tôi quay đi ra khỏi nhà, nhẩn nha bước khi mà mặt trời rực rỡ đang lặn dần phía sau và mặt trăng êm dịu đang hiện lên ở phía trước, cái này thì tàn phai, còn cái kia thì đang bắt đầu. Tôi đi khỏi khu vườn và leo lên con đường nhánh lát đá rẽ sang nhà ông Heathcliff. Trước khi tôi nhìn thấy ngôi nhà thì tất cả những gì còn lại trong ngày chỉ là một dải sáng màu hổ phách khoe hết vẻ rạng rỡ chạy dài theo phía tây, nhưng tôi vẫn còn nhìn thấy rõ từng viên sỏi trên đường và từng đám cỏ dưới vầng trăng lộng lẫy kia. Tôi không phải trèo cổng, mà cũng không phải gõ cửa, vì tôi chỉ chạm vào nó và nó đã mở ra rồi. Tôi nghĩ bây giờ thái độ của họ tiến bộ thật! Rồi mũi tôi lại phát hiện ra một sự tiến bộ khác. Đó là mùi hương hoa quế trúc và hoa leo thảng đưa trong không khí bay ra từ giữa đám cây ăn quả quen thuộc. Cả cửa ra vào và cửa sổ mắt cáo đều mở toang, song như thường thấy ở một vùng than, một bếp lửa hồng rực rỡ chiếu sáng trên ống khói, mới nhìn đã thấy dễ chịu, khiến cho nó nóng quá cũng không sao. Nhưng ngôi nhà ở khu Cao Nguyên Lộng Gió lại quá rộng lớn nên những người ở trong nhà đó có rất nhiều chỗ trống để ngồi tránh khỏi cái nóng đó, cho nên trong phòng có bao nhiêu người thì đều đã chiếm lĩnh vị trí gần cửa sổ. Tôi có thể nhìn thấy hai người và nghe thấy họ đang nói chuyện khi tôi đi vào. Thế là tôi dừng ngay lại đứng ngó quanh và lắng nghe, do là vừa tò mò vừa ham thích làm như thế, và tôi ngập ngừng nán lại đó khi sự tò mò đó tăng lên.

- Trái lại là đằng khác! - Một giọng nói nghe thánh thót như tiếng chuông bạc - đây là lần thứ ba rồi, sao mà ngốc thế! Em không kể lại nữa đâu. Anh

phải nhớ lấy, kẻo em bứt tóc cho đấy.

- Vậy là trái lại ư! - Một giọng nói khác nghe sâu lắng nhưng được kìm nén cho dịu đi - thôi nào, hôn anh đi để thưởng cho sự quan tâm.

- Không được, anh hãy đọc lại tất cả cho thật đúng đã, không được có một lỗi nào đấy.

Người đàn ông cất tiếng đọc. Người này còn trẻ, ăn mặc chỉnh tề và ngồi bên bàn với quyển sách trước mặt. Những nét đẹp của anh ta bừng sáng vì vui sướng, đôi mắt đảo một cách nôn nóng hết sang trang sách lại sang bàn tay nhỏ bé trắng ngần đặt lên vai anh ta, chốc chốc bàn tay đó lại tát vào má anh ta để nhắc nhở bất cứ khi nào cô chủ của bàn tay đó thấy anh ta tỏ ra lơ đãng. Cô gái đó đứng ngay đằng sau. Những búp tóc quăn nhẹ, sáng lấp lánh của cô chốc chốc lại quện vào mớ tóc nâu của anh ta khi cô ấy cúi xuống để kiểm tra xem anh ta học thế nào, và khuôn mặt của cô ấy, mà cũng thật may là anh ta không nhìn thấy, chứ không làm sao mà tập trung được! Tôi lại nhìn thấy khuôn mặt đó, và bậm môi lại một cách bực mình là tại sao mình lại bỏ qua cơ hội mà nhẽ ra mình có thể có được rồi cơ chứ, là đi làm việc gì khác ngoài việc đứng nhìn chằm chằm vào vẻ đẹp lộng lẫy trên khuôn mặt đó.

Dẫu đã học xong bài, nhưng không phải đã không còn mắc thêm lỗi nào nữa. Vậy mà anh học trò kia cứ đòi được thưởng và đã nhận được ít ra đến năm cái hôn, và dĩ nhiên anh ta cũng đáp lại một cách hào phóng. Sau đó hai người đi ra cửa và qua cuộc nói chuyện của họ tôi có thể nhận thấy họ sắp đi ra ngoài, lang thang ngoài khu đầm lầy. Tôi nghĩ lúc này mà mình xuất hiện, chắc trong lòng Hareton Earnshaw, nếu không lên án mình bằng miệng, thì cũng rủa cho mình bị đày xuống nơi tận cùng của địa ngục. Rồi tự cảm thấy mình quá hèn và ác ý, tôi liền lẻn đi vòng và trốn trong nhà bếp.

Phía bên đó cửa cũng để trống thông thống và bên cửa là người bạn cũ của tôi, bà Nelly Dean, đang ngồi đan và hát, thỉnh thoảng lại bị ngắt quãng do những tiếng chửi bới không thương tiếc từ trong nhà vọng ra nghe không thuận tai chút nào.

- Thà tôi nghe chửi cho chán tai từ sáng đến tối còn hơn nghe nhà chị hát với hỏng! - Người ngồi trong nhà bếp nói, đáp lại câu nói của Nelly nghe không rõ - thật mặt trơ trán bóng, không lần nào tôi giở sách kinh thánh ra là chị không hết lòng ca ngợi lũ quỷ Xa tăng với mọi thứ tội lỗi xấu xa sinh ra trên đời này! Ôi! Chị là đồ vô tích sự, kể cả cô ấy nữa. Thật khốn khổ cho cái anh chàng đó, chẳng biết đường nào mà lần giữa hai người nhà chị. Thật tội nghiệp cho anh chàng đó! - Lão ta nói thêm, nghe rên rỉ - anh chàng bị bỏ bùa mê rồi, đúng là vậy! Ôi lạy Chúa, xin hãy xử tội họ, vì chả có luật pháp hay công lí gì trong đám kẻ cai trị chúng ta nữa rồi!

- Không được! Kẻo chúng ta sẽ phải ngồi trên giàn thiêu đấy - người đang hát đáp lại - nhưng lão ngậm miệng lại. Hãy đi học kinh, tu tỉnh như dân theo đạo cơ đốc đi, đừng có để ý đến tôi làm gì. Đây là bài đám cưới của nàng tiên Annie, một giai điệu hay, đi kèm theo với một điệu múa.

Bà Dean định bắt đầu hát tiếp thì tôi tiến đến. Ngay khi nhận ra tôi, bà ta bật đứng dậy, kêu lên:

- Trời, lạy Chúa tôi ông Lokwood kìa! Sao ông lại quay trở lại mà lại không báo gì cho chúng tôi cơ chứ? Bên ấp Thrushcross đã cửa đóng then cài cả rồi. Nhẽ ra ông phải báo cho chúng tôi chứ!

- Tôi đã sắp xếp để ở đằng đó lâu bao nhiêu tùy thích đấy chứ - tôi trả lời - ngày mai tôi lại lên đường. Thế làm sao mà bà lại chuyển sang đây hả bà Dean? Bà kể tôi nghe nào.

- Cô Zillah đã thôi việc nên ông Heathcliff muốn tôi sang ngay sau hôm ông đi Luân Đôn và ở cho đến khi ông quay trở lại. Mời ông vào nhà cái đã, gớm khách sáo quá! Thế tối nay ông đi bộ từ Gimmerton đến đây à?

- Từ bên ấp - tôi đáp - và trong lúc họ còn đang dọn dẹp nơi ở cho tôi bên đó, tôi tranh thủ muốn sang để thanh toán mọi thứ với ông chủ của bà, vì tôi nghĩ mình cũng chẳng vội vã gì một lần nữa.

- Thứ gì cơ, thưa ông? - Bà Nelly nói, dẫn tôi vào trong nhà. Hiện giờ ông ấy đi vắng, mà cũng không về ngay được đâu.

- Về tiền thuê nhà ấy mà, tôi đáp.

- Thế thì ông cứ thanh toán với cô Heathcliff - bà ta nói - hoặc không với tôi cũng được. Cô ấy vẫn chưa học được việc nhà đâu, nên tôi thay cô ấy làm giúp, không còn ai khác nữa.

Tôi tỏ ra ngạc nhiên.

- Ồ, chắc ông chưa nghe tin ông Heathcliff chết rồi! - Bà ta nói.

- Ông Heatjcliff chết rồi à? Tôi kêu lên ngỡ ngàng - đã lâu chưa?

- Đã được ba tháng. Nhưng thôi, mời ông ngồi xuống. Ông đưa mũ đây cho tôi, rồi tôi kể hết đầu đuôi cho ông nghe. Khoan đã, chắc ông chưa ăn gì phải không?

- Tôi không ăn uống gì đâu. Tôi đã cho người chuẩn bị bữa tối ở nhà rồi. Bà cũng ngồi xuống đi chứ. Tôi không bao giờ lại nghĩ ông ấy đi sớm thế cơ chứ! Thôi bà kể cho tôi nghe sự tình đi nào. Bà bảo đôi bạn trẻ ấy còn lâu mới về phải không?

- Vâng, tối nào tôi cũng mắng họ về việc đi chơi khuya, nhưng họ nào có thèm nghe tôi đâu. Ít ra ông cũng uống với tôi chén rượu xưa. Uống xong tỉnh người ra đấy vì trông ông mệt mỏi quá.

Bà ta chạy vội đi lấy nên tôi cũng không kịp từ chối. Ngay lúc ấy tôi nghe thấy tiếng Joseph hỏi "Thế mụ không sợ người ta xì xào là già rồi mà còn theo trai sao? Mà lại còn xuống hầm rượu ông chủ để lấy cho hắn uống nữa chứ! Hắn lại còn ngồi yên đấy trơ mắt ra mà nhìn, thật không biết xấu hổ.

Bà ta cũng chẳng nán lại để mắng lão, mà loáng một cái đã trở vào, cầm một cốc bạc trào cả bọt. Tôi uống và khen rượu ngon đáo để. Sau đó bà ta kể cho tôi nghe tiếp về cuộc đời của Heathcliff. Như bà ta mô tả, thì ông ta có một kết cục "kì cục".

Tôi được triệu tập sang khu Cao Nguyên Lộng Gió khoảng nửa tháng sau khi ông tạm biệt chúng tôi, bà ta nói. Tôi vui vẻ làm theo, vì Catherine cả

thôi. Cuộc gặp mặt đầu tiên với cô ấy khiến tôi đau lòng và sửng sốt! Kể từ ngày chúng tôi xa nhau, trông cô ấy thay đổi ghê quá. Ông Heathcliff không giải thích nguyên nhân tại sao lại thay đổi ý kiến mà gọi tôi sang ở bên này. Ông ta chỉ nói là ông ta cần tôi và chán nhìn thấy cô Catherine, vì thế tôi phải biến phòng nhỏ thành phòng khách để giữ chân cô ta ở đó. Một ngày ông ta chỉ cần phải nhìn thấy cô ấy một hoặc hai lần. Cô ấy dường như rất hài lòng. Dần dà tôi tuồn rất nhiều sách và những thứ khác đã từng làm nên thú tiêu khiển của cô ấy ở bên khu ấp và chúng tôi thấy toại nguyện vì được sống khá thoải mái. Ảo tưởng đó kéo dài không lâu. Lúc đầu cô Catherine thấy hài lòng nhưng thời gian ngắn sau cô ấy bắt đầu tỏ ra cáu bẳn và bồn chồn. Một mặt là do cô ấy không được đi ra khỏi khu vườn, nên cô ấy chán ngán vì bị giam lỏng trong vòng chật hẹp đó khi mùa xuân đang đến, mặt khác trong lúc lo công viêc nội trợ thì thỉnh thoảng tôi buộc phải để bỏ mặc cô ấy và thế là cô ấy than vãn vì sự trống trải đó. Cô ta thích cãi nhau với Joseph trong nhà bếp hơn là ngồi tĩnh tâm một mình. Tôi không quan tâm đến chuyện cãi cọ đó, nhưng Hareton thỉnh thoảng buộc phải ngồi trong nhà bếp khi ông chủ muốn ngồi lại một mình trong nhà. Mặc dù lúc đầu cô ấy hoặc là rời khỏi nơi đó khi nghe thấy anh ta đi lại hoặc im lặng ngồi giúp tôi một tay làm cái gì đó, và tránh không nhận xét hay nói chuyện với anh ta, mặc dù anh ta lúc nào cũng nhăn nhó và câm lặng. Một lát sau cô ấy thay đổi thái độ và không thể nào để anh ta ngồi một mình được, nên cô ấy nói về anh ta, bình phẩm sự ngu dốt và lười biếng của anh ta, rồi tỏ ra ngạc nhiên là làm thế nào anh ta có thể kéo dài cuộc đời của mình, làm thế nào mà anh ta có thể ngồi cả buổi tối nhìn chăm chăm vào bếp sưởi và ngủ gà ngủ gật cơ chứ.

- Anh ta cứ như một con chó ấy, chị Ellen nhỉ? - Có lần cô ấy đã nhận xét vậy - hoặc như là một con ngựa thồ nhỉ? Anh ta chẳng làm gì, chỉ ăn, rồi lại ngủ, vĩnh viễn như thế? Sao anh ta lại có một bộ óc tối tăm, trống rỗng làm vậy! Thế anh có bao giờ mơ không hả anh Hareton? Mà nếu có, vậy thì anh mơ cái gì? Nhưng anh ta không thể nói cho tôi nghe được rồi!

Rồi cô ấy nhìn anh ta, nhưng anh ta không sao mở miệng ra được, mà cũng không nhìn nữa.

- Có thể lúc này đây anh ấy đang mơ - cô ấy nói tiếp - anh ấy co rúm vai chẳng khác gì con chó cái Juno. Chị hỏi anh ấy xem, chị Ellen.

- Anh Hareton sẽ yêu cầu ông chủ tống cô lên gác đấy nếu cô không ngoan! - Tôi nói - còn anh ấy không những chỉ co rúm vai lại mà còn nắm tay như muốn đấm đấy.

- Em biết tại sao Hareton không bao giờ nói khi có em trong bếp rồi - có lần cô ấy đã kêu lên như vậy - anh ấy sợ em sẽ cười nhạo anh ấy. Chị Ellen, chị nghĩ sao? Anh ấy đã có lần tự học đọc, nhưng vì em cười nhạo nên anh ấy đã đốt hết sách và thôi không học nữa. Có phải thế là anh ấy điên không?

- Thế như vậy cô không hổn hào sao? - Tôi nói - hãy trả lời tôi đi.

- Có thể em hổn - cô ấy nói tiếp - nhưng em không ngờ anh ấy lại ngớ ngẩn đến vậy. Anh Hareton, nếu em cho anh một cuốn sách, lúc này anh có nhận không? Em sẽ thử đấy.

Cô ấy đặt một cuốn sách mà cô ấy đang đọc vào tay anh ta. Anh ta liền quẳng ngay đi, lẩm bẩm là nếu cô ấy không thôi đi thì anh ta sẽ vặn cổ cô ấy ra.

- Thôi được, em để nó ở đây - cô ấy nói - trong ngăn kéo bàn ấy. Em đi ngủ đây.

Sau đó cô ấy rỉ tai tôi bảo tôi hãy theo dõi anh ta xem anh ta có đụng đến cuốn sách đó không, rồi cô ấy bỏ đi. Nhưng anh ấy không buồn lại gần chỗ đó. Sáng hôm sau khi nghe tôi thông báo như vậy, cô ấy tỏ ra vô cùng tuyệt vọng. Tôi thấy cô ấy tỏ ra tiếc cho việc anh ta cứ sưng sỉa và lười biếng mãi thế. Cô ấy cảm thấy lương tâm cắn rứt là vì mình mà làm cho anh ấy sợ không dám học hành. Cô ấy đã làm việc đó một cách có hiệu quả.

Nhưng cô ấy đang làm thế nào cho thật khéo để bù đắp cho sự tổn thương đó. Trong lúc tôi là quần áo hay làm một số công việc tại chỗ thì tôi không thể quản lí tốt được phòng khách, cho nên cô ấy mang vào một cuốn sách hay nào và đọc to cho tôi nghe. Khi Hareton có mặt ở đó, cô ấy thường dừng lại ở phần lí thú và để mặc cuốn sách nằm quanh đấy, mà cô ấy lại

làm điều đó nhiều lần. Song anh ta rất ương bướng, cho nên nhẽ ra anh ta đã cắn mồi của cô ấy, anh ta lại chạy đi hút thuốc cùng lão Joseph vào những hôm mưa. Hai người ngồi như phỗng hai bên bếp lò sưởi. Lão Joseph thấy thật sung sướng là bị điếc nên không hiểu được những lời nói vô nghĩa, độc mồm độc miệng của cô ấy, như hắn thường gọi thế còn anh chàng kia lại làm hết sức mình, tỏ ra khinh thường việc đó. Vào những tối đẹp trời, anh ta đi theo đoàn đi săn, còn cô Catherine ngồi ngáp và thở dài, và trêu tôi để tôi nói chuyện; rồi lúc tôi bắt đầu nói thì cô ấy hoặc chạy ra vườn hoặc ngoài sân. Và đến nước cuối cùng thì cô ấy kêu chán sống, kêu rằng cuộc sống của cô ấy sao mà vô tích sự.

Ông Heathcliff ngày càng có xu hướng ít tiếp xúc với mọi người, đã gần như đuổi Earnshaw ra khỏi phòng mình. Do bị tai nạn vào đầu tháng Ba, nên anh ta phải ngồi lì trong nhà bếp trong mấy ngày. Trong khi đi săn trên khu đồi, súng của anh ta nổ toác ra, cánh tay bị cắt một miếng, và trước khi về đến nhà, anh ta mất nhiều máu. Hậu quả là anh ta buộc phải ngồi sưởi và giữ im lặng cho đến khi bình phục. Điều đó phù hợp với mong muốn của cô Cathrine. Dẫu sao cô ấy cũng ghét căn buồng của mình trên gác hơn lúc nào hết. Và cô ấy buộc tôi phải tìm ra công việc ở dưới nhà để cô ấy có thể ngồi cùng.

Vào ngày thứ Hai là lễ Phục Sinh, Joseph dắt một số gia súc đi dự hội chợ ở Gimmerton và đến chiều thì tôi bận là quần áo trong bếp. Earnshaw ngồi rầu rĩ như mọi ngày, bên góc ống khói. Cô chủ nhỏ của tôi tiêu khiển một giờ nhàn rỗi bằng cách vẽ trên bệ cửa sổ, đôi lúc lại hát khe khẽ để thay đổi cho vui, hoặc rì rầm hoặc liếc nhìn tỏ ra sốt ruột về hướng người anh họ của mình khi anh ta ngồi lì ra hút thuốc và nhìn lò sưởi. Khi tôi nói là cô ấy ngồi thế che mất ánh sáng khiến tôi không làm việc được, thế là cô ấy dịch ra chỗ lò sưởi. Tôi không chú ý đến hành động đó của cô ấy, nhưng bỗng nhiên, tôi nghe thấy cô ấy cất tiếng:

- Anh Hareton, em rất vui mừng vì đã phát hiện ra là mình rất muốn anh là anh họ của em lúc này đấy, nếu như anh đừng có hay cấm cảu và thô lỗ với em.

Hareton không đáp lại.

- Hareton, Hareton, anh Hareton, anh có nghe thấy không? - Cô ấy nói tiếp.

- Biến đi! - Anh ta làu bàu và thô lỗ một cách không khoan nhượng.

- Để em cầm cái tẩu này cho - cô ấy nói, rụt rè thò tay và rút nó ra khỏi miệng anh ta.

Anh ta chưa kịp giật lấy thì cô ấy đã đập nó vỡ toang và vứt vào sau lò sưởi. Anh ta chửi cô ấy và lấy ra một cái tẩu khác.

- Thôi đi - cô ấy kêu lên - trước hết anh phải nghe nói đã. Em không thể nào nói chuyện trong khi làn khói bay lảng vảng trước mặt thế này.

- Đồ quỷ tha ma bắt kia! - Anh ta hét lên một cách giận dữ - hãy để ta yên!

- Không - cô ấy tỏ ra ương ngạnh - em không thôi. Em không còn biết làm thế nào để buộc anh phải nói chuyện với em. Anh cương quyết không muốn hiểu. Khi em gọi anh là tên ngốc, em chẳng có ý gì hết. Em đâu có ý muốn khinh anh. Nào, anh phải để mắt đến em chứ, anh Hareton. Anh là anh họ em mà và anh sẽ phải nhận em là em họ anh chứ.

- Tôi chẳng có dây mơ rễ má gì với cô, cũng như tôi không dính dáng gì đến sự kiêu kì gớm ghiếc, cùng những cái trò trêu trọc khốn kiếp của cô! - Anh ta trả lời - quỷ tha ma bắt cả thể xác lẫn tâm hồn của cô đi trước khi tôi còn liếc nhìn thấy cô! Cút đi cho khuất mắt, ngay lúc này!

Catherine nhíu mày, lui về ngồi xuống ghế cạnh cửa sổ, cắn môi và thật cố gắng thì thầm một điều gì đó nghe lạ tai để che dấu cơn khóc sắp bật ra.

- Anh phải tử tế với cô em họ của mình đi, Hareton - tôi ngắt lời - khi cô ấy đã thấy hối lỗi trước sự vô lễ của mình rồi! Làm như thế chỉ có tốt cho anh nhiều thôi. Nó sẽ làm cho anh trở thành người khác một khi anh có cô ấy làm bạn.

- Bạn ư? - Anh ta kêu lên - một khi cô ấy ghét bỏ tôi, nghĩ tôi không đáng đánh giầy cho cô ấy sao! Không, nếu điều đó làm tôi trở thành ông hoàng, tôi cũng chả cần gì đến thiện chí của cô ấy để khỏi bị khinh thường nữa.

- Em có ghét anh đâu. Chính anh là người ghét em đấy chứ! - Cathy khóc, không còn che đậy được nỗi buồn bực của mình nữa - anh ghét em chẳng kém gì ông Heathcliff ghét em cả, thậm chí anh còn ghét hơn ấy.

- Cô là đồ nói dối đáng ghét - Earnshaw nói - vậy tại sao tôi lại làm cho ông ấy nổi giận bao nhiêu lần vì đã đứng về phía cô cơ chứ? Và khi cô chế giễu tôi, khinh rẻ tôi và… thôi được, cô cứ làm cho tôi khổ sở đi, tôi sẽ đi khỏi đây và bảo là cô đã làm tôi khó chịu đến mức tôi phải ra khỏi nhà bếp đấy!

- Em đâu có biết là anh đứng về phía em cơ chứ - cô ấy trả lời lau khô nước mắt - lúc đó em khổ tâm lắm nên hay cay nghiệt với mọi người. Nhưng giờ đây em xin cảm ơn anh và mong anh thứ lỗi cho em, chứ em cũng chẳng biết làm thế nào khác nữa.

Cô ấy quay lại lò sưởi và thành thật chìa tay ra. Mặt anh ta sa sầm và cau có trông như một đám mây mang cơn giông tố đến. Anh ta vẫn kiên quyết giữ nguyên hai nắm đấm và nhìn chằm chặp xuống đất.

Theo bản năng, Catherine hẳn đã đoán được rằng đó chỉ là thói ương ngạnh cố chấp, chứ không phải là sự ghét bỏ, và chính điều đó khiến anh ta có thái độ ngoan cố. Sau một chút do dự, cô ấy cúi xuống và hôn nhẹ vào má anh ta. Cô bé ngỗ ngược nghĩ là tôi không nhìn thấy, nên sau khi lui lại, cô ấy ngồi về chỗ cũ bên cửa sổ, tỏ ra đoan trang. Tôi lắc đầu có vẻ trách móc; cô ấy liền đỏ mặt và thì thầm:

- Vậy chị bảo em phải làm gì khác nào, chị Ellen? Anh ấy không bắt tay em, lại còn không nhìn em nữa, cho nên em phải tỏ rõ một cái gì đó là mình thích anh ấy chứ, là em muốn làm bạn với anh ấy.

Tôi cũng không rõ là cái hôn đó có thuyết phục được Hareton không, vì trong mấy phút anh ta tỏ ra cẩn thận, nên không nhìn thấy mặt anh ấy đâu. Lúc ngẩn mặt lên anh ta lúng túng đến thường không biết ngoảnh nhìn đi đâu.

Catherine liền chạy đi lấy giấy trắng gói cuốn sách trông thật đẹp gọn gàng và sau khi thắt nơ vào và đề: Gửi cho anh "Hareton Earnshaw", cô ấy muốn tôi làm sứ giả mang tặng phẩm đó đến người nhận đã được định sẵn.

- Nhưng chị nhớ nói với anh ấy là anh ấy đồng ý nhận cuốn sách này, em sẵn sàng đến dạy anh ấy đọc ngay lập tức - cô ấy nói - còn nếu anh ấy từ chối, em sẽ lên gác và sẽ không bao giờ trêu anh ấy nữa.

Tôi mang tặng phẩm đó đi, miệng lẩm bẩm nhắc lại lời nhắn, trong khi đó cô ấy nhìn theo một cách lo lắng. Hareton không nhả những ngón tay ra, nên tôi đặt nó lên lòng anh ta. Anh ta cũng không vứt nó đi. Tôi quay trở lại làm công việc của mình. Catherine ngả đầu và tay lên bàn cho đến khi cô ấy nghe thấy có tiếng mở gói quà nghe sột soạt khe khẽ, rồi cô ấy lẻn đến thật khẽ ngồi bên cạnh người anh họ. Anh ta run cầm cập và đỏ bừng mặt. Không còn thấy vẻ thô thiển gắt gỏng cau có, nhưng thoạt tiên anh ta cũng không lấy đủ cam đảm để bật ra được lời nào nhằm đáp lại vẻ mặt đầy dò hỏi cũng như lời thì thầm đề đạt của cô ấy.

- Anh hãy nói là tha lỗi cho em đi, anh Hareton! Anh có thể làm cho em hạnh phúc bằng một lời nói nhỏ nhặt đó thôi mà.

Anh ta nói lắp bắp điều gì đó nghe không rõ

- Và anh sẽ là người bạn của em nhé? - Catherine nói thêm một cách dò hỏi.

- Không! Rồi hàng ngày em sẽ thấy xấu hổ vì anh thôi - anh ta trả lời - và càng ngày em càng hiểu anh, anh lại càng không thể che dấu được.

- Vậy anh không là bạn của em sao? - Cô ấy hỏi, mỉm cười ngọt ngào như mía lùi và tiến sát gần hơn.

Tôi không nghe thấy câu chuyện đó rõ hơn, nhưng khi nhìn quanh, tôi thấy hai khuôn mặt đó bừng sáng đang ngả trên cuốn sách đã được đón nhận đó, đến nỗi tôi không còn nghi ngờ gì về việc hai người đã cầu hòa với nhau, và thế là kẻ thù đã trở thành những đồng minh uống máu ăn thề với nhau.

Tác phẩm mà hai người đang nghiềm ngẫm có rất nhiều những bức tranh đắt tiền. Nguyên những bức tranh đó và việc hai người kề bên nhau đã đủ ma lực để giữ họ lại, không muốn đi đâu, cho đến khi lão Joseph trở về nhà. Lão già đáng thương đó há hốc mồm ngạc nhiên khi thấy cảnh

Catherine ngồi trên cùng một ghế với Hareton Earnshaw, quàng tay lên vai anh ta và bối rối thấy anh ta thích được cô ta gần gũi. Lão ta bị tác động ghê gớm khi chứng kiến cảnh tượng vào đêm đó. Sự xúc động của lão chỉ thể hiện qua những tiếng thở dài thườn thượt khi lão giở cuốn sách Kinh thánh trên bàn và đặt lên đó những tờ giấy bạc bẩn nhem nhuốc lôi từ trong túi lão ra, tiền thu được qua giao dịch hàng ngày. Cuối cùng lão cho gọi Hareton đang ngồi đó lại.

- Mang những thứ này cho ông chủ - lão nói - rồi ở lại luôn trên đó. Tôi cũng lên buồng của tôi đây. Cái lỗ chui ra chui vào này không phải dành cho chúng ta đâu. Phải tránh nó ra và tìm nơi khác mà ngồi!

- Thôi nào, Catherine, chúng mình phải đi thôi. Tôi đã là xong quần áo rồi. Thế nào, đã sẵn sàng đi chưa?

- Chưa đến tám giờ mà!- Cô ấy trả lời, đành lòng phải đứng lên - Hareton, em để cuốn sách này trên bệ lò sưởi, và ngày mai em sẽ mang thêm nhé.

- Cô mà để sách đấy là tôi sẽ mang vào phòng chính đấy - lão Joseph nói - lúc ấy có giời mà tìm thấy nữa. Cho nên cô phải tự lo lấy đấy.

Cathy dọa là cô ấy sẽ lấy hết sách của lão để bù vào những sách của cô ấy, rồi cô ấy mỉm cười khi đi ngang qua Hareton, vừa đi lên gác vừa hát, lòng thấy nhẹ nhõm hơn hẳn những ngày trước đó, dẫu là vẫn ở trong ngôi nhà này. Có lẽ nếu có khác là chỉ trừ những lần đi thăm Linton đầu tiên thôi.

Sự gần gũi đó mới chỉ bắt đầu mà đã phát triển nhanh chóng, dẫu cho có những ngáng trở tạm thời. Không phải cứ muốn là cải hóa được Earnshaw ngay và cô chủ của tôi cũng đâu có phải là một triết gia và đâu có phải là mẫu mực của lòng kiên nhẫn, nhưng cả hai bộ óc đó cùng hướng về một điểm là một người thì yêu và mong muốn tôn trọng, còn người kia thì yêu và mong muốn được tôn trọng và họ trù tính là cuối cùng sẽ đạt được điều đó.

Ông Lockwood thấy đấy, chiếm được trái tim của cô Heathcliff đâu có phải là khó lắm. Nhưng giờ đây tôi vui mừng là ông không thử. Ước muốn tột đỉnh của tôi là mong sao hai người đó đi đến hôn nhân. Đến ngày cưới của

họ, tôi sẽ không còn phải ghen tị với ai, và tôi sẽ là người đàn bà hạnh phúc nhất nước Anh!

CHƯƠNG 33

Sau hôm thứ hai ấy, do Earnshaw vẫn chưa có thể làm được công việc hàng ngày và vì thế vẫn ở trong nhà, khiến tôi nhanh chóng nhận ra là mình mà còn giữ đối tượng quản lí bên mình thì thật là không thực tế chút nào. Cô ấy xuống nhà trước tôi và đi ngay ra vườn và đã nhìn thấy người anh họ đang làm một số việc. Lúc tôi ra gọi họ vào ăn sáng thì tôi đã thấy cô ấy nhờ anh ta phát quang một khoảng đất rộng mọc đầy bụi cây lí gai và lí chua và họ còn đang mải mê tính chuyện cùng nhau đánh một số cây bên khu ấp để mang về trồng ở đó.

Tôi hoảng hốt trước sự tàn phá hoàn thành chỉ trong có nửa giờ đồng hồ. Những cây lí gai đen được lão Joseph coi như là những cây táo và cô ấy đã vừa mới quyết định chọn việc trồng một luống hoa giữa đám cây đó!

- Ấy lão mà thấy thế là sẽ mách ông chủ ngay đấy - tôi kêu lên - đến lúc ấy cô có lí do gì mà trình bày cho cái thói tự tiện phá vườn cơ chứ? Một cơn thịnh nộ động trời sẽ trút lên đầu chúng ta mất. Để rồi xem! Cậu Hareton, tôi e cậu không còn trí khôn nữa thì phải, ai lại đi phá phách lung tung chỉ vì cô ấy yêu cầu thôi.

- Tôi quên mất đó là những cây của lão Joseph - Hareton trả lời, hơi lúng túng - nhưng tôi sẽ nói với lão là tôi làm.

Chúng tôi đều ngồi ăn với ông Heathcliff. Tôi giữ vị trí bà chủ trong việc pha trà và thái thịt nên không thể thiếu được ở bàn ăn. Thường thì Catherine ngồi cạnh tôi, nhưng hôm nay cô ấy lẻn đến ngồi gần Hareton hơn và tôi thấy ngay rằng cô ấy chắc cô ấy chẳng tội gì mà che giấu tình cảm thân thiện, cũng như trước đây cô ấy cũng không giấu thái độ thù địch.

- Này cô đừng có mà nói chuyện liến láu và chú ý quá nhiều đến người anh họ của cô đâu đấy - vừa đi vào trong nhà, tôi vừa khẽ dặn cô ấy - ông Heathcliff chắc sẽ khó chịu lắm đấy và sẽ nổi khùng lên với hai người đấy.

- Em sẽ không làm thế nữa - cô ấy đáp.

Ngay liền sau đó, cô ấy đã lẻn đến ngồi cạnh anh ta và cắm những bông hoa báo xuân vào đĩa cháo của anh ta.

Anh ta không giám nói chuyện với cô ấy tại bàn ăn, mà lại còn không dám nhìn nữa, vậy mà cô ấy vẫn cứ tiếp tục trêu đến nỗi tí nữa anh ta phì cười đến hai lần. Tôi nhíu mày, còn cô ấy liếc nhìn ông chủ lúc này đang bận suy nghĩ đến những việc khác hơn là mọi người ngồi cạnh mình vì qua nét mặt của ông ta có thể thấy được. Và thế là cô ấy nghiêm nét mặt liền, chăm chú nhìn ông ta. Sau đó cô ấy quay đi và bắt đầu cái trò ngớ ngẩn của mình. Cuối cùng Hareton bật cười dù cố nén cũng không được. Ông Heathcliff giật mình, đưa mắt liếc nhanh nhìn vào mặt cả ba chúng tôi. Catherine bắt gặp cái nhìn quen thuộc đó, nơm nớp lo nhưng vẫn tỏ ra bất chấp, mà ông ta lại rất ghét như thế.

- May cho nhà ngươi là ngồi ngoài tầm với của ta đấy - hắn kêu lên - sao, ngươi bị con quỷ nào ám mà cứ nhìn ta chằm chằm thế, với cặp mắt khốn kiếp! Mà nhà ngươi đừng có để ta nhớ đến sự tồn tại của mình nữa. Tao cứ ngỡ đã chữa khỏi bệnh cười của ngươi rồi cơ mà!

- Tôi cười đấy - Hareton nói khẽ.

- Mày nói cái gì vậy? - Ông chủ hỏi.

Hareton nhìn vào cái đĩa thức ăn của mình và không nói lời thú tội nữa. Heathcliff nhìn anh ta một lát, rồi im lặng ăn tiếp và nối lại dòng suy nghĩ đứt đoạn của mình. Chúng tôi đã ăn gần xong và hai người kia đã thận trọng xích nhau ra xa hơn, nên tôi nghĩ chắc chẳng còn rắc rối gì trong bữa ăn nữa, thì lão Joseph xuất hiện ở cửa, môi run lên, mắt long sòng sọc, tỏ ra vô cùng tức giận, chắc là lão đã phát hiện ra những cây quý giá của mình bị phá sạch. Chắc hẳn lão đã nhìn thấy Cathy và người anh họ của cô ấy quanh chỗ đó trước khi lão kiểm tra, vì hàm của lão cứ như hàm của con bò nhai lại, khiến cho lão nói rất khó nghe.

- Xin trả lương cho tôi để tôi đi. Tôi nghĩ chắc mình sẽ chết ở đây, nơi mà mình đã làm lụng trong sáu mươi năm trời. Tôi cũng đã tính đến chuyện

khuân hết sách vở của mình lên gác xép, cùng mọi thứ linh tinh của riêng mình lên gác xép, để họ có cả cái bếp, miễn là tôi được yên thân. Thật là rầy rà khi phải nhường cái lò sưởi đó, nhưng tôi nghĩ là tôi có thể chịu được mà!

Nhưng bọn họ lại còn định chiếm luôn cả cái mảnh vườn đó, nên thật lòng, ông chủ ạ, tôi không sao chịu nổi! Ông có thể chịu được cái ách đó, và chắc là ông làm được, còn tôi thì tôi không quen, vì một kẻ già lọm khọm nhưng tôi lại không quên được những chỗ trú chân mới. Tôi thà đi khiếm miếng ăn với cái bữa lang thang trên đường còn hơn!

- Thôi đi, cái lão ngu xuẩn này! - Heathciff ngắt lời - nói ngắn gọn lại nào! Làm thế nào mà rền rĩ ghê thế? Tôi không dính vào chuyện cãi cọ giữa lão và chị Nelly đâu đấy. Chị ta có giúi lão vào hốc đổ than, tôi cũng mặc đấy.

- Không phải Nelly! - Joseph nói - nếu là vì chị ta thì tôi chẳng việc gì phải đi đâu, dẫu cho chị ta cũng chẳng có tích sự gì. Lạy Chúa chị ta cũng không thể lấy cắp linh hồn của ai! Chị ta đâu có đẹp đẽ gì cho cam, mà cái thân xác chị ta thì ai thèm nhìn, ngay cả liếc mắt cũng không ấy chứ lại. Chính cái cô tiểu thư vô duyên, đốn đời kia đã bỏ bùa mê cho anh chàng của chúng ta bằng con mắt táo tợn và cung cách trâng tráo của cô ta… cho đến khi… ồ, không! Tôi đến vỡ tim mất! Cậu ta đã quên hết những gì tôi đã làm cho cậu ta, thế mà cậu ta đi nhổ sạch những cây lí chua đẹp nhất trong vườn! - Nói đến đây, lão ta than khóc thật sự, mềm yếu hẳn trước cảm giác bị tổn thương ghê gớm của mình, trước sự vô ơn bạc nghĩa của Earnshaw và hoàn cảnh nguy hiểm của anh ta.

- Cái lão già rồ dại này có say không đấy? Heathcliff hỏi - Hareton, có phải đang gây chuyện với ngươi không?

- Tôi có nhổ hai ba bụi - anh ấy trả lời - nhưng rồi tôi sẽ trồng trả lại.

- Nhưng tại sao ngươi lại nhổ lên hả? - Hắn hỏi.

Catherine khôn ngoan nói chen vào.

- Bọn tôi định trồng một ít hoa ở đó - cô ấy nói to - tôi mới là người đáng trách vì tôi bảo anh ấy làm việc đấy.

- Thế ai cho phép nhà ngươi động đến một tấc đất ở nơi này hả? - Ông bố chồng cô ấy hỏi, rất đỗi ngạc nhiên - mà ai ra lệnh cho ngươi vâng lời con bé hả? - Ông ta quay sang Hareton nói thêm.

Anh chàng Hareton câm như hến, nên cô em họ trả lời.

- Ông đừng có vì vài thước đất mà tức tối như thế, vì tôi chỉ dùng để trồng hoa làm cảnh thôi. Chứ ông đã lấy sạch cả đất đai của tôi thì sao!

- Đất của nhà ngươi, thật là đồ hỗn xược! Nhà ngươi có đất đai bao giờ! - Heathcliff nói.

- Ông còn lấy cả tiền của tôi nữa - cô ấy nói tiếp, phóng tia mắt đáp lại cái nhìn giận dữ của hắn, cùng lúc ấy cắn một miếng cùi bánh, đầu thừa đuôi thẹo của bữa điểm tâm của cô ấy.

- Im đi! Hắn ta kêu lên - ăn cho xong - rồi cuốn xéo!

- Ông còn lấy cả đất đai của anh Hareton nữa, cả tiền của anh ấy - cô bé không biết sợ là gì kia nói tiếp - Hareton và tôi bây giờ là bạn, rồi tôi sẽ kể hết về ông cho anh ấy nghe!

Ông chủ giường như ngớ người ra một lúc. Hắn ta tái mặt lại và đứng dậy, nhìn cô ấy không rời mắt với nét mặt căm thù không đội trời chung.

- Nếu ông đánh tôi, Hareton sẽ đánh ông - cô ấy nói - cho nên tốt hơn là ông nên ngồi xuống.

- Nếu thằng Hareton mà không tống khứ mày ra khỏi đây, tao sẽ nện cho hắn chết toi ngay - Heathcliff gầm lên - thật là một con phù thủy đáng chết! Mày lại dám nghĩ là đã khích được hắn chống lại tao sao? Tống cổ con bé này đi! Các người có nghe thấy gì không? Quẳng nó vào nhà bếp! Chị Ellen Dean, tôi sẽ giết chết con bé nếu như nhà chị không bảo nó đi khuất mắt tôi.

- Hareton cố nói thật khẽ thuyết phục cho cô ấy đi khỏi.

- Lôi nó ra ngoài! - Hắn ta kêu lên nghe man rợ - nhà ngươi còn đứng đó mà nói chuyện nữa à? Và thế là hắn ta tiến lại tự tay thi hành lệnh của chính mình.

- Đồ độc ác. Anh ấy sẽ không nghe lời của ông nữa đâu! - Catherine nói - rồi anh ấy sẽ ghét ông chẳng kém gì tôi ghét ông đâu.

- Suỵt! Anh chàng đó thì thầm vẻ trách móc - em không muốn anh nói với ông ấy như thế đâu. Thôi đi em ạ.

- Nhưng anh không được để lão ấy đánh em chứ? - Cô ấy kêu lên.

- Thôi nào, đi đi em!- Anh ta thì thầm một cách khẩn khoản.

Đã quá muộn. Heathcliff đã tóm được cô ấy.

- Giờ thì mày cút đi! - Heathcliff nói với Hareton - con phù thủy đáng nguyền rủa này! Lần này nó khiêu khích ta tới mức ta không chịu đựng nổi nữa, nên ta phải làm cho nó thấy hối hận suốt đời!

Hắn ta đã nắm được tóc cô ấy. Hareton cố gỡ tóc ra, xin hắn tha cho cô ấy, đừng có đánh cô ấy. Đôi mắt đen của hắn tóe lửa; hắn như đã sẵn sàng xé Catherine ra từng mảnh, còn tôi cũng vừa định lao lại, đánh liều cứu cô ấy, thì đột nhiên, những ngón tay của hắn buông ra, hắn chuyển sang tóm lấy cánh tay cô ấy và nhìn xoáy vào mặt cô ấy. Sau đó hắn đưa tay lên che mắt, đứng yên một lát như thể định lần lại, rồi lại quay về phía Catherine, nói bằng một giọng cố tỏ ra bình tĩnh.

- Nhà ngươi phải học cách tránh, đừng để ta nổi giận, kẻo có lúc ta giết chết nhà ngươi mất! Hãy đi theo bà Dean và ở liền bên bà ta, và chỉ giới hạn sự hỗ xược của nhà ngươi quanh bên tai bà ta thôi, nghe không. Còn đối với Hareton Earnshaw, nếu ta mà còn nhìn thấy hắn nghe theo nhà ngươi, ta sẽ đuổi nó đi kiếm ăn ở nơi nào nó có thể kiếm được! Tình yêu của nhà ngươi sẽ biến nó trở thành kẻ bơ vơ, bị ruồng bỏ, thành một tên ăn mày. Chị Nelly, mang con bé này đi, và tất cả bọn ngươi, để ta yên! Hãy để ta yên!

Tôi dẫn cô chủ ra ngoài, và cô ấy cũng rất vui mừng khi được thoát ra khỏi nơi đó, nên không cưỡng lại một tí nào. Anh chàng Hareton cũng đi theo. Ông Heathcliff ở lại trong phòng một mình cho đến bữa trưa. Tôi khuyên cô Catherine nên ăn trên gác, nhưng ngay sau khi hắn ta nhìn thấy chỗ của cô ấy, hắn sai tôi gọi cô ấy xuống. Hắn không nói với ai, chỉ ăn một chút và sau đó đi thẳng ra ngoài, thông báo rằng đến tối hắn mới quay lại.

Đôi bạn mới ngồi lì trong nhà trong khi Heathcliff đi vắng. Tôi nghe thấy Hareton nghiêm khắc không cho cô em họ của mình bóc trần hành vi của bố chồng cô đối với cha anh ta. Anh ta nói ai mà thốt ra một lời bôi xấu là anh ta không chịu nổi, cho dù ông ấy có là quỷ sứ cũng không quan trọng, anh ta vẫn đứng về phía bố mình, nên anh ta nói thà cô ấy cứ bêu riếu anh ta như trước đây còn hơn thóa mạ ông Heathcliff. Catherine tỏ ra khó chịu khi nghe thấy thế, nhưng anh đã có cách để làm cô ấy thích anh ta không nếu anh ta cũng đi nói xấu bố cô ấy? Catherine bèn hiểu ra rằng Earnshaw rất coi trọng thanh danh của ông chủ và đã gắn bó với ông ta bằng những mối quan hệ còn vững bền hơn cả lí trí có thể đập tan được, đó là những sợi dây xích được rèn bằng thói quen, nên nếu có bất cứ ý đồ nào làm lơi lỏng sợi dây đó đều bị coi là tàn nhẫn. Kể từ đó cô ấy luôn tỏ ra tử tế, tránh không phàn nàn hay có những biểu hiện ác cảm đối với Heathcliff và cô ấy đã thú nhận với tôi rằng cô ấy thấy buồn là mình đã ra sức mà khuấy lên mối hiềm khích giữa hắn và người anh họ của cô. Đúng ra kể từ đó đến nay, cô ấy không hé một lời với Hareton nhằm chống lại kẻ đã áp bức mình.

Khi sự bất đồng nhỏ đó qua đi, hai người lại gắn bó bên nhau, bận bịu với những công việc khác nhau, một người là trò, một người là thầy. Tôi vào ngồi dự cùng với họ sau khi đã làm xong công việc của mình. Tôi cảm thấy dễ chịu và an ủi khi ngắm nhìn họ, đến nỗi không còn biết thời gian trôi qua ra sao nữa. Ông biết đấy, trong chừng mực nào đó, hai người này chỉ đáng tuổi con tôi thôi. Đã từ lâu tôi rất lấy làm tự hào về một người. Nên giờ đây tôi tin chắc người kia cũng là nguồn thỏa đáng cho tôi không kém. Bản chất trung thực, nồng nhiệt và thông minh của anh ta đã nhanh chóng xua tan mọi đám mây mù của sự dốt nát và hèn hạ mà anh ta được nuôi dưỡng trong đó. Tiếp đến những lời khen chân thành của cô Catherine đã như một cái đinh thúc ngựa thôi thúc anh ta lao động cần cù. Đầu óc của anh ta ngày một sáng ra khiến cho bộ mặt của anh ta cũng sáng hẳn lên, làm tăng

thêm tinh thần và sự quý phái trên diện mạo. Tôi không thể nào lại nghĩ ra được vẫn con người đó mà tôi đã nhìn thấy vào cái hôm tôi phát hiện ra cô chủ bé nhỏ Catherine ở khu Cao Nguyên Lộng Gió sau cuộc thám hiểm của cô ấy đến vùng núi Cragss. Trong lúc tôi ngồi ngắm họ lao động, hoàng hôn buông xuống và cũng là lúc ông chủ về. Hắn gặp chúng tôi một cách bất ngờ khi đi vào bằng cửa trước và nhìn thấy cả ba chúng tôi trước khi chúng tôi ngẩng đầu lên nhìn hắn. Hừm, chắc chẳng bao giờ lại có cảnh dễ chịu và vô hại hơn thế, nên nếu mà hắn mắng họ thì thật là xấu hổ biết mấy. Ánh lửa hồng sáng rực trên mái đầu xinh đẹp của họ, làm rõ mặt, trông họ háo hức như những đứa trẻ. Dẫu cho anh ta đã hai mươi ba và cô ấy đã mười tám, ai cũng cảm thấy có biết bao điều mới mẻ mà mình thấy cần phải học, mà những tình cảm về sự trưởng thành đã tan mộng ảo hoặc đã không hề được trải qua hoặc không được khơi dậy.

Cả hai người ngước mặt lên nhìn Heathcliff và có lẽ ông không bao giờ để ý thấy là mắt của họ hoàn toàn giống nhau, và đó đều là những con mắt của Catherine Earnshaw. Cô Catherine hiện nay không còn giống mẹ mình ở điểm nào khác nữa ngoài cái trán rộng và nét uốn cong của lỗ mũi, trông cô ấy có vẻ kiêu kì, dù cho nó có phải thế hay không. Đối với Hareton, sự giống nhau đó thật là có một không hai, thật là nổi bật, vì anh ta thật lanh lợi và rất nhạy bén trước bất cứ một hoạt động bất thường nào. Tôi nghĩ chắc chính sự giống nhau đó đã làm cho Heathcliff phải hạ vũ khí. Hắn đi về phía lò sưởi, rõ ràng là bị kích động, nhưng rồi đã nhanh chóng dịu hẳn đi khi hắn nhìn thấy anh ta, hay nói cho đúng, hắn đã thay đổi bản chất, chứ sự kích động đó vẫn còn nguyên đó. Hắn cầm lấy cuốn sách từ tay Hareton và liếc nhìn vào trang sách đang được mở ra, rồi trả lại mà không có lời nhận xét nào, mà chỉ ra hiệu xua Catherine đi chỗ khác. Người anh họ cô ấy cũng chỉ nán lại sau cô ấy một lúc, và tôi định bỏ đi thì hắn ra ra hiệu cho tôi ngồi lại.

- Thật là một kết thúc kém cỏi - hắn nhận xét, ngồi suy nghĩ một lát về cảnh tượng mà hắn vừa chứng kiến - thật là một kết thúc phi lí đối với những cố gắng tàn bạo của tôi, phải không chị? Tôi có được cả đòn bẩy và cuốc chim để phá hủy hai ngôi nhà này và tự rèn mình để có khả năng làm việc như thần Hercules, nhưng khi mọi sự việc đã sẵn sàng và nằm trong quyền lực của tôi, tôi thấy ý chí của mình muốn lật tất cả những hòn ngói của những

ngôi nhà đó lên đã tan thành mây khói! Những kẻ thù xưa đã không đánh bại được tôi, cho nên chính lúc này là lúc tôi phải đứng ra báo thù những kẻ đại diện cho họ, mà tôi có thể làm được điều đó, không có gì còn thích đánh nhau, không hơi đâu lại giơ tay đi đánh nhau nữa! Nghe có vẻ như là trong suốt thời gian qua tôi đã lao động vất vả chỉ nằm để trưng bày cái nét đẹp của sự cao thượng mà thôi. Hoàn toàn không phải thế, mà là tôi đã đánh mất khả năng thích tàn phá và tôi cũng rất chán cảnh tàn phá vì nó chẳng để làm gì.

- Chị Nelly ạ, có điều gì đó thật kì lạ đang đến gần. Hiện nay tôi đang nằm trong bóng tối đó. Tôi chán ngán với cuộc sống của mình đến nỗi tôi không còn nhớ mình đã ăn uống gì chưa. Hai con người kia, những kẻ đã rời khỏi phòng ấy, là những vật duy nhất còn giữ lại vẻ vật chất một cách rõ rệt đối với tôi, và vẻ mặt đó khiến tôi đau đớn đến quằn quại. Tôi sẽ không nói về con bé đó, mà tôi cũng không thích nghĩ, nhưng tôi rất mong sao con bé trở thành vô hình vì sự có mặt của nó chỉ gợi lên những cảm giác điên cuồng mà thôi. Còn thằng con tôi đã khiến tôi xúc động theo cách khác, song nếu như tôi có thể làm được điều đó mà không trở nên rồ dại, tôi cũng muốn mình chẳng bao giờ nhìn thấy nó nữa! Chắc chị sẽ nghĩ là tôi có xu hướng trở nên như vậy - hắn ta nói thêm, cố gượng cười - nếu tôi cố mô tả muôn vàn những liên tưởng và những ý tưởng đã qua mà nó thức tỉnh hoặc là hiện thân của chúng. Nhưng mà thôi, chị đừng có nói cho ai về những gì tôi kể cho chị nghe đấy. Tâm tư của tôi đã vĩnh viễn ngủ sâu là thế, vậy mà cuối cùng tôi vẫn cứ muốn bộc bạch nó với người khác.

- Cách đây năm phút, Hareton dường như là hiện thân tuổi trẻ của tôi, không phải là một con người bằng xương bằng thịt, mà tôi cảm thấy ở nó với muôn vàn cách khác nhau, khiến cho không thể níu kéo ở bên một cách hợp lí được. Trước hết việc nó giống cô Catherine đến mức không thể ngờ được đã làm cho nó có một mối dây liên hệ với cô ấy một cách đáng sợ. Tuy nhiên, việc mà chị có thể cho rằng đó là sức thuyết phục mạnh nhất để ngăn cản trí tưởng tượng của tôi thì đó cũng chỉ là cái nhỏ nhặt nhất, vì không có gì liên quan đến cô ấy mà không dính dáng đến tôi cơ chứ? Và thử hỏi chị, thế những gì không làm tôi nhớ đến cô ấy? Tôi không sao nhìn xuống cái sàn nhà này mà không thấy những gương mặt cô ấy hiện lên trên những viên đá lát. Trên từng đám mây, trên từng cây trông lấp đầy cả

không gian vào ban đêm, trong từng vật, đâu đâu tôi cũng thấy hình ảnh cô ấy, còn ban ngày thì hình ảnh của cô ấy như vây quanh tôi! Tất cả những khuôn mặt bình thường của cả nam và nữ và cả những đặc điểm của chính tôi, chỗ nào tôi cũng thấy mình giống cô ấy. Cả thế gian này là một bộ sưu tập đáng sợ về những kỉ niệm ghi nhớ sự tồn tại của cô ấy, ấy vậy mà tôi đã đánh mất cô ấy! Hừm, diện mạo của Hareton lại là bóng ma của tình yêu vĩnh cửu, của những cố gắng cuồng dại mà tôi nhằm nắm giữ lấy cái quyền của mình, là sự suy đồi, là niềm tự hào, là hạnh phúc và là đau khổ tột cùng của tôi. Nhưng nhắc lại những nỗi niềm đó với chị thì thật là rồ dại, chỉ có điều làm cho chị hiểu là tại sao có nó bên mình lại chẳng lợi lộc gì, dù không phải lúc nào tôi cũng muốn sống trơ trọi một mình, và thật ra làm như thế khiến cho tôi ngày càng thường xuyên bị dày vò đau khổ, và cũng vì thế mà việc đó đã góp phần khiến cho tôi mặc cho nó và cô chị họ của nó quan hệ thế nào cũng được. Tôi không còn quan tâm đến chúng nữa.

- Nhưng ông nói đến sự thay đổi là ý thế nào hả ông Heathcliff? - Tôi nói, thấy hoảng trước cung cách của hắn, mặc dù hắn không nguy hại đến mức mất hết lí trí hoặc sắp chết; theo như đánh giá của tôi, hắn ta vẫn còn khỏe và tráng kiện. Và như hắn lí lẽ, từ lúc còn ấu thơ, hắn đã có niềm vui thú được ở trong bóng tối và thích có những ý nghĩ kì quái. Hắn bị ám ảnh một cách điên cuồng đối với thần tượng đã qua đời của mình, nhưng xét về mọi điểm khác, hắn vẫn tỉnh táo khôn ngoan như tôi.

- Bao giờ việc đó đến tôi mới biết được - hắn ta nói - giờ đây tôi chỉ có ý thức được một nửa thôi.

- Ông không có cảm giác bệnh tật gì đấy chứ? - Tôi hỏi.

- Không, Nelly ạ, tôi không có - hắn trả lời.

- Thế ông không sợ chết chứ? - Tôi hỏi tiếp.

- Sợ ư! Không! - Hắn trả lời - tôi không sợ mà cũng không có linh cảm hay hi vọng về cái chết cả. Tại sao tôi lại thế cơ chứ? Với thể chất cường tráng, sống điều độ, làm những việc không nguy hiểm, thì tôi chắc, và sẽ phải còn tồn tại trên trái đất này cho đến khi không còn một sợi tóc đen nào trên đầu… song tôi không thể tồn tại trong điều kiện như thế này! Tôi phải tự

nhắc nhở mình là thở, gần như phải nhắc con tim nó đập. Chẳng khác gì uốn ngược một cái lò xo cứng, và do bị cưỡng bách, tôi làm những việc nhỏ nhặt nhất không phải do một ý nghĩ nào thôi thúc cả, mà là do cưỡng bách, khiến tôi cảm thấy những gì còn sống hay chết đều không liên quan đến một ý tưởng phổ biến nào. Tôi chỉ có một ý muốn duy nhất là toàn bộ con người và năng lực của tôi đều muốn vươn tới để đạt được nó. Những thứ đó đã khao khát mong ngóng từ lâu rồi, một cách kiên định đến nỗi tôi tin là nó sẽ đạt được, mà còn sớm là đằng khác, bởi vì nó đã nuốt trôi cả cuộc đời tôi. Tôi đã phải chịu đựng ngồi mà đoán xem nó đã được hoàn thành ra sao. Nhưng lời sám hối của tôi đã không làm cho tôi dễ chịu; nhưng có thể chúng nói rõ được giai đoạn tính khí không sao giải thích được của tôi. Ôi, lạy Chúa! Đó là một cuộc đấu tranh lâu dài, và tôi mong nó sẽ kết thúc!

Hắn ta bắt đầu đi đi lại lại trong phòng, lẩm bẩm những câu khủng khiếp một mình, cho đến khi tôi tin như hắn nói với lão Joseph, rằng lương tâm đã hướng trái tim hắn về nơi địa ngục trần gian. Tôi cứ phân vân mãi không hiểu rồi sẽ kết thúc ra sao. Mặc dù trước đây hiếm khi hắn bộc bạch tâm trạng của mình, thậm chí dù có qua nét mặt, thì đó cũng là tâm trạng thường ngày của hắn, không còn nghi ngờ gì nữa là hắn tự muốn khẳng định mình, nhưng qua bộ dạng chung của hắn, thì không một ai có thể đoán được thực tế. Cả ông nữa, thưa ông Lockwood, ông cũng không đoán được khi ông gặp hắn, và ngay thời điểm tôi nói chuyện với ông, hắn ta vẫn như trước đây, chỉ thích tiếp tục sống lùi lũi một mình và có lẽ còn ít lời hơn khi có người khác bên cạnh.

CHƯƠNG 34

Mấy ngày sau buổi tối hôm đó, Heathcliff tránh không muốn gặp chúng tôi trong các bữa ăn; nhưng hắn không đồng ý loại bỏ chính thức Hareton và Cathy. Hắn không thích mình phải chịu phục tùng hoàn toàn tình cảm riêng, nên thà tránh mặt còn hơn và chỉ ăn một bữa trong hai mươi bốn tiếng đồng hồ một ngày dường như đủ sống cho bản thân hắn.

Một buổi tối sau khi cả nhà đã lên giường, tôi nghe thấy hắn đi xuống nhà và ra ngoài cửa trước. Tôi không nghe thấy hắn quay lại, và đến sáng tôi thấy hắn vẫn chưa về. Lúc đó là vào tháng Tư, thời tiết đẹp và ấm áp, cỏ cây xanh mơn mởn do được mưa và mặt trời chiếu sáng. Hai cây táo lùn gần phía nam đang nở rộ hoa.

Ăn sáng xong, Catherine cứ nằn nì tôi mang ghế ra ngồi khâu vá dưới gốc cây lãnh sam và cô ấy đã gạ được Hareton đã hoàn toàn bình phục sau một tai nạn đi đào và dọn dẹp cho cô ấy một cái vườn con được chuyển sang một góc khác do là vì lão Joseph than phiền. Tôi vui sướng tận hưởng hương xuân quanh đó và màu xanh êm dịu tuyệt đẹp trên đầu, trong khi cô chủ đã chạy ra đến cổng để đánh mấy cây hoa báo xuân làm bờ cho vườn của mình, và trở lại với một ôm không được đầy trên tay, cô ấy thông báo ông Heathcliff đang về.

- Ông ấy có nói chuyện với tôi - cô ấy nói thêm, nét mặt tỏ ra lúng túng.

- Thế ông ấy nói gì? - Hareton hỏi.

- Ông ấy bảo em cút đi cho khuất mắt - cô ấy trả lời - nhưng trông ông ấy khác thường lắm, khiến em dừng lại nhìn chăm chú.

- Trông ông ấy thế nào? - Anh ta hỏi.

- Ồ, trông tươi tỉnh và vui vẻ lắm. Ồ, hầu như không có gì, rất hào hứng, trông cuồng dại nhưng vui vẻ lắm! - Cô ấy trả lời.

- Chắc đi chơi đêm làm cho ông ta vui đấy - tôi nhận xét, tỏ ra không quan tâm, nhưng thực ra tôi cũng ngạc nhiên như cô ấy, lo là làm thế nào để biết chắc những gì cô ấy nói là đúng, vì nếu thấy ông chủ mà có vẻ vui lại không phải là điều kì diệu thường nhật đâu, nên tôi bịa ra một cớ để vào trong nhà. Heathcliff đứng ở bên cửa mở toang, mặt tái đi, người run lên. Nhưng rõ ràng là hắn đã có một ánh mắt vui tươi kì lạ, làm thay đổi toàn bộ diện mạo.

- Ông ăn sáng không? - Tôi nói - chắc ông đói lắm vì đi đâu suốt cả đêm còn gì! Tôi muốn khám phá xem hắn đi đâu, nhưng tôi không muốn hỏi thẳng.

- Không, tôi không đói - hắn trả lời, ngoảnh đầu đi và giọng nghe có vẻ khinh thường, tựa như hắn đoán được là tôi đang cố dò cho ra nguyên nhân sự phấn chấn của hắn.

- Tôi cảm thấy bối rối, không biết đây có phải là dịp thích hợp để trách hắn nói đôi điều.

- Tôi nghĩ nhẽ ra ông phải đi ngủ mới phải, ai lại đi lang thang ra ngoài suốt đêm thế là không nên - tôi nhận xét - như vậy là không khôn ngoan vì dù sao thời tiết mùa này ẩm thấp lắm. Tôi dám chắc là ông bị cảm lạnh hoặc sốt. Ngay lúc này ông đang bị làm sao ấy!

- Không sao cả, nhưng tôi chịu đựng được mà - hắn trả lời - mà tôi còn thấy rất thích là đằng khác, miễn là chị để tôi yên một mình. Vào đi và đừng quấy rầy tôi nữa.

Tôi làm theo và khi đi ngang qua tôi nhận thấy hắn thở gấp như con mèo.

- Đúng rồi! - Tôi nghĩ thầm - rồi sẽ lên cơn bệnh đây. Không hiểu ông ta đã làm gì nhỉ?

Trưa hôm đó, hắn ngồi ăn cơm cùng mọi người và tôi tiếp cho một đĩa đầy, cứ như hắn định ăn bù mấy hôm nhịn hay sao ấy.

- Tôi đâu có cảm lạnh hay sốt gì đâu, chị Nelly - hắn ta nhận xét, ý muốn nói đến câu của tôi buổi sáng - và tôi sẵn sàng ăn hết những thứ chị tiếp cho tôi.

Hắn cầm dao và dĩa lên định bắt đầu ăn thì thấy ý đồ đó bỗng vụt tắt. Hắn đặt những thứ đó lên bàn, nhìn háo hức ra ngoài cửa sổ, rồi đứng dậy đi ra ngoài. Chúng tôi nhìn thấy hắn đi đi lại lại trong vườn trong lúc chúng tôi ngồi ăn cho xong bữa cơm. Sau đó Earnshaw nói anh ta sẽ đi và hỏi tại sao ông ấy không ăn cơm nữa. Anh ta nghĩ mọi người một mặt nào đó đã làm ông ấy buồn.

- Thế nào, ông ấy có vào không? - Catherine hỏi to khi người anh họ đi vào.

- Không - anh ta trả lời - nhưng ông ấy không tức giận. Hiếm khi thấy ông ấy có vẻ hài lòng đến thế; có điều tôi làm ông ấy sốt ruột khi tôi nói với ông ấy đến hai lần, rồi ông ấy ra hiệu bảo tôi về với em đấy, ông ấy ngạc nhiên làm thế nào mà tôi lại còn muốn bầu bạn với ai khác được nữa.

Tôi để dĩa ăn của hắn lên vỉ chắn than cho được ấm. Độ một hay hai giờ sau, hắn đi vào, khi phòng không còn một ai, không tỏ ra bình tĩnh hơn chút nào. Vẫn vẻ mặt vui sướng không được tự nhiên đó dưới lông mày đen, vẫn một màu tái nhợt và hàm răng chốc chốc lại lộ ra dưới dạng một nụ cười. Toàn thân hắn run lên, mà là một kiểu run của một cái dây bị căng ra. Đó là một sự hồi hộp mãnh liệt, chứ không phải là sự run rẩy.

Tôi nghĩ mình phải hỏi xem có chuyện gì mới được, nếu không còn ai hỏi nữa, nên tôi kêu lên.

- Ông nhận được tin tốt lành phải không, ông Heathcliff? Trông ông bị kích động lạ thường.

- Lấy đâu ra tin tốt lành cho tôi cả? Hắn ta hỏi - tôi bị kích động vì đói, và xem chừng tôi không được ăn.

- Bữa ăn vẫn để dành cho ông đây - tôi quay lại - sao ông không đi vào nhà để ăn?

- Lúc này tôi không muốn ăn - hắn ta lẩm bẩm một cách vội vã - tôi đợi cho đến bữa tối. Mà chị Nelly này, vĩnh viễn tôi van chị hãy bảo Hareton và kẻ kia hãy tránh tôi ra nhé. Tôi không muốn ai quấy rầy đâu. Tôi muốn nơi này dành riêng cho tôi thôi.

- Có lí do gì mà đuổi họ đi cơ chứ? - Tôi hỏi - ông hãy nói tôi nghe tại sao ông lại kì quái làm vậy, hả ông Heathcliff? Tối hôm qua ông ở đâu? Tôi hỏi không phải vì tò mò vớ vẩn đâu, nhưng…

- Chị hỏi thế chính là tò mò vớ vẩn đấy - hắn ngắt lời, rồi cười - Nhưng tôi trả lời chị đây. Đêm hôm qua tôi ở bên ngưỡng cửa của địa ngục. Hôm nay tôi lại thấy Thiên Đường trong tầm mắt của mình. Tôi đang chăm chăm vào đó, chắc cách tôi không đến một mét đâu! Thôi, giờ đây chị hãy đi đi. Chị sẽ không nhìn thấy hay nghe thấy bất cứ cái gì làm chị sợ, với điều kiện chị đừng có tò mò.

Sau khi quét lò sưởi và lau bàn ăn xong, tôi đi ra, hoang mang vô cùng.

Hắn không ra khỏi phòng cả buổi chiều hôm đó và không ai được thâm nhập vào cảnh cô đơn của hắn cho đến tận tám giờ. Mặc dù không được gọi, nhưng tôi thấy lúc ấy thích hợp, nên tôi mang ngọn nến và bữa ăn tối vào.

Hắn đang ngồi tựa vào gờ cửa sổ mắt cáo để mở, nhưng không nhìn ra ngoài. Mặt hắn ngoảnh lại vào trong bóng tối. Lửa đã tàn tro. Căn phòng ẩm xì xì vì không khí của buổi tối âm u đầy mây và tĩnh mịch đến mức không những nghe thấy rõ tiếng suối rì rào chảy dưới làng Gimmerton, mà còn cả tiếng sóng nước gợn lăn tăn, nghe róc rách trên sỏi và qua những hòn đá to mà nó không trườn qua được. Tôi thốt lên một tiếng thật khó chịu khi nhìn thấy lò sưởi tắt lịm, nên lần lượt đóng các cửa sổ rồi tôi tiến lại phía hắn.

- Tôi có phải đóng cánh cửa này không? - Tôi hỏi để làm cho hắn tỉnh lại, vì không thấy hắn động đậy.

Ánh nến lóe lên trên mặt hắn khi tôi nói. Ôi, ông Lockwwod, tôi không thể diễn tả được sự giật mình sợ hãi của tôi đến thế nào đâu khi nhìn thoáng qua cảnh tượng đó! Hai mắt đen ngòm, sâu hoắm! Nụ cười và sắc mặt tái nhợt trông đến gớm guốc đó! Tôi thấy như đó không phải là Heathcliff, mà là một con ma quỷ. Tôi hoảng sợ quá, tôi đặt vội cây nến tựa nghiêng vào tường và thế là nó tắt ngấm để tôi chìm trong bóng tối.

- Ừ, đóng nó lại - hắn trả lời bằng một giọng quen thuộc - chà, sao lại lóng ngóng đến thế! Tại sao nhà chị lại cầm nghiêng cây nến đi thế? Nhanh lên đi lấy cây nến khác đi.

Tôi chạy vội ra, sợ đến dại cả người, miệng nói với lão Joseph:

- Ông chủ muốn lão mang nến vào và nhóm lại bếp sưởi - vì lúc đó tôi sợ quá, không dám vào lần nữa.

Joseph xúc lạo xạo mấy hòn than đang cháy vào cái xẻng và chạy đi, nhưng lão lại mang vội trở lại, trên tay kia cầm một cái khay bữa tối, phân trần rằng ông Heathcliff sắp đi ngủ rồi và ông ấy không muốn ăn gì cho đến sáng. Chúng tôi nghe thấy hắn bước lên gác, nhưng không đi lại cái buồng thường ngày vẫn ngủ, mà lại rẽ vào phòng có cái giường và cái cửa sổ mà tôi đã nói với ông lần trước, trông rộng lắm, đủ cho một người chui qua, nên tôi chợt nhớ là hắn lại rắp tâm đi ra ngoài chơi một lần nữa vào lúc nửa đêm mà không muốn để chúng tôi nghi ngờ.

- Hay ông ta là ma cà rồng cũng nên? - Tôi nghĩ - tôi đã đọc về những con yêu tinh kinh khủng đó. Rồi tôi nhớ lại mình đã chăm sóc hắn lúc còn bé tí như thế nào, quan sát hắn lớn lên, thành thanh niên và theo hắn cho đến suốt cả cuộc đời, thế mà thật phi lí, lại phải đầu hàng cái cảm giác hãi hùng đó. "Nhưng nó từ đâu mà ra, cái vật đen nhẻm nhỏ bé được ông cụ phúc hậu che chở nên mới khổ thế này? Thần Dị Đoan thì thầm, trong khi tôi ngủ gà ngủ gật, thiếp đi mất. Nửa tỉnh nửa mơ, tôi bắt đầu tưởng tượng ra một dòng dõi nào đó phù hợp với hắn và lặp lại những suy nghĩ còn thức. Tôi lần theo dấu vết về cuộc đời của hắn một lần nữa, cùng những biến đổi khốc liệt. Cuối cùng tôi hình dung ra cái chết và đám tang của hắn, trong tôi chỉ còn nhớ một chi tiết là sự khó chịu tột độ vì phải làm nhiệm vụ xướng lên

một câu nào đó để ghi trên mộ chí của Heathcliff. Tôi hỏi ý kiến ông bõ nhà thờ kiêm đào huyệt về điều đó, nhưng vì hắn không có họ, chúng tôi lại phải biết đích xác tuổi hắn, nên chúng tôi đành phải bằng lòng với độc một chữ "Heathcliff". Điều đó đã thành sự thật. Nếu ông có vào nghĩa trang nhà thờ, ông sẽ đọc trên bia mộ của hắn có chữ ấy và ngày chết trên đó.

Bình minh đã làm cho tôi lấy lại được bình tĩnh. Tôi đứng dậy và đi vào vườn ngay khi tôi nhìn thấy rõ để khẳng định xem là có những dấu chân nào dưới chỗ cửa sổ không. Không có gì "Chắc ông ta yên vị trong nhà rồi" tôi nghĩ "Và hôm nay ta sẽ ổn thôi".

Tôi chuẩn bị bữa sáng cho cả nhà theo như thường lệ, nhưng có bảo với Hareton và Catherine ăn trước đi vì hắn ngủ muộn, sẽ xuống sau. Hai người thích mang ra ăn ngoài trời, dưới tán cây, nên tôi có đặt một cái bàn con cho họ.

Lúc đi vào tôi đã thấy Heathcliff ở dưới nhà rồi. Hắn đang nói chuyện đồng áng với lão Joseph; hắn ta ra lệnh rõ ràng, chi tiết liên quan đến những việc đã bàn, nhưng hắn nói nhanh và liên tục ngoảnh mặt đi chỗ khác, và vẫn nét mặt có vẻ bị kích động, thậm chí còn mạnh mẽ hơn. Khi Joseph rời khỏi phòng, hắn ngồi vào chỗ thường ngày của mình và tôi đặt bình cà phê trước mặt hắn. Hắn kéo lại gần và tì hai tay lên bàn, rồi nhìn vào bức tường đối diện, chắc là quan sát một phần đặc biệt nào đó, ngó lên ngó xuống với cặp mắt long lên, bồn chồn và với một sự háo hức tới mức hắn ngừng thở đến chừng nửa phút.

- Thôi nào - tôi kêu lên, giúi miếng bánh mì vào tay hắn - ông ăn và uống đi trong lúc còn nóng, vì chúng để gần nửa tiếng đồng hồ rồi đấy..

- Hắn không để ý đến tôi, nhưng vẫn mỉm cười. Thà tôi nhìn thấy hắn nghiến răng giận dữ còn hơn nhìn thấy hắn cười như vậy.

- Ông chủ Heathcliff - tôi kêu lên - lạy Chúa, xin ông đừng nhìn tôi trừng trừng cứ như ông thấy ma hiện hình ấy.

- Lạy Chúa, xong chị đừng có hét lên thế - hắn trả lời - nghoảnh mặt đi và nói cho tôi hay có phải chỉ có hai chúng ta thôi đấy chứ?

- Tất nhiên - tôi đáp lại - dĩ nhiên chỉ có hai chúng ta!

Song tôi vẫn làm theo lời hắn một cách không chủ tâm tự như mình không chắc. Hắn gạt tay quơ quanh phía trước có đặt những đồ ăn sáng và ngả người ra phía trước để nhìn cho được thoải mái hơn.

Lúc này tôi thấy hắn không nhìn vào tường vì khi nhìn riêng vào hắn thì thấy đúng là hắn đang nhìn chăm chăm vào cái gì đó trong vòng độ hai mét. Và dù đó là gì đi nữa thì rõ ràng nó đang truyền đến cả niềm vui lẫn nỗi đau thấm thía cùng cực, hoặc ít ra vẻ mặt sầu não, song đến là ngây ngất của hắn cũng khiến ta phải nghĩ như vậy. Vật mà hắn tưởng tượng ra cũng không cố định, đôi mắt hắn theo đuổi với vẻ cảnh giác không biết mệt và ngay cả khi nói chuyện với tôi chúng cũng tỏ ra không biết mệt mỏi là gì. Tôi nhắc hắn về việc hắn đã nhịn ăn quá lâu rồi, nhưng vô ích hắn có đụng vào món nào đó theo lời khẩn khoản của tôi, nếu như hắn vươn tay ra để lấy miếng bánh mì, thì những ngón tay của hắn cứ chụm chặn lại trước khi chúng với tới và rồi nằm ỳ trên bàn, quên mất mục tiêu của chúng.

Tôi ngồi đực ra chờ, cố làm sao lôi hắn ra khỏi sự ám ảnh triền miên nọ, cho đến khi hắn cáu bẳn, đứng dậy hỏi tại sao tôi không để cho hắn có một chút thời gian của riêng mình để ăn bữa cơm chứ? Và còn nói lần sau tôi không cần phải đợi nữa. Tôi chỉ việc sắp đặt bữa ăn ở dưới nhà và đi khỏi. Sau khi nói xong, hắn rời khỏi nhà, đi chậm rãi xuống lối vườn và biến mất sau cánh cổng.

Thời gian trôi qua chậm rãi, đầy lo lắng. Một buổi tối nữa lại đến. Tôi không lui đi nghỉ cho đến tận khuya, và khi đã lên giường rồi thì cũng không sao nhắm mắt được. Quá nửa đêm hắn trở về nhà, và nhẽ ra lên giường đi ngủ, hắn lại đi vào buồng dưới nhà và đóng cửa lại. Tôi lắng nghe và trằn trọc; rồi cuối cùng mặc quần áo vào và đi xuống nhà. Có nằm đó mà vắt óc nghĩ vô vàn những điều ngờ vực không đâu vào đâu chỉ tổ ngán.

Tôi nghe rõ tiếng chân của hắn đi đi lại lại trên sàn nhà, bồn chồn đếm từng bước và thảng hoặc hắn lại phá vỡ sự im lặng bằng tiếng hít thở thật sâu, tựa như một tiếng rên. Hắn có phát ra những tiếng lẩm bẩm rời rạc, và tôi chỉ nghe được mỗi một tên Catherine, kèm theo một từ nghe hoang dã bày

tỏ sự âu yếm hay đau khổ và thốt ra như kiểu người ta nói với ai có mặt ở đó ấy, nhỏ nhẹ mà sôi nổi được rút ra từ đáy sâu của tâm hồn hắn. Tôi không có đủ can đảm để đi thẳng vào trong phòng, nhưng tôi muốn lái tâm trí hắn ra khỏi cơn mộng mơ, và vì thế tôi xông vào nhà bếp, nhóm lửa lên và đập ầm ầm và cào than kêu soàn soạt. Thế là kéo được hắn ta trở lại thực tại nhanh hơn tôi tưởng. Hắn mở ngay cửa ra và nói:

- Chị Nelly, lại đây. Thế đã sang rồi à? Mang nến vào đây.

- Đồng hồ điểm bốn giờ - tôi trả lời - ông muốn có ngọn nến đưa lên gác, vậy ông có thể châm vào bếp lửa này.

- Không tôi không muốn đi lên gác - hắn ta nói - đi vào đây và nhóm lửa cho tôi rồi làm bất cứ cái gì cần làm trong buồng này.

- Tôi phải quạt than cho hồng lên, còn cái khác để đấy đã - tôi đáp lại, bê cái ghế và chiếc ống bễ lại.

Trong lúc ấy hắn đi đi lại lại trong một trạng thái gần như mất trí. Những tiếng thở dài nặng nề nối tiếp nhau dồn dập đến mức tưởng như không còn hở quãng nào để thở được bình thường.

- Khi trời sáng, tôi sẽ cho gọi luật sư Green - hắn nói - tôi muốn hỏi một số điều luật trong khi tôi còn có thể nghĩ đến những vấn đề đó và trong khi tôi còn có thể hành động một cách bình tĩnh. Tôi chưa viết chúc thư và cũng chưa quyết định việc để lại tài sản của tôi như thế nào! Tôi mong có thể làm nó tiêu tan khỏi mặt đất.

- Tôi thì tôi chả nói thế làm gì, ông Heathcliff ạ - tôi ngắt lời hắn - thôi hãy cứ thư thư việc viết chúc thư đó. Ông còn phải sống để ăn năn hối lỗi về những bất công mà ông gây ra chứ! Tôi không bao giờ ngờ vực là thần kinh ông lại bị rối loạn cả, vậy mà lúc này đây lại thế đấy, nó rối loạn đến kì lạ, mà hầu như hoàn toàn do lỗi lầm của ông gây nên. Cứ sống như trong ba ngày qua thì có thần Titan[1] cũng phải gục thôi. Ông hãy ăn đi một ít, nghỉ ngơi một chút. Ông chỉ cần nhìn vào gương thì ông sẽ thấy mình cần cả hai thứ đó đến thế nào rồi. Má ông hóp vào và mắt ông đỏ ngầu, như người sắp chết đói và sắp lòa vì mất ngủ.

[1] *Theo thần thoại cổ, đây là một vị thần khổng lồ, con của Trời và Đất.*

- Việc tôi không ăn và nghỉ ngơi được đâu có phải là lỗi của tôi - hắn trả lời - chị cứ yên tâm là việc này không có chủ mưu gì đâu. Tôi sẽ thực hiện cả hai điều đó ngay khi có thể. Nhưng chị mà yêu cầu tôi làm thế thì chẳng khác nào chị yêu cầu một người đang vùng vẫy trong nước, nằm nghỉ cách bờ không đầy một sải tay! Tôi phải tới bờ trước đã, rồi tôi sẽ nghỉ ngơi. Thôi không cần gọi ông Green làm gì. Còn việc ăn năn hối lỗi về những việc làm bất công của tôi, tôi đâu có làm điều gì bất công đâu, nên tôi chẳng việc gì phải ăn năn hối lỗi. Tôi quá sung sướng, vậy mà vẫn chưa đủ đâu. Hạnh phúc của tâm hồn tôi đã giết chết cơ thể tôi, nhưng vẫn không thỏa mãn.

- Hạnh phúc sao, ông chủ? - Tôi kêu lên - thật là một hạnh phúc quái lạ! Nếu ông chịu nghe tôi nói mà không nổi cáu, tôi sẽ đưa ra một số lời khuyên để ông được hạnh phúc hơn.

- Đó là gì? - Hắn hỏi - nói đi.

- Ông Heathcliff, ông biết rằng từ lúc ông mới mười ba tuổi, ông đã sống một cuộc đời đầy ích kỉ, vô đạo và trong tay ông hầu như không bao giờ cầm cuốn kinh thánh trong suốt thời gian đó. Chắc hẳn ông đã quên hết nội dung cuốn đó rồi, và đến lúc này ông còn đâu thời gian để đọc nó nữa. Liệu nếu có gọi một người nào đó, một mục sư với bất kì một chức danh gì chẳng hạn, đến giảng kinh cho ông thấy được những lỗi lầm của mình, để ông thấy mình đã đi quá xa so với những lời giáo huấn trong sách kinh thánh, và ông thấy mình thật không xứng đáng lên Thiên Đàng như thế nào, trừ phi có một thay đổi trước khi ông chết, thế có được không? - Tôi nói.

- Tôi thấy biết ơn chị hơn là nổi giận đấy, chị Nelly ạ - hắn nói - vì chị đã làm cho tôi nhớ đến hành vi mà tôi muốn chôn chặt đi rồi. Nó cần phải được mang đến nghĩa trang nhà thờ vào buổi tối. Nếu chị thấy hợp lí, thì chị và Hareton sẽ đưa tôi đi, và đặc biệt lưu ý là hãy dặn tay thầy bõ có đào huyệt thì phải làm theo lời chỉ dẫn của tôi về hai cỗ áo quan đấy nhé! Không cần mục sư nào hết! Cũng chẳng cần điếu văn. Tôi nói để chị hay rằng tôi đang

đạt gần đến Thiên Đàng của tôi rồi, còn Thiên Đàng của kẻ khác thì tôi coi hoàn toàn vô giá trị và cũng không thèm muốn gì!

- Nếu ông cứ khăng khăng nhịn ăn và vì thế mà chết, rồi họ từ chối không cho chôn ông trong nghĩa trang nhà thờ thì sao đây? - Tôi nói, sửng sốt trước thái độ dửng dưng vô đạo của hắn - thế ông nghĩ sao?

Họ sẽ không làm thế đâu - hắn trả lời - nếu mà họ làm thế, chị hãy bí mật chuyển tôi đi, còn nếu chị làm ngơ trước việc đó, chị sẽ chứng minh một cách thực tiễn rằng người chết không bị tiêu diệt đâu!

Hay khi hắn nghĩ mọi người trong nhà lục đục trở dậy, hắn vội bỏ vào trong lãnh địa của mình, và tôi cũng dễ thở hơn. Nhưng đến chiều, trong lúc Hareton đang làm việc, hắn lại đi vào trong nhà bếp, và với vẻ hoang dã, hắn ra hiệu cho tôi lại và ngồi trong phòng khách. Hắn muốn có ai ngồi bên. Tôi từ chối, nói thẳng với hắn rằng ăn nói và cử chỉ kì quái của hắn làm tôi sợ, nên tôi không có gần hay cùng ngồi với hắn được.

- Chắc chị cho tôi là quỷ dữ! - Hắn nói, cười nghe thật buồn thảm - có điều gì đó thật khủng khiếp khi sống dưới mái nhà đàng hoàng! Rồi hắn quay sang Catherine cũng đang ngồi đó, ngồi rụt lại phía sau tôi khi thấy hắn đến, hắn nói thêm nửa như giễu cợt - cô vào với tôi chứ cô bé? Tôi sẽ không gây đau đớn gì cho cô đâu. Không đâu! Đối với cô, tôi còn tồi tệ hơn cả quỷ dữ. Thôi được, có một người sẽ không co rúm người lại khi làm bạn với tôi! Lạy Chúa! Cô ấy thật tàn nhẫn! Ôi! Đồ quỷ tha ma bắt đi! Ôi, không sao mà nói thêm lời, con người ta, kể cả tôi đây, cũng da cũng thịt nên làm sao mà chịu nổi!

Thế là hắn không cần ai đến ngồi cùng nữa. Đến tối, hắn đi vào phòng mình. Trong suốt cả đêm hôm đó và đến tận sáng hôm sau, mọi người đều nghe thấy hắn rên rỉ và thì thào một mình. Hareton lo lắng nên cứ định vào, nhưng tôi bảo cậu ta đi tìm bác sĩ Kenneth để ông ta đến khám cho hắn.

Khi ông Kenneth đến, tôi xin phép vào và cố gắng mở cửa thì thấy khóa trái. Heathcliff rủa chúng tôi cút đi với ma quỷ. Hắn đỡn hơn và muốn được ở lại một mình. Vậy là bác sĩ ra về.

Tối hôm sau trời đổ mưa rào cho đến tận sáng bạch. Khi đi vòng quanh nhà như thường lệ vào buổi sáng, tôi thấy cửa sổ buồng ông chủ mở toang và mưa xối xả vào trong buồng. Tôi nghĩ chắc hắn không thể ngủ trên giường được, vì mưa to thế này sẽ làm hắn ướt như chuột lột mất! Hẳn hắn phải lên gác hoặc đi ra ngoài. Nhưng tôi không hơi đâu mà làm rối lên, mà sẽ đánh bạo vào xem sao!

Sau khi mở được cửa bằng chiếc chìa khóa khác, tôi chạy đến mở chiếc giường hòm ra, vì trong phòng không có ai, đẩy vội những tấm ván ra và nhìn vào bên trong. Heathcliff nằm ngửa ở trong đó. Đôi mắt hắn bắt gặp mắt của tôi, trông chúng sao mà sắc lạnh và dữ tợn làm vậy, tôi giật mình hoảng sợ. Còn hắn hình như đang mỉm cười.

Tôi không nghĩ là hắn có thể chết được, nhưng bộ mặt và cổ họng của hắn ướt sũng nước mưa. Khăn trải giường cũng ướt hết và hắn nằm hoàn toàn bất động. Cánh cửa sổ mắt cáo đập ra đập vào làm sầy một bàn tay đặt trên bệ cửa. Không thấy máu rỉ ra từ chỗ da sầy đó, và khi tôi đặt ngón tay lên, tôi không còn nghi ngờ gì nữa: Hắn đã chết cứng ra!

Tôi ngoắc cửa sổ lại, chải bộ tóc đen dài cho hắn và hất lên khỏi trán. Tôi cố vuốt mắt cho hắn nhằm dập tắt nếu có thể được cái nhìn thỏa mãn như hãy còn sống, đầy hãi hùng trước khi ai khác có thể nhìn thấy. Hai con mắt đó không nhắm lại; chúng giường như chế nhạo những ý đồ của tôi. Hai môi hắn chẽ ra, nhe cả hai hàm răng trắng ởn, sắc nhọn! Một sự hoảng sợ khác lại ập đến nên tôi kêu to gọi Joseph. Lão ta luýnh quýnh chạy lên, miệng la ầm ĩ, nhưng nhất định không chịu vào với hắn.

- Quỷ tha ma bắt linh hồn của ông ta rồi - lão kêu lên - và nó đã lấy đi luôn cả xác của ông ấy, tôi đâu cần phải quan tâm đến! Ôi chao! Trông ông ta nhe răng cười với cái chết mới ác làm sao! Lão già tội lỗi nhe răng cười giễu.

Tôi tưởng lão ta định nhảy cẫng lên quanh giường. Nhưng đột nhiên bình tĩnh lại, lão quỳ xuống và giơ hai tay lên cảm ơn Thượng Đế là đã trả lại quyền chính đáng cho người chủ chân chính và cho các dòng dõi nối tiếp.

Tôi ngỡ ngàng trước cảnh tượng ghê sợ đó và đột nhiên nhớ về những ngày xưa mà tâm trạng nặng trĩu buồn phiền. Nhưng Hareton tội nghiệp, người

đã bị Heathcliff hành hạ nhiều nhất, lại là người duy nhất thật sự đau khổ. Cậu ta ngồi ôm cái xác đó suốt đêm khóc lóc thảm thiết, cậu ta nắm chặt bàn tay của xác chết và hôn lên bộ mặt nhạo báng, mạn rợ đó, trong khi đó không ai dám nhìn vào; rồi cậu ấy than khóc, tỏ ra vô cùng đau đớn; đó là tình cảm được nảy sinh tự nhiên từ trái tim nhân hậu, dẫu cho nó đã rắn như thép tôi vậy.

Kenneth lúng túng thông báo nguyên nhân cái chết của hắn. Tôi giấu không nói cho ông ta hay là đã bốn ngày nay hắn không có lấy một hột cơm vào bụng, vì sợ như vậy sẽ dẫn đến rắc rối, và sau đó tôi được khuyên là hắn làm thế không phải là do chủ ý, mà đó chỉ là kết quả của một căn bệnh kì lạ, chứ đó không phải là nguyên nhân dẫn đến cái chết của hắn.

Chúng tôi chôn hắn như hắn mong muốn, mặc cho tiếng eo xèo của dân quanh đấy. Đoàn người đi đưa ma gồm có Earnshaw, tôi người đào huyệt và sáu người khiêng quan tài. Sáu người kia sau khi đặt quan tài xuống huyệt đã bỏ đi, còn chúng tôi ở lại lấp. Hareton mặt hãy còn đầm đìa nước mắt đi đánh những đám cỏ xanh và tự cậu ta phủ lên lớp đất nâu trên mộ. Lúc này đây cỏ đã xanh mượt như những nấm mồ xung quanh và tôi mong kẻ nằm dưới nấm mộ đó cũng được ngủ yên lành. Nhưng đối với dân trong vùng thì họ đã thề trước Chúa rằng họ đã thấy hắn đi lang thang. Có người nói đã nhìn thấy hắn gần nhà thờ, trên đầm lầy và thậm chí ngay trong căn nhà này. Chắc ông sẽ cho đó là những chuyện tầm phào, mà tôi thì cũng cho là thế. Cái lão ngồi bên bếp lửa trong nhà bếp còn khẳng định là đã nhìn thấy cả hai người đứng nhìn ra ngoài cửa sổ phòng của hắn vào những đêm mưa gió kể từ ngày hắn chết. Chính tôi cách đây khoảng một tháng, một việc kì lạ xảy đến với tôi. Một buổi tối, tôi đang đi về khu ấp, một buổi tối đen như mực lại có chớp lập lòe đến sợ, và khi tôi vừa đi ra khỏi chỗ rẽ của khu Cao Nguyên, tôi bắt gặp một cậu bé chăn một con cừu và hai con cừu non, cậu bé khóc lóc thảm thiết, nên cho là những con cừu non kia lồng đi nên cậu ta không chăn được.

- Cậu bé làm sao thế? - Tôi hỏi.

Thằng bé thút thít.

- Có ông Heathcliff và một người đàn bà ở đàng kia kìa, dưới mỏm đồi ấy, nên cháu không giám dắt qua.

Tôi không nhìn thấy gì hết, nhưng cả cậu bé và lũ cừu không sao bước nổi, nên tôi bảo cậu ta đi theo con đường phía dưới. Có thể trong đầu cậu bé đã nghĩ đến những con ma khi đi qua khu đầm lầy một mình, qua những câu chuyện vớ vẩn mà cậu ta nghe được từ bố mẹ mình và những người bạn kể lại, ấy vậy mà, lúc này đây tôi vẫn không thích đi một mình trong bóng tối. Tôi không thích mình bị bỏ lại trong ngôi nhà ảm đạm này, nhưng biết làm thế nào. Tôi sẽ rất sung sướng khi hai người đó rời khỏi đây và chuyển về ở khu ấp!

- Thế họ có định chuyển về khu ấp không? - Tôi hỏi.

- Có - bà Dean trả lời - ngay sau khi họ cưới nhau, và việc đó sẽ diễn ra vào ngày đầu năm mới.

- Thế thì ai sẽ sống ở đây?

- Trời, lão Joseph sẽ chăm nom ngôi nhà này và có thể có một anh chàng ở cùng với lão. Họ sẽ ở trong nhà bếp, còn tất cả những buồng còn lại sẽ khóa trái.

- Chắc để cho những con ma nào muốn sống ở trong đó thì sống - tôi nhận xét.

- Không đâu, ông Lockwood ạ - Nelly trả lời, lắc đầu, tôi tin người chết đã yên nghỉ, nên nói về họ một cách thiếu nghiêm túc là không đúng đâu.

Ngay lúc đó cổng vườn mở toang, hai anh chị đi lang thang đã trở về.

- Họ chẳng sợ gì hết - tôi làu bàu - nhìn họ đang đi qua cửa sổ - hợp sức lại, họ chấp cả quỷ Xa tăng và bè lũ của hắn.

Khi họ bước qua thềm nhà bằng đá và dừng lại tôi thấy họ nhìn nhau đắm đuối dưới ánh trăng, tôi thấy buộc lòng phải tránh mặt họ một lần nữa. Và sau khi ấn một vật kỉ niệm vào tay bà Dean, thì bà ấy giẫy nẩy lên không

nhận, nhưng tôi đã biến ngay qua cửa nhà bếp trong khi hai người kia đi vào nhà qua cửa chính. Chắc khi nghe thấy tiếng đồng xu rơi ở ngay chân mình, lão Joseph lại cứ nghĩ sao mà bà Dean hớ hênh thế, không đưa cho lão một cách kín đáo, nhưng lão có ngờ đâu đó là của một kẻ khả kính như tôi đây đưa cho bà ấy.

Tôi đi lạc hướng về khu nghĩa trang nhà thờ nên mãi mới về đến nhà. Đứng ở dưới những bức tường tôi có thể nhìn thấy mọi thứ đều mục nát dần, thậm chí mới chỉ cách đây có bảy tháng. Nhiều cửa sổ trông trống tuềnh trống toàng do kính bị vỡ hết và đây đó những viên ngói xộc xệch, thò ra cả mái, chắc rồi cũng sẽ mất hết khi mùa bão tới vào mùa thu.

Tôi tìm và nhanh chóng phát hiện ra ba nấm mộ trên dốc gần ngay khu đầm lầy. Nấm ở giữa đã xám lại, một nửa lấp trong bụi cây thạch nam, tấm bia trên mộ Edgar Linton chỉ được bài trí bằng một nắm cỏ và rêu mọc đầy ở chân bia; trong khi đó bia trên mộ Heathcliff vẫn còn trơ trụi.

Tôi nán lại quanh đó một lát dưới bầu trời dễ chịu, đứng ngắm nhìn bầy bướm lượn giữa những cây thạch nam và những cây hoa chuông, lắng nghe tiếng gió thổi lướt nhẹ qua lớp cỏ và ngạc nhiên không hiểu là làm thế nào mà ai đó lại mường tượng ra một giấc ngủ không yên tĩnh trong cảnh đất trời tĩnh mịch này được.

ENGLISH PART

CHAPTER 1

1801 -

I have just returned from a visit to my landlord - the solitary neighbour that I shall be troubled with. This is certainly a beautiful country! In all England, I do not believe that I could have fixed on a situation so completely removed from the stir of society. A perfect misanthropist's heaven: And Mr Heathcliff and I are such a suitable pair to divide the desolation between us. A capital fellow! He little imagined how my heart warmed towards him when I beheld his black eyes withdraw so suspiciously under their brows, as I rode up, and when his fingers sheltered themselves, with a jealous resolution, still further in his waistcoat, as I announced my name.

'Mr Heathcliff?' I said.

A nod was the answer.

'Mr Lockwood, your new tenant, sir. I do myself the honour of calling as soon as possible after my arrival, to express the hope that I have not inconvenienced you by my perseverance in soliciting the occupation of Thrushcross Grange: I heard yesterday you had had some thoughts -'

'Thrushcross Grange is my own, sir,' he interrupted, wincing. 'I should not allow any one to inconvenience me, if I could hinder it - walk in!'

The 'walk in' was uttered with closed teeth, and expressed the sentiment, 'Go to the Deuce'[1]: Even the gate over which he leant manifested no sympathizing movement to the words; and I think that circumstance determined me to accept the invitation: I felt interested in a man who seemed more exaggeratedly reserved than myself.

[1] *'Go to the Devil'. Dus was the name given by the Celts to wood-demons*

When he saw my horse's breast fairly pushing the barrier, he did pull out his hand to unchain it, and then sullenly preceded me up the causeway, calling, as we entered the court, - 'Joseph, take Mr Lockwood's horse; and bring up some wine.'

'Here we have the whole establishment of domestics, I suppose,' was the reflection suggested by this compound order. 'No wonder the grass grows up between the flags, and cattle are the only hedge - cutters.'

Joseph was an elderly, nay, an old man: Very old, perhaps, though hale and sinewy. 'The Lord help us!' He soliloquised in an undertone of peevish displeasure, while relieving me of my horse: Looking, mean-time, in my face so sourly that I charitably conjectured he must have need of divine aid to digest his dinner, and his pious ejaculation had no reference to my unexpected advent.

Wuthering Heights is the name of Mr Heathcliff's dwelling.

'Wuthering' being a significant provincial adjective, descriptive of the atmospheric tumult to which its station is exposed in stormy weather. Pure, bracing ventilation they must have up there at all times, indeed: One may guess the power of the north wind blowing over the edge, by the excessive slant of a few stunted firs at the end of the house; and by a range of gaunt thorns all stretching their limbs one way, as if craving alms of the sun. Happily, the architect had foresight to build it strong: The narrow windows are deeply set in the wall, and the corners defended with large jutting stones.

Before passing the threshold, I paused to admire a quantity of grotesque carving lavished over the front, and especially about the principal door; above which, among a wilderness of crumbling griffins[1] and shameless little boys, I detected the date '1500,' and the name 'Hareton Earnshaw.' I would

have made a few comments, and requested a short history of the place from the surly owner; but his attitude at the door appeared to demand my speedy entrance, or complete departure, and I had no desire to aggravate his impatience previous to inspecting the penetralium[2].

---

[1] *Fabulous creatures with heads and wings of eagles and bodies of lions*

[2] *Inner parts of the house*

One stop brought us into the family sitting-room, without any introductory lobby or passage: They call it here 'the house' preeminently. It includes kitchen and parlour, generally; but I believe at Wuthering Heights the kitchen is forced to retreat altogether into another quarter: At least I distinguished a chatter of tongues, and a clatter of culinary utensils, deep within; and I observed no signs of roasting, boiling, or baking, about the huge fire-place; nor any glitter of copper saucepans and tincullenders on the walls. One end, indeed, reflected splendidly both light and heat from ranks of immense pewter dishes, interspersed with silver jugs and tankards, towering row after row, on a vast oak dresser, to the very roof. The latter had never been under-drawn: It's entire anatomy lay bare to an inquiring eye, except where a frame of wood laden with oatcakes and clusters of legs of beef, mutton, and ham, concealed it. Above the chimney were sundry villainous old guns, and a couple of horse-pistols: And, by way of ornament, three gaudily-painted canisters disposed along its ledge. The floor was of smooth, white stone; the chairs, high-backed, primitive structures, painted green: One or two heavy black ones lurking in the shade. In an arch under the dresser reposed a huge, liver-coloured bitch pointer, surrounded by a swarm of squealing puppies; and other dogs haunted other recesses.

The apartment and furniture would have been nothing extraordi-nary as belonging to a homely, northern farmer, with a stubborn countenance, and stalwart limbs set out to advantage in knee- breeches and gaiters. Such an individual seated in his armchair, his mug of ale frothing on the round table before him, is to be seen in any circuit of five or six miles among these hills,

if you go at the right time after dinner. But Mr Heathcliff forms a singular contrast to his abode and style of living. He is a dark- skinned gipsy in aspect, in dress and manners a gentleman: That is, as much a gentleman as many a country squire: Rather slovenly, perhaps, yet not looking amiss with his negligence, because he has an erect and handsome figure; and rather morose. Possibly, some people might suspect him of a degree of underbred pride; I have a sympathetic chord within that tells me it is nothing of the sort: I know, by instinct, his reserve springs from an aversion to showy displays of feeling - to manifestations of mutual kindliness. He'll love and hate equally under cover, and esteem it a species of impertinence to be loved or hated again. No, I'm running on too fast: I bestow my own attributes over-liberally on him. Mr Heathcliff may have entirely dissimilar reasons for keeping his hand out of the way when he meets a would-be acquaintance, to those which actuate me. Let me hope my constitution is almost peculiar: My dear mother used to say I should never have a comfortable home; and only last summer I proved myself perfectly unworthy of one.

While enjoying a month of fine weather at the sea-coast, I was thrown into the company of a most fascinating creature: A real goddess in my eyes, as long as she took no notice of me. I 'never told my love'[1] vocally; still, if looks have language, the merest idiot might have guessed I was over head and ears: She understood me at last, and looked a return - the sweetest of all imaginable looks. And what did I do? I confess it with shame - shrunk icily into myself, like a snail; at every glance retired colder and farther; till finally the poor innocent was led to doubt her own senses, and, overwhelmed with confusion at her supposed mistake, persuaded her mamma to decamp. By this curious turn of disposition I have gained the reputation of deliberate heartless-ness; how undeserved, I alone can appreciate.

---

[1] *'She never told her love/ But let concealment, like a worm i' the bud/ Feed on her damask cheek': Viola in Twelfth Night,2,4*

I took a seat at the end of the hearthstone opposite that towards which my landlord advanced, and filled up an interval of silence by attempting to

caress the canine mother, who had left her nursery, and was sneaking wolfishly to the back of my legs, her lip curled up, and her white teeth watering for a snatch. My caress provoked a long, guttural gnarl.

'You'd better let the dog alone,' growled Mr Heathcliff in unison, checking fiercer demonstrations with a punch of his foot. 'She's not accustomed to be spoiled - not kept for a pet.' Then, striding to a side door, he shouted again, 'Joseph!'

Joseph mumbled indistinctly in the depths of the cellar, but gave no intimation of ascending; so his master dived down to him, leaving me vis-a-vis the ruffianly bitch and a pair of grim shaggy sheep-dogs, who shared with her a jealous guardianship over all my movements. Not anxious to come in contact with their fangs, I sat still; but, imagining they would scarcely understand tacit insults, I unfortunately indulged in winking and making faces at the trio, and some turn of my physiognomy so irritated madam, that she suddenly broke into a fury, and leapt on my knees. I flung her back, and hastened to interpose the table between us. This proceeding aroused the whole hive: Half-a-dozen four-footed fiends, of various sizes and ages, issued from hidden dens to the common centre. I felt my heels and coat-laps peculiar subjects of assault; and parrying off the larger combatants as effectually as I could with the poker, I was constrained to demand, aloud, assistance from some of the household in re-establishing peace.

Mr Heathcliff and his man climbed the cellar steps with vexatious phlegm: I don't think they moved one second faster than usual, though the hearth was an absolute tempest of worrying and yelping. Happily, an inhabitant of the kitchen made more despatch: A lusty dame, with tucked-up gown, bare arms, and fire-flushed cheeks, rushed into the midst of us flourishing a frying-pan: And used that weapon, and her tongue, to such purpose, that the storm subsided magically, and she only remained, heaving like a sea after a high wind, when her master entered on the scene.

'What the devil is the matter?' He asked, eyeing me in a manner that I could ill endure, after this inhospitable treatment.

‘What the devil, indeed!’ I muttered. ‘The herd of possessed swine could have had no worse spirits in them than those animals of yours, sir. You might as well leave a stranger with a brood of tigers!’

‘They won't meddle with persons who touch nothing,’ he remarked, putting the bottle before me, and restoring the displaced table. ‘The dogs do right to be vigilant. Take a glass of wine?’

‘No, thank you.’

‘Not bitten, are you?’

‘If I had been, I would have set my signet on the biter.’

Heathcliff's countenance relaxed into a grin.

‘Come, come,’ he said, ‘you are flurried, Mr Lockwood. Here, take a little wine. Guests are so exceedingly rare in this house that I and my dogs, I am willing to own, hardly know how to receive them. Your health, sir?’

I bowed and returned the pledge; beginning to perceive that it would be foolish to sit sulking for the misbehaviour of a pack of curs; besides, I felt loth to yield the fellow further amusement at my expense; since his humour took that turn. He - probably swayed by prudential consideration of the folly of offending a good tenant - relaxed a little in the laconic style of chipping off his pronouns and auxiliary verbs, and introduced what he supposed would be a subject of interest to me, - a discourse on the advantages and disadvantages of my present place of retirement. I found him very intelligent on the topics we touched; and before I went home, I was encouraged so far as to volunteer another visit tomorrow. He evidently wished no repetition of my intrusion. I shall go, notwithstanding. It is astonishing how sociable I feel myself compared with him.

CHAPTER 2

Yesterday afternoon set in misty and cold. I had half a mind to spend it by my study fire, instead of wading through heath and mud to Wuthering Heights. On coming up from dinner, however, (N.B. - I dine between twelve and one o'clock; the housekeeper, a matronly lady, taken as a fixture along with the house, could not, or would not, comprehend my request that I might be served at five) - on mounting the stairs with this lazy intention, and stepping into the room, I saw a servant-girl on her knees surrounded by brushes and coal-scuttles, and raising an infernal dust as she extinguished the flames with heaps of cinders. This spectacle drove me back immediately; I took my hat, and, after a four-miles' walk, arrived at Heathcliff's garden-gate just in time to escape the first feathery flakes of a snow-shower.

On that bleak hill-top the earth was hard with a black frost, and the air made me shiver through every limb. Being unable to remove the chain, I jumped over, and, running up the flagged causeway bordered with straggling gooseberry-bushes, knocked vainly for admittance, till my knuckles tingled and the dogs howled.

'Wretched inmates!' I ejaculated, mentally, 'you deserve perpetual isolation from your species for your churlish inhospitality. At least, I would not keep my doors barred in the day-time. I don't care - I will get in!' So resolved, I grasped the latch and shook it vehemently. Vinegar-faced Joseph projected his head from a round window of the barn.

'Whet are ye for?' He shouted. 'T' maister's dahn i' t' fowld[1]. Goa rahnd by thend ut laith[2], if yah went tuh spake tull[3] him.'

[1] Sheep-fold

[2] Barn

[3] to

'Is there nobody inside to open the door?' I hallooed, responsively.

'There's nobbut' missis; and shoo'll not oppen 't an ye mak' yer flaysome[4] dins till neeght.'

[4] *frightful*

'Why? Cannot you tell her whom I am, eh, Joseph?'

'Nor-ne me! I'll hae no hend wi't' muttered the head, vanishing.

The snow began to drive thickly. I seized the handle to essay another trial; when a young man without coat, and shouldering a pitchfork, appeared in the yard behind. He hailed me to follow him, and, after marching through a wash-house, and a paved area containing a coal-shed, pump, and pigeon-cot, we at length arrived in the huge, warm, cheerful apartment where I was formerly received. It glowed delightfully in the radiance of an immense fire, compounded of coal, peat, and wood; and near the table, laid for a plentiful evening meal, I was pleased to observe the 'missis,' an individual whose existence I had never previously suspected. I bowed and waited, thinking she would bid me take a seat. She looked at me, leaning back in her chair, and remained motionless and mute.

'Rough weather!' I remarked. 'I'm afraid, Mrs Heathcliff, the door must bear the consequence of your servants' leisure attendance: I had hard work to make them hear me.'

She never opened her mouth. I stared - she stared also: At any rate, she kept her eyes on me in a cool, regardless manner, exceedingly embarrassing and disagreeable.

‘Sit down,’ said the young man, gruffly. ‘He'll be in soon.’

I obeyed; and hemmed, and called the villain Juno, who deigned, at this second interview, to move the extreme tip of her tail, in token of owning my acquaintance.

‘A beautiful animal!’ I commenced again. ‘Do you intend parting with the little ones, madam?’

‘They are not mine,’ said the amiable hostess, more repellingly than Heathcliff himself could have replied.

‘Ah, your favourites are among these?’ I continued, turning to an obscure cushion full of something like cats.

‘A strange choice of favourites!’ She observed scornfully.

Unluckily, it was a heap of dead rabbits. I hemmed once more, and drew closer to the hearth, repeating my comment on the wildness of the evening.

‘You should not have come out,’ she said, rising and reaching from the chimney-piece two of the painted canisters.

Her position before was sheltered from the light; now, I had a distinct view of her whole figure and countenance. She was slender, and apparently scarcely past girlhood: An admirable form, and the most exquisite little face that I have ever had the pleasure of beholding; small features, very fair; flaxen ringlets, or rather golden, hanging loose on her delicate neck; and eyes, had they been agreeable in expression, that would have been irresistible: Fortunately for my susceptible heart, the only sentiment they evinced hovered between scorn and a kind of desperation, singularly unnatural to be detected there.

The canisters were almost out of her reach; I made a motion to aid her; she turned upon me as a miser might turn if any one attempted to assist him in counting his gold.

‘I don't want your help,’ she snapped; ‘I can get them for myself.’

‘I beg your pardon!’ I hastened to reply.

‘Were you asked to tea?’ She demanded, tying an apron over her neat black frock, and standing with a spoonful of the leaf poised over the pot.

‘I shall be glad to have a cup,’ I answered.

‘Were you asked?’ She repeated.

‘No,’ I said, half smiling. ‘You are the proper person to ask me.’

She flung the tea back, spoon and all, and resumed her chair in a pet; her forehead corrugated, and her red under-lip pushed out, like a child's ready to cry.

Meanwhile, the young man had slung on to his person a decidedly shabby upper garment, and, erecting himself before the blaze, looked down on me from the corner of his eyes, for all the world as if there were some mortal feud unavenged between us. I began to doubt whether he were a servant or not: His dress and speech were both rude, entirely devoid of the superiority observable in Mr and Mrs Heathcliff; his thick brown curls were rough and uncultivated, his whiskers encroached bearishly over his cheeks, and his hands were embrowned like those of a common labourer: Still his bearing was free, almost haughty, and he showed none of a domestic's assiduity in attending on the lady of the house. In the absence of clear proofs of his condition, I deemed it best to abstain from noticing his curious conduct; and, five minutes afterwards, the entrance of Heathcliff relieved me, in some measure, from my uncomfortable state.

‘You see, sir, I am come, according to promise!’ I exclaimed, assuming the cheerful; ‘and I fear I shall be weather-bound for half an hour, if you can

afford me shelter during that space.'

'Half an hour?' He said, shaking the white flakes from his clothes; 'I wonder you should select the thick of a snow-storm to ramble about in. Do you know that you run a risk of being lost in the marshes? People familiar with these moors often miss their road on such evenings; and I can tell you there is no chance of a change at present.'

'Perhaps I can get a guide among your lads, and he might stay at the Grange till morning - could you spare me one?'

'No, I could not.'

'Oh, indeed! Well, then, I must trust to my own sagacity.'

'Umph!'

'Are you going to mak' the tea?' Demanded he of the shabby coat, shifting his ferocious gaze from me to the young lady.

'Is he to have any?' She asked, appealing to Heathcliff.

'Get it ready, will you?' Was the answer, uttered so savagely that I started. The tone in which the words were said revealed a genuine bad nature. I no longer felt inclined to call Heathcliff a capital fellow. When the preparations were finished, he invited me with - 'Now, sir, bring forward your chair.' And we all, including the rustic youth, drew round the table: An austere silence prevailing while we discussed[1] our meal.

---

[1] *consumed*

I thought, if I had caused the cloud, it was my duty to make an effort to dispel it. They could not every day sit so grim and taciturn; and it was impossible, however ill-tempered they might be, that the universal scowl they wore was their everyday countenance.

‘It is strange,’ I began, in the interval of swallowing one cup of tea and receiving another – ‘it is strange how custom can mould our tastes and ideas: Many could not imagine the existence of happiness in a life of such complete exile from the world as you spend, Mr Heathcliff; yet, I'll venture to say, that, surrounded by your family, and with your amiable lady as the presiding genius over your home and heart -’

‘My amiable lady!’ He interrupted, with an almost diabolical sneer on his face. ‘Where is she - my amiable lady?’

‘Mrs Heathcliff, your wife, I mean.’

‘Well, yes - oh, you would intimate that her spirit has taken the post of ministering angel, and guards the fortunes of Wuthering Heights, even when her body is gone. Is that it?’

Perceiving myself in a blunder, I attempted to correct it. I might have seen there was too great a disparity between the ages of the parties to make it likely that they were man and wife. One was about forty: A period of mental vigour at which men seldom cherish the delusion of being married for love by girls: That dream is reserved for the solace of our declining years. The other did not look seventeen.

Then it flashed on me - ‘The clown at my elbow, who is drinking his tea out of a basin[2] and eating his broad with unwashed hands, may be her husband: Heathcliff junior, of course. Here is the consequence of being buried alive: She has thrown herself away upon that boor from sheer ignorance that better individuals existed! A sad pity - I must beware how I cause her to regret her choice.’ The last reflection may seem conceited; it was not. My neighbour struck me as bordering on repulsive; I knew, through experience, that I was tolerably attractive. ‘Mrs Heathcliff is my daughter-in-law,’ said Heathcliff, corroborating my surmise. He turned, as he spoke, a peculiar look in her direction: A look of hatred; unless he has a most perverse set of facial muscles that will not, like those of other people, interpret the language of his soul.

[2] *Cup without a handle*

‘Ah, certainly - I see now: You are the favoured possessor of the beneficent fairy,’ I remarked, turning to my neighbour.

This was worse than before: The youth grew crimson, and clenched his fist, with every appearance of a meditated assault. But he seemed to recollect himself presently, and smothered the storm in a brutal curse, muttered on my behalf: Which, however, I took care not to notice.

‘Unhappy in your conjectures, sir,’ observed my host; ‘we neither of us have the privilege of owning your good fairy; her mate is dead. I said she was my daughter-in-law: There fore, she must have married my son.’

‘And this young man is -’

‘Not my son, assuredly.’

Heathcliff smiled again, as if it were rather too bold a jest to attribute the paternity of that bear to him.

‘My name is Hareton Earnshaw,’ growled the other; ‘and I'd counsel you to respect it!’

‘I've shown no disrespect,’ was my reply, laughing internally at the dignity with which he announced himself.

He fixed his eye on me longer than I cared to return the stare, for fear I might be tempted either to box his ears or render my hilarity audible. I began to feel unmistakably out of place in that pleasant family circle. The dismal spiritual atmosphere overcame, and more than neutralised, the glowing physical comforts round me; and I resolved to be cautious how I ventured under those rafters a third time.

The business of eating being concluded, and no one uttering a word of sociable conversation, I approached a window to examine the weather. A sorrowful sight I saw: Dark night coming down prematurely, and sky and hills mingled in one bitter whirl of wind and suffocating snow.

'I don't think it possible for me to get home now without a guide,' I could not help exclaiming. 'The roads will be buried already; and, if they were bare, I could scarcely distinguish a foot in advance.'

'Hareton, drive those dozen sheep into the barn porch. They'll be covered if left in the fold all night: And put a plank before them,' said Heathcliff.

'How must I do?' I continued, with rising irritation.

There was no reply to my question; and on looking round I saw only Joseph bringing in a pail of porridge for the dogs, and Mrs Heathcliff leaning over the fire, diverting herself with burning a bundle of matches which had fallen from the chimney-piece as she restored the tea-canister to its place. The former, when he had deposited his burden, took a critical survey of the room; and, in cracked tones grated out –

'Aw wonder how yah can faishion tuh[1] stand thear i' idleness un war[2], when all on 'ems goan aght! Bud yah're a nowt, and it's noa use talking - yah'll niver mend uh yer ill ways, but goa raight tuh t' divil, like yer mother afore ye!'

---

[1] Have the nerve to

[2] worse

I imagined, for a moment, that this piece of eloquence was addressed to me; and, sufficiently enraged, stepped towards the aged rascal with an intention of kicking him out of the door. Mrs Heathcliff, however, checked me by her answer.

‘You scandalous old hypocrite!’ She replied. ‘Are you not afraid of being carried away bodily, whenever you mention the devil's name? I warn you to refrain from provoking me, or I'll ask your abduction as a special favour! Stop! Look here, Joseph,’ she continued, taking a long, dark book from a shelf; ‘I'll show you how far I've progressed in the Black Art: I shall soon be competent to make a clear house of it. The red cow didn't die by chance; and your rheumatism can hardly be reckoned among providential visitations!’

‘Oh, wicked, wicked!’ Gasped the elder; ‘may the Lord deliver us from evil!’

‘No, reprobate! You are a castaway - be off, or I'll hurt you seriously! I'll have you all modelled in wax and clay; And the first who passes the limits I fix shall - I'll not say what he shall be done to - but, you'll see! Go, I'm looking at you!’

The little witch put a mock malignity into her beautiful eyes, and Joseph, trembling with sincere horror, hurried out, praying, and ejaculating ‘wicked’ as he went. I thought her conduct must be prompted by a species of dreary fun; and, now that we were alone, I endeavoured to interest her in my distress.

‘Mrs Heathcliff,’ I said earnestly, ‘you must excuse me for troubling you. I presume, because, with that face, I'm sure you cannot help being good-hearted. Do point out some landmarks by which I may know my way home: I have no more idea how to get there than you would have how to get to London!’

‘Take the road you came,’ she answered, ensconcing herself in a chair, with a candle, and the long book open before her. ‘It is brief advice, but as sound as I can give.’

‘Then, if you hear of me being discovered dead in a bog or a pit full of snow, your conscience won't whisper that it is partly your fault?’

‘How so? I cannot escort you. They wouldn't let me go to the end of the garden wall.’

‘You! I should be sorry to ask you to cross the threshold, for my convenience, on such a night,’ I cried. ‘I want you to ***tell*** me my way, not to show it; or else to persuade Mr Heathcliff to give me a guide.’

‘Who? There is himself, Earnshaw, Zillah, Joseph and I. Which would you have?’

‘Are there no boys at the farm?’

‘No; those are all.’

‘Then, it follows that I am compelled to stay.’

‘That you may settle with your host. I have nothing to do with it.’

‘I hope it will be a lesson to you to make no more rash journeys on these hills,’ cried Heathcliff's stern voice from the kitchen entrance. ‘As to staying here, I don't keep accommodations for visitors: You must share a bed with Hareton or Joseph, if you do.’

‘I can sleep on a chair in this room,’ I replied.

‘No, no! A stranger is a stranger, be he rich or poor: It will not suit me to permit any one the range of the place while I am off guard’' Said the unmannerly wretch.

With this insult my patience was at an end. I uttered an expression of disgust, and pushed past him into the yard, running against Earnshaw in my haste. It was so dark that I could not see the means of exit; and, as I wandered round, I heard another specimen of their civil behaviour amongst each other. At first the young man appeared about to befriend me.

‘I'll go with him as far as the park,’ he said.

‘You'll go with him to hell!’ Exclaimed his master, or whatever relation he bore. ‘And who is to look after the horses, eh?’

‘A man's life is of more consequence than one evening's neglect of the horses: Somebody must go,’ murmured Mrs Heathcliff, more kindly than I expected.

‘Not at your command!’ Retorted Hareton. 'If you set store on him, you'd better be quiet.’

‘Then I hope his ghost will haunt you; and I hope Mr Heathcliff will never get another tenant till the Grange is a ruin,’ she answered, sharply.

‘Hearken, hearken, shoo's cursing on 'em!’ Muttered Joseph, towards whom I had been steering.

He sat within earshot, milking the cows by the light of a lantern, which I seized unceremoniously, and, calling out that I would send it back on the morrow, rushed to the nearest postern.

‘Maister, maister, he's staling t' lanthern!’ Shouted the ancient, pursuing my retreat. ‘Hey, Gnasher! Hey, dog! Hey Wolf, holld him, holld him!’

On opening the little door, two hairy monsters flew at my throat, bearing me down, and extinguishing the light; while a mingled guffaw from Heathcliff and Hareton put the copestone on my rage and humiliation. Fortunately, the beasts seemed more bent on stretching their paws, and yawning, and flourishing their tails, than devouring me alive; but they would suffer no resurrection, and I was forced to lie till their malignant masters pleased to deliver me: Then, hatless and trembling with wrath, I ordered the miscreants to let me out - on their peril to keep me one minute longer - with several incoherent threats of retaliation that, in their indefinite depth of virulency, smacked of King Lear.

The vehemence of my agitation brought on a copious bleeding at the nose, and still Heathcliff laughed, and still I scolded. I don't know what would have concluded the scene, had there not been one person at hand rather more rational than myself, and more benevolent than my entertainer. This was Zillah, the stout housewife; who at length issued forth to inquire into the nature of the uproar. She thought that some of them had been laying violent

hands on me; and, not daring to attack her master, she turned her vocal artillery against the younger scoundrel.

‘Well, Mr Earnshaw,’ she cried, ‘I wonder what you'll have agait[1] next? Are we going to murder folk on our very doorstones? I see this house will never do for me - look at t' poor lad, he's fair choking! Wisht, wisht[2]! You mun'n't go on so. Come in, and I'll cure that: There now, hold ye still.’

---

[1] Going on

[2] Hush

With these words she suddenly splashed a pint of icy water down my neck, and pulled me into the kitchen. Mr Heathcliff followed, his accidental merriment expiring quickly in his habitual moroseness.

I was sick exceedingly, and dizzy, and faint; and thus compelled perforce to accept lodgings under his roof. He told Zillah to give me a glass of brandy, and then passed on to the inner room; while she condoled with me on my sorry predicament, and having obeyed his orders, whereby I was somewhat revived, ushered me to bed.

CHAPTER 3

While leading the way up-stairs, she recommended that I should hide the candle, and not make a noise; for her master had an odd notion about the chamber she would put me in, and never let anybody lodge there willingly. I asked the reason. She did not know, she answered: She had only lived there a year or two; and they had so many queer goings on, she could not begin to be curious.

Too stupefied to be curious myself, I fastened my door and glanced round for the bed. The whole furniture consisted of a chair, a clothes-press, and a large oak case, with squares cut out near the top resembling coach windows. Having approached this structure, I looked inside, and perceived it to be a singular sort of old- fashioned couch, very conveniently designed to obviate the necessity for every member of the family having a room to himself. In fact, it formed a little closet, and the ledge of a window, which it enclosed, served as a table. I slid back the panelled sides, got in with my light, pulled them together again, and felt secure against the vigilance of Heathcliff, and every one else.

The ledge, where I placed my candle, had a few mildewed books piled up in one corner; and it was covered with writing scratched on the paint. This writing, however, was nothing but a name repeated in all kinds of characters, large and small - ***Catherine Earnshaw***, here and there varied to ***Catherine Heathcliff***, and then again to ***Catherine Linton***.

In vapid listlessness I leant my head against the window, and continued spelling over Catherine Earnshaw - Heathcliff - Linton, till my eyes closed; but they had not rested five minutes when a glare of white letters started from the dark, as vivid as spectres - the air swarmed with Catherines; and rousing myself to dispel the obtrusive name, I discovered my candle wick reclining on one of the antique volumes, and perfuming the place with an

odour of roasted calf-skin. I snuffed it off, and, very ill at ease under the influence of cold and lingering nausea, sat up and spread open the injured tome on my knee. It was a Testament, in lean type, and smelling dreadfully musty: A fly-leaf bore the inscription - 'Catherine Earnshaw, her book,' and a date some quarter of a century back. I shut it, and took up another and another, till I had examined all. Catherine's library was select, and its state of dilapidation proved it to have been well used, though not altogether for a legitimate purpose: Scarcely one chapter had escaped, a pen-and-ink commentary - at least the appearance of one - covering every morsel of blank that the printer had left. Some were detached sentences; other parts took the form of a regular diary, scrawled in an unformed, childish hand. At the top of an extra page (quite a treasure, probably, when first lighted on) I was greatly amused to behold an excellent caricature of my friend Joseph, - rudely, yet powerfully sketched. An immediate interest kindled within me for the unknown Catherine, and I began forthwith to decipher her faded hieroglyphics.

'An awful Sunday,' commenced the paragraph beneath. 'I wish my father were back again. Hindley is a detestable substitute - his conduct to Heathcliff is atrocious - H. and I are going to rebel - we took our initiatory step this evening.'

'All day had been flooding with rain; we could not go to church, so Joseph must needs get up a congregation in the garret; and, while Hindley and his wife basked downstairs before a comfortable fire - doing anything but reading their Bibles, I'll answer for it - Heathcliff, myself, and the unhappy plough-boy were commanded to take our Prayer-books, and mount: We were ranged in a row, on a sack of corn, groaning and shivering, and hoping that Joseph would shiver too, so that he might give us a short homily for his own sake. A vain idea! The service lasted precisely three hours; and yet my brother had the face to exclaim, when he saw us descending, "What, done already?" On Sunday evenings we used to be permitted to play, if we did not make much noise; now a mere titter is sufficient to send us into corners.

‘ “You forget you have a master here,” says the tyrant. “I'll demolish the first who puts me out of temper! I insist on perfect sobriety and silence. Oh, boy! Was that you? Frances darling, pull his hair as you go by: I heard him snap his fingers.” Frances pulled his hair heartily, and then went and seated herself on her husband's knee, and there they were, like two babies, kissing and talking nonsense by the hour - foolish palaver that we should be ashamed of. We made ourselves as snug as our means allowed in the arch of the dresser. I had just fastened our pinafores together, and hung them up for a curtain, when in comes Joseph, on an errand from the stables. He tears down my handywork, boxes my ears, and croaks -

‘ “'T' maister nobbut just buried, and Sabbath not oe'red[1], und t' sahnd uh' t' gospel still i' yer lugs[2], and yah darr be laiking[3]! Shame on ye! Sit ye dahn, ill childer[4]! There's good books eneugh if ye'll read 'em: Sit ye dahn, and think uh yer sowls!”

---

[1] *Gone by*

[2] *ears*

[3] *Playing about*

[4] *Bad children*

‘Saying this, he compelled us so to square our positions that we might receive from the far-off fire a dull ray to show us the text of the lumber he thrust upon us. I could not bear the employment. I took my dingy volume by the scroop[5], and hurled it into the dog- kennel, vowing I hated a good book. Heathcliff kicked his to the same place. Then there was a hubbub!’

---

[5] *The spine of a book*

‘ “Maister Hindley!” Shouted our chaplain. “Maister, coom hither! Miss Cathy's riven th' back off ‘Th’ Helmet uh Salvation,’ un’ Heathcliff's pawsed his fit[1] intuh t' first part uh ‘T’ Brooad Way to Destruction!' It's fair flaysome that ye let 'em go on this gait[2]. Ech! Th’ owd man ud uh laced[3]’ em properly - but he's goan!”

---

[1] *Kicked a hole in*

[2] *Way*

[3] *Beaten*

“ ‘Hindley hurried up from his paradise on the hearth, and seizing one of us by the collar, and the other by the arm, hurled both into the back-kitchen; where, Joseph asseverated, “owd Nick”[1] would fetch us as sure as we were living: And, so comforted, we each sought a separate nook to await his advent. I reached this book, and a pot of ink from a shelf, and pushed the house-door ajar to give me light, and I have got the time on with writing for twenty minutes; but my companion is impatient, and proposes that we should appropriate the dairy woman's cloak, and have a scamper on the moors, under its shelter. A pleasant suggestion - and then, if the surly old man come in, he may believe his prophecy verified - we cannot be damper, or colder, in the rain than we are here.’

---

[1] *The Devil*

---

* * *

I suppose Catherine fulfilled her project, for the next sentence took up another subject: She waxed lachrymose.

‘How little did I dream that Hindley would ever make me cry so!’ She wrote. ‘My head aches, till I cannot keep it on the pillow; and still I can't give over. Poor Heathcliff! Hindley calls him a vagabond, and won't let him sit with us, nor eat with us any more; and, he says, he and I must not play together, and threatens to turn him out of the house if we break his orders. He has been blaming our father (how dared he?) For treating H. too liberally; and swears he will reduce him to his right place-’

* * *

I began to nod drowsily over the dim page: My eye wandered from manuscript to print. I saw a red ornamented title – ‘Seventy Times Seven, and the First of the Seventy-First.’ A Pious Discourse delivered by the Reverend Jabez Branderham, in the Chapel of Gimmerden Sough.’ And while I was, half-consciously, worrying my brain to guess what Jabez Branderham would make of his subject, I sank back in bed, and fell asleep. Alas, for the effects of bad tea and bad temper! What else could it be that made me pass such a terrible night? I don't remember another that I can at all compare with it since I was capable of suffering.

I began to dream, almost before I ceased to be sensible of my locality. I thought it was morning; and I had set out on my way home, with Joseph for a guide. The snow lay yards deep in our road; and, as we floundered on, my companion wearied me with constant reproaches that I had not brought a pilgrim's staff: Telling me that I could never get into the house without one, and boastfully flourishing a heavy-headed cudgel, which I understood to be so denominated. For a moment I considered it absurd that I should need such a weapon to gain admittance into my own residence. Then a new idea flashed across me. I was not going there: We were journeying to hear the famous Jabez Branderham preach, from the text – ‘Seventy Times Seven’; and either Joseph, the preacher, or I had committed the ‘First of the Seventy-First,’ and were to be publicly exposed and excommunicated.

We came to the chapel. I have passed it really in my walks, twice or thrice; it lies in a hollow, between two hills: An elevated hollow, near a swamp, whose peaty moisture is said to answer all the purposes of embalming on the few

corpses deposited there. The roof has been kept whole hitherto; but as the clergyman's stipend is only twenty pounds per annum, and a house with two rooms, threatening speedily to determine into one, no clergyman will undertake the duties of pastor: Especially as it is currently reported that his flock would rather let him starve than increase the living by one penny from their own pockets. However, in my dream, Jabez had a full and attentive congregation; and he preached - good God! What a sermon; divided into ***four hundred and ninety*** parts, each fully equal to an ordinary address from the pulpit, and each discussing a separate sin! Where he searched for them, I cannot tell. He had his private manner of interpreting the phrase, and it seemed necessary the brother should sin different sins on every occasion.

They were of the most curious character: Odd transgressions that I never imagined previously.

Oh, how weary I grew. How I writhed, and yawned, and nodded, and revived! How I pinched and pricked myself, and rubbed my eyes, and stood up, and sat down again, and nudged Joseph to inform me if he would ***ever*** have done. I was condemned to hear all out: Finally, he reached the ***'first of the Seventy-first'.*** At that crisis, a sudden inspiration descended on me; I was moved to rise and denounce Jabez Branderham as the sinner of the sin that no Christian need pardon.

'Sir,' I exclaimed, 'sitting here within these four walls, at one stretch, I have endured and forgiven the four hundred and ninety heads of your discourse. Seventy times seven times have I plucked up my hat and been about to depart - Seventy times seven times have you preposterously forced me to resume my seat. The four hundred and ninety-first is too much. Fellowmartyrs, have at him! Drag him down, and crush him to atoms, that the place which knows him may know him no more!'

'Thou art the Man!' Cried Jabez, after a solemn pause, leaning over his cushion. 'Seventy times seven times didst thou gapingly contort thy visage - seventy times seven did I take counsel with my soul - Lo, this is human weakness: This also may be absolved! The First of the Seventy-First is come.

Brethren, execute upon him the judgment written. Such honour have all His saints!'

With that concluding word, the whole assembly, exalting their pilgrim's staves, rushed round me in a body; and I, having no weapon to raise in self-defence, commenced grappling with Joseph, my nearest and most ferocious assailant, for his. In the confluence of the multitude, several clubs crossed; blows, aimed at me, fell on other sconces. Presently the whole chapel resounded with rappings and counter rappings: Every man's hand was against his neighbour; and Branderham, unwilling to remain idle, poured forth his zeal in a shower of loud taps on the boards of the pulpit, which responded so smartly that, at last, to my unspeakable relief, they woke me.

And what was it that had suggested the tremendous tumult? What had played Jabez's part in the row? Merely the branch of a fir-tree that touched my lattice as the blast wailed by, and rattled its dry cones against the panes! I listened doubtingly an instant; detected the disturber, then turned and dosed, and dreamt again: If possible, still more disagreeably than before.

This time, I remembered I was lying in the oak closet, and I heard distinctly the gusty wind, and the driving of the snow; I heard, also, the fir bough repeat its teasing sound, and ascribed it to the right cause: But it annoyed me so much, that I resolved to silence it, if possible; and, I thought, I rose and endeavoured to unhasp the casement. The hook was soldered into the staple: A circumstance observed by me when awake, but forgotten. 'I must stop it, nevertheless!' I muttered, knocking my knuckles through the glass, and stretching an arm out to seize the importunate branch; instead of which, my fingers closed on the fingers of a little, ice-cold hand! The intense horror of nightmare came over me: I tried to draw back my arm, but the hand clung to it, and a most melancholy voice sobbed, 'Let me in - let me in!' 'Who are you?' I asked, struggling, meanwhile, to disengage myself. 'Catherine Linton,' it replied, shiveringly (why did I think of Linton? I had read ***Earnshaw*** twenty times for Linton) - 'I'm come home: I'd lost my way on the moor!' As it spoke, I discerned, obscurely, a child's face looking through the window. Terror made me cruel; and, finding it useless to attempt shaking the creature off, I pulled its wrist on to the broken pane,

and rubbed it to and fro till the blood ran down and soaked the bedclothes: Still it wailed, 'Let me in!' And maintained its tenacious gripe, almost maddening me with fear. 'How can I!' I said at length. 'Let ME go, if you want me to let you in!' The fingers relaxed, I snatched mine through the hole, hurriedly piled the books up in a pyramid against it, and stopped my ears to exclude the lamentable prayer. I seemed to keep them closed above a quarter of an hour; yet, the instant I listened again, there was the doleful cry moaning on! 'Begone!' I shouted. 'I'll never let you in, not if you beg for twenty years.' 'It is twenty years,' mourned the voice: 'Twenty years. I've been a waif for twenty years!'

Thereat began a feeble scratching outside, and the pile of books moved as if thrust forward. I tried to jump up; but could not stir a limb; and so yelled aloud, in a frenzy of fright. To my confusion, I discovered the yell was not ideal[1]: Hasty footsteps approached my chamber door; somebody pushed it open, with a vigorous hand, and a light glimmered through the squares at the top of the bed. I sat shuddering yet, and wiping the perspiration from my forehead: The intruder appeared to hesitate, and muttered to himself. At last, he said, in a halfwhisper, plainly not expecting an answer, 'Is any one here?' I considered it best to confess my presence; for I knew Heathcliff's accents, and feared he might search further, if I kept quiet. With this intention, I turned and opened the panels. I shall not soon forget the effect my action produced.

---

[1] *imaginary*

Heathcliff stood near the entrance, in his shirt and trousers; with a candle dripping over his fingers, and his face as white as the wall behind him. The first creak of the oak startled him like an electric shock: The light leaped from his hold to a distance of some feet, and his agitation was so extreme, that he could hardly pick it up.

'It is only your guest, sir,' I called out, desirous to spare him the humiliation of exposing his cowardice further. 'I had the misfortune to scream in my

sleep, owing to a frightful nightmare. I'm sorry I disturbed you.'

'Oh, God confound you, Mr Lockwood! I wish you were at the -'commenced my host, setting the candle on a chair, because he found it impossible to hold it steady. 'And who showed you up into this room?' He continued, crushing his nails into his palms, and grinding his teeth to subdue the maxillary convulsions. 'Who was it? I've a good mind to turn them out of the house this moment?'

'It was your servant Zillah,' I replied, flinging myself on to the floor, and rapidly resuming my garments. 'I should not care if you did, Mr Heathcliff; she richly deserves it. I suppose that she wanted to get another proof that the place was haunted, at my expense. Well, it is - swarming with ghosts and goblins! You have reason in shutting it up, I assure you. No one will thank you for a doze in such a den!

' 'What do you mean?' Asked Heathcliff, 'and what are you doing? Lie down and finish out the night, since you ARE here; but, for heaven's sake! Don't repeat that horrid noise: Nothing could excuse it, unless you were having your throat cut!'

'If the little fiend had got in at the window, she probably would have strangled me!' I returned. 'I'm not going to endure the persecutions of your hospitable ancestors again. Was not the Reverend Jabez Branderham akin to you on the mother's side? And that minx, Catherine Linton, or Earnshaw, or however she was called - she must have been a changeling - wicked little soul! She told me she had been walking the earth these twenty years: A just punishment for her mortal transgressions, I've no doubt!'

Scarcely were these words uttered when I recollected the association of Heathcliff's with Catherine's name in the book, which had completely slipped from my memory, till thus awakened. I blushed at my inconsideration: But, without showing further consciousness of the offence, I hastened to add - 'The truth is, sir, I passed the first part of the night in - ' Here I stopped afresh - I was about to say 'perusing those old volumes,' then it would have revealed my knowledge of their written, as well as their printed, contents;

so, correcting myself, I went on - 'in spelling over the name scratched on that window-ledge. A monotonous occupation, calculated to set me asleep, like counting, or - '

'What ***can*** you mean by talking in this way to ***me***!' Thundered Heathcliff with savage vehemence. 'How - how ***dare*** you, under my roof? - God! He's mad to speak so!' And he struck his forehead with rage.

I did not know whether to resent this language or pursue my explanation; but he seemed so powerfully affected that I took pity and proceeded with my dreams; affirming I had never heard the appellation of 'Catherine Linton' before, but reading it often over produced an impression which personified itself when I had no longer my imagination under control. Heathcliff gradually fell back into the shelter of the bed, as I spoke; finally sitting down almost concealed behind it. I guessed, however, by his irregular and intercepted breathing, that he struggled to vanquish an excess of violent emotion. Not liking to show him that I had heard the conflict, I continued my toilette rather noisily, looked at my watch, and soliloquised on the length of the night: 'Not three o'clock yet! I could have taken oath it had been six. Time stagnates here: We must surely have retired to rest at eight!'

'Always at nine in winter, and rise at four,' said my host, suppressing a groan: And, as I fancied, by the motion of his arm's shadow, dashing a tear from his eyes. 'Mr Lockwood,' he added, 'you may go into my room: You'll only be in the way, coming down- stairs so early: And your childish outcry has sent sleep to the devil for me.'

'And for me, too,' I replied. 'I'll walk in the yard till daylight, and then I'll be off; and you need not dread a repetition of my intrusion. I'm now quite cured of seeking pleasure in society, be it country or town. A sensible man ought to find sufficient company in himself.'

'Delightful company!' Muttered Heathcliff. 'Take the candle, and go where you please. I shall join you directly. Keep out of the yard, though, the dogs are unchained; and the house - Juno mounts sentinel there, and - nay, you

can only ramble about the steps and passages. But, away with you! I'll come in two minutes!'

I obeyed, so far as to quit the chamber; when, ignorant where the narrow lobbies led, I stood still, and was witness, involuntarily, to a piece of superstition on the part of my landlord which belied, oddly, his apparent sense. He got on to the bed, and wrenched open the lattice, bursting, as he pulled at it, into an uncontrollable passion of tears. 'Come in! Come in!' He sobbed. 'Cathy, do come. Oh, do - ONCE more! Oh! My heart's darling! Hear me THIS time, Catherine, at last!' The spectre showed a spectre's ordinary caprice: It gave no sign of being; but the snow and wind whirled wildly through, even reaching my station, and blowing out the light.

There was such anguish in the gush of grief that accompanied this raving, that my compassion made me overlook its folly, and I drew off, half angry to have listened at all, and vexed at having related my ridiculous nightmare, since it produced that agony; though ***why*** was beyond my comprehension. I descended cautiously to the lower regions, and landed in the back-kitchen, where a gleam of fire, raked compactly together, enabled me to rekindle my candle. Nothing was stirring except a brindled, grey cat, which crept from the ashes, and saluted me with a querulous mew.

Two benches, shaped in sections of a circle, nearly enclosed the hearth; on one of these I stretched myself, and Grimalkin mounted the other. We were both of us nodding ere any one invaded our retreat, and then it was Joseph, shuffling down a wooden ladder that vanished in the roof, through a trap: The ascent to his garret, I suppose. He cast a sinister look at the little flame which I had enticed to play between the ribs, swept the cat from its elevation, and bestowing himself in the vacancy, commenced the operation of stuffing a three-inch pipe with tobacco. My presence in his sanctum was evidently esteemed a piece of impudence too shameful for remark: He silently applied the tube to his lips, folded his arms, and puffed away. I let him enjoy the luxury unannoyed; and after sucking out his last wreath, and heaving a profound sigh, he got up, and departed as solemnly as he came.

A more elastic footstep entered next; and now I opened my mouth for a 'good-morning,' but closed it again, the salutation unachieved; for Hareton Earnshaw was performing his orison ***sotto voce***, in a series of curses directed against every object he touched, while he rummaged a corner for a spade or shovel to dig through the drifts. He glanced over the back of the bench, dilating his nostrils, and thought as little of exchanging civilities with me as with my companion the cat. I guessed, by his preparations, that egress was allowed, and, leaving my hard couch, made a movement to follow him. He noticed this, and thrust at an inner door with the end of his spade, intimating by an inarticulate sound that there was the place where I must go, if I changed my locality.

It opened into the house, where the females were already astir; Zillah urging flakes of flame up the chimney with a colossal bellows; and Mrs Heathcliff, kneeling on the hearth, reading a book by the aid of the blaze. She held her hand interposed between the furnace-heat and her eyes, and seemed absorbed in her occupation; desisting from it only to chide the servant for covering her with sparks, or to push away a dog, now and then, that snoozled its nose overforwardly into her face. I was surprised to see Heathcliff there also. He stood by the fire, his back towards me, just finishing a stormy scene with poor Zillah; who ever and anon interrupted her labour to pluck up the corner of her apron, and heave an indignant groan.

'And you, you worthless -' he broke out as I entered, turning to his daughter-in-law, and employing an epithet as harmless as duck, or sheep, but generally represented by a dash -'There you are, at your idle tricks again! The rest of them do earn their bread - you live on my charity! Put your trash away, and find something to do. You shall pay me for the plague of having you eternally in my sight - do you hear, damnable jade?'

'I'll put my trash away, because you can make me if I refuse,' answered the young lady, closing her book, and throwing it on a chair. 'But I'll not do anything, though you should swear your tongue out, except what I please!'

Heathcliff lifted his hand, and the speaker sprang to a safer distance, obviously acquainted with its weight. Having no desire to be entertained by a cat-and-dog combat, I stepped forward briskly, as if eager to partake the warmth of the hearth, and innocent of any knowledge of the interrupted dispute. Each had enough decorum to suspend further hostilities: Heathcliff placed his fists, out of temptation, in his pockets; Mrs Heathcliff curled her lip, and walked to a seat far off, where she kept her word by playing the part of a statue during the remainder of my stay. That was not long. I declined joining their breakfast, and, at the first gleam of dawn, took an opportunity of escaping into the free air, now clear, and still, and cold as impalpable ice.

My landlord halloed for me to stop ere I reached the bottom of the garden, and offered to accompany me across the moor. It was well he did, for the whole hill-back was one billowy, white ocean; the swells and falls not indicating corresponding rises and depressions in the ground: Many pits, at least, were filled to a level; and entire ranges of mounds, the refuse of the quarries, blotted from the chart which my yesterday's walk left pictured in my mind. I had remarked on one side of the road, at intervals of six or seven yards, a line of upright stones, continued through the whole length of the barren1: These were erected and daubed with lime on purpose to serve as guides in the dark, and also when a fall, like the present, confounded the deep swamps on either hand with the firmer path: But, excepting a dirty dot pointing up here and there, all traces of their existence had vanished: And my companion found it necessary to warn me frequently to steer to the right or left, when I imagined I was following, correctly, the windings of the road.

---

[1] *An expanse of barren land*

We exchanged little conversation, and he halted at the entrance of Thrushcross Park, saying, I could make no error there. Our adieux were limited to a hasty bow, and then I pushed forward, trusting to my own resources; for the porter's lodge is untenanted as yet. The distance from the gate to the grange is two miles; I believe I managed to make it four, what

with losing myself among the trees, and sinking up to the neck in snow: A predicament which only those who have experienced it can appreciate. At any rate, whatever were my wanderings, the clock chimed twelve as I entered the house; and that gave exactly an hour for every mile of the usual way from Wuthering Heights.

My human fixture and her satellites rushed to welcome me; exclaiming, tumultuously, they had completely given me up: Everybody conjectured that I perished last night; and they were wondering how they must set about the search for my remains. I bid them be quiet, now that they saw me returned, and, benumbed to my very heart, I dragged up-stairs; whence, after putting on dry clothes, and pacing to and fro thirty or forty minutes, to restore the animal heat, I adjourned to my study, feeble as a kitten: Almost too much so to enjoy the cheerful fire and smoking coffee which the servant had prepared for my refreshment.

CHAPTER 4

WHAT VAIN weather-cocks we are! I, who had determined to hold myself independent of all social intercourse, and thanked my stars that, at length, I had lighted on a spot where it was next to impracticable - I, weak wretch, after maintaining till dusk a struggle with low spirits and solitude, was finally compelled to strike my colours; and under pretence of gaining information concerning the necessities of my establishment, I desired Mrs Dean, when she brought in supper, to sit down while I ate it; hoping sincerely she would prove a regular gossip, and either rouse me to animation or lull me to sleep by her talk.

'You have lived here a considerable time,' I commenced; 'did you not say sixteen years?' 'Eighteen, sir: I came when the mistress was married, to wait on her; after she died, the master retained me for his housekeeper.'

'Indeed.'

There ensued a pause. She was not a gossip, I feared; unless about her own affairs, and those could hardly interest me. However, having studied for an interval, with a fist on either knee, and a cloud of meditation over her ruddy countenance, she ejaculated -

'Ah, times are greatly changed since then!'

'Yes,' I remarked, 'you've seen a good many alterations, I suppose?'

'I have: And troubles too,' she said.

'Oh, I'll turn the talk on my landlord's family!' I thought to myself. 'A good subject to start! And that pretty girl-widow, I should like to know her history: Whether she be a native of the country, or, as is more probable, an exotic that the surly indigenae[1] will not recognise for kin.' With this intention I

asked Mrs Dean why Heathcliff let Thrushcross Grange, and preferred living in a situation and residence so much inferior. ‘Is he not rich enough to keep the estate in good order?’ I inquired.

‘Rich, sir!’ She returned. ‘He has nobody knows what money, and every year it increases. Yes, yes, he's rich enough to live in a finer house than this: But he's very near - close-handed; and, if he had meant to flit[2] to Thrushcross Grange, as soon as he heard of a good tenant he could not have borne to miss the chance of getting a few hundreds more. It is strange people should be so greedy, when they are alone in the world!’

---

[1] ***Natives***

[2] ***Move***

He had a son, it seems?’

‘Yes, he had one - he is dead.’

‘And that young lady, Mrs Heathcliff, is his widow?’

‘Yes.’

‘Where did she come from originally?’

‘Why, sir, she is my late master's daughter: Catherine Linton was her maiden name. I nursed her, poor thing! I did wish Mr Heathcliff would remove here, and then we might have been together again.’

‘What! Catherine Linton?’ I exclaimed, astonished. But a minute's reflection convinced me it was not my ghostly Catherine.

‘Then,’ I continued, ‘my predecessor's name was Linton?’

‘It was.’

‘And who is that Earnshaw: Hareton Earnshaw, who lives with Mr Heathcliff? Are they relations?’

‘No; he is the late Mrs Linton's nephew.’

‘The young lady's cousin, then?’

‘Yes; and her husband was her cousin also: One on the mother's, the other on the father's side: Heathcliff married Mr Linton's sister.’

‘I see the house at Wuthering Heights has “Earnshaw” carved over the front door. Are they an old family?'

‘Very old, sir; and Hareton is the last of them, as our Miss Cathy is of us - I mean, of the Lintons. Have you been to Wuthering Heights? I beg pardon for asking; but I should like to hear how she is!’

‘Mrs Heathcliff? She looked very well, and very handsome; yet, I think, not very happy.’

‘Oh dear, I don't wonder! And how did you like the master?’

‘A rough fellow, rather, Mrs Dean. Is not that his character?’

‘Rough as a saw-edge, and hard as whinstone! The less you meddle with him the better.’

‘He must have had some ups and downs in life to make him such a churl. Do you know anything of his history?’

‘It's a cuckoo's, sir - I know all about it: Except where he was born, and who were his parents, and how he got his money at first. And Hareton has been cast out like an unfledged dunnock1! The unfortunate lad is the only one in all this parish that does not guess how he has been cheated.’

[1] *Hedge-sparrow; in its nest the cuckoo would often lay its eggs*

'Well, Mrs Dean, it will be a charitable deed to tell me something of my neighbours: I feel I shall not rest if I go to bed; so be good enough to sit and chat an hour.'

'Oh, certainly, sir! I'll just fetch a little sewing, and then I'll sit as long as you please. But you've caught cold: I saw you shivering, and you must have some gruel to drive it out.'

The worthy woman bustled off, and I crouched nearer the fire; my head felt hot, and the rest of me chill: Moreover, I was excited, almost to a pitch of foolishness, through my nerves and brain. This caused me to feel, not uncomfortable, but rather fearful (as I am still) of serious effects from the incidents of to-day and yesterday. She returned presently, bringing a smoking basin and a basket of work; and, having placed the former on the hob, drew in her seat, evidently pleased to find me so companionable.

Before I came to live here, she commenced - waiting no farther invitation to her story - I was almost always at Wuthering Heights; because my mother had nursed Mr Hindley Earnshaw, that was Hareton's father, and I got used to playing with the children: I ran errands too, and helped to make hay, and hung about the farm ready for anything that anybody would set me to. One fine summer morning - it was the beginning of harvest, I remember - Mr Earnshaw, the old master, came downstairs, dressed for a journey; and, after he had told Joseph what was to be done during the day, he turned to Hindley, and Cathy, and me - for I sat eating my porridge with them - and he said, speaking to his son, 'Now, my bonny man, I'm going to Liverpool to-day, what shall I bring you? You may choose what you like: Only let it be little, for I shall walk there and back: Sixty miles each way, that is a long spell!' Hindley named a fiddle, and then he asked Miss Cathy; she was hardly six years old, but she could ride any horse in the stable, and she chose a whip. He did not forget me; for he had a kind heart, though he was

rather severe sometimes. He promised to bring me a pocketful of apples and pears, and then he kissed his children, said good-bye, and set off.

It seemed a long while to us all - the three days of his absence - and often did little Cathy ask when he would be home. Mrs Earnshaw expected him by supper-time on the third evening, and she put the meal off hour after hour; there were no signs of his coming, however, and at last the children got tired of running down to the gate to look. Then it grew dark; she would have had them to bed, but they begged sadly to be allowed to stay up; and, just about eleven o'clock, the door -latch was raised quietly, and in stepped the master. He threw himself into a chair, laughing and groaning, and bid them all stand off, for he was nearly killed - he would not have such another walk for the three kingdoms.

'And at the end of it to be flighted[1] to death!' He said, opening his great-coat, which he held bundled up in his arms. 'See here, wife! I was never so beaten with anything in my life: But you must e'en take it as a gift of God; though it's as dark almost as if it came from the devil.'

---

[1] *Frightened*

We crowded round, and over Miss Cathy's head I had a peep at a dirty, ragged, black-haired child; big enough both to walk and talk: Indeed, its face looked older than Catherine's; yet when it was set on its feet, it only stared round, and repeated over and over again some gibberish that nobody could understand. I was frightened, and Mrs Earnshaw was ready to fling it out of doors: She did fly up, asking how he could fashion to bring that gipsy brat into the house, when they had their own bairns to feed and fend for? What he meant to do with it, and whether he were mad? The master tried to explain the matter; but he was really half dead with fatigue, and all that I could make out, amongst her scolding, was a tale of his seeing it starving, and houseless, and as good as dumb, in the streets of Liverpool, where he picked it up and inquired for its owner. Not a soul knew to whom it belonged, he said; and his money and time being both limited, he thought it

better to take it home with him at once, than run into vain expenses there: Because he was determined he would not leave it as he found it. Well, the conclusion was, that my mistress grumbled herself calm; and Mr Earnshaw told me to wash it, and give it clean things, and let it sleep with the children.

Hindley and Cathy contented themselves with looking and listening till peace was restored: Then, both began searching their father's pockets for the presents he had promised them. The former was a boy of fourteen, but when he drew out what had been a fiddle, crushed to morsels in the greatcoat, he blubbered aloud; and Cathy, when she learned the master had lost her whip in attending on the stranger, showed her humour by grinning and spitting at the stupid little thing; earning for her pains a sound blow from her father, to teach her cleaner manners. They entirely refused to have it in bed with them, or even in their room; and I had no more sense, so I put it on the landing of the stairs, hoping it might he gone on the morrow. By chance, or else attracted by hearing his voice, it crept to Mr Earnshaw's door, and there he found it on quitting his chamber. Inquiries were made as to how it got there; I was obliged to confess, and in recompense for my cowardice and inhumanity was sent out of the house.

This was Heathcliff's first introduction to the family. On coming back a few days afterwards (for I did not consider my banishment perpetual), I found they had christened him 'Heathcliff': It was the name of a son who died in childhood, and it has served him ever since, both for Christian and surname. Miss Cathy and he were now very thick; but Hindley hated him: And to say the truth I did the same; and we plagued and went on with him shamefully: For I wasn't reasonable enough to feel my injustice, and the mistress never put in a word on his behalf when she saw him wronged.

He seemed a sullen, patient child; hardened, perhaps, to ill- treatment: He would stand Hindley's blows without winking or shedding a tear, and my pinches moved him only to draw in a breath and open his eyes, as if he had hurt himself by accident, and nobody was to blame. This endurance made old Earnshaw furious, when he discovered his son persecuting the poor fatherless child, as he called him. He took to Heathcliff strangely, believing all he said (for that matter, he said precious little, and generally the truth), and

petting him up far above Cathy, who was too mischievous and wayward for a favourite.

So, from the very beginning, he bred bad feeling in the house; and at Mrs Earnshaw's death, which happened in less than two years after, the young master had learned to regard his father as an oppressor rather than a friend, and Heathcliff as a usurper of his parent's affections and his privileges; and he grew bitter with brooding over these injuries. I sympathised a while; but when the children fell ill of the measles, and I had to tend them, and take on me the cares of a woman at once, I changed my idea. Heathcliff was dangerously sick; and while he lay at the worst he would have me constantly by his pillow: I suppose he felt I did a good deal for him, and he hadn't wit to guess that I was compelled to do it. However, I will say this, he was the quietest child that ever nurse watched over. The difference between him and the others forced me to be less partial. Cathy and her brother harassed me terribly: ***He*** was as uncomplaining as a lamb; though hardness, not gentleness, made him give little trouble.

He got through, and the doctor affirmed it was in a great measure owing to me, and praised me for my care. I was vain of his commenda-tions, and softened towards the being by whose means I earned them, and thus Hindley lost his last ally: Still I couldn't dote on Heathcliff, and I wondered often what my master saw to admire so much in the sullen boy; who never, to my recollection, repaid his indulgence by any sign of gratitude. He was not insolent to his benefactor, he was simply insensible; though knowing perfectly the hold he had on his heart, and conscious he had only to speak and all the house would be obliged to bend to his wishes. As an instance, I remember Mr Earnshaw once bought a couple of colts at the parish fair, and gave the lads each one. Heathcliff took the handsomest, but it soon fell lame, and when he discovered it, he said to Hindley -

'You must exchange horses with me: I don't like mine; and if you won't I shall tell your father of the three thrashings you've given me this week, and show him my arm, which is black to the shoulder.' Hindley put out his tongue, and cuffed him over the ears. 'You'd better do it at once,' he persisted, escaping to the porch (they were in the stable): 'You will have to:

And if I speak of these blows, you'll get them again with interest.' 'Off, dog!' Cried Hindley, threatening him with an iron weight used for weighing potatoes and hay. 'Throw it,' he replied, standing still, 'and then I'll tell how you boasted that you would turn me out of doors as soon as he died, and see whether he will not turn you out directly.'

Hindley threw it, hitting him on the breast, and down he fell, but staggered up immediately, breathless and white; and, had not I prevented it, he would have gone just so to the master, and got full revenge by letting his condition plead for him, intimating who had caused it. 'Take my colt, Gipsy, then!' Said young Earnshaw. 'And I pray that he may break your neck: Take him, and he damned, you beggarly interloper! And wheedle my father out of all he has: Only afterwards show him what you are, imp of Satan. - And take that, I hope he'll kick out your brains!'

Heathcliff had gone to loose the beast, and shift it to his own stall; he was passing behind it, when Hindley finished his speech by knocking him under its feet, and without stopping to examine whether his hopes were fulfilled, ran away as fast as he could. I was surprised to witness how coolly the child gathered himself up, and went on with his intention; exchanging saddles and all, and then sitting down on a bundle of hay to overcome the qualm which the violent blow occasioned, before he entered the house. I persuaded him easily to let me lay the blame of his bruises on the horse: He minded little what tale was told since he had what he wanted. He complained so seldom, indeed, of such stirs as these, that I really thought him not vindictive: I was deceived completely, as you will hear.

CHAPTER 5

In the course of time Mr Earnshaw began to fail. He had been active and healthy, yet his strength left him suddenly; and when he was confined to the chimney-corner he grew grievously irritable. A nothing vexed him; and suspected slights of his authority nearly threw him into fits. This was especially to be remarked if any one attempted to impose upon, or domineer over, his favourite: He was painfully jealous lest a word should be spoken amiss to him; seeming to have got into his head the notion that, because he liked Heathcliff, all hated, and longed to do him an ill-turn. It was a disadvantage to the lad; for the kinder among us did not wish to fret the master, so we humoured his partiality; and that humouring was rich nourishment to the child's pride and black tempers. Still it became in a manner necessary; twice, or thrice, Hindley's manifestation of scorn, while his father was near, roused the old man to a fury: He seized his stick to strike him, and shook with rage that he could not do it.

At last, our curate (we had a curate then who made the living answer by teaching the little Lintons and Earnshaws, and farming his bit of land himself) advised that the young man should be sent to college; and Mr Earnshaw agreed, though with a heavy spirit, for he said - 'Hindley was nought, and would never thrive as where he wandered.'

I hoped heartily we should have peace now. It hurt me to think the master should be made uncomfortable by his own good deed. I fancied the discontent of age and disease arose from his family disagreements; as he would have it that it did: Really, you know, sir, it was in his sinking frame. We might have got on tolerably, notwithstanding, but for two people - Miss Cathy, and Joseph, the servant: You saw him, I daresay, up yonder. He was, and is yet most likely, the wearisomest selfrighteous Pharisee[1] that ever ransacked a Bible to rake the promises to himself and fling the curses to his neighbours. By his knack of sermonising and pious discoursing, he

contrived to make a great impression on Mr Earnshaw; and the more feeble the master became, the more influence he gained. He was relentless in worrying him about his soul's concerns, and about ruling his children rigidly. He encouraged him to regard Hindley as a reprobate; and, night after night, he regularly grumbled out a long string of tales against Heathcliff and Catherine: Always minding to flatter Earnshaw's weakness by heaping the heaviest blame on the latter.

Certainly, she had ways with her such as I never saw a child take up before; and she put all of us past our patience fifty times and oftener in a day: From the hour she came down-stairs till the hour she went to bed, we had not a minute's security that she wouldn't be in mischief. Her spirits were always at high-water mark, her tongue always going - singing, laughing, and plaguing everybody who would not do the same. A wild, wicked[2] slip she was - but she had the bonniest eye, the sweetest smile, and lightest foot in the parish: And, after all, I believe she meant no harm; for when once she made you cry in good earnest, it seldom happened that she would not keep you company, and oblige you to be quiet that you might comfort her. She was much too fond of Heathcliff. The greatest punishment we could invent for her was to keep her separate from him: Yet she got chided more than any of us on his account. In play, she liked exceedingly to act the little mistress; using her hands freely, and commanding her companions: She did so to me, but I would not bear slapping and ordering; and so I let her know.

---

[1] ***hypocrite***

[2] ***The editors of the Clarendon edition (1976) give wick here, meaning 'quick', 'impish'. This seems to make better sense.***

Now, Mr Earnshaw did not understand jokes from his children: He had always been strict and grave with them; and Catherine, on her part, had no idea why her father should be crosser and less patient in his ailing condition than he was in his prime. His peevish reproofs wakened in her a naughty delight to provoke him: She was never so happy as when we were all

scolding her at once, and she defying us with her bold, saucy look, and her ready words; turning Joseph's religious curses into ridicule, baiting me, and doing just what her father hated most - showing how her pretended insolence, which he thought real, had more power over Heathcliff than his kindness: How the boy would do ***her*** bidding in anything, and ***his*** only when it suited his own inclination. After behaving as badly as possible all day, she sometimes came fondling to make it up at night. 'Nay, Cathy,' the old man would say, 'I cannot love thee, thou'rt worse than thy brother. Go, say thy prayers, child, and ask God's pardon. I doubt thy mother and I must rue that we ever reared thee!' That made her cry, at first; and then being repulsed continually hardened her, and she laughed if I told her to say she was sorry for her faults, and beg to be forgiven.

But the hour came, at last, that ended Mr Earnshaw's troubles on earth. He died quietly in his chair one October evening, seated by the fire-side. A high wind blustered round the house, and roared in the chimney: It sounded wild and stormy, yet it was not cold, and we were all together - I, a little removed from the hearth, busy at my knitting, and Joseph reading his Bible near the table (for the servants generally sat in the house then, after their work was done). Miss Cathy had been sick, and that made her still; she leant against her father's knee, and Heathcliff was lying on the floor with his head in her lap. I remember the master, before he fell into a doze, stroking her bonny hair - it pleased him rarely to see her gentle - and saying, 'Why canst thou not always be a good lass, Cathy?' And she turned her face up to his, and laughed, and answered, 'Why cannot you always be a good man, father?' But as soon as she saw him vexed again, she kissed his hand, and said she would sing him to sleep. She began singing very low, till his fingers dropped from hers, and his head sank on his breast. Then I told her to hush, and not stir, for fear she should wake him. We all kept as mute as mice a full half-hour, and should have done so longer, only Joseph, having finished his chapter, got up and said that he must rouse the master for prayers and bed. He stepped forward, and called him by name, and touched his shoulder; but he would not move: So he took the candle and looked at him. I thought there was something wrong as he set down the light; and seizing the children each by an arm, whispered them to 'frame[1] up- stairs, and make little din - they might pray alone that evening - he had summut to do.'

[1] *Get going*

‘I shall bid father good-night first,’ said Catherine, putting her arms round his neck, before we could hinder her. The poor thing discovered her loss directly - she screamed out – ‘Oh, he's dead, Heathcliff! He's dead!’ And they both set up a heartbreaking cry.

I joined my wail to theirs, loud and bitter; but Joseph asked what we could be thinking of to roar in that way over a saint in heaven. He told me to put on my cloak and run to Gimmerton for the doctor and the parson. I could not guess the use that either would be of, then. However, I went, through wind and rain, and brought one, the doctor, back with me; the other said he would come in the morning. Leaving Joseph to explain matters, I ran to the children's room: Their door was ajar, I saw they had never lain down, though it was past midnight; but they were calmer, and did not need me to console them. The little souls were comforting each other with better thoughts than I could have hit on: No parson in the world ever pictured heaven so beautifully as they did, in their innocent talk; and, while I sobbed and listened, I could not help wishing we were all there safe together.

CHAPTER 6

MR HINDLEY came home to the funeral; and - a thing that amazed us, and set the neighbours gossiping right and left - he brought a wife with him. What she was, and where she was born, he never informed us: Probably, she had neither money nor name to recommend her, or he would scarcely have kept the union from his father.

She was not one that would have disturbed the house much on her own account. Every object she saw, the moment she crossed the threshold, appeared to delight her; and every circumstance that took place about her: Except the preparing for the burial, and the presence of the mourners. I thought she was half silly, from her behaviour while that went on: She ran into her chamber, and made me come with her, though I should have been dressing the children: And there she sat shivering and clasping her hands, and asking repeatedly – 'Are they gone yet?' Then she began describing with hysterical emotion the effect it produced on her to see black; and started, and trembled, and, at last, fell a-weeping - and when I asked what was the matter, answered, she didn't know; but she felt so afraid of dying! I imagined her as little likely to die as myself. She was rather thin, but young, and fresh-complexioned, and her eyes sparkled as bright as diamonds. I did remark, to be sure, that mounting the stairs made her breathe very quick; that the least sudden noise set her all in a quiver, and that she coughed troublesomely sometimes: But I knew nothing of what these symptoms portended, and had no impulse to sympathise with her.

We don't in general take to foreigners here, Mr Lockwood, unless they take to us first.

Young Earnshaw was altered considerably in the three years of his absence. He had grown sparer, and lost his colour, and spoke and dressed quite differently; and, on the very day of his return, he told Joseph and me we

must thenceforth quarter ourselves in the back-kitchen, and leave the house for him. Indeed, he would have carpeted and papered a small spare room for a parlour; but his wife expressed such pleasure at the white floor and huge glowing fireplace, at the pewter dishes and delf-case[1], and dog-kennel, and the wide space there was to move about in where they usually sat, that he thought it unnecessary to her comfort, and so dropped the intention.

She expressed pleasure, too, at finding a sister among her new acquaintance; and she prattled to Catherine, and kissed her, and ran about with her, and gave her quantities of presents, at the beginning. Her affection tired very soon, however, and when she grew peevish, Hindley became tyrannical. A few words from her, evincing a dislike to Heathcliff, were enough to rouse in him all his old hatred of the boy. He drove him from their company to the servants, deprived him of the instructions of the curate[2], and insisted that he should labour out of doors instead; compelling him to do so as hard as any other lad on the farm.

---

[1] ***Dresser for dishes, some of which might have been of the glazed earthenware made at Delf(t) in Holland***

[2] ***The curate of a rural parish might well double as a tutor/schoolmaster***

He bore his degradation pretty well at first, because Cathy taught him what she learnt, and worked or played with him in the fields. They both promised fair to grow up as rude as savages; the young master being entirely negligent how they behaved, and what they did, so they kept clear of him. He would not even have seen after their going to church on Sundays, only Joseph and the curate reprimanded his carelessness when they absented themselves; and that reminded him to order Heathcliff a flogging, and Catherine a fast from dinner or supper. But it was one of their chief amusements to run away to the moors in the morning and remain there all day, and the after punishment grew a mere thing to laugh at. The curate might set as many chapters as he pleased for Catherine to get by heart, and

Joseph might thrash Heathcliff till his arm ached; they forgot everything the minute they were together again: At least the minute they had contrived some naughty plan of revenge; and many a time I've cried to myself to watch them growing more reckless daily, and I not daring to speak a syllable, for fear of losing the small power I still retained over the unfriended creatures. One Sunday evening, it chanced that they were banished from the sitting-room, for making a noise, or a light offence of the kind; and when I went to call them tosupper, I could discover them nowhere. We searched the house, above and below, and the yard and stables; they were invisible: And, at last, Hindley in a passion told us to bolt the doors, and swore nobody should let them in that night. The household went to bed; and I, too, anxious to lie down, opened my lattice and put my head out to hearken, though it rained: Determined to admit them in spite of the prohibition, should they return. In a while, I distinguished steps coming up the road, and the light of a lantern glimmered through the gate. I threw a shawl over my head and ran to prevent them from waking Mr Earnshaw by knocking. There was Heathcliff, by himself: It gave me a start to see him alone.

'Where is Miss Catherine?' I cried hurriedly. 'No accident, I hope?' 'At Thrushcross Grange,' he answered; 'and I would have been there too, but they had not the manners to ask me to stay.' 'Well, you will catch it!' I said: 'You'll never be content till you're sent about your business. What in the world led you wandering to Thrushcross Grange?' 'Let me get off my wet clothes, and I'll tell you all about it, Nelly,' he replied. I bid him beware of rousing the master, and while he undressed and I waited to put out the candle, he continued – 'Cathy and I escaped from the wash-house to have a ramble at liberty, and getting a glimpse of the Grange lights, we thought we would just go and see whether the Lintons passed their Sunday evenings standing shivering in corners, while their father and mother sat eating and drinking, and singing and laughing, and burning their eyes out before the fire. Do you think they do? Or reading sermons, and being catechised by their manservant, and set to learn a column of Scripture names, if they don't answer properly?' 'Probably not,' I responded. 'They are good children, no doubt, and don't deserve the treatment you receive, for your bad conduct.' 'Don't cant[1], Nelly,' he said: 'Nonsense! We ran from the top of the Heights to the park, without stopping - Catherine completely beaten in the race,

because she was barefoot. You'll have to seek for her shoes in the bog to-morrow. We crept through a broken hedge, groped our way up the path, and planted ourselves on a flower-plot under the drawing-room window. The light came from thence; they had not put up the shutters, and the curtains were only half closed. Both of us were able to look in by standing on the basement[2], and clinging to the ledge, and we saw - ah! It was beautiful - a splendid place carpeted with crimson, and crimson-covered chairs and tables, and a pure white ceiling bordered by gold, a shower of glass-drops hanging in silver chains from the centre, and shimmering with little soft tapers. Old Mr and Mrs Linton were not there; Edgar and his sisters had it entirely to themselves. Shouldn't they have been happy? We should have thought ourselves in heaven! And now, guess what your good children were doing? Isabella - I believe she is eleven, a year younger than Cathy - lay screaming at the farther end of the room, shrieking as if witches were running red-hot needles into her. Edgar stood on the hearth weeping silently, and in the middle of the table sat a little dog, shaking its paw and yelping; which, from their mutual accusations, we understood they had nearly pulled in two between them. The idiots! That was their pleasure! To quarrel who should hold a heap of warm hair, and each begin to cry because both, after struggling to get it, refused to take it. We laughed outright at the petted things; we did despise them! When would you catch me wishing to have what Catherine wanted? Or find us by ourselves, seeking entertainment in yelling, and sobbing, and rolling on the ground, divided by the whole room? I'd not exchange, for a thousand lives, my condition here, for Edgar Linton's at Thrushcross Grange - not if I might have the privilege of flinging Joseph off the highest gable, and painting the house- front with Hindley's blood!'

---

[1] ***Talk which is moralistic and insincere***

[2] ***Perhaps a ledge above the basement windows***

'Hush, hush!' I interrupted. 'Still you have not told me, Heathcliff, how Catherine is left behind?'

‘I told you we laughed,’ he answered. ‘The Lintons heard us, and with one accord they shot like arrows to the door; there was silence, and then a cry, “Oh, mamma, mamma! Oh, papa! Oh, mamma, come here. Oh, papa, oh!” They really did howl out something in that way. We made frightful noises to terrify them still more, and then we dropped off the ledge, because somebody was drawing the bars, and we felt we had better flee. I had Cathy by the hand, and was urging her on, when all at once she fell down. “Run, Heathcliff, run!” She whispered. “They have let the bull-dog loose, and he holds me!” The devil had seized her ankle, Nelly: I heard his abominable snorting. She did not yell out - no! She would have scorned to do it, if she had been spitted on the horns of a mad cow. I did, though: I vociferated[1] curses enough to annihilate any fiend in Christendom; and I got a stone and thrust it between his jaws, and tried with all my might to cram it down his throat. A beast of a servant came up with a lantern, at last, shouting - “Keep fast, Skulker, keep fast!” He changed his note, however, when he saw Skulker's game. The dog was throttled off; his huge, purple tongue hanging half a foot out of his mouth, and his pendent lips streaming with bloody slaver. The man took Cathy up; she was sick: Not from fear, I'm certain, but from pain. He carried her in; I followed, grumbling execrations and vengeance. “What prey, Robert?” Hallooed Linton from the entrance. “Skulker has caught a little girl, sir,” he replied; “And there's a lad here,” he added, making a clutch at me, “Who looks an out-and- outer! Very like the robbers were for putting them through the window to open the doors to the gang after all were asleep, that they might murder us at their ease. Hold your tongue, you foul- mouthed thief, you! You shall go to the gallows for this. Mr Linton, sir, don't lay by your gun.” “No, no, Robert,” said the old fool. “The rascals knew that yesterday was my rent-day: They thought to have me cleverly. Come in; I'll furnish them a reception. There, John, fasten the chain. Give Skulker some water, Jenny. To beard a magistrate in his stronghold, and on the Sabbath, too! Where will their insolence stop? Oh, my dear Mary, look here! Don't be afraid, it is but a boy - yet the villain scowls so plainly in his face; would it not be a kindness to the country to hang him at once, before he shows his nature in acts as well as features?” He pulled me under the chandelier, and Mrs Linton placed her spectacles on her nose and raised her hands in horror. The cowardly children crept nearer

also, Isabella lisping - “Frightful thing! Put him in the cellar, papa. He's exactly like the son of the fortune-teller that stole my tame pheasant. Isn't he, Edgar?”

---

[1] Cried out in a loud voice (whatever the limitations of Heath-cliff's education, he has acquired a surprisingly extensive vocabulary!)

‘While they examined me, Cathy came round; she heard the last speech, and laughed. Edgar Linton, after an inquisitive stare, collected sufficient wit to recognise her. They see us at church, you know, though we seldom meet them elsewhere. “That's Miss Earnshaw?” He whispered to his mother, “and look how Skulker has bitten her - how her foot bleeds!” ’

“Miss Earnshaw? Nonsense!” Cried the dame; “Miss Earnshaw scouring the country with a gipsy! And yet, my dear, the child is in mourning - surely it is - and she may be lamed for life!”

“What culpable carelessness in her brother!” Exclaimed Mr Linton, turning from me to Catherine. “I've understood from Shielders” (that was the curate, sir) “that he lets her grow up in absolute heathenism. But who is this? Where did she pick up this companion? Oho! I declare he is that strange acquisition my late neighbour made, in his journey to Liverpool - a little Lascar[1], or an American or Spanish castaway”

---

[1] A native of the East Indies

‘ “A wicked boy, at all events,” remarked the old lady, “and quite unfit for a decent house! Did you notice his language, Linton? I'm shocked that my children should have heard it.”’

‘I recommenced cursing - don't be angry, Nelly - and so Robert was ordered to take me off. I refused to go without Cathy; he dragged me into the

garden, pushed the lantern into my hand, assured me that Mr Earnshaw should be informed of my behaviour, and, bidding me march directly, secured the door again. The curtains were still looped up at one corner, and I resumed my station as spy; because, if Catherine had wished to return, I intended shattering their great glass panes to a million of fragments, unless they let her out. She sat on the sofa quietly. Mrs Linton took off the grey cloak of the dairy-maid which we had borrowed for our excursion, shaking her head and expostulating with her, I suppose: She was a young lady, and they made a distinction between her treatment and mine. Then the woman-servant brought a basin of warm water, and washed her feet; and Mr Linton mixed a tumbler of negus[1], and Isabella emptied a plateful of cakes into her lap, and Edgar stood gaping at a distance. Afterwards, they dried and combed her beautiful hair, and gave her a pair of enormous slippers, and wheeled her to the fire; and I left her, as merry as she could be, dividing her food between the little dog and Skulker, whose nose she pinched as he ate; and kindling a spark of spirit in the vacant blue eyes of the Lintons - a dim reflection from her own enchanting face. I saw they were full of stupid admiration; she is so immeasurably superior to them - to everybody on earth, is she not, Nelly?'

---

[1] A drink, first concocted in the reing of George I, consisting of hot sweetened wine and water

---

'There will more come of this business than you reckon on,' I answered, covering him up and extinguishing the light. 'You are incurable, Heathcliff; and Mr Hindley will have to proceed to extremities, see if he won't.' My words came truer than I desired. The luckless adventure made Earnshaw furious. And then Mr Linton, to mend matters, paid us a visit himself on the morrow, and read the young master such a lecture on the road he guided his family, that he was stirred to look about him, in earnest. Heathcliff received no flogging, but he was told that the first word he spoke to Miss Catherine should ensure a dismissal; and Mrs Earnshaw undertook to keep

her sister-in-law in due restraint when she returned home; employing art, not force: With force she would have found it impossible.

CHAPTER 7

Cathy stayed at Thrushcross Grange five weeks: Till Christmas. By that time her ankle was thoroughly cured, and her manners much improved. The mistress visited her often in the interval, and commenced her plan of reform by trying to raise her self-respect with fine clothes and flattery, which she took readily; so that, instead of a wild, hatless little savage jumping into the house, and rushing to squeeze us all breathless, there lighted from a handsome black pony a very dignified person, with brown ringlets falling from the cover of a feathered beaver, and a long cloth habit, which she was obliged to hold up with both hands that she might sail in. Hindley lifted her from her horse, exclaiming delightedly, 'Why, Cathy, you are quite a beauty! I should scarcely have known you: You look like a lady now. Isabella Linton is not to be compared with her, is she, Frances?' 'Isabella has not her natural advantages,' replied his wife: 'But she must mind and not grow wild again here. Ellen, help Miss Catherine off with her things - Stay, dear, you will disarrange your curls - let me untie your hat.'

I removed the habit, and there shone forth beneath a grand plaid silk frock, white trousers, and burnished shoes; and, while her eyes sparkled joyfully when the dogs came bounding up to welcome her, she dared hardly touch them lest they should fawn upon her splendid garments. She kissed me gently: I was all flour making the Christmas cake, and it would not have done to give me a hug; and then she looked round for Mr Heathcliff and Mrs. Earnshaw watched anxiously their meeting; thinking it would enable them to judge, in some measure, what grounds they had for hoping to succeed in separating the two friends.

Heathcliff was hard to discover, at first. If he were careless, and uncared for, before Catherine's absence, he had been ten times more so since. Nobody but I even did him the kindness to call him a dirty boy, and bid him wash

himself, once a week; and children of his age seldom have a natural pleasure in soap and water. Therefore, not to mention his clothes, which had seen three months' service in mire and dust, and his thick uncombed hair, the surface of his face and hands was dismally beclouded. He might well skulk behind the settle, on beholding such a bright, graceful damsel enter the house, instead of a rough-headed counterpart of himself, as he expected. 'Is Heathcliff not here?' She demanded, pulling off her gloves, and displaying fingers wonderfully whitened with doing nothing and staying indoors.

'Heathcliff, you may come forward,' cried Mr Hindley, enjoying his discomfiture, and gratified to see what a forbidding young blackguard he would be compelled to present himself. 'You may come and wish Miss Catherine welcome, like the other servants.'

Cathy, catching a glimpse of her friend in his concealment, flew to embrace him; she bestowed seven or eight kisses on his cheek within the second, and then stopped, and drawing back, burst into a laugh, exclaiming, 'why, how very black and cross you look! And how - how funny and grim! But that's because I'm used to Edgar and Isabella Linton. Well, Heathcliff, have you forgotten me?'

She had some reason to put the question, for shame and pride threw double gloom over his countenance, and kept him immovable.

'Shake hands, Heathcliff,' said Mr Earnshaw, condescendingly; 'once in a way, that is permitted.'

'I shall not,' replied the boy, finding his tongue at last; 'I shall not stand to be laughed at. I shall not bear it!'

And he would have broken from the circle, but Miss Cathy seized him again.

'I did not mean to laugh at you,' she said; 'I could not hinder myself: Heathcliff, shake hands at least! What are you sulky for? It was only that you looked odd. If you wash your face and brush your hair, it will be all right: But you are so dirty!'

She gazed concernedly at the dusky fingers she held in her own, and also at her dress; which she feared had gained no embellishment from its contact with his.

‘You needn't have touched me!’ He answered, following her eye and snatching away his hand. ‘I shall be as dirty as I please: And I like to be dirty, and I will be dirty.’

With that he dashed head foremost out of the room, amid the merriment of the master and mistress, and to the serious disturbance of Catherine; who could not comprehend how her remarks should have produced such an exhibition of bad temper.

After playing lady's-maid to the new-comer, and putting my cakes in the oven, and making the house and kitchen cheerful with great fires, befitting Christmas-eve, I prepared to sit down and amuse myself by singing carols, all alone; regardless of Joseph's affirmations that he considered the merry tunes I chose as next door to songs. He had retired to private prayer in his chamber, and Mr and Mrs Earnshaw were engaging Missy's attention by sundry gay trifles bought for her to present to the little Lintons, as an acknowledgment of their kindness. They had invited them to spend the morrow at Wuthering Heights, and the invitation had been accepted, on one condition: Mrs Linton begged that her darlings might be kept carefully apart from that ‘naughty swearing boy.’

Under these circumstances I remained solitary. I smelt the rich scent of the heating spices; and admired the shining kitchen utensils, the polished clock, decked in holly, the silver mugs ranged on a tray ready to be filled with mulled ale for supper; and above all, the speckless purity of my particular care - the scoured and well-swept floor. I gave due inward applause to every object, and then I remembered how old Earnshaw used to come in when all was tidied, and call me a cant[1] lass, and slip a shilling into my hand as a Christmas-box; and from that I went on to think of his fondness for Heathcliff, and his dread lest he should suffer neglect after death had removed him: And that naturally led me to consider the poor lad's situation now, and from singing I changed my mind to crying. It struck me soon,

however, there would be more sense in endeavouring to repair some of his wrongs than shedding tears over them: I got up and walked into the court to seek him. He was not far; I found him smoothing the glossy coat of the new pony in the stable, and feeding the other beasts, according to custom.

---

[1] Merry; not to be confused with the non-dialect use of this word. See note 35.

'Make haste, Heathcliff !' I said, 'the kitchen is so comfortable; and Joseph is up-stairs: Make haste, and let me dress you smart before Miss Cathy comes out, and then you can sit together, with the whole hearth to yourselves, and have a long chatter till bed-time.'

He proceeded with his task, and never turned his head towards me. 'Come - are you coming?' I continued. 'There's a little cake for each of you, nearly enough; and you'll need half-an-hour's donning.'

I waited five minutes, but getting no answer left him. Catherine supped with her brother and sister-in-law: Joseph and I joined at an unsociable meal, seasoned with reproofs on one side and sauciness on the other. His cake and cheese remained on the table all night for the fairies[2]. He managed to continue work till nine o'clock, and then marched dumb and dour to his chamber. Cathy sat up late, having a world of things to order for the reception of her new friends: She came into the kitchen once to speak to her old one; but he was gone, and she only stayed to ask what was the matter with him, and then went back. In the morning he rose early; and, as it was a holiday, carried his ill-humour on to the moors; not re-appearing till the family were departed for church. Fasting and reflection seemed to have brought him to a better spirit. He hung about me for a while, and having screwed up his courage, exclaimed abruptly -

[2] Perahaps Robin Goodfellow (Puck) and his followers, guardian fairies of servants

'Nelly, make me decent, I'm going to be good.'

'High time, Heathcliff,' I said; 'you ***have*** grieved Catherine: She's sorry she ever came home, I daresay! It looks as if you envied her, because she is more thought of than you.'

The notion of ***envying*** Catherine was incomprehensible to him, but the notion of grieving her he understood clearly enough.

'Did she say she was grieved?' He inquired, looking very serious.

'She cried when I told her you were off again this morning.'

'Well, I cried last night,' he returned, 'and I had more reason to cry than she.'

'Yes: You had the reason of going to bed with a proud heart and an empty stomach,' said I. 'Proud people breed sad sorrows for themselves. But, if you be ashamed of your touchiness, you must ask pardon, mind, when she comes in. You must go up and offer to kiss her, and say - you know best what to say; only do it heartily, and not as if you thought her converted into a stranger by her grand dress. And now, though I have dinner to get ready, I'll steal time to arrange you so that Edgar Linton shall look quite a doll beside you: And that he does. You are younger, and yet, I'll be bound, you are taller and twice as broad across the shoulders; you could knock him down in a twinkling; don't you feel that you could?'

Heathcliff's face brightened a moment; then it was overcast afresh, and he sighed.

'But, Nelly, if I knocked him down twenty times, that wouldn't make him less handsome or me more so. I wish I had light hair and a fair skin, and was

dressed and behaved as well, and had a chance of being as rich as he will be!'

'And cried for mamma at every turn,' I added, 'and trembled if a country lad heaved his fist against you, and sat at home all day for a shower of rain. Oh, Heathcliff, you are showing a poor spirit! Come to the glass, and I'll let you see what you should wish. Do you mark those two lines between your eyes; and those thick brows, that, instead of rising arched, sink in the middle; and that couple of black fiends, so deeply buried, who never open their windows boldly, but lurk glinting under them, like devil's spies? Wish and learn to smooth away the surly wrinkles, to raise your lids frankly, and change the fiends to confident, innocent angels, suspecting and doubting nothing, and always seeing friends where they are not sure of foes. Don't get the expression of a vicious cur that appears to know the kicks it gets are its desert, and yet hates all the world, as well as the kicker, for what it suffers.'

'In other words, I must wish for Edgar Linton's great blue eyes and even forehead,' he replied. 'I do - and that won't help me to them.'

'A good heart will help you to a bonny face, my lad,' I continued, 'if you were a regular black; and a bad one will turn the bonniest into something worse than ugly. And now that we've done washing, and combing, and sulking - tell me whether you don't think yourself rather handsome? I'll tell you, I do. You're fit for a prince in disguise. Who knows but your father was Emperor of China, and your mother an Indian queen, each of them able to buy up, with one week's income, Wuthering Heights and Thrushcross Grange together? And you were kidnapped by wicked sailors and brought to England. Were I in your place, I would frame high notions of my birth; and the thoughts of what I was should give me courage and dignity to support the oppressions of a little farmer!'

So I chattered on; and Heathcliff gradually lost his frown and began to look quite pleasant, when all at once our conversation was interrupted by a rumbling sound moving up the road and entering the court. He ran to the window and I to the door, just in time to behold the two Lintons descend from the family carriage, smothered in cloaks and furs, and the Earnshaws

dismount from their horses: They often rode to church in winter. Catherine took a hand of each of the children, and brought them into the house and set them before the fire, which quickly put colour into their white faces.

I urged my companion to hasten now and show his amiable humour, and he willingly obeyed; but ill luck would have it that, as he opened the door leading from the kitchen on one side, Hindley opened it on the other. They met, and the master, irritated at seeing him clean and cheerful, or, perhaps, eager to keep his promise to Mrs Linton, shoved him back with a sudden thrust, and angrily bade Joseph 'keep the fellow out of the room - send him into the garret till dinner is over. He'll be cramming his fingers in the tarts and stealing the fruit, if left alone with them a minute.'

'Nay, sir,' I could not avoid answering, 'he'll touch nothing, not he: And I suppose he must have his share of the dainties as well as we.'

'He shall have his share of my hand, if I catch him downstairs till dark,' cried Hindley. 'Begone, you vagabond! What! You are attempting the coxcomb, are you? Wait till I get hold of those elegant locks - see if I won't pull them a bit longer!'

'They are long enough already,' observed Master Linton, peeping from the doorway; 'I wonder they don't make his head ache. It's like a colt's mane over his eyes!'

He ventured this remark without any intention to insult; but Heathcliff's violent nature was not prepared to endure the appearance of impertinence from one whom he seemed to hate, even then, as a rival. He seized a tureen of hot apple sauce (the first thing that came under his gripe) and dashed it full against the speaker's face and neck; who instantly commenced a lament that brought Isabella and Catherine hurrying to the place. Mr Earnshaw snatched up the culprit directly and conveyed him to his chamber; where, doubtless, he administered a rough remedy to cool the fit of passion, for he appeared red and breathless. I got the dishcloth, and rather spitefully scrubbed Edgar's nose and mouth, affirming it served him right for

meddling. His sister began weeping to go home, and Cathy stood by confounded, blushing for all.

‘You should not have spoken to him!’ She expostulated with Master Linton. ‘He was in a bad temper, and now you've spoilt your visit; and he'll be flogged: I hate him to be flogged! I can't eat my dinner. Why did you speak to him, Edgar?’

‘I didn't,’ sobbed the youth, escaping from my hands, and finishing the remainder of the purification with his cambric pocket- handkerchief. ‘I promised mamma that I wouldn't say one word to him, and I didn't.’

‘Well, don't cry,’ replied Catherine, contemptuously; ‘you're not killed. Don't make more mischief; my brother is coming: Be quiet! Hush, Isabella! Has anybody hurt you?’

‘There, there, children - to your seats!’ Cried Hindley, bustling in. ‘That brute of a lad has warmed me nicely. Next time, Master Edgar, take the law into your own fists - it will give you an appetite!’

The little party recovered its equanimity at sight of the fragrant feast. They were hungry after their ride, and easily consoled, since no real harm had befallen them. Mr Earnshaw carved bountiful platefuls, and the mistress made them merry with lively talk. I waited behind her chair, and was pained to behold Catherine, with dry eyes and an indifferent air, commence cutting up the wing of a goose before her. ‘An unfeeling child,’ I thought to myself; ‘how lightly she dismisses her old playmate's troubles. I could not have imagined her to be so selfish.’ She lifted a mouthful to her lips: Then she set it down again: Her cheeks flushed, and the tears gushed over them. She slipped her fork to the floor, and hastily dived under the cloth to conceal her emotion. I did not call her unfeeling long; for I perceived she was in purgatory throughout the day, and wearying to find an opportunity of getting by herself, or paying a visit to Heathcliff, who had been locked up by the master: As I discovered, on endeavouring to introduce to him a private mess of victuals[1].

In the evening we had a dance. Cathy begged that he might be liberated then, as Isabella Linton had no partner: Her entreaties were vain, and I was appointed to supply the deficiency. We got rid of all gloom in the excitement of the exercise, and our pleasure was increased by the arrival of the Gimmerton band, mustering fifteen strong: A trumpet, a trombone, clarionets, bassoons, French horns, and a bass viol[2], besides singers. They go the rounds of all the respectable houses, and receive contributions every Christmas, and we esteemed it a first-rate treat to hear them. After the usual carols had been sung, we set them to songs and glees. Mrs Earnshaw loved the music, and so they gave us plenty.

---

[1] *Portion of food*

[2] *Violoncello, a medieval stringed instrument*

Catherine loved it too: But she said it sounded sweetest at the top of the steps, and she went up in the dark: I followed. They shut the house door below, never noting our absence, it was so full of people. She made no stay at the stairs'-head, but mounted farther, to the garret where Heathcliff was confined, and called him. He stubbornly declined answering for a while: She persevered, and finally persuaded him to hold communion with her through the boards. I let the poor things converse unmolested, till I supposed the songs were going to cease, and the singers to get some refreshment: Then I clambered up the ladder to warn her. Instead of finding her outside, I heard her voice within. The little monkey had crept by the skylight of one garret, along the roof, into the skylight of the other, and it was with the utmost difficulty I could coax her out again. When she did come, Heathcliff came with her, and she insisted that I should take him into the kitchen, as my fellow- servant had gone to a neighbour's, to be removed from the sound of our ‘devil's psalmody,’ as it pleased him to call it. I told them I intended by no means to encourage their tricks: But as the prisoner had never broken his fast since yesterday's dinner, I would wink at his cheating Mr Hindley that once. He went down: I set him a stool by the fire, and offered him a quantity of good things: But he was sick and could eat little, and my attempts to

entertain him were thrown away. He leant his two elbows on his knees, and his chin on his hands and remained rapt in dumb meditation. On my inquiring the subject of his thoughts, he answered gravely -

'I'm trying to settle how I shall pay Hindley back. I don't care how long I wait, if I can only do it at last. I hope he will not die before I do!' 'For shame, Heathcliff!' Said I. 'It is for God to punish wicked people; we should learn to forgive.'

'No, God won't have the satisfaction that I shall,' he returned. 'I only wish I knew the best way! Let me alone, and I'll plan it out: While I'm thinking of that I don't feel pain.'

'But, Mr Lockwood, I forget these tales cannot divert you. I'm annoyed how I should dream of chattering on at such a rate; and your gruel cold, and you nodding for bed! I could have told Heathcliff's history, all that you need hear, in half a dozen words.'

Thus interrupting herself, the housekeeper rose, and proceeded to lay aside her sewing; but I felt incapable of moving from the hearth, and I was very far from nodding. 'Sit still, Mrs Dean,' I cried; 'do sit still another half-hour. You've done just right to tell the story leisurely. That is the method I like; and you must finish it in the same style. I am interested in every character you have mentioned, more or less.'

'The clock is on the stroke of eleven, sir.'

'No matter - I'm not accustomed to go to bed in the long hours[1]. One or two is early enough for a person who lies till ten.'

'You shouldn't lie till ten. There's the very prime of the morning gone long before that time. A person who has not done onehalf his day's work by ten o'clock, runs a chance of leaving the other half undone.'

'Nevertheless, Mrs Dean, resume your chair; because tomorrow I intend lengthening the night till afternoon. I prognosticate[2] for myself an obstinate cold, at least.'

[1] *Oppossite of 'the small hours'*

[2] *foretell*

'I hope not, sir. Well, you must allow me to leap over some three years; during that space Mrs Earnshaw - '

'No, no, I'll allow nothing of the sort! Are you acquainted with the mood of mind in which, if you were seated alone, and the cat licking its kitten on the rug before you, you would watch the operation so intently that puss's neglect of one ear would put you seriously out of temper?'

'A terribly lazy mood, I should say.'

'On the contrary, a tiresomely active one. It is mine, at present; and, therefore, continue minutely. I perceive that people in these regions acquire over people in towns the value that a spider in a dungeon does over a spider in a cottage, to their various occupants; and yet the deepened attraction is not entirely owing to the situation of the looker-on. They ***do*** live more in earnest, more in themselves, and less in surface, change, and frivolous external things. I could fancy a love for life here almost possible; and I was a fixed unbeliever in any love of a year's standing. One state resembles setting a hungry man down to a single dish, on which he may concentrate his entire appetite and do it justice; the other, introducing him to a table laid out by French cooks: He can perhaps extract as much enjoyment from the whole; but each part is a mere atom in his regard and remembrance.'

'Oh! Here we are the same as anywhere else, when you get to know us,' observed Mrs Dean, somewhat puzzled at my speech.

'Excuse me,' I responded; 'you, my good friend, are a striking evidence against that assertion. Excepting a few provincialisms of slight consequence, you have no marks of the manners which I am habituated to consider as peculiar to your class. I am sure you have thought a great deal more than

the generality of servants think. You have been compelled to cultivate your reflective faculties for want of occasions for frittering your life away in silly trifles.'

Mrs Dean laughed.

'I certainly esteem myself a steady, reasonable kind of body,' she said; 'not exactly from living among the hills and seeing one set of faces, and one series of actions, from year's end to year's end; but I have undergone sharp discipline, which has taught me wisdom; and then, I have read more than you would fancy, Mr Lockwood. You could not open a book in this library that I have not looked into, and got something out of also: Unless it be that range of Greek and Latin, and that of French; and those I know one from another: It is as much as you can expect of a poor man's daughter. However, if I am to follow my story in true gossip's[1] fashion, I had better go on; and instead of leaping three years, I will be content to pass to the next summer - the summer of 1778, that is nearly twenty-three years ago.'

---

[1] Tattler. This emphasises that the story is being told by one person to another

---

CHAPTER 8

ON THE MORNING of a fine June day my first bonny little nursling, and the last of the ancient Earnshaw stock, was born. We were busy with the hay in a far-away field, when the girl that usually brought our breakfasts came running an hour too soon across the meadow and up the lane, calling me as she ran.

'Oh, such a grand bairn!' She panted out. 'The finest lad that ever breathed! But the doctor says missis must go: He says she's been in a consumption these many months. I heard him tell Mr Hindley: And now she has nothing to keep her, and she'll be dead before winter. You must come home directly. You're to nurse it, Nelly: To feed it with sugar and milk, and take care of it day and night. I wish I were you, because it will be all yours when there is no missis!'

'But is she very ill?' I asked, flinging down my rake and tying my bonnet.

'I guess she is; yet she looks bravely,' replied the girl, 'and she talks as if she thought of living to see it grow a man. She's out of her head for joy, it's such a beauty! If I were her I'm certain I should not die: I should get better at the bare sight of it, in spite of Kenneth. I was fairly mad at him. Dame Archer brought the cherub down to master, in the house, and his face just began to light up, when the old croaker steps forward, and says he - "Earnshaw, it's a blessing your wife has been spared to leave you this son. When she came, I felt convinced we shouldn't keep her long; and now, I must tell you, the winter will probably finish her. Don't take on, and fret about it too much: It can't be helped. And besides, you should have known better than to choose such a rush of a lass!"'[1]

[1] *A girl as thin and feeble as a rush*

‘And what did the master answer?’ I inquired.

‘I think he swore: But I didn't mind him, I was straining to see the bairn,’ and she began again to describe it rapturously. I, as zealous as herself, hurried eagerly home to admire, on my part; though I was very sad for Hindley's sake. He had room in his heart only for two idols - his wife and himself: He doted on both, and adored one, and I couldn't conceive how he would bear the loss.

When we got to Wuthering Heights, there he stood at the front door; and, as I passed in, I asked, ‘how was the baby?’

‘Nearly ready to run about, Nell!’ He replied, putting on a cheerful smile.

‘And the mistress?’ I ventured to inquire; ‘the doctor says she's -’

‘Damn the doctor!’ He interrupted, reddening. ‘Frances is quite right: She'll be perfectly well by this time next week. Are you going up-stairs? Will you tell her that I'll come, if she'll promise not to talk. I left her because she would not hold her tongue; and she must - tell her Mr Kenneth says she must be quiet.’

I delivered this message to Mrs Earnshaw; she seemed in flighty spirits, and replied merrily- ‘I hardly spoke a word, Ellen, and there he has gone out twice, crying. Well, say I promise I won't speak: But that does not bind me not to laugh at him!’

Poor soul! Till within a week of her death that gay heart never failed her; and her husband persisted doggedly, nay, furiously, in affirming her health improved every day. When Kenneth warned him that his medicines were useless at that stage of the malady, and he needn't put him to further expense by attending her, he retorted-

'I know you need not - she's well - she does not want any more attendance from you! She never was in a consumption. It was a fever; and it is gone: Her pulse is as slow as mine now, and her cheek as cool.' He told his wife the same story, and she seemed to believe him; but one night, while leaning on his shoulder, in the act of saying she thought she should be able to get up to-morrow, a fit of coughing took her - a very slight one - he raised her in his arms; she put her two hands about his neck, her face changed, and she was dead.

As the girl had anticipated, the child Hareton fell wholly into my hands. Mr Earnshaw, provided he saw him healthy and never heard him cry, was contented, as far as regarded him. For himself, he grew desperate: His sorrow was of that kind that will not lament. He neither wept nor prayed; he cursed and defied: Execrated God and man, and gave himself up to reckless dissipation. The servants could not bear his tyrannical and evil conduct long: Joseph and I were the only two that would stay. I had not the heart to leave my charge; and besides, you know, I had been his foster-sister[1], and excused his behaviour more readily than a stranger would. Joseph remained to hector over tenants and labourers; and because it was his vocation to be where he had plenty of wickedness to reprove.

---

[1] *Brought up by the same nurse; perhaps brought up in the same household*

The master's bad ways and bad companions formed a pretty example for Catherine and Heathcliff. His treatment of the latter was enough to make a fiend of a saint. And, truly, it appeared as if the lad ***were*** possessed of something diabolical at that period. He delighted to witness Hindley degrading himself past redemption; and became daily more notable for savage sullenness and ferocity. I could not half tell what an infernal house we had. The curate dropped calling, and nobody decent came near us, at last; unless Edgar Linton's visits to Miss Cathy might be an exception. At fifteen she was the queen of the country-side; she had no peer; and she did turn out a haughty, headstrong creature! I own I did not like her, after infancy was past; and I vexed her frequently by trying to bring down her arrogance:

She never took an aversion to me, though. She had a wondrous constancy to old attachments: Even Heathcliff kept his hold on her affections unalterably; and young Linton, with all his superiority, found it difficult to make an equally deep impression. He was my late master: That is his portrait over the fireplace. It used to hang on one side, and his wife's on the other; but hers has been removed, or else you might see something of what she was. Can you make that out?

Mrs Dean raised the candle, and I discerned a soft-featured face, exceedingly resembling the young lady at the Heights, but more pensive and amiable in expression. It formed a sweet picture. The long light hair curled slightly on the temples; the eyes were large and serious; the figure almost too graceful. I did not marvel how Catherine Earnshaw could forget her first friend for such an individual. I marvelled much how he, with a mind to correspond with his person, could fancy my idea of Catherine Earnshaw.

'A very agreeable portrait,' I observed to the house-keeper. 'Is it like?'

'Yes,' she answered; 'but he looked better when he was animated; that is his everyday countenance: He wanted spirit in general.'

Catherine had kept up her acquaintance with the Lintons since her fiveweeks residence among them; and as she had no temptation to show her rough side in their company, and had the sense to be ashamed of being rude where she experienced such invariable courtesy, she imposed unwittingly on the old lady and gentleman by her ingenious cordiality; gained the admiration of Isabella, and the heart and soul of her brother: Acquisitions that flattered her from the first - for she was full of ambition - and led her to adopt a double character without exactly intending to deceive any one. In the place where she heard Heathcliff termed a 'vulgar young ruffian,' and 'worse than a brute,' she took care not to act like him; but at home she had small inclination to practise politeness that would only be laughed at, and restrain an unruly nature when it would bring her neither credit nor praise.

Mr Edgar seldom mustered courage to visit Wuthering Heights openly. He had a terror of Earnshaw's reputation, and shrunk from encountering him;

and yet he was always received with our best attempts at civility: The master himself avoided offending him, knowing why he came; and if he could not be gracious, kept out of the way. I rather think his appearance there was distasteful to Catherine; she was not artful, never played the coquette, and had evidently an objection to her two friends meeting at all; for when Heathcliff expressed contempt of Linton in his presence, she could not half coincide, as she did in his absence; and when Linton evinced disgust and antipathy to Heathcliff, she dared not treat his sentiments with indifference, as if depreciation of her playmate were of scarcely any consequence to her. I've had many a laugh at her perplexities and untold troubles, which she vainly strove to hide from my mockery. That sounds ill-natured: But she was so proud it became really impossible to pity her distresses, till she should be chastened into more humility. She did bring herself, finally, to confess, and to confide in me: There was not a soul else that she might fashion into an adviser.

Mr Hindley had gone from home one afternoon, and Heathcliff presumed to give himself a holiday on the strength of it. He had reached the age of sixteen then, I think, and without having bad features, or being deficient in intellect, he contrived to convey an impression of inward and outward repulsiveness that his present aspect retains no traces of. In the first place, he had by that time lost the benefit of his early education: Continual hard work, begun soon and concluded late, had extinguished any curiosity he once possessed in pursuit of knowledge, and any love for books or learning. His childhood's sense of superiority, instilled into him by the favours of old Mr Earnshaw, was faded away. He struggled long to keep up an equality with Catherine in her studies, and yielded with poignant though silent regret: But he yielded completely; and there was no prevailing on him to take a step in the way of moving upward, when he found he must, necessarily, sink beneath his former level. Then personal appearance sympathised with mental deterioration: He acquired a slouching gait and ignoble look; his naturally reserved disposition was exaggerated into an almost idiotic excess of unsociable moroseness; and he took a grim pleasure, apparently, in exciting the aversion rather than the esteem of his few acquaintance.

Catherine and he were constant companions still at his seasons of respite from labour; but he had ceased to express his fondness for her in words, and recoiled with angry suspicion from her girlish caresses, as if conscious there could be no gratification in lavishing such marks of affection on him. On the before-named occasion he came into the house to announce his intention of doing nothing, while I was assisting Miss Cathy to arrange her dress: She had not reckoned on his taking it into his head to be idle; and imagining she would have the whole place to herself, she managed, by some means, to inform Mr Edgar of her brother's absence, and was then preparing to receive him.

'Cathy, are you busy this afternoon?' Asked Heathcliff. 'Are you going anywhere?'

'No, it is raining,' she answered. 'Why have you that silk frock on, then?' He said. 'Nobody coming here, I hope?'

'Not that I know of,' stammered Miss: 'But you should be in the field now, Heathcliff. It is an hour past dinnertime: I thought you were gone.'

'Hindley does not often free us from his accursed presence,' observed the boy. 'I'll not work any more to-day: I'll stay with you.'

'Oh, but Joseph will tell,' she suggested; 'you'd better go!'

'Joseph is loading lime[1] on the further side of Penistone Crags[2]; it will take him till dark, and he'll never know.'

---

[1] ***Used in farms in the West Riding of Yorkshire to improve the quality of the soil***

[2] ***Peniston Quarry was verry close to the Bronte parsonage.***

So, saying, he lounged to the fire, and sat down. Catherine reflected an instant, with knitted brows - she found it needful to smooth the way for an

intrusion. ‘Isabella and Edgar Linton talked of calling this afternoon,’ she said, at the conclusion of a minute's silence. ‘As it rains, I hardly expect them; but they may come, and if they do, you run the risk of being scolded for no good.’

‘Order Ellen to say you are engaged, Cathy,’ he persisted; ‘don't turn me out for those pitiful, silly friends of yours! I'm on the point, sometimes, of complaining that they - but I'll not -’

‘That they what?’ Cried Catherine, gazing at him with a troubled countenance. ‘Oh, Nelly!’ She added petulantly, jerking her head away from my hands, ‘you've combed my hair quite out of curl! That's enough; let me alone. What are you on the point of complaining about, Heathcliff?’

‘Nothing - only look at the almanack on that wall;’ he pointed to a framed sheet hanging near the window, and continued - ‘The crosses are for the evenings you have spent with the Lintons, the dots for those spent with me. Do you see? I've marked every day.’

‘Yes - very foolish: As if I took notice!’ Replied Catherine, in a peevish tone. ‘And where is the sense of that?’

‘To show that ***I do*** take notice,’ said Heathcliff.

‘And should I always be sitting with you?’ She demanded, growing more irritated. ‘What good do I get? What do you talk about? You might be dumb, or a baby, for anything you say to amuse me, or for anything you do, either!’

‘You never told me before that I talked too little, or that you disliked my company, Cathy!’ Exclaimed Heathcliff, in much agitation.

‘It's no company at all, when people know nothing and say nothing,’ she muttered.

Her companion rose up, but he hadn't time to express his feelings further, for a horse's feet were heard on the flags, and having knocked gently, young

Linton entered, his face brilliant with delight at the unexpected summon she had received. Doubtless Catherine marked the difference between her friends, as one came in and the other went out. The contrast resembled what you see in exchanging a bleak, hilly, coal country for a beautiful fertile valley; and his voice and greeting were as opposite as his aspect. He had a sweet, low manner of speaking, and pronounced his words as you do: That's less gruff than we talk here, and softer.

'I'm not come too soon, am I?' He said, casting a look at me: I had begun to wipe the plate, and tidy some drawers at the far end in the dresser.

'No,' answered Catherine. 'What are you doing there, Nelly?'

'My work, Miss,' I replied. (Mr Hindley had given me directions to make a third party in any private visits Linton chose to pay.)

She stepped behind me and whispered crossly, 'Take yourself and your dusters off; when company are in the house, servants don't commence scouring and cleaning in the room where they are!'

'It's a good opportunity, now that master is away,' I answered aloud: 'He hates me to be fidgeting over these things in his presence. I'm sure Mr Edgar will excuse me.'

'I hate you to be fidgeting in ***my*** presence,' exclaimed the young lady imperiously, not allowing her guest time to speak: She had failed to recover her equanimity since the little dispute with Heathcliff.

'I'm sorry for it, Miss Catherine,' was my response; and I proceeded assiduously with my occupation.

She, supposing Edgar could not see her, snatched the cloth from my hand, and pinched me, with a prolonged wrench, very spitefully on the arm. I've said I did not love her, and rather relished mortifying her vanity now and then: Besides, she hurt me extremely; so I started up from my knees, and screamed out, 'Oh, Miss, that's a nasty trick! You have no right to nip me, and I'm not going to bear it.'

‘I didn't touch you, you lying creature!’ Cried she, her fingers tingling to repeat the act, and her ears red with rage. She never had power to conceal her passion, it always set her whole complexion in a blaze.

‘What's that, then?’ I retorted, showing a decided purple witness to refute her.

She stamped her foot, wavered a moment, and then, irresistibly impelled by the naughty spirit within her, slapped me on the cheek: A stinging blow that filled both eyes with water.

‘Catherine, love! Catherine!’ Interposed Linton, greatly shocked at the double fault of falsehood and violence which his idol had committed.

‘Leave the room, Ellen!’ She repeated, trembling all over.

Little Hareton, who followed me everywhere, and was sitting near me on the floor, at seeing my tears commenced crying himself, and sobbed out complaints against ‘wicked aunt Cathy,’ which drew her fury on to his unlucky head: She seized his shoulders, and shook him till the poor child waxed livid, and Edgar thoughtlessly laid hold of her hands to deliver him. In an instant one was wrung free, and the astonished young man felt it applied over his own ear in a way that could not be mistaken for jest. He drew back in consternation. I lifted Hareton in my arms, and walked off to the kitchen with him, leaving the door of communication open, for I was curious to watch how they would settle their disagreement. The insulted visitor moved to the spot where he had laid his hat, pale and with a quivering lip.

‘That's right!’ I said to myself. ‘Take warning and begone! It's a kindness to let you have a glimpse of her genuine disposition.’

‘Where are you going?’ Demanded Catherine, advancing to the door.

He swerved aside, and attempted to pass.

‘You must not go!’ She exclaimed, energetically.

‘I must and shall!’ He replied in a subdued voice.

‘No,’ she persisted, grasping the handle; ‘not yet, Edgar Linton: Sit down; you shall not leave me in that temper. I should be miserable all night, and I won't be miserable for you!’

‘Can I stay after you have struck me?’ Asked Linton. Catherine was mute.

‘You've made me afraid and ashamed of you,’ he continued;

‘I'll not come here again!’

Her eyes began to glisten and her lids to twinkle.

‘And you told a deliberate untruth!’ He said.

‘I didn't!’ She cried, recovering her speech; ‘I did nothing deliberately. Well, go, if you please - get away! And now I'll cry - I'll cry myself sick!’

She dropped down on her knees by a chair, and set to weeping in serious earnest. Edgar persevered in his resolution as far as the court; there he lingered. I resolved to encourage him.

‘Miss is dreadfully wayward, sir,’ I called out. ‘As bad as any marred[1] child: You'd better be riding home, or else she will be sick, only to grieve us.’

---

[1] *spoiled*

The soft thing looked askance through the window: He possessed the power to depart as much as a cat possesses the power to leave a mouse half killed, or a bird half eaten. Ah, I thought, there will be no saving him: He's doomed, and flies to his fate! And so it was: He turned abruptly, hastened into the house again, shut the door behind him; and when I went in a while after to inform them that Earnshaw had come home rabid drunk, ready to pull the whole place about our ears (his ordinary frame of mind in that

condition), I saw the quarrel had merely effected a closer intimacy - had broken the outworks of youthful timidity, and enabled them to forsake the disguise of friendship, and confess themselves lovers.

Intelligence of Mr Hindley's arrival drove Linton speedily to his horse, and Catherine to her chamber. I went to hide little Hareton, and to take the shot out of the master's fowling-piece, which he was fond of playing with in his insane excitement, to the hazard of the lives of any who provoked, or even attracted his notice too much; and I had hit upon the plan of removing it, that he might do less mischief if he did go the length of firing the gun.

CHAPTER 9

HE ENTERED, vociferating oaths dreadful to hear; and caught me in the act of stowing his son sway in the kitchen cupboard. Hareton was impressed with a wholesome terror of encountering either his wild beast's fondness or his madman's rage; for in one he ran a chance of being squeezed and kissed to death, and in the other of being flung into the fire, or dashed against the wall; and the poor thing remained perfectly quiet wherever I chose to put him.

'There, I've found it out at last!' Cried Hindley, pulling me back by the skin of my neck, like a dog. 'By heaven and hell, you've sworn between you to murder that child! I know how it is, now, that he is always out of my way. But, with the help of Satan, I shall make you swallow the carving-knife, Nelly! You needn't laugh; for I've just crammed Kenneth, head-downmost, in the Black- horse marsh; and two is the same as one - and I want to kill some of you: I shall have no rest till I do!'

'But I don't like the carving-knife, Mr Hindley,' I answered; 'it has been cutting red herrings[1]. I'd rather be shot, if you please.'

---

[1] ***Hindley has presumably made this threat often.***

'You'd rather be damned!' He said; 'and so you shall. No law in England can hinder a man from keeping his house decent, and mine's abominable! Open your mouth.'

He held the knife in his hand, and pushed its point between my teeth: But, for my part, I was never much afraid of his vagaries. I spat out, and affirmed it tasted detestably - I would not take it on any account.

‘Oh!’ Said he, releasing me, ‘I see that hideous little villain is not Hareton: I beg your pardon, Nell. If it be, he deserves flaying alive for not running to welcome me, and for screaming as if I were a goblin. Unnatural cub, come hither! I'll teach thee to impose on a good-hearted, deluded father. Now, don't you think the lad would be handsomer cropped? It makes a dog fiercer, and I love something fierce - get me a scissors - something fierce and trim! Besides, it's infernal affectation - devilish conceit it is, to cherish our ears - we're asses enough without them. Hush, child, hush! Well then, it is my darling! Wisht, dry thy eyes - there's a joy; kiss me. What! It won't? Kiss me, Hareton! Damn thee, kiss me! By God, as if I would rear such a monster! As sure as I'm living, I'll break the brat's neck.’

Poor Hareton was squalling and kicking in his father's arms with all his might, and redoubled his yells when he carried him up- stairs and lifted him over the banister. I cried out that he would frighten the child into fits, and ran to rescue him. As I reached them, Hindley leant forward on the rails to listen to a noise below; almost forgetting what he had in his hands. ‘Who is that?’ He asked, hearing some one approaching the stair’s- foot. I leant forward also, for the purpose of signing to Heathcliff, whose step I recognised, not to come further; and, at the instant when my eye quitted Hareton, he gave a sudden spring, delivered himself from the careless grasp that held him, and fell.

There was scarcely time to experience a thrill of horror before we saw that the little wretch was safe. Heathcliff arrived underneath just at the critical moment; by a natural impulse he arrested his descent, and setting him on his feet, looked up to discover the author of the accident. A miser who has parted with a lucky lottery ticket for five shillings, and finds next day he has lost in the bargain five thousand pounds, could not show a blanker countenance than he did on beholding the figure of Mr Earnshaw above. It expressed, plainer than words could do, the intensest anguish at having made himself the instrument of thwarting his own revenge. Had it been dark, I daresay he would have tried to remedy the mistake by smashing Hareton’s skull on the steps; but, we witnessed his salvation; and I was presently below with my precious charge pressed to my heart. Hindley descended more leisurely, sobered and abashed.

‘It is your fault, Ellen,’ he said; ‘you should have kept him out of sight: You should have taken him from me! Is he injured anywhere?’

‘Injured!’ I cried angrily. ‘If he is not killed, he'll be an idiot! Oh! I wonder his mother does not rise from her grave to see how you use him. You're worse than a heathen - treating your own flesh and blood in that manner!’

He attempted to touch the child, who, on finding himself with me, sobbed off his terror directly. At the first finger his father laid on him, however, he shrieked again louder than before, and struggled as if he would go into convulsions.

‘You shall not meddle with him! I continued. ‘He hates you - they all hate you - that's the truth! A happy family you have; and a pretty state you're come to!’

‘I shall come to a prettier, yet, Nelly,’ laughed the misguided man, recovering his hardness. ‘At present, convey yourself and him away. And hark you, Heathcliff! Clear you too quite from my reach and hearing. I wouldn't murder you to-night; unless, perhaps, I set the house on fire: But that's as my fancy goes.’

While saying this he took a pint bottle of brandy from the dresser, and poured some into a tumbler.

‘Nay, don't!’ I entreated. ‘Mr Hindley, do take warning. Have mercy on this unfortunate boy, if you care nothing for yourself!’

‘Any one will do better for him than I shall,’ he answered.

‘Have mercy on your own soul!’ I said, endeavouring to snatch the glass from his hand.

‘Not I! On the contrary, I shall have great pleasure in sending it to perdition to punish its Maker,’ exclaimed the blasphemer. ‘Here's to its hearty damnation!’

He drank the spirits and impatiently bade us go; terminating his command with a sequel of horrid imprecations too bad to repeat or remember.

'It's a pity he cannot kill himself with drink,' observed Heathcliff, muttering an echo of curses back when the door was shut. 'He's doing his very utmost; but his constitution defies him. Mr Kenneth says he would wager his mare that he'll outlive any man on this side Gimmerton, and go to the grave a hoary sinner; unless some happy chance out of the common course befall him.'

I went into the kitchen, and sat down to lull my little lamb to sleep. Heathcliff, as I thought, walked through to the barn. It turned out afterwards that he only got as far as the other side the settle, when he flung himself on a bench by the wall, removed from the fire and remained silent.

I was rocking Hareton on my knee, and humming a song that began,

- It was far in the night, and the bairnies grat[1],

The mither[2] beneath the mools[3] heard that,

---

[1] ***wept***

[2] mother

[3] The earth of a garave. This is a quotation from aDnish ballad, 'the Ghaist's Warning', quoted by Scott in a note to The Ladyof the Lake

---

When Miss Cathy, who had listened to the hubbub from her room, put her head in, and whispered, -

'Are you alone, Nelly?'

'Yes, Miss,' I replied.

She entered and approached the hearth. I, supposing she was going to say something, looked up. The expression of her face seemed disturbed and anxious. Her lips were half asunder, as if she meant to speak, and she drew a breath; but it escaped in a sigh instead of a sentence. I resumed my song; not having forgotten her recent behaviour.

‘Where's Heathcliff?’ She said, interrupting me.

‘About his work in the stable,’ was my answer.

He did not contradict me; perhaps he had fallen into a doze. There followed another long pause, during which I perceived a drop or two trickle from Catherine's cheek to the flags. Is she sorry for her shameful conduct? - I asked myself. That will be a novelty: But she may come to the point - as she will - I shan't help her! No, she felt small trouble regarding any subject, save her own concerns.

‘Oh, dear!’ She cried at last. ‘I'm very unhappy!’

‘A pity,’ observed I. ‘You're hard to please; so many friends and so few cares, and can't make yourself content!’

‘Nelly, will you keep a secret for me?’ She pursued, kneeling down by me, and lifting her winsome eyes to my face with that sort of look which turns off bad temper, even when one has all the right in the world to indulge it.

‘Is it worth keeping?’ I inquired, less sulkily.

‘Yes, and it worries me, and I must let it out! I want to know what I should do. To-day, Edgar Linton has asked me to marry him, and I've given him an answer. Now, before I tell you whether it was a consent or denial, you tell me which it ought to have been.’

‘Really, Miss Catherine, how can I know?’ I replied. ‘To be sure, considering the exhibition you performed in his presence this afternoon, I might say it would be wise to refuse him: Since he asked you after that, he must either be hopelessly stupid or a venturesome[1] fool.’

[1] *Willing to take risks*

‘If you talk so, I won't tell you any more,’ she returned, peevishly rising to her feet. ‘I accepted him, Nelly. Be quick, and say whether I was wrong!’

‘You accepted him! Then what good is it discussing the matter? You have pledged your word, and cannot retract.’

‘But say whether I should have done so - do!’ She exclaimed in an irritated tone; chafing her hands together, and frowning.

‘There are many things to be considered before that question can be answered properly,’ I said, sententiously. ‘First and foremost, do you love Mr Edgar?’

‘Who can help it? Of course I do,’ she answered.

Then I put her through the following catechism: For a girl of twenty-two it was not injudicious.

‘Why do you love him, Miss Cathy?’

‘Nonsense, I do - that's sufficient.’

‘By no means; you must say why?’

‘Well, because he is handsome, and pleasant to be with.’

‘Bad!’ Was my commentary.

‘And because he is young and cheerful.’

‘Bad, still.’

‘And because he loves me.’

‘Indifferent, coming there.’

‘And he will be rich, and I shall like to be the greatest woman of the neighbourhood, and I shall be proud of having such a husband.’

‘Worst of all. And now, say how you love him?’

‘As everybody loves - You're silly, Nelly.’

‘Not at all - Answer.’

‘I love the ground under his feet, and the air over his head, and everything he touches, and every word he says. I love all his looks, and all his actions, and him entirely and altogether. There now!’

‘And why?’

‘Nay; you are making a jest of it: It is exceedingly ill-natured! It's no jest to me!’ Said the young lady, scowling, and turning her face to the fire. ‘I'm very far from jesting, Miss Catherine,’ I replied. ‘You love Mr Edgar because he is handsome, and young, and cheerful, and rich, and loves you. The last, however, goes for nothing: You would love him without that, probably; and with it you wouldn't, unless he possessed the four former attractions.’

‘No, to be sure not: I should only pity him - hate him, perhaps, if he were ugly, and a clown.’

‘But there are several other handsome, rich young men in the world: Handsomer, possibly, and richer than he is. What should hinder you from loving them?’

‘If there be any, they are out of my way: I've seen none like Edgar.’

‘You may see some; and he won't always be handsome, and young, and may not always be rich.’

‘He is now; and I have only to do with the present. I wish you would speak rationally.’

‘Well, that settles it: If you have only to do with the present, marry Mr Linton.’

‘I don't want your permission for that - I ***shall*** marry him: And yet you have not told me whether I'm right.’

‘Perfectly right; if people be right to marry only for the present. And now, let us hear what you are unhappy about. Your brother will be pleased; the old lady and gentleman will not object, I think; you will escape from a disorderly, comfortless home into a wealthy, respectable one; and you love Edgar, and Edgar loves you. All seems smooth and easy: Where is the obstacle?’

‘***Here***! And ***here***!' Replied Catherine, striking one hand on her forehead, and the other on her breast: 'In whichever place the soul lives. In my soul and in my heart, I'm convinced I'm wrong!’

‘That's very strange! I cannot make it out.’

‘It's my secret. But if you will not mock at me, I'll explain it: I can't do it distinctly; but I'll give you a feeling of how I feel.’

She seated herself by me again: Her countenance grew sadder and graver, and her clasped hands trembled.

‘Nelly, do you never dream queer dreams?’ She said, suddenly, after some minutes' reflection.

‘Yes, now and then,’ I answered.

‘And so do I. I've dreamt in my life dreams that have stayed with me ever after, and changed my ideas: They've gone through and through me, like wine through water, and altered the colour of my mind. And this is one: I'm going to tell it - but take care not to smile at any part of it.’

‘Oh! Don't, Miss Catherine!’ I cried. ‘We're dismal enough without conjuring up ghosts and visions to perplex us. Come, come, be merry and like

yourself! Look at little Hareton! ***He's*** dreaming nothing dreary. How sweetly he smiles in his sleep!'

'Yes; and how sweetly his father curses in his solitude! You remember him, I daresay, when he was just such another as that chubby thing: Nearly as young and innocent. However, Nelly, I shall oblige you to listen: it's not long; and I've no power to be merry tonight.'

'I won't hear it, I won't hear it!' I repeated, hastily.

I was superstitious about dreams then, and am still; and Catherine had an unusual gloom in her aspect, that made me dread something from which I might shape a prophecy, and foresee a fearful catastrophe. She was vexed, but she did not proceed. Apparently taking up another subject, she recommenced in a short time.

'If I were in heaven, Nelly, I should be extremely miserable.'

'Because you are not fit to go there,' I answered. 'All sinners would be miserable in heaven.'

'But it is not for that. I dreamt once that I was there.'

'I tell you I won't hearken to your dreams, Miss Catherine! I'll go to bed,' I interrupted again.

She laughed, and held me down; for I made a motion to leave my chair.

'This is nothing,' cried she: 'I was only going to say that heaven did not seem to be my home; and I broke my heart with weeping to come back to earth; and the angels were so angry that they flung me out into the middle of the heath on the top of Wuthering Heights; where I woke sobbing for joy. That will do to explain my secret, as well as the other. I've no more business to marry Edgar Linton than I have to be in heaven; and if the wicked man in there had not brought Heathcliff so low, I shouldn't have thought of it. It would degrade me to marry Heathcliff now; so he shall never know how I love him: And that, not because he's handsome, Nelly, but because he's more

myself than I am. Whatever our souls are made of, his and mine are the same; and Linton's is as different as a moonbeam from lightning, or frost from fire.'

Ere this speech ended I became sensible of Heathcliff's presence. Having noticed a slight movement, I turned my head, and saw him rise from the bench, and steal out noiselessly. He had listened till he heard Catherine say it would degrade her to marry him, and then he stayed to hear no further. My companion, sitting on the ground, was prevented by the back of the settle from remarking his presence or departure; but I started, and bade her hush!

'Why?' She asked, gazing nervously round.

'Joseph is here,' I answered, catching opportunely the roll of his cartwheels up the road; 'and Heathcliff will come in with him. I'm not sure whether he were not at the door this moment.'

'Oh, he couldn't overhear me at the door!' said she. 'Give me Hareton, while you get the supper, and when it is ready ask me to sup with you. I want to cheat my uncomfortable conscience, and be convinced that Heathcliff has no notion of these things. He has not, has he? He does not know what being in love is!'

'I see no reason that he should not know, as well as you,' I returned; 'and if you are his choice, he'll be the most unfortunate creature that ever was born! As soon as you become Mrs Linton, he loses friend, and love, and all! Have you considered how you'll bear the separation, and how he'll bear to be quite deserted in the world? Because, Miss Catherine -'

'He quite deserted! We separated!' She exclaimed, with an accent of indignation. 'Who is to separate us, pray? They'll meet the fate of Milo[1]! Not as long as I live, Ellen: For no mortal creature. Every Linton on the face of the earth might melt into nothing before I could consent to forsake Heathcliff. Oh, that's not what I intend - that's not what I mean! I shouldn't be Mrs Linton were such a price demanded! He'll be as much to me as he has been all his lifetime. Edgar must shake off his antipathy, and tolerate

him, at least. He will, when he learns my true feelings towards him. Nelly, I see now you think me a selfish wretch; but did it never strike you that if Heathcliff and I married, we should be beggars? Whereas, if I marry Linton I can aid Heathcliff to rise, and place him out of my brother's power.'

---

[1] An athlete of Crotona who tried to tear an oak tree in two, was trapped by his hands, and devoured by wild beasts

---

'With your husband's money, Miss Catherine?' I asked. 'You'll find him not so pliable as you calculate upon: And, though I'm hardly a judge, I think that's the worst motive you've given yet for being the wife of young Linton.'

'It is not,' retorted she; 'it is the best! The others were the satisfaction of my whims: And for Edgar's sake, too, to satisfy him. This is for the sake of one who comprehends in his person my feelings to Edgar and myself. I cannot express it; but surely you and everybody have a notion that there is or should be an existence of yours beyond you. What were the use of my creation, if I were entirely contained here? My great miseries in this world have been Heathcliff's miseries, and I watched and felt each from the beginning: My great thought in living is himself. If all else perished, and ***he*** remained, I should still continue to be; and if all else remained, and he were annihilated, the universe would turn to a mighty stranger: I should not seem a part of it. - My love for Linton is like the foliage in the woods: Time will change it, I'm well aware, as winter changes the trees. My love for Heathcliff resembles the eternal rocks beneath: A source of little visible delight, but necessary. Nelly, ***I am*** Heathcliff! He's always, always in my mind: Not as a pleasure, any more than I am always a pleasure to myself, but as my own being. So don't talk of our separation again: It is impracticable; and -'

She paused, and hid her face in the folds of my gown; but I jerked it forcibly away. I was out of patience with her folly!

'If I can make any sense of your nonsense, Miss,' I said, 'it only goes to convince me that you are ignorant of the duties you undertake in marrying;

or else that you are a wicked, unprincipled girl. But trouble me with no more secrets: I'll not promise to keep them.'

'You'll keep that?' She asked, eagerly.

'No, I'll not promise,' I repeated.

She was about to insist, when the entrance of Joseph finished our conversation; and Catherine removed her seat to a corner, and nursed Hareton, while I made the supper. After it was cooked, my fellow-servant and I began to quarrel who should carry some to Mr Hindley; and we didn't settle it till all was nearly cold. Then we came to the agreement that we would let him ask, if he wanted any; for we feared particularly to go into his presence when he had been some time alone.

'Und hah isn't that nowt comed in fro' th' field, be this time? What is he about? Girt idle seeght!' Demanded the old man, looking round for Heathcliff.

'I'll call him,' I replied. 'He's in the barn, I've no doubt.'

I went and called, but got no answer. On returning, I whispered to Catherine that he had heard a good part of what she said, I was sure; and told how I saw him quit the kitchen just as she complained of her brother's conduct regarding him. She jumped up in a fine fright, flung Hareton on to the settle, and ran to seek for her friend herself; not taking leisure to consider why she was so flurried, or how her talk would have affected him. She was absent such a while that Joseph proposed we should wait no longer. He cunningly conjectured they were staying away in order to avoid hearing his protracted blessing. They were 'ill eneugh for ony fahl manners,' he affirmed. And on their behalf he added that night a special prayer to the usual quarter-of-an-hour's supplication before meat, and would have tacked another to the end of the grace, had not his young mistress broken in upon him with a hurried command that he must run down the road, and, wherever Heathcliff had rambled, find and make him re-enter directly!

‘I want to speak to him, and I ***must***, before I go upstairs,’ she said. ‘And the gate is open: He is somewhere out of hearing; for he would not reply, though I shouted at the top of the fold as loud as I could.’

Joseph objected at first; she was too much in earnest, however, to suffer contradiction; and at last he placed his hat on his head, and walked grumbling forth. Meantime, Catherine paced up and down the floor, exclaiming -

‘I wonder where he is - I wonder where he can be! What did I say, Nelly? I've forgotten. Was he vexed at my bad humour this afternoon? Dear! Tell me what I've said to grieve him? I do wish he'd come. I do wish he would!’

‘What a noise for nothing!’ I cried, though rather uneasy myself. ‘What a trifle scares you! It's surely no great cause of alarm that Heathcliff should take a moonlight saunter on the moors, or even lie too sulky to speak to us in the hay-loft. I'll engage he's lurking there. See if I don't ferret him out!’

I departed to renew my search; its result was disappointment, and Joseph's quest ended in the same.

‘Yon lad gets war und war!’ Observed he on re-entering. ‘He's left th' yate ut t' full swing, and Miss's pony has trodden dahn two rigs uh corn, un plottered[1] through, raight o'er intuh t' meadow! Hahsomdiver[2], t' maister 'ull play t' devil to-morn, and he'll do weel. He's patience itsseln wi' sich careless, offald[3] craters - patience itsseln he is! Bud he'll not be soa allus - yah's see, all on ye! Yah mun'n 't drive him out of his heead for nowt!’

---

[1] ***Splashed through mud***

[2] ***howsoever***

[3] ***worthless***

‘Have you found Heathcliff, you ass?’ Interrupted Catherine. ‘Have you been looking for him, as I ordered?’

‘Aw sud more likker look for th' horse,’ he replied. 'It 'ud be to more sense. Bud I can look for norther horse nur man of a neeght loike this - as black as t' chimbley! Und Heathcliff's noan t' chap to coom ut ***maw*** whistle - happen he'll be less hard uh hearing wi' ***ye***!’

‘It ***was*** a very dark evening for summer: The clouds appeared inclined to thunder, and I said we had better all sit down; the approaching rain would be certain to bring him home without further trouble. However, Catherine would hot be persuaded into tranquillity. She kept wandering to and fro, from the gate to the door, in a state of agitation which permitted no repose; and at length took up a permanent situation on one side of the wall, near the road: Where, heedless of my expostulations and the growling thunder, and the great drops that began to plash around her, she remained, calling at intervals, and then listening, and then crying outright. She beat Hareton, or any child, at a good passionate fit of crying.

About midnight, while we still sat up, the storm came rattling over the Heights in full fury. There was a violent wind, as well as thunder, and either one or the other split a tree off at the corner of the building: A huge bough fell across the roof, and knocked down a portion of the east chimney-stack, sending a clatter of stones and soot into the kitchenfire. We thought a bolt had fallen in the middle of us; and Joseph swung on to his knees, beseeching the Lord to remember the patriarchs Noah and Lot, and, as in former times, spare the righteous, though he smote the ungodly. I felt some sentiment that it must be a judgment on us also. The Jonah, in my mind, was Mr Earnshaw; and I shook the handle of his den that I might ascertain if he were yet living. He replied audibly enough, in a fashion which made my companion vociferate, more clamorously than before, that a wide distinction might be drawn between saints like himself and sinners like his master. But the uproar passed away in twenty minutes, leaving us all unharmed; excepting Cathy, who got thoroughly drenched for her obstinacy in refusing to take shelter, and standing bonnetless and shawlless to catch as much water as she could with her hair and clothes. She came in and lay down on

the settle, all soaked as she was, turning her face to the back, and putting her hands before it.

'Well, Miss!' I exclaimed, touching her shoulder; 'you are not bent on getting your death, are you? Do you know what o'clock it is? Half-past twelve. Come, come to bed! There's no use waiting any longer on that foolish boy: He'll be gone to Gimmerton, and he'll stay there now. He guesses we shouldn't wake[1] for him till this late hour: At least, he guesses that only Mr. Hindley would be up; and he'd rather avoid having the door opened by the master.'

'Nay, nay, he's noan at Gimmerton!' Said Joseph. 'Aw's niver wonder but he's at t' bothom of a bug-hoile[2]. This visitation worn't for nowt, and I wod hev' ye tuh look aht, Miss - yah muh be t' next. Thank Hivin for all! All warks togither for gooid to them as is chozzen, and piked out froo' th' rubbidge[3]! Yah knaw whet t' Scripture ses-' And he began quoting several texts, referring us to chapters and verses where we might find them.

---

[1] ***Wait up***

[2] ***Bog-hole or rubbish tip***

[3] ***Rubbish***

I, having vainly begged the wilful girl to rise and remove her wet things, left him preaching and her shivering, and betook myself to bed with little Hareton, who slept as fast as if everyone had been sleeping round him. I heard Joseph read on a while afterwards; then I distinguished his slow step on the ladder, and then I dropped asleep.

Coming down somewhat later than usual, I saw, by the sunbeams piercing the chinks of the shutters, Miss Catherine still seated near the fireplace. The house door was ajar, too; light entered from its unclosed windows; Hindley had come out, and stood on the kitchen hearth, haggard and drowsy.

‘What ails you, Cathy?’ He was saying when I entered: ‘You look as dismal as a drowned whelp. Why are you so damp and pale, child?’

‘I've been wet,’ she answered reluctantly, ‘and I'm cold, that's all.’

‘Oh, she is naughty!’ I cried, perceiving the master to be tolerably sober. ‘She got steeped in the shower of yesterday evening, and there she has sat the night through, and I couldn't prevail on her to stir.’

Mr Earnshaw stared at us in surprise. ‘The night through,’ he repeated. ‘What kept her up? Not fear of the thunder, surely? That was over hours since.’

Neither of us wished to mention Heathcliff's absence, as long as we could conceal it; so I replied, I didn't know how she took it into her head to sit up; and she said nothing. The morning was fresh and cool; I threw back the lattice, and presently the room filled with sweet scents from the garden; but Catherine called peevishly to me, ‘Ellen, shut the window. I'm starving!’ And her teeth chattered as she shrank closer to the almost extinguished embers.

‘She's ill,’ said Hindley, taking her wrist; ‘I suppose that's the reason she would not go to bed. Damn it! I don't want to be troubled with more sickness here. What took you into the rain?’

‘Running after t' lads, as usuald!’ Croaked Joseph, catching an opportunity from our hesitation to thrust in his evil tongue. ‘If Aw wur yah, maister, Aw’d just slam t' boards[1] i' their faces all on 'em, gentle and simple! Never a day ut yah're off, but yon cat[2] uh Linton comes sneaking hither; and Miss Nelly, shoo's a fine lass! Shoo sits watching for ye i' t' kitchen; and as yah're in at one door, he's out at t'other; and, then, wer grand lady goes acourting of her side! It's bonny behaviour, lurking amang t' fields, after twelve ut'night, wi' that fahl, flaysome divil uf a gipsy, Heathcliff! They think ***Aw’m*** blind; but Aw’m noan: Nowt ut t' soart! - Aw seed young Linton boath coming and going, and Aw seed ***yah’*** (directing his discourse to me), ‘yah gooid fur nowt, slattenly witch! Nip up and bolt intuh th' hahs, t' minute yah heard t' maister's horse-fit clatter up t' road.’

[1] *doors*

[2] *This obviously unflattering term, applied to Edgar, may suggest effeminacy*

‘Silence, eavesdropper!’ Cried Catherine; ‘none of your insolence before me! Edgar Linton came yesterday by chance, Hindley; and it was I who told him to be off: Because I knew you would not like to have met him as you were.’

‘You lie, Cathy, no doubt,’ answered her brother, ‘and you are a confounded simpleton! But never mind Linton at present: Tell me, were you not with Heathcliff last night? Speak the truth, now. You need not he afraid of harming him: Though I hate him as much as ever, he did me a good turn a short time since that will make my conscience tender of breaking his neck. To prevent it, I shall send him about his business this very morning; and after he's gone, I'd advise you all to look sharp: I shall only have the more humour for you.’

‘I never saw Heathcliff last night,’ answered Catherine, beginning to sob bitterly: ‘And if you do turn him out of doors, I'll go with him. But, perhaps, you'll never have an opportunity: Perhaps, he's gone.’ Here she burst into uncontrollable grief, and the remainder of her words were inarticulate.

Hindley lavished on her a torrent of scornful abuse, and bade her get to her room immediately, or she shouldn't cry for nothing! I obliged her to obey; and I shall never forget what a scene she acted when we reached her chamber: It terrified me. I thought she was going mad, and I begged Joseph to run for the doctor. It proved the commencement of delirium: Mr Kenneth, as soon as he saw her, pronounced her dangerously ill; she had a fever. He bled her, and he told me to let her live on whey and water-gruel, and take care she did not throw herself downstairs or out of the window; and then he left: For he had enough to do in the parish, where two or three miles was the ordinary distance between cottage and cottage.

Though I cannot say I made a gentle nurse, and Joseph and the master were no better, and though our patient was as wearisome and headstrong as a patient could be, she weathered it through. Old Mrs Linton paid us several visits, to be sure, and set things to rights, and scolded and ordered us all; and when Catherine was convalescent, she insisted on conveying her to Thrushcross Grange: For which deliverance we were very grateful. But the poor dame had reason to repent of her kindness: She and her husband both took the fever, and died within a few days of each other.

Our young lady returned to us saucier and more passionate, and haughtier than ever. Heathcliff had never been heard of since the evening of the thunder-storm; and, one day, I had the misfortune, when she had provoked me exceedingly, to lay the blame of his disappearance on her: Where indeed it belonged, as she well knew. From that period, for several months, she ceased to hold any communication with me, save in the relation of a mere servant. Joseph fell under a ban also: He would speak his mind, and lecture her all the same as if she were a little girl; and she esteemed herself a woman, and our mistress, and thought that her recent illness gave her a claim to be treated with consideration. Then the doctor had said that she would not bear crossing much; she ought to have her own way; and it was nothing less than murder in her eyes for any one to presume to stand up and contradict her. From Mr Earnshaw and his companions she kept aloof; and tutored by Kenneth, and serious threats of a fit that often attended her rages, her brother allowed her whatever she pleased to demand, and generally avoided aggravating her fiery temper. He was rather too indulgent in humouring her caprices; not from affection, but from pride: He wished earnestly to see her bring honour to the family by an alliance with the Lintons, and as long as she let him alone she might trample on us like slaves, for aught he cared! Edgar Linton, as multitudes have been before and will be after him, was infatuated: And believed himself the happiest man alive on the day he led her to Gimmerton Chapel, three years subsequent to his father's death.

Much against my inclination, I was persuaded to leave Wuthering Heights and accompany her here, Little Hareton was nearly five years old, and I had just begun to teach him his letters. We made a sad parting; but Catherine's

tears were more powerful than ours. When I refused to go, and when she found her entreaties did not move me, she went lamenting to her husband and brother. The former offered me munificent wages; the latter ordered me to pack up: He wanted no women in the house, he said, now that there was no mistress; and as to Hareton, the curate should take him in hand, by-and-by. And so I had but one choice left: To do as I was ordered. I told the master he got rid of all decent people only to run to ruin a little faster; I kissed Hareton, said good-by; and since then he has been a stranger: And it's very queer to think it, but I've no doubt he has completely forgotten all about Ellen Dean, and that he was ever more than all the world to her and she to him!

At this point of the housekeeper's story she chanced to glance towards the time-piece over the chimney; and was in amazement on seeing the minute-hand measure half-past one. She would not hear of staying a second longer: In truth, I felt rather disposed to defer the sequel of her narrative myself. And now that she is vanished to her rest, and I have meditated for another hour or two, I shall summon courage to go also, in spite of aching laziness of head and limbs.

CHAPTER 10

A CHARMING INTRODUCTION to a hermit's life! Four weeks' torture, tossing, and sickness! Oh, these bleak winds and bitter northern skies, and impassable roads, and dilatory country surgeons!

And oh, this dearth of the human physiognomy! And, worse than all, the terrible intimation of Kenneth that I need not expect to be out of doors till spring!

Mr Heathcliff has just honoured me with a call. About seven days ago he sent me a brace of grouse - the last of the season. Scoundrel! He is not altogether guiltless in this illness of mine; and that I had a great mind to tell him. But, alas! How could I offend a man who was charitable enough to sit at my bedside a good hour, and talk on some other subject than pills and draughts, blisters and leeches? This is quite an easy interval. I am too weak to read; yet I feel as if I could enjoy something interesting. Why not have up Mrs Dean to finish her tale? I can recollect its chief incidents, as far as she had gone. Yes: I remember her hero had run off, and never been heard of for three years; and the heroine was married. I'll ring: She'll be delighted to find me capable of talking cheerfully. Mrs Dean came.

'It wants twenty minutes, sir, to taking the medicine,' she commenced. 'Away, away with it!' I replied; 'I desire to have -'

'The doctor says you must drop the powders.'

'With all my heart! Don't interrupt me. Come and take your seat here. Keep your fingers from that bitter phalanx of vials. Draw your knitting out of your pocket - that will do - now continue the history of Mr Heathcliff, from where you left off, to the present day. Did he finish his education on the Continent, and come back a gentleman? Or did he get a sizar's place[1] at college, or

escape to America[2], and earn honours by drawing blood from his foster-country? Or make a fortune more promptly on the English highways?'

---

[1] ***An undergraduate at Cambridge who received financial help from his college was known as a 'sizar'. Emily's father had been in this position at St John's College.***

[2] ***It has beenpointed out that Heathcliff is mysteriously away from 1780-3, when the War of independence was taking place. He returns in 1783, when it ended.***

'He may have done a little in all these vocations, Mr Lockwood; but I couldn't give my word for any. I stated before that I didn't know how he gained his money; neither am I aware of the means he took to raise his mind from the savage ignorance into which it was sunk: But, with your leave, I'll proceed in my own fashion, if you think it will amuse and not weary you. Are you feeling better this morning?'

'Much.'

'That's good news.''

I got Miss Catherine and myself to Thrushcross Grange; and, to my agreeable disappointment, she behaved infinitely better than I dared to expect. She seemed almost over-fond of Mr Linton; and even to his sister she showed plenty of affection. They were both very attentive to her comfort, certainly. It was not the thorn bending to the honeysuckles, but the honeysuckles embracing the thorn. There were no mutual concessions: One stood erect, and the others yielded: and who can be ill-natured and bad-tempered when they encounter neither opposition nor indifference? I observed that Mr Edgar had a deep-rooted fear of ruffling her humour. He concealed it from her; but if ever he heard me answer sharply, or saw any other servant grow cloudy at some imperious order of hers, he would show his trouble by a frown of displeasure that never darkened on his own

account. He many a time spoke sternly to me about my pertness; and averred that the stab of a knife could not inflict a worse pang than he suffered at seeing his lady vexed. Not to grieve a kind master, I learned to be less touchy; and, for the space of half a year, the gunpowder lay as harmless as sand, because no fire came near to explode it. Catherine had seasons of gloom and silence now and then: They were respected with sympathising silence by her husband, who ascribed them to an alteration in her constitution, produced by her perilous illness; as she was never subject to depression of spirits before. The return of sunshine was welcomed by answering sunshine from him. I believe I may assert that they were really in possession of deep and growing happiness.

It ended. Well, we ***must*** be for ourselves in the long run; the mild and generous are only more justly selfish than the domineering; and it ended when circumstances caused each to feel that the one's interest was not the chief consideration in the other's thoughts. On a mellow evening in September, I was coming from the garden with a heavy basket of apples which I had been gathering. It had got dusk, and the moon looked over the high wall of the court, causing undefined shadows to lurk in the corners of the numerous projecting portions of the building. I set my burden on the house- steps by the kitchen-door, and lingered to rest, and drew in a few more breaths of the soft, sweet air; my eyes were on the moon, and my back to the entrance, when I heard a voice behind me say -

'Nelly, is that you?'

It was a deep voice, and foreign in tone; yet there was something in the manner of pronouncing my name which made it sound familiar. I turned about to discover who spoke, fearfully; for the doors were shut, and I had seen nobody on approaching the steps. Something stirred in the porch; and, moving nearer, I distinguished a tall man dressed in dark clothes, with dark face and hair. He leant against the side, and held his fingers on the latch as if intending to open for himself. 'Who can it be?' I thought. 'Mr Earnshaw? Oh, no! The voice has no resemblance to his.'

‘I have waited here an hour,’ he resumed, while I continued staring; ‘and the whole of that time all round has been as still as death. I dared not enter. You do not know me? Look, I'm not a stranger!’

A ray fell on his features; the cheeks were sallow, and half covered with black whiskers; the brows lowering, the eyes deep-set and singular. I remembered the eyes.

‘What!’ I cried, uncertain whether to regard him as a worldly visitor, and I raised my hands in amazement. ‘What! You come back? Is it really you? Is it?’

‘Yes, Heathcliff,’ he replied, glancing from me up to the windows, which reflected a score of glittering moons, but showed no lights from within. ‘Are they at home? Where is she? Nelly, you are not glad! You needn't be so disturbed. Is she here? Speak! I want to have one word with her - your mistress. Go, and say some person from Gimmerton desires to see her.’

‘How will she take it?’ I exclaimed. ‘What will she do? The surprise bewilders me - it will put her out of her head! And you ***are*** Heathcliff! But altered! Nay, there's no comprehending it. Have you been for a soldier?’

‘Go and carry my message,’ he interrupted, impatiently. ‘I'm in hell till you do!’

He lifted the latch, and I entered; but when I got to the parlour where Mr and Mrs Linton were, I could not persuade myself to proceed. At length I resolved on making an excuse to ask if they would have the candles lighted, and I opened the door.

They sat together in a window whose lattice lay back against the wall, and displayed, beyond the garden trees, and the wild green park, the valley of Gimmerton, with a long line of mist winding nearly to its top (for very soon after you pass the chapel, as you may have noticed, the sough[1] that runs from the marshes joins a beck which follows the bend of the glen)[2]. Wuthering Heights rose above this silvery vapour; but our old house was invisible; it rather dips down on the other side. Both the room and its

occupants, and the scene they gazed on, looked wondrously peaceful. I shrank reluctantly from performing my errand; and was actually going away leaving it unsaid, after having put my question about the candles, when a sense of my folly compelled me to return, and mutter, 'A person from Gimmerton wishes to see you ma'am.'

---

[1] ***A drain or ditch***

[2] ***A small valley***

'What does he want?' Asked Mrs Linton.

I did not question him,' I answered.

'Well, close the curtains, Nelly,' she said; 'and bring up tea. I'll be back again directly.'

She quitted the apartment; Mr Edgar inquired, carelessly, who it was. 'Some one mistress does not expect,' I replied. 'That Heathcliff - you recollect him, sir - who used to live at Mr Earnshaw's.'

'What! The gipsy - the ploughboy?' He cried. 'Why did you not say so to Catherine?'

'Hush! You must not call him by those names, master,' I said. 'She'd be sadly grieved to hear you. She was nearly heartbroken when he ran off. I guess his return will make a jubilee to her.'

Mr Linton walked to a window on the other side of the room that overlooked the court. He unfastened it, and leant out. I suppose they were below, for he exclaimed quickly: 'Don't stand there, love! Bring the person in, if it be anyone particular.' Ere long, I heard the click of the latch, and Catherine flew up-stairs, breathless and wild; too excited to show gladness: indeed, by her face, you would rather have surmised an awful calamity.

‘Oh, Edgar, Edgar!’ She panted, flinging her arms round his neck. ‘Oh, Edgar darling! Heathcliff's come back - he is!’ And she tightened her embrace to a squeeze.

‘Well, well,’ cried her husband, crossly, ‘don't strangle me for that! He never struck me as such a marvellous treasure. There is no need to be frantic!’

‘I know you didn't like him,’ she answered, repressing a little the intensity of her delight. ‘Yet, for my sake, you must be friends now. Shall I tell him to come up now?’

‘Here,’ he said, ‘into the parlour?’

‘Where else?’ She asked.

He looked vexed, and suggested the kitchen as a more suitable place for him. Mrs Linton eyed him with a droll expression - half angry, half laughing at his fastidiousness.

‘No,’ she added, after a while; ‘I cannot sit in the kitchen. Set two tables here, Ellen: One for your master and Miss Isabella, being gentry; the other for Heathcliff and myself, being of the lower orders. Will that please you, dear? Or must I have a fire lighted elsewhere? If so, give directions. I'll run down and secure my guest. I'm afraid the joy is too great to be real!’

She was about to dart off again; but Edgar arrested her.

‘YOU bid him step up,’ he said, addressing me; ‘and, Catherine, try to be glad, without being absurd. The whole household need not witness the sight of your welcoming a runaway servant as a brother.’

I descended, and found Heathcliff waiting under the porch, evidently anticipating an invitation to enter. He followed my guidance without waste of words, and I ushered him into the presence of the master and mistress, whose flushed cheeks betrayed signs of warm talking. But the lady's glowed with another feeling when her friend appeared at the door: She sprang forward, took both his hands, and led him to Linton; and then she seized

Linton's reluctant fingers and crushed them into his. Now, fully revealed by the fire and candlelight, I was amazed, more than ever, to behold the transformation of Heathcliff. He had grown a tall, athletic, well- formed man; beside whom my master seemed quite slender and youth-like. His upright carriage suggested the idea of his having been in the army. His countenance was much older in expression and decision of feature than Mr Linton's; it looked intelligent, and retained no marks of former degradation. A half- civilised ferocity lurked yet in the depressed brows and eyes full of black fire, but it was subdued; and his manner was even dignified: Quite divested of roughness, though stern for grace. My master's surprise equalled or exceeded mine: He remained for a minute at a loss how to address the ploughboy, as he had called him. Heathcliff dropped his slight hand, and stood looking at him coolly till he chose to speak.

'Sit down, sir,' he said, at length. 'Mrs Linton, recalling old times, would have me give you a cordial reception; and, of course, I am gratified when anything occurs to please her.'

'And I also,' answered Heathcliff, 'especially if it be anything in which I have a part. I shall stay an hour or two willingly.'

He took a seat opposite Catherine, who kept her gaze fixed on him as if she feared he would vanish were she to remove it. He did not raise his to her often: A quick glance now and then sufficed; but it flashed back, each time more confidently, the undisguised delight he drank from hers. They were too much absorbed in their mutual joy to suffer embarrassment. Not so Mr Edgar: He grew pale with pure annoyance: A feeling that reached its climax when his lady rose, and stepping across the rug, seized Heathcliff's hands again, and laughed like one beside herself.

'I shall think it a dream to-morrow!' She cried. 'I shall not be able to believe that I have seen, and touched, and spoken to you once more. And yet, cruel Heathcliff! You don't deserve this welcome. To be absent and silent for three years, and never to think of me!'

‘A little more than you have thought of me,’ he murmured. ‘I heard of your marriage, Cathy, not long since; and, while waiting in the yard below, I meditated this plan - just to have one glimpse of your face, a stare of surprise, perhaps, and pretended pleasure; afterwards settle my score with Hindley; and then prevent the law by doing execution on myself. Your welcome has put these ideas out of my mind; but beware of meeting me with another aspect next time! Nay, you'll not drive me off again. You were really sorry for me, were you? Well, there was cause. I've fought through a bitter life since I last heard your voice; and you must forgive me, for I struggled only for you!’

‘Catherine, unless we are to have cold tea, please to come to the table,’ interrupted Linton, striving to preserve his ordinary tone, and a due measure of politeness. ‘Mr Heathcliff will have a long walk, wherever he may lodge to-night; and I'm thirsty.’

She took her post before the urn; and Miss Isabella came, summoned by the bell; then, having handed their chairs forward, I left the room. The meal hardly endured ten minutes. Catherine's cup was never filled: She could neither eat nor drink. Edgar had made a slop in his saucer, and scarcely swallowed a mouthful. Their guest did not protract his stay that evening above an hour longer. I asked, as he departed, if he went to Gimmerton?

‘No, to Wuthering Heights,’ he answered: ‘Mr Earnshaw invited me, when I called this morning.’

Mr Earnshaw invited ***him***! And ***he*** called on Mr Earnshaw! I pondered this sentence painfully, after he was gone. Is he turning out a bit of a hypocrite, and coming into the country to work mischief under a cloak? I mused: I had a presentiment in the bottom of my heart that he had better have remained away.

About the middle of the night, I was wakened from my first nap by Mrs Linton gliding into my chamber, taking a seat on my bedside, and pulling me by the hair to rouse me.

‘I cannot rest, Ellen,’ she said, by way of apology. ‘And I want some living creature to keep me company in my happiness! Edgar is sulky, because I'm glad of a thing that does not interest him: He refuses to open his mouth, except to utter pettish, silly speeches; and he affirmed I was cruel and selfish for wishing to talk when he was so sick and sleepy. He always contrives to be sick at the least cross! I gave a few sentences of commendation to Heathcliff, and he, either for a headache or a pang of envy, began to cry: So I got up and left him.’

‘What use is it praising Heathcliff to him?’ I answered. ‘As lads they had an aversion to each other, and Heathcliff would hate just as much to hear him praised: It's human nature. Let Mr Linton alone about him, unless you would like an open quarrel between them.’

‘But does it not show great weakness?’ Pursued she. ‘I'm not envious: I never feel hurt at the brightness of Isabella's yellow hair and the whiteness of her skin, at her dainty elegance, and the fondness all the family exhibit for her. Even you, Nelly, if we have a dispute sometimes, you back Isabella at once; and I yield like a foolish mother: I call her a darling, and flatter her into a good temper. It pleases her brother to see us cordial, and that pleases me. But they are very much alike: They are spoiled children, and fancy the world was made for their accommodation; and though I humour both, I think a smart chastisement might improve them all the same.’

‘You're mistaken, Mrs Linton,’ said I. ‘They humour you: I know what there would be to do if they did not. You can well afford to indulge their passing whims as long as their business is to anticipate all your desires. You may, however, fall out, at last, over something of equal consequence to both sides; and then those you term weak are very capable of being as obstinate as you.’

‘And then we shall fight to the death, shan't we, Nelly?’ She returned, laughing. ‘No! I tell you, I have such faith in Linton's love, that I believe I might kill him, and he wouldn't wish to retaliate.’

I advised her to value him the more for his affection.

‘I do,’ she answered, ‘but he needn't resort to whining for trifles. It is childish and, instead of melting into tears because I said that Heathcliff was now worthy of anyone's regard, and it would honour the first gentleman in the country to be his friend, he ought to have said it for me, and been delighted from sympathy. He must get accustomed to him, and he may as well like him: Considering how Heathcliff has reason to object to him, I'm sure he behaved excellently!’

‘What do you think of his going to Wuthering Heights?’ I inquired. ‘He is reformed in every respect, apparently: Quite a Christian: Offering the right hand of fellowship to his enemies all around!’

‘He explained it,’ she replied. ‘I wonder as much as you. He said he called to gather information concerning me from you, supposing you resided there still; and Joseph told Hindley, who came out and fell to questioning him of what he had been doing, and how he had been living; and finally, desired him to walk in. There were some persons sitting at cards; Heathcliff joined them; my brother lost some money to him, and, finding him plentifully supplied, he requested that he would come again in the evening: To which he consented. Hindley is too reckless to select his acquaintance prudently: He doesn't trouble himself to reflect on the causes he might have for mistrusting one whom he has basely injured. But Heathcliff affirms his principal reason for resuming a connection with his ancient persecutor is a wish to instal himself in quarters at walking distance from the Grange, and an attachment to the house where we lived together; and likewise a hope that I shall have more opportunities of seeing him there than I could have if he settled in Gimmerton. He means to offer liberal payment for permission to lodge at the Heights; and doubtless my brother's covetousness will prompt him to accept the terms: He was always greedy; though what he grasps with one hand he flings away with the other.’

‘It's a nice place for a young man to fix his dwelling in!’ Said I. ‘Have you no fear of the consequences, Mrs Linton?’

‘None for my friend,’ she replied: ‘His strong head will keep him from danger; a little for Hindley: But he can't be made morally worse than he is;

and I stand between him and bodily harm. The event of this evening has reconciled me to God and humanity! I had risen in angry rebellion against Providence. Oh, I've endured very, very bitter misery, Nelly! If that creature knew how bitter, he'd be ashamed to cloud its removal with idle petulance. It was kindness for him which induced me to bear it alone: Had I expressed the agony I frequently felt, he would have been taught to long for its alleviation as ardently as I. However, it's over, and I'll take no revenge on his folly; I can afford to suffer anything hereafter! Should the meanest thing alive slap me on the cheek, I'd not only turn the other, but I'd ask pardon for provoking it; and, as a proof, I'll go make my peace with Edgar instantly. Good- night! I'm an angel!' In this self-complacent conviction she departed; and the success of her fulfilled resolution was obvious on the morrow: Mr Linton had not only abjured his peevishness (though his spirits seemed still subdued by Catherine's exuberance of vivacity), but he ventured no objection to her taking Isabella with her to Wuthering Heights in the afternoon; and she rewarded him with such a summer of sweetness and affection in return as made the house a paradise for several days; both master and servants profiting from the perpetual sunshine.

Heathcliff - Mr Heathcliff I should say in future - used the liberty of visiting at Thrushcross Grange cautiously, at first: He seemed estimating how far its owner would bear his intrusion. Catherine, also, deemed it judicious to moderate her expressions of pleasure in receiving him; and he gradually established his right to be expected. He retained a great deal of the reserve for which his boyhood was remarkable; and that served to repress all startling demonstrations of feeling. My master's uneasiness experienced a lull, and further circumstances diverted it into another channel for a space.

His new source of trouble sprang from the not anticipated misfortune of Isabella Linton evincing a sudden and irresistible attraction towards the tolerated guest. She was at that time a charming young lady of eighteen; infantile in manners, though possessed of keen wit, keen feelings, and a keen temper, too, if irritated. Her brother, who loved her tenderly, was appalled at this fantastic preference. Leaving aside the degradation of an alliance with a nameless man, and the possible fact that his property, in default of heirs male, might pass into such a one's power, he had sense to

comprehend Heathcliff's disposition: To know that, though his exterior was altered, his mind was unchangeable and unchanged. And he dreaded that mind: It revolted him: He shrank forebodingly from the idea of committing Isabella to its keeping. He would have recoiled still more had he been aware that her attachment rose unsolicited, and was bestowed where it awakened no reciprocation of sentiment; for the minute he discovered its existence he laid the blame on Heathcliff's deliberate designing.

We had all remarked, during some time, that Miss Linton fretted and pined over something. She grew cross and wearisome; snapping at and teasing Catherine continually, at the imminent risk of exhausting her limited patience. We excused her, to a certain extent, on the plea of ill-health: She was dwindling and fading before our eyes. But one day, when she had been peculiarly wayward, rejecting her breakfast, complaining that the servants did not do what she told them; that the mistress would allow her to be nothing in the house, and Edgar neglected her; that she had caught a cold with the doors being left open, and we let the parlour fire go out on purpose to vex her, with a hundred yet more frivolous accusations, Mrs Linton peremptorily insisted that she should get to bed; and, having scolded her heartily, threatened to send for the doctor. Mention of Kenneth caused her to exclaim, instantly, that her health was perfect, and it was only Catherine's harshness which made her unhappy.

'How can you say I am harsh, you naughty fondling?' Cried the mistress, amazed at the unreasonable assertion. 'You are surely losing your reason. When have I been hash, tell me?'

'Yesterday,' sobbed Isabella, 'and now!'

'Yesterday!' Said her sister-in-law. 'On what occasion?'

'In our walk along the moor: You told me to ramble where I pleased, while you sauntered on with Mr Heathcliff?'

'And that's your notion of harshness?' Said Catherine, laughing. 'It was no hint that your company was superfluous? We didn't care whether you kept

with us or not; I merely thought Heathcliff's talk would have nothing entertaining for your ears.'

'Oh, no,' wept the young lady; 'you wished me away, because you knew I liked to be there!'

'Is she sane?' Asked Mrs Linton, appealing to me. 'I'll repeat our conversation, word for word, Isabella; and you point out any charm it could have had for you.'

'I don't mind the conversation,' she answered: 'I wanted to be with -'

'Well?' Said Catherine, perceiving her hesitate to complete the sentence.

'With him: And I won't be always sent off!' She continued, kindling up. 'You are a dog in the manger[1], Cathy, and desire no one to be loved but yourself!'

---

[1] Someone who will not use what is wanted by someone else, but will not surrender it to that person

---

'You are an impertinent little monkey!' Exclaimed Mrs Linton, in surprise. 'But I'll not believe this idiotcy! It is impossible that you can covet the admiration of Heathcliff - that you consider him an agreeable person! I hope I have misunderstood you, Isabella?'

'No, you have not,' said the infatuated girl. 'I love him more than ever you loved Edgar, and he might love me, if you would let him!'

'I wouldn't be you for a kingdom, then!' Catherine declared, emphatically: And she seemed to speak sincerely. 'Nelly, help me to convince her of her madness. Tell her what Heathcliff is: An unreclaimed creature, without refinement, without cultivation; an arid wilderness of furze and whinstone. I'd as soon put that little canary into the park on a winter's day, as recommend you to bestow your heart on him! It is deplorable ignorance of

his character, child, and nothing else, which makes that dream enter your head. Pray, don't imagine that he conceals depths of benevolence and affection beneath a stern exterior! He's not a rough diamond - a pearl-containing oyster of a rustic: He's a fierce, pitiless, wolfish man. I never say to him, "Let this or that enemy alone, because it would be ungenerous or cruel to harm them"; I say, "Let them alone, because I should hate them to be wronged": And he'd crush you like a sparrow's egg, Isabella, if he found you a troublesome charge. I know he couldn't love a Linton; and yet he'd be quite capable of marrying your fortune and expectations: Avarice is growing with him a besetting sin. There's my picture: And I'm his friend - so much so, that had he thought seriously to catch you, I should, perhaps, have held my tongue, and let you fall into his trap.'

Miss Linton regarded her sister-in-law with indignation.

'For shame! For shame!' She repeated, angrily. 'You are worse than twenty foes, you poisonous friend!'

'Ah! You won't believe me, then?' Said Catherine. 'You think I speak from wicked selfishness?'

'I'm certain you do,' retorted Isabella; 'and I shudder at you!'

'Good!' Cried the other. 'Try for yourself, if that be your spirit: I have done, and yield the argument to your saucy insolence.'

'And I must suffer for her egotism!' She sobbed, as Mrs Linton left the room. 'All, all is against me: She has blighted my single consolation. But she uttered falsehoods, didn't she? Mr Heathcliff is not a fiend: He has an honourable soul, and a true one, or how could he remember her?'

'Banish him from your thoughts, Miss,' I said. 'He's a bird of bad omen: No mate for you. Mrs Linton spoke strongly, and yet I can't contradict her. She is better acquainted with his heart than I, or any one besides; and she never would represent him as worse than he is. Honest people don't hide their deeds. How has he been living? how has he got rich? why is he staying at Wuthering Heights, the house of a man whom he abhors? They say Mr

Earnshaw is worse and worse since he came. They sit up all night together continually, and Hindley has been borrowing money on his land, and does nothing but play and drink: I heard only a week ago - it was Joseph who told me - I met him at Gimmerton: “Nelly,” he said, “we's hae a crahnr's 'quest[1] enah[2], at ahr folks'. One on 'em 's a'most getten his finger cut off wi' hauding[3] t' other fro' stickin' hisseln loike a cawlf. That's maister, yeah knaw, 'ut's soa[4] up o' going tuh t' grand 'sizes[5]. He's noan feared o' t' bench o' judges, norther Paul, nur Peter, nur John, nur Matthew, nor noan on 'em, not he! He fair likes - he langs to set his brazened face agean 'em! And yon bonny lad Heathcliff, yah mind, he's a rare

'un. He can girn a laugh[6], as well 's onybody at a raight divil's jest. Does he niver say nowt of his fine living amang us, when he goes to t' Grange? This is t' way on't:- up at sun-down: dice, brandy, cloised shutters, und can'le-lught[7] till next day, at nooin: then, t'fooil gangs[8] banning[9] un raving tuh his cham'er, makking dacent fowks dig thur fingers i' thur lugs fur varry shaume; un' the knave, wah, he carn cahnt his brass[10], un' ate, un' sleep, un' off tuh his neighbour's to gossip wi' t' wife. I' course, he tells Dame Catherine how her fathur's goold runs into his pocket, and her fathur's son gallops down t' broad road, while he flees afore to oppen t' pikes!”[11] Now, Miss Linton, Joseph is an old rascal, but no liar; and, if his account of Heathcliff's conduct be true, you would never think of desiring such a husband, would you?'

[1] *Coroner's inquest*

[2] *Verry soon*

[3] *holding*

[4] *so*

[5] *County-court sessions*

[6]

[7] *light*

[8] *goes*

[9] *cursing*

[10] *Count his money*

[11] *Literally 'open the tollgates', but meaning that Heathcliff is smoothing the way for Hindley's financial ruin*

'You are leagued with the rest, Ellen!' She replied. 'I'll not listen to your slanders. What malevolence you must have to wish to convince me that there is no happiness in the world!'

Whether she would have got over this fancy if left to herself, or persevered in nursing it perpetually, I cannot say: She had little time to reflect. The day after, there was a justice-meeting[1] at the next town; my master was obliged to attend; and Mr Heathcliff, aware of his absence, called rather earlier than usual. Catherine and Isabella were sitting in the library, on hostile terms, but silent: The latter alarmed at her recent indiscretion, and the disclosure she had made of her secret feelings in a transient fit of passion; the former, on mature consideration, really offended with her companion; and, if she laughed again at her pertness, inclined to make it no laughing matter to her.

She did laugh as she saw Heathcliff pass the window. I was sweeping the hearth, and I noticed a mischievous smile on her lips. Isabella, absorbed in her meditations, or a book, remained till the door opened; and it was too late to attempt an escape, which she would gladly have done had it been practicable.

---

[1] *Quarter-sessions*

'Come in, that's right!' Exclaimed the mistress, gaily, pulling a chair to the fire. 'Here are two people sadly in need of a third to thaw the ice between them; and you are the very one we should both of us choose. Heathcliff, I'm proud to show you, at last, somebody that dotes on you more than myself. I expect you to feel flattered. Nay, it's not Nelly; don't look at her! My poor little sister-in-law is breaking her heart by mere contemplation of your physical and moral beauty. It lies in your own power to be Edgar's brother! No, no, Isabella, you sha'n't run off,' she continued, arresting, with feigned playfulness, the confounded girl, who had risen indignantly. 'We were quarrelling like cats about you, Heathcliff; and I was fairly beaten in protestations of devotion and admiration: And, moreover, I was informed that if I would but have the manners to stand aside, my rival, as she will have herself to be, would shoot a shaft into your soul that would fix you for ever, and send my image into eternal oblivion!'

'Catherine!' Said Isabella, calling up her dignity, and disdaining to struggle from the tight grasp that held her, 'I'd thank you to adhere to the truth and not slander me, even in joke! Mr Heathcliff, be kind enough to bid this friend of yours release me: She forgets that you and I are not intimate acquaintances; and what amuses her is painful to me beyond expression.'

As the guest answered nothing, but took his seat, and looked thoroughly indifferent what sentiments she cherished concerning him, she turned and whispered an earnest appeal for liberty to her tormentor.

‘By no means!’ Cried Mrs Linton in answer. ‘I won't be named a dog in the manger again. You ***shall*** stay: Now then! Heathcliff, why don't you evince satisfaction at my pleasant news? Isabella swears that the love Edgar has for me is nothing to that she entertains for you. I'm sure she made some speech of the kind; did she not, Ellen? And she has fasted ever since the day before yesterday's walk, from sorrow and rage that I despatched her out of your society under the idea of its being unacceptable.’

‘I think you belie her,’ said Heathcliff, twisting his chair to face them. ‘She wishes to be out of my society now, at any rate!’

And he stared hard at the object of discourse, as one might do at a strange repulsive animal: A centipede[1] from the Indies, for instance, which curiosity leads one to examine in spite of the aversion it raises. The poor thing couldn't bear that; she grew white and red in rapid succession, and, while tears beaded her lashes, bent the strength of her small fingers to loosen the firm clutch of Catherine; and perceiving that as fast as she raised one finger off her arm another closed down, and she could not remove the whole together, she began to make use of her nails; and their sharpness presently ornamented the detainer's with crescents of red.

---

[1] *Caribbean centipedes can be very venomous.*

‘There's a tigress!’ Exclaimed Mrs Linton, setting her free, and shaking her hand with pain. ‘Begone, for God's sake, and hide your vixen face! How foolish to reveal those talons to him. Can't you fancy the conclusions he'll draw? Look, Heathcliff! They are instruments that will do execution - you must beware of your eyes.’

‘I'd wrench them off her fingers, if they ever menaced me,’ he answered, brutally, when the door had closed after her. ‘But what did you mean by teasing the creature in that manner, Cathy? You were not speaking the truth, were you?’

‘I assure you I was,’ she returned. ‘She has been dying for your sake several weeks, and raving about you this morning, and pouring forth a deluge of abuse, because I represented your failings in a plain light, for the purpose of mitigating her adoration. But don't notice it further: I wished to punish her sauciness, that's all. I like her too well, my dear Heathcliff, to let you absolutely seize and devour her up.’

‘And I like her too ill to attempt it,’ said he, ‘except in a very ghoulish fashion. You'd hear of odd things if I lived alone with that mawkish, waxen face: The most ordinary would be painting on its white the colours of the rainbow, and turning the blue eyes black, every day or two: They detestably resemble Linton's.’

‘Delectably!’ Observed Catherine. ‘They are dove's eyes - angel's!’

‘She's her brother's heir, is she not?’ He asked, after a brief silence.

‘I should be sorry to think so,’ returned his companion. ‘Half a dozen nephews shall erase her title, please heaven! Abstract your mind from the subject at present: You are too prone to covet your neighbour's goods; remember ***this*** neighbour's goods are mine.’

‘If they were ***mine***, they would be none the less that,’ said Heathcliff; ‘but though Isabella Linton may be silly, she is scarcely mad; and, in short, we'll dismiss the matter, as you advise.’

From their tongues they did dismiss it; and Catherine, probably, from her thoughts. The other, I felt certain, recalled it often in the course of the evening. I saw him smile to himself - grin rather - and lapse into ominous musing whenever Mrs Linton had occasion to be absent from the apartment.

I determined to watch his movements. My heart invariably cleaved to the master's, in preference to Catherine's side: With reason I imagined, for he was kind, and trustful, and honourable; and she - she could not be called opposite, yet she seemed to allow herself such wide latitude, that I had little faith in her principles, and still less sympathy for her feelings. I wanted something to happen which might have the effect of freeing both Wuthering

Heights and the Grange of Mr Heathcliff quietly; leaving us as we had been prior to his advent. His visits were a continual nightmare to me; and, I suspected, to my master also. His abode at the Heights was an oppression past explaining. I felt that God had forsaken the stray sheep there to its own wicked wanderings, and an evil beast prowled between it and the fold, waiting his time to spring and destroy.

CHAPTER 11

SOMETIMES, while meditating on these things in solitude, I've got up in a sudden terror, and put on my bonnet to go see how all was at the farm. I've persuaded my conscience that it was a duty to warn him how people talked regarding his ways; and then I've recollected his confirmed bad habits, and, hopeless of benefiting him, have flinched from re-entering the dismal house, doubting if I could bear to be taken at my word. One time I passed the old gate, going out of my way, on a journey to Gimmerton. It was about the period that my narrative has reached: A bright frosty afternoon; the ground bare, and the road hard and dry. I came to a stone where the highway branches off on to the moor at your left hand; a rough sand-pillar, with the letters W. H. cut on its north side, on the east, G., and on the south-west, T. G. It serves as a guide-post to the Grange, the Heights, and village. The sun shone yellow on its grey head, reminding me of summer; and I cannot say why, but all at once a gush of child's sensations flowed into my heart. Hindley and I held it a favourite spot twenty years before. I gazed long at the weather-worn block; and, stooping down, perceived a hole near the bottom still full of snail-shells and pebbles, which we were fond of storing there with more perishable things; and, as fresh as reality, it appeared that I beheld my early playmate seated on the withered turf: His dark, square head bent forward, and his little hand scooping out the earth with a piece of slate. 'Poor Hindley!'

I exclaimed, involuntarily. I started: My bodily eye was cheated into a momentary belief that the child lifted its face and stared straight into mine! It vanished in a twinkling; but immediately I felt an irresistible yearning to be at the Heights. Superstition urged me to comply with this impulse: Supposing he should be dead! I thought - or should die soon! - Supposing it were a sign of death! The nearer I got to the house the more agitated I grew; and on catching sight of it I trembled in every limb. The apparition had outstripped me: It stood looking through the gate. That was my first idea on

observing an elf-locked, brown-eyed boy setting his ruddy countenance against the bars. Further reflection suggested this must be Hareton, ***my*** Hareton, not altered greatly since I left him, ten months since.

'God bless thee, darling!' I cried, forgetting instantaneously my foolish fears. 'Hareton, it's Nelly! Nelly, thy nurse.'

He retreated out of arm's length, and picked up a large flint.

'I am come to see thy father, Hareton,' I added, guessing from the action that Nelly, if she lived in his memory at all, was not recognised as one with me.

He raised his missile to hurl it; I commenced a soothing speech, but could not stay his hand: The stone struck my bonnet; and then ensued, from the stammering lips of the little fellow, a string of curses, which, whether he comprehended them or not, were delivered with practised emphasis, and distorted his baby features into a shocking expression of malignity. You may be certain this grieved more than angered me. Fit to cry, I took an orange from my pocket, and offered it to propitiate him. He hesitated, and then snatched it from my hold; as if he fancied I only intended to tempt and disappoint him. I showed another, keeping it out of his reach.

'Who has taught you those fine words, my bairn?'[1] I inquired. 'The curate?'

---

[1] ***child***

'Damn the curate, and thee! Gie me that,' he replied.

'Tell us where you got your lessons, and you shall have it,' said I. 'Who's your master?'

'Devil daddy,' was his answer.

'And what do you learn from daddy?' I continued.

He jumped at the fruit; I raised it higher. 'What does he teach you?' I asked.

'Naught,' said he, 'but to keep out of his gait. Daddy cannot bide me, because I swear at him.'

'Ah! And the devil teaches you to swear at daddy?' I observed.

'Ay - nay,' he drawled.

'Who, then?'

'Heathcliff.'

'I asked if he liked Mr Heathcliff.'

'Ay!' He answered again.

Desiring to have his reasons for liking him, I could only gather the sentences – 'I known't: He pays dad back what he gies to me - he curses daddy for cursing me. He says I mun do as I will.'

'And the curate does not teach you to read and write, then?' I pursued.

'No, I was told the curate should have his - teeth dashed down his - throat, if he stepped over the threshold - Heathcliff had promised that!'

I put the orange in his hand, and bade him tell his father that a woman called Nelly Dean was waiting to speak with him, by the garden gate. He went up the walk, and entered the house; but, instead of Hindley, Heathcliff appeared on the doorstones; and I turned directly and ran down the road as hard as ever I could race, making no halt till I gained the guide-post, and feeling as scared as if I had raised a goblin. This is not much connected with Miss Isabella's affair: Except that it urged me to resolve further on mounting vigilant guard, and doing my utmost to cheek the spread of such bad influence at the Grange: Even though I should wake a domestic storm, by thwarting Mrs. Linton's pleasure.

The next time Heathcliff came my young lady chanced to be feeding some pigeons in the court. She had never spoken a word to her sister-in-law for three days; but she had likewise dropped her fretful complaining, and we found it a great comfort. Heathcliff had not the habit of bestowing a single unnecessary civility on Miss Linton, I knew. Now, as soon as he beheld her, his first precaution was to take a sweeping survey of the house-front. I was standing by the kitchen-window, but I drew out of sight. He then stepped across the pavement to her, and said something: She seemed embarrassed, and desirous of getting away; to prevent it, he laid his hand on her arm. She averted her face: He apparently put some question which she had no mind to answer. There was another rapid glance at the house, and supposing himself unseen, the scoundrel had the impudence to embrace her.

'Judas! Traitor!' I ejaculated. 'You are a hypocrite, too, are you? A deliberate deceiver.'

'Who is, Nelly?' Said Catherine's voice at my elbow: I had been over-intent on watching the pair outside to mark her entrance.

'Your worthless friend!' I answered, warmly: 'The sneaking rascal yonder. Ah, he has caught a glimpse of us - he is coming in! I wonder will he have the heart to find a plausible excuse for making love to Miss, when he told you he hated her?'

Mrs Linton saw Isabella tear herself free, and run into the garden; and a minute after, Heathcliff opened the door. I couldn't withhold giving some loose to my indignation; but Catherine angrily insisted on silence, and threatened to order me out of the kitchen, if I dared to be so presumptuous as to put in my insolent tongue.

'To hear you, people might think you were the mistress!' She cried. 'You want setting down in your right place! Heathcliff, what are you about, raising this stir? I said you must let Isabella alone! - I beg you will, unless you are tired of being received here, and wish Linton to draw the bolts against you!'

‘God forbid that he should try!’ Answered the black villain. I detested him just then. ‘God keep him meek and patient! Every day I grow madder after sending him to heaven!’

‘Hush!’ Said Catherine, shutting the inner door! ‘Don't vex me. Why have you disregarded my request? Did she come across you on purpose?’

‘What is it to you?’ He growled. ‘I have a right to kiss her, if she chooses; and you have no right to object. I am not ***your*** husband: ***You*** needn't be jealous of me!’

‘I'm not jealous of you,’ replied the mistress; ‘I'm jealous for you. Clear your face: You shan't scowl at me! If you like Isabella, you shall marry her. But do you like her? Tell the truth, Heathcliff! There, you won't answer. I'm certain you don't.’

‘And would Mr Linton approve of his sister marrying that man?’ I inquired.

‘Mr Linton should approve,’ returned my lady, decisively.

‘He might spare himself the trouble,’ said Heathcliff: ‘I could do as well without his approbation. And as to you, Catherine, I have a mind to speak a few words now, while we are at it. I want you to be aware that I ***know*** you have treated me infernally - infernally! Do you hear? And if you flatter yourself that I don't perceive it, you are a fool; and if you think I can be consoled by sweet words, you are an idiot: And if you fancy I'll suffer unrevenged, I'll convince you of the contrary, in a very little while! Meantime, thank you for telling me your sister-inlaw's secret: I swear I'll make the most of it. And stand you aside!’

‘What new phase of his character is this?’ Exclaimed Mrs Linton, in amazement. ‘I've treated you infernally - and you'll take your revenge! How will you take it, ungrateful brute? How have I treated you infernally?’

‘I seek no revenge on you,’ replied Heathcliff, less vehemently. ‘That's not the plan. The tyrant grinds down his slaves and they don't turn against him; they crush those beneath them. You are welcome to torture me to death for your

amusement, only allow me to amuse myself a little in the same style, and refrain from insult as much as you are able. Having levelled my palace, don't erect a hovel and complacently admire your own charity in giving me that for a home. If I imagined you really wished me to marry Isabel, I'd cut my throat!'

'Oh, the evil is that I am ***not*** jealous, is it?' Cried Catherine. 'Well, I won't repeat my offer of a wife: It is as bad as offering Satan a lost soul. Your bliss lies, like his, in inflicting misery. You prove it. Edgar is restored from the ill-temper he gave way to at your coming; I begin to be secure and tranquil; and you, restless to know us at peace, appear resolved on exciting a quarrel. Quarrel with Edgar, if you please, Heathcliff, and deceive his sister: You'll hit on exactly the most efficient method of revenging yourself on me.'

The conversation ceased. Mrs Linton sat down by the fire, flushed and gloomy. The spirit which served her was growing intractable: She could neither lay nor control it. He stood on the hearth with folded arms, brooding on his evil thoughts; and in this position I left them to seek the master, who was wondering what kept Catherine below so long.

'Ellen,' said he, when I entered, 'have you seen your mistress?'

'Yes; she's in the kitchen, sir,' I answered. 'She's sadly put out by Mr Heathcliff's behaviour: And, indeed, I do think it's time to arrange his visits on another footing. There's harm in being too soft, and now it's come to this -.' And I related the scene in the court, and, as near as I dared, the whole subsequent dispute. I fancied it could not be very prejudicial to Mrs Linton; unless she made it so afterwards, by assuming the defensive for her guest. Edgar Linton had difficulty in hearing me to the close. His first words revealed that he did not clear his wife of blame.

'This is insufferable!' He exclaimed. 'It is disgraceful that she should own him for a friend, and force his company on me! Call me two men out of the hall, Ellen. Catherine shall linger no longer to argue with the low ruffian - I have humoured her enough.'

He descended, and bidding the servants wait in the passage, went, followed by me, to the kitchen. Its occupants had recommenced their angry discussion: Mrs Linton, at least, was scolding with renewed vigour; Heathcliff had moved to the window, and hung his head, somewhat cowed by her violent rating apparently. He saw the master first, and made a hasty motion that she should be silent; which she obeyed, abruptly, on discovering the reason of his intimation. 'How is this?' Said Linton, addressing her; 'what notion of propriety must you have to remain here, after the language which has been held to you by that blackguard? I suppose, because it is his ordinary talk you think nothing of it: You are habituated to his baseness, and, perhaps, imagine I can get used to it too!'

'Have you been listening at the door, Edgar?' Asked the mistress, in a tone particularly calculated to provoke her husband, implying both carelessness and contempt of his irritation. Heathcliff, who had raised his eyes at the former speech, gave a sneering laugh at the latter; on purpose, it seemed, to draw Mr Linton's attention to him. He succeeded; but Edgar did not mean to entertain him with any high flights of passion.

'I've been so far forbearing with you, sir,' he said quietly; 'not that I was ignorant of your miserable, degraded character, but I felt you were only partly responsible for that; and Catherine wishing to keep up your acquaintance, I acquiesced - foolishly. Your presence is a moral poison that would contaminate the most virtuous: For that cause, and to prevent worse consequences, I shall deny you hereafter admission into this house, and give notice now that I require your instant departure. Three minutes' delay will render it involuntary and ignominious.

Heathcliff measured the height and breadth of the speaker with an eye full of derision.

'Cathy, this lamb of yours threatens like a bull!' He said. 'It is in danger of splitting its skull against my knuckles. By God! Mr Linton, I'm mortally sorry that you are not worth knocking down!'

My master glanced towards the passage, and signed me to fetch the men: He had no intention of hazarding a personal encounter. I obeyed the hint; but Mrs Linton, suspecting something, followed; and when I attempted to call them, she pulled me back, slammed the door to, and locked it.

‘Fair means!’ She said, in answer to her husband's look of angry surprise. ‘If you have not courage to attack him, make an apology, or allow yourself to be beaten. It will correct you of feigning more valour than you possess. No, I'll swallow the key before you shall get it! I'm delightfully rewarded for my kindness to each! After constant indulgence of one's weak nature, and the other's bad one, I earn for thanks two samples of blind ingratitude, stupid to absurdity! Edgar, I was defending you and yours; and I wish Heathcliff may flog you sick, for daring to think an evil thought of me!’

It did not need the medium of a flogging to produce that effect on the master. He tried to wrest the key from Catherine's grasp, and for safety she flung it into the hottest part of the fire; whereupon Mr Edgar was taken with a nervous trembling, and his countenance grew deadly pale. For his life he could not avert that excess of emotion: Mingled anguish and humiliation overcame him completely. He leant on the back of a chair, and covered his face.

‘Oh, heavens! In old days this would win you knighthood!’ Exclaimed Mrs Linton. ‘We are vanquished! We are vanquished! Heathcliff would as soon lift a finger at you as the king would march his army against a colony of mice. Cheer up! You shan't be hurt! Your type is not a lamb, it's a sucking leveret.’

‘I wish you joy of the milk-blooded coward, Cathy!’ Said her friend. 'I compliment you on your taste. And that is the slavering, shivering thing you preferred to me! I would not strike him with my fist, but I'd kick him with my foot, and experience considerable satisfaction. Is he weeping, or is he going to faint for fear?’

The fellow approached and gave the chair on which Linton rested a push. He'd better have kept his distance: My master quickly sprang erect, and struck him full on the throat a blow that would have levelled a slighter man.

It took his breath for a minute; and while he choked, Mr Linton walked out by the back door into the yard, and from thence to the front entrance.

‘There! You've done with coming here,’ cried Catherine. ‘Get away, now; he'll return with a brace of pistols and half-a-dozen assistants. If he did overhear us, of course he'd never forgive you. You've played me an ill turn, Heathcliff! But go - make haste! I'd rather see Edgar at bay than you.’

‘Do you suppose I'm going with that blow burning in my gullet?’ He thundered. ‘By hell, no! I'll crush his ribs in like a rotten hazel-nut before I cross the threshold! If I don't floor him now, I shall murder him some time; so, as you value his existence, let me get at him!’

‘He is not coming,’ I interposed, framing a bit of a lie. ‘There's the coachman and the two gardeners; you'll surely not wait to be thrust into the road by them! Each has a bludgeon; and master will, very likely, be watching from the parlour-windows to see that they fulfil his orders.’

The gardeners and coachman were there: But Linton was with them. They had already entered the court. Heathcliff, on the second thoughts, resolved to avoid a struggle against three underlings: He seized the poker, smashed the lock from the inner door, and made his escape as they tramped in.

Mrs Linton, who was very much excited, bade me accompany her up- stairs. She did not know my share in contributing to the disturbance, and I was anxious to keep her in ignorance.

‘I'm nearly distracted, Nelly!’ She exclaimed, throwing herself on the sofa. ‘A thousand smiths' hammers are beating in my head! Tell Isabella to shun me; this uproar is owing to her; and should she or any one else aggravate my anger at present, I shall get wild. And, Nelly, say to Edgar, if you see him again to-night, that I'm in danger of being seriously ill. I wish it may prove true. He has startled and distressed me shockingly! I want to frighten him. Besides, he might come and begin a string of abuse or complainings; I'm certain I should recriminate, and God knows where we should end! Will you do so, my good Nelly? You are aware that I am no way blamable in this matter. What possessed him to turn listener? Heathcliff's talk was

outrageous, after you left us; but I could soon have diverted him from Isabella, and the rest meant nothing. Now all is dashed wrong; by the fool's craving to hear evil of self, that haunts some people like a demon! Had Edgar never gathered our conversation, he would never have been the worse for it. Really, when he opened on me in that unreasonable tone of displeasure after I had scolded Heathcliff till I was hoarse for him, I did not care hardly what they did to each other; especially as I felt that, however the scene closed, we should all be driven asunder for nobody knows how long! Well, if I cannot keep Heathcliff for my friend - if Edgar will be mean and jealous, I'll try to break their hearts by breaking my own. That will be a prompt way of finishing all, when I am pushed to extremity! But it's a deed to be reserved for a forlorn hope; I'd not take Linton by surprise with it. To this point he has been discreet in dreading to provoke me; you must represent the peril of quitting that policy, and remind him of my passionate temper, verging, when kindled, on frenzy. I wish you could dismiss that apathy out of that countenance, and look rather more anxious about me.'

The stolidity with which I received these instructions was, no doubt, rather exasperating: For they were delivered in perfect sincerity; but I believed a person who could plan the turning of her fits of passion to account, beforehand, might, by exerting her will, manage to control herself tolerably, even while under their influence; and I did not wish to 'frighten' her husband, as she said, and multiply his annoyances for the purpose of serving her selfishness. Therefore I said nothing when I met the master coming towards the parlour; but I took the liberty of turning back to listen whether they would resume their quarrel together. He began to speak first.

'Remain where you are, Catherine,' he said; without any anger in his voice, but with much sorrowful despondency. 'I shall not stay. I am neither come to wrangle nor be reconciled; but I wish just to learn whether, after this evening's events, you intend to continue your intimacy with -'

'Oh, for mercy's sake,' interrupted the mistress, stamping her foot, 'for mercy's sake, let us hear no more of it now! Your cold blood cannot be worked into a fever: Your veins are full of icewater; but mine are boiling, and the sight of such chillness makes them dance.'

‘To get rid of me, answer my question,’ persevered Mr. Linton. ‘You ***must*** answer it; and that violence does not alarm me. I have found that you can be as stoical as anyone, when you please. Will you give up Heathcliff hereafter, or will you give up me? It is impossible for you to be ***my*** friend and ***his*** at the same time; and I absolutely ***require*** to know which you choose.’

‘I require to be let alone?' Exclaimed Catherine, furiously. ‘I demand it! Don't you see I can scarcely stand? Edgar, you - you leave me!’ She rang the bell till it broke with a twang; I entered leisurely. It was enough to try the temper of a saint, such senseless, wicked rages! There she lay dashing her head against the arm of the sofa, and grinding her teeth, so that you might fancy she would crash them to splinters! Mr Linton stood looking at her in sudden compunction and fear. He told me to fetch some water. She had no breath for speaking. I brought a glass full; and as she would not drink, I sprinkled it on her face. In a few seconds she stretched herself out stiff, and turned up her eyes, while her cheeks, at once blanched and livid, assumed the aspect of death. Linton looked terrified.

‘There is nothing in the world the matter,’ I whispered. I did not want him to yield, though I could not help being afraid in my heart.

‘She has blood on her lips!’ He said, shuddering.

‘Never mind!’ I answered, tartly. And I told him how she had resolved, previous to his coming, on exhibiting a fit of frenzy. I incautiously gave the account aloud, and she heard me; for she started up - her hair flying over her shoulders, her eyes flashing, the muscles of her neck and arms standing out preternaturally. I made up my mind for broken bones, at least; but she only glared about her for an instant, and then rushed from the room. The master directed me to follow; I did, to her chamberdoor: She hindered me from going further by securing it against me.

As she never offered to descend to breakfast next morning, I went to ask whether she would have some carried up. ‘No!’ She replied, peremptorily. The same question was repeated at dinner and tea; and again on the

morrow after, and received the same answer. Mr Linton, on his part, spent his time in the library, and did not inquire concerning his wife's occupations. Isabella and he had had an hour's interview, during which he tried to elicit from her some sentiment of proper horror for Heathcliff's advances: But he could make nothing of her evasive replies, and was obliged to close the examination unsatisfactorily; adding, however, a solemn warning, that if she were so insane as to encourage that worthless suitor, it would dissolve all bonds of relationship between herself and him.

CHAPTER 12

WHILE MISS LINTON moped about the park and garden, always silent, and almost always in tears; and her brother shut himself up among books that he never opened - wearying, I guessed, with a continual vague expectation that Catherine, repenting her conduct, would come of her own accord to ask pardon, and seek a reconciliation - and ***she*** fasted pertinaciously, under the idea, probably, that at every meal Edgar was ready to choke for her absence, and pride alone held him from running to cast himself at her feet; I went about my household duties, convinced that the Grange had but one sensible soul in its walls, and that lodged in my body. I wasted no condolences on Miss, nor any expostulations on my mistress; nor did I pay much attention to the sighs of my master, who yearned to hear his lady's name, since he might not hear her voice. I determined they should come about as they pleased for me; and though it was a tiresomely slow process, I began to rejoice at length in a faint dawn of its progress: As I thought at first.

Mrs Linton, on the third day, unbarred her door, and having finished the water in her pitcher and decanter, desired a renewed supply, and a basin of gruel, for she believed she was dying. That I set down as a speech meant for Edgar's ears; I believed no such thing, so I kept it to myself and brought her some tea and dry toast. She ate and drank eagerly, and sank back on her pillow again, clenching her hands and groaning. 'Oh, I will die,' she exclaimed, 'since no one cares anything about me. I wish I had not taken that.' Then a good while after I heard her murmur, 'No, I'll not die - he'd be glad - he does not love me at all - he would never miss me!'

'Did you want anything, ma'am?' I inquired, still preserving my external composure, in spite of her ghastly countenance and strange, exaggerated manner.

‘What is that apathetic being doing?’ She demanded, pushing the thick entangled locks from her wasted face. ‘Has he fallen into a lethargy, or is he dead?’

‘Neither,’ replied I; ‘if you mean Mr Linton. He's tolerably well, I think, though his studies occupy him rather more than they ought: He is continually among his books, since he has no other society.’

I should not have spoken so if I had known her true condition, but I could not get rid of the notion that she acted a part of her disorder.

‘Among his books!’ She cried, confounded. ‘And I dying! I on the brink of the grave! My God! Does he know how I'm altered?’ Continued she, staring at her reflection in a mirror hanging against the opposite wall. ‘Is that Catherine Linton? He imagines me in a pet - in play, perhaps. Cannot you inform him that it is frightful earnest? Nelly, if it be not too late, as soon as I learn how he feels, I'll choose between these two: Either to starve at once - that would be no punishment unless he had a heart - or to recover, and leave the country. Are you speaking the truth about him now? Take care. Is he actually so utterly indifferent for my life?’

‘Why, ma'am,’ I answered, ‘the master has no idea of your being deranged; and of course he does not fear that you will let yourself die of hunger.’

‘You think not? Cannot you tell him I will?’ She returned.

‘Persuade him! Speak of your own mind: Say you are certain I will!’

‘No, you forget, Mrs Linton,’ I suggested, ‘that you have eaten some food with a relish this evening, and to-morrow you will perceive its good effects.’

‘If I were only sure it would kill him,’ she interrupted, ‘I'd kill myself directly! These three awful nights I've never closed my lids - and oh, I've been tormented! I've been haunted, Nelly! But I begin to fancy you don't like me. How strange! I thought, though everybody hated and despised each other, they could not avoid loving me. And they have all turned to enemies in a few hours: They have, I'm positive; the people here. How dreary to meet death,

surrounded by their cold faces! Isabella, terrified and repelled, afraid to enter the room, it would be so dreadful to watch Catherine go. And Edgar standing solemnly by to see it over; then offering prayers of thanks to God for restoring peace to his house, and going back to his ***books***! What in the name of all that feels has he to do with ***books***, when I am dying?'

She could not bear the notion which I had put into her head of Mr Linton's philosophical resignation. Tossing about, she increased her feverish bewilderment to madness, and tore the pillow with her teeth; then raising herself up all burning, desired that I would open the window. We were in the middle of winter, the wind blew strong from the north-east, and I objected. Both the expressions flitting over her face, and the changes of her moods, began to alarm me terribly; and brought to my recollection her former illness, and the doctor's injunction that she should not be crossed. A minute previously she was violent; now, supported on one arm, and not noticing my refusal to obey her, she seemed to find childish diversion in pulling the feathers from the rents she had just made, and ranging them on the sheet according to their different species: Her mind had strayed to other associations.

'That's a turkey's,' she murmured to herself; 'and this is a wild duck's; and this is a pigeon's. Ah, they put pigeons' feathers[1] in the pillows - no wonder I couldn't die! Let me take care to throw it on the floor when I lie down. And here is a moorcock's; and this - I should know it among a thousand - it's a lapwing's. Bonny bird; wheeling over our heads in the middle of the moor. It wanted to get to its nest, for the clouds had touched the swells, and it felt rain coming. This feather was picked up from the heath, the bird was not shot: We saw its nest in the winter, full of little skeletons. Heathcliff set a trap over it, and the old ones dared not come. I made him promise he'd never shoot a lapwing after that, and he didn't. Yes, here are more! Did he shoot my lapwings, Nelly? Are they red, any of them? Let me look.'

---

[1] Supposed, in North Country superstition, to prenvent the soul from leaving the body

---

‘Give over with that baby-work!’ I interrupted, dragging the pillow away, and turning the holes towards the mattress, for she was removing its contents by handfuls. ‘Lie down and shut your eyes: You're wandering. There's a mess! The down is flying about like snow.’

I went here and there collecting it.

‘I see in you, Nelly,’ she continued dreamily, ‘an aged woman: You have grey hair and bent shoulders. This bed is the fairy cave under Penistone crags, and you are gathering elf-bolts[2] to hurt our heifers; pretending, while I am near, that they are only locks of wool. That's what you'll come to fifty years hence: I know you are not so now. I'm not wandering: You're mistaken, or else I should believe you really ***were*** that withered hag, and I should think I ***was*** under Penistone Crags; and I'm conscious it's night, and there are two candles on the table making the black press[3] shine like jet.’

---

[2] Flint arrowheads, supposed to have been thrown by elves as a prank

[3] A machine used for pressing cloth

‘The black press? Where is that?’ I asked. ‘You are talking in your sleep!’

‘It's against the wall, as it always is,’ she replied. ‘It ***does*** appear odd - I see a face in it!’

‘There's no press in the room, and never was,’ said I, resuming my seat, and looping up the curtain that I might watch her.

‘Don't you ***see*** that face?’ She inquired, gazing earnestly at the mirror.

And say what I could, I was incapable of making her comprehend it to be her own; so I rose and covered it with a shawl.

‘It's behind there still!’ She pursued, anxiously. ‘And it stirred. Who is it? I hope it will not come out when you are gone! Oh! Nelly, the room is

haunted! I'm afraid of being alone!'

I took her hand in mine, and bid her be composed; for a succession of shudders convulsed her frame, and she ***would*** keep straining her gaze towards the glass.

'There's nobody here!' I insisted. 'It was ***yourself***, Mrs Linton: You knew it a while since.'

'Myself!' She gasped, 'and the clock is striking twelve! It's true, then! That's dreadful!'

Her fingers clutched the clothes, and gathered them over her eyes. I attempted to steal to the door with an intention of calling her husband; but I was summoned back by a piercing shriek - the shawl had dropped from the frame.

'Why, what is the matter?' Cried I. 'Who is coward now? Wake up! That is the glass - the mirror, Mrs Linton; and you see yourself in it, and there am I too by your side.'

Trembling and bewildered, she held me fast, but the horror gradually passed from her countenance; it's paleness gave place to a glow of shame.

'Oh, dear! I thought I was at home,' she sighed. 'I thought I was lying in my chamber at Wuthering Heights. Because I'm weak, my brain got confused, and I screamed unconsciously. Don't say anything; but stay with me. I dread sleeping: My dreams appal me.'

'A sound sleep would do you good, ma'am,' I answered: 'And I hope this suffering will prevent your trying starving again.'

'Oh, if I were but in my own bed in the old house!' She went on bitterly, wringing her hands. 'And that wind sounding in the firs by the lattice. Do let me feel it - it comes straight down the moor - do let me have one breath!'

To pacify her I held the casement ajar a few seconds. A cold blast rushed through; I closed it, and returned to my post. She lay still now, her face bathed in tears. Exhaustion of body had entirely subdued her spirit: Our fiery Catherine was no better than a wailing child.

'How long is it since I shut myself in here?' She asked, suddenly reviving.

'It was Monday evening,' I replied, 'and this is Thursday night, or rather Friday morning, at present.'

'What! Of the same week?' She exclaimed. 'Only that brief time?'

'Long enough to live on nothing but cold water and ill- temper,' observed I.

'Well, it seems a weary number of hours,' she muttered doubtfully: 'It must be more. I remember being in the parlour after they had quarrelled, and Edgar being cruelly provoking, and me running into this room desperate. As soon as ever I had barred the door, utter blackness overwhelmed me, and I fell on the floor. I couldn't explain to Edgar how certain I felt of having a fit, or going raging mad, if he persisted in teasing me! I had no command of tongue, or brain, and he did not guess my agony, perhaps: It barely left me sense to try to escape from him and his voice. Before I recovered sufficiently to see and hear, it began to be dawn, and, Nelly, I'll tell you what I thought, and what has kept recurring and recurring till I feared for my reason. I thought as I lay there, with my head against that table leg, and my eyes dimly discerning the grey square of the window, that I was enclosed in the oak- panelled bed at home; and my heart ached with some great grief which, just waking, I could not recollect. I pondered, and worried myself to discover what it could be, and, most strangely, the whole last seven years of my life grew a blank! I did not recall that they had been at all. I was a child; my father was just buried, and my misery arose from the separation that Hindley had ordered between me and Heathcliff. I was laid alone, for the first time; and, rousing from a dismal doze after a night of weeping, I lifted my hand to push the panels aside: It struck the table-top! I swept it along the carpet, and then memory burst in: My late anguish was swallowed in a paroxysm of despair. I cannot say why I felt so wildly wretched: It must have

been temporary derangement; for there is scarcely cause. But, supposing at twelve years old I had been wrenched from the Heights, and every early association, and my all in all, as Heathcliff was at that time, and been converted at a stroke into Mrs Linton, the lady of Thrushcross Grange, and the wife of a stranger: An exile, and outcast, thenceforth, from what had been my world. You may fancy a glimpse of the abyss where I grovelled! Shake your head as you will, Nelly, you have helped to unsettle me! You should have spoken to Edgar, indeed you should, and compelled him to leave me quiet! Oh, I'm burning! I wish I were out of doors! I wish I were a girl again, half savage and hardy, and free; and laughing at injuries, not maddening under them! Why am I so changed? Why does my blood rush into a hell of tumult at a few words? I'm sure I should be myself were I once among the heather on those hills. Open the window again wide: Fasten it open! Quick, why don't you move?'

'Because I won't give you your death of cold,' I answered.

'You won't give me a chance of life, you mean,' she said, sullenly. 'However, I'm not helpless yet; I'll open it myself.'

And sliding from the bed before I could hinder her, she crossed the room, walking very uncertainly, threw it back, and bent out, careless of the frosty air that cut about her shoulders as keen as a knife. I entreated, and finally attempted to force her to retire. But I soon found her delirious strength much surpassed mine (she was delirious, I became convinced by her subsequent actions and ravings). There was no moon, and everything beneath lay in misty darkness: Not a light gleamed from any house, far or near all had been extinguished long ago: And those at Wuthering Heights were never visible - still she asserted she caught their shining.

'Look!' She cried eagerly, 'that's my room with the candle in it, and the trees swaying before it; and the other candle is in Joseph's garret. Joseph sits up late, doesn't he? He's waiting till I come home that he may lock the gate. Well, he'll wait a while yet. It's a rough journey, and a sad heart to travel it; and we must pass by Gimmerton Kirk to go that journey! We've braved its ghosts often together, and dared each other to stand among the graves and

ask them to come. But, Heathcliff, if I dare you now, will you venture? If you do, I'll keep you. I'll not lie there by myself: They may bury me twelve feet deep, and throw the church down over me, but I won't rest till you are with me. I never will!'

She paused, and resumed with a strange smile. 'He's considering - he'd rather I'd come to him! Find a way, then! Not through that kirkyard. You are slow! Be content, you always followed me!'

Perceiving it vain to argue against her insanity, I was planning how I could reach something to wrap about her, without quitting my hold of herself (for I could not trust her alone by the gaping lattice), when, to my consternation, I heard the rattle of the door-handle, and Mr Linton entered. He had only then come from the library; and, in passing through the lobby, had noticed our talking and been attracted by curiosity, or fear, to examine what it signified, at that late hour.

'Oh, sir!' I cried, checking the exclamation risen to his lips at the sight which met him, and the bleak atmosphere of the chamber. 'My poor mistress is ill, and she quite masters me: I cannot manage her at all; pray, come and persuade her to go to bed. Forget your anger, for she's hard to guide any way but her own.'

'Catherine ill?' He said, hastening to us. 'Shut the window, Ellen! Catherine! Why -'

He was silent. The haggardness of Mrs Linton's appearance smote him speechless, and he could only glance from her to me in horrified astonishment.

'She's been fretting here,' I continued, 'and eating scarcely anything, and never complaining: She would admit none of us till this evening, and so we couldn't inform you of her state, as we were not aware of it ourselves; but it is nothing.'

I felt I uttered my explanations awkwardly; the master frowned. 'It is nothing, is it, Ellen Dean?' He said sternly. 'You shall account more clearly

for keeping me ignorant of this!' And he took his wife in his arms, and looked at her with anguish.

At first she gave him no glance of recognition: He was invisible to her abstracted gaze. The delirium was not fixed, however; having weaned her eyes from contemplating the outer darkness, by degrees she centred her attention on him, and discovered who it was that held her.

'Ah! You are come, are you, Edgar Linton?' She said, with angry animation. 'You are one of those things that are ever found when least wanted, and when you are wanted, never! I suppose we shall have plenty of lamentations now - I see we shall - but they can't keep me from my narrow home out yonder: my resting-place, where I'm bound before spring is over! There it is: Not among the Lintons, mind, under the chapelroof, but in the open air, with a head-stone; and you may please yourself whether you go to them or come to me!'

'Catherine, what have you done?' Commenced the master. 'Am I nothing to you any more? Do you love that wretch Heath -'

'Hush!' Cried Mrs Linton. 'Hush, this moment! You mention that name and I end the matter instantly by a spring from the window! What you touch at present you may have; but my soul will be on that hill-top before you lay hands on me again. I don't want you, Edgar: I'm past wanting you. Return to your books. I'm glad you possess a consolation, for all you had in me is gone.'

'Her mind wanders, sir,' I interposed. 'She has been talking nonsense the whole evening; but let her have quiet, and proper attendance, and she'll rally. Hereafter, we must be cautious how we vex her.'

'I desire no further advice from you,' answered Mr Linton. 'You knew your mistress's nature, and you encouraged me to harass her. And not to give me one hint of how she has been these three days! It was heartless! Months of sickness could not cause such a change!'

I began to defend myself, thinking it too bad to be blamed for another's wicked waywardness. 'I knew Mrs Linton's nature to be headstrong and domineering,' cried I: 'But I didn't know that you wished to foster her fierce temper! I didn't know that, to humour her, I should wink at Mr Heathcliff. I performed the duty of a faithful servant in telling you, and I have got a faithful servant's wages! Well, it will teach me to be careful next time. Next time you may gather intelligence for yourself!'

'The next time you bring a tale to me you shall quit my service, Ellen Dean,' he replied.

'You'd rather hear nothing about it, I suppose, then, Mr Linton?' Said I. 'Heathcliff has your permission to come a-courting to Miss, and to drop in at every opportunity your absence offers, on purpose to poison the mistress against you?'

Confused as Catherine was, her wits were alert at applying our conversation.

'Ah! Nelly has played traitor,' she exclaimed, passionately. 'Nelly is my hidden enemy. You witch! So you do seek elf-bolts to hurt us! Let me go, and I'll make her rue! I'll make her howl a recantation!'

A maniac's fury kindled under her brows; she struggled desperately to disengage herself from Linton's arms. I felt no inclination to tarry the event; and, resolving to seek medical aid on my own responsibility, I quitted the chamber.

In passing the garden to reach the road, at a place where a bridle hook is driven into the wall, I saw something white moved irregularly, evidently by another agent than the wind. Notwithstanding my hurry, I stayed to examine it, lest ever after I should have the conviction impressed on my imagination that it was a creature of the other world. My surprise and perplexity were great on discovering, by touch more than vision, Miss Isabella's springer, Fanny, suspended by a handkerchief, and nearly at its last gasp. I quickly released the animal, and lifted it into the garden. I had seen it follow its mistress upstairs when she went to bed; and wondered much how it could have got out there, and what mischievous person had treated it so. While

untying the knot round the hook, it seemed to me that I repeatedly caught the beat of horses' feet galloping at some distance; but there were such a number of things to occupy my reflections that I hardly gave the circumstance a thought: Though it was a strange sound, in that place, at two o'clock in the morning.

Mr Kenneth was fortunately just issuing from his house to see a patient in the village as I came up the street; and my account of Catherine Linton's malady induced him to accompany me back immediately. He was a plain rough man; and he made no scruple to speak his doubts of her surviving this second attack; unless she were more submissive to his directions than she had shown herself before.

'Nelly Dean,' said he, 'I can't help fancying there's an extra cause for this. What has there been to do at the Grange? We've odd reports up here. A stout, hearty lass like Catherine does not fall ill for a trifle; and that sort of people should not either. It's hard work bringing them through fevers, and such things. How did it begin?'

'The master will inform you,' I answered; 'but you are acquainted with the Earnshaws' violent dispositions, and Mrs Linton caps them all. I may say this; it commenced in a quarrel. She was struck during a tempest of passion with a kind of fit. That's her account, at least: For she flew off in the height of it, and locked herself up. Afterwards, she refused to eat, and now she alternately raves and remains in a half dream; knowing those about her, but having her mind filled with all sorts of strange ideas and illusions.'

'Mr Linton will be sorry?' Observed Kenneth, interrogatively.

'Sorry? He'll break his heart should anything happen!' I replied. 'Don't alarm him more than necessary.'

'Well, I told him to beware,' said my companion; 'and he must bide the consequences of neglecting my warning! Hasn't he been thick[1] with Mr Heathcliff lately?'

[1] *On verry familiar terms*

‘Heathcliff frequently visits at the Grange,’ answered I, ‘though more on the strength of the mistress having known him when a boy, than because the master likes his company. At present he's discharged from the trouble of calling; owing to some presumptuous aspirations after Miss Linton which he manifested. I hardly think he'll be taken in again.’

‘And does Miss Linton turn a cold shoulder on him?’ Was the doctor's next question.

‘I'm not in her confidence,’ returned I, reluctant to continue the subject.

‘No, she's a sly one,’ he remarked, shaking his head. ‘She keeps her own counsel! But she's a real little fool. I have it from good authority that last night (and a pretty night it was!) She and Heathcliff were walking in the plantation at the back of your house above two hours; and he pressed her not to go in again, but just mount his horse and away with him! My informant said she could only put him off by pledging her word of honour to be prepared on their first meeting after that: When it was to be he didn't hear; but you urge Mr Linton to look sharp!’

This news filled me with fresh fears; I outstripped Kenneth, and ran most of the way back. The little dog was yelping in the garden yet. I spared a minute to open the gate for it, but instead of going to the house door, it coursed up and down snuffing the grass, and would have escaped to the road, had I not seized it and conveyed it in with me. On ascending to Isabella's room, my suspicions were confirmed: It was empty. Had I been a few hours sooner Mrs Linton's illness might have arrested her rash step. But what could be done now? There was a bare possibility of overtaking them if pursued instantly. I could not pursue them, however; and I dared not rouse the family, and fill the place with confusion; still less unfold the business to my master, absorbed as he was in his present calamity, and having no heart to spare for a second grief! I saw nothing for it but to hold my tongue, and

suffer matters to take their course; and Kenneth being arrived, I went with a badly composed countenance to announce him. Catherine lay in a troubled sleep: Her husband had succeeded in soothing the excess of frenzy; he now hung over her pillow, watching every shade and every change of her painfully expressive features.

The doctor, on examining the case for himself, spoke hopefully to him of its having a favourable termination, if we could only preserve around her perfect and constant tranquillity. To me, he signified the threatening danger was not so much death, as permanent alienation of intellect.

I did not close my eyes that night, nor did Mr Linton: Indeed, we never went to bed; and the servants were all up long before the usual hour, moving through the house with stealthy tread, and exchanging whispers as they encountered each other in their vocations. Every one was active but Miss Isabella; and they began to remark how sound she slept: Her brother, too, asked if she had risen, and seemed impatient for her presence, and hurt that she showed so little anxiety for her sister-in-law. I trembled lest he should send me to call her; but I was spared the pain of being the first proclaimant of her flight. One of the maids, a thoughtless girl, who had been on an early errand to Gimmerton, came panting up stairs, open-mouthed, and dashed into the chamber, crying-

'Oh, dear, dear! What mun[1] we have next? Master, master, our young lady?
'

---

[1] *Must*

'Hold your noise!' Cried, I hastily, enraged at her clamorous manner.

'Speak lower, Mary - What is the matter?' Said Mr Linton. 'What ails your young lady?'

'She's gone, she's gone! Yon' Heathcliff's run off wi' her!' Gasped the girl.

‘That is not true!’ Exclaimed Linton, rising in agitation. ‘It cannot be: How has the idea entered your head? Ellen Dean, go and seek her. It is incredible: It cannot be.’

As he spoke he took the servant to the door, and then repeated his demand to know her reasons for such an assertion.

‘Why, I met on the road a lad that fetches milk here,’ she stammered, ‘and he asked whether we weren't in trouble at the Grange. I thought he meant for missis's sickness, so I answered, yes. Then says he, “They's somebody gone after 'em, I guess?” I stared. He saw I knew nought about it, and he told how a gentleman and lady had stopped to have a horse's shoe fastened at a blacksmith's shop, two miles out of Gimmerton, not very long after midnight! And how the blacksmith's lass had got up to spy who they were: She knew them both directly. And she noticed the man - Heathcliff it was, she felt certain: Nob'dy could mistake him, besides - put a sovereign in her father's hand for payment. The lady had a cloak about her face; but having desired a sup of water, while she drank it fell back, and she saw her very plain. Heathcliff held both bridles as they rode on, and they set their faces from the village, and went as fast as the rough roads would let them. The lass said nothing to her father, but she told it all over Gimmerton this morning.’

I ran and peeped, for form's sake, into Isabella's room; confirming, when I returned, the servant's statement. Mr Linton had resumed his seat by the bed; on my re-entrance, he raised his eyes, read the meaning of my blank aspect, and dropped them without giving an order, or uttering a word.

‘Are we to try any measures for overtaking and bringing her back,’ I inquired. ‘How should we do?’

‘She went of her own accord,’ answered the master; ‘she had a right to go if she pleased. Trouble me no more about her. Hereafter she is only my sister in name: Not because I disown her, but because she has disowned me.’

And that was all he said on the subject: He did not make single inquiry further, or mention her in any way, except directing me to send what property she had in the house to her fresh home, wherever it was, when I knew it.

CHAPTER 13

FOR TWO MONTHS the fugitives remained absent; in those two months, Mrs Linton encountered and conquered the worst shock of what was denominated a brain fever. No mother could have nursed an only child more devotedly than Edgar tended her. Day and night he was watching, and patiently enduring all the annoyances that irritable nerves and a shaken reason could inflict; and, though Kenneth remarked that what he saved from the grave would only recompense his care by forming the source of constant future anxiety - in fact, that his health and strength were being sacrificed to preserve a mere ruin of humanity - he knew no limits in gratitude and joy when Catherine's life was declared out of danger; and hour after hour he would sit beside her, tracing the gradual return to bodily health, and flattering his too sanguine hopes with the illusion that her mind would settle back to its right balance also, and she would soon be entirely her former self.

The first time she left her chamber was at the commencement of the following March. Mr Linton had put on her pillow, in the morning, a handful of golden crocuses; her eye, long stranger to any gleam of pleasure, caught them in waking, and shone delighted as she gathered them eagerly together.

'These are the earliest flowers at the Heights,' she exclaimed. 'They remind me of soft thaw winds, and warm sunshine, and nearly melted snow. Edgar, is there not a south wind, and is not the snow almost gone?'

'The snow is quite gone down here, darling,' replied her husband; 'and I only see two white spots on the whole range of moors: The sky is blue, and the larks are singing, and the becks and brooks are all brim full. Catherine, last spring at this time, I was longing to have you under this roof; now, I wish you were a mile or two up those hills: The air blows so sweetly, I feel that it would cure you.'

‘I shall never be there but once more,’ said the invalid; ‘and then you'll leave me, and I shall remain for ever. Next spring you'll long again to have me under this roof, and you'll look back and think you were happy today.’

Linton lavished on her the kindest caresses, and tried to cheer her by the fondest words; but, vaguely regarding the flowers, she let the tears collect on her lashes and stream down her cheeks unheeding. We knew she was really better, and, therefore, decided that long confinement to a single place produced much of this despondency, and it might be partially removed by a change of scene. The master told me to light a fire in the many- weeks deserted parlour, and to set an easychair in the sunshine by the window; and then he brought her down, and she sat a long while enjoying the genial heat, and, as we expected, revived by the objects round her: Which, though familiar, were free from the dreary associations investing her hated sick chamber. By evening she seemed greatly exhausted; yet no arguments could persuade her to return to that apartment, and I had to arrange the parlour sofa for her bed, till another room could be prepared. To obviate the fatigue of mounting and descending the stairs, we fitted up this, where you lie at present: On the same floor with the parlour; and she was soon strong enough to move from one to the other, leaning on Edgar's arm. Ah, I thought myself, she might recover, so waited on as she was. And there was double cause to desire it, for on her existence depended that of another: We cherished the hope that in a little while Mr Linton's heart would be gladdened, and his lands secured from a stranger's gripe, by the birth of an heir.

I should mention that Isabella sent to her brother, some six weeks from her departure, a short note, announcing her marriage with Heathcliff. It appeared dry and cold; but at the bottom was dotted in with pencil an obscure apology, and an entreaty for kind remembrance and reconciliation, if her proceeding had offended him: asserting that she could not help it then, and being done, she had now no power to repeal it. Linton did not reply to this, I believe; and, in a fortnight more, I got a long letter, which I considered odd, coming from the pen of a bride just out of the honeymoon. I'll read it: For I keep it yet. Any relic of the dead is precious, if they were valued living.

DEAR ELLEN it begins.

I came last night to Wuthering Heights, and heard, for the first time, that Catherine has been, and is yet, very ill. I must not write to her, I suppose, and my brother is either too angry or too distressed to answer what I sent him. Still, I must write to somebody, and the only choice left me is you.

Inform Edgar that I'd give the world to see his face again - that my heart returned to Thrushcross Grange in twenty-four hours after I left it, and is there at this moment, full of warm feelings for him, and Catherine! ***I can't follow it though*** - (those words are underlined) - they need not expect me, and they may draw what conclusions they please; taking care, however, to lay nothing at the door of my weak will or deficient affection.

The remainder of the letter is for yourself alone. I want to ask you two questions: The first is, - How did you contrive to preserve the common sympathies of human nature when you resided here? I cannot recognise any sentiment which those around share with me.

The second question I have great interest in; it is this - Is Mr Heathcliff a man? If so, is he mad? And if not, is he a devil? I shan't tell my reasons for making this inquiry; but I beseech you to explain, if you can, what I have married: That is, when you call to see me; and you must call, Ellen, very soon. Don't write, but come, and bring me something from Edgar.

Now, you shall hear how I have been received in my new home, as I am led to imagine the Heights will be. It is to amuse myself that I dwell on such subjects as the lack of external comforts: They never occupy my thoughts, except at the moment when I miss them. I should laugh and dance for joy, if I found their absence was the total of my miseries, and the rest was an unnatural dream!

The sun set behind the Grange as we turned on to the moors; by that, I judged it to be six o'clock; and my companion halted half an hour, to inspect the park, and the gardens, and, probably, the place itself, as well as he could; so it was dark when we dismounted in the paved yard of the farm-house, and your old fellow-servant, Joseph, issued out to receive us by the

light of a dip candle[1]. He did it with a courtesy that redounded to his credit. His first act was to elevate his torch to a level with my face, squint malignantly, project his under-lip, and turn away. Then he took the two horses, and led them into the stables; reappearing for the purpose of locking the outer gate, as if we lived in an ancient castle.

---

[1] A candle made by repeatedly immersing a wick in wax or tallow

---

Heathcliff stayed to speak to him, and I entered the kitchen - a dingy, untidy hole; I dare say you would not know it, it is so changed since it was in your charge. By the fire stood a ruffianly child, strong in limb and dirty in garb, with a look of Catherine in his eyes and about his mouth.

'This is Edgar's legal nephew,' I reflected – 'mine in a manner; I must shake hands, and - yes - I must kiss him. It is right to establish a good understanding at the beginning.'

'I approached, and, attempting to take his chubby fist, said - 'How do you do, my dear?'

He replied in a jargon I did not comprehend.

'Shall you and I be friends, Hareton?' Was my next essay at conversation.

An oath, and a threat to set Throttler on me if I did not 'frame off'[2] rewarded my perseverance.

---

[2] Get away

'Hey, Throttler, lad!' Whispered the little wretch, rousing a half- bred bull-dog from its lair in a corner. 'Now, wilt thou be ganging?' He asked authoritatively.

Love for my life urged a compliance; I stepped over the threshold to wait till the others should enter. Mr Heathcliff was nowhere visible; and Joseph, whom I followed to the stables, and requested to accompany me in, after staring and muttering to himself, screwed up his nose and replied -

'Mim! Mim! Mim! Did iver Christian body hear aught like it? Mincing un' munching![1] Hah can Aw tell whet ye say?'

'I say, I wish you to come with me into the house!' I cried, thinking him deaf, yet highly disgusted at his rudeness.

'Nor nuh me![2] Aw getten summut else to do,' he answered, and continued his work; moving his lantern jaws meanwhile, and surveying my dress and countenance (the former a great deal too fine, but the latter, I'm sure, as sad[3] as he could desire) with sovereign contempt.

---

[1] Mincing and mumbling: a usual Yorkshire complaint about Southern ways of speaking

[2] Not me

[3] sombre

I walked round the yard, and through a wicket, to another door, at which I took the liberty of knocking, in hopes some more civil servant might show himself. After a short suspense, it was opened by a tall, gaunt man, without neckerchief, and otherwise extremely slovenly; his features were lost in masses of shaggy hair that hung on his shoulders; and ***his*** eyes, too, were like a ghostly Catherine's with all their beauty annihilated.

'What's your business here?' He demanded, grimly. 'Who are you?'

'My name was Isabella Linton,' I replied. 'You've seen me before, sir. I'm lately married to Mr Heathcliff, and he has brought me here - I suppose, by your permission.'

‘Is he come back, then?’ Asked the hermit, glaring like a hungry wolf.

‘Yes - we came just now,’ I said; ‘but he left me by the kitchen door; and when I would have gone in, your little boy played sentinel over the place, and frightened me off by the help of a bull-dog.’

‘It's well the hellish villain has kept his word!’ Growled my future host, searching the darkness beyond me in expectation of discovering Heathcliff; and then he indulged in a soliloquy of execrations, and threats of what he would have done had the ‘fiend’ deceived him.

I repented having tried this second entrance, and was almost inclined to slip away before he finished cursing, but ere I could execute that intention, he ordered me in, and shut and refastened the door. There was a great fire, and that was all the light in the huge apartment, whose floor had grown a uniform grey; and the once brilliant pewter-dishes, which used to attract my gaze when I was a girl, partook of a similar obscurity, created by tarnish and dust. I inquired whether I might call the maid, and be conducted to a bedroom! Mr Earnshaw vouchsafed no answer. He walked up and down, with his hands in his pockets, apparently quite forgetting my presence; and his abstraction was evidently so deep, and his whole aspect so misanthropical, that I shrank from disturbing him again.

You'll not be surprised, Ellen, at my feeling particularly cheerless, seated in worse than solitude on that inhospitable hearth, and remembering that four miles distant lay my delightful home, containing the only people I loved on earth; and there might as well be the Atlantic to part us, instead of those four miles: I could not overpass them! I questioned with myself - where must I turn for comfort? And - mind you don't tell Edgar, or Catherine - above every sorrow beside, this rose preeminent: Despair at finding nobody who could or would be my ally against Heathcliff! I had sought shelter at Wuthering Heights, almost gladly, because I was secured by that arrangement from living alone with him; but he knew the people we were coming amongst, and he did not fear their intermeddling.

I sat and thought a doleful time: The clock struck eight, and nine, and still my companion paced to and fro, his head bent on his breast, and perfectly silent, unless a groan or a bitter ejaculation forced itself out at intervals. I listened to detect a woman's voice in the house, and filled the interim with wild regrets and dismal anticipations, which, at last, spoke audibly in irrepressible sighing and weeping. I was not aware how openly I grieved, till Earnshaw halted opposite, in his measured walk, and gave me a stare of newly-awakened surprise. Taking advantage of his recovered attention, I exclaimed -

'I'm tired with my journey, and I want to go to bed! Where is the maid-servant? Direct me to her, as she won't come to me!'

'We have none,' he answered; 'you must wait on yourself!'

'Where must I sleep, then?' I sobbed; I was beyond regarding self- respect, weighed down by fatigue and wretchedness.

'Joseph will show you Heathcliff's chamber,' said he; 'open that door - he's in there.'

I was going to obey, but he suddenly arrested me, and added in the strangest tone -

'Be so good as to turn your lock, and draw your bolt - don't omit it!'

'Well!' I said. 'But why, Mr.Earnshaw?' I did not relish the notion of deliberately fastening myself in with Heathcliff.

'Look here!' He replied, pulling from his waistcoat a curiously- constructed pistol, having a double-edged spring knife attached to the barrel. 'That's a great tempter to a desperate man, is it not? I cannot resist going up with this every night, and trying his door. If once I find it open he's done for; I do it invariably, even though the minute before I have been recalling a hundred reasons that should make me refrain: It is some devil that urges me to thwart my own schemes by killing him. You fight against that devil for love

as long as you may; when the time comes, not all the angels in heaven shall save him!'

I surveyed the weapon inquisitively. A hideous notion struck me: how powerful I should be possessing such an instrument! I took it from his hand, and touched the blade. He looked astonished at the expression my face assumed during a brief second: It was not horror, it was covetousness. He snatched the pistol back, jealously; shut the knife, and returned it to its concealment.

'I don't care if you tell him,' said he. 'Put him on his guard, and watch for him. You know the terms we are on, I see: His danger does not shock you.'

'What has Heathcliff done to you?' I asked. 'In what has he wronged you, to warrant this appalling hatred? Wouldn't it be wiser to bid him quit the house?'

'No!' Thundered Earnshaw; 'should he offer to leave me, he's a dead man: Persuade him to attempt it, and you are a murderess! Am I to lose ***all***, without a chance of retrieval? Is Hareton to be a beggar? Oh, damnation! I ***will*** have it back; and I'll have ***his*** gold too; and then his blood; and hell shall have his soul! It will be ten times blacker with that guest than ever it was before!'

You've acquainted me, Ellen, with your old master's habits. He is clearly on the verge of madness: He was so last night at least. I shuddered to be near him, and thought on the servant's ill-bred moroseness as comparatively agreeable. He now recommenced his moody walk, and I raised the latch, and escaped into the kitchen. Joseph was bending over the fire, peering into a large pan that swung above it; and a wooden bowl of oatmeal stood on the settle close by. The contents of the pan began to boil, and he turned to plunge his hand into the bowl; I conjectured that this preparation was probably for our supper, and, being hungry, I resolved it should be eatable; so, crying out sharply, 'I'll make the porridge!' I removed the vessel out of his reach, and proceeded to take off my hat and riding-habit. 'Mr

Earnshaw,' I continued, 'directs me to wait on myself: I will. I'm not going to act the lady among you, for fear I should starve.'

'Gooid Lord!' He muttered, sitting down, and stroking his ribbed stockings from the knee to the ankle. 'If they's tuh be fresh or the rings[1] - just when I getten used to two maisters, if aw mun hev' a ***mistress*** set o'er my heead, it's loike time tuh be flitting. Aw niver did think tuh say t' day ut aw mud lave th' owld place - but aw daht[2] it's nigh at hend!'

This lamentation drew no notice from me: I went briskly to work, sighing to remember a period when it would have been all merry fun; but compelled speedily to drive off the remembrance. It racked me to recall past happiness and the greater peril there was of conjuring up its apparition, the quicker the thible[3] ran round, and the faster the handfuls of meal fell into the water. Joseph beheld my style of cookery with growing indignation.

'Thear!' He ejaculated. 'Hareton, thou willut[4] sup thy porridge tuh neeght; they'll be nowt but lumps as big as maw nave[5]. Thear, agean! Aw'd fling in bowl un' all, if I wer yah! Thear, pale t' guilp off[6], un' then yah'll hae done wi' 't. Bang, bang. It's a marcy t' bothom isn't deaved[7] aht!'

---

[1] *Instructions*

[2] *(don't) doubt*

[3] *A stick or wooden spoon used for stirring food in a pot*

[4] *Will not*

[5] *fist*

[6] *No definitive meaning has been established for this phrase. There is some consensus that it may mean 'scrape the scum froth off, thought I prefer 'pull the guilpot off. The guilpot was a cooking pot used for porridge or vegetables and so joseph's command would be ironic. Isabella is banging the pot so furiously that she is in danger of bulling it off its stand or hook.*

[7] *Broken violently (See previous note)*

It ***was*** rather a rough mess, I own, when poured into the basins; four had been provided, and a gallon pitcher of new milk was brought from the dairy, which Hareton seized and commenced drinking and spilling from the expansive lip. I expostulated, and desired that he should have his in a mug; affirming that I could not taste the liquid treated so dirtily. The old cynic chose to be vastly offended at this nicety; assuring me, repeatedly, that 'the barn was every bit as good' as I, 'and every bit as wollsome,' and wondering how I could fashion to be so conceited. Meanwhile, the infant ruffian continued sucking; and glowered up at me defyingly, as he slavered into the jug.

'I shall have my supper in another room,' I said. 'Have you no place you call a parlour?'

'***Parlour***!' He echoed, sneeringly, '***Parlour***! Nay, we've noa ***Parlour***. If yah dunnut loike wer company, they's maister's; un' if yah dunnut loike maister, they's us.'

‘Then I shall go up-stairs,’ I answered; ‘show me a chamber.’

I put my basin on a tray, and went myself to fetch some more milk. With great grumblings, the fellow rose, and preceded me in my ascent: We mounted to the garrets; he opened a door, now and then, to look into the apartments we passed.

‘Here's a rahm,’ he said, at last, flinging back a cranky board on hinges. 'It's weel eneugh to ate a few porridge in. They's a pack o' corn i' t' corner, thear, meeterly clane;[1] if yah’re feared uh muckying yer grand silk cloes, spread yer hankerchir ut t' top on't.’

---

[1] *Fairly clean*

The ‘rahm’ was a kind of lumber-hole smelling strong of malt and grain; various sacks of which articles were piled around, leaving a wide, bare space in the middle.

‘Why, man,’ I exclaimed, facing him angrily, ‘this is not a place to sleep in. I wish to see my bed-room.’

‘Bed-rume!’ He repeated, in a tone of mockery. ‘Yah's see all t' ***Bed-rumes*** thear is - yon's mine.’

He pointed into the second garret, only differing from the first in being more naked about the walls, and having a large, low, curtainless bed, with an indigo-coloured quilt, at one end.

‘What do I want with yours?’ I retorted. ‘I suppose Mr Heathcliff does not lodge at the top of the house, does he?’

‘Oh! It's Maister ***Hathecliff’s*** yah're wanting?’ Cried he, as if making a new discovery. ‘Couldn't ye uh' said soa, at onst? Un then, aw mud uh telled ye,

baht all this wark[2], ut that's just one yah cannut sea - he allas keeps it locked, un' nob'dy iver mells[3] on't but hisseln.'

---

[2] *Without all this effort*

[3] *meddles*

'You've a nice house, Joseph,' I could not refrain from observing, 'and pleasant inmates; and I think the concentrated essence of all the madness in the world took up its abode in my brain the day I linked my fate with theirs! However, that is not to the present purpose - there are other rooms. For heaven's sake be quick, and let me settle somewhere!'

He made no reply to this adjuration; only plodding doggedly down the wooden steps, and halting, before an apartment which, from that halt and the superior quality of its furniture, I conjectured to be the best one. There was a carpet - a good one, but the pattern was obliterated by dust; a fireplace hung with cut paper[1], dropping to pieces; a handsome oak-bedstead with ample crimson curtains of rather expensive material and modern make; but they had evidently experienced rough usage: The vallances hung in festoons, wrenched from their rings, and the iron rod supporting them was bent in an arc on one side, causing the drapery to trail upon the floor. The chairs were also damaged, many of them severely; and deep indentations deformed the panels of the walls. I was endeavouring to gather resolution for entering and taking possession, when my fool of a guide announced, - 'This here is t' maister's.' My supper by this time was cold, my appetite gone, and my patience exhausted. I insisted on being provided instantly with a place of refuge, and means of repose.

---

[1] *Pictures cut from coloured paper and usually pasted around a fireplace or mantelpiece*

‘Whear the divil?’ Began the religious elder. ‘The Lord bless us! The Lord forgie us! Whear the ***hell*** wold ye gang? Ye marred, wearisome nowt! Yah seen all but Hareton's bit uf a cham'er. They's nut another hoile[2] tuh lig dahn in i' th' hahse!’

---

[2] Hole (room)

I was so vexed, I flung my tray and its contents on the ground; and then seated myself at the stairs'-head, hid my face in my hands, and cried.

‘Ech! Ech!’ Exclaimed Joseph. ‘Weel done, Miss Cathy! Weel done, Miss Cathy! Hahsiver, t' maister sall just tum'le o'er them brooken pots; un' then we's hear summut; we's hear hah it's tuh be. Gooid-for-nowt madling![1] Yah desarve pining[2] froo this tuh Churstmas, flinging t' precious gifts uh God under fooit i' yer flaysome rages! But aw’m mista'en if[3] yah shew yer sperrit lang. Will Hathecliff bide sich bonny ways, think ye? Aw nobbut wish he muh cotch ye i' that plisky.[4] Aw nobbut wish he may.’

---

[1] Foolish person

[2] starving

[3] I doubt that

[4] Tantrum

And so he went on scolding to his den beneath, taking the candle with him; and I remained in the dark. The period of reflection succeeding this silly action compelled me to admit the necessity of smothering my pride and choking my wrath, and bestirring myself to remove its effects. An unexpected aid presently appeared in the shape of Throttler, whom I now recognised as a son of our old Skulker: It had spent its whelphood at the

Grange, and was given by my father to Mr Hindley. I fancy it knew me: It pushed its nose against mine by way of salute, and then hastened to devour the porridge; while I groped from step to step, collecting the shattered earthenware, and drying the spatters of milk from the banister with my pocket-handkerchief. Our labours were scarcely over when I heard Earnshaw's tread in the passage; my assistant tucked in his tail, and pressed to the wall; I stole into the nearest doorway. The dog's endeavour to avoid him was unsuccessful; as I guessed by a scutter down stairs, and a prolonged, piteous yelping. I had better luck: He passed on, entered his chamber, and shut the door. Directly after Joseph came up with Hareton, to put him to bed. I had found shelter in Hareton's room, and the old man, on seeing me, said, -

'They's rahm fur boath yah, un yer pride, nah, aw sud think i' th' hahse. It's empty; yah muh hev it all tuh yerseln, un Him[5] as allus maks a third, i' sich ill company!'

---

[5] *God*

Gladly did I take advantage of this intimation; and the minute I flung myself into a chair, by the fire, I nodded, and slept.

My slumber was deep and sweet, though over far too soon. Mr Heathcliff awoke me; he had just come in, and demanded, in his loving manner, what I was doing there? I told him the cause of my staying up so late - that he had the key of our room in his pocket. The adjective ***our*** gave mortal offence. He swore it was not, nor ever should be, mine; and he'd - but I'll not repeat his language, nor describe his habitual conduct: he is ingenious and unresting in seeking to gain my abhorrence! I sometimes wonder at him with an intensity that deadens my fear: Yet, I assure you, a tiger or a venomous serpent could not rouse terror in me equal to that which he wakens. He told me of Catherine's illness, and accused my brother of causing it promising that I should be Edgar's proxy in suffering, till he could get hold of him.

I do hate him - I am wretched - I have been a fool! Beware of uttering one breath of this to any one at the Grange. I shall expect you every day - don't disappoint me!

- ISABELLA.

CHAPTER 14

AS SOON AS I had perused this epistle, I went to the master, and informed him that his sister had arrived at the Heights, and sent me a letter expressing her sorrow for Mrs Linton's situation, and her ardent desire to see him; with a wish that he would transmit to her, as early as possible, some token of forgiveness by me.

'Forgiveness!' Said Linton. 'I have nothing to forgive her, Ellen. You may call at Wuthering Heights this afternoon, if you like, and say that I am not angry, but I'm sorry to have lost her; especially as I can never think she'll be happy. It is out of the question my going to see her, however: We are eternally divided; and should she really wish to oblige me, let her persuade the villain she has married to leave the country.'

'And you won't write her a little note, sir?' I asked, imploringly.

'No,' he answered. 'It is needless. My communication with Heathcliff's family shall be as sparing as his with mine. It shall not exist!'

Mr Edgar's coldness depressed me exceedingly; and all the way from the Grange I puzzled my brains how to put more heart into what he said, when I repeated it; and how to soften his refusal of even a few lines to console Isabella. I dare say she had been on the watch for me since morning: I saw her looking through the lattice as I came up the garden causeway, and I nodded to her; but she drew back, as if afraid of being observed. I entered without knocking. There never was such a dreary, dismal scene as the formerly cheerful house presented! I must confess, that if I had been in the young lady's place, I would, at least, have swept the hearth, and wiped the tables with a duster. But she already partook of the pervading spirit of neglect which encompassed her. Her pretty face was wan and listless; her hair uncurled: Some locks hanging lankly down, and some carelessly twisted round her head. Probably she had not touched her dress since

yester evening. Hindley was not there. Mr Heathcliff sat at a table, turning over some papers in his pocket-book; but he rose when I appeared, asked me how I did, quite friendly, and offered me a chair. He was the only thing there that seemed decent; and I thought he never looked better. So much had circumstances altered their positions, that he would certainly have struck a stranger as a born and bred gentleman; and his wife as a thorough little slattern! She came forward eagerly to greet me, and held out one hand to take the expected letter. I shook my head. She wouldn't understand the hint, but followed me to a sideboard, where I went to lay my bonnet, and importuned me in a whisper to give her directly what I had brought. Heathcliff guessed the meaning of her manoeuvres, and said -

'If you have got anything for Isabella (as no doubt you have, Nelly), give it to her. You needn't make a secret of it: We have no secrets between us.'

'Oh, I have nothing,' I replied, thinking it best to speak the truth at once. 'My master bid me tell his sister that she must not expect either a letter or a visit from him at present. He sends his love, ma'am, and his wishes for your happiness, and his pardon for the grief you have occasioned; but he thinks that after this time his household and the household here should drop intercommunication, as nothing could come of keeping it up.'

Mrs Heathcliff's lip quivered slightly, and she returned to her seat in the window. Her husband took his stand on the hearthstone, near me, and began to put questions concerning Catherine. I told him as much as I thought proper of her illness, and he extorted from me, by cross-examination, most of the facts connected with its origin. I blamed her, as she deserved, for bringing it all on herself; and ended by hoping that he would follow Mr Linton's example and avoid future interference with his family, for good or evil.

'Mrs Linton is now just recovering,' I said; 'she'll never be like she was, but her life is spared; and if you really have a regard for her, you'll shun crossing her way again: nay, you'll move out of this country entirely; and that you may not regret it, I'll inform you Catherine Linton is as different now from your old friend Catherine Earnshaw, as that young lady is different from me.

Her appearance is changed greatly, her character much more so; and the person who is compelled, of necessity, to be her companion, will only sustain his affection hereafter by the remembrance of what she once was, by common humanity, and a sense of duty!'

'That is quite possible,' remarked Heathcliff, forcing himself to seem calm: 'Quite possible that your master should have nothing but common humanity and a sense of duty to fall back upon. But do you imagine that I shall leave Catherine to his ***duty*** and ***hunmanity***? And can you compare my feelings respecting Catherine to his? Before you leave this house, I must exact a promise from you that you'll get me an interview with her: Consent, or refuse, I ***will*** see her! What do you say?'

'I say, Mr Heathcliff,' I replied, 'you must not: You never shall, through my means. Another encounter between you and the master would kill her altogether.'

'With your aid that may be avoided,' he continued; 'and should there be danger of such an event - should he be the cause of adding a single trouble more to her existence - why, I think I shall be justified in going to extremes! I wish you had sincerity enough to tell me whether Catherine would suffer greatly from his loss: The fear that she would restrains me. And there you see the distinction between our feelings: Had he been in my place, and I in his, though I hated him with a hatred that turned my life to gall, I never would have raised a hand against him. You may look incredulous, if you please! I never would have banished him from her society as long as she desired his. The moment her regard ceased, I would have torn his heart out, and drunk his blood! But, till then - if you don't believe me, you don't know me - till then, I would have died by inches before I touched a single hair of his head!'

'And yet,' I interrupted, 'you have no scruples in completely ruining all hopes of her perfect restoration, by thrusting yourself into her remembrance now, when she has nearly forgotten you, and involving her in a new tumult of discord and distress.'

‘You suppose she has nearly forgotten me?' He said. ‘Oh, Nelly! You know she has not! You know as well as I do, that for every thought she spends on Linton she spends a thousand on me! At a most miserable period of my life, I had a notion of the kind: It haunted me on my return to the neighbourhood last summer; but only her own assurance could make me admit the horrible idea again. And then, Linton would be nothing, nor Hindley, nor all the dreams that ever I dreamt. Two words would comprehend my future - ***deat*** and ***hell***: Existence, after losing her, would be hell. Yet I was a fool to fancy for a moment that she valued Edgar Linton's attachment more than mine. If he loved with all the powers of his puny being, he couldn't love as much in eighty years as I could in a day. And Catherine has a heart as deep as I have: The sea could be as readily contained in that horse-trough as her whole affection be monopolised by him. Tush! He is scarcely a degree dearer to her than her dog, or her horse. It is not in him to be loved like me: How can she love in him what he has not?’

‘Catherine and Edgar are as fond of each other as any two people can be,’ cried Isabella, with sudden vivacity. ‘No one has a right to talk in that manner, and I won't hear my brother depreciated in silence!’

‘Your brother is wondrous fond of you too, isn't he?’ Observed Heathcliff, scornfully. ‘He turns you adrift on the world with surprising alacrity.’ ‘He is not aware of what I suffer,’ she replied. ‘I didn't tell him that.’ ‘You have been telling him something, then: You have written, have you?’ ‘To say that I was married, I did write - you saw the note.’ ‘And nothing since?’

‘No.’

‘My young lady is looking sadly the worse for her change of condition,’ I remarked. ‘Somebody's love comes short in her case, obviously; whose, I may guess; but, perhaps, I shouldn't say.’

‘I should guess it was her own,’ said Heathcliff. ‘She degenerates into a mere slut! She is tired of trying to please me uncommonly early. You'd hardly credit it, but the very morrow of our wedding she was weeping to go home.

However, she'll suit this house so much the better for not being over nice, and I'll take care she does not disgrace me by rambling abroad.'

'Well, sir,' returned I, 'I hope you'll consider that Mrs Heathcliff is accustomed to be looked after and waited on; and that she has been brought up like an only daughter, whom every one was ready to serve. You must let her have a maid to keep things tidy about her, and you must treat her kindly. Whatever be your notion of Mr Edgar, you cannot doubt that she has a capacity for strong attachments, or she wouldn't have abandoned the elegancies, and comforts, and friends of her former home, to fix contentedly, in such a wilderness as this, with you.'

'She abandoned them under a delusion,' he answered; 'picturing in me a hero of romance, and expecting unlimited indulgences from my chivalrous devotion. I can hardly regard her in the light of a rational creature, so obstinately has she persisted in forming a fabulous notion of my character and acting on the false impressions she cherished. But, at last, I think she begins to know me: I don't perceive the silly smiles and grimaces that provoked me at first; and the senseless incapability of discerning that I was in earnest when I gave her my opinion of her infatuation and herself. It was a marvellous effort of perspicacity to discover that I did not love her. I believed, at one time, no lessons could teach her that! And yet it is poorly learnt; for this morning she announced, as a piece of appalling intelligence, that I had actually succeeded in making her hate me! A positive labour of Hercules,[1] I assure you! If it be achieved, I have cause to return thanks. Can I trust your assertion, Isabella? Are you sure you hate me? If I let you alone for half a day, won't you come sighing and wheedling to me again? I daresay she would rather I had seemed all tenderness before you: It wounds her vanity to have the truth exposed. But I don't care who knows that the passion was wholly on one side: And I never told her a lie about it. She cannot accuse me of showing one bit of deceitful softness. The first thing she saw me do, on coming out of the Grange, was to hang up her little dog; and when she pleaded for it, the first words I uttered were a wish that I had the hanging of every being belonging to her, except one: Possibly she took that exception for herself. But no brutality disgusted her: I suppose she has an innate admiration of it, if only her precious person were secure from

injury! Now, was it not the depth of absurdity - of genuine idiotcy, for that pitiful, slavish, mean-minded brach[2] to dream that I could love her? Tell your master, Nelly, that I never, in all my life, met with such an abject thing as she is. She even disgraces the name of Linton; and I've sometimes relented, from pure lack of invention, in my experiments on what she could endure, and still creep shamefully cringing back! But tell him, also, to set his fraternal and magisterial heart at ease: That I keep strictly within the limits of the law. I have avoided, up to this period, giving her the slightest right to claim a separation; and, what's more, she'd thank nobody for dividing us. If she desired to go, she might: The nuisance of her presence outweighs the gratification to be derived from tormenting her!'

---

[1] A Greek hero of lengend who, bound to King Eurystheus of Argos, was ordered by him to undertake twelve tasks of great difficulty and danger

[2] Bitch hound

'Mr Heathcliff,' said I, 'this is the talk of a madman; your wife, most likely, is convinced you are mad; and, for that reason, she has borne with you hitherto: But now that you say she may go, she'll doubtless avail herself of the permission. You are not so bewitched, ma'am, are you, as to remain with him of your own accord?'

'Take care, Ellen!' Answered Isabella, her eyes sparkling irefully; there was no misdoubting by their expression the full success of her partner's endeavours to make himself detested. 'Don't put faith in a single word he speaks. He's a lying fiend! A monster, and not a human being! I've been told I might leave him before; and I've made the attempt, but I dare not repeat it! Only, Ellen, promise you'll not mention a syllable of his infamous conversation to my brother or Catherine. Whatever he may pretend, he wishes to provoke Edgar to desperation: He says he has married me on purpose to obtain power over him; and he shan't obtain it - I'll die first! I just hope, I pray, that he may forget his diabolical prudence and kill me! The single pleasure I can imagine is to die, or to see him dead!'

‘There - that will do for the present!’ Said Heathcliff. ‘If you are called upon in a court of law, you'll remember her language, Nelly! And take a good look at that countenance: She's near the point which would suit me. No; you're not fit to be your own guardian, Isabella, now; and I, being your legal protector, must retain you in my custody, however distasteful the obligation may be. Go up- stairs; I have something to say to Ellen Dean in private. That's not the way: Up stairs, I tell you! Why, this is the road upstairs, child!’

He seized, and thrust her from the room; and returned muttering -

‘I have no pity! I have no pity! The more the worms writhe, the more I yearn to crush out their entrails! It is a moral teething; and I grind with greater energy in proportion to the increase of pain.’

‘Do you understand what the word pity means?’ I said, hastening to resume my bonnet. ‘Did you ever feel a touch of it in your life?’

‘Put that down!’ He interrupted, perceiving my intention to depart. ‘You are not going yet. Come here now, Nelly: I must either persuade or compel you to aid me in fulfilling my determination to see Catherine, and that without delay. I swear that I meditate no harm: I don't desire to cause any disturbance, or to exasperate or insult Mr Linton; I only wish to hear from herself how she is, and why she has been ill; and to ask if anything that I could do would be of use to her. Last night I was in the Grange garden six hours, and I'll return there tonight; and every night I'll haunt the place, and every day, till I find an opportunity of entering. If Edgar Linton meets me, I shall not hesitate to knock him down, and give him enough to insure his quiescence while I stay. If his servants oppose me, I shall threaten them off with these pistols. But wouldn't it be better to prevent my coming in contact with them, or their master? And you could do it so easily. I'd warn you when I came, and then you might let me in unobserved, as soon as she was alone, and watch till I departed, your conscience quite calm: You would be hindering mischief.’

I protested against playing that treacherous part in my employer's house: And, besides, I urged the cruelty and selfishness of his destroying Mrs

Linton's tranquillity for his satisfaction. ‘The commonest occurrence startles her painfully,’ I said. ‘She's all nerves, and she couldn't bear the surprise, I'm positive. Don't persist, sir! Or else I shall be obliged to inform my master of your designs; and he'll take measures to secure his house and its inmates from any such unwarrantable intrusions!’

‘In that case I'll take measures to secure you, woman!’ Exclaimed Heathcliff; ‘you shall not leave Wuthering Heights till to-morrow morning. It is a foolish story to assert that Catherine could not bear to see me; and as to surprising her, I don't desire it: You must prepare her - ask her if I may come. You say she never mentions my name, and that I am never mentioned to her. To whom should she mention me if I am a forbidden topic in the house? She thinks you are all spies for her husband. Oh, I've no doubt she's in hell among you! I guess by her silence, as much as anything, what she feels. You say she is often restless, and anxious- looking: Is that a proof of tranquillity? You talk of her mind being unsettled. How the devil could it be otherwise in her frightful isolation? And that insipid, paltry creature attending her from ***duty*** and ***humanity***! From ***pity*** and ***charity***! He might as well plant an oak in a flower-pot, and expect it to thrive, as imagine he can restore her to vigour in the soil of his shallow cares? Let us settle it at once: Will you stay here, and am I to fight my way to Catherine over Linton and his footman? Or will you be my friend, as you have been hitherto, and do what I request? Decide! Because there is no reason for my lingering another minute, if you persist in your stubborn ill-nature!’

Well, Mr Lockwood, I argued and complained, and flatly refused him fifty times; but in the long run he forced me to an agreement. I engaged to carry a letter from him to my mistress; and should she consent, I promised to let him have intelligence of Linton's next absence from home, when he might come, and get in as he was able: I wouldn't be there, and my fellow-servants should be equally out of the way. Was it right or wrong? I fear it was wrong, though expedient. I thought I prevented another explosion by my compliance; and I thought, too, it might create a favourable crisis in Catherine's mental illness: And then I remembered Mr Edgar's stern rebuke of my carrying tales; and I tried to smooth away all disquietude on the subject, by affirming, with frequent iteration, that that betrayal of trust, if it

merited so harsh an appellation, should be the last. Notwithstanding, my journey homeward was sadder than my journey thither; and many misgivings I had, ere I could prevail on myself to put the missive into Mrs Linton's hand.

But here is Kenneth; I'll go down, and tell him how much better you are. My history is ***dree***,[1] as we say, and will serve to while away another morning.

---

[1] *long*

Dree, and dreary! I reflected as the good woman descended to receive the doctor: And not exactly of the kind which I should have chosen to amuse me. But never mind! I'll extract wholesome medicines from Mrs Dean's bitter herbs; and firstly, let me beware of the fascination that lurks in Catherine Heathcliff's brilliant eyes. I should be in a curious taking if I surrendered my heart to that young person, and the daughter turned out a second edition of the mother.

CHAPTER 15

ANOTHER WEEK OVER - and I am so many days nearer health, and spring! I have now heard all my neighbour's history, at different sittings, as the housekeeper could spare time from more important occupations. I'll continue it in her own words, only a little condensed. She is, on the whole, a very fair narrator, and I don't think I could improve her style.

In the evening, she said, the evening of my visit to the Heights, I knew, as well as if I saw him, that Mr Heathcliff was about the place; and I shunned going out, because I still carried his letter in my pocket, and didn't want to be threatened or teased any more. I had made up my mind not to give it till my master went somewhere, as I could not guess how its receipt would affect Catherine. The consequence was, that it did not reach her before the lapse of three days. The fourth was Sunday, and I brought it into her room after the family were gone to church. There was a manservant left to keep the house with me, and we generally made a practice of locking the doors during the hours of service; but on that occasion the weather was so warm and pleasant that I set them wide open, and, to fulfil my engagement, as I knew who would be coming, I told my companion that the mistress wished very much for some oranges, and he must run over to the village and get a few, to be paid for on the morrow. He departed, and I went up-stairs.

Mrs Linton sat in a loose, white dress, with a light shawl over her shoulders, in the recess of the open window, as usual. Her thick, long hair had been partly removed at the beginning of her illness, and now she wore it simply combed in its natural tresses over her temples and neck. Her appearance was altered, as I had told Heathcliff; but when she was calm, there seemed unearthly beauty in the change. The flash of her eyes had been succeeded by a dreamy and melancholy softness; they no longer gave the impression of looking at the objects around her: They appeared always to gaze beyond, and far beyond - you would have said out of this world. Then, the paleness

of her face - its haggard aspect having vanished as she recovered flesh - and the peculiar expression arising from her mental state, though painfully suggestive of their causes, added to the touching interest which she awakened; and - invariably to me, I know, and to any person who saw her, I should think - refuted more tangible proofs of convalescence, and stamped her as one doomed to decay.

A book lay spread on the sill before her, and the scarcely perceptible wind fluttered its leaves at intervals. I believe Linton had laid it there: For she never endeavoured to divert herself with reading, or occupation of any kind, and he would spend many an hour in trying to entice her attention to some subject which had formerly been her amusement. She was conscious of his aim, and in her better moods endured his efforts placidly, only showing their uselessness by now and then suppressing a wearied sigh, and checking him at last with the saddest of smiles and kisses. At other times, she would turn petulantly away, and hide her face in her hands, or even push him off angrily; and then he took care to let her alone, for he was certain of doing no good.

Gimmerton chapel bells were still ringing; and the full, mellow flow of the beck in the valley came soothingly on the ear. It was a sweet substitute for the yet absent murmur of the summer foliage, which drowned that music about the Grange when the trees were in leaf. At Wuthering Heights it always sounded on quiet days following a great thaw or a season of steady rain. And of Wuthering Heights Catherine was thinking as she listened: That is, if she thought or listened at all; but she had the vague, distant look I mentioned before, which expressed no recognition of material things either by ear or eye.

'There's a letter for you, Mrs Linton,' I said, gently inserting it in one hand that rested on her knee. 'You must read it immediately, because it wants an answer. Shall I break the seal?' 'Yes,' she answered, without altering the direction of her eyes. I opened it - it was very short. 'Now,' I continued, 'read it.' She drew away her hand, and let it fall. I replaced it in her lap, and stood waiting till it should please her to glance down; but that movement was so long delayed that at last I resumed -

‘Must I read it, ma'am? It is from Mr Heathcliff.’

There was a start and a troubled gleam of recollection, and a struggle to arrange her ideas. She lifted the letter, and seemed to peruse it; and when she came to the signature she sighed: Yet still I found she had not gathered its import, for, upon my desiring to hear her reply, she merely pointed to the name, and gazed at me with mournful and questioning eagerness.

‘Well, he wishes to see you,’ said I, guessing her need of an interpreter. ‘He's in the garden by this time, and impatient to know what answer I shall bring.’

As I spoke, I observed a large dog lying on the sunny grass beneath raise its ears as if about to bark, and then smoothing them back, announce, by a wag of the tail, that some one approached whom it did not consider a stranger. Mrs Linton bent forward, and listened breathlessly. The minute after a step traversed the hall; the open house was too tempting for Heathcliff to resist walking in: Most likely he supposed that I was inclined to shirk my promise, and so resolved to trust to his own audacity. With straining eagerness Catherine gazed towards the entrance of her chamber. He did not hit the right room directly: She motioned me to admit him, but he found it out ere I could reach the door, and in a stride or two was at her side, and had her grasped in his arms.

He neither spoke nor loosed his hold for some five minutes, during which period he bestowed more kisses than ever he gave in his life before, I daresay: But then my mistress had kissed him first, and I plainly saw that he could hardly bear, for downright agony, to look into her face! The same conviction had stricken him as me, from the instant he beheld her, that there was no prospect of ultimate recovery there - she was fated, sure to die.

‘Oh, Cathy! Oh, my life! How can I bear it?’ Was the first sentence he uttered, in a tone that did not seek to disguise his despair. And now he stared at her so earnestly that I thought the very intensity of his gaze would bring tears into his eyes; but they burned with anguish: They did not melt.

‘What now?’ Said Catherine, leaning back, and returning his look with a suddenly clouded brow: Her humour was a mere vane for constantly varying caprices. ‘You and Edgar have broken my heart, Heathcliff! And you both come to bewail the deed to me, as if you were the people to be pitied! I shall not pity you, not I. You have killed me - and thriven on it, I think. How strong you are! How many years do you mean to live after I am gone?’

Heathcliff had knelt on one knee to embrace her; he attempted to rise, but she seized his hair, and kept him down.

‘I wish I could hold you,’ she continued, bitterly, ‘till we were both dead! I shouldn't care what you suffered. I care nothing for your sufferings. Why shouldn't you suffer? I do! Will you forget me? Will you be happy when I am in the earth? Will you say twenty years hence, “That's the grave of Catherine Earnshaw? I loved her long ago, and was wretched to lose her; but it is past.

I've loved many others since: My children are dearer to me than she was; and, at death, I shall not rejoice that I are going to her: I shall be sorry that I must leave them!” Will you say so, Heathcliff?’

‘Don't torture me till I'm as mad as yourself,’ cried he, wrenching his head free, and grinding his teeth.

The two, to a cool spectator, made a strange and fearful picture. Well might Catherine deem that heaven would be a land of exile to her, unless with her mortal body she cast away her moral character also. Her present countenance had a wild vindictiveness in its white cheek, and a bloodless lip and scintillating eye; and she retained in her closed fingers a portion of the locks she had been grasping. As to her companion, while raising himself with one hand, he had taken her arm with the other; and so inadequate was his stock of gentleness to the requirements of her condition, that on his letting go I saw four distinct impressions left blue in the colourless skin.

‘Are you possessed with a devil,’ he pursued, savagely, ‘to talk in that manner to me when you are dying? Do you reflect that all those words will be branded in my memory, and eating deeper eternally after you have left

me? You know you lie to say I have killed you: And, Catherine, you know that I could as soon forget you as my existence! Is it not sufficient for your infernal selfishness, that while you are at peace I shall writhe in the torments of hell?'

'I shall not be at peace,' moaned Catherine, recalled to a sense of physical weakness by the violent, unequal throbbing of her heart, which beat visibly and audibly under this excess of agitation. She said nothing further till the paroxysm was over; then she continued, more kindly-

'I'm not wishing you greater torment than I have, Heathcliff. I only wish us never to be parted: And should a word of mine distress you hereafter, think I feel the same distress underground, and for my own sake, forgive me! Come here and kneel down again! You never harmed me in your life. Nay, if you nurse anger, that will be worse to remember than my harsh words! Won't you come here again? Do!'

Heathcliff went to the back of her chair, and leant over, but not so far as to let her see his face, which was livid with emotion. She bent round to look at him; he would not permit it: Turning abruptly, he walked to the fireplace, where he stood, silent, with his back towards us. Mrs Linton's glance followed him suspiciously: Every movement woke a new sentiment in her. After a pause and a prolonged gaze, she resumed; addressing me in accents of indignant disappointment -

'Oh, you see, Nelly, he would not relent a moment to keep me out of the grave. ***That*** is how I'm loved! Well, never mind. That is not ***my*** Heathcliff. I shall love mine yet; and take him with me: He's in my soul. And,' added she musingly, 'the thing that irks me most is this shattered prison, after all. I'm tired of being enclosed here. I'm wearying to escape into that glorious world, and to be always there: Not seeing it dimly through tears, and yearning for it through the walls of an aching heart: But really with it, and in it. Nelly, you think you are better and more fortunate than I; in full health and strength: You are sorry for me - very soon that will be altered. I shall be sorry for ***you***. I shall be incomparably beyond and above you all. I ***wonder***

he won't be near me!' She went on to herself. 'I thought he wished it. Heathcliff, dear! You should not be sullen now. Do come to me, Heathcliff.'

In her eagerness she rose and supported herself on the arm of the chair. At that earnest appeal he turned to her, looking absolutely desperate. His eyes, wide and wet, at last flashed fiercely on her; his breast heaved convulsively. An instant they held asunder, and then how they met I hardly saw, but Catherine made a spring, and he caught her, and they were locked in an embrace from which I thought my mistress would never be released alive: In fact, to my eyes, she seemed directly insensible. He flung himself into the nearest seat, and on my approaching hurriedly to ascertain if she had fainted, he gnashed at me, and foamed like a mad dog, and gathered her to him with greedy jealousy. I did not feel as if I were in the company of a creature of my own species: It appeared that he would not understand, though I spoke to him; so I stood off, and held my tongue, in great perplexity.

A movement of Catherine's relieved me a little presently: She put up her hand to clasp his neck, and bring her cheek to his as he held her; while he, in return, covering her with frantic caresses, said wildly -

'You teach me now how cruel you've been - cruel and false. ***Why*** did you despise me? ***Why*** did you betray your own heart, Cathy? I have not one word of comfort. You deserve this. You have killed yourself. Yes, you may kiss me, and cry; and wring out my kisses and tears: They'll blight you - they'll damn you. You loved me - then what ***right*** had you to leave me? What right - answer me - for the poor fancy you felt for Linton? Because misery and degradation, and death, and nothing that God or Satan could inflict would have parted us, ***you***, of your own will, did it. I have not broken your heart - ***you*** have broken it; and in breaking it, you have broken mine. So much the worse for me that I am strong. Do I want to live? What kind of living will it be when you - oh, God! Would ***you*** like to live with your soul in the grave?'

'Let me alone. Let me alone,' sobbed Catherine. 'If I've done wrong, I'm dying for it. It is enough! You left me too: But I won't upbraid you! I forgive

you. Forgive me!'

'It is hard to forgive, and to look at those eyes, and feel those wasted hands,' he answered. 'Kiss me again; and don't let me see your eyes! I forgive what you have done to me. I love ***my*** murderer - but ***yours***! How can I?'

They were silent-their faces hid against each other, and washed by each other's tears. At least, I suppose the weeping was on both sides; as it seemed Heathcliff ***could*** weep on a great occasion like this.

I grew very uncomfortable, meanwhile; for the afternoon wore fast away, the man whom I had sent off returned from his errand, and I could distinguish, by the shine of the western sun up the valley, a concourse thickening outside Gimmerton chapel porch.

'Service is over,' I announced. 'My master will be here in half an hour.'

Heathcliff groaned a curse, and strained Catherine closer: She never moved.

Ere long I perceived a group of the servants passing up the road towards the kitchen wing. Mr Linton was not far behind; he opened the gate himself and sauntered slowly up, probably enjoying the lovely afternoon that breathed as soft as summer.

'Now he is here,' I exclaimed. 'For heaven's sake, hurry down! You'll not meet any one on the front stairs. Do be quick; and stay among the trees till he is fairly in.'

'I must go, Cathy,' said Heathcliff, seeking to extricate himself from his companion's arms. 'But if I live, I'll see you again before you are asleep. I won't stray five yards from your window.'

'You must not go!' She answered, holding him as firmly as her strength allowed. 'You ***shall*** not, I tell you.'

'For one hour,' he pleaded earnestly.

‘Not for one minute,’ she replied.

‘I ***must*** - Linton will be up immediately,’ persisted the alarmed intruder.

He would have risen, and unfixed her fingers by the act - she clung fast, gasping: There was mad resolution in her face.

‘No!’ She shrieked. ‘Oh, don't, don't go. It is the last time! Edgar will not hurt us. Heathcliff, I shall die! I shall die!'

‘Damn the fool! There he is,’ cried Heathcliff, sinking back into his seat. ‘Hush, my darling! Hush, hush, Catherine! I'll stay. If he shot me so, I'd expire with a blessing on my lips.’

And there they were fast again. I heard my master mounting the stairs - the cold sweat ran from my forehead: I was horrified.

‘Are you going to listen to her ravings?’ I said, passionately.

‘She does not know what she says. Will you ruin her, because she has not wit to help herself? Get up! You could be free instantly. That is the most diabolical deed that ever you did. We are all done for - master, mistress, and servant.’

I wrung my hands, and cried out; and Mr Linton hastened his step at the noise. In the midst of my agitation, I was sincerely glad to observe that Catherine's arms had fallen relaxed, and her head hung down.

‘She's fainted, or dead,’ I thought: ‘So much the better. Far better that she should be dead, than lingering a burden and a misery-maker to all about her.’

Edgar sprang to his unbidden guest, blanched with astonishment and rage. What he meant to do I cannot tell; however, the other stopped all demonstrations, at once, by placing the lifeless- looking form in his arms.

‘Look there!’ He said. ‘Unless you be a fiend, help her first - then you shall speak to me!’

He walked into the parlour, and sat down. Mr Linton summoned me, and with great difficulty, and after resorting to many means, we managed to restore her to sensation; but she was all bewildered; she sighed, and moaned, and knew nobody. Edgar, in his anxiety for her, forgot her hated friend. I did not. I went, at the earliest opportunity, and besought him to depart; affirming that Catherine was better, and he should hear from me in the morning how she passed the night.

‘I shall not refuse to go out of doors,’ he answered; ‘but I shall stay in the garden: And, Nelly, mind you keep your word to- morrow. I shall be under those larch-trees. Mind! Or I pay another visit, whether Linton be in or not.’

He sent a rapid glance through the half-open door of the chamber, and, ascertaining that what I stated was apparently true, delivered the house of his luckless presence.

CHAPTER 16

ABOUT TWELVE O'CLOCK that night was born the Catherine you saw at Wuthering Heights: A puny, seven-months' child; and two hours after the mother died, having never recovered sufficient consciousness to miss Heathcliff, or know Edgar. The latter's distraction at his bereavement is a subject too painful to be dwelt on; its after-effects showed how deep the sorrow sunk. A great addition, in my eyes, was his being left without an heir. I bemoaned that, as I gazed on the feeble orphan; and I mentally abused old Linton for (what was only natural partiality) the securing his estate to his own daughter, instead of his son's. An unwelcomed infant it was, poor thing! It might have wailed out of life, and nobody cared a morsel, during those first hours of existence. We redeemed the neglect afterwards; but its beginning was as friendless as its end is likely to be.

Next morning - bright and cheerful out of doors - stole softened in through the blinds of the silent room, and suffused the couch and its occupant with a mellow, tender glow. Edgar Linton had his head laid on the pillow, and his eyes shut. His young and fair features were almost as deathlike as those of the form beside him, and almost as fixed: But ***his*** was the hush of exhausted anguish, and ***hers*** of perfect peace. Her brow smooth, her lids closed, her lips wearing the expression of a smile; no angel in heaven could be more beautiful than she appeared. And I partook of the infinite calm in which she lay: My mind was never in a holier frame than while I gazed on that untroubled image of Divine rest. I instinctively echoed the words she had uttered a few hours before: 'Incomparably beyond and above us all! Whether still on earth or now in heaven, her spirit is at home with God!'

I don't know if it be a peculiarity in me, but I am seldom otherwise than happy while watching in the chamber of death, should no frenzied or despairing mourner share the duty with me. I see a repose that neither earth nor hell can break, and I feel an assurance of the endless and shadowless

hereafter - the Eternity they have entered - where life is boundless in its duration, and love in its sympathy, and joy in its fulness. I noticed on that occasion how much selfishness there is even in a love like Mr Linton's, when he so regretted Catherine's blessed release! To be sure, one might have doubted, after the wayward and impatient existence she had led, whether she merited a haven of peace at last. One might doubt in seasons of cold reflection; but not then, in the presence of her corpse. It asserted its own tranquillity, which seemed a pledge of equal quiet to its former inhabitant.

Do you believe such people are happy in the other world, sir? I'd give a great deal to know.

I declined answering Mrs Dean's question, which struck me as something heterodox[1]. She proceeded:

---

[1] *Not orthodox*

Retracing the course of Catherine Linton, I fear we have no right to think she is; but we'll leave her with her Maker.

The master looked asleep, and I ventured soon after sunrise to quit the room and steal out to the pure refreshing air. The servants thought me gone to shake off the drowsiness of my protracted watch; in reality, my chief motive was seeing Mr Heathcliff. If he had remained among the larches all night, he would have heard nothing of the stir at the Grange; unless, perhaps, he might catch the gallop of the messenger going to Gimmerton. If he had come nearer, he would probably be aware, from the lights flitting to and fro, and the opening and shutting of the outer doors, that all was not right within. I wished, yet feared, to find him. I felt the terrible news must be told, and I longed to get it over; but how to do it I did not know. He was there - at least, a few yards further in the park; leant against an old ash-tree, his hat off, and his hair soaked with the dew that had gathered on the budded branches, and fell pattering round him. He had been standing a long time in that position, for I saw a pair of ousels[1] passing and repassing scarcely three

feet from him, busy in building their nest, and regarding his proximity no more than that of a piece of timber. They flew off at my approach, and he raised his eyes and spoke:

---

[1] *Small birds*

- 'She's dead!' He said; 'I've not waited for you to learn that. Put your handkerchief away - don't snivel before me. Damn you all! She wants none of ***your*** tears!'

I was weeping as much for him as her: We do sometimes pity creatures that have none of the feeling either for themselves or others. When I first looked into his face, I perceived that he had got intelligence of the catastrophe; and a foolish notion struck me that his heart was quelled and he prayed, because his lips moved and his gaze was bent on the ground.

'Yes, she's dead!' I answered, checking my sobs and drying my cheeks. 'Gone to heaven, I hope; where we may, every one, join her, if we take due warning and leave our evil ways to follow good!'

'Did ***she*** take due warning, then?' Asked Heathcliff, attempting a sneer. 'Did she die like a saint? Come, give me a true history of the event. How did - ?'

He endeavoured to pronounce the name, but could not manage it; and compressing his mouth he held a silent combat with his inward agony, defying, meanwhile, my sympathy with an unflinching, ferocious stare. 'How did she die?' He resumed, at last - fain, notwithstanding his hardihood, to have a support behind him; for, after the struggle, he trembled, in spite of himself, to his very finger-ends.

'Poor wretch!' I thought; 'you have a heart and nerves the same as your brother men! Why should you be anxious to conceal them? Your pride cannot blind God! You tempt him to wring them, till he forces a cry of humiliation.'

‘Quietly as a lamb!’ I answered, aloud. ‘She drew a sigh, and stretched herself, like a child reviving, and sinking again to sleep; and five minutes after I felt one little pulse at her heart, and nothing more!’

‘And - did she ever mention me?’ He asked, hesitating, as if he dreaded the answer to his question would introduce details that he could not bear to hear.

‘Her senses never returned: She recognised nobody from the time you left her,’ I said. ‘She lies with a sweet smile on her face; and her latest ideas wandered back to pleasant early days. Her life closed in a gentle dream - may she wake as kindly in the other world!’

‘May she wake in torment!’ He cried, with frightful vehemence, stamping his foot, and groaning in a sudden paroxysm of ungovernable passion. ‘Why, she's a liar to the end! Where is she? Not ***there*** - not in heaven - not perished - where? Oh! You said you cared nothing for my sufferings! And I pray one prayer - I repeat it till my tongue stiffens - Catherine Earnshaw, may you not rest as long as I am living; you said I killed you - haunt me, then! The murdered ***do*** haunt their murderers, I believe. I know that ghosts ***have*** wandered on earth. Be with me always - take any form - drive me mad! Only ***do*** not leave me in this abyss, where I cannot find you! Oh, God! It is unutterable! I ***cannot*** live without my life! I ***cannot*** live without my soul!'

He dashed his head against the knotted trunk; and, lifting up his eyes, howled, not like a man, but like a savage beast being goaded to death with knives and spears. I observed several splashes of blood about the bark of the tree, and his hand and forehead were both stained; probably the scene I witnessed was a repetition of others acted during the night. It hardly moved my compassion - it appalled me: Still, I felt reluctant to quit him so. But the moment he recollected himself enough to notice me watching, he thundered a command for me to go, and I obeyed. He was beyond my skill to quiet or console!

Mrs Linton's funeral was appointed to take place on the Friday following her decease; and till then her coffin remained uncovered, and strewn with flowers and scented leaves, in the great drawing- room. Linton spent his days and nights there, a sleepless guardian; and - a circumstance concealed from all but me - Heathcliff spent his nights, at least, outside, equally a stranger to repose. I held no communication with him: Still, I was conscious of his design to enter, if he could; and on the Tuesday, a little after dark, when my master, from sheer fatigue, had been compelled to retire a couple of hours, I went and opened one of the windows; moved by his perseverance to give him a chance of bestowing on the faded image of his idol one final adieu. He did not omit to avail himself of the opportunity, cautiously and briefly; too cautiously to betray his presence by the slightest noise. Indeed, I shouldn't have discovered that he had been there, except for the disarrangement of the drapery about the corpse's face, and for observing on the floor a curl of light hair, fastened with a silver thread; which, on examination, I ascertained to have been taken from a locket hung round Catherine's neck. Heathcliff had opened the trinket and cast out its contents, replacing them by a black lock of his own. I twisted the two, and enclosed them together.

Mr Earnshaw was, of course, invited to attend the remains of his sister to the grave; he sent no excuse, but he never came; so that, besides her husband, the mourners were wholly composed of tenants and servants. Isabella was not asked.

The place of Catherine's interment, to the surprise of the villagers, was neither in the chapel under the carved monument of the Lintons, nor yet by the tombs of her own relations, outside. It was dug on a green slope in a corner of the kirkyard, where the wall is so low that heath and bilberry plants have climbed over it from the moor; and peat mould almost buries it. Her husband lies in the same spot now; and they have each a simple headstone above, and a plain grey block at their feet, to mark the graves.

CHAPTER 17

THAT FRIDAY made the last of our fine days for a month. In the evening the weather broke: The wind shifted from south to north-east, and brought rain first, and then sleet and snow. On the morrow one could hardly imagine that there had been three weeks of summer: The primroses and crocuses were hidden under wintry drifts; the larks were silent, the young leaves of the early trees smitten and blackened. And dreary, and chill, and dismal, that morrow did creep over! My master kept his room; I took possession of the lonely parlour, converting it into a nursery: And there I was, sitting with the moaning doll of a child laid on my knee; rocking it to and fro, and watching, meanwhile, the still driving flakes build up the uncurtained window, when the door opened, and some person entered, out of breath and laughing! My anger was greater than my astonishment for a minute. I supposed it one of the maids, and I cried -

'Have done! How dare you show your giddiness here; What would Mr Linton say if he heard you?'

'Excuse me!' Answered a familiar voice; 'but I know Edgar is in bed, and I cannot stop myself.'

With that the speaker came forward to the fire, panting and holding her hand to her side.

'I have run the whole way from Wuthering Heights!' She continued, after a pause; 'except where I've flown. I couldn't count the number of falls I've had. Oh, I'm aching all over! Don't be alarmed! There shall be an explanation as soon as I can give it; only just have the goodness to step out and order the carriage to take me on to Gimmerton, and tell a servant to seek up a few clothes in my wardrobe.'

The intruder was Mrs Heathcliff. She certainly seemed in no laughing predicament: Her hair streamed on her shoulders, dripping with snow and water; she was dressed in the girlish dress she commonly wore, befitting her age more than her position: A low frock with short sleeves, and nothing on either head or neck. The frock was of light silk, and clung to her with wet, and her feet were protected merely by thin slippers; add to this a deep cut under one ear, which only the cold prevented from bleeding profusely, a white face scratched and bruised, and a frame hardly able to support itself through fatigue; and you may fancy my first fright was not much allayed when I had had leisure to examine her.

'My dear young lady,' I exclaimed, 'I'll stir nowhere, and hear nothing, till you have removed every article of your clothes, and put on dry things; and certainly you shall not go to Gimmerton to- night, so it is needless to order the carriage.'

'Certainly I shall,' she said; 'walking or riding: Yet I've no objection to dress myself decently. And - ah, see how it flows down my neck now! The fire does make it smart.'

She insisted on my fulfilling her directions, before she would let me touch her; and not till after the coachman had been instructed to get ready, and a maid set to pack up some necessary attire, did I obtain her consent for binding the wound and helping to change her garments.

'Now, Ellen,' she said, when my task was finished and she was seated in an easy-chair on the hearth, with a cup of tea before her, 'you sit down opposite me, and put poor Catherine's baby away: I don't like to see it! You mustn't think I care little for Catherine, because I behaved so foolishly on entering: I've cried, too, bitterly - yes, more than any one else has reason to cry. We parted unreconciled, you remember, and I shan't forgive myself. But, for all that, I was not going to sympathise with him - the brute beast! Oh, give me the poker! This is the last thing of his I have about me:' She slipped the gold ring from her third finger, and threw it on the floor. 'I'll smash it!' She continued, striking it with childish spite, 'and then I'll burn it!' And she took and dropped the misused article among the coals. 'There! He shall buy

another, if he gets me back again. He'd be capable of coming to seek me, to tease Edgar. I dare not stay, lest that notion should possess his wicked head! And besides, Edgar has not been kind, has he? And I won't come suing for his assistance; nor will I bring him into more trouble. Necessity compelled me to seek shelter here; though, if I had not learned he was out of the way, I'd have halted at the kitchen, washed my face, warmed myself, got you to bring what I wanted, and departed again to any where out of the reach of my accursed - of that incarnate goblin! Ah, he was in such a fury! If he had caught me! It's a pity Earnshaw is not his match in strength: I wouldn't have run till I'd seen him all but demolished, had Hindley been able to do it!'

'Well, don't talk so fast, Miss!' I interrupted; 'you'll disorder the handkerchief I have tied round your face, and make the cut bleed again. Drink your tea, and take breath, and give over laughing: Laughter is sadly out of place under this roof, and in your condition!'

'An undeniable truth,' she replied. 'Listen to that child! It maintains a constant wail - send it out of my hearing for an hour; I shan't stay any longer.'

I rang the bell, and committed it to a servant's care; and then I inquired what had urged her to escape from Wuthering Heights in such an unlikely plight, and where she meant to go, as she refused remaining with us.

'I ought, and I wished to remain,' answered she, 'to cheer Edgar and take care of the baby, for two things, and because the Grange is my right home. But I tell you he wouldn't let me! Do you think he could bear to see me grow fat and merry - could bear to think that we were tranquil, and not resolve on poisoning our comfort? Now, I have the satisfaction of being sure that he detests me, to the point of its annoying him seriously to have me within ear-shot or eyesight: I notice, when I enter his presence, the muscles of his countenance are involuntarily distorted into an expression of hatred; partly arising from his knowledge of the good causes I have to feel that sentiment for him, and partly from original aversion. It is strong enough to make me feel pretty certain that he would not chase me over England, supposing I contrived a clear escape; and therefore I must get quite away. I've recovered

from my first desire to be killed by him: I'd rather he'd kill himself! He has extinguished my love effectually, and so I'm at my ease. I can recollect yet how I loved him; and can dimly imagine that I could still be loving him, if - no, no! Even if he had doted on me, the devilish nature would have revealed its existence somehow. Catherine had an awfully perverted taste to esteem him so dearly, knowing him so well. Monster! Would that he could be blotted out of creation, and out of my memory!'

'Hush, hush! He's a human being,' I said. 'Be more charitable: There are worse men than he is yet!'

'He's not a human being,' she retorted; 'and he has no claim on my charity. I gave him my heart, and he took and pinched it to death, and flung it back to me. People feel with their hearts, Ellen: And since he has destroyed mine, I have not power to feel for him: And I would not, though he groaned from this to his dying day, and wept tears of blood for Catherine! No, indeed, indeed, I wouldn't!' And here Isabella began to cry; but, immediately dashing the water from her lashes, she recommenced. 'You asked, what has driven me to flight at last? I was compelled to attempt it, because I had succeeded in rousing his rage a pitch above his malignity. Pulling out the nerves with red hot pincers requires more coolness than knocking on the head. He was worked up to forget the fiendish prudence he boasted of, and proceeded to murderous violence. I experienced pleasure in being able to exasperate him: The sense of pleasure woke my instinct of self- preservation, so I fairly broke free; and if ever I come into his hands again he is welcome to a signal revenge.

'Yesterday, you know, Mr Earnshaw should have been at the funeral. He kept himself sober for the purpose - tolerably sober: Not going to bed mad at six o'clock and getting up drunk at twelve.

Consequently, he rose, in suicidal low spirits, as fit for the church as for a dance; and instead, he sat down by the fire and swallowed gin or brandy by tumblerfuls.

‘Heathcliff - I shudder to name him! Has been a stranger in the house from last Sunday till to-day. Whether the angels have fed him, or his kin beneath, I cannot tell; but he has not eaten a meal with us for nearly a week. He has just come home at dawn, and gone up-stairs to his chamber; looking himself in - as if anybody dreamt of coveting his company! There he has continued, praying like a Methodist: Only the deity he implored is senseless dust and ashes; and God, when addressed, was curiously confounded with his own black father! After concluding these precious orisons - and they lasted generally till he grew hoarse and his voice was strangled in his throat - he would be off again; always straight down to the Grange! I wonder Edgar did not send for a constable, and give him into custody! For me, grieved as I was about Catherine, it was impossible to avoid regarding this season of deliverance from degrading oppression as a holiday.

‘I recovered spirits sufficient to bear Joseph's eternal lectures without weeping, and to move up and down the house less with the foot of a frightened thief than formerly. You wouldn't think that I should cry at anything Joseph could say; but he and Hareton are detestable companions. I'd rather sit with Hindley, and hear his awful talk, than with “t' little maister” and his staunch supporter, that odious old man! When Heathcliff is in, I'm often obliged to seek the kitchen and their society, or starve among the damp uninhabited chambers; when he is not, as was the case this week, I establish a table and chair at one corner of the house fire, and never mind how Mr Earnshaw may occupy himself; and he does not interfere with my arrangements. He is quieter now than he used to be, if no one provokes him: More sullen and depressed, and less furious. Joseph affirms he's sure he's an altered man: That the Lord has touched his heart, and he is saved “so as by fire.” I'm puzzled to detect signs of the favourable change: But it is not my business.

‘Yester-evening I sat in my nook reading some old books till late on towards twelve. It seemed so dismal to go up-stairs, with the wild snow blowing outside, and my thoughts continually reverting to the kirk-yard and the new-made grave! I dared hardly lift my eyes from the page before me, that melancholy scene so instantly usurped its place. Hindley sat opposite, his head leant on his hand; perhaps meditating on the same subject. He had

ceased drinking at a point below irrationality, and had neither stirred nor spoken during two or three hours. There was no sound through the house but the moaning wind, which shook the windows every now and then, the faint crackling of the coals, and the click of my snuffers as I removed at intervals the long wick of the candle. Hareton and Joseph were probably fast asleep in bed. It was very, very sad: And while I read I sighed, for it seemed as if all joy had vanished from the world, never to be restored.

The doleful silence was broken at length by the sound of the kitchen latch: Heathcliff had returned from his watch earlier than usual; owing, I suppose, to the sudden storm. That entrance was fastened, and we heard him coming round to get in by the other. I rose with an irrepressible expression of what I felt on my lips, which induced my companion, who had been staring towards the door, to turn and look at me.

“I'll keep him out five minutes,” he exclaimed. “You won't object?”

“No, you may keep him out the whole night for me,” I answered. “Do! Put the key in the look, and draw the bolts.” Earnshaw accomplished this ere his guest reached the front;

he then came and brought his chair to the other side of my table, leaning over it, and searching in my eyes for a sympathy with the burning hate that gleamed from his: As he both looked and felt like an assassin, he couldn't exactly find that; but he discovered enough to encourage him to speak.

“You, and I,” he said, “have each a great debt to settle with the man out yonder! If we were neither of us cowards, we might combine to discharge it. Are you as soft as your brother? Are you willing to endure to the last, and not once attempt a repayment?”

“I'm weary of enduring now,” I replied; “and I'd be glad of a retaliation that wouldn't recoil on myself; but treachery and violence are spears pointed at both ends; they wound those who resort to them worse than their enemies.”

“Treachery and violence are a just return for treachery and violence!” Cried Hindley. “Mrs Heathcliff, I'll ask you to do nothing; but sit still and be dumb.

Tell me now, can you? I'm sure you would have as much pleasure as I in witnessing the conclusion of the fiend's existence; he'll be ***your*** death unless you overreach him; and he'll be ***my*** ruin. Damn the hellish villain! He knocks at the door as if he were master here already! Promise to hold your tongue, and before that clock strikes - it wants three minutes of one - you're a free woman!"

He took the implements which I described to you in my letter from his breast, and would have turned down the candle. I snatched it away, however, and seized his arm.

"I'll not hold my tongue!" I said; "you mustn't touch him. Let the door remain shut, and be quiet!"

"No! I've formed my resolution, and by God I'll execute it!" Cried the desperate being. "I'll do you a kindness in spite of yourself, and Hareton justice! And you needn't trouble your head to screen me; Catherine is gone. Nobody alive would regret me, or be ashamed, though I cut my throat this minute - and it's time to make an end!"

'I might as well have struggled with a bear, or reasoned with a lunatic. The only resource left me was to run to a lattice and warn his intended victim of the fate which awaited him.'

"You'd better seek shelter somewhere else to-night!" I exclaimed, in rather a triumphant tone. "Mr Earnshaw has a mind to shoot you, if you persist in endeavouring to enter."

"You'd better open the door, you -"he answered, addressing me by some elegant term that I don't care to repeat.

"I shall not meddle in the matter," I retorted again. "Come in and get shot, if you please. I've done my duty."

'With that I shut the window and returned to my place by the fire; having too small a stock of hypocrisy at my command to pretend any anxiety for the danger that menaced him. Earnshaw swore passionately at me:

Affirming that I loved the villain yet; and calling me all sorts of names for the base spirit I evinced. And I, in my secret heart (and conscience never reproached me), thought what a blessing it would be for ***him*** should Heathcliff put him out of misery; and what a blessing for ***me*** should he send Heathcliff to his right abode! As I sat nursing these reflections, the casement behind me was banged on to the floor by a blow from the latter individual, and his black countenance looked blightingly through. The stanchions stood too close to suffer his shoulders to follow, and I smiled, exulting in my fancied security. His hair and clothes were whitened with snow, and his sharp cannibal teeth, revealed by cold and wrath, gleamed through the dark.

"Isabella, let me in, or I'll make you repent!" He "girned,"[1] as Joseph calls it.

---

[1] *snarled*

"I cannot commit murder," I replied. "Mr Hindley stands sentinel with a knife and loaded pistol."

"Let me in by the kitchen door," he said.

"Hindley will be there before me," I answered: "And that's a poor love of yours that cannot bear a shower of snow! We were left at peace in our beds as long as the summer moon shone, but the moment a blast of winter returns, you must run for shelter! Heathcliff, if I were you, I'd go stretch myself over her grave and die like a faithful dog. The world is surely not worth living in now, is it? You had distinctly impressed on me the idea that Catherine was the whole joy of your life: I can't imagine how you think of surviving her loss."

"He's there, is he?" Exclaimed my companion, rushing to the gap. "If I can get my arm out I can hit him!"

‘I'm afraid, Ellen, you'll set me down as really wicked; but you don't know all, so don't judge. I wouldn't have aided or abetted an attempt on even his life for anything. Wish that he were dead, I must; and therefore I was fearfully disappointed, and unnerved by terror for the consequences of my taunting speech, when he flung himself on Earnshaw's weapon and wrenched it from his grasp.

‘The charge exploded, and the knife, in springing back, closed into its owner's wrist. Heathcliff pulled it away by main force, slitting up the flesh as it passed on, and thrust it dripping into his pocket. He then took a stone, struck down the division between two windows, and sprang in. His adversary had fallen senseless with excessive pain and the flow of blood, that gushed from an artery or a large vein. The ruffian kicked and trampled on him, and dashed his head repeatedly against the flags, holding me with one hand, meantime, to prevent me summoning Joseph. He exerted preterhuman self-denial in abstaining from finishing him completely; but getting out of breath, he finally desisted, and dragged the apparently inanimate body on to the settle. There he tore off the sleeve of Earnshaw's coat, and bound up the wound with brutal roughness; spitting and cursing during the operation as energetically as he had kicked before. Being at liberty, I lost no time in seeking the old servant; who, having gathered by degrees the purport of my hasty tale, hurried below, gasping, as he descended the steps two at once.

“Whet is thur tuh do, nah? Whet is thur tuh do, nah?”

“There's this to do,” thundered Heathcliff, “that your master's mad; and should he last another month, I'll have him to an asylum. And how the devil did you come to fasten me out, you toothless hound? Don't stand muttering and mumbling there. Come, I'm not going to nurse him. Wash that stuff away; and mind the sparks of your candle - it is more than half brandy!”

“Und so yah been murthering on him?” Exclaimed Joseph, lifting his hands and eyes in horror. “If iver Aw seed a seeght loike this! May the Lord -

‘Heathcliff gave him a push on to his knees in the middle of the blood, and flung a towel to him; but instead of proceeding to dry it up, he joined his hands and began a prayer, which excited my laughter from its odd phraseology. I was in the condition of mind to be shocked at nothing: In fact, I was as reckless as some malefactors show themselves at the foot of the gallows.

“Oh, I forgot you,” said the tyrant. “You shall do that. Down with you. And you conspire with him against me, do you, viper? There, that is work fit for you!”

‘He shook me till my teeth rattled, and pitched me beside Joseph, who steadily concluded his supplications, and then rose, vowing he would set off for the Grange directly. Mr Linton was a magistrate, and though he had fifty wives dead, he should inquire into this. He was so obstinate in his resolution, that Heathcliff deemed it expedient to compel from my lips a recapitulation of what had taken place; standing over me, heaving with malevolence, as I reluctantly delivered the account in answer to his questions. It required a great deal of labour to satisfy the old man that Heathcliff was not the aggressor; especially with my hardly- wrung replies. However, Mr Earnshaw soon convinced him that he was alive still; Joseph hastened to administer a dose of spirits, and by their succour his master presently regained motion and consciousness. Heathcliff, aware that his opponent was ignorant of the treatment received while insensible, called him deliriously intoxicated; and said he should not notice his atrocious conduct further, but advised him to get to bed. To my joy, he left us, after giving this judicious counsel, and Hindley stretched himself on the hearthstone. I departed to my own room, marvelling that I had escaped so easily.

‘This morning, when I came down, about half an hour before noon, Mr Earnshaw was sitting by the fire, deadly sick; his evil genius, almost as gaunt and ghastly, leant against the chimney. Neither appeared inclined to dine, and, having waited till all was cold on the table, I commenced alone. Nothing hindered me from eating heartily, and I experienced a certain sense of satisfaction and superiority, as, at intervals, I cast a look towards my silent companions, and felt the comfort of a quiet conscience within me. After I

had done, I ventured on the unusual liberty of drawing near the fire, going round Earnshaw's seat, and kneeling in the corner beside him.

'Heathcliff did not glance my way, and I gazed up, and contemplated his features almost as confidently as if they had been turned to stone. His forehead, that I once thought so manly, and that I now think so diabolical, was shaded with a heavy cloud; his basilisk[1] eyes were nearly quenched by sleeplessness, and weeping, perhaps, for the lashes were wet then: His lips devoid of their ferocious sneer, and sealed in an expression of unspeakable sadness. Had it been another, I would have covered my face in the presence of such grief. In his case, I was gratified; and, ignoble as it seems to insult a fallen enemy, I couldn't miss this chance of sticking in a dart: His weakness was the only time when I could taste the delight of paying wrong for wrong.'

---

[1] *A fabulous reptile whichcould kill with a look*

'Fie, fie, Miss!' I interrupted. 'One might suppose you had never opened a Bible in your life. If God afflict your enemies, surely that ought to suffice you. It is both mean and presumptuous to add your torture to his!'

'In general I'll allow that it would be, Ellen,' she continued; 'but what misery laid on Heathcliff could content me, unless I have a hand in it? I'd rather he suffered less, if I might cause his sufferings and he might ***know*** that I was the cause. Oh, I owe him so much. On only one condition can I hope to forgive him. It is, if I may take an eye for an eye, a tooth for a tooth; for every wrench of agony return a wrench: Reduce him to my level. As he was the first to injure, make him the first to implore pardon; and then - why then, Ellen, I might show you some generosity. But it is utterly impossible I can ever be revenged, and therefore I cannot forgive him. Hindley wanted some water, and I handed him a glass, and asked him how he was.

"Not as ill as I wish," he replied. "But leaving out my arm, every inch of me is as sore as if I had been fighting with a legion of imps!"

“Yes, no wonder,” was my next remark. “Catherine used to boast that she stood between you and bodily harm: She meant that certain persons would not hurt you for fear of offending her. It's well people don't really rise from their grave, or, last night, she might have witnessed a repulsive scene! Are not you bruised, and cut over your chest and shoulders?”

“I can't say,” he answered, “but what do you mean? Did he dare to strike me when I was down?”

“He trampled on and kicked you, and dashed you on the ground,” I whispered. “And his mouth watered to tear you with his teeth; because he's only half man: Not so much, and the rest fiend.”

‘Mr Earnshaw looked up, like me, to the countenance of our mutual foe; who, absorbed in his anguish, seemed insensible to anything around him: The longer he stood, the plainer his reflections revealed their blackness through his features.’

“Oh, if God would but give me strength to strangle him in my last agony, I'd go to hell with joy,” groaned the impatient man, writhing to rise, and sinking back in despair, convinced of his inadequacy for the struggle.

“Nay, it's enough that he has murdered one of you,” I observed aloud. “At the Grange, every one knows your sister would have been living now had it not been for Mr Heathcliff. After all, it is preferable to be hated than loved by him. When I recollect how happy we were - how happy Catherine was before he came - I'm fit to curse the day.”

Most likely, Heathcliff noticed more the truth of what was said, than the spirit of the person who said it. His attention was roused, I saw, for his eyes rained down tears among the ashes, and he drew his breath in suffocating sighs. I stared full at him, and laughed scornfully. The clouded windows of hell flashed a moment towards me; the fiend which usually looked out, however, was so dimmed and drowned that I did not fear to hazard another sound of derision.

“Get up, and begone out of my sight,” said the mourner.

‘I guessed he uttered those words, at least, though his voice was hardly intelligible.

“I beg your pardon,” I replied. “But I loved Catherine too; and her brother requires attendance, which, for her sake, I shall supply. Now, that she's dead, I see her in Hindley: Hindley has exactly her eyes, if you had not tried to gouge them out, and made them black and red; and her-”

“Get up, wretched idiot, before I stamp you to death!” He cried, making a movement that caused me to make one also.

“But then,” I continued, holding myself ready to flee, “if poor Catherine had trusted you, and assumed the ridiculous, contemptible, degrading title of Mrs Heathcliff, she would soon have presented a similar picture! ***She*** wouldn't have borne your abominable behaviour quietly: Her detestation and disgust must have found voice.”

‘The back of the settle and Earnshaw's person interposed between me and him; so instead of endeavouring to reach me, he snatched a dinner-knife from the table and flung it at my head. It struck beneath my ear, and stopped the sentence I was uttering; but, pulling it out, I sprang to the door and delivered another; which I hope went a little deeper than his missile. The last glimpse I caught of him was a furious rush on his part, checked by the embrace of his host; and both fell locked together on the hearth. In my flight through the kitchen I bid Joseph speed to his master; I knocked over Hareton, who was hanging a litter of puppies from a chair-back in the doorway; and, blessed as a soul escaped from purgatory, I bounded, leaped, and flew down the steep road; then, quitting its windings, shot direct across the moor, rolling over banks, and wading through marshes: Precipitating myself, in fact, towards the beacon-light of the Grange. And far rather would I be condemned to a perpetual dwelling in the infernal regions than, even for one night, abide beneath the roof of Wuthering Heights again.’

Isabella ceased speaking, and took a drink of tea; then she rose, and bidding me put on her bonnet, and a great shawl I had brought, and turning a deaf ear to my entreaties for her to remain another hour, she

stepped on to a chair, kissed Edgar's and Catherine's portraits, bestowed a similar salute on me, and descended to the carriage, accompanied by Fanny, who yelped wild with joy at recovering her mistress. She was driven away, never to revisit this neighbourhood: But a regular correspondence was established between her and my master when things were more settled. I believe her new abode was in the south, near London; there she had a son born a few months subsequent to her escape. He was christened Linton, and, from the first, she reported him to be an ailing, peevish creature.

Mr Heathcliff, meeting me one day in the village, inquired where she lived. I refused to tell. He remarked that it was not of any moment, only she must beware of coming to her brother: She should not be with him, if he had to keep her himself. Though I would give no information, he discovered, through some of the other servants, both her place of residence and the existence of the child. Still, he didn't molest her: For which forbearance she might thank his aversion, I suppose. He often asked about the infant, when he saw me; and on hearing its name, smiled grimly, and observed-

'They wish me to hate it too, do they?'

'I don't think they wish you to know anything about it,' I answered.

'But I'll have it,' he said, 'when I want it. They may reckon on that!' Fortunately its mother died before the time arrived; some thirteen years after the decease of Catherine, when Linton was twelve, or a little more.

On the day succeeding Isabella's unexpected visit I had no opportunity of speaking to my master: He shunned conversation, and was fit for discussing nothing. When I could get him to listen, I saw it pleased him that his sister had left her husband; whom he abhorred with an intensity which the mildness of his nature would scarcely seem to allow. So deep and sensitive was his aversion, that he refrained from going anywhere where he was likely to see or hear of Heathcliff. Grief, and that together, transformed him into a complete hermit: He threw up his office of magistrate, ceased even to attend church, avoided the village on all occasions, and spent a life of entire seclusion within the limits of his park and grounds; only varied by solitary

rambles on the moors, and visits to the grave of his wife, mostly at evening, or early morning before other wanderers were abroad. But he was too good to be thoroughly unhappy long. He didn't pray for Catherine's soul to haunt him. Time brought resignation, and a melancholy sweeter than common joy. He recalled her memory with ardent, tender love, and hopeful aspiring to the better world; where he doubted not she was gone.

And he had earthly consolation and affections also. For a few days, I said, he seemed regardless of the puny successor to the departed: That coldness melted as fast as snow in April, and ere the tiny thing could stammer a word or totter a step it wielded a despot's sceptre in his heart. It was named Catherine; but he never called it the name in full, as he had never called the first Catherine short: Probably because Heathcliff had a habit of doing so. The little one was always Cathy: It formed to him a distinction from the mother, and yet a connection with her; and his attachment sprang from its relation to her, far more than from its being his own.

I used to draw a comparison between him and Hindley Earnshaw, and perplex myself to explain satisfactorily why their conduct was so opposite in similar circumstances. They had both been fond husbands, and were both attached to their children; and I could not see how they shouldn't both have taken the same road, for good or evil. But, I thought in my mind, Hindley, with apparently the stronger head, has shown himself sadly the worse and the weaker man. When his ship struck, the captain abandoned his post; and the crew, instead of trying to save her, rushed into riot and confusion, leaving no hope for their luckless vessel. Linton, on the contrary, displayed the true courage of a loyal and faithful soul: He trusted God; and God comforted him. One hoped, and the other despaired: They chose their own lots, and were righteously doomed to endure them. But you'll not want to hear my moralising, Mr Lockwood; you'll judge, as well as I can, all these things: At least, you'll think you will, and that's the same. The end of Earnshaw was what might have been expected; it followed fast on his sister's: There were scarcely six months between them. We, at the Grange, never got a very succinct account of his state preceding it; all that I did learn was on occasion of going to aid in the preparations for the funeral. Mr Kenneth came to announce the event to my master.

‘Well, Nelly,’ said he, riding into the yard one morning, too early not to alarm me with an instant presentiment of bad news, 'it's yours and my turn to go into mourning at present. Who's given us the slip now, do you think?’

‘Who?’ I asked in a flurry.

‘Why, guess!’ He returned, dismounting, and slinging his bridle on a hook by the door. ‘And nip up the corner of your apron: I'm certain you'll need it.’

‘Not Mr Heathcliff, surely?’ I exclaimed.

‘What! Would you have tears for him?’ Said the doctor. ‘No, Heathcliff's a tough young fellow; he looks blooming today. I've just seen him. He's rapidly regaining flesh since he lost his better half.’

‘Who is it, then, Mr Kenneth?’ I repeated impatiently.

‘Hindley Earnshaw! Your old friend Hindley,’ he replied, ‘and my wicked gossip: Though he's been too wild for me this long while. There! I said we should draw water. But cheer up! He died true to his character: Drunk as a lord. Poor lad! I'm sorry, too. One can't help missing an old companion: though he had the worst tricks with him that ever man imagined, and has done me many a rascally turn. He's barely twenty-seven, it seems; that's your own age: Who would have thought you were born in one year?’

I confess this blow was greater to me than the shock of Mrs Linton's death: Ancient associations lingered round my heart; I sat down in the porch and wept as for a blood relation, desiring Mr Kenneth to get another servant to introduce him to the master. I could not hinder myself from pondering on the question - ‘Had he had fair play?' Whatever I did, that idea would bother me: It was so tiresomely pertinacious that I resolved on requesting leave to go to Wuthering Heights, and assist in the last duties to the dead. Mr Linton was extremely reluctant to consent, but I pleaded eloquently for the friendless condition in which he lay; and I said my old master and foster-brother had a claim on my services as strong as his own. Besides, I reminded him that the child Hareton was his wife's nephew, and, in the absence of nearer kin, he ought to act as its guardian; and he ought to and

must inquire how the property was left, and look over the concerns of his brother-in- law. He was unfit for attending to such matters then, but he bid me speak to his lawyer; and at length permitted me to go. His lawyer had been Earnshaw's also: I called at the village, and asked him to accompany me. He shook his head, and advised that Heathcliff should be let alone; affirming, if the truth were known, Hareton would be found little else than a beggar.

'His father died in debt,' he said; 'the whole property is mortgaged, and the sole chance for the natural heir is to allow him an opportunity of creating some interest in the creditor's heart, that he may be inclined to deal leniently towards him.'

When I reached the Heights, I explained that I had come to see everything carried on decently; and Joseph, who appeared in sufficient distress, expressed satisfaction at my presence. Mr Heathcliff said he did not perceive that I was wanted; but I might stay and order the arrangements for the funeral, if I chose.

'Correctly,' he remarked, 'that fool's body should he buried at the cross-roads[1], without ceremony of any kind. I happened to leave him ten minutes yesterday afternoon, and in that interval he fastened the two doors of the house against me, and he has spent the night in drinking himself to death deliberately! We broke in this morning, for we heard him sporting like a horse; and there he was, laid over the settle: Flaying and scalping would not have wakened him. I sent for Kenneth, and he came; but not till the beast had changed into carrion: He was both dead and cold, and stark; and so you'll allow it was useless making more stir about him!'

---

[1] Those excluded from holy rites were buried at the foot of the signpost at a cross – roads on public roads. Suicides, however, were often buried on the hightway.

The old servant confirmed this statement, but muttered -

‘Aw’d rayther he'd goan hisseln for t' doctor! Aw sud uh,' taen tent[1] uh t' maister better nur him - un he warn't deead when aw left, nowt uh t' soart!'[2]

---

[1] *care*

[2] *Nothing of the sort*

I insisted on the funeral being respectable. Mr Heathcliff said I might have my own way there too: Only, he desired me to remember that the money for the whole affair came out of his pocket. He maintained a hard, careless deportment, indicative of neither joy nor sorrow: If anything, it expressed a flinty gratification at a piece of difficult work successfully executed. I observed once, indeed, something like exultation in his aspect: It was just when the people were bearing the coffin from the house. He had the hypocrisy to represent a mourner: And previous to following with Hareton, he lifted the unfortunate child on to the table and muttered, with peculiar gusto, 'Now, my bonny lad, you are ***mine***! And we'll see if one tree won't grow as crooked as another, with the same wind to twist it!' The unsuspecting thing was pleased at this speech: He played with Heathcliff's whiskers, and stroked his cheek; but I divined its meaning, and observed tartly, ‘That boy must go back with me to Thrushcross Grange, sir. There is nothing in the world less yours than he is!’

‘Does Linton say so?’ He demanded.

‘Of course - he has ordered me to take him,’ I replied.

‘Well’ said the scoundrel, ‘we'll not argue the subject now: But I have a fancy to try my hand at rearing a young one; so intimate to your master that I must supply the place of this with my own, if he attempt to remove it. I don't engage to let Hareton go undisputed; but I'll be pretty sure to make the other come! Remember to tell him.’

This hint was enough to bind our hands. I repeated its substance on my return; and Edgar Linton, little interested at the commencement, spoke no more of interfering. I'm not aware that he could have done it to any purpose, had he been ever so willing.

The guest was now the master of Wuthering Heights: He held firm possession, and proved to the attorney - who, in his turn, proved it to Mr Linton - that Earnshaw had mortgaged every yard of land he owned for cash to supply his mania for gaming; and he, Heathcliff, was the mortgagee. In that manner Hareton, who should now be the first gentleman in the neighbourhood, was reduced to a state of complete dependence on his father's inveterate enemy; and lives in his own house as a servant, deprived of the advantage of wages: Quite unable to right himself, because of his friendlessness, and his ignorance that he has been wronged.

CHAPTER 18

THE TWELVE YEARS, continued Mrs Dean, following that dismal period were the happiest of my life: My greatest troubles in their passage rose from our little lady's trifling illnesses, which she had to experience in common with all children, rich and poor. For the rest, after the first six months, she grew like a larch, and could walk and talk too, in her own way, before the heath blossomed a second time over Mrs Linton's dust. She was the most winning thing that ever brought sunshine into a desolate house: A real beauty in face, with the Earnshaws' handsome dark eyes, but the Lintons' fair skin and small features, and yellow curling hair. Her spirit was high, though not rough, and qualified by a heart sensitive and lively to excess in its affections. That capacity for intense attachments reminded me of her mother: Still she did not resemble her: For she could be soft and mild as a dove, and she had a gentle voice and pensive expression: Her anger was never furious; her love never fierce: It was deep and tender. However, it must be acknowledged, she had faults to foil her gifts. A propensity to be saucy was one; and a perverse will, that indulged children invariably acquire, whether they be good tempered or cross. If a servant chanced to vex her, it was always – 'I shall tell papa!' And if he reproved her, even by a look, you would have thought it a heart-breaking business: I don't believe he ever did speak a harsh word to her. He took her education entirely on himself, and made it an amusement. Fortunately, curiosity and a quick intellect made her an apt scholar: She learned rapidly and eagerly, and did honour to his teaching.

Till she reached the age of thirteen she had not once been beyond the range of the park by herself. Mr Linton would take her with him a mile or so outside, on rare occasions; but he trusted her to no one else. Gimmerton was an unsubstantial name in her ears; the chapel, the only building she had approached or entered, except her own home. Wuthering Heights and Mr Heathcliff did not exist for her: She was a perfect recluse; and, apparently,

perfectly contented. Sometimes, indeed, while surveying the country from her nursery window, she would observe -

'Ellen, how long will it be before I can walk to the top of those hills? I wonder what lies on the other side - is it the sea?'

'No, Miss Cathy,' I would answer; 'it is hills again, just like these.'

'And what are those golden rocks like when you stand under them?' She once asked.

The abrupt descent of Penistone Crags particularly attracted her notice; especially when the setting sun shone on it and the topmost heights, and the whole extent of landscape besides lay in shadow. I explained that they were bare masses of stone, with hardly enough earth in their clefts to nourish a stunted tree.

'And why are they bright so long after it is evening here?' She pursued.

'Because they are a great deal higher up than we are,' replied I; 'you could not climb them, they are too high and steep. In winter the frost is always there before it comes to us; and deep into summer I have found snow under that black hollow on the north-east side!'

'Oh, you have been on them!' She cried gleefully. 'Then I can go, too, when I am a woman. Has papa been, Ellen?'

'Papa would tell you, Miss,' I answered, hastily, 'that they are not worth the trouble of visiting. The moors, where you ramble with him, are much nicer; and Thrushcross Park is the finest place in the world.'

'But I know the park, and I don't know those,' she murmured to herself. 'And I should delight to look round me from the brow of that tallest point: my little pony Minny shall take me some time.'

One of the maids mentioning the Fairy cave, quite turned her head with a desire to fulfil this project: She teased Mr Linton about it; and he promised

she should have the journey when she got older. But Miss Catherine measured her age by months, and, 'Now, am I old enough to go to Penistone Crags?' Was the constant question in her mouth. The road thither wound close by Wuthering Heights. Edgar had not the heart to pass it; so she received as constantly the answer, 'Not yet, love: not yet.'

I said Mrs Heathcliff lived above a dozen years after quitting her husband. Her family were of a delicate constitution: She and Edgar both lacked the ruddy health that you will generally meet in these parts. What her last illness was, I am not certain: I conjecture, they died of the same thing, a kind of fever, slow at its commencement, but incurable, and rapidly consuming life towards the close. She wrote to inform her brother of the probable conclusion of a four-months' indisposition under which she had suffered, and entreated him to come to her, if possible; for she had much to settle, and she wished to bid him adieu, and deliver Linton safely into his hands. Her hope was that Linton might be left with him, as he had been with her: His father, she would fain convince herself, had no desire to assume the burden of his maintenance or education. My master hesitated not a moment in complying with her request: Reluctant as he was to leave home at ordinary calls, he flew to answer this; commanding Catherine to my peculiar vigilance, in his absence, with reiterated orders that she must not wander out of the park, even under my escort he did not calculate on her going unaccompanied.

He was away three weeks. The first day or two my charge sat in a corner of the library, too sad for either reading or playing: In that quiet state she caused me little trouble; but it was succeeded by an interval of impatient, fretful weariness; and being too busy, and too old then, to run up and down amusing her, I hit on a method by which she might entertain herself. I used to send her on her travels round the grounds - now on foot, and now on a pony; indulging her with a patient audience of all her real and imaginary adventures when she returned.

The summer shone in full prime; and she took such a taste for this solitary rambling that she often contrived to remain out from breakfast till tea; and then the evenings were spent in recounting her fanciful tales. I did not fear

her breaking bounds; because the gates were generally looked, and I thought she would scarcely venture forth alone, if they had stood wide open. Unluckily, my confidence proved misplaced. Catherine came to me, one morning, at eight o'clock, and said she was that day an Arabian merchant, going to cross the Desert with his caravan; and I must give her plenty of provision for herself and beasts: A horse, and three camels, personated by a large hound and a couple of pointers. I got together good store of dainties, and slung them in a basket on one side of the saddle; and she sprang up as gay as a fairy, sheltered by her widebrimmed hat and gauze veil from the July sun, and trotted off with a merry laugh, mocking my cautious counsel to avoid galloping, and come back early. The naughty thing never made her appearance at tea. One traveller, the hound, being an old dog and fond of its ease, returned; but neither Cathy, nor the pony, nor the two pointers were visible in any direction: I despatched emissaries down this path, and that path, and at last went wandering in search of her myself. There was a labourer working at a fence round a plantation, on the borders of the grounds. I inquired of him if he had seen our young lady.

'I saw her at morn,' he replied: 'She would have me to cut her a hazel switch, and then she leapt her Galloway[1] over the hedge yonder, where it is lowest, and galloped out of sight.'

---

[1] A horse less than I5 hands hight, a breed originally from Galloway in Scotland

---

You may guess how I felt at hearing this news. It struck me directly she must have started for Penistone Crags. 'What will become of her?' I ejaculated, pushing through a gap which the man was repairing, and making straight to the high-road. I walked as if for a wager, mile after mile, till a turn brought me in view of the Heights; but no Catherine could I detect, far or near. The Crags lie about a mile and a half beyond Mr Heathcliff's place, and that is four from the Grange, so I began to fear night would fall ere I could reach them. 'And what if she should have slipped in clambering among them,' I reflected, 'and been killed, or broken some of her bones?' My

suspense was truly painful; and, at first, it gave me delightful relief to observe, in hurrying by the farmhouse, Charlie, the fiercest of the pointers, lying under a window, with swelled head and bleeding ear. I opened the wicket and ran to the door, knocking vehemently for admittance. A woman whom I knew, and who formerly lived at Gimmerton, answered: She had been servant there since the death of Mr Earnshaw.

'Ah,' said she, 'you are come a-seeking your little mistress! Don't be frightened. She's here safe: But I'm glad it isn't the master.'

'He is not at home then, is he?' I panted, quite breathless with quick walking and alarm.

'No, no,' she replied: 'Both he and Joseph are off, and I think they won't return this hour or more. Step in and rest you a bit.'

I entered, and beheld my stray lamb seated on the hearth, rocking herself in a little chair that had been her mother's when a child. Her hat was hung against the wall, and she seemed perfectly at home, laughing and chattering, in the best spirits imaginable, to Hareton - now a great, strong lad of eighteen - who stared at her with considerable curiosity and astonishment: Comprehending precious little of the fluent succession of remarks and questions which her tongue never ceased pouring forth.

'Very well, Miss!' I exclaimed, concealing my joy under an angry countenance. 'This is your last ride, till papa comes back. I'll not trust you over the threshold again, you naughty, naughty girl!'

'Aha, Ellen!' She cried, gaily, jumping up and running to my side. 'I shall have a pretty story to tell tonight; and so you've found me out. Have you ever been here in your life before?'

'Put that hat on, and home at once,' said I. 'I'm dreadfully grieved at you, Miss Cathy: You've done extremely wrong! It's no use pouting and crying: That won't repay the trouble I've had, scouring the country after you. To think how Mr Linton charged me to keep you in; and you stealing off so! It

shows you are a cunning little fox, and nobody will put faith in you any more.'

'What have I done?' Sobbed she, instantly checked. 'Papa charged me nothing: He'll not scold me, Ellen - he's never cross, like you!'

'Come, come!' I repeated. 'I'll tie the riband. Now, let us have no petulance. Oh, for shame! You thirteen years old, and such a baby!'

This exclamation was caused by her pushing the hat from her head, and retreating to the chimney out of my reach.

'Nay,' said the servant, 'don't be hard on the bonny lass, Mrs Dean. We made her stop: She'd fain have ridden forwards, afeard you should be uneasy. Hareton offered to go with her, and I thought he should: It's a wild road over the hills.'

Hareton, during the discussion, stood with his hands in his pockets, too awkward to speak; though he looked as if he did not relish my intrusion.

'How long am I to wait?' I continued, disregarding the woman's interference. 'It will be dark in ten minutes. Where is the pony, Miss Cathy? And where is Phoenix? I shall leave you, unless you be quick; so please yourself.'

'The pony is in the yard,' she replied, 'and Phoenix is shut in there. He's bitten - and so is Charlie. I was going to tell you all about it; but you are in a bad temper, and don't deserve to hear.'

I picked up her hat, and approached to reinstate it; but perceiving that the people of the house took her part, she commenced capering round the room; and on my giving chase, ran like a mouse over and under and behind the furniture, rendering it ridiculous for me to pursue. Hareton and the woman laughed, and she joined them, and waxed more impertinent still; till I cried, in great irritation -

‘Well, Miss Cathy, if you were aware whose house this is you'd be glad enough to get out.’

‘It's ***your*** father's, isn't it?’ Said she, turning to Hareton.

‘Nay,’ he replied, looking down, and blushing bashfully.

He could not stand a steady gaze from her eyes, though they were just his own.

‘Whose then - your master's?’ She asked.

He coloured deeper, with a different feeling, muttered an oath, and turned away.

‘Who is his master?’ Continued the tiresome girl, appealing to me. ‘He talked about “our house,” and “our folk.” I thought he had been the owner's son. And he never said Miss: He should have done, shouldn't he, if he's a servant?’

Hareton grew black as a thunder-cloud at this childish speech. I silently shook my questioner, and at last succeeded in equipping her for departure.

‘Now, get my horse,’ she said, addressing her unknown kinsman as she would one of the stable-boys at the Grange. ‘And you may come with me. I want to see where the goblin-hunter rises in the marsh, and to hear about the ***fairishes[1], as you call them: But make haste! What's the matter? Get my horse, I say.’***

---

[1] *fairies*

‘I'll see thee damned before I be thy servant!’ Growled the lad.

‘You'll see me WHAT!’ Asked Catherine in surprise.

‘Damned - thou saucy witch!’ He replied.

‘There, Miss Cathy! You see you have got into pretty company,’ I interposed. ‘Nice words to be used to a young lady! Pray don't begin to dispute with him. Come, let us seek for Minny ourselves, and begone.’

‘But, Ellen,’ cried she, staring fixed in astonishment, ‘how dare he speak so to me? Mustn't he be made to do as I ask him? You wicked creature, I shall tell papa what you said. - Now, then!’

Hareton did not appear to feel this threat; so the tears sprang into her eyes with indignation. ‘You bring the pony,’ she exclaimed, turning to the woman, ‘and let my dog free this moment!’

‘Softly, Miss,’ answered she addressed: ‘You'll lose nothing by being civil. Though Mr Hareton, there, be not the master's son, he's your cousin: And I was never hired to serve you.’

‘He my cousin!’ Cried Cathy, with a scornful laugh.

‘Yes, indeed,’ responded her reprover.

‘Oh, Ellen! Don't let them say such things,’ she pursued in great trouble. ‘Papa is gone to fetch my cousin from London: My cousin is a gentleman's son. That my-’ she stopped, and wept outright; upset at the bare notion of relationship with such a clown.

‘Hush, hush!’ I whispered; ‘people can have many cousins and of all sorts, Miss Cathy, without being any the worse for it; only they needn't keep their company, if they be disagreeable and bad.’

‘He's not - he's not my cousin, Ellen!’ She went on, gathering fresh grief from reflection, and flinging herself into my arms for refuge from the idea.

I was much vexed at her and the servant for their mutual revelations; having no doubt of Linton's approaching arrival, communicated by the former,

being reported to Mr Heathcliff; and feeling as confident that Catherine's first thought on her father's return would be to seek an explanation of the latter's assertion concerning her rude-bred kindred. Hareton, recovering from his disgust at being taken for a servant, seemed moved by her distress; and, having fetched the pony round to the door, he took, to propitiate her, a fine crooked-legged terrier whelp from the kennel, and putting it into her hand, bid her whist! For he meant nought. Pausing in her lamentations, she surveyed him with a glance of awe and horror, then burst forth anew.

I could scarcely refrain from smiling at this antipathy to the poor fellow; who was a well-made, athletic youth, good-looking in features, and stout and healthy, but attired in garments befitting his daily occupations of working on the farm and lounging among the moors after rabbits and game. Still, I thought I could detect in his physiognomy a mind owning better qualities than his father ever possessed. Good things lost amid a wilderness of weeds, to be sure, whose rankness far over-topped their neglected growth; yet, notwithstanding, evidence of a wealthy soil, that might yield luxuriant crops under other and favourable circumstances. Mr Heathcliff, I believe, had not treated him physically ill; thanks to his fearless nature, which offered no temptation to that course of oppression: He had none of the timid susceptibility that would have given zest to ill-treatment, in Heathcliff s judgment. He appeared to have bent his malevolence on making him a brute: He was never taught to read or write; never rebuked for any bad habit which did not annoy his keeper; never led a single step towards virtue, or guarded by a single precept against vice. And from what I heard, Joseph contributed much to his deterioration, by a narrow- minded partiality which prompted him to flatter and pet him, as a boy, because he was the head of the old family. And as he had been in the habit of accusing Catherine Earnshaw and Heathcliff, when children, of putting the master past his patience, and compelling him to seek solace in drink by what he termed their ‘offald ways,’ so at present he laid the whole burden of Hareton's faults on the shoulders of the usurper of his property. If the lad swore, he wouldn't correct him: Nor however culpably he behaved. It gave Joseph satisfaction, apparently, to watch him go the worst lengths: He allowed that the lad was ruined: That his soul was abandoned to perdition; but then he reflected that Heathcliff must answer for it. Hareton's blood would be required at his

hands; and there lay immense consolation in that thought. Joseph had instilled into him a pride of name, and of his lineage; he would, had he dared, have fostered hate between him and the present owner of the Heights: But his dread of that owner amounted to superstition; and he confined his feelings regarding him to muttered innuendoes and private comminations. I don't pretend to be intimately acquainted with the mode of living customary in those days at Wuthering Heights: I only speak from hearsay; for I saw little. The villagers affirmed Mr Heathcliff was ***near***,[1] and a cruel hard landlord to his tenants; but the house, inside, had regained its ancient aspect of comfort under female management, and the scenes of riot common in Hindley's time were not now enacted within its walls. The master was too gloomy to seek companionship with any people, good or bad; and he is yet.

---

[1] *miserly*

This, however, is not making progress with my story. Miss Cathy rejected the peace-offering of the terrier, and demanded her own dogs, Charlie and Phoenix. They came limping and hanging their heads; and we set out for home, sadly out of sorts, every one of us. I could not wring from my little lady how she had spent the day; except that, as I supposed, the goal of her pilgrimage was Penistone Crags; and she arrived without adventure to the gate of the farm-house, when Hareton happened to issue forth, attended by some canine followers, who attacked her train. They had a smart battle, before their owners could separate them: That formed an introduction. Catherine told Hareton who she was, and where she was going; and asked him to show her the way: Finally, beguiling him to accompany her. He opened the mysteries of the Fairy Cave, and twenty other queer places. But, being in disgrace, I was not favoured with a description of the interesting objects she saw. I could gather, however, that her guide had been a favourite till she hurt his feelings by addressing him as a servant; and Heathcliff's housekeeper hurt hers by calling him her cousin. Then the language he had held to her rankled in her heart; she who was always ‘love,’ and ‘darling,’

and ‘queen,’ and ‘angel,’ with everybody at the Grange, to be insulted so shockingly by a stranger! She did not comprehend it; and hard work I had to obtain a promise that she would not lay the grievance before her father. I explained how he objected to the whole household at the Heights, and how sorry he would be to find she had been there; but I insisted most on the fact, that if she revealed my negligence of his orders, he would perhaps be so angry that I should have to leave; and Cathy couldn't bear that prospect: She pledged her word, and kept it for my sake. After all, she was a sweet little girl.

CHAPTER 19

A LETTER, edged with black, announced the day of my master's return, Isabella was dead; and he wrote to bid me get mourning for his daughter, and arrange a room, and other accommodations, for his youthful nephew. Catherine ran wild with joy at the idea of welcoming her father back; and indulged most sanguine anticipations of the innumerable excellencies of her 'real' cousin. The evening of their expected arrival came. Since early morning she had been busy ordering her own small affairs; and now attired in her new black frock - poor thing! Her aunt's death impressed her with no definite sorrow - she obliged me, by constant worrying, to walk with her down through the grounds to meet them.

'Linton is just six months younger than I am,' she chattered, as we strolled leisurely over the swells and hollows of mossy turf, under shadow of the trees. 'How delightful it will be to have him for a playfellow! Aunt Isabella sent papa a beautiful lock of his hair; it was lighter than mine - more flaxen, and quite as fine. I have it carefully preserved in a little glass box; and I've often thought what a pleasure it would be to see its owner. Oh! I am happy - and papa, dear, dear papa! Come, Ellen, let us run! Come, run.'

She ran, and returned and ran again, many times before my sober footsteps reached the gate, and then she seated herself on the grassy bank beside the path, and tried to wait patiently; but that was impossible: She couldn't be still a minute.

'How long they are!' She exclaimed. 'Ah, I see, some dust on the road - they are coming! No! When will they be here? May we not go a little way - half a mile, Ellen, only just half a mile? Do say Yes: To that clump of birches at the turn!'

I refused staunchly. At length her suspense was ended: The travelling carriage rolled in sight. Miss Cathy shrieked and stretched out her arms as

soon as she caught her father's face looking from the window. He descended, nearly as eager as herself; and a considerable interval elapsed ere they had a thought to spare for any but themselves. While they exchanged caresses I took a peep in to see after Linton. He was asleep in a corner, wrapped in a warm, fur-lined cloak, as if it had been winter. A pale, delicate, effeminate boy, who might have been taken for my master's younger brother, so strong was the resemblance: But there was a sickly peevishness in his aspect that Edgar Linton never had. The latter saw me looking; and having shaken hands, advised me to close the door, and leave him undisturbed; for the journey had fatigued him. Cathy would fain have taken one glance, but her father told her to come, and they walked together up the park, while I hastened before to prepare the servants.

'Now, darling,' said Mr Linton, addressing his daughter, as they halted at the bottom of the front steps: 'Your cousin is not so strong or so merry as you are, and he has lost his mother, remember, a very short time since; therefore, don't expect him to play and run about with you directly. And don't harass him much by talking: Let him be quiet this evening, at least, will you?'

'Yes, yes, papa,' answered Catherine: 'But I do want to see him; and he hasn't once looked out.'

The carriage stopped; and the sleeper being roused, was lifted to the ground by his uncle.

'This is your cousin Cathy, Linton,' he said, putting their little hands together. 'She's fond of you already; and mind you don't grieve her by crying to night. Try to be cheerful now; the travelling is at an end, and you have nothing to do but rest and amuse yourself as you please.'

'Let me go to bed, then,' answered the boy, shrinking from Catherine's salute; and he put his fingers to remove incipient tears.

'Come, come, there's a good child,' I whispered, leading him in. 'You'll make her weep too - see how sorry she is for you!'

I do not know whether it was sorrow for him, but his cousin put on as sad a countenance as himself, and returned to her father. All three entered, and mounted to the library, where tea was laid ready. I proceeded to remove Linton's cap and mantle, and placed him on a chair by the table; but he was no sooner seated than he began to cry afresh. My master inquired what was the matter.

'I can't sit on a chair,' sobbed the boy.

'Go to the sofa, then, and Ellen shall bring you some tea,' answered his uncle patiently.

He had been greatly tried, during the journey, I felt convinced, by his fretful ailing charge. Linton slowly trailed himself off, and lay down. Cathy carried a footstool and her cup to his side. At first she sat silent; but that could not last: She had resolved to make a pet of her little cousin, as she would have him to be; and she commenced stroking his curls, and kissing his cheek, and offering him tea in her saucer, like a baby. This pleased him, for he was not much better: He dried his eyes, and lightened into a faint smile.

'Oh, he'll do very well,' said the master to me, after watching them a minute. 'Very well, if we can keep him, Ellen. The company of a child of his own age will instil new spirit into him soon, and by wishing for strength he'll gain it.'

'Ay, if we can keep him!' I mused to myself; and sore misgivings came over me that there was slight hope of that. And then, I thought, how ever will that weakling live at Wuthering Heights? Between his father and Hareton, what playmates and instructors they'll be. Our doubts were presently decided - even earlier than I expected. I had just taken the children upstairs, after tea was finished, and seen Linton asleep - he would not suffer me to leave him till that was the case - I had come down, and was standing by the table in the hall, lighting a bedroom candle for Mr Edgar, when a maid stepped out of the kitchen and informed me that Mr Heathcliff's servant Joseph was at the door, and wished to speak with the master.

'I shall ask him what he wants first,' I said, in considerable trepidation. 'A very unlikely hour to be troubling people, and the instant they have returned

from a long journey. I don't think the master can see him.' Joseph had advanced through the kitchen as I uttered these words, and now presented himself in the hall. He was donned in his Sunday garments, with his most sanctimonious and sourest face, and, holding his hat in one hand, and his stick in the other, he proceeded to clean his shoes on the mat.

'Good-evening, Joseph,' I said, coldly. 'What business brings you here to-night?'

'It's Maister Linton I mun spake to,' he answered, waving me disdainfully aside.

'Mr Linton is going to bed; unless you have something particular to say, I'm sure he won't hear it now,' I continued. 'You had better sit down in there, and entrust your message to me.'

'Which is his rahm?' Pursued the fellow, surveying the range of closed doors.

I perceived he was bent on refusing my mediation, so very reluctantly I went up to the library, and announced the unseasonable visitor, advising that he should be dismissed till next day. Mr Linton had no time to empower me to do so, for Joseph mounted close at my heels, and, pushing into the apartment, planted himself at the far side of the table, with his two fists clapped on the head of his stick, and began in an elevated tone, as if anticipating opposition -

'Hathecliff has sent me for his lad, and I munn't goa back 'bout him.'

Edgar Linton was silent a minute; an expression of exceeding sorrow overcast his features: He would have pitied the child on his own account; but, recalling Isabella's hopes and fears, and anxious wishes for her son, and her commendations of him to his care, he grieved bitterly at the prospect of yielding him up, and searched in his heart how it might be avoided. No plan offered itself: The very exhibition of any desire to keep him would have rendered the claimant more peremptory: There was nothing left but to resign him. However, he was not going to rouse him from his sleep.

‘Tell Mr Heathcliff,’ he answered calmly, ‘That his son shall come to Wuthering Heights to-morrow. He is in bed, and too tired to go the distance now. You may also tell him that the mother of Linton desired him to remain under my guardianship; and, at present, his health is very precarious.’

‘Noa!' Said Joseph, giving a thud with his prop on the floor, and assuming an authoritative air. ‘Noa! That maens nowt. Hathecliff maks noa 'cahnt[1] uh' t' mother, nur yah norther[2]; bud he'll hev his lad; und aw mun tak him - soa nah yah knaw!'

---

[1] *Takes no account*

[2] *Neither*

‘You shall not tonight!’ Answered Linton decisively. ‘Walk down stairs at once, and repeat to your master what I have said. Ellen, show him down. Go-’

And, aiding the indignant elder with a lift by the arm, he rid the room of him and closed the door.

‘Varrah weell!’ Shouted Joseph, as he slowly drew off. ‘Tomorn, he's come hisseln, and thrust ***him*** aht, if yah darr!'

CHAPTER 20

TO OBVIATE THE DANGER of this threat being fulfilled, Mr Linton commissioned me to take the boy home early, on Catherine's pony; and, said he -

'As we shall now have no influence over his destiny, good or bad, you must say nothing of where he is gone to my daughter: She cannot associate with him hereafter, and it is better for her to remain in ignorance of his proximity; lest she should be restless, and anxious to visit the Heights. Merely tell her his father sent for him suddenly, and he has been obliged to leave us.'

Linton was very reluctant to be roused from his bed at five o'clock, and astonished to be informed that he must prepare for further travelling; but I softened off the matter by stating that he was going to spend some time with his father, Mr Heathcliff, who wished to see him so much, he did not like to defer the pleasure till he should recover from his late journey.

'My father!' He cried, in strange perplexity. 'Mamma never told me I had a father. Where does he live? I'd rather stay with uncle.'

'He lives a little distance from the Grange,' I replied; 'just beyond those hills: Not so far, but you may walk over here when you get hearty. And you should be glad to go home, and to see him. You must try to love him, as you did your mother, and then he will love you.'

'But why have I not heard of him before?' Asked Linton. 'Why didn't mamma and he live together, as other people do?'

'He had business to keep him in the north,' I answered, 'and your mother's health required her to reside in the south.'

‘And why didn't mamma speak to me about him?’ Persevered the child. ‘She often talked of uncle, and I learnt to love him long ago. How am I to love papa? I don't know him.’

‘Oh, all children love their parents,’ I said. ‘Your mother, perhaps, thought you would want to be with him if she mentioned him often to you. Let us make haste. An early ride on such a beautiful morning is much preferable to an hour's more sleep.’

‘Is ***she*** to go with us,’ he demanded, ‘the little girl I saw yesterday?’

‘Not now,’ replied I.

‘Is uncle?’ He continued.

‘No, I shall be your companion there,’ I said.

Linton sank back on his pillow and fell into a brown study.

‘I won't go without uncle,’ he cried at length: ‘I can't tell where you mean to take me.’

I attempted to persuade him of the naughtiness of showing reluctance to meet his father; still he obstinately resisted any progress towards dressing, and I had to call for my master's assistance in coaxing him out of bed. The poor thing was finally got off, with several delusive assurances that his absence should be short: That Mr Edgar and Cathy would visit him, and other promises, equally ill-founded, which I invented and reiterated at intervals throughout the way. The pure heather-scented air, the bright sunshine, and the gentle canter of Minny, relieved his despondency after a while. He began to put questions concerning his new home, and its inhabitants, with greater interest and liveliness.

‘Is Wuthering Heights as pleasant a place as Thrushcross Grange?’ He inquired, turning to take a last glance into the valley, whence a light mist mounted and formed a fleecy cloud on the skirts of the blue.

‘It is not so buried in trees,’ I replied, ‘and it is not quite so large, but you can see the country beautifully all round; and the air is healthier for you - fresher and drier. You will, perhaps, think the building old and dark at first; though it is a respectable house: The next best in the neighbourhood. And you will have such nice rambles on the moors. Hareton Earnshaw - that is, Miss Cathy's other cousin, and so yours in a manner - will show you all the sweetest spots; and you can bring a book in fine weather, and make a green hollow your study; and, now and then, your uncle may join you in a walk: He does, frequently, walk out on the hills.’

‘And what is my father like?’ He asked. ‘Is he as young and handsome as uncle?’

‘He's as young,’ said I; ‘but he has black hair and eyes, and looks sterner; and he is taller and bigger altogether. He'll not seem to you so gentle and kind at first, perhaps, because it is not his way: Still, mind you, be frank and cordial with him; and naturally he'll be fonder of you than any uncle, for you are his own.’

‘Black hair and eyes!’ Mused Linton. ‘I can't fancy him. Then I am not like him, am I?’

‘Not much,’ I answered: Not a morsel, I thought, surveying with regret the white complexion and slim frame of my companion, and his large languid eyes - his mother's eyes, save that, unless a morbid touchiness kindled them a moment, they had not a vestige of her sparkling spirit.

‘How strange that he should never come to see mamma and me!’ He murmured. ‘Has he ever seen me? If he has, I must have been a baby. I remember not a single thing about him!’

‘Why, Master Linton,’ said I, ‘three hundred miles is a great distance; and ten years seem very different in length to a grown- up person compared with what they do to you. It is probable Mr Heathcliff proposed going from summer to summer, but never found a convenient opportunity; and now it is too late. Don't trouble him with questions on the subject: It will disturb him, for no good.’

The boy was fully occupied with his own cogitations for the remainder of the ride, till we halted before the farmhouse garden- gate. I watched to catch his impressions in his countenance. He surveyed the carved front and low-browed lattices, the straggling gooseberry-bushes and crooked firs, with solemn intentness, and then shook his head: His private feelings entirely disapproved of the exterior of his new abode. But he had sense to postpone complaining: There might be compensation within. Before he dismounted, I went and opened the door. It was half-past six; the family had just finished breakfast: The servant was clearing and wiping down the table. Joseph stood by his master's chair telling some tale concerning a lame horse; and Hareton was preparing for the hayfield.

'Hallo, Nelly!' Said Mr Heathcliff, when he saw me. 'I feared I should have to come down and fetch my property myself. You've brought it, have you? Let us see what we can make of it.'

He got up and strode to the door: Hareton and Joseph followed in gaping curiosity. Poor Linton ran a frightened eye over the faces of the three.

'Sure-ly,' said Joseph after a grave inspection, 'he's swopped wi' ye, Maister, an' yon's his lass!'

Heathcliff, having stared his son into an ague of confusion, uttered a scornful laugh.

'God! What a beauty! What a lovely, charming thing!' He exclaimed. 'Haven't they reared it on snails and sour milk, Nelly? Oh, damn my soul! But that's worse than I expected - and the devil knows I was not sanguine!'

I bid the trembling and bewildered child get down, and enter. He did not thoroughly comprehend the meaning of his father's speech, or whether it were intended for him: Indeed, he was not yet certain that the grim, sneering stranger was his father. But he clung to me with growing trepidation; and on Mr Heathcliff's taking a seat and bidding him 'come hither' he hid his face on my shoulder and wept.

‘Tut, tut!’ Said Heathcliff, stretching out a hand and dragging him roughly between his knees, and then holding up his head by the chin. ‘None of that nonsense! We're not going to hurt thee, Linton - isn't that thy name? Thou art thy mother's child, entirely! Where is my share in thee, puling chicken?’

He took off the boy's cap and pushed back his thick flaxen curls, felt his slender arms and his small fingers; during which examination Linton ceased crying, and lifted his great blue eyes to inspect the inspector.

‘Do you know me?’ Asked Heathcliff, having satisfied himself that the limbs were all equally frail and feeble.

‘No,’ said Linton, with a gaze of vacant fear.

‘You've heard of me, I daresay?’

‘No,’ he replied again.

‘No! What a shame of your mother, never to waken your filial regard for me! You are my son, then, I'll tell you; and your mother was a wicked slut to leave you in ignorance of the sort of father you possessed. Now, don't wince, and colour up! Though it is something to see you have not white blood. Be a good lad; and I'll do for you. Nelly, if you be tired you may sit down; if not, get home again. I guess you'll report what you hear and see to the cipher[1] at the Grange; and this thing won't be settled while you linger about it.’

---

[1] *Person of no importance*

‘Well,’ replied I, ‘I hope you'll be kind to the boy, Mr Heathcliff, or you'll not keep him long; and he's all you have akin in the wide world, that you will ever know - remember.’

‘I'll be ***very*** kind to him, you needn't fear,’ he said, laughing. ‘Only nobody else must be kind to him: I'm jealous of monopolising his affection. And, to begin my kindness, Joseph, bring the lad some breakfast. Hareton, you

infernal calf, begone to your work. Yes, Nell,' he added, when they had departed, 'my son is prospective owner of your place, and I should not wish him to die till I was certain of being his successor. Besides, he's ***mine***, and I want the triumph of seeing ***my*** descendant fairly lord of their estates; my child hiring their children to till their fathers' lands for wages. That is the sole consideration which can make me endure the whelp: I despise him for himself, and hate him for the memories he revives! But that consideration is sufficient: He's as safe with me, and shall be tended as carefully as your master tends his own. I have a room up-stairs, furnished for him in handsome style; I've engaged a tutor, also, to come three times a week, from twenty miles' distance, to teach him what he pleases to learn. I've ordered Hareton to obey him: And in fact I've arranged everything with a view to preserve the superior and the gentleman in him, above his associates. I do regret, however, that he so little deserves the trouble: If I wished any blessing in the world, it was to find him a worthy object of pride; and I'm bitterly disappointed with the whey-faced, whining wretch!'

While he was speaking, Joseph returned bearing a basin of milk- porridge, and placed it before Linton: Who stirred round the homely mess with a look of aversion, and affirmed he could not eat it. I saw the old man-servant shared largely in his master's scorn of the child; though he was compelled to retain the sentiment in his heart, because Heathcliff plainly meant his underlings to hold him in honour.

'Cannot ate it?' Repeated he, peering in Linton's face, and subduing his voice to a whisper, for fear of being overheard. 'But Maister Hareton nivir ate naught else, when he wer a little un: und what wer gooid enough for him's gooid enough fur yah, aw's raythe think!'

'I ***shan't*** eat it!' Answered Linton, snappishly. 'Take it away.'

Joseph snatched up the food indignantly, and brought it to us.

'Is there aught ails th' victuals?' He asked, thrusting the tray under Heathcliff's nose.

'What should ail them?' He said.

‘Wah!’ Answered Joseph, ‘yon dainty chap says he cannut ate 'em. But I guess it's raight! His mother wer just soa - we wer a'most too mucky to sow t' corn for makking her breead.’

‘Don't mention his mother to me,’ said the master, angrily. ‘Get him something that he can eat, that's all. What is his usual food, Nelly?’

I suggested boiled milk or tea; and the housekeeper received instructions to prepare some. Come, I reflected, his father's selfishness may contribute to his comfort. He perceives his delicate constitution, and the necessity of treating him tolerably. I'll console Mr Edgar by acquainting him with the turn Heathcliff's humour has taken. Having no excuse for lingering longer, I slipped out, while Linton was engaged in timidly rebuffing the advances of a friendly sheep-dog. But he was too much on the alert to be cheated: As I closed the door, I heard a cry, and a frantic repetition of the words -

‘Don't leave me! I'll not stay here! I'll not stay here!’

Then the latch was raised and fell: They did not suffer him to come forth. I mounted Minny, and urged her to a trot; and so my brief guardianship ended.

CHAPTER 21

WE HAD SAD work with little Cathy that day: She rose in high glee, eager to join her cousin, and such passionate tears and lamentations followed the news of his departure that Edgar himself was obliged to soothe her, by affirming he should come back soon: He added, however, 'if I can get him'; and there were no hopes of that. This promise poorly pacified her; but time was more potent; and though still at intervals she inquired of her father when Linton would return, before she did see him again his features had waxed so dim in her memory that she did not recognise him.

When I chanced to encounter the housekeeper of Wuthering Heights, in paying business visits to Gimmerton, I used to ask how the young master got on; for he lived almost as secluded as Catherine herself, and was never to be seen. I could gather from her that he continued in weak health, and was a tiresome inmate. She said Mr Heathcliff seemed to dislike him ever longer and worse, though he took some trouble to conceal it: He had an antipathy to the sound of his voice, and could not do at all with his sitting in the same room with him many minutes together. There seldom passed much talk between them: Linton learnt his lessons and spent his evenings in a small apartment they called the parlour: Or else lay in bed all day: For he was constantly getting coughs, and colds, and aches, and pains of some sort.

'And I never know such a fainthearted creature,' added the woman; 'nor one so careful of hisseln. He will go on, if I leave the window open a bit late in the evening. Oh! It's killing, a breath of night air! And he must have a fire in the middle of summer; and Joseph's bacca-pipe is poison; and he must always have sweets and dainties, and always milk, milk for ever - heeding naught how the rest of us are pinched in winter; and there he'll sit, wrapped in his furred cloak in his chair by the fire, with some toast and water or

other slop on the hob to sip at; and if Hareton, for pity, comes to amuse him - Hareton is not bad-natured, though he's rough - they're sure to part, one swearing and the other crying. I believe the master would relish Earnshaw's thrashing him to a mummy, if he were not his son; and I'm certain he would be fit to turn him out of doors, if he knew half the nursing he gives hisseln. But then he won't go into danger of temptation: He never enters the parlour, and should Linton show those ways in the house where he is, he sends him up stairs directly.'

I divined, from this account, that utter lack of sympathy had rendered young Heathcliff selfish and disagreeable, if he were not so originally; and my interest in him, consequently, decayed: Though still I was moved with a sense of grief at his lot, and a wish that he had been left with us.

Mr Edgar encouraged me to gain information: He thought a great deal about him, I fancy, and would have run some risk to see him; and he told me once to ask the housekeeper whether he ever came into the village? She said he had only been twice, on horseback, accompanying his father; and both times he pretended to be quite knocked up for three or four days afterwards. That housekeeper left, if I recollect rightly, two years after he came; and another, whom I did not know, was her successor; she lives there still.

Time wore on at the Grange in its former pleasant way till Miss Cathy reached sixteen. On the anniversary of her birth we never manifested any signs of rejoicing, because it was also the anniversary of my late mistress's death. Her father invariably spent that day alone in the library; and walked, at dusk, as far as Gimmerton kirkyard, where he would frequently prolong his stay beyond midnight. Therefore Catherine was thrown on her own resources for amusement.

This twentieth of March was a beautiful spring day, and when her father had retired, my young lady came down dressed for going out, and said she asked to have a ramble on the edge of the moor with me: Mr Linton had given her leave, if we went only a short distance and were back within the hour.

‘So make haste, Ellen!’ She cried. ‘I know where I wish to go; where a colony of moor-game[1] are settled: I want to see whether they have made their nests yet.’

---

[1] *grouse*

‘That must be a good distance up,’ I answered; ‘they don't breed on the edge of the moor.’

‘No, it's not,’ she said. ‘I've gone very near with papa.’

I put on my bonnet and sallied out, thinking nothing more of the matter. She bounded before me, and returned to my side, and was off again like a young greyhound; and, at first, I found plenty of entertainment in listening to the larks singing far and near, and enjoying the sweet, warm sunshine; and watching her, my pet and my delight, with her golden ringlets flying loose behind, and her bright cheek, as soft and pure in its bloom as a wild rose, and her eyes radiant with cloudless pleasure. She was a happy creature, and an angel, in those days. It's a pity she could not be content.

‘Well,’ said I, ‘where are your moor-game, Miss Cathy? We should be at them: the Grange park-fence is a great way off now.’

‘Oh, a little further - only a little further, Ellen,’ was her answer, continually. 'Climb to that hillock, pass that bank, and by the time you reach the other side I shall have raised the birds.’

But there were so many hillocks and banks to climb and pass, that, at length, I began to be weary, and told her we must halt, and retrace our steps. I shouted to her, as she had outstripped me a long way; she either did not hear or did not regard, for she still sprang on, and I was compelled to follow. Finally, she dived into a hollow; and before I came in sight of her again, she was two miles nearer Wuthering Heights than her own home;

and I beheld a couple of persons arrest her, one of whom I felt convinced was Mr Heathcliff himself.

Cathy had been caught in the fact of plundering, or, at least, hunting out the nests of the grouse. The Heights were Heathcliff's land, and he was reproving the poacher.

'I've neither taken any nor found any,' she said, as I toiled to them, expanding her hands in corroboration of the statement. 'I didn't mean to take them; but papa told me there were quantities up here, and I wished to see the eggs.'

Heathcliff glanced at me with an ill-meaning smile, expressing his acquaintance with the party, and, consequently, his malevolence towards it, and demanded who 'papa' was?

'Mr Linton of Thrushcross Grange,' she replied. 'I thought you did not know me, or you wouldn't have spoken in that way.'

'You suppose papa is highly esteemed and respected, then?' He said, sarcastically.

'And what are you?' Inquired Catherine, gazing curiously on the speaker. 'That man I've seen before. Is he your son?'

She pointed to Hareton, the other individual, who had gained nothing but increased bulk and strength by the addition of two years to his age: He seemed as awkward and rough as ever.

'Miss Cathy,' I interrupted, 'it will be three hours instead of one that we are out, presently. We really must go back.'

'No, that man is not my son,' answered Heathcliff, pushing me aside. 'But I have one, and you have seen him before too; and, though your nurse is in a hurry, I think both you and she would be the better for a little rest. Will you just turn this nab of heath[1], and walk into my house? You'll get home earlier for the ease; and you shall receive a kind welcome.'

[1] *Part of a hill which juts out. A slope of Millstone Grit at Haworth was known as the 'Nab'.*

I whispered Catherine that she mustn't, on any account, accede to the proposal: It was entirely out of the question.

'Why?' She asked, aloud. 'I'm tired of running, and the ground is dewy: I can't sit here. Let us go, Ellen. Besides, he says I have seen his son. He's mistaken, I think; but I guess where he lives: At the farmhouse I visited in coming from Penistone' Crags. Don't you?'

'I do. Come, Nelly, hold your tongue - it will he a treat for her to look in on us. Hareton, get forwards with the lass. You shall walk with me, Nelly.'

'No, she's not going to any such place,' I cried, struggling to release my arm, which he had seized: But she was almost at the door-stones already, scampering round the brow at full speed. Her appointed companion did not pretend to escort her: He shied off by the road-side, and vanished.

'Mr Heathcliff, it's very wrong,' I continued: 'You know you mean no good. And there she'll see Linton, and all will be told as soon as ever we return; and I shall have the blame.'

'I want her to see Linton,' he answered; 'he's looking better these few days; it's not often he's fit to be seen. And we'll soon persuade her to keep the visit secret: where is the harm of it?'

'The harm of it is, that her father would hate me if he found I suffered her to enter your house; and I am convinced you have a bad design in encouraging her to do so,' I replied.

'My design is as honest as possible. I'll inform you of its whole scope,' he said. 'That the two cousins may fall in love, and get married. I'm acting generously to your master: His young chit has no expectations, and should

she second my wishes she'll be provided for at once as joint successor with Linton.'

'If Linton died,' I answered, 'and his life is quite uncertain, Catherine would be the heir.'

'No, she would not,' he said. 'There is no clause in the will to secure it so: His property would go to me; but, to prevent disputes, I desire their union, and am resolved to bring it about.'

'And I'm resolved she shall never approach your house with me again,' I returned, as we reached the gate, where Miss Cathy waited our coming.

Heathcliff bade me be quiet; and, preceding us up the path, hastened to open the door. My young lady gave him several looks, as if she could not exactly make up her mind what to think of him; but now he smiled when he met her eye, and softened his voice in addressing her; and I was foolish enough to imagine the memory of her mother might disarm him from desiring her injury. Linton stood on the hearth. He had been out walking in the fields, for his cap was on, and he was calling to Joseph to bring him dry shoes. He had grown tall of his age, still wanting some months of sixteen. His features were pretty yet, and his eye and complexion brighter than I remembered them, though with merely temporary lustre borrowed from the salubrious air and genial sun.

'Now, who is that?' Asked Mr Heathcliff, turning to Cathy. 'Can you tell?'

'Your son?' She said, having doubtfully surveyed, first one and then the other.

'Yes, yes,' answered he: 'But is this the only time you have beheld him? Think! Ah! You have a short memory. Linton, don't you recall your cousin, that you used to tease us so with wishing to see?'

'What, Linton!' Cried Cathy, kindling into joyful surprise at the name. 'Is that little Linton? He's taller than I am! Are you Linton?'

The youth stepped forward, and acknowledged himself: She kissed him fervently, and they gazed with wonder at the change time had wrought in the appearance of each. Catherine had reached her full height; her figure was both plump and slender, elastic as steel, and her whole aspect sparkling with health and spirits. Linton's looks and movements were very languid, and his form extremely slight; but there was a grace in his manner that mitigated these defects, and rendered him not unpleasing. After exchanging numerous marks of fondness with him, his cousin went to Mr Heathcliff, who lingered by the door, dividing his attention between the objects inside and those that lay without: Pretending, that is, to observe the latter, and really noting the former alone.

'And you are my uncle, then!' She cried, reaching up to salute him. 'I thought I liked you, though you were cross at first. Why don't you visit at the Grange with Linton? To live all these years such close neighbours, and never see us, is odd: What have you done so for?'

'I visited it once or twice too often before you were born,' he answered. 'There - damn it! If you have any kisses to spare, give them to Linton: they are thrown away on me.'

'Naughty Ellen!' Exclaimed Catherine, flying to attack me next with her lavish caresses. 'Wicked Ellen! To try to hinder me from entering. But I'll take this walk every morning in future: May I, uncle? And sometimes bring papa. Won't you be glad to see us?'

'Of course,' replied the uncle, with a hardly suppressed grimace, resulting from his deep aversion to both the proposed visitors. 'But stay,' he continued, turning towards the young lady. 'Now I think of it, I'd better tell you. Mr Linton has a prejudice against me: We quarrelled at one time of our lives, with unchristian ferocity; and, if you mention coming here to him, he'll put a veto on your visits altogether. Therefore, you must not mention it, unless you be careless of seeing your cousin hereafter: You may come, if you will, but you must not mention it.'

‘Why did you quarrel?’ Asked Catherine, considerably crestfallen. ‘He thought me too poor to wed his sister,’ answered Heathcliff, ‘and was grieved that I got her: His pride was hurt, and he'll never forgive it.’

‘That's wrong!’ Said the young lady: ‘Some time I'll tell him so. But Linton and I have no share in your quarrel. I'll not come here, then; he shall come to the Grange.’

‘It will be too far for me,’ murmured her cousin: ‘To walk four miles would kill me. No, come here, Miss Catherine, now and then: not every morning, but once or twice a week.’

The father launched towards his son a glance of bitter contempt.

‘I am afraid, Nelly, I shall lose my labour,’ he muttered to me. ‘Miss Catherine, as the ninny calls her, will discover his value, and send him to the devil. Now, if it had been Hareton! - Do you know that, twenty times a day, I covet Hareton, with all his degradation? I'd have loved the lad had he been some one else. But I think he's safe from ***her*** love. I'll pit him against that paltry creature, unless it bestir itself briskly. We calculate it will scarcely last till it is eighteen. Oh, confound the vapid thing! He's absorbed in drying his feet, and never looks at her. - Linton!’

‘Yes, father,’ answered the boy.

‘Have you nothing to show your cousin anywhere about, not even a rabbit or a weasel's nest? Take her into the garden, before you change your shoes; and into the stable to see your horse.’

‘Wouldn't you rather sit here?’ Asked Linton, addressing Cathy in a tone which expressed reluctance to move again.

‘I don't know,’ she replied, casting a longing look to the door, and evidently eager to be active.

He kept his seat, and shrank closer to the fire. Heathcliff rose, and went into the kitchen, and from thence to the yard, calling out for Hareton. Hareton

responded, and presently the two re-entered. The young man had been washing himself, as was visible by the glow on his cheeks and his wetted hair.

'Oh, I'll ask ***you***, uncle,' cried Miss Cathy, recollecting the housekeeper's assertion. 'That is not my cousin, is he?'

'Yes,' he, replied, 'your mother's nephew. Don't you like him!'

Catherine looked queer.

'Is he not a handsome lad?' He continued.

The uncivil little thing stood on tiptoe, and whispered a sentence in Heathcliff's ear. He laughed; Hareton darkened: I perceived he was very sensitive to suspected slights, and had obviously a dim notion of his inferiority. But his master or guardian chased the frown by exclaiming -

'You'll be the favourite among us, Hareton! She says you are a - What was it? Well, something very flattering. Here! You go with her round the farm. And behave like a gentleman, mind! Don't use any bad words; and don't stare when the young lady is not looking at you, and be ready to hide your face when she is; and, when you speak, say your words slowly, and keep your hands out of your pockets. Be off, and entertain her as nicely as you can.'

He watched the couple walking past the window. Earnshaw had his countenance completely averted from his companion. He seemed studying the familiar landscape with a stranger's and an artist's interest. Catherine took a sly look at him, expressing small admiration. She then turned her attention to seeking out objects of amusement for herself, and tripped merrily on, lilting a tune to supply the lack of conversation.

'I've tied his tongue,' observed Heathcliff. 'He'll not venture a single syllable all the time! Nelly, you recollect meat his age - nay, some years younger. Did I ever look so stupid: So "gaumless,"[1] as Joseph calls it?'

[1] *Awkward and stupid. A Yorkshire person, like myself, would probably argue that the word is not completely translatable*

'Worse,' I replied, 'because more sullen with it.'

'I've a pleasure in him,' he continued, reflecting aloud. 'He has satisfied my expectations. If he were a born fool I should not enjoy it half so much. But he's no fool; and I can sympathise with all his feelings, having felt them myself. I know what he suffers now, for instance, exactly: It is merely a beginning of what he shall suffer, though. And he'll never be able to emerge from his bathos of coarseness and ignorance. I've got him faster than his scoundrel of a father secured me, and lower; for he takes a pride in his brutishness. I've taught him to scorn everything extra- animal as silly and weak. Don't you think Hindley would be proud of his son, if he could see him? Almost as proud as I am of mine. But there's this difference; one is gold put to the use of paving- stones, and the other is tin polished to ape a service of silver. ***Mine*** has nothing valuable about it; yet I shall have the merit of making it go as far as such poor stuff can go. ***His*** had first-rate qualities, and they are lost: Rendered worse than unavailing. I have nothing to regret; he would have more than any but I are aware of. And the best of it is, Hareton is damnably fond of me! You'll own that I've outmatched Hindley there. If the dead villain could rise from his grave to abuse me for his offspring's wrongs, I should have the fun of seeing the said offspring fight him back again, indignant that he should dare to rail at the one friend he has in the world!'

Heathcliff chuckled a fiendish laugh at the idea. I made no reply, because I saw that he expected none. Meantime, our young companion, who sat too removed from us to hear what was said, began to evince symptoms of uneasiness, probably repenting that he had denied himself the treat of Catherine's society for fear of a little fatigue. His father remarked the restless glances wandering to the window, and the hand irresolutely extended towards his cap.

‘Get up, you idle boy!’ He exclaimed, with assumed heartiness. ‘Away after them! they are just at the corner, by the stand of hives.’

Linton gathered his energies, and left the hearth. The lattice was open, and, as he stepped out, I heard Cathy inquiring of her unsociable attendant what was that inscription over the door? Hareton stared up, and scratched his head like a true clown.

‘It's some damnable writing,’ he answered. ‘I cannot read it.’

‘Can't read it?’ Cried Catherine; ‘I can read it: It's English. But I want to know why it is there.’

Linton giggled: The first appearance of mirth he had exhibited.

‘He does not know his letters,’ he said to his cousin. ‘Could you believe in the existence of such a colossal dunce?’

‘Is he all as he should be?’ Asked Miss Cathy, seriously; ‘or is he simple: Not right? I've questioned him twice now, and each time he looked so stupid I think he does not understand me. I can hardly understand him, I'm sure!’

Linton repeated his laugh, and glanced at Hareton tauntingly; who certainly did not seem quite clear of comprehension at that moment.

‘There's nothing the matter but laziness; is there, Earnshaw?’ He said. ‘My cousin fancies you are an idiot. There you experience the consequence of scorning “book-larning,” as you would say. Have you noticed, Catherine, his frightful Yorkshire pronunciation?’

‘Why, where the devil is the use on't?’ Growled Hareton, more ready in answering his daily companion. He was about to enlarge further, but the two youngsters broke into a noisy fit of merriment: My giddy miss being delighted to discover that she might turn his strange talk to matter of amusement.

‘Where is the use of the devil in that sentence?’ Tittered Linton. ‘Papa told you not to say any bad words, and you can't open your mouth without one. Do try to behave like a gentleman, now do!’

‘If thou weren't more a lass than a lad, I'd fell thee this minute, I would; pitiful lath[1] of a crater!’[2] Retorted the angry boor, retreating, while his face burnt with mingled rage and mortification! For he was conscious of being insulted, and embarrassed how to resent it.

---

[1] *weed*

[2] *creature*

Mr Heathcliff having overheard the conversation, as well as I, smiled when he saw him go; but immediately afterwards cast a look of singular aversion on the flippant pair, who remained chattering in the door-way: The boy finding animation enough while discussing Hareton's faults and deficiencies, and relating anecdotes of his goings on; and the girl relishing his pert and spiteful sayings, without considering the ill-nature they evinced. I began to dislike, more than to compassionate Linton, and to excuse his father in some measure for holding him cheap.

We stayed till afternoon: I could not tear Miss Cathy away sooner; but happily my master had not quitted his apartment, and remained ignorant of our prolonged absence. As we walked home, I would fain have enlightened my charge on the characters of the people we had quitted: But she got it into her head that I was prejudiced against them.

‘Aha!’ She cried, ‘you take papa's side, Ellen: You are partial I know; or else you wouldn't have cheated me so many years into the notion that Linton lived a long way from here. I'm really extremely angry; only I'm so pleased I can't show it! But you must hold your tongue about ***my*** uncle; he's my uncle, remember; and I'll scold papa for quarrelling with him.’

And so she ran on, till I relinquished the endeavour to convince her of her mistake. She did not mention the visit that night, because she did not see Mr Linton. Next day it all came out, sadly to my chagrin; and still I was not altogether sorry: I thought the burden of directing and warning would be more efficiently borne by him than me. But he was too timid in giving satisfactory reasons for his wish that she should shun connection with the household of the Heights, and Catherine liked good reasons for every restraint that harassed her petted will.

'Papa!' She exclaimed, after the morning's salutations, 'guess whom I saw yesterday, in my walk on the moors. Ah, papa, you started! You've not done right, have you, now? I saw - but listen, and you shall hear how I found you out; and Ellen, who is in league with you, and yet pretended to pity me so, when I kept hoping, and was always disappointed about Linton's coming back!'

She gave a faithful account of her excursion and its consequences; and my master, though he cast more than one reproachful look at me, said nothing till she had concluded. Then he drew her to him, and asked if she knew why he had concealed Linton's near neighbourhood from her? Could she think it was to deny her a pleasure that she might harmlessly enjoy?

'It was because you disliked Mr Heathcliff,' she answered.

'Then you believe I care more for my own feelings than yours, Cathy?' He said. 'No, it was not because I disliked Mr Heathcliff, but because Mr Heathcliff dislikes me; and is a most diabolical man, delighting to wrong and ruin those he hates, if they give him the slightest opportunity. I knew that you could not keep up an acquaintance with your cousin without being brought into contact with him; and I knew he would detest you on my account; so for your own good, and nothing else, I took precautions that you should not see Linton again. I meant to explain this some time as you grew older, and I'm sorry I delayed it.'

'But Mr Heathcliff was quite cordial, papa,' observed Catherine, not at all convinced; 'and he didn't object to our seeing each other: He said I might

come to his house when I pleased; only I must not tell you, because you had quarrelled with him, and would not forgive him for marrying aunt Isabella. And you won't. ***You*** are the one to be blamed: He is willing to let us be friends, at least; Linton and I; and you are not.'

My master, perceiving that she would not take his word for her uncle-in-law's evil disposition, gave a hasty sketch of his conduct to Isabella, and the manner in which Wuthering Heights became his property. He could not bear to discourse long upon the topic; for though he spoke little of it, he still felt the same horror and detestation of his ancient enemy that had occupied his heart ever since Mrs Linton's death. 'She might have been living yet, if it had not been for him!' Was his constant bitter reflection; and, in his eyes, Heathcliff seemed a murderer. Miss Cathy - conversant with no bad deeds except her own slight acts of disobedience, injustice, and passion, arising from hot temper and thoughtlessness, and repented of on the day they were committed - was amazed at the blackness of spirit that could brood on and cover revenge for years, and deliberately prosecute its plans without a visitation of remorse. She appeared so deeply impressed and shocked at this new view of human nature - excluded from all her studies and all her ideas till now - that Mr Edgar deemed it unnecessary to pursue the subject. He merely added -

'You will know hereafter, darling, why I wish you to avoid his house and family; now return to your old employments and amusements, and think no more about them.'

Catherine kissed her father, and sat down quietly to her lessons for a couple of hours, according to custom; then she accompanied him into the grounds, and the whole day passed as usual: But in the evening, when she had retired to her room, and I went to help her to undress, I found her crying, on her knees by the bedside.

'Oh, fie, silly child!' I exclaimed. 'If you had any real griefs you'd be ashamed to waste a tear on this little contrariety. You never had one shadow of substantial sorrow, Miss Catherine. Suppose, for a minute, that master and I were dead, and you were by yourself in the world: How would you feel,

then? Compare the present occasion with such an affliction as that, and be thankful for the friends you have, instead of coveting more.'

'I'm not crying for myself, Ellen,' she answered, 'it's for him. He expected to see me again to-morrow, and there he'll be so disappointed: And he'll wait for me, and I shan't come!'

'Nonsense!' Said I, 'do you imagine he has thought as much of you as you have of him? Hasn't he Hareton for a companion? Not one in a hundred would weep at losing a relation they had just seen twice, for two afternoons. Linton will conjecture how it is, and trouble himself no further about you.'

'But may I not write a note to tell him why I cannot come?' She asked, rising to her feet. 'And just send those books I promised to lend him? His books are not as nice as mine, and he wanted to have them extremely, when I told him how interesting they were. May I not, Ellen?'

'No, indeed! No, indeed!' Replied I with decision. 'Then he would write to you, and there'd never be an end of it. No, Miss Catherine, the acquaintance must be dropped entirely: So papa expects, and I shall see that it is done.'

'But how can one little note- ?' She recommenced, putting on an imploring countenance.

'Silence!' I interrupted. 'We'll not begin with your little notes. Get into bed.'

She threw at me a very naughty look, so naughty that I would not kiss her good-night at first: I covered her up, and shut her door, in great displeasure; but, repenting half-way, I returned softly, and lo! There was Miss standing at the table with a bit of blank paper before her and a pencil in her hand, which she guiltily slipped out of sight on my entrance.

'You'll get nobody to take that, Catherine,' I said, 'if you write it; and at present I shall put out your candle.'

I set the extinguisher on the flame, receiving as I did so a slap on my hand and a petulant 'cross thing!' I then quitted her again, and she drew the bolt

in one of her worst, most peevish humours. The letter was finished and forwarded to its destination by a milk- fetcher who came from the village; but that I didn't learn till some time afterwards. Weeks passed on, and Cathy recovered her temper; though she grew wondrous fond of stealing off to corners by herself and often, if I came near her suddenly while reading, she would start and bend over the book, evidently desirous to hide it; and I detected edges of loose paper sticking out beyond the leaves. She also got a trick of coming down early in the morning and lingering about the kitchen, as if she were expecting the arrival of something; and she had a small drawer in a cabinet in the library, which she would trifle over for hours, and whose key she took special care to remove when she left it.

One day, as she inspected this drawer, I observed that the playthings and trinkets which recently formed its contents were transmuted into bits of folded paper. My curiosity and suspicions were roused; I determined to take a peep at her mysterious treasures; so, at night, as soon as she and my master were safe upstairs, I searched, and readily found among my house keys one that would fit the lock. Having opened, I emptied the whole contents into my apron, and took them with me to examine at leisure in my own chamber. Though I could not but suspect, I was still surprised to discover that they were a mass of correspondence - daily almost, it must have been - from Linton Heathcliff: Answers to documents forwarded by her. The earlier dated were embarrassed and short; gradually, however, they expanded into copious love- letters, foolish, as the age of the writer rendered natural, yet with touches here and there which I thought were borrowed from a more experienced source. Some of them struck me as singularly odd compounds of ardour and flatness; commencing in strong feeling, and concluding in the affected, wordy style that a schoolboy might use to a fancied, incorporeal sweetheart. Whether they satisfied Cathy I don't know; but they appeared very worthless trash to me. After turning over as many as I thought proper, I tied them in a handkerchief and set them aside, relocking the vacant drawer.

Following her habit, my young lady descended early, and visited the kitchen: I watched her go to the door, on the arrival of a certain little boy; and, while the dairymaid filled his can, she tucked something into his jacket pocket, and

plucked something out. I went round by the garden, and laid wait for the messenger; who fought valorously to defend his trust, and we spilt the milk between us; but I succeeded in abstracting the epistle; and, threatening serious consequences if he did not look sharp home, I remained under the wall and perused Miss Cathy's affectionate composition. It was more simple and more eloquent than her cousin's: Very pretty and very silly. I shook my head, and went meditating into the house. The day being wet, she could not divert herself with rambling about the park; so, at the conclusion of her morning studies, she resorted to the solace of the drawer. Her father sat reading at the table; and I, on purpose, had sought a bit of work in some unripped fringes of the window-curtain, keeping my eye steadily fixed on her proceedings. Never did any bird flying back to a plundered nest, which it had left brimful of chirping young ones, express more complete despair, in its anguished cries and flutterings, than she by her single 'Oh!' And the change that transfigured her late happy countenance. Mr Linton looked up.

'What is the matter, love? Have you hurt yourself?' He said.

His tone and look assured her ***he*** had not been the discoverer of the hoard.

'No, papa!' She gasped. 'Ellen! Ellen! Come up-stairs - I'm sick!'

I obeyed her summons, and accompanied her out.

'Oh, Ellen! You have got them,' she commenced immediately, dropping on her knees, when we were enclosed alone. 'Oh, give them to me, and I'll never, never do so again! Don't tell papa. You have not told papa, Ellen? Say you have not? I've been exceedingly naughty, but I won't do it any more!'

With a grave severity in my manner I bade her stand up.

'So,' I exclaimed, 'Miss Catherine, you are tolerably far on, it seems: You may well be ashamed of them! A fine bundle of trash you study in your leisure hours, to be sure: Why, it's good enough to be printed! And what do you suppose the master will think when I display it before him? I haven't shown it yet, but you needn't imagine I shall keep your ridiculous secrets.

For shame! And you must have led the way in writing such absurdities: He would not have thought of beginning, I'm certain.'

'I didn't! I didn't!' Sobbed Cathy, fit to break her heart. 'I didn't once think of loving him till – '

'Loving!' Cried I, as scornfully as I could utter the word. ***'Loving!*** Did anybody ever hear the like! I might just as well talk of loving the miller who comes once a year to buy our corn. Pretty loving, indeed! And both times together you have seen Linton hardly four hours in your life! Now here is the babyish trash. I'm going with it to the library; and we'll see what your father says to such ***loving***.'

She sprang at her precious epistles, but I hold them above my head; and then she poured out further frantic entreaties that I would burn them - do anything rather than show them. And being really fully as much inclined to laugh as scold - for I esteemed it all girlish vanity - I at length relented in a measure, and asked -

'If I consent to burn them, will you promise faithfully neither to send nor receive a letter again, nor a book (for I perceive you have sent him books), nor locks of hair, nor rings, nor playthings?'

'We don't send playthings,' cried Catherine, her pride overcoming her shame.

'Nor anything at all, then, my lady?' I said. 'Unless you will, here I go.'

'I promise, Ellen!' She cried, catching my dress. 'Oh, put them in the fire, do, do!'

But when I proceeded to open a place with the poker the sacrifice was too painful to be borne. She earnestly supplicated that I would spare her one or two.

'One or two, Ellen, to keep for Linton's sake!'

I unknotted the handkerchief, and commenced dropping them in from an angle, and the flame curled up the chimney.

‘I will have one, you cruel wretch!’ She screamed, darting her hand into the fire, and drawing forth some half-consumed fragments, at the expense of her fingers.

‘Very well - and I will have some to exhibit to papa!’ I answered, shaking back the rest into the bundle, and turning anew to the door.

She emptied her blackened pieces into the flames, and motioned me to finish the immolation. It was done; I stirred up the ashes, and interred them under a shovelful of coals; and she mutely, and with a sense of intense injury, retired to her private apartment. I descended to tell my master that the young lady's qualm of sickness was almost gone, but I judged it best for her to lie down a while. She wouldn't dine; but she reappeared at tea, pale, and red about the eyes, and marvellously subdued in outward aspect.

Next morning I answered the letter by a slip of paper, inscribed, ‘Master Heathcliff is requested to send no more notes to Miss Linton, as she will not receive them.’ And, henceforth, the little boy came with vacant pockets.

CHAPTER 22

Summer drew to an end, and early autumn: It was past Michaelmas, but the harvest was late that year, and a few of our fields were still uncleared. Mr Linton and his daughter would frequently walk out among the reapers; at the carrying of the last sheaves they stayed till dusk, and the evening happening to be chill and damp, my master caught a bad cold, that settled obstinately on his lungs, and confined him indoors throughout the whole of the winter, nearly without intermission.

Poor Cathy, frightened from her little romance, had been considerably sadder and duller since its abandonment; and her father insisted on her reading less, and taking more exercise. She had his companionship no longer; I esteemed it a duty to supply its lack, as much as possible, with mine: An inefficient substitute; for I could only spare two or three hours, from my numerous diurnal occupations, to follow her footsteps, and then my society was obviously less desirable than his.

On an afternoon in October, or the beginning of November - a fresh watery afternoon, when the turf and paths were rustling with moist, withered leaves, and the cold blue sky was half hidden by clouds - dark grey streamers, rapidly mounting from the west, and boding abundant rain - I requested my young lady to forego her ramble, because I was certain of showers. She refused; and I unwillingly donned a cloak, and took my umbrella to accompany her on a stroll to the bottom of the park: A formal walk which she generally affected if low-spirited - and that she invariably was when Mr Edgar had been worse than ordinary, a thing never known from his confession, but guessed both by her and me from his increased silence and the melancholy of his countenance. She went sadly on: There was no running or bounding now, though the chill wind might well have tempted her to race. And often, from the side of my eye, I could detect her raising a hand, and brushing something off her cheek. I gazed round for a

means of diverting her thoughts. On one side of the road rose a high, rough bank, where hazels and stunted oaks, with their roots half exposed, held uncertain tenure: The soil was too loose for the latter; and strong winds had blown some nearly horizontal. In summer Miss Catherine delighted to climb along these trunks, and sit in the branches, swinging twenty feet above the ground; and I, pleased with her agility and her light, childish heart, still considered it proper to scold every time I caught her at such an elevation, but so that she knew there was no necessity for descending. From dinner to tea she would lie in her breeze-rocked cradle, doing nothing except singing old songs - my nursery lore - to herself, or watching the birds, joint tenants, feed and entice their young ones to fly: Or nestling with closed lids, half thinking, half dreaming, happier than words can express.

'Look, Miss!' I exclaimed, pointing to a nook under the roots of one twisted tree. 'Winter is not here yet. There's a little flower up yonder, the last bud from the multitude of bluebells that clouded those turf steps in July with a lilac mist. Will you clamber up, and pluck it to show to papa?'

Cathy stared a long time at the lonely blossom trembling in its earthy shelter, and replied, at length -

'No, I'll not touch it: But it looks melancholy, does it not, Ellen?'

'Yes,' I observed, 'about as starved and sackless[1] as you your cheeks are bloodless; let us take hold of hands and run. You're so low, I daresay I shall keep up with you.'

---

[1] *feeble*

'No,' she repeated, and continued sauntering on, pausing at intervals to muse over a bit of moss, or a tuft of blanched grass, or a fungus spreading its bright orange among the heaps of brown foliage; and, ever and anon, her hand was lifted to her averted face.

‘Catherine, why are you crying, love?’ I asked, approaching and putting my arm over her shoulder. ‘You mustn't cry because papa has a cold; be thankful it is nothing worse.’

She now put no further restraint on her tears; her breath was stifled by sobs.

‘Oh, it will be something worse,’ she said. ‘And what shall I do when papa and you leave me, and I am by myself? I can't forget your words, Ellen; they are always in my ear. How life will be changed, how dreary the world will be, when papa and you are dead.’

‘None can tell whether you won't die before us,’ I replied. ‘It's wrong to anticipate evil. We'll hope there are years and years to come before any of us go: Master is young, and I am strong, and hardly forty-five. My mother lived till eighty, a canty[2] dame to the last. And suppose Mr Linton I were spared till he saw sixty, that would be more years than you have counted, Miss. And would it not be foolish to mourn a calamity above twenty years beforehand?’

---

[2] lively

‘But Aunt Isabella was younger than papa,’ she remarked, gazing up with timid hope to seek further consolation. ‘Aunt Isabella had not you and me to nurse her,’ I replied. ‘She wasn't as happy as Master: She hadn't as much to live for. All you need do, is to wait well on your father, and cheer him by letting him see you cheerful; and avoid giving him anxiety on any subject: Mind that, Cathy! I'll not disguise but you might kill him if you were wild and reckless, and cherished a foolish, fanciful affection for the son of a person who would be glad to have him in his grave; and allowed him to discover that you fretted over the separation he has judged it expedient to make.’

‘I fret about nothing on earth except papa's illness,’ answered my companion. ‘I care for nothing in comparison with papa. And I'll never -

never - oh, never, while I have my senses, do an act or say a word to vex him. I love him better than myself, Ellen; and I know it by this: I pray every night that I may live after him; because I would rather be miserable than that he should be: that proves I love him better than myself.'

'Good words,' I replied. 'But deeds must prove it also; and after he is well, remember you don't forget resolutions formed in the hour of fear.'

As we talked, we neared a door that opened on the road; and my young lady, lightening into sunshine again, climbed up and seated herself on the top of the wall, reaching over to gather some hips that bloomed scarlet on the summit branches of the wild-rose trees shadowing the highway side: The lower fruit had disappeared, but only birds could touch the upper, except from Cathy's present station. In stretching to pull them, her hat fell off; and as the door was locked, she proposed scrambling down to recover it. I bid her be cautious lest she got a fall, and she nimbly disappeared. But the return was no such easy matter: The stones were smooth and neatly cemented, and the rose-bushes and black-berry stragglers could yield no assistance in re-ascending. I, like a fool, didn't recollect that, till I heard her laughing and exclaiming -

'Ellen! You'll have to fetch the key, or else I must run round to the porter's lodge. I can't scale the ramparts on this side!'

'Stay where you are,' I answered; 'I have my bundle of keys in my pocket: perhaps I may manage to open it; if not, I'll go.'

Catherine amused herself with dancing to and fro before the door, while I tried all the large keys in succession. I had applied the last, and found that none would do; so, repeating my desire that she would remain there, I was about to hurry home as fast as I could, when an approaching sound arrested me. It was the trot of a horse; Cathy's dance stopped also.

'Who is that?' I whispered.

'Ellen, I wish you could open the door,' whispered back my companion, anxiously.

‘Ho, Miss Linton!’ Cried a deep voice (the rider's), ‘I'm glad to meet you. Don't be in haste to enter, for I have an explanation to ask and obtain.’

‘I shan't speak to you, Mr Heathcliff,’ answered Catherine. ‘Papa says you are a wicked man, and you hate both him and me; and Ellen says the same.’

‘That is nothing to the purpose,’ said Heathcliff. (He it was.)

‘I don't hate my son, I suppose; and it is concerning him that I demand your attention. Yes; you have cause to blush. Two or three months since, were you not in the habit of writing to Linton? Making love in play, eh? You deserved, both of you, flogging for that! You especially, the elder; and less sensitive, as it turns out. I've got your letters, and if you give me any pertness I'll send them to your father. I presume you grew weary of the amusement and dropped it, didn't you? Well, you dropped Linton with it into a Slough of Despond.[1] He was in earnest: In love, really. As true as I live, he's dying for you; breaking his heart at your fickleness: Not figuratively, but actually. Though Hareton has made him a standing jest for six weeks, and I have used more serious measures, and attempted to frighten him out of his idiotcy, he gets worse daily; and he'll be under the sod before summer, unless you restore him!'

---

[1] A deep bog which Christian has to cross in John Bunyan’s the pilgrim’s progress (1678)

‘How can you lie so glaringly to the poor child?’ I called from the inside. ‘Pray ride on! How can you deliberately get up such paltry falsehoods? Miss Cathy, I'll knock the lock off with a stone: You won't believe that vile nonsense. You can feel in yourself it is impossible that a person should die for love of a stranger.’

‘I was not aware there were eavesdroppers,’ muttered the detected villain. ‘Worthy Mrs Dean, I like you, but I don't like your double-dealing,’ he added aloud. ‘How could ***you*** lie so glaringly as to affirm I hated the “poor child”?

And invent bugbear stories to terrify her from my door-stones? Catherine Linton (the very name warms me), my bonny lass, I shall be from home all this week; go and see if have not spoken truth: Do, there's a darling! Just imagine your father in my place, and Linton in yours; then think how you would value your careless lover if he refused to stir a step to comfort you, when your father himself entreated him; and don't, from pure stupidity, fall into the same error. I swear, on my salvation, he's going to his grave, and none but you can save him!'

The lock gave way and I issued out.

'I swear Linton is dying,' repeated Heathcliff, looking hard at me. 'And grief and disappointment are hastening his death. Nelly, if you won't let her go, you can walk over yourself. But I shall not return till this time next week; and I think your master himself would scarcely object to her visiting her cousin.'

'Come in,' said I, taking Cathy by the arm and half forcing her to re-enter; for she lingered, viewing with troubled eyes the features of the speaker, too stern to express his inward deceit.

He pushed his horse close, and, bending down, observed –

'Miss Catherine, I'll own to you that I have little patience with Linton; and Hareton and Joseph have less. I'll own that he's with a harsh set. He pines for kindness, as well as love; and a kind word from you would be his best medicine. Don't mind Mrs Dean's cruel cautions; but be generous, and contrive to see him. He dreams of you day and night, and cannot be persuaded that you don't hate him, since you neither write nor call.'

I closed the door, and rolled a stone to assist the loosened lock in holding it; and spreading my umbrella, I drew my charge underneath: For the rain began to drive through the moaning branches of the trees, and warned us to avoid delay. Our hurry prevented any comment on the encounter with Heathcliff, as we stretched towards home; but I divined instinctively that Catherine's heart was clouded now in double darkness. Her features were so sad, they did not seem hers: She evidently regarded what she had heard as every syllable true.

The master had retired to rest before we came in. Cathy stole to his room to inquire how he was; he had fallen asleep. She returned, and asked me to sit with her in the library. We took our tea together; and afterwards she lay down on the rug, and told me not to talk, for she was weary. I got a book, and pretended to read. As soon as she supposed me absorbed in my occupation, she recommenced her silent weeping: It appeared, at present, her favourite diversion. I suffered her to enjoy it a while; then I expostulated: Deriding and ridiculing all Mr Heathcliff's assertions about his son, as if I were certain she would coincide. Alas! I hadn't skill to counteract the effect his account had produced: It was just what he intended.

'You may be right, Ellen,' she answered; 'but I shall never feel at ease till I know. And I must tell Linton it is not my fault that I don't write, and convince him that I shall not change.'

What use were anger and protestations against her silly credulity? We parted that night - hostile; but next day beheld me on the road to Wuthering Heights, by the side of my wilful young mistress's pony. I couldn't bear to witness her sorrow: To see her pale, dejected countenance, and heavy eyes: And I yielded, in the faint hope that Linton himself might prove, by his reception of us, how little of the tale was founded on fact.

CHAPTER 23

THE RAINY night had ushered in a misty morning - half frost, half drizzle - and temporary brooks crossed our path - gurgling from the uplands. My feet were thoroughly wetted; I was cross and low; exactly the humour suited for making the most of these disagreeable things. We entered the farm-house by the kitchen way, to ascertain whether Mr Heathcliff were really absent: Because I put slight faith in his own affirmation.

Joseph seemed sitting in a sort of elysium[1] alone, beside a roaring fire; a quart of ale on the table near him, bristling with large pieces of toasted oat-cake; and his black, short pipe in his mouth. Catherine ran to the hearth to warm herself. I asked if the master was in? My question remained so long unanswered, that I thought the old man had grown deaf, and repeated it louder.

---

[1] *A state of ideal happiness*

'Na - ay!' He snarled, or rather screamed through his nose. 'Na - ay! Yah muh goa back whear yah coom frough.'

'Joseph!' Cried a peevish voice, simultaneously with me, from the inner room. 'How often am I to call you? There are only a few red ashes now. Joseph! Come this moment.'

Vigorous puffs, and a resolute stare into the grate, declared he had no ear for this appeal. The housekeeper and Hareton were invisible; one gone on an errand, and the other at his work, probably. We knew Linton's tones, and entered.

‘Oh, I hope you'll die in a garret, starved to death!’ Said the boy, mistaking our approach for that of his negligent attendant.

He stopped on observing his error: His cousin flew to him. ‘Is that you, Miss Linton?’ He said, raising his head from the arm of the great chair, in which he reclined. ‘No - don't kiss me: It takes my breath. Dear me! Papa said you would call,’ continued he, after recovering a little from Catherine's embrace; while she stood by looking very contrite. ‘Will you shut the door, if you please? You left it open; and those - those ***detestable*** creatures won't bring coals to the fire. It's so cold!'

I stirred up the cinders, and fetched a scuttleful myself. The invalid complained of being covered with ashes; but he had a tiresome cough, and looked feverish and ill, so I did not rebuke his temper.

‘Well, Linton,’ murmured Catherine, when his corrugated brow relaxed, ‘are you glad to see me? Can I do you any good?’

‘Why didn't you come before?’ He asked. ‘You should have come, instead of writing. It tired me dreadfully writing those long letters. I'd far rather have talked to you. Now, I can neither bear to talk, nor anything else. I wonder where Zillah is! Will you’ looking at me ‘step into the kitchen and see?’

I had received no thanks for my other service; and being unwilling to run to and fro at his behest, I replied -

‘Nobody is out there but Joseph.’

‘I want to drink,’ he exclaimed fretfully, turning away. ‘Zillah is constantly gadding off to Gimmerton since papa went: it's miserable! And I'm obliged to come down here - they resolved never to hear me up stairs.’

‘Is your father attentive to you, Master Heathcliff?’ I asked, perceiving Catherine to be checked in her friendly advances.

‘Attentive? He makes them a little more attentive at least,’ he cried. ‘The wretches! Do you know, Miss Linton, that brute Hareton laughs at me! I hate

him! Indeed, I hate them all: They are odious beings.'

Cathy began searching for some water; she lighted on a pitcher in the dresser, filled a tumbler, and brought it. He bid her add a spoonful of wine from a bottle on the table; and having swallowed a small portion, appeared more tranquil, and said she was very kind.

'And are you glad to see me?' Asked she, reiterating her former question and pleased to detect the faint dawn of a smile.

'Yes, I am. It's something new to hear a voice like yours!' He replied. 'But I have been vexed, because you wouldn't come. And papa swore it was owing to me: He called me a pitiful, shuffling, worthless thing; and said you despised me; and if he had been in my place, he would be more the master of the Grange than your father by this time. But you don't despise me, do you, Miss - ?'

'I wish you would say Catherine, or Cathy,' interrupted my young lady. 'Despise you? No! Next to papa and Ellen, I love you better than anybody living. I don't love Mr Heathcliff, though; and I dare not come when he returns: Will he stay away many days?'

'Not many,' answered Linton; 'but he goes on to the moors frequently, since the shooting season commenced; and you might spend an hour or two with me in his absence. Do say you will. I think I should not be peevish with you: You'd not provoke me, and you'd always be ready to help me, wouldn't you?'

'Yes' said Catherine, stroking his long soft hair: 'If I could only get papa's consent, I'd spend half my time with you. Pretty Linton! I wish you were my brother.'

'And then you would like me as well as your father?' Observed he, more cheerfully. 'But papa says you would love me better than him and all the world, if you were my wife; so I'd rather you were that.'

‘No, I should never love anybody better than papa,’ she returned gravely. ‘And people hate their wives, sometimes; but not their sisters and brothers: And if you were the latter, you would live with us, and papa would be as fond of you as he is of me.’

Linton denied that people ever hated their wives; but Cathy affirmed they did, and, in her wisdom, instanced his own father's aversion to her aunt. I endeavoured to stop her thoughtless tongue.

I couldn't succeed till everything she knew was out. Master Heathcliff, much irritated, asserted her relation was false.

‘Papa told me; and papa does not tell falsehoods,’ she answered pertly.

'***My*** papa scorns yours!’ Cried Linton. ‘He calls him a sneaking fool.’

‘Yours is a wicked man,’ retorted Catherine; ‘and you are very naughty to dare to repeat what he says. He must be wicked to have made Aunt Isabella leave him as she did.’ ‘She didn't leave him,’ said the boy; ‘you shan't contradict me.’

‘She did,’ cried my young lady.

‘Well, I'll tell you something!’ Said Linton. ‘Your mother hated your father: Now then.’

‘Oh!’ Exclaimed Catherine, too enraged to continue.

‘And she loved mine,’ added he.

‘You little liar! I hate you now!’ She panted, and her face grew red with passion.

‘She did! She did!’ Sang Linton, sinking into the recess of his chair, and leaning back his head to enjoy the agitation of the other disputant, who stood behind.

‘Hush, Master Heathcliff!’ I said; ‘that's your father's tale, too, I suppose.’

‘It isn't: You hold your tongue!’ He answered. ‘She did, she did, Catherine! She did, she did!’

Cathy, beside herself, gave the chair a violent push, and caused him to fall against one arm. He was immediately seized by a suffocating cough that soon ended his triumph. It lasted so long that it frightened even me. As to his cousin, she wept with all her might, aghast at the mischief she had done: though she said nothing. I held him till the fit exhausted itself. Then he thrust me away, and leant his head down silently. Catherine quelled her lamentations also, took a seat opposite, and looked solemnly into the fire.

‘How do you feel now, Master Heathcliff?’ I inquired, after waiting ten minutes.

‘I wish ***she*** felt as I do,’ he replied: ‘Spiteful, cruel thing! Hareton never touches me: He never struck me in his life. And I was better to-day: And there -’ his voice died in a whimper.

‘I didn't strike you!’ Muttered Cathy, chewing her lip to prevent another burst of emotion.

He sighed and moaned like one under great suffering, and kept it up for a quarter of an hour; on purpose to distress his cousin apparently, for whenever he caught a stifled sob from her he put renewed pain and pathos into the inflexions of his voice.

‘I'm sorry I hurt you, Linton,’ she said at length, racked beyond endurance. ‘But I couldn't have been hurt by that little push, and I had no idea that you could, either: You're not much, are you, Linton? Don't let me go home thinking I've done you harm. Answer! Speak to me.’

‘I can't speak to you,’ he murmured; ‘you've hurt me so that I shall lie awake all night choking with this cough. If you had it you'd know what it was; but ***you’ll*** be comfortably asleep while I'm in agony, and nobody near me. I wonder how you would like to pass those fearful nights!’ And he began to wail aloud, for very pity of himself.

‘Since you are in the habit of passing dreadful nights,’ I said, ‘it won't be Miss who spoils your ease: You'd be the same had she never come. However, she shall not disturb you again; and perhaps you'll get quieter when we leave you.’

‘Must I go?’ Asked Catherine dolefully, bending over him. ‘Do you want me to go, Linton?’

‘You can't alter what you've done,’ he replied pettishly, shrinking from her, ‘unless you alter it for the worse by teasing me into a fever.’

‘Well, then, I must go?’ She repeated.

‘Let me alone, at least,’ said he; ‘I can't bear your talking.’

She lingered, and resisted my persuasions to departure a tiresome while; but as he neither looked up nor spoke, she finally made a movement to the door, and I followed. We were recalled by a scream. Linton had slid from his seat on to the hearthstone, and lay writhing in the mere perverseness of an indulged plague of a child, determined to be as grievous and harassing as it can. I thoroughly gauged his disposition from his behaviour, and saw at once it would be folly to attempt humouring him. Not so my companion: She ran back in terror, knelt down, and cried, and soothed, and entreated, till he grew quiet from lack of breath: By no means from compunction at distressing her.

‘I shall lift him on to the settle,’ I said, ‘and he may roll about as he pleases: We can't stop to watch him. I hope you are satisfied, Miss Cathy, that you are not the person to benefit him; and that his condition of health is not occasioned by attachment to you. Now, then, there he is! Come away: As soon as he knows there is nobody by to care for his nonsense, he'll be glad to lie still.’

She placed a cushion under his head, and offered him some water; he rejected the latter, and tossed uneasily on the former, as if it were a stone or a block of wood. She tried to put it more comfortably.

‘I can't do with that,’ he said; ‘it's not high enough.’

Catherine brought another to lay above it.

‘That's too high,’ murmured the provoking thing.

‘How must I arrange it, then?’ She asked despairingly.

He twined himself up to her, as she half knelt by the settle, and converted her shoulder into a support.

‘No, that won't do,’ I said. ‘You'll be content with the cushion, Master Heathcliff. Miss has wasted too much time on you already: We cannot remain five minutes longer.’

‘Yes, yes, we can!’ Replied Cathy. ‘He's good and patient now. He's beginning to think I shall have far greater misery than he will tonight, if I believe he is the worse for my visit: And then I dare not come again. Tell the truth about it, Linton; for I musn't come, if I have hurt you.’

‘You must come, to cure me,’ he answered. ‘You ought to come, because you have hurt me: You know you have extremely! I was not as ill when you entered as I am at present - was I?’

‘But you've made yourself ill by crying and being in a passion.’

‘I didn't do it all,’ said his cousin. ‘However, we'll be friends now. And you want me: You would wish to see me sometimes, really?’

‘I told you I did,’ he replied impatiently. ‘Sit on the settle and let me lean on your knee. That's as mamma used to do, whole afternoons together. Sit quite still and don't talk: But you may sing a song, if you can sing; or you may say a nice long interesting ballad - one of those you promised to teach me; or a story. I'd rather have a ballad, though: Begin.’

Catherine repeated the longest she could remember. The employment pleased both mightily. Linton would have another, and after that another,

notwithstanding my strenuous objections; and so they went on until the clock struck twelve, and we heard Hareton in the court, returning for his dinner.

‘And tomorrow, Catherine, will you be here tomorrow?’ Asked young Heathcliff, holding her frock as she rose reluctantly.

‘No,’ I answered, ‘nor next day neither.’ She, however, gave a different response evidently, for his forehead cleared as she stooped and whispered in his ear.

‘You won't go to-morrow, recollect, Miss!’ I commenced, when we were out of the house. ‘You are not dreaming of it, are you?’

She smiled.

‘Oh, I'll take good care,’ I continued: ‘I'll have that lock mended, and you can escape by no way else.’

‘I can get over the wall,’ she said laughing. ‘The Grange is not a prison, Ellen, and you are not my gaoler. And besides, I'm almost seventeen: I'm a woman. And I'm certain Linton would recover quickly if he had me to look after him. I'm older than he is, you know, and wiser: Less childish, am I not? And he'll soon do as I direct him, with some slight coaxing. He's a pretty little darling when he's good. I'd make such a pet of him, if he were mine. We should, never quarrel, should we after we were used to each other? Don't you like him, Ellen?’

‘Like him!’ I exclaimed. ‘The worst-tempered bit of a sickly slip that ever struggled into its teens. Happily, as Mr Heathcliff conjectured, he'll not win[1] twenty. I doubt whether he'll see spring, indeed. And small loss to his family whenever he drops off. And lucky it is for us that his father took him: The kinder he was treated, the more tedious and selfish he'd be. I'm glad you have no chance of having him for a husband, Miss Catherine.’

[1] *Reach the age of*

My companion waxed serious at hearing this speech. To speak of his death so regardlessly wounded her feelings.

‘He's younger than I,’ she answered, after a protracted pause of meditation, ‘and he ought to live the longest: He will - he must live as long as I do. He's as strong now as when he first came into the north; I'm positive of that. It's only a cold that ails him, the same as papa has.

You say papa will get better, and why shouldn't he?'

‘Well, well,’ I cried, ‘after all, we needn't trouble ourselves; for listen, Miss, - and mind, I'll keep my word, - if you attempt going to Wuthering Heights again, with or without me, I shall inform Mr Linton, and, unless he allow it, the intimacy with your cousin must not be revived.’

‘It has been revived,’ muttered Cathy, sulkily.

‘Must not be continued, then,’ I said.

‘We'll see,’ was her reply, and she set off at a gallop, leaving me to toil in the rear.

We both reached home before our dinner-time; my master supposed we had been wandering through the park, and therefore he demanded no explanation of our absence. As soon as I entered I hastened to change my soaked shoes and stockings; but sitting such awhile at the Heights had done the mischief. On the succeeding morning I was laid up, and during three weeks I remained incapacitated for attending to my duties: A calamity never experienced prior to that period, and never, I am thankful to say, since.

My little mistress behaved like an angel in coming to wait on me, and cheer my solitude; the confinement brought me exceedingly low. It is wearisome, to a stirring active body: But few have slighter reasons for complaint than I

had. The moment Catherine left Mr Linton's room she appeared at my bedside. Her day was divided between us; no amusement usurped a minute: She neglected her meals, her studies, and her play; and she was the fondest nurse that ever watched. She must have had a warm heart, when she loved her father so, to give so much to me.

I said her days were divided between us; but the master retired early, and I generally needed nothing after six o'clock, thus the evening was her own. Poor thing! I never considered what she did with herself after tea. And though frequently, when she looked in to bid me good-night, I remarked a fresh colour in her cheeks and a pinkness over her slender fingers, instead of fancying the line borrowed from a cold ride across the moors, I laid it to the charge of a hot fire in the library.

CHAPTER 24

AT THE CLOSE of three weeks I was able to quit my chamber and move about the house. And on the first occasion of my sitting up in the evening I asked Catherine to read to me, because my eyes were weak. We were in the library, the master having gone to bed: She consented, rather unwillingly, I fancied; and imagining my sort of books did not suit her, I bid her please herself in the choice of what she perused. She selected one of her own favourites, and got forward steadily about an hour; then came frequent questions.

'Ellen, are not you tired? Hadn't you better lie down now? You'll be sick, keeping up so long, Ellen.'

'No, no, dear, I'm not tired,' I returned, continually.

Perceiving me immovable, she essayed another method of showing her disrelish for her occupation. It changed to yawning, and stretching, and -

'Ellen, I'm tired.'

'Give over then and talk,' I answered.

That was worse: She fretted and sighed, and looked at her watch till eight, and finally went to her room, completely overdone with sleep; judging by her peevish, heavy look, and the constant rubbing she inflicted on her eyes. The following night she seemed more impatient still; and on the third from recovering my company she complained of a headache, and left me. I thought her conduct odd; and having remained alone a long while, I resolved on going and inquiring whether she were better, and asking her to come and lie on the sofa, instead of upstairs in the dark. No Catherine could I discover up-stairs, and none below. The servants affirmed they had not

seen her. I listened at Mr Edgar's door; all was silence. I returned to her apartment, extinguished my candle, and seated myself in the window.

The moon shone bright; a sprinkling of snow covered the ground, and I reflected that she might, possibly, have taken it into her head to walk about the garden, for refreshment. I did detect a figure creeping along the inner fence of the park; but it was not my young mistress: On its emerging into the light, I recognised one of the grooms. He stood a considerable period, viewing the carriage-road through the grounds; then started off at a brisk pace, as if he had detected something, and reappeared presently, leading Miss's pony; and there she was, just dismounted, and walking by its side. The man took his charge stealthily across the grass towards the stable. Cathy entered by the casement-window of the drawing- room, and glided noiselessly up to where I awaited her. She put the door gently too, slipped off her snowy shoes, untied her hat, and was proceeding, unconscious of my espionage, to lay aside her mantle, when I suddenly rose and revealed myself. The surprise petrified her an instant: She uttered an inarticulate exclamation, and stood fixed.

'My dear Miss Catherine,' I began, too vividly impressed by her recent kindness to break into a scold, 'where have you been riding out at this hour? And why should you try to deceive me by telling a tale? Where have you been? Speak!'

'To the bottom of the park,' she stammered. 'I didn't tell a tale.'

'And nowhere else?' I demanded.

'No,' was the muttered reply.

'Oh, Catherine!' I cried, sorrowfully. 'You know you have been doing wrong, or you wouldn't be driven to uttering an untruth to me. That does grieve me. I'd rather be three months ill, than hear you frame a deliberate lie.'

She sprang forward, and bursting into tears, threw her arms round my neck.

‘Well, Ellen, I'm so afraid of you being angry,’ she said.

‘Promise not to be angry, and you shall know the very truth: I hate to hide it.’

We sat down in the window-seat; I assured her I would not scold, whatever her secret might be, and I guessed it, of course; so she commenced -

‘I've been to Wuthering Heights, Ellen, and I've never missed going a day since you fell ill; except thrice before, and twice after you left your room. I gave Michael books and pictures to prepare Minny every evening, and to put her back in the stable: You mustn't scold him either, mind. I was at the Heights by half-past six, and generally stayed till half-past eight, and then galloped home. It was not to amuse myself that I went: I was often wretched all the time. Now and then I was happy: Once in a week perhaps. At first, I expected there would be sad work persuading you to let me keep my word to Linton: For I had engaged to call again next day, when we quitted him; but, as you stayed up-stairs on the morrow, I escaped that trouble. While Michael was refastening the lock of the park door in the afternoon, I got possession of the key, and told him how my cousin wished me to visit him, because he was sick, and couldn't come to the Grange; and how papa would object to my going: And then I negotiated with him about the pony. He is fond of reading, and he thinks of leaving soon to get married; so he offered, if I would lend him books out of the library, to do what I wished: But I preferred giving him my own, and that satisfied him better.

‘On my second visit Linton seemed in lively spirits; and Zillah (that is their housekeeper) made us a clean room and a good fire, and told us that, as Joseph was out at a prayer-meeting and Hareton Earnshaw was off with his dogs - robbing our woods of pheasants, as I heard afterwards - we might do what we liked. She brought me some warm wine and gingerbread, and appeared exceedingly good- natured, and Linton sat in the arm-chair, and I in the little rocking chair on the hearth-stone, and we laughed and talked so merrily, and found so much to say: We planned where we would go, and what we would do in summer. I needn't repeat that, because you would call it silly.

‘One time, however, we were near quarrelling. He said the pleasantest manner of spending a hot July day was lying from morning till evening on a bank of heath in the middle of the moors, with the bees humming dreamily about among the bloom, and the larks singing high up overhead, and the blue sky and bright sun shining steadily and cloudlessly. That was his most perfect idea of heaven's happiness: Mine was rocking in a rustling green tree, with a west wind blowing, and bright white clouds flitting rapidly above; and not only larks, but throstles, and blackbirds, and linnets, and cuckoos pouring out music on every side, and the moors seen at a distance, broken into cool dusky dells; but close by great swells of long grass undulating in waves to the breeze; and woods and sounding water, and the whole world awake and wild with joy. He wanted all to lie in an ecstasy of peace; I wanted all to sparkle and dance in a glorious jubilee. I said his heaven would be only half alive; and he said mine would be drunk: I said I should fall asleep in his; and he said he could not breathe in mine, and began to grow very snappish. At last, we agreed to try both, as soon as the right weather came; and then we kissed each other and were friends.

‘After sitting still an hour, I looked at the great room with its smooth uncarpeted floor, and thought how nice it would be to play in, if we removed the table; and I asked Linton to call Zillah in to help us, and we'd have a game at blindman's-buff; she should try to catch us: You used to, you know, Ellen. He wouldn't: There was no pleasure in it, he said; but he consented to play at ball with me. We found two in a cupboard, among a heap of old toys, tops, and hoops, and battledores and shuttlecocks. One was marked C., and the other H.; I wished to have the C., because that stood for Catherine, and the H. might be for Heathcliff, his name; but the bran came out of H., and Linton didn't like it. I beat him constantly: And he got cross again, and coughed, and returned to his chair. That night, though, he easily recovered his good humour: He was charmed with two or three pretty songs - ***your*** songs, Ellen; and when I was obliged to go, he begged and entreated me to come the following evening; and I promised. Minny and I went flying home as light as air; and I dreamt of Wuthering Heights and my sweet, darling cousin, till morning.

‘On the morrow I was sad; partly because you were poorly, and partly that I wished my father knew, and approved of my excursions: But it was beautiful moonlight after tea; and, as I rode on, the gloom cleared. I shall have another happy evening, I thought to myself; and what delights me more, my pretty Linton will. I trotted up their garden, and was turning round to the back, when that fellow Earnshaw met me, took my bridle, and bid me go in by the front entrance. He patted Minny's neck, and said she was a bonny beast, and appeared as if he wanted me to speak to him. I only told him to leave my horse alone, or else it would kick him. He answered in his vulgar accent, “It wouldn't do mitch hurt if it did;” and surveyed its legs with a smile. I was half inclined to make it try; however, he moved off to open the door, and, as he raised the latch, he looked up to the inscription above, and said, with a stupid mixture of awkwardness and elation-

“Miss Catherine! I can read yon, now.”

“Wonderful,” I exclaimed. “Pray let us hear you - you are grown clever!”

'He spelt, and drawled over by syllables, the name - "Hareton Earnshaw."

‘ “And the figures?” I cried, encouragingly, perceiving that he came to a dead halt’.

‘ “I cannot tell them yet,” he answered.’

‘ “Oh, you dunce!” I said, laughing heartily at his failure.”

‘The fool stared, with a grin hovering about his lips, and a scowl gathering over his eyes, as if uncertain whether he might not join in my mirth: Whether it were not pleasant familiarity, or what it really was, contempt. I settled his doubts, by suddenly retrieving my gravity and desiring him to walk away, for I came to see Linton, not him. He reddened - I saw that by the moonlight - dropped his hand from the latch, and skulked off, a picture of mortified vanity. He imagined himself to be as accomplished as Linton, I suppose, because he could spell his own name; and was marvellously discomfited that I didn't think the same.’

‘Stop, Miss Catherine, dear!’ - I interrupted. ‘I shall not scold, but I don't like your conduct there. If you had remembered that Hareton was your cousin as much as Master Heathcliff, you would have felt how improper it was to behave in that way. At least, it was praiseworthy ambition for him to desire to be as accomplished as Linton; and probably he did not learn merely to show off: You had made him ashamed of his ignorance before, I have no doubt; and he wished to remedy it and please you. To sneer at his imperfect attempt was very bad breeding. Had you been brought up in his circumstances, would you be less rude? He was as quick and as intelligent a child as ever you were; and I'm hurt that he should be despised now, because that base Heathcliff has treated him so unjustly.’

‘Well, Ellen, you won't cry about it, will you?’ She exclaimed, surprised at my earnestness. ‘But wait, and you shall hear if he conned his A B C to please me; and if it were worth while being civil to the brute. I entered; Linton was lying on the settle, and half got up to welcome me.’

‘ “I'm ill tonight, Catherine, love,” he said; “and you must have all the talk, and let me listen. Come, and sit by me. I was sure you wouldn't break your word, and I'll make you promise again, before you go.” ’

‘I knew now that I mustn't tease him, as he was ill; and I spoke softly and put no questions, and avoided irritating him in any way.

I had brought some of my nicest books for him: He asked me to read a little of one, and I was about to comply, when Earnshaw burst the door open: Having gathered venom with reflection. He advanced direct to us, seized Linton by the arm, and swung him off the seat.’

‘ “Get to thy own room!” He said, in a voice almost inarticulate with passion; and his face looked swelled and furious. “Take her there if she comes to see thee: Thou shalln't keep me out of this. Begone wi' ye both!”

‘He swore at us, and left Linton no time to answer, nearly throwing him into the kitchen; and he clenched his fist as I followed, seemingly longing to knock me down. I was afraid for a moment, and I let one volume fall; he kicked it after me, and shut us out. I heard a malignant, crackly laugh by the

fire, and turning, beheld that odious Joseph standing rubbing his bony hands, and quivering.

‘ “Aw wer sure he'd sarve ye eht![1] He's a grand lad! He's getten t' raight sperrit in him! ***He*** knaws - aye, he knaws, as weel as aw do, who sud be t' maister yonder - Ech, ech, ech! He made ye skift[2] properly! Ech, ech, ech!”

---

[1] *Pay you back*

[2] *Move away quickly*

‘Where must we go?’ I asked of my cousin, disregarding the old wretch's mockery.

‘Linton was white and trembling. He was not pretty then, Ellen: Oh, no! He looked frightful; for his thin face and large eyes were wrought into an expression of frantic, powerless fury. He grasped the handle of the door, and shook it: It was fastened inside.

“If you don't let me in, I'll kill you! - If you don't let me in, I'll kill you!” He rather shrieked than said. “Devil! Devil! - I'll kill you - I'll kill you!”

Joseph uttered his croaking laugh again.

“Thear, that's t' father!” He cried. “That's father! We've allas summut o' either side[1] in us. Niver heed, Hareton, lad - dunnut be 'feard - he cannot get at thee!”

‘I took hold of Linton's hands, and tried to pull him away; but he shrieked so shockingly that I dared not proceed. At last his cries were choked by a dreadful fit of coughing; blood gushed from his mouth, and he fell on the ground. I ran into the yard, sick with terror; and called for Zillah, as loud as I could. She soon heard me: She was milking the cows in a shed behind the barn, and hurrying from her work, she inquired what there was to do? I

hadn't breath to explain; dragging her in, I looked about for Linton. Earnshaw had come out to examine the mischief he had caused, and he was then conveying the poor thing up-stairs. Zillah and I ascended after him; but he stopped me at the top of the steps, and said I shouldn't go in: I must go home. I exclaimed that he had killed Linton, and I would enter. Joseph locked the door, and declared I should do "no sich stuff," and asked me whether I were "bahn[2] to be as mad as him." I stood crying till the housekeeper reappeared. She affirmed he would be better in a bit, but he couldn't do with that shrieking and din; and she took me, and nearly carried me into the house. 'Ellen, I was ready to tear my hair off my head! I sobbed and wept so that my eyes were almost blind; and the ruffian you have such sympathy with stood opposite: Presuming every now and then to bid me "wisht," and denying that it was his fault; and, finally, frightened by my assertions that I would tell papa, and that he should be put in prison and hanged, he commenced blubbering himself, and hurried out to hide his cowardly agitation. Still, I was not rid of him: When at length they compelled me to depart, and I had got some hundred yards off the premises, he suddenly issued from the shadow of the road-side, and checked Minny and took hold of me. "Miss Catherine, I'm ill grieved," he began, "but it's raythe too bad -"

---

[1] *Something of the other side Joseph means that the boy has inherited some traits from his father, Heathcliff*

[2] *going*

'I gave him a cut with my whip, thinking perhaps he would murder me. He let go, thundering one of his horrid curses, and I galloped home more than half out of my senses. 'I didn't bid you good-night that evening, and I didn't go to Wuthering Heights the next: I wished to go exceedingly; but I was strangely excited, and dreaded to hear that Linton was dead, sometimes; and sometimes shuddered at the thought of encountering Hareton. On the third day I took courage: At least, I couldn't bear longer suspense, and stole off once more. I went at five o'clock, and walked; fancying I might manage

to creep into the house, and up to Linton's room, unobserved. However, the dogs gave notice of my approach. Zillah received me, and saying “the lad was mending nicely,” showed me into a small, tidy, carpeted apartment, where, to my inexpressible joy, I beheld Linton laid on a little sofa, reading one of my books. But he would neither speak to me nor look at me, through a whole hour, Ellen: He has such an unhappy temper. And what quite confounded me, when he did open his mouth, it was to utter the falsehood that I had occasioned the uproar, and Hareton was not to blame! Unable to reply, except passionately, I got up and walked from the room. He sent after me a faint “Catherine!” He did not reckon on being answered so: But I wouldn't turn back; and the morrow was the second day on which I stayed at home, nearly determined to visit him no more. But it was so miserable going to bed and getting up, and never hearing anything about him, that my resolution melted into air before it was properly formed. It had appeared wrong to take the journey once; now it seemed wrong to refrain. Michael came to ask if he must saddle Minny; I said “Yes,” and considered myself doing a duty as she bore me over the hills. I was forced to pass the front windows to get to the court: It was no use trying to conceal my presence. “Young master is in the house,” said Zillah, as she saw me making for the parlour. I went in; Earnshaw was there also, but he quitted the room directly. Linton sat in the great arm-chair half asleep; walking up to the fire, I began in a serious tone, partly meaning it to be true - “As you don't like me, Linton, and as you think I come on purpose to hurt you, and pretend that I do so every time, this is our last meeting: Let us say good-bye; and tell Mr Heathcliff that you have no wish to see me, and that he mustn't invent any more falsehoods on the subject.” “Sit down and take your hat off, Catherine,” he answered. “You are so much happier than I am, you ought to be better. Papa talks enough of my defects, and shows enough scorn of me, to make it natural I should doubt myself. I doubt whether I am not altogether as worthless as he calls me, frequently; and then I feel so cross and bitter, I hate everybody! I am worthless, and bad in temper, and bad in spirit, almost always; and, if you choose, you may say good-bye: You'll get rid of an annoyance. Only, Catherine, do me this justice: Believe that if I might be as sweet, and as kind, and as good as you are, I would be; as willingly, and more so, than as happy and as healthy. And believe that your kindness has made me love you deeper than if I deserved your love: And

though I couldn't, and cannot help showing my nature to you, I regret it and repent it; and shall regret and repent it till I die!" 'I felt he spoke the truth; and I felt I must forgive him: And, though we should quarrel the next moment, I must forgive him again. We were reconciled; but we cried, both of us, the whole time I stayed: Not entirely for sorrow; yet I ***was*** sorry Linton had that distorted nature. He'll never let his friends be at ease, and he'll never be at ease himself! I have always gone to his little parlour, since that night; because his father returned the day after. 'About three times, I think, we have been merry and hopeful, as we were the first evening; the rest of my visits were dreary and troubled: Now with his selfishness and spite, and now with his sufferings: But I've learned to endure the former with nearly as little resentment as the latter. Mr Heathcliff purposely avoids me: I have hardly seen him at all. Last Sunday, indeed, coming earlier than usual, I heard him abusing poor Linton cruelly for his conduct of the night before. I can't tell how he knew of it, unless he listened. Linton had certainly behaved provokingly: However, it was the business of nobody but me, and I interrupted Mr Heathcliff's lecture by entering and telling him so. He burst into a laugh, and went away, saying he was glad I took that view of the matter. Since then, I've told Linton he must whisper his bitter things. Now, Ellen, you have heard all. I can't be prevented from going to Wuthering Heights, except by inflicting misery on two people; whereas, if you'll only not tell papa, my going need disturb the tranquillity of none. You'll not tell, will you? It will be very heartless, if you do.' 'I'll make up my mind on that point by to-morrow, Miss Catherine,' I replied. 'It requires some study; and so I'll leave you to your rest, and go think it over.' I thought it over aloud, in my master's presence; walking straight from her room to his, and relating the whole story: With the exception of her conversations with her cousin, and any mention of Hareton. Mr Linton was alarmed and distressed, more than he would acknowledge to me. In the morning, Catherine learnt my betrayal of her confidence, and she learnt also that her secret visits were to end. In vain she wept and writhed against the interdict, and implored her father to have pity on Linton: All she got to comfort her was a promise that he would write and give him leave to come to the Grange when he pleased; but explaining that he must no longer expect to see Catherine at Wuthering Heights. Perhaps, had he been aware of his nephew's disposition and state of health, he would have seen fit to withhold even that slight consolation.

CHAPTER 25

‘THESE THINGS things happened last winter, sir,’ said Mrs Dean; ‘hardly more than a year ago. Last winter, I did not think, at another twelve months' end, I should be amusing a stranger to the family with relating them! Yet, who knows how long you'll be a stranger? You're too young to rest always contented, living by yourself; and I some way fancy no one could see Catherine Linton and not love her. You smile; but why do you look so lively and interested when I talk about her? And why have you asked me to hang her picture over your fireplace? And why - ?’ ‘Stop, my good friend!’ I cried. ‘It may be very possible that I should love her; but would she love me? I doubt it too much to venture my tranquillity by running into temptation: And then my home is not here. I'm of the busy world, and to its arms I must return. Go on. Was Catherine obedient to her father's commands?’

‘She was,’ continued the housekeeper. ‘Her affection for him was still the chief sentiment in her heart; and he spoke without anger: He spoke in the deep tenderness of one about to leave his treasure amid perils and foes, where his remembered words would be the only aid that he could bequeath to guide her. He said to me, a few days afterwards,

‘I wish my nephew would write, Ellen, or call. Tell me, sincerely, what you think of him: Is he changed for the better, or is there a prospect of improvement, as he grows a man?’

“He's very delicate, sir,” I replied; “and scarcely likely to reach manhood: But this I can say, he does not resemble his father; and if Miss Catherine had the misfortune to marry him, he would not be beyond her control: Unless she were extremely and foolishly indulgent. However, master, you'll have plenty of time to get acquainted with him and see whether he would suit her: It wants four years and more to his being of age.”

Edgar sighed; and, walking to the window, looked out towards Gimmerton Kirk. It was a misty afternoon, but the February sun shone dimly, and we could just distinguish the two fir trees in the yard, and the sparely-scattered gravestones.

'I've prayed often,' he half soliloquised, 'for the approach of what is coming; and now I begin to shrink, and fear it. I thought the memory of the hour I came down that glen a bridegroom would be less sweet than the anticipation that I was soon, in a few months, or, possibly, weeks, to be carried up, and laid in its lonely hollow! Ellen, I've been very happy with my little Cathy: Through winter nights and summer days she was a living hope at my side. But I've been as happy musing by myself among those stones, under that old church: Lying, through the long June evenings, on the green mound of her mother's grave, and wishing - yearning for the time when I might lie beneath it. What can I do for Cathy? How must I quit her? I'd not care one moment for Linton being Heathcliff's son; nor for his taking her from me, if he could console her for my loss. I'd not care that Heathcliff gained his ends, and triumphed in robbing me of my last blessing! But should Linton be unworthy - only a feeble tool to his father - I cannot abandon her to him! And, hard though it be to crush her buoyant spirit, I must persevere in making her sad while I live, and leaving her solitary when I die. Darling! I'd rather resign her to God, and lay her in the earth before me.'

'Resign her to God as it is, sir,' I answered, 'and if we should lose you - which may He forbid - under His providence, I'll stand her friend and counsellor to the last. Miss Catherine is a good girl: I don't fear that she will go wilfully wrong; and people who do their duty are always finally rewarded.'

Spring advanced; yet my master gathered no real strength, though he resumed his walks in the grounds with his daughter. To her inexperienced notions, this itself was a sign of convalescence; and then his cheek was often flushed, and his eyes were bright; she felt sure of his recovering.

On her seventeenth birthday, he did not visit the churchyard: it was raining, and I observed -

'You'll surely not go out to-night, sir?'

He answered, -

'No, I'll defer it this year a little longer.'

He wrote again to Linton, expressing his great desire to see him; and, had the invalid been presentable, I've no doubt his father would have permitted him to come. As it was, being instructed, he returned an answer, intimating that Mr Heathcliff objected to his calling at the Grange; but his uncle's kind remembrance delighted him, and he hoped to meet him sometimes in his rambles, and personally to petition that his cousin and he might not remain long so utterly divided.

That part of his letter was simple, and probably his own. Heathcliff knew he could plead eloquently for Catherine's company, then -

'I do not ask,' he said, 'that she may visit here; but am I never to see her, because my father forbids me to go to her home, and you forbid her to come to mine? Do, now and then, ride with her towards the Heights; and let us exchange a few words, in your presence! We have done nothing to deserve this separation; and you are not angry with me: You have no reason to dislike me, you allow, yourself. Dear uncle! Send me a kind note tomorrow, and leave to join you anywhere you please, except at Thrushcross Grange. I believe an interview would convince you that my father's character is not mine: He affirms I am more your nephew than his son; and though I have faults which render me unworthy of Catherine, she has excused them, and for her sake, you should also. You inquire after my health - it is better; but while I remain cut off from all hope, and doomed to solitude, or the society of those who never did and never will like me, how can I be cheerful and well?'

Edgar, though he felt for the boy, could not consent to grant his request; because he could not accompany Catherine. He said, in summer, perhaps,

they might meet: Meantime, he wished him to continue writing at intervals, and engaged to give him what advice and comfort he was able by letter; being well aware of his hard position in his family. Linton complied; and had he been unrestrained, would probably have spoiled all by filling his epistles with complaints and lamentations. but his father kept a sharp watch over him; and, of course, insisted on every line that my master sent being shown; so, instead of penning his peculiar personal sufferings and distresses, the themes constantly uppermost in his thoughts, he harped on the cruel obligation of being held asunder from his friend and love; and gently intimated that Mr Linton must allow an interview soon, or he should fear he was purposely deceiving him with empty promises.

Cathy was a powerful ally at home; and between them they at length persuaded my master to acquiesce in their having a ride or a walk together about once a week, under my guardianship, and on the moors nearest the Grange: For June found him still declining. Though he had set aside yearly a portion of his income for my young lady's fortune, he had a natural desire that she might retain - or at least return in a short time to - the house of her ancestors; and he considered her only prospect of doing that was by a union with his heir; he had no idea that the latter was failing almost as fast as himself; nor had any one, I believe: No doctor visited the Heights, and no one saw Master Heathcliff to make report of his condition among us. I, for my part, began to fancy my forebodings were false, and that he must be actually rallying, when he mentioned riding and walking on the moors, and seemed so earnest in pursuing his object. I could not picture a father treating a dying child as tyrannically and wickedly as I afterwards learned Heathcliff had treated him, to compel this apparent eagerness: His efforts redoubling the more imminently his avaricious and unfeeling plans were threatened with defeat by death.

CHAPTER 26

SUMMER WAS ALREADY past its prime, when Edgar reluctantly yielded his assent to their entreaties, and Catherine and I set out on our first ride to join her cousin. It was a close, sultry day: Devoid of sunshine, but with a sky too dappled and hazy to threaten rain: And our place of meeting had been fixed at the guide-stone, by the cross-roads. On arriving there, however, a little herd-boy, despatched as a messenger, told us that -

'Maister Linton wer just o' this side th' Heights: And he'd be mitch obleeged to us to gang on a bit further.'

'Then Master Linton has forgot the first injunction of his uncle,' I observed: 'He bid us keep on the Grange land, and here we are off at once.'

'Well, we'll turn our horse's heads round when we reach him,' answered my companion; 'our excursion shall lie towards home.'

But when we reached him, and that was scarcely a quarter of a mile from his own door, we found he had no horse; and we were forced to dismount, and leave ours to graze. He lay on the heath, awaiting our approach, and did not rise till we came within a few yards. Then he walked so feebly, and looked so pale, that I immediately exclaimed, -

'Why, Master Heathcliff, you are not fit for enjoying a ramble this morning. How ill you do look!'

Catherine surveyed him with grief and astonishment: She changed the ejaculation of joy on her lips to one of alarm; and the congratulation on their long-postponed meeting to an anxious inquiry, whether he were worse than usual?

‘No - better - better!’ He panted, trembling, and retaining her hand as if he needed its support, while his large blue eyes wandered timidly over her; the hollowness round them transforming to haggard wildness the languid expression they once possessed.

‘But you have been worse,’ persisted his cousin; ‘worse than when I saw you last; you are thinner, and -’

‘I'm tired,’ he interrupted, hurriedly. ‘It is too hot for walking, let us rest here. And, in the morning, I often feel sick - papa says I grow so fast.’

Badly satisfied, Cathy sat down, and he reclined beside her.

‘This is something like your paradise,’ said she, making an effort at cheerfulness. ‘You recollect the two days we agreed to spend in the place and way each thought pleasantest? This is nearly yours, only there are clouds; but then they are so soft and mellow: It is nicer than sunshine. Next week, if you can, we'll ride down to the Grange Park, and try mine.’

Linton did not appear to remember what she talked of and he had evidently great difficulty in sustaining any kind of conversation. His lack of interest in the subjects she started, and his equal incapacity to contribute to her entertainment, were so obvious that she could not conceal her disappointment. An indefinite alteration had come over his whole person and manner. The pettishness that might be caressed into fondness, had yielded to a listless apathy; there was less of the peevish temper of a child which frets and teases on purpose to be soothed, and more of the self-absorbed moroseness of a confirmed invalid, repelling consolation, and ready to regard the good-humoured mirth of others as an insult. Catherine perceived, as well as I did, that he held it rather a punishment, than a gratification, to endure our company; and she made no scruple of proposing, presently, to depart. That proposal, unexpectedly, roused Linton from his lethargy, and threw him into a strange state of agitation. He glanced fearfully towards the Heights, begging she would remain another half-hour, at least.

‘But I think,’ said Cathy, ‘you'd be more comfortable at home than sitting here; and I cannot amuse you to day, I see, by my tales, and songs, and chatter: You have grown wiser than I, in these six months; you have little taste for my diversions now: Or else, if I could amuse you, I'd willingly stay.’

‘Stay to rest yourself,’ he replied. ‘And, Catherine, don't think or say that I'm ***very*** unwell: It is the heavy weather and heat that make me dull; and I walked about, before you came, a great deal for me. Tell uncle I'm in tolerable health, will you?’

‘I'll tell him that ***you*** say so, Linton. I couldn't affirm that you are,’ observed my young lady, wondering at his pertinacious assertion of what was evidently an untruth.

‘And be here again next Thursday,’ continued he, shunning her puzzled gaze. ‘And give him my thanks for permitting you to come - my best thanks, Catherine. And - and, if you ***did*** meet my father, and he asked you about me, don't lead him to suppose that I've been extremely silent and stupid: Don't look sad and downcast, as you are doing - he'll be angry.’

‘I care nothing for his anger,’ exclaimed Cathy, imagining she would be its object.

‘But I do,’ said her cousin, shuddering. ‘***Don’t*** provoke him against me, Catherine, for he is very hard.’

‘Is he severe to you, Master Heathcliff?’ I inquired. ‘Has he grown weary of indulgence, and passed from passive to active hatred?’

Linton looked at me, but did not answer; and, after keeping her seat by his side another ten minutes, during which his head fell drowsily on his breast, and he uttered nothing except suppressed moans of exhaustion or pain, Cathy began to seek solace in looking for bilberries, and sharing the produce of her researches with me: She did not offer them to him, for she saw further notice would only weary and annoy.

‘Is it half-an-hour now, Ellen?’ She whispered in my ear, at last. ‘I can't tell why we should stay. He's asleep, and papa will be wanting us back.’

‘Well, we must not leave him asleep,’ I answered; ‘wait till lie wakes, and be patient. You were mighty eager to set off, but your longing to see poor Linton has soon evaporated!’

‘Why did ***he*** wish to see me?’ Returned Catherine. ‘In his crossest humours, formerly, I liked him better than I do in his present curious mood. It's just as if it were a task he was compelled to perform - this interview - for fear his father should scold him. But I'm hardly going to come to give Mr Heathcliff pleasure; whatever reason he may have for ordering Linton to undergo this penance. And, though I'm glad he's better in health, I'm sorry he's so much less pleasant, and so much less affectionate to me.’

‘You think ***he is*** better in health, then?’ I said.

‘Yes,’ she answered; ‘because he always made such a great deal of his sufferings, you know. He is not tolerably well, as he told me to tell papa; but he's better, very likely.’

‘There you differ with me, Miss Cathy,’ I remarked; ‘I should conjecture him to be far worse.’

Linton here started from his slumber in bewildered terror, and asked if any one had called his name.

‘No,’ said Catherine; ‘unless in dreams. I cannot conceive how you manage to doze out of doors, in the morning.’

‘I thought I heard my father,’ he gasped, glancing up to the frowning nab above us. ‘You are sure nobody spoke?’

‘Quite sure,’ replied his cousin. ‘Only Ellen and I were disputing concerning your health. Are you truly stronger, Linton, than when we separated in winter? If you be, I'm certain one thing is not stronger - your regard for me: Speak, - are you?’

The tears gushed from Linton's eyes as he answered, ‘Yes, yes, I am!’ And, still under the spell of the imaginary voice, his gaze wandered up and down to detect its owner. Cathy rose. ‘For to-day we must part,’ she said. ‘And I won't conceal that I have been sadly disappointed with our meeting; though I'll mention it to nobody but you: Not that I stand in awe of Mr Heathcliff.’

‘Hush,’ murmured Linton; ‘for God's sake, hush! He's coming.’ And he clung to Catherine's arm, striving to detain her; but at that announcement she hastily disengaged herself, and whistled to Minny, who obeyed her like a dog.

‘I'll be here next Thursday,’ she cried, springing to the saddle. ‘Good-bye. Quick, Ellen!’

And so we left him, scarcely conscious of our departure, so absorbed was he in anticipating his father's approach.

Before we reached home, Catherine's displeasure softened into a perplexed sensation of pity and regret, largely blended with vague, uneasy doubts about Linton's actual circumstances, physical and social: In which I partook, though I counselled her not to say much; for a second journey would make us better judges. My master requested an account of our ongoings. His nephew's offering of thanks was duly delivered, Miss Cathy gently touching on the rest: I also threw little light on his inquiries, for I hardly knew what to hide and what to reveal.

CHAPTER 27

Seven days glided away, every one marking its course by the henceforth rapid alteration of Edgar Linton's state. The havoc that months had previously wrought was now emulated by the inroads of hours. Catherine we would fain have deluded yet; but her own quick spirit refused to delude her: It divined in secret, and brooded on the dreadful probability, gradually ripening into certainty. She had not the heart to mention her ride, when Thursday came round; I mentioned it for her, and obtained permission to order her out of doors: For the library, where her father stopped a short time daily - the brief period he could bear to sit up - and his chamber, had become her whole world. She grudged each moment that did not find her bending over his pillow, or seated by his side. Her countenance grew wan with watching and sorrow, and my master gladly dismissed her to what he flattered himself would be a happy change of scene and society; drawing comfort from the hope that she would not now be left entirely alone after his death.

He had a fixed idea, I guessed by several observations he let fall, that, as his nephew resembled him in person, he would resemble him in mind; for Linton's letters bore few or no indications of his defective character. And I, through pardonable weakness, refrained from correcting the error; asking myself what good there would be in disturbing his last moments with information that he had neither power nor opportunity to turn to account.

We deferred our excursion till the afternoon; a golden afternoon of August: Every breath from the hills so full of life, that it seemed whoever respired it, though dying, might revive. Catherine's face was just like the landscape - shadows and sunshine flitting over it in rapid succession; but the shadows rested longer, and the sunshine was more transient; and her poor little heart reproached itself for even that passing forgetfulness of its cares.

We discerned Linton watching at the same spot he had selected before. My young mistress alighted, and told me that, as she was resolved to stay a very little while, I had better hold the pony and remain on horseback; but I dissented: I wouldn't risk losing sight of the charge committed to me a minute; so we climbed the slope of heath together. Master Heathcliff received us with greater animation on this occasion: Not the animation of high spirits though, nor yet of joy; it looked more like fear.

'It is late!' He said, speaking short and with difficulty. 'Is not your father very ill? I thought you wouldn't come.'

'***Why*** won't you be candid?' Cried Catherine, swallowing her greeting. 'Why cannot you say at once you don't want me? It is strange, Linton, that for the second time you have brought me here on purpose, apparently to distress us both, and for no reason besides!'

Linton shivered, and glanced at her, half supplicating, half ashamed; but his cousin's patience was not sufficient to endure this enigmatical behaviour.

'My father IS very ill,' she said; 'and why am I called from his bedside? Why didn't you send to absolve me from my promise, when you wished I wouldn't keep it? Come! I desire an explanation: playing and trifling are completely banished out of my mind; and I can't dance attendance on your affectations now!'

'My affectations!' He murmured; 'what are they? For heaven's sake, Catherine, don't look so angry! Despise me as much as you please; I am a worthless, cowardly wretch: I can't be scorned enough; but I'm too mean for your anger. Hate my father, and spare me for contempt.'

'Nonsense!' Cried Catherine in a passion. 'Foolish, silly boy! And there! He trembles: As if I were really going to touch him! You needn't bespeak contempt, Linton: Anybody will have it spontaneously at your service. Get off! I shall return home: It is folly dragging you from the hearth-stone, and pretending - what do we pretend? Let go my frock! If I pitied you for crying and looking so very frightened, you should spurn such pity. Ellen, tell him

how disgraceful this conduct is. Rise, and don't degrade yourself into an abject reptile - ***don't***!'

With streaming face and an expression of agony, Linton had thrown his nerveless frame along the ground: He seemed convulsed with exquisite terror.

'Oh!' He sobbed, 'I cannot bear it! Catherine, Catherine, I'm a traitor, too, and I dare not tell you! But leave me, and I shall be killed! ***Dear*** Catherine, my life is in your hands: And you have said you loved me, and if you did, it wouldn't harm you. You'll not go, then? Kind, sweet, good Catherine! And perhaps you will consent - and he'll let me die with you!' My young lady, on witnessing his intense anguish, stooped to raise him. The old feeling of indulgent tenderness overcame her vexation, and she grew thoroughly moved and alarmed.

'Consent to what?' She asked. 'To stay! Tell me the meaning of this strange talk, and I will. You contradict your own words, and distract me! Be calm and frank, and confess at once all that weighs on your heart. You wouldn't injure me, Linton, would you? You wouldn't let any enemy hurt me, if you could prevent it? I'll believe you are a coward, for yourself, but not a cowardly betrayer of your best friend.'

'But my father threatened me,' gasped the boy, clasping his attenuated fingers, 'and I dread him - I dread him! I ***dare*** not tell!'

'Oh, well!' Said Catherine, with scornful compassion, 'keep your secret: I'M no coward. Save yourself: I'm not afraid!'

Her magnanimity provoked his tears: He wept wildly, kissing her supporting hands, and yet could not summon courage to speak out. I was cogitating what the mystery might be, and determined Catherine should never suffer to benefit him or any one else, by my good will; when, hearing a rustle among the ling,[1] I looked up and saw Mr Heathcliff almost close upon us, descending the Heights. He didn't cast a glance towards my companions, though they were sufficiently near for Linton's sobs to be audible; but hailing

me in the almost hearty tone he assumed to none besides, and the sincerity of which I couldn't avoid doubting, he said -

---

[1] *heather*

'It is something to see you so near to my house, Nelly. How are you at the Grange? Let us hear. The rumour goes,' he added, in a lower tone, 'that Edgar Linton is on his death-bed: perhaps they exaggerate his illness?'

'No; my master is dying,' I replied: 'It is true enough. A sad thing it will be for us all, but a blessing for him!'

'How long will he last, do you think?' He asked.

'I don't know,' I said.

'Because,' he continued, looking at the two young people, who were fixed under his eye - Linton appeared as if he could not venture to stir or raise his head, and Catherine could not move, on his account - 'because that lad yonder seems determined to beat me; and I'd thank his uncle to be quick, and go before him! Hallo! Has the whelp been playing that game long? I ***did*** give him some lessons about snivelling. Is he pretty lively with Miss Linton generally?'

'Lively? No - he has shown the greatest distress,' I answered. 'To see him, I should say, that instead of rambling with his sweetheart on the hills, he ought to be in bed, under the hands of a doctor.'

'He shall be, in a day or two,' muttered Heathcliff. 'But first - get up, Linton! Get up!' He shouted. 'Don't grovel on the ground there up, this moment!'

Linton had sunk prostrate again in another paroxysm of helpless fear, caused by his father's glance towards him, I suppose: There was nothing else to produce such humiliation. He made several efforts to obey, but his

little strength was annihilated for the time, and he fell back again with a moan. Mr Heathcliff advanced, and lifted him to lean against a ridge of turf.

‘Now,’ said he, with curbed ferocity, ‘I'm getting angry and if you don't command that paltry spirit of yours -***damn*** you! Get up directly!’

‘I will, father,’ he panted. ‘Only, let me alone, or I shall faint. I've done as you wished, I'm sure. Catherine will tell you that I - that I - have been cheerful. Ah! Keep by me, Catherine; give me your hand.’

‘Take mine,’ said his father; ‘stand on your feet. There now - she'll lend you her arm: That's right, look at her. You would imagine I was the devil himself, Miss Linton, to excite such horror. Be so kind as to walk home with him, will you? He shudders if I touch him.’

‘Linton dear!’ Whispered Catherine, ‘I can't go to Wuthering Heights: Papa has forbidden me. He'll not harm you: Why are you so afraid?’

‘I can never re-enter that house,’ he answered. ‘I'm ***not*** to re-enter it without you!’

‘Stop!’ Cried his father. ‘We'll respect Catherine's filial scruples. Nelly, take him in, and I'll follow your advice concerning the doctor, without delay.’

‘You'll do well,’ replied I. ‘But I must remain with my mistress: To mind your son is not my business.’

‘You are very stiff,’ said Heathcliff, ‘I know that: But you'll force me to pinch the baby and make it scream before it moves your charity. Come, then, my hero. Are you willing to return, escorted by me?’

He approached once more, and made as if he would seize the fragile being; but, shrinking back, Linton clung to his cousin, and implored her to accompany him, with a frantic importunity that admitted no denial. However I disapproved, I couldn't hinder her: Indeed, how could she have refused him herself? What was filling him with dread we had no means of discerning; but there he was, powerless under its gripe, and any addition

seemed capable of shocking him into idiotcy. We reached the threshold; Catherine walked in, and I stood waiting till she had conducted the invalid to a chair, expecting her out immediately; when Mr Heathcliff, pushing me forward, exclaimed -

'My house is not stricken with the plague, Nelly; and I have a mind to be hospitable to-day: Sit down, and allow me to shut the door.' He shut and locked it also. I started.

'You shall have tea before you go home,' he added. 'I am by myself. Hareton is gone with some cattle to the Lees[1], and Zillah and Joseph are off on a journey of pleasure; and, though I'm used to being alone, I'd rather have some interesting company, if I can get it. Miss Linton, take your seat by HIM. I give you what I have: The present is hardly worth accepting; but I have nothing else to offer. It is Linton, I mean. How she does stare! It's odd what a savage feeling I have to anything that seems afraid of me! Had I been born where laws are less strict and tastes less dainty, I should treat myself to a slow vivisection of those two, as an evening's amusement.'

---

[1] *Hight ground where cattle grazed*

He drew in his breath, struck the table, and swore to himself, 'By hell! I hate them.'

'I am not afraid of you!' Exclaimed Catherine, who could not hear the latter part of his speech. She stepped close up; her black eyes flashing with passion and resolution. 'Give me that key: I will have it!' She said. 'I wouldn't eat or drink here, if I were starving.'

Heathcliff had the key in his hand that remained on the table. He looked up, seized with a sort of surprise at her boldness; or, possibly, reminded, by her voice and glance, of the person from whom she inherited it. She snatched at the instrument, and half succeeded in getting it out of his loosened fingers: But her action recalled him to the present; he recovered it speedily.

‘Now, Catherine Linton,’ he said, ‘stand off, or I shall knock you down; and, that will make Mrs Dean mad.’

Regardless of this warning, she captured his closed hand and its contents again. ‘We will go!’ She repeated, exerting her utmost efforts to cause the iron muscles to relax; and finding that her nails made no impression, she applied her teeth pretty sharply. Heathcliff glanced at me a glance that kept me from interfering a moment. Catherine was too intent on his fingers to notice his face. He opened them suddenly, and resigned the object of dispute; but, ere she had well secured it, he seized her with the liberated hand, and, pulling her on his knee, administered with the other a shower of terrific slaps on both sides of the head, each sufficient to have fulfilled his threat, had she been able to fall.’

At this diabolical violence I rushed on him furiously. ‘You villain!’ I began to cry, ‘you villain!’ A touch on the chest silenced me: I am stout, and soon put out of breath; and, what with that and the rage, I staggered dizzily back and felt ready to suffocate, or to burst a blood-vessel.

The scene was over in two minutes; Catherine, released, put her two hands to her temples, and looked just as if she were not sure whether her ears were off or on. She trembled like a reed, poor thing, and leant against the table perfectly bewildered.

‘I know how to chastise children, you see,’ said the scoundrel, grimly, as he stooped to repossess himself of the key, which had dropped to the floor. ‘Go to Linton now, as I told you; and cry at your ease! I shall be your father, to-morrow - all the father you'll have in a few days - and you shall have plenty of that. You can bear plenty; you're no weakling: You shall have a daily taste, if I catch such a devil of a temper in your eyes again!’

Cathy ran to me instead of Linton, and knelt down and put her burning cheek on my lap, weeping aloud. Her cousin had shrunk into a corner of the settle, as quiet as a mouse, congratulating himself, I dare say, that the correction had alighted on another than him. Mr Heathcliff, perceiving us all

confounded, rose, and expeditiously made the tea himself. The cups and saucers were laid ready. He poured it out, and handed me a cup.

'Wash away your spleen,' he said. 'And help your own naughty pet and mine. It is not poisoned, though I prepared it. I'm going out to seek your horses.'

Our first thought, on his departure, was to force an exit somewhere. We tried the kitchen door, but that was fastened outside: We looked at the windows - they were too narrow for even Cathy's little figure.

'Master Linton,' I cried, seeing we were regularly imprisoned, 'you know what your diabolical father is after, and you shall tell us, or I'll box your ears, as he has done your cousin's.'

'Yes, Linton, you must tell,' said Catherine. 'It was for your sake I came; and it will be wickedly ungrateful if you refuse.'

'Give me some tea, I'm thirsty, and then I'll tell you,' he answered. 'Mrs Dean, go away. I don't like you standing over me. Now, Catherine, you are letting your tears fall into my cup. I won't drink that. Give me another.'

Catherine pushed another to him, and wiped her face. I felt disgusted at the little wretch's composure, since he was no longer in terror for himself. The anguish he had exhibited on the moor subsided as soon as ever he entered Wuthering Heights; so I guessed he had been menaced with an awful visitation of wrath if he failed in decoying us there; and, that accomplished, he had no further immediate fears.

'Papa wants us to be married,' he continued, after sipping some of the liquid. 'And he knows your papa wouldn't let us marry now; and he's afraid of my dying if we wait; so we are to be married in the morning, and you are to stay here all night; and, if you do as he wishes, you shall return home next day, and take me with you.'

'Take you with her, pitiful changeling!'[1] I exclaimed. '***You*** marry? Why, the man is mad! Or he thinks us fools, every one. And do you imagine that

beautiful young lady, that healthy, hearty girl, will tie herself to a little perishing monkey like you? Are you cherishing the notion that anybody, let alone Miss Catherine Linton, would have you for a husband? You want whipping for bringing us in here at all, with your dastardly puling tricks: And - don't look so silly, now! I've a very good mind to shake you severely, for your contemptible treachery, and your imbecile conceit.'

---

[1] A sickly child. In legend, fairies would steal a healthy child and put a sickly one in its place

---

I did give him a slight shaking; but it brought on the cough, and he took to his ordinary resource of moaning and weeping, and Catherine rebuked me.

'Stay all night? No,' she said, looking slowly round. 'Ellen, I'll burn that door down but I'll get out.'

And she would have commenced the execution of her threat directly, but Linton was up in alarm for his dear self again. He clasped her in his two feeble arms sobbing:-

'Won't you have me, and save me? Not let me come to the Grange? Oh, darling Catherine! You mustn't go and leave, after all. You ***must*** obey my father - you ***must***!'

'I must obey my own,' she replied, 'and relieve him from this cruel suspense. The whole night! What would he think? He'll be distressed already. I'll either break or burn a way out of the house. Be quiet! You're in no danger; but if you hinder me - Linton, I love papa better than you!'

The mortal terror he felt of Mr Heathcliff's anger restored to the boy his coward's eloquence. Catherine was near distraught: Still, she persisted that she must go home, and tried entreaty in her turn, persuading him to subdue his selfish agony.

While they were thus occupied, our jailor re- entered.

‘Your beasts have trotted off,’ he said, ‘and - now Linton! Snivelling again? What has she been doing to you? Come, come - have done, and get to bed. In a month or two, my lad, you'll be able to pay her back her present tyrannies with a vigorous hand. You're pining for pure love, are you not? Nothing else in the world: And she shall have you! There, to bed! Zillah won't be here to-night; you must undress yourself. Hush! Hold your noise! Once in your own room, I'll not come near you: You needn't fear. By chance, you've managed tolerably. I'll look to the rest.’

He spoke these words, holding the door open for his son to pass, and the latter achieved his exit exactly as a spaniel might which suspected the person who attended on it of designing a spiteful squeeze. The lock was re-secured. Heathcliff approached the fire, where my mistress and I stood silent. Catherine looked up, and instinctively raised her hand to her cheek: His neighbourhood revived a painful sensation. Anybody else would have been incapable of regarding the childish act with sternness, but he scowled on her and muttered -

‘Oh! You are not afraid of me? Your courage is well disguised: You seem damnably afraid!’

‘I ***am*** afraid now,’ she replied, ‘because, if I stay, papa will be miserable: And how can I endure making him miserable - when he - when he - Mr Heathcliff, let ***me*** go home! I promise to marry Linton: Papa would like me to: And I love him. Why should you wish to force me to do what I'll willingly do of myself?'

‘Let him dare to force you,’ I cried. ‘There's law in the land, thank God! There is; though we be in an out-of-the-way place. I'd inform if he were my own son: And it's felony without benefit of clergy!'[1]

---

[1] Exemption of members of the clergy from civil punishment, which became extended to anyone whose education could have allowed them to train for the clergy. The law was abolished in 1827

‘Silence!’ Said the ruffian. ‘To the devil with your clamour! I don't want ***you*** to speak. Miss Linton, I shall enjoy myself remarkably in thinking your father will be miserable: I shall not sleep for satisfaction. You could have hit on no surer way of fixing your residence under my roof for the next twenty-four hours than informing me that such an event would follow. As to your promise to marry Linton, I'll take care you shall keep it; for you shall not quit this place till it is fulfilled.’

‘Send Ellen, then, to let papa know I'm safe!’ Exclaimed Catherine, weeping bitterly. ‘Or marry me now. Poor papa! Ellen, he'll think we're lost. What shall we do?’

‘Not he! He'll think you are tired of waiting on him, and run off for a little amusement,’ answered Heathcliff. ‘You cannot deny that you entered my house of your own accord, in contempt of his injunctions to the contrary. And it is quite natural that you should desire amusement at your age; and that you would weary of nursing a sick man, and that man ***only*** your father. Catherine, his happiest days were over when your days began. He cursed you, I dare say, for coming into the world (I did, at least); and it would just do if he cursed you as ***he*** went out of it. I'd join him. I don't love you! How should I? Weep away. As far as I can see, it will be your chief diversion hereafter; unless Linton make amends for other losses: And your provident parent appears to fancy he may. His letters of advice and consolation entertained me vastly. In his last he recommended my jewel to be careful of his; and kind to her when he got her. Careful and kind - that's paternal. But Linton requires his whole stock of care and kindness for himself. Linton can play the little tyrant well. He'll undertake to torture any number of cats, if their teeth be drawn and their claws pared. You'll be able to tell his uncle fine tales of his ***kindness[1], when you get home again, I assure you.’***

‘You're right there!’ I said; ‘explain your son's character. Show his resemblance to yourself: And then, I hope, Miss Cathy will think twice before she takes the cockatrice!’[2]

[1] A Shakespearean piece of wordplay here. 'kindness' can mean 'acting in a kindly way'; but it can also mean 'acting according to his type or personality; his nature'.

[2] A monster part fowl, part fowl, part dragon, part cock, and able to kill with a look. See note 118

'I don't much mind speaking of his amiable qualities now,' he answered; 'because she must either accept him or remain a prisoner, and you along with her, till your master dies. I can detain you both, quite concealed, here. If you doubt, encourage her to retract her word, and you'll have an opportunity of judging!'

'I'll not retract my word,' said Catherine. 'I'll marry him within this hour, if I may go to Thrushcross Grange afterwards. Mr Heathcliff, you're a cruel man, but you're not a fiend; and you won't, from ***mere*** malice, destroy irrevocably all my happiness. If papa thought I had left him on purpose, and if he died before I returned, could I bear to live? I've given over crying: But I'm going to kneel here, at your knee; and I'll not get up, and I'll not take my eyes from your face till you look back at me! No, don't turn away! ***Do*** look! You'll see nothing to provoke you. I don't hate you. I'm not angry that you struck me. Have you never loved ***anybody*** in all your life, uncle?***never***? Ah! You must look once. I'm so wretched, you can't help being sorry and pitying me.'

'Keep your eft's[1] fingers off; and move, or I'll kick you!' Cried Heathcliff, brutally repulsing her. 'I'd rather be hugged by a snake. How the devil can you dream of fawning on me? I ***detest*** you!'

---

[1] lizard

He shrugged his shoulders: Shook himself, indeed, as if his flesh crept with aversion; and thrust back his chair; while I got up, and opened my mouth, to commence a downright torrent of abuse. But I was rendered dumb in the middle of the first sentence, by a threat that I should be shown into a room by myself the very next syllable I uttered. It was growing dark - we heard a sound of voices at the garden-gate. Our host hurried out instantly: ***He*** had his wits about him; ***we*** had not. There was a talk of two or three minutes, and he returned alone.

'I thought it had been your cousin Hareton,' I observed to Catherine. 'I wish he would arrive! Who knows but he might take our part?'

'It was three servants sent to seek you from the Grange,' said Heathcliff, overhearing me. 'You should have opened a lattice and called out: But I could swear that chit is glad you didn't. She's glad to be obliged to stay, I'm certain.'

At learning the chance we had missed, we both gave vent to our grief without control; and he allowed us to wail on till nine o'clock. Then he bid us go upstairs, through the kitchen, to Zillah's chamber; and I whispered my companion to obey: Perhaps we might contrive to get through the window there, or into a garret, and out by its skylight. The window, however, was narrow, like those below, and the garret trap was safe from our attempts; for we were fastened in as before. We neither of us lay down: Catherine took her station by the lattice, and watched anxiously for morning; a deep sigh being the only answer I could obtain to my frequent entreaties that she would try to rest. I seated myself in a chair, and rocked to and fro, passing harsh judgment on my many derelictions of duty; from which, it struck me then, all the misfortunes of my employers sprang. It was not the case, in reality, I am aware; but it was, in my imagination, that dismal night; and I thought Heathcliff himself less guilty than I.

At seven o'clock he came, and inquired if Miss Linton had risen. She ran to the door immediately, and answered, 'Yes.' 'Here, then,' he said, opening it, and pulling her out. I rose to follow, but he turned the lock again. I demanded my release.

‘Be patient,’ he replied; ‘I'll send up your breakfast in a while.’

I thumped on the panels, and rattled the latch angrily and Catherine asked why I was still shut up? He answered, I must try to endure it another hour, and they went away. I endured it two or three hours; at length, I heard a footstep: Not Heathcliff's.

‘I've brought you something to eat,’ said a voice; ‘oppen t' door!’

Complying eagerly, I beheld Hareton, laden with food enough to last me all day.

‘Tak it,’ he added, thrusting the tray into my hand.

‘Stay one minute,’ I began.

‘Nay,’ cried he, and retired, regardless of any prayers I could pour forth to detain him.

And there I remained enclosed the whole day, and the whole of the next night; and another, and another. Five nights and four days I remained, altogether, seeing nobody but Hareton once every morning; and he was a model of a jailor: Surly, and dumb, and deaf to every attempt at moving his sense of justice or compassion.

CHAPTER 28

ON THE FIFTH MORNING, or rather afternoon, a different step approached - lighter and shorter; and, this time, the person entered the room. It was Zillah; donned in her scarlet shawl, with a black silk bonnet on her head, and a willow-basket swung to her arm.

‘Eh, dear! Mrs Dean!’ She exclaimed. ‘Well! There is a talk about you at Gimmerton. I never thought but you were sunk in the Blackhorse marsh, and missy with you, till master told me you'd been found, and he'd lodged you here! What! and you must have got on an island, sure? And how long were you in the hole? Did master save you, Mrs Dean? But you're not so thin - you've not been so poorly, have you?’

‘Your master is a true scoundrel!’ I replied. ‘But he shall answer for it. He needn't have raised that tale: It shall all be laid bare!’

‘What do you mean?’ Asked Zillah. ‘It's not his tale: They tell that in the village - about your being lost in the marsh; and I calls to Earnshaw, when I come in – “Eh, they's queer things, Mr Hareton, happened since I went off. It's a sad pity of that likely young lass, and cant Nelly Dean.” He stared. I thought he had not heard aught, so I told him the rumour. The master listened, and he just smiled to himself, and said, “If they have been in the marsh, they are out now, Zillah. Nelly Dean is lodged, at this minute, in your room. You can tell her to flit, when you go up; here is the key. The bog-water got into her head, and she would have run home quite flighty; but I fixed her till she came round to her senses. You can bid her go to the Grange at once, if she be able, and carry a message from me, that her young lady will follow in time to attend the squire's funeral.”

‘Mr Edgar is not dead?’ I gasped. ‘Oh! Zillah, Zillah!’

‘No, no; sit you down, my good mistress,’ she replied; ‘you're right sickly yet. He's not dead; Doctor Kenneth thinks he may last another day. I met him on the road and asked.’

Instead of sitting down, I snatched my outdoor things, and hastened below, for the way was free. On entering the house, I looked about for some one to give information of Catherine. The place was filled with sunshine, and the door stood wide open; but nobody seemed at hand. As I hesitated whether to go off at once, or return and seek my mistress, a slight cough drew my attention to the hearth. Linton lay on the settle, sole tenant, sucking a stick of sugar-candy, and pursuing my movements with apathetic eyes. ‘Where is Miss Catherine?’ I demanded sternly, supposing I could frighten him into giving intelligence, by catching him thus, alone. He sucked on like an innocent.

‘Is she gone?’ I said.

‘No,’ he replied; ‘she's upstairs: She's not to go; we won't let her.’

‘You won't let her, little idiot!’ I exclaimed. ‘Direct me to her room immediately, or I'll make you sing out sharply.’

‘Papa would make you sing out, if you attempted to get there,’ he answered. ‘He says I'm not to be soft with Catherine: She's my wife, and it's shameful that she should wish to leave me. He says she hates me and wants me to die, that she may have my money; but she shan't have it: And she shan't go home! She never shall! - She may cry, and be sick as much as she pleases!’

He resumed his former occupation, closing his lids, as if he meant to drop asleep.

‘Master Heathcliff,’ I resumed, ‘have you forgotten all Catherine's kindness to you last winter, when you affirmed you loved her, and when she brought you books and sung you songs, and came many a time through wind and snow to see you? She wept to miss one evening, because you would be disappointed; and you felt then that she was a hundred times too good to

you: And now you believe the lies your father tells, though you know he detests you both. And you join him against her. That's fine gratitude, is it not?'

The corner of Linton's mouth fell, and he took the sugarcandy from his lips.

'Did she come to Wuthering Heights because she hated you?' I continued. 'Think for yourself! As to your money, she does not even know that you will have any. And you say she's sick; and yet you leave her alone, up there in a strange house! You who have felt what it is to be so neglected! You could pity your own sufferings; and she pitied them, too; but you won't pity hers! I shed tears, Master Heathcliff, you see - an elderly woman, and a servant merely - and you, after pretending such affection, and having reason to worship her almost, store every tear you have for yourself, and lie there quite at ease. Ah! You're a heartless, selfish boy!'

'I can't stay with her,' he answered crossly. 'I'll not stay by myself. She cries so I can't bear it. And she won't give over, though I say I'll call my father. I did call him once, and he threatened to strangle her if she was not quiet; but she began again the instant he left the room, moaning and grieving all night long, though I screamed for vexation that I couldn't sleep.'

'Is Mr Heathcliff out?' I inquired, perceiving that the wretched creature had no power to sympathize with his cousin's mental tortures.

'He's in the court,' he replied, 'talking to Doctor Kenneth; who says uncle is dying, truly, at last. I'm glad, for I shall be master of the Grange after him. Catherine always spoke of it as her house. It isn't hers! It's mine: Papa says everything she has is mine. All her nice books are mine; she offered to give me them, and her pretty birds, and her pony Minny, if I would get the key of our room, and let her out; but I told her she had nothing to give, they ware all, all mine. And then she cried, and took a little picture from her neck, and said I should have that; two pictures in a gold case, on one side her mother, and on the other uncle, when they were young. That was yesterday - I said they were mine, too; and tried to get them from her. The spiteful thing wouldn't let me: She pushed me off, and hurt me. I shrieked out - that

frightens her - she heard papa coming, and she broke the hinges and divided the case, and gave me her mother's portrait; the other she attempted to hide: But papa asked what was the matter, and I explained it. He took the one I had away, and ordered her to resign hers to me; she refused, and he - he struck her down, and wrenched it off the chain, and crushed it with his foot.'

'And were you pleased to see her struck?' I asked: Having my designs in encouraging his talk.

'I winked,' he answered: 'I wink to see my father strike a dog or a horse, he does it so hard. Yet I was glad at first - she deserved punishing for pushing me: But when papa was gone, she made me come to the window and showed me her cheek cut on the inside, against her teeth, and her mouth filling with blood; and then she gathered up the bits of the picture, and went and sat down with her face to the wall, and she has never spoken to me since: And I sometimes think she can't speak for pain. I don't like to think so; but she's a naughty thing for crying continually; and she looks so pale and wild, I'm afraid of her.'

'And you can get the key if you choose?' I said.

'Yes, when I am up-stairs,' he answered; 'but I can't walk upstairs now.'

'In what apartment is it?' I asked.

'Oh,' he cried, 'I shan't tell ***you*** where it is. It is our secret. Nobody, neither Hareton nor Zillah, is to know. There! you've tired me - go away, go away!' And he turned his face on to his arm, and shut his eyes again.

I considered it best to depart without seeing Mr Heathcliff, and bring a rescue for my young lady from the Grange. On reaching it, the astonishment of my fellow-servants to see me, and their joy also, was intense; and when they heard that their little mistress was safe, two or three were about to hurry up and shout the news at Mr Edgar's door: But I bespoke the announcement of it myself. How changed I found him, even in those few days! He lay an image of sadness and resignation awaiting his death. Very

young he looked: Though his actual age was thirty-nine, one would have called him ten years younger, at least. He thought of Catherine; for he murmured her name. I touched his hand, and spoke.

'Catherine is coming, dear master!' I whispered; 'she is alive and well; and will be here, I hope, tonight.'

I trembled at the first effects of this intelligence: He half rose up, looked eagerly round the apartment, and then sank back in a swoon. As soon as he recovered, I related our compulsory visit, and detention at the Heights. I said Heathcliff forced me to go in: Which was not quite true. I uttered as little as possible against Linton; nor did I describe all his father's brutal conduct - my intentions being to add no bitterness, if I could help it, to his already over-flowing cup.

He divined that one of his enemy's purposes was to secure the personal property, as well as the estate, to his son: Or rather himself; yet why he did not wait till his decease was a puzzle to my master, because ignorant how nearly he and his nephew would quit the world together. However, he felt that his will had better be altered: Instead of leaving Catherine's fortune at her own disposal, he determined to put it in the hands of trustees for her use during life, and for her children, if she had any, after her. By that means, it could not fall to Mr Heathcliff should Linton die.

Having received his orders, I despatched a man to fetch the attorney, and four more, provided with serviceable weapons, to demand my young lady of her jailor. Both parties were delayed very late. The single servant returned first. He said Mr Green, the lawyer, was out when he arrived at his house, and he had to wait two hours for his re-entrance; and then Mr Green told him he had a little business in the village that must be done; but he would be at Thrushcross Grange before morning. The four men came back unaccompanied also. They brought word that Catherine was ill: Too ill to quit her room; and Heathcliff would not suffer them to see her. I scolded the stupid fellows well for listening to that tale, which I would not carry to my master; resolving to take a whole bevy up to the Heights, at day-light, and storm it literally, unless the prisoner were quietly surrendered to us. Her

father ***shall*** see her, I vowed, and vowed again, if that devil be killed on his own doorstones in trying to prevent it!

Happily, I was spared the journey and the trouble. I had gone down-stairs at three o'clock to fetch a jug of water; and was passing through the hall with it in my hand, when a sharp knock at the front door made me jump. 'Oh! It is Green,' I said, recollecting myself – 'only Green,' and I went on, intending to send somebody else to open it; but the knock was repeated: Not loud, and still importunately. I put the jug on the banister and hastened to admit him myself. The harvest moon shone clear outside. It was not the attorney. My own sweet little mistress sprang on my neck sobbing -

'Ellen, Ellen! Is papa alive?'

'Yes,' I cried: 'Yes, my angel, he is, God be thanked, you are safe with us again!'

She wanted to run, breathless as she was, up-stairs to Mr Linton's room; but I compelled her to sit down on a chair, and made her drink, and washed her pale face, chafing it into a faint colour with my apron. Then I said I must go first, and tell of her arrival; imploring her to say, she should be happy with young Heathcliff. She stared, but soon comprehending why I counselled her to utter the falsehood, she assured me she would not complain.

I couldn't abide to be present at their meeting. I stood outside the chamber-door a quarter of an hour, and hardly ventured near the bed, then. All was composed, however: Catherine's despair was as silent as her father's joy. She supported him calmly, in appearance; and he fixed on her features his raised eyes that seemed dilating with ecstasy.

He died blissfully, Mr Lockwood: He died so. Kissing her cheek, he murmured,

- 'I am going to her; and you, darling child, shall come to us!' And never stirred or spoke again; but continued that rapt, radiant gaze, till his pulse imperceptibly stopped and his soul departed. None could have noticed the exact minute of his death, it was so entirely without a struggle.

Whether Catherine had spent her tears, or whether the grief were too weighty to let them flow, she sat there dry-eyed till the sun rose: She sat till noon, and would still have remained brooding over that deathbed, but I insisted on her coming away and taking some repose. It was well I succeeded in removing her, for at dinner- time appeared the lawyer, having called at Wuthering Heights to get his instructions how to behave. He had sold himself to Mr Heathcliff: That was the cause of his delay in obeying my master's summons. Fortunately, no thought of worldly affairs crossed the latter's mind, to disturb him, after his daughter's arrival.

Mr Green took upon himself to order everything and everybody about the place. He gave all the servants but me, notice to quit. He would have carried his delegated authority to the point of insisting that Edgar Linton should not be buried beside his wife, but in the chapel, with his family. There was the will, however, to hinder that, and my loud protestations against any infringement of its directions. The funeral was hurried over; Catherine, Mrs Linton Heathcliff now, was suffered to stay at the Grange till her father's corpse had quitted it.

She told me that her anguish had at last spurred Linton to incur the risk of liberating her. She heard the men I sent disputing at the door, and she gathered the sense of Heathcliff's answer. It drove her desperate. Linton who had been conveyed up to the little parlour soon after I left, was terrified into fetching the key before his father re-ascended. He had the cunning to unlock and re-lock the door, without shutting it; and when he should have gone to bed, he begged to sleep with Hareton, and his petition was granted for once. Catherine stole out before break of day. She dared not try the doors lest the dogs should raise an alarm; she visited the empty chambers and examined their windows; and, luckily, lighting on her mother's, she got easily out of its lattice, and on to the ground, by means of the fir-tree close by. Her accomplice suffered for his share in the escape, notwithstanding his timid contrivances.

CHAPTER 29

The evening after the funeral, my young lady and I were seated in the library; now musing mournfully - one of us despairingly - on our loss, now venturing conjectures as to the gloomy future.

We had just agreed the best destiny which could await Catherine would be a permission to continue resident at the Grange; at least during Linton's life: He being allowed to join her there, and I to remain as housekeeper. That seemed rather too favourable an arrangement to be hoped for; and yet I did hope, and began to cheer up under the prospect of retaining my home and my employment, and, above all, my beloved young mistress; when a servant - one of the discarded ones, not yet departed - rushed hastily in, and said 'that devil Heathcliff' was coming through the court: Should he fasten the door in his face?

If we had been mad enough to order that proceeding, we had not time. He made no ceremony of knocking or announcing his name: He was master, and availed himself of the master's privilege to walk straight in, without saying a word. The sound of our informant's voice directed him to the library; he entered and motioning him out, shut the door.

It was the same room into which he had been ushered, as a guest, eighteen years before: The same moon shone through the window; and the same autumn landscape lay outside. We had not yet lighted a candle, but all the apartment was visible, even to the portraits on the wall: The splendid head of Mrs Linton, and the graceful one of her husband. Heathcliff advanced to the hearth. Time had little altered his person either. There was the same man: His dark face rather sallower and more composed, his frame a stone or two heavier, perhaps, and no other difference. Catherine had risen with an impulse to dash out, when she saw him.

‘Stop!’ He said, arresting her by the arm. ‘No more runnings away! Where would you go? I'm come to fetch you home; and I hope you'll be a dutiful daughter and not encourage my son to further disobedience. I was embarrassed how to punish him when I discovered his part in the business: He's such a cobweb, a pinch would annihilate him; but you'll see by his look that he has received his due! I brought him down one evening, the day before yesterday, and just set him in a chair, and never touched him afterwards. I sent Hareton out, and we had the room to ourselves. In two hours, I called Joseph to carry him up again; and since then my presence is as potent on his nerves as a ghost; and I fancy he sees me often, though I am not near. Hareton says he wakes and shrieks in the night by the hour together, and calls you to protect him from me; and, whether you like your precious mate, or not, you must come: He's your concern now; I yield all my interest in him to you.’

‘Why not let Catherine continue here,’ I pleaded, ‘and send Master Linton to her? As you hate them both, you'd not miss them: They can only be a daily plague to your unnatural heart.’

‘I'm seeking a tenant for the Grange,’ he answered; ‘and I want my children about me, to be sure. Besides, that lass owes me her services for her bread. I'm not going to nurture her in luxury and idleness after Linton is gone. Make haste and get ready, now; and don't oblige me to compel you.’

‘I shall,’ said Catherine. ‘Linton is all I have to love in the world, and though you have done what you could to make him hateful to me, and me to him, you cannot make us hate each other. And I defy you to hurt him when I am by, and I defy you to frighten me!’

‘You are a boastful champion,’ replied Heathcliff; ‘but I don't like you well enough to hurt him: You shall get the full benefit of the torment, as long as it lasts. It is not I who will make him hateful to you - it is his own sweet spirit. He's as bitter as gall at your desertion and its consequences: Don't expect thanks for this noble devotion. I heard him draw a pleasant picture to Zillah of what he would do if he were as strong as I: The inclination is there, and his very weakness will sharpen his wits to find a substitute for strength.’

‘I know he has a bad nature,’ said Catherine: ‘He's your son. But I'm glad I've a better, to forgive it; and I know he loves me, and for that reason I love him. Mr Heathcliff ***you*** have ***nobody*** to love you; and, however miserable you make us, we shall still have the revenge of thinking that your cruelty arises from your greater misery. You ***are*** miserable, are you not? Lonely, like the devil, and envious like him? ***Nobody*** loves you - ***nobody*** will cry for you when you die! I wouldn't be you!’

Catherine spoke with a kind of dreary triumph: She seemed to have made up her mind to enter into the spirit of her future family, and draw pleasure from the griefs of her enemies.

‘You shall be sorry to be yourself presently,’ said her fatherin- law, ‘if you stand there another minute. Begone, witch, and get your things!’

She scornfully withdrew. In her absence I began to beg for Zillah's place at the Heights, offering to resign mine to her; but he would suffer it on no account. He bid me be silent; and then, for the first time, allowed himself a glance round the room and a look at the pictures. Having studied Mrs Linton's, he said -

‘I shall have that home. Not because I need it, but -’ He turned abruptly to the fire, and continued, with what, for lack of a better word, I must call a smile - ‘I'll tell you what I did yesterday! I got the sexton, who was digging Linton's grave, to remove the earth off her coffin lid, and I opened it. I thought, once, I would have stayed there: When I saw her face again - it is hers yet! - He had hard work to stir me; but he said it would change if the air blew on it, and so I struck one side of the coffin loose, and covered it up: Not Linton's side, damn him! I wish he'd been soldered in lead. And I bribed the sexton to pull it away when I'm laid there, and slide mine out too; I'll have it made so: And then by the time Linton gets to us he'll not know which is which!’ ‘You were very wicked, Mr Heathcliff!’ I exclaimed; ‘were you not ashamed to disturb the dead?’

‘I disturbed nobody, Nelly,’ he replied; ‘and I gave some ease to myself. I shall be a great deal more comfortable now; and you'll have a better chance

of keeping me underground, when I get there. Disturbed her? No! She has disturbed me, night and day, through eighteen years - incessantly - remorselessly - till yesternight; and yesternight I was tranquil. I dreamt I was sleeping the last sleep by that sleeper, with my heart stopped and my cheek frozen against hers.'

'And if she had been dissolved into earth, or worse, what would you have dreamt of then?' I said.

'Of dissolving with her, and being more happy still!' He answered. 'Do you suppose I dread any change of that sort? I expected such a transformation on raising the lid - but I'm better pleased that it should not commence till I share it. Besides, unless I had received a distinct impression of her passionless features, that strange feeling would hardly have been removed. It began oddly. You know I was wild after she died; and eternally, from dawn to dawn, praying her to return to me her spirit! I have a strong faith in ghosts: I have a conviction that they can, and do, exist among us! The day she was buried, there came a fall of snow. In the evening I went to the churchyard. It blew bleak as winter - all round was solitary. I didn't fear that her fool of a husband would wander up the den[1] so late; and no one else had business to bring them there. Being alone, and conscious two yards of loose earth was the sole barrier between us, I said to myself – 'I'll have her in my arms again! If she be cold, I'll think it is this north wind that chills ***me***; and if she be motionless, it is sleep.' I got a spade from the toolhouse, and began to delve with all my might - it scraped the coffin; I fell to work with my hands; the wood commenced cracking about the screws; I was on the point of attaining my object, when it seemed that I heard a sigh from some one above, close at the edge of the grave, and bending down. "If I can only get this off," I muttered, "I wish they may shovel in the earth over us both!" And I wrenched at it more desperately still. There was another sigh, close at my ear. I appeared to feel the warm breath of it displacing the sleet-laden wind. I knew no living thing in flesh and blood was by; but, as certainly as you perceive the approach to some substantial body in the dark, though it cannot be discerned, so certainly I felt that Cathy was there: Not under me, but on the earth. A sudden sense of relief flowed from my heart through every limb. I relinquished my labour of agony, and turned consoled at once:

Unspeakably consoled. Her presence was with me: It remained while I re-filled the grave, and led me home. You may laugh, if you will; but I was sure I should see her there. I was sure she was with me, and I could not help talking to her. Having reached the Heights, I rushed eagerly to the door. It was fastened; and, I remember, that accursed Earnshaw and my wife opposed my entrance. I remember stopping to kick the breath out of him, and then hurrying up-stairs, to my room and hers. I looked round impatiently - I felt her by me - I could ***almost*** see her, and yet I ***could not***! I ought to have sweat blood then, from the anguish of my yearning - from the fervour of my supplications to have but one glimpse! I had not one. She showed herself, as she often was in life, a devil to me! And, since then, sometimes more and sometimes less, I've been the sport of that intolerable torture! Infernal! keeping my nerves at such a stretch that, if they had not resembled catgut, they would long ago have relaxed to the feebleness of Linton's. When I sat in the house with Hareton, it seemed that on going out I should meet her; when I walked on the moors I should meet her coming in. When I went from home I hastened to return; she ***must*** be somewhere at the Heights, I was certain! And when I slept in her chamber - I was beaten out of that. I couldn't lie there; for the moment I closed my eyes, she was either outside the window, or sliding back the panels, or entering the room, or even resting her darling head on the same pillow as she did when a child; and I must open my lids to see. And so I opened and closed them a hundred times a night - to be always disappointed! It racked me! I've often groaned aloud, till that old rascal Joseph no doubt believed that my conscience was playing the fiend inside of me. Now, since I've seen her, I'm pacified - a little. It was a strange way of killing: Not by inches, but by fractions of hairbreadths, to beguile me with the spectre of a hope through eighteen years!'

---

[1] hollow

Mr Heathcliff paused and wiped his forehead; his hair clung to it, wet with perspiration; his eyes were fixed on the red embers of the fire, the brows not

contracted, but raised next the temples; diminishing the grim aspect of his countenance, but imparting a peculiar look of trouble, and a painful appearance of mental tension towards one absorbing subject. He only half addressed me, and I maintained silence. I didn't like to hear him talk! After a short period he resumed his meditation on the picture, took it down and leant it against the sofa to contemplate it at better advantage; and while so occupied Catherine entered, announcing that she was ready, when her pony should be saddled.

'Send that over to-morrow,' said Heathcliff to me; then turning to her, he added: 'You may do without your pony: It is a fine evening, and you'll need no ponies at Wuthering Heights; for what journeys you take, your own feet will serve you. Come along.'

'Good-bye, Ellen!' Whispered my dear little mistress. As she kissed me, her lips felt like ice. 'Come and see me, Ellen; don't forget.' 'Take care you do no such thing, Mrs. Dean!' Said her new father. 'When I wish to speak to you I'll come here. I want none of your prying at my house!'

He signed her to precede him; and casting back a look that cut my heart, she obeyed. I watched them, from the window, walk down the garden. Heathcliff fixed Catherine's arm under his: Though she disputed the act at first evidently; and with rapid strides he hurried her into the alley, whose trees concealed them.

CHAPTER 30

I have paid a visit to the Heights, but I have not seen her since she left: Joseph held the door in his hand when I called to ask after her, and wouldn't let me pass. He said Mrs Linton was 'thrang,'[1] and the master was not in. Zillah has told me something of the way they go on, otherwise I should hardly know who was dead and who living. She thinks Catherine haughty, and does not like her, I can guess by her talk. My young lady asked some aid of her when she first came; but Mr Heathcliff told her to follow her own business, and let his daughter-in-law look after herself; and Zillah willingly acquiesced, being a narrow-minded, selfish woman. Catherine evinced a child's annoyance at this neglect; repaid it with contempt, and thus enlisted my informant among her enemies, as securely as if she had done her some great wrong. I had a long talk with Zillah about six weeks ago, a little before you came, one day when we foregathered on the moor; and this is what she told me.

---

[1] *busy*

'The first thing Mrs Linton did,' she said, 'on her arrival at the Heights, was to run up stairs, without even wishing goodevening to me and Joseph; she shut herself into Linton's room, and remained till morning. Then, while the master and Earnshaw were at breakfast, she entered the house, and asked all in a quiver if the doctor might be sent for? Her cousin was very ill.'

"We know that!" Answered Heathcliff; "but his life is not worth a farthing, and I won't spend a farthing on him."

"But I cannot tell how to do," she said; "and if nobody will help me, he'll die!"

“Walk out of the room,” cried the master, “and let me never hear a word more about him! None here care what becomes of him; if you do, act the nurse; if you do not, lock him up and leave him.”

‘Then she began to bother me, and I said I'd had enough plague with the tiresome thing; we each had our tasks, and hers was to wait on Linton: Mr Heathcliff bid me leave that labour to her.’

‘How they managed together, I can't tell. I fancy he fretted a great deal, and moaned hisseln,[1] night and day; and she had precious little rest: One could guess by her white face and heavy eyes. She sometimes came into the kitchen all wildered like, and looked as if she would fain beg assistance; but I was not going to disobey the master: I never dare disobey him, Mrs Dean; and, though I thought it wrong that Kenneth should not be sent for, it was no concern of mine either to advise or complain, and I always refused to meddle. Once or twice, after we had gone to bed, I've happened to open my door again and seen her sitting crying on the stairs’- top; and then I've shut myself in quick, for fear of being moved to interfere. I did pity her then, I'm sure: still I didn't wish to lose my place, you know.

---

[1] *Pitiedhimself*

‘At last, one night she came boldly into my chamber, and frightened me out of my wits, by saying -’

“Tell Mr Heathcliff that his son is dying - I'm sure he is, this time. Get up, instantly, and tell him.”

‘Having uttered this speech, she vanished again. I lay a quarter of an hour listening and trembling. Nothing stirred - the house was quiet.’

‘She's mistaken, I said to myself. He's got over it. I needn't disturb them; and I began to doze. But my sleep was marred a second time by a sharp ringing of the bell - the only bell we have, put up on purpose for Linton; and the

master called to me to see what was the matter, and inform them that he wouldn't have that noise repeated.

‘I delivered Catherine's message. He cursed to himself, and in a few minutes came out with a lighted candle, and proceeded to their room. I followed. Mrs Heathcliff was seated by the bedside, with her hands folded on her knees. Her father-inlaw went up, held the light to Linton's face, looked at him, and touched him; afterwards he turned to her.

“Now - Catherine,” he said, “how do you feel?”

‘She was dumb. “How do you feel, Catherine?” He repeated.’

“He's safe, and I'm free,” she answered: “I should feel well - but,” she continued, with a bitterness she couldn't conceal, “you have left me so long to struggle against death alone, that I feel and see only death! I feel like death!”

‘And she looked like it, too! I gave her a little wine. Hareton and Joseph, who had been wakened by the ringing and the sound of feet, and heard our talk from outside, now entered. Joseph was fain,1 I believe, of the lad's removal; Hareton seemed a thought bothered: Though he was more taken up with staring at Catherine than thinking of Linton. But the master bid him get off to bed again: We didn't want his help. He afterwards made Joseph remove the body to his chamber, and told me to return to mine, and Mrs Heathcliff remained by herself.

---

[1] glad

‘In the morning, he sent me to tell her she must come down to breakfast: She had undressed, and appeared going to sleep, and said she was ill; at which I hardly wondered. I informed Mr Heathcliff, and he replied -’

“Well, let her be till after the funeral; and go up now and then to get her what is needful; and, as soon as she seems better, tell me.”

Cathy stayed upstairs a fortnight, according to Zillah; who visited her twice a day, and would have been rather more friendly, but her attempts at increasing kindness were proudly and promptly repelled.

Heathcliff went up once, to show her Linton's will. He had bequeathed the whole of his, and what had been her, moveable property, to his father: The poor creature was threatened, or coaxed, into that act during her week's absence, when his uncle died. The lands, being a minor, he could not meddle with. However, Mr Heathcliff has claimed and kept them in his wife's right and his also: I suppose legally; at any rate, Catherine, destitute of cash and friends, cannot disturb his possession.

‘Nobody,’ said Zillah, ‘ever approached her door, except that once, but I; and nobody asked anything about her. The first occasion of her coming down into the house was on a Sunday afternoon. She had cried out, when I carried up her dinner, that she couldn't bear any longer being in the cold; and I told her the master was going to Thrushcross Grange, and Earnshaw and I needn't hinder her from descending; so, as soon as she heard Heathcliff's horse trot off, she made her appearance, donned in black, and her yellow curls combed back behind her ears as plain as a Quaker: She couldn't comb them out.

‘Joseph and I generally go to chapel on Sundays:’ The kirk, you know, has no minister now, explained Mrs Dean; and they call the Methodists' or Baptists' place (I can't say which it is) at Gimmerton, a chapel. ‘Joseph had gone,’ she continued, 'but I thought proper to bide at home. Young folks are always the better for an elder's over- looking; and Hareton, with all his bashfulness, isn't a model of nice behaviour. I let him know that his cousin would very likely sit with us, and she had been always used to see the Sabbath respected; so he had as good leave his guns and bits of indoor work alone, while she stayed. He coloured up at the news, and cast his eyes over his hands and clothes. The train-oil[1] and gunpowder were shoved out of sight in a minute. I saw he meant to give her his company; and I guessed,

by his way, he wanted to be presentable; so, laughing, as I durst not laugh when the master is by, I offered to help him, if he would, and joked at his confusion. He grew sullen, and began to swear.

'Now, Mrs Dean,' Zillah went on, seeing me not pleased by her manner, 'you happen think your young lady too fine for Mr Hareton; and happen you're right: But I own I should love well to bring her pride a peg lower. And what will all her learning and her daintiness do for her, now? She's as poor as you or I: poorer, I'll be bound: You're saying, and I'm doing my little all that road.'[2]

---

[1] *Oil got from the blubber of a whale*

[2] *The edittors of the Clarendon edition give 'doing my little, all that road', meaning 'doing the best I can (to save) and keeping at it'*

Hareton allowed Zillah to give him her aid; and she flattered him into a good humour; so, when Catherine came, half forgetting her former insults, he tried to make himself agreeable, by the housekeeper's account.

'Missis walked in,' she said, 'as chill as an icicle, and as high as a princess. I got up and offered her my seat in the armchair. No, she turned up her nose at my civility. Earnshaw rose, too, and bid her come to the settle, and sit close by the fire: He was sure she was starved.

"I've been starved a month and more," she answered, resting on the word as scornful as she could.

'And she got a chair for herself, and placed it at a distance from both of us. Having sat till she was warm, she began to look round, and discovered a number of books on the dresser; she was instantly upon her feet again, stretching to reach them: But they were too high up. Her cousin, after watching her endeavours a while, at last summoned courage to help her; she held her frock, and he filled it with the first that came to hand.

‘That was a great advance for the lad. She didn't thank him; still, he felt gratified that she had accepted his assistance, and ventured to stand behind as she examined them, and even to stoop and point out what struck his fancy in certain old pictures which they contained; nor was he daunted by the saucy style in which she jerked the page from his finger: He contented himself with going a bit farther back and looking at her instead of the book. She continued reading, or seeking for something to read. His attention became, by degrees, quite centred in the study of her thick silky curls: Her face he couldn't see, and she couldn't see him. And, perhaps, not quite awake to what he did, but attracted like a child to a candle, at last he proceeded from staring to touching; he put out his hand and stroked one curl, as gently as if it were a bird. He might have stuck a knife into her neck, she started round in such a taking.’[1]

---

[1] *State*

“Get away this moment! How dare you touch me? Why are you stopping there?” She cried, in a tone of disgust. “I can't endure you! I'll go upstairs again, if you come near me.”

‘Mr Hareton recoiled, looking as foolish as he could do: He sat down in the settle very quiet, and she continued turning over her volumes another half hour; finally, Earnshaw crossed over, and whispered to me.’

‘Will you ask her to read to us, Zillah? I'm stalled of[1] doing naught; and I do like - I could like to hear her! Dunnot say I wanted it, but ask of yourseln.’

---

[1] *Bored with*

“Mr Hareton wishes you would read to us, ma'am,” I said, immediately. “He'd take it very kind - he'd be much obliged.”

‘She frowned; and looking up, answered -’

“Mr Hareton, and the whole set of you, will be good enough to understand that I reject any pretence at kindness you have the hypocrisy to offer! I despise you, and will have nothing to say to any of you! When I would have given my life for one kind word, even to see one of your faces, you all kept off. But I won't complain to you! I'm driven down here by the cold; not either to amuse you or enjoy your society.”

“What could I ha' done?” Began Earnshaw. “How was I to blame?”

“Oh! you are an exception,” answered Mrs Heathcliff. “I never missed such a concern as you.”

“But I offered more than once, and asked,” he said, kindling up at her pertness, “I asked Mr. Heathcliff to let me wake for you -”

“Be silent! I'll go out of doors, or anywhere, rather than have your disagreeable voice in my ear!” Said my lady.

“Hareton muttered she might go to hell, for him! and unslinging his gun, restrained himself from his Sunday occupations no longer. He talked now, freely enough; and she presently saw fit to retreat to her solitude: But the frost had set in, and, in spite of her pride, she was forced to condescend to our company, more and more. However, I took care there should be no further scorning at my good nature: Ever since, I've been as stiff as herself; and she has no lover or liker among us: And she does not deserve one; for, let them say the least word to her, and she'll curl back without respect of any one. She'll snap at the master himself, and as good as dares him to thrash her; and the more hurt she gets, the more venomous she grows.’

At first, on hearing this account from Zillah, I determined to leave my situation, take a cottage, and get Catherine to come and live with me: But Mr Heathcliff would as soon permit that as he would set up Hareton in an independent house; and I can see no remedy, at present, unless she could marry again; and that scheme it does not come within my province to arrange.

Thus ended Mrs Dean's story. Notwithstanding the doctor's prophecy, I am rapidly recovering strength; and though it be only the second week in January, I propose getting out on horseback in a day or two, and riding over to Wuthering Heights, to inform my landlord that I shall spend the next six months in London; and, if he likes, he may look out for another tenant to take the place after October. I would not pass another winter here for much.

CHAPTER 31

YESTERDAY WAS, calm, and frosty. I went to the Heights as I proposed: My housekeeper entreated me to bear a little note from her to her young lady, and I did not refuse, for the worthy woman was not conscious of anything odd in her request. The front door stood open, but the jealous gate was fastened, as at my last visit; I knocked and invoked Earnshaw from among the garden beds; he unchained it, and I entered. The fellow is as handsome a rustic as need be seen. I took particular notice of him this time; but then he does his best apparently to make the least of his advantages.

I asked if Mr Heathcliff were at home? He answered, No; but he would be in at dinner -time. It was eleven o'clock, and I announced my intention of going in and waiting for him; at which he immediately flung down his tools and accompanied me, in the office of watchdog, not as a substitute for the host.

We entered together; Catherine was there, making herself useful in preparing some vegetables for the approaching meal; she looked more sulky and less spirited than when I had seen her first. She hardly raised her eyes to notice me, and continued her employment with the same disregard to common forms of politeness as before; never returning my bow and goodmorning by the slightest acknowledgment.

'She does not seem so amiable,' I thought, 'as Mrs Dean would persuade me to believe. She's a beauty, it is true; but not an angel.'

Earnshaw surlily bid her remove her things to the kitchen. ‘Remove them yourself,’ she said, pushing them from her as soon as she had done; and retiring to a stool by the window, where she began to carve figures of birds and beasts out of the turnip-parings in her lap. I approached her, pretending to desire a view of the garden; and, as I fancied, adroitly dropped Mrs

Dean's note on to her knee, unnoticed by Hareton - but she asked aloud, ‘What is that?’ And chucked it off.

‘A letter from your old acquaintance, the housekeeper at the Grange,' I answered; annoyed at her exposing my kind deed, and fearful lest it should be imagined a missive of my own. She would gladly have gathered it up at this information, but Hareton beat her; he seized and put it in his waistcoat, saying Mr Heathcliff should look at it first. Thereat, Catherine silently turned her face from us, and, very stealthily, drew out her pocket- handkerchief and applied it to her eyes; and her cousin, after struggling awhile to keep down his softer feelings, pulled out the letter and flung it on the floor beside her, as ungraciously as he could. Catherine caught and perused it eagerly; then she put a few questions to me concerning the inmates, rational and irrational, of her former home; and gazing towards the hills, murmured in soliloquy -

‘I should like to be riding Minny down there! I should like to be climbing up there! Oh! I'm tired - I'm ***stalled***, Hareton!' And she leant her pretty head back against the sill, with half a yawn and half a sigh, and lapsed into an aspect of abstracted sadness: Neither caring nor knowing whether we remarked her.

‘Mrs Heathcliff,’ I said, after sitting some time mute, 'you are not aware that I am an acquaintance of yours? So intimate that I think it strange you won't come and speak to me. My housekeeper never wearies of talking about and praising you; and she'll be greatly disappointed if I return with no news of or from you, except that you received her letter and said nothing!’

She appeared to wonder at this speech, and asked-

‘Does Ellen like you?’

‘Yes, very well,’ I replied, hesitatingly.

‘You must tell her,’ she continued, ‘that I would answer her letter, but I have no materials for writing: Not even a book from which I might tear a leaf.’

‘No books!’ I exclaimed. ‘How do you contrive to live here without them? if I may take the liberty to inquire. Though provided with a large library, I'm frequently very dull at the Grange; take my books away, and I should be desperate!’

‘I was always reading, when I had them,’ said Catherine; ‘and Mr Heathcliff never reads; so he took it into his head to destroy my books. I have not had a glimpse of one for weeks. Only once, I searched through Joseph's store of theology, to his great irritation; and once, Hareton, I came upon a secret stock in your room - some Latin and Greek, and some tales and poetry: All old friends. I brought the last here - and you gathered them, as a magpie gathers silver spoons, for the mere love of stealing! They are of no use to you; or else you concealed them in the bad spirit that, as you cannot enjoy them, nobody else shall. Perhaps ***your*** envy counselled Mr Heathcliff to rob me of my treasures? But I've most of them written on my brain and printed in my heart, and you cannot deprive me of those!’

Earnshaw blushed crimson when his cousin made this revelation of his private literary accumulations, and stammered an indignant denial of her accusations.

‘Mr Hareton is desirous of increasing his amount of knowledge,’ I said, coming to his rescue. ‘He is not ***envious***, but ***emulous*** of your attainments. He'll be a clever scholar in a few years.’

‘And he wants me to sink into a dunce, meantime,’ answered Catherine. ‘Yes, I hear him trying to spell and read to himself, and pretty blunders he makes! I wish you would repeat Chevy Chase as you did yesterday: It was extremely funny. I heard you; and I heard you turning over the dictionary to seek out the hard words, and then cursing because you couldn't read their explanations!’

The young man evidently thought it too bad that he should be laughed at for his ignorance, and then laughed at for trying to remove it. I had a similar notion; and, remembering Mrs Dean's anecdote of his first attempt at enlightening the darkness in which he had been reared, I observed, -

‘But, Mrs Heathcliff, we have each had a commencement, and each stumbled and tottered on the threshold; had our teachers scorned instead of aiding us, we should stumble and totter yet.’

‘Oh!’ She replied, ‘I don't wish to limit his acquirements: Still, he has no right to appropriate what is mine, and make it ridiculous to me with his vile mistakes and mispronunciations! Those books, both prose and verse, are consecrated to me by other associations; and I hate to have them debased and profaned in his mouth! Besides, of all, he has selected my favourite pieces that I love the most to repeat, as if out of deliberate malice.’

Hareton's chest heaved in silence a minute: He laboured under a severe sense of mortification and wrath, which it was no easy task to suppress. I rose, and, from a gentlemanly idea of relieving his embarrassment, took up my station in the doorway, surveying the external prospect as I stood. He followed my example, and left the room; but presently reappeared, bearing half a dozen volumes in his hands, which he threw into Catherine's lap, exclaiming, -

‘Take them! I never want to hear, or read, or think of them again!’

‘I won't have them now,’ she answered. ‘I shall connect them with you, and hate them.’

She opened one that had obviously been often turned over, and read a portion in the drawling tone of a beginner; then laughed, and threw it from her. ‘And listen,’ she continued, provokingly, commencing a verse of an old ballad in the same fashion.

But his self-love would endure no further torment: I heard, and not altogether disapprovingly, a manual cheek given to her saucy tongue. The little wretch had done her utmost to hurt her cousin's sensitive though uncultivated feelings, and a physical argument was the only mode he had of balancing the account, and repaying its effects on the inflictor. He afterwards gathered the books and hurled them on the fire. I read in his countenance what anguish it was to offer that sacrifice to spleen. I fancied that as they consumed, he recalled the pleasure they had already imparted,

and the triumph and ever-increasing pleasure he had anticipated from them; and I fancied I guessed the incitement to his secret studies also. He had been content with daily labour and rough animal enjoyments, till Catherine crossed his path. Shame at her scorn, and hope of her approval, were his first prompters to higher pursuits; and instead of guarding him from one and winning him to the other, his endeavours to raise himself had produced just the contrary result.

'Yes that's all the good that such a brute as you can get from them!' Cried Catherine, sucking her damaged lip, and watching the conflagration with indignant eyes.

'You'd ***better*** hold your tongue, now,' he answered fiercely.

And his agitation precluded further speech; he advanced hastily to the entrance, where I made way for him to pass. But ere he had crossed the door-stones, Mr Heathcliff, coming up the causeway, encountered him, and laying hold of his shoulder asked, -

'What's to do now, my lad?'

'Naught, naught,' he said, and broke away to enjoy his grief and anger in solitude.

Heathcliff gazed after him, and sighed.

'It will be odd if I thwart myself,' he muttered, unconscious that I was behind him. 'But when I look for his father in his face, I find ***her*** every day more! How the devil is he so like? I can hardly bear to see him.'

He bent his eyes to the ground, and walked moodily in. There was a restless, anxious expression in his countenance. I had never remarked there before; and he looked sparer in person. His daughter-in-law, on perceiving him through the window, immediately escaped to the kitchen, so that I remained alone.

‘I'm glad to see you out of doors again, Mr Lockwood,’ he said, in reply to my greeting; ‘from selfish motives partly: I don't think I could readily supply your loss in this desolation. I've wondered more than once what brought you here.’

‘An idle whim, I fear, sir,’ was my answer; ‘or else an idle whim is going to spirit me away. I shall set out for London next week; and I must give you warning that I feel no disposition to retain Thrushcross Grange beyond the twelve months I agreed to rent it. I believe I shall not live there any more.’

‘Oh, indeed; you're tired of being banished from the world, are you?’ He said. ‘But if you be coming to plead off paying for a place you won't occupy, your journey is useless: I never relent in exacting my due from any one.’

‘I'm coming to plead off nothing about it,' I exclaimed, considerably irritated. 'Should you wish it, I'll settle with you now,' and I drew my note-book from my pocket.

‘No, no,’ he replied, coolly; ‘you'll leave sufficient behind to cover your debts, if you fail to return: I'm not in such a hurry. Sit down and take your dinner with us; a guest that is safe from repeating his visit can generally be made welcome. Catherine bring the things in: Where are you?’

Catherine reappeared, bearing a tray of knives and forks.

‘You may get your dinner with Joseph,’ muttered Heathcliff, aside, ‘and remain in the kitchen till he is gone.’

She obeyed his directions very punctually: Perhaps she had no temptation to transgress. Living among clowns and misanthropists, she probably cannot appreciate a better class of people when she meets them.

With Mr Heathcliff, grim and saturnine, on the one hand, and Hareton, absolutely dumb, on the other, I made a somewhat cheerless meal, and bade adieu early. I would have departed by the back way, to get a last glimpse of Catherine and annoy old Joseph; but Hareton received orders to lead up my

horse, and my host himself escorted me to the door, so I could not fulfil my wish.

‘How dreary life gets over in that house!’ I reflected, while riding down the road. 'What a realisation of something more romantic than a fairy tale it would have been for Mrs Linton Heathcliff, had she and I struck up an attachment, as her good nurse desired, and migrated together into the stirring atmosphere of the town!’

CHAPTER 32

1802. - This September I was invited to devastate the moors of a friend in the north, and on my journey to his abode, I unexpectedly came within fifteen miles of Gimmerton. The ostler at a roadside public-house was holding a pail of water to refresh my horses, when a cart of very green oats, newly reaped, passed by, and he remarked, -

'Yon's frough Gimmerton, nah! They're allas three wick' after other folk wi' ther harvest.'

'Gimmerton?' I repeated - my residence in that locality had already grown dim and dreamy. 'Ah! I know. How far is it from this?'

'Happen fourteen mile o'er th' hills; and a rough road,' he answered.

A sudden impulse seized me to visit Thrushcross Grange. It was scarcely noon, and I conceived that I might as well pass the night under my own roof as in an inn. Besides, I could spare a day easily to arrange matters with my landlord, and thus save myself the trouble of invading the neighbourhood again. Having rested awhile, I directed my servant to inquire the way to the village; and, with great fatigue to our beasts, we managed the distance in some three hours.

I left him there, and proceeded down the valley alone. The grey church looked greyer, and the lonely churchyard lonelier. I distinguished a moor-sheep cropping the short turf on the graves. It was sweet, warm weather - too warm for travelling; but the heat did not hinder me from enjoying the delightful scenery above and below: Had I seen it nearer August, I'm sure it would have tempted me to waste a month among its solitudes. In winter nothing more dreary, in summer nothing more divine, than those glens shut in by hills, and those bluff, bold swells of heath.

I reached the Grange before sunset, and knocked for admittance; but the family had retreated into the back premises, I judged, by one thin, blue wreath, curling from the kitchen chimney, and they did not hear. I rode into the court. Under the porch, a girl of nine or ten sat knitting, and an old woman reclined on the housesteps, smoking a meditative pipe.

'Is Mrs Dean within?' I demanded of the dame.

'Mistress Dean? Nay!' She answered, 'she doesn't bide here: Shoo's up at th' Heights.'

'Are you the housekeeper, then?' I continued.

'Eea, aw keep th' hause,' she replied.

'Well, I'm Mr Lockwood, the master. Are there any rooms to lodge me in, I wonder? I wish to stay all night.'

'T' maister!' She cried in astonishment. 'Whet, whoiver knew yah wur coming? Yah sud ha' send word. They's nowt norther dry - nor mensful[1] abaht t' place: Nowt there isn't!'

---

[1] *Neither dry nor clean*

She threw down her pipe and bustled in, the girl followed, and I entered too; soon perceiving that her report was true, and, moreover, that I had almost upset her wits by my unwelcome apparition, I bade her be composed. I would go out for a walk; and, meantime she must try to prepare a corner of a sitting-room for me to sup in, and a bedroom to sleep in. No sweeping and dusting, only good fire and dry sheets were necessary. She seemed willing to do her best; though she thrust the hearth-brush into the grates in mistake for the poker, and malappropriated several other articles of her craft: But I retired, confiding in her energy for a resting- place

against my return. Wuthering Heights was the goal of my proposed excursion. An afterthought brought me back, when I had quitted the court.

'All well at the Heights?' I inquired of the woman.

'Eea, f'r owt ee knaw!'[1] She answered, skurrying away with a pan of hot cinders.

---

[1] *For anything I know*

I would have asked why Mrs Dean had deserted the Grange, but it was impossible to delay her at such a crisis, so I turned away and made my exit, rambling leisurely along, with the glow of a sinking sun behind, and the mild glory of a rising moon in front - one fading, and the other brightening - as I quitted the park, and climbed the stony by-road branching off to Mr Heathcliff's dwelling. Before I arrived in sight of it, all that remained of day was a beamless amber light along the west: But I could see every pebble on the path, and every blade of grass, by that splendid moon. I had neither to climb the gate nor to knock - it yielded to my hand. That is an improvement, I thought. And I noticed another, by the aid of my nostrils; a fragrance of stocks and wallflowers wafted on the air from amongst the homely fruit-trees.

Both doors and lattices were open; and yet, as is usually the case in a coal-district, a fine red fire illumined the chimney: The comfort which the eye derives from it renders the extra heat endurable. But the house of Wuthering Heights is so large that the inmates have plenty of space for withdrawing out of its influence; and accordingly what inmates there were had stationed themselves not far from one of the windows. I could both see them and hear them talk before I entered, and looked and listened in consequence; being moved thereto by a mingled sense of curiosity and envy, that grew as I lingered.

‘Con- ***trary***!’ Said a voice as sweet as a silver bell. ‘That for the third time, you dunce! I'm not going to tell you again. Recollect, or I'll pull your hair!’

‘Contrary, then,’ answered another, in deep but softened tones. ‘And now, kiss me, for minding so well.’

‘No, read it over first correctly, without a single mistake.’

The male speaker began to read: He was a young man, respectably dressed and seated at a table, having a book before him. His handsome features glowed with pleasure, and his eyes kept impatiently wandering from the page to a small white hand over his shoulder, which recalled him by a smart slap on the cheek, whenever its owner detected such signs of inattention. Its owner stood behind; her light, shining ringlets blending, at intervals, with his brown looks, as she bent to superintend his studies; and her face - it was lucky he could not see her face, or he would never have been so steady. I could; and I bit my lip in spite, at having thrown away the chance I might have had of doing something besides staring at its smiting beauty.

The task was done, not free from further blunders; but the pupil claimed a reward, and received at least five kisses; which, however, he generously returned. Then they came to the door, and from their conversation I judged they were about to issue out and have a walk on the moors. I supposed I should be condemned in Hareton Earnshaw's heart, if not by his mouth, to the lowest pit in the infernal regions if I showed my unfortunate person in his neighbourhood then; and feeling very mean and malignant, I skulked round to seek refuge in the kitchen.

There was unobstructed admittance on that side also; and at the door sat my old friend Nelly Dean, sewing and singing a song; which was often interrupted from within by harsh words of scorn and intolerance, uttered in far from musical accents.

‘A’wd rayther, by th' haulf[1], hev' 'em swearing i' my lugs fro'h morn to neeght, nor hearken ye hahsiver!' Said the tenant of the kitchen, in answer to an unheard speech of Nelly's. 'It's a blazing shame, that I cannot oppen t'

blessed Book, but yah set up them glories to sattan[2], and all t' flaysome wickednesses that iver were born into th' warld! Oh! Ye're a raight nowt; and shoo's another; and that poor lad 'll be lost atween ye. Poor lad!' He added, with a groan; 'he's witched: I'm sartin on't. Oh, Lord, judge 'em, for there's norther law nor justice among wer rullers!'[3]

---

[1] *By a long way*

[2] *Satan*

[3] *Our rulers*

'No! Or we should be sitting in flaming fagots, I suppose,' retorted the singer. 'But wisht, old man, and read your Bible like a Christian, and never mind me. This is "Fairy Annie's Wedding" - a bonny tune - it goes to a dance.'

Mrs Dean was about to recommence, when I advanced; and recognising me directly, she jumped to her feet, crying -

'Why, bless you, Mr Lockwood! How could you think of returning in this way? All's shut up at Thrushcross Grange. You should have given us notice!'

'I've arranged to be accommodated there, for as long as I shall stay,' I answered. 'I depart again to-morrow. And how are you transplanted here, Mrs Dean? Tell me that.'

'Zillah left, and Mr Heathcliff wished me to come, soon after you went to London, and stay till you returned. But, step in, pray! Have you walked from Gimmerton this evening?'

'From the Grange,' I replied; 'and while they make me lodging room there, I want to finish my business with your master; because I don't think of having another opportunity in a hurry.'

‘What business, sir?’ Said Nelly, conducting me into the house. ‘He's gone out at present, and won't return soon.’

‘About the rent,’ I answered.

‘Oh! Then it is with Mrs Heathcliff you must settle,’ she observed; ‘or rather with me. She has not learnt to manage her affairs yet, and I act for her: There's nobody else.’

I looked surprised.

‘Ah! You have not heard of Heathcliff's death, I see,’ she continued. ‘Heathcliff dead!’ I exclaimed, astonished. ‘How long ago?’

‘Three months since: But sit down, and let me take your hat, and I'll tell you all about it. Stop, you have had nothing to eat, have you?’

‘I want nothing: I have ordered supper at home. You sit down too. I never dreamt of his dying! Let me hear how it came to pass. You say you don't expect them back for some time - the young people?’

‘No - I have to scold them every evening for their late rambles: But they don't care for me. At least, have a drink of our old ale; it will do you good: You seem weary.’

She hastened to fetch it before I could refuse, and I heard Joseph asking whether 'it warn't a crying scandal that she should have fellies[1] at her time of life? And then, to get them jocks[2] out o' t' maister's cellar! He fair shaamed to 'bide still and see it.’

---

[1] *Men friends*

[2] *provisions*

She did not stay to retaliate, but re-entered in a minute, bearing a reaming silver pint, whose contents I lauded with becoming earnestness. And afterwards she furnished me with the sequel of Heathcliff's history. He had a 'queer' end, as she expressed it.

I was summoned to Wuthering Heights, within a fortnight of your leaving us, she said; and I obeyed joyfully, for Catherine's sake. My first interview with her grieved and shocked me: She had altered so much since our separation. Mr Heathcliff did not explain his reasons for taking a new mind about my coming here; he only told me he wanted me, and he was tired of seeing Catherine: I must make the little parlour my sitting-room, and keep her with me. It was enough if he were obliged to see her once or twice a day. She seemed pleased at this arrangement; and, by degrees, I smuggled over a great number of books, and other articles, that had formed her amusement at the Grange; and flattered myself we should get on in tolerable comfort. The delusion did not last long. Catherine, contented at first, in a brief space grew irritable and restless. For one thing, she was forbidden to move out of the garden, and it fretted her sadly to be confined to its narrow bounds as spring drew on; for another, in following the house[1], I was forced to quit her frequently, and she complained of loneliness: She preferred quarrelling with Joseph in the kitchen to sitting at peace in her solitude. I did not mind their skirmishes: But Hareton was often obliged to seek the kitchen also, when the master wanted to have the house to himself! And though in the beginning she either left it at his approach, or quietly joined in my occupations, and shunned remarking or addressing him - and though he was always as sullen and silent as possible - after a while, she changed her behaviour, and became incapable of letting him alone: Talking at him; commenting on his stupidity and idleness; expressing her wonder how he could endure the life he lived - how he could sit a whole evening staring into the fire, and dozing.

---

[1] *Doing my household chores*

‘He's just like a dog, is he not, Ellen?’ She once observed, ‘or a cart-horse? He does his work, eats his food, and sleeps eternally! What a blank, dreary mind he must have! Do you ever dream, Hareton? And, if you do, what is it about? But you can't speak to me!’

Then she looked at him; but he would neither open his mouth nor look again.

‘He's, perhaps, dreaming now,’ she continued. ‘He twitched his shoulder as Juno twitches hers. Ask him, Ellen.’

‘Mr Hareton will ask the master to send you up-stairs, if you don't behave!’ I said. He had not only twitched his shoulder but clenched his fist, as if tempted to use it.

‘I know why Hareton never speaks, when I am in the kitchen,’ she exclaimed, on another occasion. ‘He is afraid I shall laugh at him. Ellen, what do you think? He began to teach himself to read once; and, because I laughed, he burned his books, and dropped it: was he not a fool?’

‘Were not you naughty?’ I said; ‘answer me that.’

‘Perhaps I was,’ she went on; ‘but I did not expect him to be so silly. Hareton, if I gave you a book, would you take it now? I'll try!’

She placed one she had been perusing on his hand; he flung it off, and muttered, if she did not give over, he would break her neck.

‘Well, I shall put it here,’ she said, ‘in the table-drawer; and I'm going to bed.’

Then she whispered me to watch whether he touched it, and departed. But he would not come near it; and so I informed her in the morning, to her great disappointment. I saw she was sorry for his persevering sulkiness and indolence: Her conscience reproved her for frightening him off improving himself: She had done it effectually.

But her ingenuity was at work to remedy the injury: While I ironed, or pursued other such stationary employments as I could not well do in the parlour, she would bring some pleasant volume and read it aloud to me. When Hareton was there, she generally paused in an interesting part, and left the book lying about: That she did repeatedly; but he was as obstinate as a mule, and, instead of snatching at her bait, in wet weather he took to smoking with Joseph; and they sat like automatons, one on each side of the fire, the elder happily too deaf to understand her wicked nonsense, as he would have called it, the younger doing his best to seem to disregard it. On fine evenings the latter followed his shooting expeditions, and Catherine yawned and sighed, and teased me to talk to her, and ran off into the court or garden the moment I began; and, as a last resource, cried, and said she was tired of living: Her life was useless.

Mr Heathcliff, who grew more and more disinclined to society, had almost banished Earnshaw from his apartment. Owing to an accident at the commencement of March, he became for some days a fixture in the kitchen. His gun burst while out on the hills by himself; a splinter cut his arm, and he lost a good deal of blood before he could reach home. The consequence was that, perforce, he was condemned to the fireside and tranquillity, till he made it up again. It suited Catherine to have him there: At any rate, it made her hate her room up-stairs more than ever: And she would compel me to find out business below, that she might accompany me.

On Easter Monday, Joseph went to Gimmerton fair with some cattle; and, in the afternoon, I was busy getting up linen in the kitchen. Earnshaw sat, morose as usual, at the chimney corner, and my little mistress was beguiling an idle hour with drawing pictures on the window-panes, varying her amusement by smothered bursts of songs, and whispered ejaculations, and quick glances of annoyance and impatience in the direction of her cousin, who steadfastly smoked, and looked into the grate. At a notice that I could do with her no longer intercepting my light, she removed to the hearthstone. I bestowed little attention on her proceedings, but, presently, I heard her begin -

‘I've found out, Hareton, that I want - that I'm glad - that I should like you to be my cousin now, if you had not grown so cross to me, and so rough.’

Hareton returned no answer.

‘Hareton, Hareton, Hareton! Do you hear?’ She continued.

‘Get off wi' ye!’ He growled, with uncompromising gruffness.

‘Let me take that pipe,’ she said, cautiously advancing her hand and abstracting it from his mouth.

Before he could attempt to recover it, it was broken, and behind the fire. He swore at her and seized another.

‘Stop,’ she cried, ‘you must listen to me first; and I can't speak while those clouds are floating in my face.’

‘Will you go to the devil!’ He exclaimed, ferociously, ‘and let me be!’

‘No,’ she persisted, ‘I won't: I can't tell what to do to make you talk to me; and you are determined not to understand. When I call you stupid, I don't mean anything: I don't mean that I despise you. Come, you shall take notice of me, Hareton: You are my cousin, and you shall own me.’

‘I shall have naught to do wi' you and your mucky pride, and your damned mocking tricks!’ He answered. ‘I'll go to hell, body and soul, before I look sideways after you again. Side out o' t' gate[1], now, this minute!’

---

[1] *Get out of the way*

Catherine frowned, and retreated to the window-seat chewing her lip, and endeavouring, by humming an eccentric tune, to conceal a growing tendency to sob.

‘You should be friends with your cousin, Mr Hareton,’ I interrupted, ‘since she repents of her sauciness. It would do you a great deal of good: It would make you another man to have her for a companion.’

‘A companion!’ He cried; ‘when she hates me, and does not think me fit to wipe her shoon! Nay, if it made me a king, I'd not be scorned for seeking her good-will any more.’

'It is not I who hate you, it is you who hate me!’ Wept Cathy, no longer disguising her trouble. ‘You hate me as much as Mr Heathcliff does, and more.’

‘You're a damned liar,’ began Earnshaw: ‘Why have I made him angry, by taking your part, then, a hundred times? And that when you sneered at and despised me, and - Go on plaguing me, and I'll step in yonder, and say you worried me out of the kitchen!’

‘I didn't know you took my part,’ she answered, drying her eyes; ‘and I was miserable and bitter at everybody; but now I thank you, and beg you to forgive me: What can I do besides?’

She returned to the hearth, and frankly extended her hand. He blackened and scowled like a thunder-cloud, and kept his fists resolutely clenched, and his gaze fixed on the ground.

Catherine, by instinct, must have divined it was obdurate perversity, and not dislike, that prompted this dogged conduct; for, after remaining an instant undecided, she stooped and impressed on his cheek a gentle kiss. The little rogue thought I had not seen her, and, drawing back, she took her former station by the window, quite demurely. I shook my head reprovingly, and then she blushed and whispered -

‘Well! What should I have done, Ellen? He wouldn't shake hands, and he wouldn't look: I must show him some way that I like him - that I want to be friends.’

Whether the kiss convinced Hareton, I cannot tell: He was very careful, for some minutes, that his face should not be seen, and when he did raise it, he was sadly puzzled where to turn his eyes.

Catherine employed herself in wrapping a handsome book neatly in white paper, and having tied it with a bit of ribbon, and addressed it to 'Mr Hareton Earnshaw,' she desired me to be her ambassadress, and convey the present to its destined recipient.

'And tell him, if he'll take it, I'll come and teach him to read it right,' she said; 'and, if he refuse it, I'll go upstairs, and never tease him again.'

I carried it, and repeated the message; anxiously watched by my employer. Hareton would not open his fingers, so I laid it on his knee. He did not strike it off, either. I returned to my work. Catherine leaned her head and arms on the table, till she heard the slight rustle of the covering being removed; then she stole away, and quietly seated herself beside her cousin. He trembled, and his face glowed: All his rudeness and all his surly harshness had deserted him: He could not summon courage, at first, to utter a syllable in reply to her questioning look, and her murmured petition.

'Say you forgive me, Hareton, do. You can make me so happy by speaking that little word.'

He muttered something inaudible.

'And you'll be my friend?' Added Catherine, interrogatively.

'Nay, you'll be ashamed of me every day of your life,' he answered; 'and the more ashamed, the more you know me; and I cannot bide it.'

'So you won't be my friend?' She said, smiling as sweet as honey, and creeping close up.

I overheard no further distinguishable talk, but, on looking round again, I perceived two such radiant countenances bent over the page of the

accepted book, that I did not doubt the treaty had been ratified on both sides; and the enemies were, thenceforth, sworn allies.

The work they studied was full of costly pictures; and those and their position had charm enough to keep them unmoved till Joseph came home. He, poor man, was perfectly aghast at the spectacle of Catherine seated on the same bench with Hareton Earnshaw, leaning her hand on his shoulder; and confounded at his favourite's endurance of her proximity: It affected him too deeply to allow an observation on the subject that night. His emotion was only revealed by the immense sighs he drew, as he solemnly spread his large Bible on the table, and overlaid it with dirty bank-notes from his pocketbook, the produce of the day's transactions. At length he summoned Hareton from his seat.

'Tak' these in to t' maister, lad,' he said, 'and bide there. I's gang up to my own rahm. This hoile's neither mensful nor seemly for us: We mun side out and seearch another.'

'Come, Catherine,' I said, 'we must "side out" too: I've done my ironing. Are you ready to go?'

'It is not eight o'clock!' She answered, rising unwillingly.

'Hareton, I'll leave this book upon the chimney-piece, and I'll bring some more to-morrow.'

'Ony books ut yah leave, Aw suall tak' intuh th' hahse,' said Joseph, 'un it'ull be mitch1 if yah find 'em agean; soa, yah muh plase yorseln!'

---

[1] *A marvel*

Cathy threatened that his library should pay for hers; and, smiling as she passed Hareton, went singing up-stairs: Lighter of heart, I venture to say,

than ever she had been under that roof before; except, perhaps, during her earliest visits to Linton.

The intimacy thus commenced grew rapidly; though it encountered temporary interruptions. Earnshaw was not to be civilized with a wish, and my young lady was no philosopher, and no paragon of patience; but both their minds tending to the same point - one loving and desiring to esteem, and the other loving and desiring to be esteemed - they contrived in the end to reach it.

You see, Mr Lockwood, it was easy enough to win Mrs Heathcliff's heart. But now, I'm glad you did not try. The crown of all my wishes will be the union of those two. I shall envy no one on their wedding day: There won't be a happier woman than myself in England!

CHAPTER 33

ON THE MORROW of that Monday, Earnshaw being still unable to follow his ordinary employments, and therefore remaining about the house, I speedily found it would be impracticable to retain my charge beside me, as heretofore. She got downstairs before me, and out into the garden, where she had seen her cousin performing some easy work; and when I went to bid them come to breakfast, I saw she had persuaded him to clear a large space of ground from currant and gooseberry bushes, and they were busy planning together an importation of plants from the Grange.

I was terrified at the devastation which had been accomplished in a brief half-hour; the black-currant trees were the apple of Joseph's eye, and she had just fixed her choice of a flower-bed in the midst of them.

'There! That will be all shown to the master,' I exclaimed, 'the minute it is discovered. And what excuse have you to offer for taking such liberties with the garden? We shall have a fine explosion on the head of it: See if we don't! Mr Hareton, I wonder you should have no more wit than to go and make that mess at her bidding!'

'I'd forgotten they were Joseph's,' answered Earnshaw, rather puzzled; 'but I'll tell him I did it.'

We always ate our meals with Mr Heathcliff. I held the mistress's post in making tea and carving; so I was indispensable at table. Catherine usually sat by me, but to day she stole nearer to Hareton; and I presently saw she would have no more discretion in her friendship than she had in her hostility.

'Now, mind you don't talk with and notice your cousin too much,' were my whispered instructions as we entered the room. 'It will certainly annoy Mr Heathcliff, and he'll be mad at you both.' 'I'm not going to,' she answered.

The minute after, she had sidled to him, and was sticking primroses in his plate of porridge.

He dared not speak to her there: He dared hardly look; and yet she went on teasing, till he was twice on the point of being provoked to laugh. I frowned, and then she glanced towards the master: Whose mind was occupied on other subjects than his company, as his countenance evinced; and she grew serious for an instant, scrutinizing him with deep gravity. Afterwards she turned, and recommenced her nonsense; at last, Hareton uttered a smothered laugh. Mr Heathcliff started; his eye rapidly surveyed our faces, Catherine met it with her accustomed look of nervousness and yet defiance, which he abhorred.

'It is well you are out of my reach,' he exclaimed. 'What fiend possesses you to stare back at me, continually, with those infernal eyes? Down with them! And don't remind me of your existence again. I thought I had cured you of laughing.'

'It was me,' muttered Hareton.

'What do you say?' Demanded the master.

Hareton looked at his plate, and did not repeat the confession. Mr Heathcliff looked at him a bit, and then silently resumed his breakfast and his interrupted musing. We had nearly finished, and the two young people prudently shifted wider asunder, so I anticipated no further disturbance during that sitting: When Joseph appeared at the door, revealing by his quivering lip and furious eyes that the outrage committed on his precious shrubs was detected. He must have seen Cathy and her cousin about the spot before he examined it, for while his jaws worked like those of a cow chewing its cud, and rendered his speech difficult to understand, he began:-

'Aw mun hev' my wage, and Aw mun goa! Aw BE aimed tuh dee[1] wheare Aw'd sarved fur sixty year; un'Aw I thowt Aw'd lug my books up intuh t' garret, un all my bits uh' stuff, un' they sud hev' t' kitchen tuh theirseln; fur t' sake o' quietness. It wur hard tuh gie up my awn hearthstun, but Aw thowt

Aw COULD do that! But nah, shoo's taan my garden frought me, un' by th' heart, maister, Aw cannot stand it! Yah muh bend tuh th' yoak an ye will – Aw' noan used to 't, and an ow'd man doesn't sooin get used to new barthens[2]. Aw'd raythеr arn my bite an' my sup wi' a hammer in th' road!'

---

[1] *die*

[2] *Shelter (usually for cattle)*

'Now, now, idiot!' Interrupted Heathcliff, 'cut it short! What's your grievance? I'll interfere in no quarrels between you and Nelly. She may thrust you into the coal-hole for anything I care.'

'It's noan Nelly!' Answered Joseph. 'Aw sudn't shift for Nelly- nasty ill nowt as shoo is. Thank God! ***Shoo*** cannot stale t' sowl o' nob'dy! Shoo wer niver soa handsome, but what a body mud look at her 'bout winking. It's yon flaysome, graceless quean, that's witched our lad, wi' her bold een and her forrard ways - till - Nay! It fair brusts my heart! He's forgotten all E[3] done for him, un made on him, un' goan un' riven up[4] a whole row ut' t' grandest currant- trees i' t' garden!' And here he lamented outright; unmanned by a sense of his bitter injuries, and Earnshaw's ingratitude and dangerous condition.

---

[3] *I*

[4] *Torn up*

'Is the fool drunk?' Asked Mr Heathcliff. 'Hareton, is it you he's finding fault with?'

'I've pulled up two or three bushes,' replied the young man; 'but I'm going to set 'em again.'

‘And why have you pulled them up?’ Said the master.

Catherine wisely put in her tongue.

‘We wanted to plant some flowers there,’ she cried. ‘I'm the only person to blame, for I wished him to do it.’

‘And who the devil gave ***you*** leave to touch a stick about the place?' Demanded her father-in-law, much surprised. ‘And who ordered ***you*** to obey her?’ He added, turning to Hareton.

The latter was speechless; his cousin replied –

‘You shouldn't grudge a few yards of earth for me to ornament, when you have taken all my land!’

‘Your land, insolent slut! You never had any,’ said Heathcliff.

‘And my money,’ she continued; returning his angry glare, and meantime biting a piece of crust, the remnant of her breakfast.

‘Silence!’ He exclaimed. ‘Get done, and begone!’

‘And Hareton's land, and his money,’ pursued the reckless thing. ‘Hareton and I are friends now; and I shall tell him all about you!’

The master seemed confounded a moment: He grew pale, and rose up, eyeing her all the while, with an expression of mortal hate.

‘If you strike me, Hareton will strike you,’ she said; ‘so you may as well sit down.’

‘If Hareton does not turn you out of the room, I'll strike him to hell,’ thundered Heathcliff. ‘Damnable witch! Dare you pretend to rouse him against me? Off with her! Do you hear? Fling her into the kitchen! I'll kill her, Ellen Dean, if you let her come into my sight again!’

Hareton tried, under his breath, to persuade her to go.

‘Drag her away!’ He cried, savagely. ‘Are you staying to talk?’ And he approached to execute his own command.

‘He'll not obey you, wicked man, any more,’ said Catherine; ‘and he'll soon detest you as much as I do.’

‘Wisht! Wisht!’ Muttered the young man, reproachfully; ‘I will not hear you speak so to him. Have done.’

‘But you won't let him strike me?’ She cried.

‘Come, then,’ he whispered earnestly.

It was too late: Heathcliff had caught hold of her.

‘Now, ***you*** go!' He said to Earnshaw. ‘Accursed witch! This time she has provoked me when I could not bear it; and I'll make her repent it for ever!’

He had his hand in her hair; Hareton attempted to release her looks, entreating him not to hurt her that once. Heathcliff's black eyes flashed; he seemed ready to tear Catherine in pieces, and I was just worked up to risk coming to the rescue, when of a sudden his fingers relaxed; he shifted his grasp from her head to her arm, and gazed intently in her face. Then he drew his hand over his eyes, stood a moment to collect himself apparently, and turning anew to Catherine, said, with assumed calmness - ‘You must learn to avoid putting me in a passion, or I shall really murder you some time! Go with Mrs Dean, and keep with her; and confine your insolence to her ears. As to Hareton Earnshaw, if I see him listen to you, I'll send him seeking his bread where he can get it! Your love will make him an outcast and a beggar. Nelly, take her; and leave me, all of you! Leave me!’

I led my young lady out: she was too glad of her escape to resist; the other followed, and Mr Heathcliff had the room to himself till dinner. I had counselled Catherine to dine up-stairs; but, as soon as he perceived her vacant seat, he sent me to call her. He spoke to none of us, ate very little, and went out directly afterwards, intimating that he should not return before evening.

The two new friends established themselves in the house during his absence; where I heard Hareton sternly cheek his cousin, on her offering a revelation of her father-in-law's conduct to his father. He said he wouldn't suffer a word to be uttered in his disparagement: If he were the devil, it didn't signify; he would stand by him; and he'd rather she would abuse himself, as she used to, than begin on Mr Heathcliff. Catherine was waxing cross at this; but he found means to make her hold her tongue, by asking how she would like ***him*** to speak ill of her father? Then she comprehended that Earnshaw took the master's reputation home to himself; and was attached by ties stronger than reason could break - chains, forged by habit, which it would be cruel to attempt to loosen. She showed a good heart, thenceforth, in avoiding both complaints and expressions of antipathy concerning Heathcliff; and confessed to me her sorrow that she had endeavoured to raise a bad spirit between him and Hareton: Indeed, I don't believe she has ever breathed a syllable, in the latter's hearing, against her oppressor since.

When this slight disagreement was over, they were friends again, and as busy as possible in their several occupations of pupil and teacher. I came in to sit with them, after I had done my work; and I felt so soothed and comforted to watch them, that I did not notice how time got on. You know, they both appeared in a measure my children: I had long been proud of one; and now, I was sure, the other would be a source of equal satisfaction. His honest, warm, and intelligent nature shook off rapidly the clouds of ignorance and degradation in which it had been bred; and Catherine's sincere commendations acted as a spur to his industry. His brightening mind brightened his features, and added spirit and nobility to their aspect: I could hardly fancy it the same individual I had beheld on the day I discovered my little lady at Wuthering Heights, after her expedition to the Crags. While I admired and they laboured, dusk drew on, and with it returned the master. He came upon us quite unexpectedly, entering by the front way, and had a full view of the whole three, ere we could raise our heads to glance at him. Well, I reflected, there was never a pleasanter, or more harmless sight; and it will be a burning shame to scold them. The red fire-light glowed on their two bonny heads, and revealed their faces animated with the eager interest of children; for, though he was twenty-three and she eighteen, each had so

much of novelty to feel and learn, that neither experienced nor evinced the sentiments of sober disenchanted maturity.

They lifted their eyes together, to encounter Mr Heathcliff: Perhaps you have never remarked that their eyes are precisely similar, and they are those of Catherine Earnshaw. The present Catherine has no other likeness to her, except a breadth of forehead, and a certain arch of the nostril that makes her appear rather haughty, whether she will or not. With Hareton the resemblance is carried farther: It is singular at all times, ***then*** it was particularly striking; because his senses were alert, and his mental faculties wakened to unwonted activity. I suppose this resemblance disarmed Mr Heathcliff: He walked to the hearth in evident agitation; but it quickly subsided as he looked at the young man: Or, I should say, altered its character; for it was there yet. He took the book from his hand, and glanced at the open page, then returned it without any observation; merely signing Catherine away: Her companion lingered very little behind her, and I was about to depart also, but he bid me sit still.

'It is a poor conclusion, is it not?' He observed, having brooded awhile on the scene he had just witnessed: 'An absurd termination to my violent exertions? I get levers and mattocks to demolish the two houses, and train myself to be capable of working like Hercules[1], and when everything is ready and in my power, I find the will to lift a slate off either roof has vanished! My old enemies have not beaten me; now would be the precise time to revenge myself on their representatives: I could do it; and none could hinder me. But where is the use? I don't care for striking: I can't take the trouble to raise my hand! That sounds as if I had been labouring the whole time only to exhibit a fine trait of magnanimity. It is far from being the case: I have lost the faculty of enjoying their destruction, and I am too idle to destroy for nothing.

---

[1] *See note 1 12*

‘Nelly, there is a strange change approaching; I'm in its shadow at present. I take so little interest in my daily life that I hardly remember to eat and drink. Those two who have left the room are the only objects which retain a distinct material appearance to me; and that appearance causes me pain, amounting to agony. About ***her*** I won't speak; and I don't desire to think; but I earnestly wish she were invisible: Her presence invokes only maddening sensations. ***He*** moves me differently: And yet if I could do it without seeming insane, I'd never see him again! You'll perhaps think me rather inclined to become so,' he added, making an effort to smile, 'if I try to describe the thousand forms of past associations and ideas he awakens or embodies. But you'll not talk of what I tell you; and my mind is so eternally secluded in itself, it is tempting at last to turn it out to another.

‘Five minutes ago Hareton seemed a personification of my youth, not a human being; I felt to him in such a variety of ways, that it would have been impossible to have accosted him rationally.’

In the first place, his startling likeness to Catherine connected him fearfully with her. That, however, which you may suppose the most potent to arrest my imagination, is actually the least: for what is not connected with her to me? And what does not recall her? I cannot look down to this floor, but her features are shaped in the flags! In every cloud, in every tree - filling the air at night, and caught by glimpses in every object by day - I am surrounded with her image! The most ordinary faces of men and women - my own features - mock me with a resemblance. The entire world is a dreadful collection of memoranda that she did exist, and that I have lost her!

Well, Hareton's aspect was the ghost of my immortal love; of my wild endeavours to hold my right; my degradation, my pride, my happiness, and my anguish -

‘But it is frenzy to repeat these thoughts to you: Only it will let you know why, with a reluctance to be always alone, his society is no benefit; rather an aggravation of the constant torment I suffer: And it partly contributes to render me regardless how he and his cousin go on together. I can give them no attention any more.’

‘But what do you mean by a ***change***, Mr Heathcliff?' I said, alarmed at his manner: Though he was neither in danger of losing his senses, nor dying, according to my judgment: He was quite strong and healthy; and, as to his reason, from childhood he had a delight in dwelling on dark things, and entertaining odd fancies. He might have had a monomania[1] on the subject of his departed idol; but on every other point his wits were as sound as mine.

---

[1] Obsession with one thing only, to the point of ínanity

‘I shall not know that till it comes,’ he said; ‘I'm only half conscious of it now.’

‘You have no feeling of illness, have you?’ I asked.

‘No, Nelly, I have not,’ he answered.

‘Then you are not afraid of death?’ I pursued.

‘Afraid? No!’ He replied. ‘I have neither a fear, nor a presentiment, nor a hope of death. Why should I? With my hard constitution and temperate mode of living, and unperilous occupations, I ought to, and probably ***shall***, remain above ground till there is scarcely a black hair on my head. And yet I cannot continue in this condition! I have to remind myself to breathe - almost to remind my heart to beat! And it is like bending back a stiff spring: It is by compulsion that I do the slightest act not prompted by one thought; and by compulsion that I notice anything alive or dead, which is not associated with one universal idea. I have a single wish, and my whole being and faculties are yearning to attain it. They have yearned towards it so long, and so unwaveringly, that I'm convinced it will be reached - and soon - because it has devoured my existence: I am swallowed up in the anticipation of its fulfilment. My confessions have not relieved me; but they may account for some otherwise unaccountable phases of humour which I show. O God! It is a long fight; I wish it were over!'

He began to pace the room, muttering terrible things to himself, till I was inclined to believe, as he said Joseph did, that conscience had turned his heart to an earthly hell. I wondered greatly how it would end. Though he seldom before had revealed this state of mind, even by looks, it was his habitual mood, I had no doubt: He asserted it himself; but not a soul, from his general bearing, would have conjectured the fact. You did not when you saw him, Mr Lockwood: And at the period of which I speak, he was just the same as then; only fonder of continued solitude, and perhaps still more laconic in company.

CHAPTER 34

FOR SOME DAY AFTER that evening Mr Heathcliff shunned meeting us at meals; yet he would not consent formally to exclude Hareton and Cathy. He had an aversion to yielding so completely to his feelings, choosing rather to absent himself; and eating once in twenty-four hours seemed sufficient sustenance for him.

One night, after the family were in bed, I heard him go downstairs, and out at the front door. I did not hear him re-enter, and in the morning I found he was still away. We were in April then: The weather was sweet and warm, the grass as green as showers and sun could make it, and the two dwarf apple-trees near the southern wall in full bloom.

After breakfast, Catherine insisted on my bringing a chair and sitting with my work under the fir-trees at the end of the house; and she beguiled Hareton, who had perfectly recovered from his accident, to dig and arrange her little garden, which was shifted to that corner by the influence of Joseph's complaints. I was comfortably revelling in the spring fragrance around, and the beautiful soft blue overhead, when my young lady, who had run down near the gate to procure some primrose roots for a border, returned only half laden, and informed us that Mr Heathcliff was coming in. 'And he spoke to me,' she added, with a perplexed countenance.

'What did he say?' Asked Hareton.

'He told me to begone as fast as I could,' she answered. 'But he looked so different from his usual look that I stopped a moment to stare at him.'

'How?' He inquired.

‘Why, almost bright and cheerful. No, ***almost*** nothing - ***very much*** excited, and wild, and glad!’ She replied.

‘Night-walking amuses him, then,’ I remarked, affecting a careless manner: In reality as surprised as she was, and anxious to ascertain the truth of her statement; for to see the master looking glad would not be an everyday spectacle. I framed an excuse to go in. Heathcliff stood at the open door; he was pale, and he trembled: Yet, certainly, he had a strange joyful glitter in his eyes, that altered the aspect of his whole face.

‘Will you have some breakfast?’ I said. ‘You must be hungry, rambling about all night!’ I wanted to discover where he had been, but I did not like to ask directly.

‘No, I'm not hungry,’ he answered, averting his head, and speaking rather contemptuously, as if he guessed I was trying to divine the occasion of his good humour.

I felt perplexed: I didn't know whether it were not a proper opportunity to offer a bit of admonition.

‘I don't think it right to wander out of doors,’ I observed, ‘instead of being in bed: It is not wise, at any rate this moist season. I daresay you'll catch a bad cold or a fever: You have something the matter with you now!’

‘Nothing but what I can bear,’ he replied; ‘and with the greatest pleasure, provided you'll leave me alone: get in, and don't annoy me.’

I obeyed: And, in passing, I noticed he breathed as fast as a cat.

‘Yes!’ I reflected to myself, ‘we shall have a fit of illness. I cannot conceive what he has been doing.’

That noon he sat down to dinner with us, and received a heaped-up plate from my hands, as if he intended to make amends for previous fasting.

‘I've neither cold nor fever, Nelly,’ he remarked, in allusion to my morning's speech; ‘and I'm ready to do justice to the food you give me.’

He took his knife and fork, and was going to commence eating, when the inclination appeared to become suddenly extinct. He laid them on the table, looked eagerly towards the window, then rose and went out. We saw him walking to and fro in the garden while we concluded our meal, and Earnshaw said he'd go and ask why he would not dine: He thought we had grieved him some way.

‘Well, is he coming?’ Cried Catherine, when her cousin returned.

‘Nay,’ he answered; ‘but he's not angry: He seemed rare and pleased[1] indeed; only I made him impatient by speaking to him twice; and then he bid me be off to you: He wondered how I could want the company of anybody else.’

---

[1] Very pleased

I set his plate to keep warm on the fender; and after an hour or two he re-entered, when the room was clear, in no degree calmer: The same unnatural - it was unnatural - appearance of joy under his black brows; the same bloodless hue, and his teeth visible, now and then, in a kind of smile; his frame shivering, not as one shivers with chill or weakness, but as a tightstretched cord vibrates - a strong thrilling, rather than trembling.

I will ask what is the matter, I thought; or who should? And I exclaimed –

‘Have you heard any good news, Mr Heathcliff? You look uncommonly animated.’

‘Where should good news come from to me?’ He said. ‘I'm animated with hunger; and, seemingly, I must not eat.’

‘Your dinner is here,’ I returned; ‘why won't you get it?’

‘I don't want it now,’ he muttered, hastily: ‘I'll wait till supper. And, Nelly, once for all, let me beg you to warn Hareton and the other away from me. I wish to be troubled by nobody: I wish to have this place to myself.’

‘Is there some new reason for this banishment?’ I inquired.

‘Tell me why you are so queer, Mr Heathcliff? Where were you last night? I'm not putting the question through idle curiosity, but -’

‘You are putting the question through very idle curiosity,’ he interrupted, with a laugh. ‘Yet I'll answer it. Last night I was on the threshold of hell. To day, I am within sight of my heaven. I have my eyes on it: Hardly three feet to sever me! And now you'd better go! You'll neither see nor hear anything to frighten you, if you refrain from prying.’

Having swept the hearth and wiped the table, I departed; more perplexed than ever.

He did not quit the house again that afternoon, and no one intruded on his solitude; till, at eight o'clock, I deemed it proper, though unsummoned, to carry a candle and his supper to him.

He was leaning against the ledge of an open lattice, but not looking out: His face was turned to the interior gloom. The fire had smouldered to ashes; the room was filled with the damp, mild air of the cloudy evening; and so still, that not only the murmur of the beck down Gimmerton was distinguishable, but its ripples and its gurgling over the pebbles, or through the large stones which it could not cover. I uttered an ejaculation of discontent at seeing the dismal grate, and commenced shutting the casements, one after another, till I came to his.

‘Must I close this?’ I asked, in order to rouse him; for he would not stir.

The light flashed on his features as I spoke. Oh, Mr Lockwood, I cannot express what a terrible start I got by the momentary view! Those deep black eyes! That smile, and ghastly paleness! It appeared to me, not Mr Heathcliff,

but a goblin; and, in my terror, I let the candle bend towards the wall, and it left me in darkness.

'Yes, close it,' he replied, in his familiar voice. 'There, that is pure awkwardness! Why did you hold the candle horizontally? Be quick, and bring another.'

I hurried out in a foolish state of dread, and said to Joseph -

'The master wishes you to take him a light and rekindle the fire.' For I dared not go in myself again just then.

Joseph rattled some fire into the shovel, and went: But he brought it back immediately, with the supper-tray in his other hand, explaining that Mr Heathcliff was going to bed, and he wanted nothing to eat till morning. We heard him mount the stairs directly; he did not proceed to his ordinary chamber, but turned into that with the panelled bed: Its window, as I mentioned before, is wide enough for anybody to get through; and it struck me that he plotted another midnight excursion, of which he had rather we had no suspicion of.

'Is he a ghoul[1] or a vampire?' I mused. I had read of such hideous incarnate demons. And then I set myself to reflect how I had tended him in infancy, and watched him grow to youth, and followed him almost through his whole course; and what absurd nonsense it was to yield to that sense of horror. 'But where did he come from, the little dark thing, harboured by a good man to his bane?' Muttered Superstition, as I dozed into unconsciousness. And I began, half dreaming, to weary myself with imagining some fit parentage for him; and, repeating my waking meditations, I tracked his existence over again, with grim variations; at last, picturing his death and funeral: Of which, all I can remember is, being exceedingly vexed at having the task of dictating an inscription for his monument, and consulting the sexton about it; and, as he had no surname, and we could not tell his age, we were obliged to content ourselves with the single word, 'Heathcliff.' That came true: We were. If you enter the kirkyard, you'll read, on his headstone, only that, and the date of his death.

[1] *A demon that feeds on the dead*

Dawn restored me to common sense. I rose, and went into the garden, as soon as I could see, to ascertain if there were any footmarks under his window. There were none. 'He has stayed at home,' I thought, 'and he'll be all right to day.'

I prepared breakfast for the household, as was my usual custom, but told Hareton and Catherine to get theirs ere the master came down, for he lay late. They preferred taking it out of doors, under the trees, and I set a little table to accommodate them.

On my re-entrance, I found Mr Heathcliff below. He and Joseph were conversing about some farming business; he gave clear, minute directions concerning the matter discussed, but he spoke rapidly, and turned his head continually aside, and had the same excited expression, even more exaggerated. When Joseph quitted the room he took his seat in the place he generally chose, and I put a basin of coffee before him. He drew it nearer, and then rested his arms on the table, and looked at the opposite wall, as I supposed, surveying one particular portion, up and down, with glittering, restless eyes, and with such eager interest that he stopped breathing during half a minute together.

'Come now,' I exclaimed, pushing some bread against his hand, 'eat and drink that, while it is hot: It has been waiting near an hour.'

He didn't notice me, and yet he smiled. I'd rather have seen him gnash his teeth than smile so.

'Mr Heathcliff! Master!' I cried, 'don't, for God's sake, stare as if you saw an unearthly vision.'

'Don't, for God's sake, shout so loud,' he replied. 'Turn round, and tell me, are we by ourselves?'

‘Of course,’ was my answer; ‘of course we are.’

Still, I involuntarily obeyed him, as if I was not quite sure. With a sweep of his hand he cleared a vacant space in front among the breakfast things, and leant forward to gaze more at his ease.

Now, I perceived he was not looking at the wall; for when I regarded him alone, it seemed exactly that he gazed at something within two yards' distance. And whatever it was, it communicated, apparently, both pleasure and pain in exquisite extremes: At least the anguished, yet raptured, expression of his countenance suggested that idea. The fancied object was not fixed, either: His eyes pursued it with unwearied diligence, and, even in speaking to me, were never weaned away. I vainly reminded him of his protracted abstinence from food: If he stirred to touch anything in compliance with my entreaties, if he stretched his hand out to get a piece of bread, his fingers clenched before they reached it, and remained on the table, forgetful of their aim.

I sat, a model of patience, trying to attract his absorbed attention from its engrossing speculation; till he grew irritable, and got up, asking why I would not allow him to have his own time in taking his meals? And saying that on the next occasion I needn't wait: I might set the things down and go. Having uttered these words he left the house, slowly sauntered down the garden path, and disappeared through the gate.

The hours crept anxiously by: Another evening came. I did not retire to rest till late, and when I did, I could not sleep. He returned after midnight, and, instead of going to bed, shut himself into the room beneath. I listened, and tossed about, and, finally, dressed and descended. It was too irksome to lie there, harassing my brain with a hundred idle misgivings.

I distinguished Mr Heathcliff's step, restlessly measuring the floor, and he frequently broke the silence by a deep inspiration, resembling a groan. He muttered detached words also; the only one I could catch was the name of Catherine, coupled with some wild term of endearment or suffering; and spoken as one would speak to a person present; low and earnest, and

wrung from the depth of his soul. I had not courage to walk straight into the apartment; but I desired to divert him from his reverie, and therefore fell foul of the kitchen fire, stirred it, and began to scrape the cinders. It drew him forth sooner than I expected. He opened the door immediately, and said -

'Nelly, come here - is it morning? Come in with your light.'

'It is striking four,' I answered. 'You want a candle to take up stairs: You might have lit one at this fire.'

'No, I don't wish to go up-stairs,' he said. 'Come in, and kindle ***me*** a fire, and do anything there is to do about the room.'

'I must blow the coals red first, before I can carry any,' I replied, getting a chair and the bellows.

He roamed to and fro, meantime, in a state approaching distraction; his heavy sighs succeeding each other so thick as to leave no space for common breathing between.

'When day breaks I'll send for Green,' he said; 'I wish to make some legal inquiries of him while I can bestow a thought on those matters, and while I can act calmly. I have not written my will yet; and how to leave my property I cannot determine. I wish I could annihilate it from the face of the earth.'

'I would not talk so, Mr Heathcliff,' I interposed. 'Let your will be, a while: You'll be spared to repent of your many injustices yet! I never expected that your nerves would be disordered: They are, at present, marvellously so, however; and almost entirely through your own fault. The way you've passed these three last days might knock up a Titan[1]. Do take some food, and some repose. You need only look at yourself in a glass to see how you require both. Your cheeks are hollow, and your eyes blood- shot, like a person starving with hunger and going blind with loss of sleep.'

[1] *In classical mythology, a giant god who was a child of Heaven and Earth*

'It is not my fault that I cannot eat or rest,' he replied. 'I assure you it is through no settled designs. I'll do both, as soon as I possibly can. But you might as well bid a man struggling in the water rest within arms' length of the shore! I must reach it first, and then I'll rest. Well, never mind Mr Green: As to repenting of my injustices, I've done no injustice, and I repent of nothing. I'm too happy; and yet I'm not happy enough. My soul's bliss kills my body, but does not satisfy itself.'

'Happy, master?' I cried. 'Strange happiness! If you would hear me without being angry, I might offer some advice that would make you happier.'

'What is that?' He asked. 'Give it.'

'You are aware, Mr Heathcliff,' I said, 'that from the time you were thirteen years old you have lived a selfish, unchristian life; and probably hardly had a Bible in your hands during all that period. You must have forgotten the contents of the book, and you may not have space to search it now. Could it be hurtful to send for some one - some minister of any denomination, it does not matter which - to explain it, and show you how very far you have erred from its precepts; and how unfit you will be for its heaven, unless a change takes place before you die?'

'I'm rather obliged than angry, Nelly,' he said, 'for you remind me of the manner in which I desire to be buried. It is to be carried to the churchyard in the evening. You and Hareton may, if you please, accompany me: And mind, particularly, to notice that the sexton obeys my directions concerning the two coffins! No minister need come; nor need anything be said over me. - I tell you I have nearly attained ***my*** heaven; and that of others is altogether unvalued and uncovered by me.'

'And supposing you persevered in your obstinate fast, and died by that means, and they refused to bury you in the precincts of the kirk?' I said,

shocked at his godless indifference. ‘How would you like it?’

‘They won't do that,’ he replied: ‘If they did, you must have me removed secretly; and if you neglect it you shall prove, practically, that the dead are not annihilated!’

As soon as he heard the other members of the family stirring he retired to his den, and I breathed freer. But in the afternoon, while Joseph and Hareton were at their work, he came into the kitchen again, and, with a wild look, bid me come and sit in the house: He wanted somebody with him. I declined; telling him plainly that his strange talk and manner frightened me, and I had neither the nerve nor the will to be his companion alone.

‘I believe you think me a fiend,’ he said, with his dismal laugh:

‘Something too horrible to live under a decent roof.’ Then turning to Catherine, who was there, and who drew behind me at his approach, he added, half sneeringly, - ‘***Will you*** come, chuck? I'll not hurt you. No! To you I've made myself worse than the devil. Well, there is ***one*** who won't shrink from my company! By God! She's relentless. Oh, damn it! It's unutterably too much for flesh and blood to bear - even mine.’

He solicited the society of no one more. At dusk he went into his chamber. Through the whole night, and far into the morning, we heard him groaning and murmuring to himself. Hareton was anxious to enter; but I bid him fetch Mr Kenneth, and he should go in and see him.

When he came, and I requested admittance and tried to open the door, I found it locked; and Heathcliff bid us be damned. He was better, and would be left alone; so the doctor went away.

The following evening was very wet: Indeed, it poured down till day-dawn; and, as I took my morning walk round the house, I observed the master's window swinging open, and the rain driving straight in. He cannot be in bed, I thought: Those showers would drench him through. He must either be up or out. But I'll make no more ado, I'll go boldly and look.

Having succeeded in obtaining entrance with another key, I ran to unclose the panels, for the chamber was vacant; quickly pushing them aside, I peeped in. Mr Heathcliff was there - laid on his back. His eyes met mine so keen and fierce, I started; and then he seemed to smile.

I could not think him dead: But his face and throat were washed with rain; the bed-clothes dripped, and he was perfectly still. The lattice, flapping to and fro, had grazed one hand that rested on the sill; no blood trickled from the broken skin, and when I put my fingers to it, I could doubt no more: he was dead and stark!

I hasped the window; I combed his black long hair from his forehead; I tried to close his eyes: To extinguish, if possible, that frightful, life-like gaze of exultation before any one else beheld it. They would not shut: They seemed to sneer at my attempts; and his parted lips and sharp white teeth sneered too! Taken with another fit of cowardice, I cried out for Joseph. Joseph shuffled up and made a noise, but resolutely refused to meddle with him.

‘Th' divil's harried off his soul,’ he cried, ‘and he may hev' his carcass into t' bargin, for aught I care! Ech! what a wicked 'un he looks, girning at death!’ And the old sinner grinned in mockery.

I thought he intended to cut a caper round the bed; but suddenly composing himself, he fell on his knees, and raised his hands, and returned thanks that the lawful master and the ancient stock were restored to their rights.

I felt stunned by the awful event; and my memory unavoidably recurred to former times with a sort of oppressive sadness. But poor Hareton, the most wronged, was the only one who really suffered much. He sat by the corpse all night, weeping in bitter earnest. He pressed its hand, and kissed the sarcastic, savage face that every one else shrank from contemplating; and bemoaned him with that strong grief which springs naturally from a generous heart, though it be tough as tempered steel.

Mr Kenneth was perplexed to pronounce of what disorder the master died. I concealed the fact of his having swallowed nothing for four days, fearing it

might lead to trouble, and then, I am persuaded, he did not abstain on purpose: It was the consequence of his strange illness, not the cause.

We buried him, to the scandal of the whole neighbourhood, as he wished. Earnshaw and I, the sexton, and six men to carry the coffin, comprehended the whole attendance. The six men departed when they had let it down into the grave: We stayed to see it covered. Hareton, with a streaming face, dug green sods, and laid them over the brown mould himself: at present it is as smooth and verdant as its companion mounds - and I hope its tenant sleeps as soundly. But the country folks, if you ask them, would swear on the Bible that he ***walks***: There are those who speak to having met him near the church, and on the moor, and even within this house. Idle tales, you'll say, and so say I. Yet that old man by the kitchen fire affirms he has seen two on 'em looking out of his chamber window on every rainy night since his death: - And an odd thing happened to me about a month ago. I was going to the Grange one evening - a dark evening, threatening thunder - and, just at the turn of the Heights, I encountered a little boy with a sheep and two lambs before him; he was crying terribly; and I supposed the lambs were skittish, and would not be guided.

'What is the matter, my little man?' I asked.

'There's Heathcliff and a woman yonder, under t' nab,' he blubbered, 'un' I darnut pass 'em.'

I saw nothing; but neither the sheep nor he would go on so I bid him take the road lower down. He probably raised the phantoms from thinking, as he traversed the moors alone, on the nonsense he had heard his parents and companions repeat. Yet, still, I don't like being out in the dark now; and I don't like being left by myself in this grim house: I cannot help it; I shall be glad when they leave it, and shift to the Grange.

'They are going to the Grange, then?' I said.

'Yes,' answered Mrs Dean, 'as soon as they are married, and that will be on New Year's Day.'

‘And who will live here then?’

‘Why, Joseph will take care of the house, and, perhaps, a lad to keep him company. They will live in the kitchen, and the rest will be shut up.’

‘For the use of such ghosts as choose to inhabit it?’ I observed.

‘No, Mr Lockwood,’ said Nelly, shaking her head. ‘I believe the dead are at peace: Baut it is not right to speak of them with levity.’

At that moment the garden gate swung to; the ramblers were returning.

‘***They*** are afraid of nothing,’ I grumbled, watching their approach through the window. ‘Together, they would brave Satan and all his legions.’

As they stepped on to the door-stones, and halted to take a last look at the moon - or, more correctly, at each other by her light - I felt irresistibly impelled to escape them again; and, pressing a remembrance into the hand of Mrs Dean, and disregarding her expostulations at my rudeness, I vanished through the kitchen as they opened the house-door; and so should have confirmed Joseph in his opinion of his fellowservant's gay indiscretions, had he not fortunately recognised me for a respectable character by the sweet ring of a sovereign at his feet.

My walk home was lengthened by a diversion in the direction of the kirk. When beneath its walls, I perceived decay had made progress, even in seven months: Many a window showed black gaps deprived of glass; and slates jutted off here and there, beyond the right line of the roof, to be gradually worked off in coming autumn storms.

I sought, and soon discovered, the three headstones on the slope next the moor: On middle one grey, and half buried in the heath; Edgar Linton's only harmonized by the turf and moss creeping up its foot; Heathcliff's still bare.

I lingered round them, under that benign sky: Watched the moths fluttering among the heath and hare-bells[1], listened to the soft wind breathing

through the grass, and wondered how any one could ever imagine unquiet slumbers for the sleepers in that quiet earth.

---

[1] *A plant with slender stems and pale-bllue bell-shaped flowers*